

AUTHOR \_\_\_\_\_

NO. 1823

TITLE \_\_\_\_\_

פננין ג'ו  
COMMENTARY ON SHULHAN  
ARUKH

RR \_\_\_\_\_

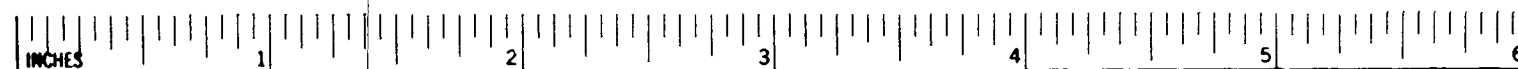
IMPRINT \_\_\_\_\_

CALL NO. ACC. 03021

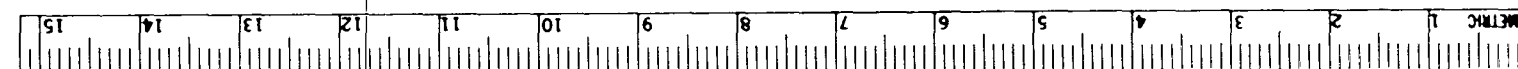
DATE MICROFILMED \_\_\_\_\_

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט  
[www.hebrewbooks.org](http://www.hebrewbooks.org)  
ע"י חיים תש"ע



C 2399



FILMED FOR THE JEWISH THEOLOGICAL SEMINARY OF AMERICA

**XEROX** University Microfilms, Inc.  
A SUBSIDIARY OF XEROX CORPORATION

Unique MS  
Jac. Zennach  
1621

lithograph

Comm. on Shulhan  
Aruch. No edition  
or other MS known

ספר זר זהב

שלח ערוך

לפני זקנים עם נעורים . חברו כמנהג  
יחזק קארו יד"א כבוד . אפרים קארו ז"ל

בטורח רב ע"פ הנספח מן הזוהר ונתקונט ומן  
בב וזוהר . סביב על השלח בצד ס' סעיף  
כזר זהב . אטק חבדנ' זעירא דמן

חבריו"א של ענה . יעקב צמח נ"ו :

לה דמשק בחדש "יאמרו" לאמורי "א שירה ליה" :

שנת ונשמחה . בו  
ד"ה י"ט הא"ת

03021

ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים . זה

**שיר וזקדמת** **האמונה** **הקדמה**  
**אמענו פאטו וסודו כל יאליע:** אל כל סעוקת אער בזה האנחן:  
**קראו ותמלאו בו כמה טעמים:** ככל כל דין ודין ויבטעם מן:  
**כבא אמת אשר בפה ענוים:** מאת האלון והרב כתובים כאן:  
**חבל נחלת ישרא שמתת אב:** וקרא ספר הזה זר זהב:

**מצאתי** **בכרך ספרי הרב זלה** **זה כמה ימים דברים נפלאים** **ועתקים על כמה דיבן**  
 הבאים באלחן ערוך אשר הוא זלה מעבאם דרך אמרתונו גם מביא כמה //  
 דברים דרך חסידות ואמר אע"פ שהם מעתקים בלי הדין עכ"ל הרוכה למען  
 בחכמת האמת כריך למען אותם ומה אמרתי אב בלב האיל והאמת יורה //  
 דרכו מה טוב ומה נעים שבת הדין וסודו גם יחד ומה אמרתי קודם זה //  
 הוא לעת להכיר כי כל דברי זל"ל כלם ברורים כלם באישים ובהוכחות //  
 משקיים אמת קצת פירושי הרב זלה עתקים מיושם על דברי זל"ל השכמת  
 בכל לבי שודי כי כל התלמוד ובדיתות ותופרות נאמרו בלשון הקודש אחר כך  
 מאת הדבר בעצמו במדבר הנגש תלדות יחק דא קל"ם וזה לענוני כאלעזר  
 מן ערך היה יתב והוא קא מעטער בעצמי מפי עאל להגיה ר' הושע אל מיזר //  
 ודחילופי עאל כי דהא אבא חמי מה דאמענו חכמתא מעבדי מהתקתא דעראת עליהו  
 כות קדישין: עד כאן: אלכן כי דישרנו בודאי אכל אדם ימה אנו וכל איברי לעלות  
 ולקיים כל מה צובל מן הכתוב לבא בראותו כמה מודות ותעלות יא בכל דין  
 וימדת לעצמו שלמתכונתו והנה מדתי מבורה בדרך האלחן ערוך עכמו //  
 עמנו דמיטעם ומנינים וכן בעצמים ימטיב כל מעוף ומעוף כתיבת כל //  
 הנוגע על אמת העשן מן הזוהר ותקובץ ומן הרב זלה אכל כמה שהוא מן //  
 הרב זלה לא כתיבת כל הכונות כי אם אותם שבהכרת ואחילוהבי הם בקצת  
 חוץ מעשן התלחן אהכל כתוב בארץ גם באיזה סעוף מן הדין שנראה לי //  
 אלעונו מתנס הנה אמתו הסעוף כתיבתו הלבוש אמאית אהנו ישר מעורעל //  
 ועל אמת הריבה או סעוף דאמת בעשן אחד בזה עליה מעלמלה גם יא //  
 כאן בקצת תקומות תוספת חיים על עקר אל הרב זלה ופאיי עשעם כתיבתו  
 ומהו עשן

דהא אבא חמי מה דאמענו חכמתא מעבדי מהתקתא דעראת עליהו  
 כות קדישין: עד כאן: אלכן כי דישרנו בודאי אכל אדם ימה אנו וכל איברי לעלות  
 ולקיים כל מה צובל מן הכתוב לבא בראותו כמה מודות ותעלות יא בכל דין  
 וימדת לעצמו שלמתכונתו והנה מדתי מבורה בדרך האלחן ערוך עכמו //  
 עמנו דמיטעם ומנינים וכן בעצמים ימטיב כל מעוף ומעוף כתיבת כל //  
 הנוגע על אמת העשן מן הזוהר ותקובץ ומן הרב זלה אכל כמה שהוא מן //  
 הרב זלה לא כתיבת כל הכונות כי אם אותם שבהכרת ואחילוהבי הם בקצת  
 חוץ מעשן התלחן אהכל כתוב בארץ גם באיזה סעוף מן הדין שנראה לי //  
 אלעונו מתנס הנה אמתו הסעוף כתיבתו הלבוש אמאית אהנו ישר מעורעל //  
 ועל אמת הריבה או סעוף דאמת בעשן אחד בזה עליה מעלמלה גם יא //  
 כאן בקצת תקומות תוספת חיים על עקר אל הרב זלה ופאיי עשעם כתיבתו  
 ומהו עשן

אלכן וכו'

ודע שמה שכתבתי לך רמז ב כתוב מארי ותפתיקן באמתך וכחן ונעמן לבנו  
 ארענו כען יאן ושן אש - וכן סתמנו יג



שאלה

על מנתו ענין הנראה לעשות דעת עם מתוך יעוצו "ונבגדו"  
 כתוב כעת: והטעם שקראתי למפרזה זר זהב הוא כי ראיתי שכבר פא בית  
 והשליח עדין מעלה ועלה לבוש ומסר זר זהב מסעב ולכן גמרת:  
 לקראת אונתו בן הקס כי נואדקיין זר הוא זוהר דב בסגד אונד דמ כנודע:  
 והנה אין להסתכל בטענות הסופר כי אמרתי אם אין אנו ל. מע ל. על כן  
 קראתי על עמנו ודבר בעמנו מה טוב וענו ה. אדים ויאמרו את הכל עמנו  
 יפה בעמנו: והאית ימלנו עמנו ויקרב קץ מעמנו וימחה בימנו ועמנו  
 השומע איתן: פה דמסק רח אלול אעתיח כח יעקב איתן



These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט  
[www.hebrewbooks.org](http://www.hebrewbooks.org)  
 ע"י חיים תש"ע

גם... וזוהי כח הדמיון... וכל... ויגאל... וכל...

אירן וזרמן חן בשיר חדש  
מלב כחוק ימה על האל  
על חוסן וזושר אשר פרש  
ועל קול מעיקב לקיים עת  
נלנו לו וילדע כמו מעוז  
ביס וזיר וזראל וגם עת  
נאמר אלנו מאור שיר בכקם פ"ג  
יהי רכני אלנו כמו מעופת  
ויאיר ירח לנו וגם שא  
חל המעוז מעם נודד  
אשר פדה ממכרים בשיר אל  
נהיה עתה גם כן לנו לשאת  
סך הכתוב כאן הוא  
שם שם שם שם שם שם שם

א"ת מוד הא"ן הר"ב ת"ים : כי המדברים בקוד הם נשדריקין ש"ת  
דהיינו אנו שמענו כן יוחארי : הרב כבי  
אחק זלרה : הרב ר' ת"ים זלרה :

למחבר

כל מקום שכתבתי אע"פ כי מורה זלרה הם דברי הרב רמ"ם זלרה :

יחבר כחרי לעגוד בבקר לעבודה ויראו סילא הוא לעורר  
הזמר ב המשיכי להמתן לטע בוראו יבין לשעור  
משעור סגן בעל הללה ולפון סגן הללה סגן הללה  
סילא באופן האשור על מתוך ועל הללה רצונה ז ראו לכל יא  
אנשי סילא יעזר וילאג על מורכן ביר געקדש:

זוהר

ורע דדזי באשכא דמתכנאי עארה בני כנישתא וחד  
עבירו אשתמיט כדון קרה ארעז עליה עקץ לא  
אמר אומע דא משאדון אהא קר דא כלתא דמחריקה  
דאיהו אולמנו דיתעל ההוא דעלט על לילא =  
ואי תיעא דאיהו אהי בלמודי אשתעא דכר מעקבא הא  
כתיב וגם לילא ידויהו כחדא אשתעאן דאמן דא לשלמן  
וקלא דא קרי בשלן אמן אהא קר וגם לילה ידויהו זמנין  
לבניכו סבא ולילה אס ת גענו בענו אס קבען בשתכון  
טבלו קע מעבא קדישא בעני דענו בשתכון ותובן לבני  
משאדון אהי כמאן דמנין אהא לבני ולדמעה עליהו =  
אוף קרה בקר וגם לילה קרא ואמר אהינו זכאה עמא קדישא  
דיתאריכון בע שלן וקרא לון לקרא לון לגביה כדון עמא =  
קדישא קעאן לתתברא בני בישאא וכל מאן דאקדים =  
בקדמיתא ואתחבר בשכנתא בחבורה תדא קת ההוא קדמיה  
דאשתכח בביכנתא זכאה חולקיה דאיהו קיימא בדרגא דא  
בחדא אשתכח ודא איהו רעא ומשחרי יעבאנע דא מליך בסלן  
עלמיה ואי תיעא הא קטנן בשעתא דקרה אהי לגבי כנישתא  
ולא אשתכח קטנן עארה מעד כועם ואת אעב ההוא חד =  
דאקדים אשתכח בשכנתא וקיימא בדרגא דאדיך אלא לעלבא  
דאדיך לכל בע עמא דאשתכח עמיה כיון עלן בדיך עלן יע  
דהו מעמט גדיעיהו אינון בע עמא אקדים חד ואתא להבוא  
אהי בין כך ובין כך אהא אשתכח להקוא כדנע דאקדים  
קטן אשתכח בביכנתא אן אינון אמר לה יעמא אשתכח  
עמיהו והא אינון אקאן אשתכח אשתכח דמלך כדון טכ כעב  
עלבא ויתכחמן בהדיה ואשתכח עמיה ואשתכח דמלך עמלכא  
בין כך ובין כך אהו כל עמא ואשתכח עמיהו ודך לון לעמא  
אשתכח אינון בני יעמא לא אשתכח וחד לא קדים לאשתכח קתי מעלבא  
להחאה בניעיהו דהא כללו אהי מעד כועם וקעא מעלבא אוף  
כדון בין דאקדים ואשתכח בניכנתא ואשתכח אהי =  
אשתכח אהי בדיך מאיב כאלו כליו אשתכחו קטנן דהא דא =  
אויך

זהר תבונה קלא

הרב זלתי  
לענין עשה ואלו כדלית הלכות היר אמת  
למה שאינו מעשה ואלו כדלית הלכות היר אמת  
והיום שיכאום מעש ומהגיס בתקום אהי  
גם הוא לא היה משאדה ראשונים כי היה תוכנה  
לענות דתעשה חלע גם כד לילה לילה  
הכנסת מעמא בילת ותעלן ולך היה יכול  
זה כללה אשתכח

ללכת אל הכנסת קודם עלות קאחר קודם מיום  
גלת ותעלן להריות איהיה מעאדה ראשונים  
טוב ללכת מעביתו ליל הכנסת מעמא בטלית ועל  
קודם חכות הללה מין לחיב מוס פלמות ולא יע  
באום עעם בעלם חוק מעל יום הכפור:

תיקון אחר חכות

אחר חכות הללה מבכרין לעולה איהו טענות  
הכדיקים לתתא לעבאח לעמאריהו אך קודם  
חכות אז שילקרה בגן עדן ומשעתע אס בשעות  
על כדיקים ועמא ששעושה הוא אהותם הנשעות עלות אס  
בפוד מן והוא משעתע אס בהם ואחכ יודים לתתא אעמ  
סד אשתכחו מעמד אותם העשקים בפרה אחר חכות  
הללה הטעם הוא כי סוד זוג על אל חכות הוא יעקב עם  
לאה אך חל הנקראת שקרת השיית מין לה זוגאז ולכן  
בכל חכות לילה היא כועקת ושואגת אל האיה על חרמ  
בי מעקדאא באה קול כדמעה נאעע דחלו וגם כן היא  
כותבת זמירות והודאות כל הללה וזה סוד מעא אשתכח  
בזוהר עמקו אלהים אל דיע לך כי חל נקראת אלהים וקד  
אל ואינה עמא אשוקט ודועה כל הללה לשבת מע  
אין ולכן ראוי לאדם להשתתף עמיהו ולשנות כעמיה  
ולכן כדון האים לבכות ולשוק בכל לילה על גלות אבלי  
שהיא בתיבת חמ וחמץ מיקרא ואחכ לעמק פי יע  
וזה סוד דוד העלך אבכל לילה היה עמק בשירות ולי יע  
לסיוע אשתכחנה וזה סוד ולא אמר איה אלה עש  
זמירות בלילה כדנע בזוהר:

ודנה מדע כי מעדור הנשעותם בבריאה כסא דכבוד  
והנכ זה סוד גן עדן העלון כעבאר אכלגו כי א  
עין העלון כנגד בריאה אהיא בינה לעלון כנגד =  
קודת בין אבד וכן כחפון בעמיה יסוד דמלך וגם  
מעמא אקרה כנסם לון עדן להשתעשע בסלית  
הכדיקים אחר חכות הללה והעשן ה לאה היא אשתכח  
ההיא מעדנות ביעקב אך חל מין לה ששעו פתח  
ההיא אלא כנשעות הכדיקים וזה סוד והיה יע  
ויחד האיש והנה אהא שוכבת מעל לילה

זהר תבונה קלא  
הרב זלתי  
לענין עשה ואלו כדלית הלכות היר אמת  
למה שאינו מעשה ואלו כדלית הלכות היר אמת  
והיום שיכאום מעש ומהגיס בתקום אהי



**כבוד** חביבה אורייתא קדושתא דאורייתא  
 באורייתא חיים הוא לעלם חיים הוא לתקוה  
 קדוה אכילה ליה למעלה למעלה למעלה  
 למעלה ליה בעלמא דאורייתא כענין למעלה  
 ליה ביממא ובליליא דקדוה והגיה בו יומם ובליל  
 דקדוה אם לא בדיח יומם ולילה ויבנה ביממא  
 וליליא אמאי בגין דיהא עובד לגביה אמאי קדישא  
 אלם בעה ליה יומם בליליא ולאו איהו אלם  
 אלם דא עש דא יבך בעה אורייתא לא שקבתא עמיה  
 דבר נש יומם וליליא למעלה למעלה למעלה  
 יומם ולילה והא אמת דעקב דליליא מעלמא  
 דא לך יומם ולילה קדושתא בליליא דליליא  
 הוא אבל בעלמא בליליא קדושתא בעלמא דעין  
 לא שקבתא עש בדיקיא יומם ליה לבר נש  
 למעלה ולמעלה באורייתא והא אמת דקדוה וכל  
 בדיקיא דעקב דעין בלילה כייחן לקוה ההד  
 היושבת בגנים וגו' היושבת בגנים דא כ"י דאיה  
 משבת לך לקוה בשבתא דאורייתא וליליא זכאה  
 מולך מלאך דא שקבתא בהדה לשבתא ליה לקוה באכיל  
 דא דיקא וכך איה כחא כ"י איהו ומעלמא ביה בליליא  
 ואורייתא ליה ליה שבתא דחמד וגו' ועלמא דחמד  
 בהדה יומם יומם יומם חמד וגו' :

הנזכרים בזוהר בתורה יד בתורה בלך  
 למען בקדוה בחכות הלילה אהם יומם אלהי אלה  
 ארומעך וגו' ובענין אהיה מעמם שאינם  
 דברי הזוהר :

**בקימת** בחכמת הלילה היה אומר מעלי זלילה  
 אכרך להשתדל בתורה כל חכמות  
 הלילה אחר שקום ולא יחזור לישן ואם לא יוכל  
 למחות יעשה הסדר ואח"כ יעמוק בתורה וישן  
 ויזהר שקודם שיאיר היום שיעלם עמך האחר  
 שיקום מעמך באופן שיקרא חן לעלות עם  
 דולה באור החדק שתקראו נעור וזהו אערה  
 אחר אט מעורר השחר :

**צדיק** לקום בחכמת הלילה לעשות הסדר  
 בשק ואפר ובכי גדול ובבוה אצר  
 יכיא בשבתו ואח"כ יעמוק בתורה כל זמן  
 שיוכל להיות בלילה ולבד אה"כ אע"פ קודם  
 עלות השחר יעורר לעמוק בתורה :

**אם** קום בליליא הקיץ שמעך לבקר אצח הלילות קדוה ואין שהות לעשות התקון ואח"כ לעמוק  
 בתורה יותר טוב אצח שיעש התקון אע"פ אלא נשאר זמן לעמוק אח"כ בתורה :

**בראשית** חדשים ובימים אין בהם נטלת אפים אין לבבות ולא תאכלו חן דק יתחיל המעמדים  
 שמימעם סלחה לל כאלו מענו ליליא הארץ ועלמה אלהים יחטנו הלילה אורייתא :

ובימים שיא בהם נטלת אפים יעשה כסדר זה  
 דין באחד חכות לילה עשנים אט דברים יחד הא קודם למה נשקב והשנ הוא לבבות על דמל שידרה  
 דבריהם בסוד שבינה בגלות הוודות לחמה בעת הזאת משא ולכן כדך שתלך ותשכ אבל הערת שמעך  
 לא תשכ שיהיא מוד במעלה פחה העליון ותפיר מעלך ותשאר יחף הדגלים ותקעםך ראשך באצל ותדבר  
 דברך בליליא ויתקן אפר תקלה ותשים על תכחך בתקום הנחה התעלן עם תכחך ראשך ותחבך פתך בקרקע  
 ומשך נשכך בזה על אפרת התורה שנעשית אפר וגם על מה שכתוב בשעש כות הקדש איך תעום שנעשית  
 באפרת התורה נעמדו מודותיה ויהיה למיכנסם וזה נקרא גלות התורה ואח"כ יאמר עשך נהיה

למעלה קדוה

בכונה קדוה

ככל וגו' זכרון לבכור... ואח"כ יאמר מעשה  
לאמר אלהים באו עלי... ואח"כ יאמר מעשה  
אח"כ יאמר מעשה... ואח"כ יאמר מעשה  
אח"כ יאמר מעשה... ואח"כ יאמר מעשה

**אח"כ** יאמר הבט מעשים...  
העבדתיך עד כבודי...  
אח"כ יאמר מעשה...  
אח"כ יאמר מעשה...  
אח"כ יאמר מעשה...

אח"כ יאמר מעשה...  
אח"כ יאמר מעשה...  
אח"כ יאמר מעשה...  
אח"כ יאמר מעשה...  
אח"כ יאמר מעשה...

**תעלה דותיקין**  
כונת דף אל: באורך: ושייך ביהאין:  
התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...

התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...

התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...  
התעלה דותיקין...

כחמה... לבס... חזק...

זוהר: חקד קטג... ובעלת...  
כחמה... לבס... חזק...  
הוא מלה לא אהב...  
מדי... כל טע עלמא...  
מלג דלמלא...  
דע... למקרי...  
קדוב... לכל קורא...  
מלה דחמנו...  
כל מעא...  
ולמדא...  
לקבה...  
אכא...  
ולמדא...  
דידע...  
לבא...  
כל כך...  
כח הוא...  
מעבד...  
ולא...  
ומבונ...  
מארה...  
באזכ...  
עלא...  
על...  
לג...  
הוא...  
לג...  
ובעלמא...

זכאדד חולקה...  
למען...  
קורא...  
בשקרא...  
אז...  
הד...  
לכל...  
לכל...  
לכל...

לכל... חקד...  
כחמה... לבס... חזק...  
הוא מלה לא אהב...  
מדי... כל טע עלמא...  
מלג דלמלא...  
דע... למקרי...  
קדוב... לכל קורא...  
מלה דחמנו...  
כל מעא...  
ולמדא...  
לקבה...  
אכא...  
ולמדא...  
דידע...  
לבא...  
כל כך...  
כח הוא...  
מעבד...  
ולא...  
ומבונ...  
מארה...  
באזכ...  
עלא...  
על...  
לג...  
הוא...  
לג...  
ובעלמא...

זוהר: חקד קטג... ובעלת...  
כחמה... לבס... חזק...  
הוא מלה לא אהב...  
מדי... כל טע עלמא...  
מלג דלמלא...  
דע... למקרי...  
קדוב... לכל קורא...  
מלה דחמנו...  
כל מעא...  
ולמדא...  
לקבה...  
אכא...  
ולמדא...  
דידע...  
לבא...  
כל כך...  
כח הוא...  
מעבד...  
ולא...  
ומבונ...  
מארה...  
באזכ...  
עלא...  
על...  
לג...  
הוא...  
לג...  
ובעלמא...

זכאדד חולקה...  
למען...  
קורא...  
בשקרא...  
אז...  
הד...  
לכל...  
לכל...  
לכל...

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

והוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה

הוא המורה על המעשה  
ועל המעשה



תה חזני מה כתב קח את קולנו... מעל המעשה... כח הקצף מעלנו... להיות סמך... דמי קנה כקמרת... בשש מעבית... בהוא עבדא... גמא קימא... בכל ומה... דתראין בעלמא... בישא ומדינא... יומא דלא... דיכונן ביה... איהו עבדא... תלה ופלה... ככתרא ד... בעבדא דקמרת... ליה חולקא... עלמא תמטרין... דמלכו אחרא

אסדף היט  
**ועשיית**  
מזבח וקמרת קמרת וגו קרא  
חית לאסתכלן ביה בגן דברין  
מגדחין הוו מלכחא דעלון ומלכחא דקמרת  
בוסמי אלא לבדודא לגו הוי מלכחא דקמרת  
דחיהו פטמאח אמתי אק ומכח והא לא דבחין  
ביה דבחין ומזבח עד אק חלח בגן דכמיל וכ  
אפיר לכמה פמדין בישין ובגן דהווי פמרא בוש  
כפיר לא יכיל לאמאח ולא למחוי קמיגורח ועד  
אק מזבח כד הווי סמחא בישין הווי חמי עשנן  
דקמרת דמלק חתפשא וערק ולא יכיל לקדבא  
למשכנא ובגן חלח חתכי ולא חתעבד ביה  
חדוד דלשילן בר קב"ה בלמודיו בגן דחב"ו  
חיס קחא מזבח חלח לגו דהיי חירו  
בדכח חתכח ביה ועד פמס מעינא  
בזהו בזהו ויעמוד בין המלכות חתכי

דג ארך יא חמט הקמרת... והנה יא שאר פמדות דקמרת ושאר כח חתכי... קדושה המטה אותם חס ואלהיה חלח חתכי... סמל הקמרת... העלמא המענה אפ כלם... הקמרת נאנו עמלקים... כלם ואתכ אנן מעמלקים את השאר קמרת ולבן כיוון... מהקדושה והחיות אבהם מעמלק נארו חס מעינים... ולכן הקמרת מעמלק מעמלק כי הוא מעמית את המלאך חמנות ואין צו כח להחיותו

לקומים דף סב סמוך  
**כאמרת**  
לעבד מעמלק השדר כלם נתנו לו ופכנו  
כמלאך ואף מלאך המעט מעמלק לו הקמרת  
ואי לא דאמר ליה מעמלק הוה ידע דקצף דמגא להו  
שמלאך המעט נתן לו דלמלאך הקמרת הוא יתביד  
או שאר מעמלק השדר אמרו לו איך צהיות סוד יא  
מעמלק הקמרת חיות דמלאך המעט ואי אפאר שיתן  
לנו חלח צרכוננו על ידי זוננו ולבן אה לאו דאמר ליה  
מלאך המעט מצרכוננו נתן לו חלח מעמלקו כגמ מעמלק  
הוה ידע כי הוא ית אינו דלמלאך ליתן החיות שחטך אמריס  
אלא צרכונם ולבן באשת המעט אמר להחין קת אה  
המעט והגו כי באותו חלח מעמלק לג חתחיות אבתובם  
על ידי הקמרת המלאך כל החיות שחטכם אכלו ונאמרו  
כלם מעמלק ובזה המעט נעבדה וזהו מה שאמר הכתוב  
לקחת מעבדות באדם כל מה שלקחת לעבדות בהחין  
כלול בא"ה כי אז היו מעבדות כי עדיין לא זכא אדם  
במעמלק עבדיו חזקת ואבית אביו כי אחר שמתקורן  
מגא"ה היו שני כל אותם האמות שצבו אותם מעדו בין  
שחטא ומעמלק חזק נאכה בכח זרוב ואף פודים דהיינו  
סמאל ושיערג נתנו לך מה שלא כצו ליתן מעמלק לאדם  
עבדיו שהיה בדין ובכח מעמלק נתנו לך וזהו לשון פודים  
בגן פודר ומעמלק כי מעמלק בא"ה היו פודרין והפודרין  
לא נתנו :

דל... כח אפדף אוריים ידו מעמלק שחטא מכת

כלל ולא ל...  
קטר דקטרה בכחיה ארעיתיה לבת סאבדח דקטרה  
לא שלטא. מנהגא בהקחא חזב ולא יתק ולא יכלא אחר  
ענין לשטחה על הגוף אחר רח. עה ברוב ומבא  
מקטר קטרה כין דכתיב משבח הקטרה מחמי מקרי  
מקטר קטרה אלף בני דעמל מנכח אחר למקטרא סמך  
דעבד חזרן הו משבח אצטריך למקטרא לקדא ליה  
בההוא קטרה ועד מקטרו קטרה הו מקטר קטרה  
כהרגוס למקטרא קטרה דהא חסיר למקטרא באר  
אחרא קטורב בר מעשה הו עמי דדעא דהא חסיר  
אצטריך להאי קטרה ולמבא קמי ימחיה דהא סיושא  
חיה למעלה דעין מעה וברא ודא ימחלקין מעה חיה  
הוא רגל בהאי למדכרא רחין זענין ביומא בצפרא  
וברמאס דכתיב קטרה סניס בבקר בברכה וברכיב  
בן הערבים וקטירנה ודא חיה קומא לשל דכתיב  
קטרה מעיד לפע ה למדוכיבס ודא הוא קיומא דעלמא  
לפנא וקיומא דעלמא לשלן בההוא חרלא אדכר  
ככל יומא עובדא דקטרה דעין דעלמא ארין פה וענין  
פאקביה וענין ארטן שלטן עליה בני דכתיב קטרה  
מעיד לפע ה מעיד חיה קיומא לפע ה ירה מכל פלמא  
אחרתן חביב איהו שבדא דקטרה דהוא קיר וחביב  
דמי קבד ירה מכל פלמא ורעוין דעלמא ואעד  
דעלמא חיה מעלמא עכלא עובדא דקטרה הוא קיר  
וחביב קמי קדא ברין הוא קמ חז מע בני דכתיב  
לעובדא דקטרה עלמא חרקיני לנ באר דקרבנא ד  
דחא עבדי ישראל וכל חנין קרבנא דהו עבדין ישראל  
לא חנין חסיבן דקטרה וכו מנה בני האי לפא לא  
עלמא חיה קדמא למקטרא חמ דאצטריך קטרה  
עבד ירה מעלה וקטור קשרין ועביד נהירו ירה על  
מלך חנין איהו דאשבר אהמא וידיכ מעכנא כ  
מלך חנין איהו דאשבר אהמא וידיכ מעכנא כ

הרי לא כחל...  
כאן הקטירות והוא פוד יא מעט הקטרה שהם  
אזרות שנאמר מאלו יא חמימות בתוך הקטירות  
ואצ הדע בא מן הענין פבידן והמוב בא מן  
האזני הגדול ואם לא היה כן לא היה טוב ודע  
בעלמא נא לא היה אכר ועשא אך ענה שיא טוב  
ודע יש אכר אל הכדיק בהעלמא על ידי מעשיו  
המנוסים אב נכח הקדוץ אידיו מן התלבים האלה  
בדלפה ויש ענין אל דעא אחר יכיד על ידי מעשיו  
הרעם מן האור אל הדלפה והקטרה בעלמא היא  
הכחא של העליות חמית דהא דעא  
כעמ. כאן יש מקום חמית על חמית. כאן  
הקאח עלמא החל חמית והנה נודע כי יש חלק בין  
עלמא ללמענה ואמר הדב ולהי כי עלמא  
דוע אל חמית אהיא עלמא וקודם דא תקרא חיה וכפי  
זה קאה איך יאא הקאח עלמא יאין להאיב כי  
דעין מעשיו מעה כי דעין חמית דקדוץ וכן  
קאח הוא קלפה ומתע מעמא והכל הוא עם האמור  
למעלה כי האמורים שנעלן מעלמא אהיא עלמא  
ככל ועד החל הנקא והו כי כאן הקאח עלמא  
מעלמא ה החל הנקא דהיכו קאח  
לקומים דמה על לעון הזוהר הכתוב כאן  
דעין חמית בין אלהא לשבדא דקטרה התפלה היא  
בעקום הקטנות ואעפ שקדמא הוא בעלמא  
העשיר עד כיון איתרע שהם הקטנות אלמא כן גם  
כאח העלמא יש חמית הקטנות והו אשה בית  
נחות ליה איה בעשיר בית צדקה נחות בבדיאה ליה  
כאח ליה וכל חנין קרבנא לא חמיתין כקטרה דהא  
לא הושל לעבד המענה אלמא הקטרה להי ואמר  
עדי והתעב בין האי להאי ליהן טעם חמית חמית  
ויבר מעל הקטנות חמית אלהא חמית היא למקטרא

בשם

לעבדא

דמקדש ליה קדשה יתרה כהן כהן כהן ויאמר  
הוא אלמנע קת לך להאנתך והעלתיך בגין  
דכד אתתא אפדכאת הנאותא דבעלה איהו  
וכזא דא קת לך סמנים לאעברא זוהתא =  
לאתקדשא אתתא כבעלה זכאה חולקין =  
דמנא. בנוונא דא קת לך עגל בן בקר דאתמר  
לאהק לבתרא על מוניה על ההוא עגל דאיהו  
גרים לון לשאדאל ועלדא כתיב במנא קת לך  
להנאותך לתעלך. קטרת קאיד קאידו נהיר  
נהידו ואעבר זוהתא ד' אתחבר בה האתחבר  
ב' זמלק ואתעור בה ה' נהיר ב' כל  
סלק כעברא לאין סוף והו כלת קאידו מד ואעבר  
מד קאידו כדזא כדזא תרא יהו קאדא עלאה  
דכלא תבאן והלאה כיון דכלא אתקאדא בהאן  
קאדא אתעבר כלא כדזא לאין סוף. וכזא דאע  
קדיאא אתעירי ואתעור ב' סמנין ועלמין  
כלהו כדזא. ואתעירו בזכית עזען ובדסן  
אשתכחו דכל עלמין וכלא כדזא דקטרת יואי  
זוהתא לא אתעברא אשתכח דכלא כהאי תלא.  
קת קת איהו קדמא תדיר קדס לכלא ובגין  
כך עבדא דקטרת אכטריך לאקדמא לבתרא  
לסירין ופושטחן בגין דכלא לא סלקא ולא אתקין  
ולא אתקאר עד דאתעבר זוהתא תהכתוב ובפר  
על הקדש. ומנוחה בש' עראל ומתענייהו ו'  
בדמנא ולתב ומתענייהו לכל מנאקת. ועל דא  
לכדא על הקדש ולאעברא זוהתא ולא תכאה  
קדשא ולתב צידן והנאשחן וכלהו כלא =  
דקאמין. ובאין אינון אראל בעלמא דין ובעלמא  
סא מין. דען לתקנא תקנא דלעלא =  
ב' ב' לתקנא תקנא מתעא לעלא עד  
דא תקאדא מד. כהוא קטרת  
עלא

קטרת יתרה כהן כהן כהן ויאמר  
הוא אלמנע קת לך להאנתך והעלתיך בגין  
דכד אתתא אפדכאת הנאותא דבעלה איהו  
וכזא דא קת לך סמנים לאעברא זוהתא =  
לאתקדשא אתתא כבעלה זכאה חולקין =  
דמנא. בנוונא דא קת לך עגל בן בקר דאתמר  
לאהק לבתרא על מוניה על ההוא עגל דאיהו  
גרים לון לשאדאל ועלדא כתיב במנא קת לך  
להנאותך לתעלך. קטרת קאיד קאידו נהיר  
נהידו ואעבר זוהתא ד' אתחבר בה האתחבר  
ב' זמלק ואתעור בה ה' נהיר ב' כל  
סלק כעברא לאין סוף והו כלת קאידו מד ואעבר  
מד קאידו כדזא כדזא תרא יהו קאדא עלאה  
דכלא תבאן והלאה כיון דכלא אתקאדא בהאן  
קאדא אתעבר כלא כדזא לאין סוף. וכזא דאע  
קדיאא אתעירי ואתעור ב' סמנין ועלמין  
כלהו כדזא. ואתעירו בזכית עזען ובדסן  
אשתכחו דכל עלמין וכלא כדזא דקטרת יואי  
זוהתא לא אתעברא אשתכח דכלא כהאי תלא.  
קת קת איהו קדמא תדיר קדס לכלא ובגין  
כך עבדא דקטרת אכטריך לאקדמא לבתרא  
לסירין ופושטחן בגין דכלא לא סלקא ולא אתקין  
ולא אתקאר עד דאתעבר זוהתא תהכתוב ובפר  
על הקדש. ומנוחה בש' עראל ומתענייהו ו'  
בדמנא ולתב ומתענייהו לכל מנאקת. ועל דא  
לכדא על הקדש ולאעברא זוהתא ולא תכאה  
קדשא ולתב צידן והנאשחן וכלהו כלא =  
דקאמין. ובאין אינון אראל בעלמא דין ובעלמא  
סא מין. דען לתקנא תקנא דלעלא =  
ב' ב' לתקנא תקנא מתעא לעלא עד  
דא תקאדא מד. כהוא קטרת  
עלא

באוכן

למטה שיקרא ראונן שימשן קדש  
כידן הוא אלהי בתון **צמח**  
שעם הקדושה כשר הטלה לידו כשרטמא ימשיא

באחד יתן ודומה ד הדי ל"ב כנגד הלכ  
עמא ללנו יונה כל זמן שפון הקדושה קריה  
בחירה זו אצלן הקלטות אינה עלה למעלה הו  
פרוד פקדושד חן אלס אין כ הקדושה נקדושה

יחידה נקלדה החבילה חן וכפזו שלף נעשה קאל אמץ וזהו שאמר וקאיר קשירין יאמר קשירין למן דביס מעוס  
כי כשעלה מעלות של כל החיות המלכות שכל מעדה ועדה אהדי כל מעדה מעשר והחלכות בסוף כלם יארף  
המלכות אצטרך נפלה וכאש של מעלה כל מעדה ועדה וזהו וקאיר קשירין אהיה משלמת עד הכתר וקדושה כל העדות  
ואמר ועביר נהירו יתר מעלה אצטרף לא עביר לא אלא תקון שהוא העלאת העלמות לבד אבל לא עביר נהירו אהדי אף  
בתקומתם הם אור אבל זו הייתה בחוף בתוך הקלפות ובקדושה ונו תאכיס איבה ואמר ומאן אהו יאדאעבר זוהמא  
בלתה כי אף בחיבת זו היא בעצמה היא אור ואין כדרך לעבודה אור ומאן דאמרינן דעביר נהירו ומאן אהו נהירו דעביר  
אעביר הזהמא והקלפה המעטה עליה ותחשך אורה ואי זכר זה העשה מעשה בקמית לא לבד מעביר הקלפה מעט  
חלכות זו לבד אלא כל העלמות כלם תאכר אורם ומעביר הקלפה דיכירה ובריאה ואכילות זמית למון זה הוא כדמאקון  
ביהנה הקדושה אהיה למעלה באם והטומאה שמה למעלה ובקבול שמה הזהמה כל הארץ  
אזכר אינם כל כך קלפה קדושה מעבירם ויש מעביר כל אהנהיר שהיא כלכד הקדושה  
שכל העלמות ולכן הקדושות ומעשה הקמית שאנו אומרים כדרך הנה אה"כ אנו  
אומרים הודו להם וכך הודיע בשעם עלוליתו לנ אחר שאמר הקמית ובקבול שמה  
שעסם אהם הקלפות עלמות לעולם ויש כי כל אלה השעסם אללם ואיבתון אהיה העלמות ועלמות ואיבתון כדאמרון כ  
ולכך נאמר למען קת לך כי הוא בעולף דאיתנה כגוואא דא קת לך על לך בקד לחטאת לך נהאבק לפרע על שון העגל ולומר  
אלה היה בא זה העגל להקדש אהרן על ידו כמע הארץ אלא לפרע על שון העגל ואמר קמית קאיר קאיר כדאמרון כי על ידי  
מלכות זו מעלה נאלם כל הקדוש ונהי היא קדושה אמר וסוף ונהיר נהירו אוקה מעלות שהיתה בחוף הקלפות ואעבר  
זומתא שאמר הקלפות למען וד אמר בה אלה הם אותיות דעס הנולה וד היא הכתיבה אבדן הקלפות כדאמרון וכאש של מעלה  
והנחבר ב"ו א"ו והעלה ב"י זה בשלם השאיר בכתיבות אכזו זכזו וכן השאיר בכתיבה יכיה בכתיבה וכי הכתיבה  
וכן בכל שלם תהם ונאכילות עביר וכלא מליק על אין סוף

**קת לך סגנים יתב ונכת**: נמרה נאחלת ולחנה וה"פ: הרי תמארה תחיתנות ולפי שהנאשף הא רחן  
שמעלות הוא קדושה מעשות מאד והקלפה גופנית אם לכך תלצה ריחה דע אע"פ שהיא עלול  
דממעם הקדושים א"כ משעם הם כמ"א ולס עוד העלמות ולבונה זכה הוא עוד אור העקר ולכן נקרא זכה  
כ"ד כ"ד י"ק בא"ב הא הוא כ"ד כי הקלפות הם ה שק בסוף תאיש עמנו ומתלבבם ומהפסם לבד יהיה הס סג  
מעתין דמקרא כי הם י"ה ונבאר ה חמשה עלמות הכבי כתיב הכטון יסוד ומלכך מעלות וקציעה נבאר  
אמולת נד ה"ה כרכוס נאמי קשא חמשה קלפה בינה קמית הוד

ב ריץ לבישות בגדים זמו וסלפים  
 לא לבס מיושב חלק יקח לנקו ויכנס  
 בו מרועורו בעולונו טובב עמבא כ  
 שקוס שהנו מכוסה ב אל יאמר  
 פלג בחדרי חדרים מי נוזק כי הקבר  
 מלא מלא כל הארץ כבודי יקדק  
 במלוקן ללבסו כדרכו כדי אלך יהפוך  
 חלעטו לחוק

זוהר: כחא ית דף ג' ב'

תת כל בע עלמא באשתא לעית על עבדיהו  
 בלילא ולילא פניא גדעאה על כל =  
 בע עלמא מעמי מעמא דמעמא עבד =  
 דמעמי מעמא דמעמא האו כוחא מעמא  
 פניא על עלמא פמא מעמא עבד קפאיא  
 דילא וארעא על ידו מעמא פמא  
 וכד ארעב ואתהדר ביה מעמא בכל מע  
 דיקב: בידינו בלהו מעמא עבד דאמייא  
 על ידו הוא מעמא ועל דא לא ימב בר  
 גא מעמי לאלבא מעמא דלא עבד ידו  
 דהא ארעא עלה ההוא כח מעמא =  
 ואמאב ואית ליה כחו להאי כוח מעמא  
 לשכיא בכל ארעא דאמב דאמע =  
 מעמא ידו: וזיק בלבו מעמא דע:

ד יעל מעמא ימון כחלו ולא יקאר  
 ואחל יעשו של מעמא ויקארנו ו  
 יחזור ויקאר של ימון: ה כחולק מעמא  
 חולק של מעמא חמה:

אין טוב לקום לבוא מעי מעמא צימא  
 והעמא כח קאה לעמא מעמא וימור  
 הדבר הוא כח מעמא הארעא הקדושה ואמע  
 על ידי העבדות הארעא על ידי התבוא =  
 בקלטה וימורו הקלטה בלילא ואמע =  
 מוד העמא צימא אבהם מוד ארעא מעמא כחולק  
 יא אור מעמא מעמא ובלילא הקדושה והעמא טובב  
 את הקדושה ואחכ הם האוכות העקמיים והם מעמא עבד  
 אל הלבאים ואמע בכל לבוא ולבוא יאמר אור העקף אחד  
 ואין דבר לזה הקלטה כח אור העקף כנודע שאין קליל  
 יוקת מעמא ולכן עמדת מעמא ואינה יכא מע הקלטה =  
 שהינק מעמא ונהה המתברר מע מעמא צימא ולבוא  
 אינו מעמא את אור העקף לעבור ולהקף בין כל מעמא  
 ומעמא ועל ידי זה אין הקלטה נדמית ואז האכחה נכונה  
 מעד הקלטה

**כעמא**

לובא מעמאיו בכל עמא שלבואם =  
 כדיו ליקר לאים אע צליל העל  
 העמא ככד ימון ויאחזם ביד ימע ואחכ יאיר כד  
 יקין אל העמא ביד ימעו ואחכ יתן כד העמא השמאל  
 ביד שמאל וימעו יכון אהכל נכלל בימעו ואחכ ימעו  
 נוקתה אל השמאל:

כונות דף ס"ב בארבע

כונות דף ס"ב בארבע  
 בעלית העמא יא תילוק כדיל ותיקונו =  
 שילבא תחלה מעל ימעו ולא יקארנו ואחכ  
 יעל על שמאל ולא יקארנו ואחכ יקאר על ימעו  
 דאחכ קאר אל שמאל ואם אין קערים מעמא =  
 יעל על ימעו ואחכ על שמאל ואמע הכונה בזה לפ  
 קעלם הינה היא הנועלית ארעא וסוד העשן כמאר  
 יעב קנו על גונו יחף אמאם אותם תחב כעפיה  
 ואמע מע לבוא החיכון אל הינה כדא חמאל בעמ  
 מעמא וזה הלבוא הא העקף ומלביד את עון ולא מעמא  
 למעל כ זהו אור העקף על עבר בי אור העקף אע  
 מהוא מע הינה כנודע ע"כ אין זה מאנו עמקים כן  
 כי זהו סוד מעמא ולבוא אל הינה העמא ארעא  
 כמוד לבוא לצד לא כמוד אור העקף ואמע הדבר  
 ימון מכבר ידעת כי אין כח אל החיכום רק צון ימון

כונות דף ס"ב בארבע  
 כונות דף ס"ב בארבע  
 כונות דף ס"ב בארבע  
 כונות דף ס"ב בארבע

אשר יבנה עליו יוכלו החיטונים להקבל אור יתעצם לפי הצדקה המענה עליהם נעמקת ב  
 אור הירבנות על ידן התחלתה אורו יתעצמן מאד מאד הרעיר אך להיבנו על סוגיה  
 בהם זכותם להיות פור וצם כי עב ויהו תעמיק כי התיכונם עומדים בין אור עמית לאור מקור  
 והנה זה החשמה שלבית מקור לאון לגמדי תכל האדדים אפילו תפחת הדגלם יזזה שמת הירגלם  
 הנה צחית מעולם זה אבדלי הגוף הם המלבואים וזוה רבון בעת שתלפא לבוסך גם בעלת  
 נעלית השלום אעמם סאלי הכינה שפחה ונעלית אוקם יש ספק כי ודאי כיון שתלפא תתפסות  
 תלפא תחזק כנרביה אב נעשול של יתן תלפא או אם נאמר שכיון שכל עקר הווש אינה יך =  
 למוך הטרביה שאה יקו מענה כי יתקד אנו עומדים מענה מן הזמר אם נעשול תחלה של שחאל =  
 ולכן תקנו ללל שיעשול של יתן תלפא ולא יקשרנו וכו' לקיים אברהם

טורף אסור ללך בקומנה זקונה לא ילך ארבע חמות בלנו הראש  
 יבדוק תקבון

**הרב זלחה**

אסור אל תשקצו את עצמותי כס כסר כחשונ  
 כי האוכל מעבר הקדוש והפסולת עתיר  
 למען ולכן ראוי אלא לתקנו בגוף כי הם קלי פור והם שקוץ =  
 העצ מעצ יותב מעקוץ הגוף וזו הכונה תהיה לו:

**ג דין הנהגת בית הכסא ובו יז סעיפים**

א נשינתם לבית הכסא יחמה הרבדו מכובדים וכו' ונעבשו  
 לא נהנו לאומרו: ב יהא זנוט בבית הכסא עלן יולה  
 עצמו עד שיטב: ג אם רוצה למשמש בפי הטבעת כדור  
 או בקיסם לפרוח תקבין ימשמש קודם שיטב ולא ימשמש אחר  
 שיטב מפני שקשה לשפס: ד לא ילה עצמו כל עאחריו  
 טלח ומלפנו מפחיים וחסה מצאחיה טלח ומלפטה ולא כלום  
 ה אם נפנה בעקום מעולה שחן בו מחיצות יכוין שיהו פנו ל  
 לקרואו וחסרו לצפון או צפנת חבל מ מזרח למערב  
 חסרו וכן אסור לעמן בין מזרח מערב חס חסרו עמו  
 ובין לזקל חלנו בשחן אפרו עמו: ז הנמיל ימים מן הצול  
 ולעם ישב ופנו כלפי קדש או ימלק הקדש לצדדין ח שנעלה  
 כשרה חס הוא חמורי הגדר יטה עיד ובקעה ירחק עד  
 מקום שאם יוכל חבירו לראות פרושו: ט לא ישב במנהרה  
 ובחזק ולא חנוק לדחוק עצמו יותר מלחי אלא יתק שנה  
 הכרסא: י לא יקנה ביד ועין: יא לא יקנה בחרס  
 עשוס כשלים ולא בעשבים יבשים שהענח בדבר שאור  
 אלא בו שיע הכחזונה נושחב ולא בצדוד שקנה בו פבו  
 לפע מעביא חר הארס לדי חחכונות: יב יטה בעעו  
 גלגל כעו ביום: יג לא ישחן מעמוד ונלף בצדוק

זוהר כראשית דף י"ב: והוא באר  
 כד עאל (כר נא) לביב הכסא לא עבין  
 ולא יקרא בתורה אפילו תלה חס ער  
 די סח ידיו: ואי שמיא בטן דתלולכו  
 אינון לאו הכי הוא בתלל אתלכו ולא  
 ווי לבט עלמא דלג מאגחין ולי ייען  
 כיקרא דמאריהון ולא צענו על חס  
 קיימא עלמא דחא חדא יחית סבל  
 כית הכסא דעלמא דאריא סמק ואחר  
 תרהוא לבלכא וכו' וכו' וכו' וכו'  
 על אינון אכבשן דידיו דער נא:

כונה  
 וכו' וכו'  
 כמש"כ

עצמות

הענין על יגלו אם לא אעמוד בתקום  
 גבוה מן אשתן לתוך עפר הוחזק יד חיה  
 שלא יחזון באמה וישתן יפני אנוחא אבה  
 זרע לבטלה אם לא לעמוד ולגטא לא  
 אם כן חזק נטו ומרת חסידות לזהר אפילו  
 דמטי: טון אפילו מי שאינו נטר מורה  
 למינע בבצים ולגטא: ין לא חזר לנטו  
 (לחזון באמה אלא להשתין אבל להחזק לא)  
 ין העשהו נקבו עבד אמסו כל שקצו:

**זוהר**

וישג דף קפ"ט  
**ת"ח** בכל אינן חובין דאסתוב בהו בר טא  
 בהאי שלמא דא איהו חזא דאסתוב  
 ביה בר טא יתיר דהאי שלמא ובעלמא דאתי  
 תמן דאושיר דהאי שלמא יתיר דהאי שלמא  
 לתענא בידא או ברגלא יתיר דהאי שלמא  
 בידא כי לא אלתתן כצע אמה לא יגוך  
 ע יתיר דא לא עאל בפכודא ולא חתי  
 בכ אפ עתיק יומין כמה דתענן כתיב הכא  
 יגוך רב וכתיב ויהי עב בספר יהודה  
 על בעניי ובענכך כתיב ידיכס דמשב  
 עלאן זכאריאלוקיה דבר נא דחיל למאלכי  
 דהא יתיר תאובת ביטא וידכי דתענה  
 לאסתדל בדתילו דמאכריה:

דיתו רי"ט ט

**ת"ט**

ההוא זכא דקבה אקרב ביה  
 וכרזא קרי עליה "ל יומען טיע"  
 אדיקא בעתא דעדן כלהו כדדיקא חזאן  
 כלהו כדדיקא איתין ועתעאן דוכתיה דההוא  
 אדיקא על דייתי לתערה דיוסיה ציטי הוב  
 חייבא הוא ככנא קדי עליה בגיהנם  
 יתין יומען וכלהו חייבא כלהו עב בין כל  
 בין וי דהא דינא חדקא אתער האתא ב  
 עב דלנטא כמה גרדינן דנמוסין עומען  
 איהו אקדמא ליה וי אנו לכצע אוי  
 כלהו עתיק ואתכין אור לכצע כע  
 ידיו יעשה לני טא יתעב טע

**הלכות זרע**

כ"ה לא יצא כל הלכות זרע  
 לחדל דמקדן דמא העלמא ין  
 למאלכי והלען כי יצא אשגו סאר העלכות  
 הנהמת לבאים טהם מקדן עשאים קדמוים  
 אך המלכיא ין למאלכה עמא דגמלי דתלמנו  
 אוכא תן האיס עזיקין בלא אמה פן האמה בוכא  
 עזיקין בלא אש כי זהו סוד לא תאנה אלך  
 כעה אהיא ליליה ונגע אהוא סמאל לא  
 יקרב בהאלך אהיא אמתך ומנה אמתך יפול  
 מעדך אלך וא דם אותם גופות החיובים =  
 אנלבוטו בטיפות קרי ואז אלך לא יגשו  
 אין הבונה אלך מענא כי זה פאטיא אמה  
 אפול מעדך אלך אאלך לא יגש איך הבונק  
 למער כי לאוקם הטאות אהק נטאכים =  
 מערך וזהו אלך לא יגש אלהם להכלבא במ  
 כי אחכ אפילו וימעותו לא יוכלו עד לגש =  
 לאוקם טפית הנשמת לחזור לקרוב וזהו  
 יעלזו חסידים בכבוד וכל פידוש כי החסידים  
 הם אוקם המיטות הנמשכים על ידי אשגו  
 משדה עכטנו על הבטן כי זה אינו נקרא  
 ראע כמע המלכיא ין לבטלה כי מאותם  
 המיטות מתלבצים בפור קלפת אשת =  
 זנונים כעה גמור שאין בהם מעב כלל =  
 כיון אכונתו רלע רע אבל מע שאינו =  
 משדה עכטנו על הבטן הוא כלול מוט וכעה  
 ואלו העשאים פן נעאים עבה לחזור אשגו  
 בתעורר וליקח אותם בנקראים חסידים  
 וזהו יכנונו על מאכבות פידוש בעבוד תה  
 אנשאים על מאכבותם ובתעשאים אונים  
 משאים על הבטן וזהו על מאכבותם ולא אעב  
 במאכבותם:

**ר"ח**

העולה אפילו נאפת לבעביר זומע  
 השולח העדקת אס לל צמח כזה  
 וזהו סוד מה אצל מעגלן לאיס  
 לעדוה: עמתי ואמר  
 ספת תענה =  
 אאז חוקר הזווג ביענמ של ת המעלה נאפת  
 ללל אשת:

וישג דף קפ"ט  
 סוד למה  
 ספר טוב  
 ציבדוק נקל

ה

חזק לכלל תען קצת בידו למפקד ולחלל זרעיה כקניא דרא תענך כל  
 תען דאפק זכעה בלקניא אקרי רעע נא חמי אפי שכניה דכתיב כי לא אל חפץ רעע  
 אפה לא יגורך רע וכתוב ויהי עבד בכור יהודה רע יאוק הכא און לבצע רע וני להווא  
 תיבא דאיהו רעע דעבד דרעיה רע כי גמעל ידיו יעצה לנו לכלל תען דזע בידו  
 דאפק ונא זכעה בלקניא ולהא מרדין בהווא עלמא יתיר תכלל קת דהא כתיב  
 און דאעבד אתמא רע אלא כמע דאמענא דעבד גכמע רעע וכתיב לא יגורך רע  
 וכתבו סלקין והא לא סלקין ואתי תמא שאר תייבין דקמלו בנ שאר יתמ כללו סלקין והוא  
 לא סלק תמא מעמא אינון קמלו בנ שאר תמא והא קמלו בגנו מעמא אוסיד דמען סמאין  
 קת באאר תייב עלמא לא כתיב וירע בענא יתמ וכאן כתיב וירע בענא יתמ אאר עאץ  
 תמא מעמא תמאום דכתיב ואחר ארצה תמן אחר כי תעב ליה לך חוסא בעלמא דלא  
 איה ליה תשובה ברעיה ולית לך חייבאלל חמאן אפי שכניה ברעיה דכתיב לא יגורך  
 רע כלל אחר כי חק זכאין אנון כדקרא בעלמא יתמ ובעלמא דאפי עליה וכתיב  
 ועמך כלם כדקיים לעולם כמא ארץ תמא לעולם יצוא ארץ אחר כי יהודה כמע דכתיב  
 אפרק לענא באכזות הקיים ועוד כמאת אפיק דף

ד. דיוט נטילת ידיים וכו' פ' פ

ירחץ ידיו ויבדק על נטילת ידיים מעים התפלים לנטילת ידיים למעשה כשקים לנטילת  
 ידיים לתפלה תהיו יש מי שאומר דלא מצדק נטילת ידיו דקדק לעבוד עליהם מעים  
 פעמים לעבד כוח רעה אצורה עליהן

הרב זלה"ה ניקומים דף ק"ב

**בטולת ידיים**  
 נדה לנטול תפלה ודו היטע  
 בידו האמאלו ואחכ ידו האמאלו בידו היטע  
 וכן היה עשה אלאה פעמים ולא היה נוסף  
 ג פעמים כאותם ידו היטע אלא היה צאצא  
 כמא אצטרבוי נטילת ידיים עד פקק הפרוע

**בכרבת ידיים**  
 והם כמלד יג דאכרית דעשה  
 וכבר יעשה כי נטילת בעשה בסוד טע  
 ידיו וכריך לחבר הזרועת יחד שלא כאו  
 קארי הזרועות לחץ בסוד וכל אחזקיהם ביה  
 ולפאטו הכפות על ידיים כמע שזכה אקב לנפך  
 איה דבר וזה דמען לקבלת הטרהה יכריח  
 לטובה יתנו לעולה בסוד ויטעלם וינצאם

זורה תועה לקבל  
 וסינוך תען דנעל מעב בידו תיבא כמא נא  
 קדמא אורקא תיבא כמא נא א דתו ונא תמא  
 ותיבא ידא תיבא מעבא טאל לון אמאלא ובגין כך  
 תיבא לא אשתכחו אלא מעטא דאמאלא  
 אמאלא דרע ויהי כמא נטע אצרי לזכרון  
 על נטילת ידיים וטענא באמאל וקאמאל אפיק  
 לית ספקתו בידו ואחכ תיבא באמאל כנת  
 מעבד לקומים קי אקו טעב ופתי זר כך הם  
 אצרי הזורה וכן דמאיל תיא בידו מעבא כמא נא  
 וכתב דנא לנטול ידיים ונא חמאט בידו ימילא  
 ויבנו לנטילת ידיים וזממא לעבד קתים הוא בידו  
 באמאל קמלו רע ידו שטאל ונא תמא נא  
 לתיבא כנא לא יהיה לתיבא כנא בידו אמאל  
 וקאמאל וכן לעבד כמא נא קתים דהא כנא  
 טע מעבא נא טענא לון שטאל לעבד על  
 הקטן ובגין כך תיבא אפיק נא לא מעבא  
 אלא לנטילת ידיים ופתי זר כנא כנא  
 הכרבת ידיים ופתי זר כנא כנא



הוא כחוק הקבלה ועל-פיה אפס-אורה מן הימים אלא החיוו שפי  
ועל-יד-מי החמד אפתים עליהם עתה חקים עשם להנצחם כדי אלא יאנו האורח לחוץ ונקוב  
משם החיכוכם לכן כבף אחר הנטינה אשר כבר נכתחה. משם הקליפה אנו מעציהם ידענו  
למשלג כדי אלא מדי האורח אלהיכוונם ואז על-די העלאת הימים אף איה הארה חוזרת  
ובנמצת הן העומן עכצם אל זעב ולכן אבדך להצביה הימים עד הדאש עמעש ופי  
ביום הצבה אפז אבדך להחמיק הקליפה יעאל ואז תבנס אופה הארה בלאה ואלמעש ברות  
הי-דיס מעפעלים למנה דרך קו ישר באורך הזעב אז יבאלות האורות מראשי האכטערת  
ותאים ראשי האכטערתו על ראשי האוקים באופים העקים אשר אפ ודרך אופים העקים נטלע  
הארה היובאת הן הזרעע ועבנמ הן הידך וזה סוד המשכת הקוים זה צצה כי אם אנוכי  
בכח והוד היו מן הגוף היה מן ה"ת" ולא מן הזרועות וזה סוד שתראה כי לעצמים הכ"ה  
לכר מעופא ואומזים בהם ח"ן-נ"ת וזו הזרועות מעציהם י-דיהם ואינם לקחים הארה  
כי הכל ק טאר בקדושה: : : :

למשלג אחר הידי  
זלה אכדי להצבי  
הי-דיס למעלג כגד  
ראשו בסוד ונעלם  
וינאם א"כ אה"כ  
אמר אפלו באצ"כ  
ל' אבכל ה'ת  
גם בן וכו' א"כ  
בסוף הפע' האמר  
וינעלם ונצאם כ'ל  
ית' עלם ע"ה  
ית' ה'ת

זוהר באשית ט"ב

תענון כד אפיק נאמתהו טעב נאא אשכא  
מענה בופא מעמאכ ומאיב ביה  
ומאכל אטון דמקרבם ביה ההד הננע  
בעת בנא האדם אשר יעוה ולא יתמא ו'  
ועל דא כיון דא"הו נבול נאמפא ומאיב  
גופא כדון אב"הים כגון לכל אטון פתרי  
מעמאן נש"א עלי דהא ההוא גופא =  
אסתאב מעמאכ דההוא חויה ביא =  
דש"א עלי ועל דא בכל אכר דההוא =  
חויה ביא אחר מעמא ליה ואסתאב  
ות"ת חל בע עלמא באערת דעיתי על  
ערפיהו בנלא. וליא פיש גדעא על  
כל בע עלמא בעעט מעמא למעא מענו  
באעט מעמא דמשתא האי כות מעמא =  
במיא על עלמא ומאיב עלמא בנו קמיא  
ד-יה נש"א על דינו דברנא ואסתאב וכל  
אכער ואפחדר ליה נשטעה בכל מה דיקר  
בידיו כלהו מעמאנו בן דש"א עליהו כוח  
מעמאכ ושלדא נא ימב בר נש מעני לאנשא  
מעמאן דלא נמיל דינו דהא אמשך עליה =  
ההוא כות מעמאכ ואסתאב ואיב ליה =  
רעו להאי כות מעמאב לש"א בכל אפד  
דאשכח דעימנו מעמאכיה ועל דא  
יכול דינו בר נש מעמאן דלא נמיל דינו

מביא ג' לא מענה סיה קודם נטינה לפה  
אלא לחומס ולא לאחסי ופ' אפלו מע  
אנטל דינו נא מעמאכ טל אבעת תמיד מעמא  
מעמאיתנו לידי התפועות ולא יגע בעקום =  
הקצה אמא מעמא היד מעזיק לחבורה ד' ולא  
גע בעגת אכר אמא מעמא היד מעמא האכר  
אן אבדך לביעת נטינה ידים לתפלה  
טוב לקפיד בעו לתידיס אחרית בכל  
הדברים המעבבים בעו לתידיס למעדה  
זוהר נדך פ"ב יאריך בדיה כש  
ידיס דמשדה

כבר אלעזר ליהוא יודאי מה שמך אל יועזר אל  
יוער ואלעזר יתבו כמא ו' אכר ליה רבי  
מענה מע צבדך אל קרינא דרדקי בארתי ה'ת  
ר' יומי דכפר חטון למתא ומלך לון מעמא וכו' ו  
לן לגביה והוסי הבין לי ככ' מעמא אבדא בההוא =  
מעמא דרדקי הוו נבאי ואסתכלנא בעמא דלא =  
כחזו לי למתא מעמאנו למעמא ואכרנא גרמאני =  
די דהאי תכיס אמע דאלעזר כרבאן דאבא =  
כריכו הכא קמע אכר קמיה דרבי אמעון והוה יתב  
כל ימא קמיה דר' יומא מד הוה עמיק בעמא  
קמיה אכר כל מעאן דלא נמיל דינו בדקא איוק  
המעמא מעמא אתענא לתת וומא עטאיה  
דגיס ליה למתיה מעמאנו כמות מעמא

כדקא דהו' ע'זי מ'אן ד'נ'ט' י'מ'י כדקא א'נ'ת  
ע'ל'ם ל'ג'מ'ה כ'ב'אן ל'ע'ל'ת ד'מ'אן כ'כ'א'ן ע'ל  
ד'ו' כדקא א'ז'ת ו'א'ת' כ'ב'ך כ'ע'ת'ר'א ל'כ'כ' =  
א'ר'ד'ים ד'ת'ר' מ'ת'ר' ד'א'נ'ל'ו ד'ו' כ'מ'י'א ו'מ'י'ל' =  
כ'ו'כ'ר' מ'ת'ר' מ'ת'ר' ל'מ'ת'ר' מ'ת'ר' מ'ת'ר' י'ד'ו' ע'ב'ד'ו'ת'  
ו'כ'ר' מ'ת'ר' מ'ת'ר' י'מ'ת'ר' ו'ה'ל'א'ה א'ת'ע'ת'ר' ו'א'ס'כ'ת' =  
כ'מ'ע'ת'ר' נ'ח'ו'ה ל'ע'ב' כ'א'ז'ר'י'ת'א ו'ה'י'ב מ'ז'נ'ט' ל'מ'ע'כ'ט כ'ל  
י'מ'ת'א ה'ו'ה ח'ד'י ע'ע'ה'ן ו'מ'ע'כ'ד ל'ע'ן א'ע'פ'ן נ'ה'י'כ'ו'ן י'ק'ר'א  
ע'ל'ה ל'ע' ו'א'ת'ה ד'ג'ל' כ'י'ת' ב'ק'ד'ו'ש י'א'ד'א'ל ת'ת'ה'ל'ל' =

ב'ג'ן ד'א'מ'ת'ר' ע'ל'ד'י ה'ח'ז'ת כ'ו'ת מ'ע'מ'א'ס  
ו'ק'צ'ו'ל ל'י'ד' ה'א'י ל'ע'נ'ט' מ'ת'ר' מ'ע'נ'ה (א'ר'י'ת'  
ל'י'ד' כ'א'ן ל'א'כ'י'א ע'ל'ג'ו' ד'נ'ר'נ'ג' כ'ע'ן כ'ך כ'ע'נ'  
כ'ל'נ'ג' ל'א'ת'ת'ע'ק'ת' כ'כ'ל מ'כ'ד'ו'י מ'ע'מ'כ'א' ד'ה'א'  
ח'מ'א כ'מ'ת'ר' ל'נ'ט' י'מ'ל'ט' ע'ל'ג'ו' ו'ז'מ'ו'ן ק'ב'ה ל'ע'ל'ת'  
ל'א'ר'ת' ל'א'ע'ב'ר'ת' ל'י'ד' מ'ע'ל'מ'ט' ה'ה'ד' ו'א'ת' כ'ו'ת =  
ה'מ'ע'מ'א'ה א'ע'צ'ר' מ'ע'ן ה'א'ר'ץ ו'כ'ד'ו'ן כ'ל'ע' ה'מ'ע'ו'ת'  
ל'נ'כ'ח

**ככלא**

א'י'ת ל'ה ל'ב'ד'נ'ט ל'א'ת'ע'ב'א ת'ק'מ'י'ה'ו (ד'ר'ו'ח'ן מ'ע'מ'א'ס)  
י'מ'ת'א'ב כ'ה'י'ה'ו ד'ה'א ל'י'ת ל'ך מ'א'ן ד'נ'א'י'ס כ'ל'ל'ת כ'ע'ס' מ'י'ה' ד'ל'א מ'ע'מ'ט' כ'ע'מ'ט'א ד'מ'ע'כ'ת'  
ו'ע'ק'ת' מ'א'מ'ת'ר' מ'ע'ה ו'כ'ו'ן ד'א'ע'ת'א'ר כ'ע'מ'א' כ'ל'א נ'א'מ'ת'א ק'ד'י'א'ת' כ'ו'ח מ'ע'מ'א'ב'א ז'מ'ע'ן ו'א'כ'י'א ע'ל'ה =  
ו'א'מ'ת'א'ב ו'ה'א א'ז'ק'י'מ'ט'א מ'ע'ה ל'י'ת ל'ב'ד'נ'ט ל'א'ע'ב'ר'א י'ד'ו'י ע'ל ע'ע'נ'י' כ'כ'פ'כ'א ב'ג'ן ד'ה'א כ'ו'ח מ'ע'מ'א'ב'א  
ע'כ'י'א ע'ל'י'ה'ו י'מ'ת'א'ב ל'כ'ל'א ו'ה'א א'ת'ע'ר' ו'כ'ת'ו'ב'א'כ'ר'ו'ת ה'מ'ע'מ'א'ה י'ד'ו'י מ'ע'ן ה'א'ר'ץ: כ'י'ל'א'מ'ע'ן =

**אכלת**

ר'ז'א ד'מ'ל'ה ד'כ'א ד'ה'א ל'י'ת  
כ'ד'נ'ג' כ'ע'ל'מ'ט'א ד'ל'א מ'ע'מ'ט' כ'ע'מ'ט'  
ד'מ'ע'ת'א כ'ל'ל'א ו'ד'ו'ח מ'ע'מ'א'ב'א א'כ'י'א ע'ל ק'ה'ו'א ל'ג'ו'  
מ'א' כ'ע'מ'ט'א ב'ג'ן ד'נ'א'מ'ת'א ק'ד'י'א'ת א'מ'ת'ל'ק'ת מ'ע'ה  
כ'ד'נ'ג' ו'ע'ק'ת'מ'ע'ה ו'ע'ל ע'ע'מ'ת'ע'ת'א ק'ל'נ'ט'א ע'ק'ת'  
ו'א'מ'ת'ל'ק'ת מ'ע'ה ע'כ'י'א כ'ו'ח מ'ע'מ'א'ב'א ע'ל ה'ה'ו'א  
מ'ע'ת'א ו'א'מ'ת'א'ב' ו'כ'ד' נ'א'מ'ת'א א'ת'ה'ד'ד'ת ל'ג'ו'ת'  
א'ת'ע'ב'ר' ה'ה'ו'א מ'ה'ת'ע'א י'ו'ה'א א'ת'ע'ב'ר' ד'י'ד'ו'י ד'כ'ר'  
ז'ו'ה'ת'ע'א ד'מ'ע'מ'א'ב'א א'ת'ע'ר' כ'ו'ח ו'ע'ל ד'א ל'א י'ע'ב'ר'  
י'ד'ו'י ע'ל ע'ע'נ'י' ב'ג'ן ה'ה'ו'א כ'ו'ח מ'ע'מ'א'ב'א ע'כ'י'א ע'  
ע'ל ע'ע'נ'י' ל'ג'ו'ן ו'כ'ד' כ'מ'י'ל' ל'ע'ן כ'ד'ק'א ח'ז'י כ'ד'ו'ן =  
א'ת'ק'ד'א' ו'א'ת'ק'ד'א' ק'ד'ו'ש ו'ה'י'ך כ'ע'נ' ל'א'ת'ק'ד'א'ת'  
ח'ד כ'ל'י ל'ת'ת'א ו'ח'ז' כ'ל'י מ'ע'ל'ע'ל'ע' ד'י'ת'ק'ד'א' ע'  
ד'ל'ע'ל'ע'ל' ו'ה'ק'ר'ו'א ל'ת'ת'א ל'י'ת'כ'ת' ז'ו'ה'ת'ע'א ד'ע'מ'  
כ'י'ה י'ו'ד'א כ'ל'י ל'ק'פ'ל'א מ'ע'מ'א'ב'ו' ו'ד'א ל'א'ת'ק'ד'א'ת'  
מ'ע'ה י'ו'ד'א כ'ד'ו'ך ו'ד'א א'כ'ו'ר' י'ל'א כ'ע'י'ן א'י'ט'ו'ן  
ד'ז'ו'ה'ת'ע'א ל'א'ו'ש'ד'א ל'ע'ן כ'כ'י'ת'א ד'ל'א י'ק'כ'ב' כ'ו'ח  
נ'ט ד'ה'א כ'ו'ח מ'ע'מ'א'ב'א'י' מ'ע'מ'א'ב'א ד'ל'ק'ו'ן ו'י'כ'ו'ל'  
ל'ק'כ'ל'א כ'ע'ק'ת' מ'א'י'ט'ו'ן מ'ע'י'ן מ'ע'מ'א'ב'ו'ן י'ע'ד' ד'י'ת'  
ז'ו'ה'ת'ע'א מ'ע'ן י'ד'ו'י ל'א י'כ'ר'ך ו'ח'ק'י'מ'ט'א (כ'ע'נ'  
כ'ד'נ'ג' ע'ל י'ד'ו'י ל'א י'ק'ד'א' י'ד'ו'י כ'כ'פ'כ'א א'ת'ק'ד'א'ת'א

ס'ע'י'ף ק'ז' נ'ט'ל'ת י'ד'י'ס א'ת'ר'י'ת א'י'ך כ'ד'ו'ל'ן  
ע'ל ע'כ'י' ק'ד'ק'ע' א'ל'א ל'ת'ו'ך כ'ל'י: כ'ז' י'ע'י'ס א'ל'  
נ'ט'ל'ת י'ד'י'ס א'ת'ר'י'ת א'מ'ו'ר ל'י'ה'ו'ת מ'ע'ה ו'ל'א =  
י'א'ע'כ'ס כ'כ'י'ת ו'ל'א כ'מ'ק'ו'ס א'ע'ע'ב'ר'י'ס כ'כ'י' א'ל'ס'  
כ'ו'ט'ל כ'ל'י א'ל'מ'ע'ס כ'י'ד'י' מ'ע'י'נ'ו ו'נ'ו'ק'ט'ו' ל'י'ד' א'ת'א'ל'ו'  
כ'ד'ו' א'י'ר'י'ק מ'ע'י'ס ע'ל י'מ'ע'י'ג ת'ת'ל'ה י'ו'ד'א ל'א י'ט'ו'ל'  
מ'ע'מ'י' ש'ל'א נ'ט'ל'ת י'ד'ו'י י'א'ת'ר'י'ת:

**זוהר**

ק'ב'ן ד'כ'ד כ'ר' נ'ט'ל'ת כ'כ'פ'כ'א כ'ע'נ' ל'א'מ'ח'א'ה י'ד'ו'י  
מ'ע'ג נ'ט'ל'ת ד'מ'י'א ד'א'י'ה'ו מ'א'כ'א ל'י'ט'ו'ל מ'ע'ה מ'ע'י'א  
מ'ע'ל'מ'ע'ן ד'א'מ'ח'י' י'ד'ו'י כ'ק'ד'מ'ת'א כ'מ'ע'ה ד'א'ז'ק'מ'ו'ה י'ו'ת'ר'  
ב'ג'ן מ'ע'ל'ת ד'א'ז'ק'י'מ'ט'א מ'ע'ה י'ו'ת'ו'ד'כ'ע' ל'י'ד' ל'כ'ר' ע'ל'  
ל'ע'מ'ל'ת י'ד'א י'מ'ע'ת'א כ'ע'מ'ל'ת ב'ג'ן ל'ע'ל'מ'א'ה י'מ'ע'ת'א ע'ל'  
ש'מ'ע'ל'ת ו'י'ס'ת'ח'י' י'מ'ע'ת'א מ'ע'מ'א'ב'א ו'ב'ג'ן כ'ך א'י'ה'ו נ'ט'ל'ת  
ו'ע'ל ד'א מ'א'ן ד'ע'מ'י'ל' י'ד'ו'י י'ט'ו'ל י'מ'ע'ת'א כ'ע'מ'ל'ת ל'ע'ל'מ'א'  
י'מ'ע'ת'א ע'ל ש'מ'ע'ל'ת ב'ג'ן ד'ל'א י'ה'י'ב ד'ו'כ'ת'א ל'כ'ר' =  
ה'ד'ע' ל'ע'ל'מ'א'ה כ'ל'ל' ו'ה'א א'ז'ק'י'מ'ט'א:

ארבעה ארבי מוחה ופניו כד שמואל אל עמו ידא ארבי בקדמיה דכתיב נחום תחיה ו...  
 ודא ארבי מוחה ודא ארבי מוחה ודא ארבי מוחה ודא ארבי מוחה ודא ארבי מוחה  
 עמאבא (מאמנון) עיינ אפיר למעבד בהו מערי אלא פתי. לאוואדא לון באתפי דבני נשא. לא  
 עברין עליהו ללא יבית לון בבירא דהר יצחק דאחאערין בארעא גומא עמאבא אשתבח  
 תמן ויכיל למוקא. ואי חסיה לון עירון בחות ארעא ללא. ודא ארבי מוחה ודא ארבי מוחה  
 לנשי מרשיא דיכונן ארבי מוחה בהו לבני נשא בעין דאכונן עיינ ארבי מוחה ודא ארבי מוחה  
 לדכאה לון לידאעל ולמהו קדישין דכתיב ודקתי עבבם תים טהורים וטהרתם תכלה  
 מעל עמאבא ומכל גלגלכם אמחר אחרים!  
 כמתי: השנה טבל המזב (למל כ) היות טוב אל האים כי בפולת ידים על עתרת צינול ומעט סוכר נעל  
 שהא יורב טוב מעט אטול מעד עבבם מה ארעס כן נמאה וגם שארן סוכר טעל ימול הכל ביוענן ומבוענו...  
 ששן על ידיו של המטעל כי הלא המטעל צריך עמלה לששן על ימנו ואם אוקו עבבר טעל שופך ביד עמאל על יד  
 ימנו אל המטעל מה שאלו עמאל על ששן של המטעל ואם אין על ידו קל מעט אלא יעשה כמזכר יהוא ציין הכל  
 ביד ימנו ליד עמאלו כיד אקודס ימול למוטל ולמחר ימנו כמזכר יהוא וצדין

תמות ארבעה דהיינו  
 מען הטל לבתיה ולא  
 זמנול בלח כלי עלמ  
 כח פרוקת

סעיא יב אס אכאך שיו כהוך כלי אל תים  
 עלתה לו עליה לקד יאכ אמע ולתמלה אבל לא =  
 לרוח רע עליהן אס אכאך ידיו בשלא מעינות  
 מעולוס יא להפתק אס עלתה לו להעביר כוח רע  
 מעליהן: אס אס היה נעטר כל ילה יא להפתק  
 אס כד ליוטול ידיו אחרית להתעלל ולהעביר  
 דות רעה תידין: יד האכוס בבקר קודם =  
 עמות השחר וטול ידיו יא להפתק אס כריך =  
 ימול וידיו עלים אחרת כאיזור הקום להעביר  
 דות רעה האורה על הודים: פלו יאן טיום  
 להפתק אס כריך לעבור מעים עליהם =  
 למה פעמים: פון דוד היה נזר אטא ניא  
 ומי כדי אלא ימעות פועם מערה:

קד כד נש קאים בצערא אית ליה לבסא  
 למאריה בצערא דשקת שמו. הרך עדין  
 הכי חונו עבדי חסיד קדמא. נטלא דתיא "  
 חונו יבטי קדמיהו ובזמנא דאבשי בלילא  
 אשין ידיהו וקיימי ולשאן באודיהא מעבדי  
 על קד אכא. תרגולא קדי. בדין טלעט ללא  
 שטא כדן קסה אשתבח עם אל יא כגטא  
 דעבן ואפיד לבכה בידין. פנס נאפוק "  
 מעזרהשת. ומכרכין. וכן כל אשתבח בדין "  
 דכשתא דכד טא נאס דתיא עמא. ודא ארבי מוחה  
 דדוחיה שחא מעלי כותב דמחא ודא ארבי מוחה  
 על ידו וממאמלו נאס דאשתבח עכו בלא  
 נטילא. ודא ארבי מוחה ודא ארבי מוחה  
 לביה קמא לא עדיק ולא יקרא סתרה חפלו  
 לא ששחין ולא ידען עיקרא דמאריהון ולא ידעו על מעד קיימא עליה. ודא ארבי מוחה ודא ארבי מוחה  
 למעא דשריא טען ואכרטי מהווא לבמכא ומנופא ומעיד אכי על איכון אלעבן ידיה דבר נש:

כל אכל הפקודים  
 כן אלו השני קודם  
 שאין לה קשר עם  
 האשור קודם אכתי  
 לקצור תיבא בנתה  
 קדי ומבדכין  
 פנודת מלאים  
 מעיד הרב

לחזון עינים אחרות מעל הרקיע אכתוב העה: יצא אל דבריהם  
בגד עינים קים תהמה והינכא מעבית הכסאותיות העידתן והנוטל בפרגנו  
מעגל וקנאע לרגליו ופחותה סוף נלא אח הדולף בין העתים ומני אנגל סוף ומני  
אמתה כן ופחותה סוף ודננע סוף ופחותה סוף ומני אנגל סוף ומני  
כמות גם העקה אנני סוף  
הוא וכן ופחותה סוף ומני אנגל סוף ומני  
מלה כפיתו סוף

מספרים ודברים  
עם המעשה  
דברים אחרים  
אזינום דברים  
חובה:

החזון עיני ולא נבס יטה פנו מעתק עשה או ענה בהן אחין ורשאתך לחזון הככה כעני  
מילתא כה ככך לזהר בתפלה או באכילה אלא לנכ פשוט וידך ובעקמות העכוסים באדם  
לפני אס מעלול יענה וכן פלא לתקן בדאנו אבל מעתק העעננס בדאנו ופצנו ומקום  
המעגל אכזרועותינו אין להקטיד: כס אין לנעם יקנה ינו בכדור או בעפר או בכל עידי  
דמקדי ופכך על תקיית ידים ויעל להקטיד אבל לא להעבידות רעה שעלהק:  
כס לא תקנה נעלה ידים אלא לקס  
ולתפלה אבל ברכות דאחרית יכול  
לכרך קודם נמלה אלא אם כן הוא  
אין על מעותו עבוב שאז אסור להזכיר  
אכהעם עד שיפקה אותם:

ה יכוונות הברכות וכו סעף א

הרמז זלזה

תזהר בכל פעם שתבדך ותכילת שם הויה  
מעריך תבין לכלל ציוד אנט איעת אס  
הויה ואלט והעטן כי הלא בטבתו הויה  
וכקראתנו אלט ויותר תזה כהי אלתבין כלפעם  
שתכילת שם הויה מעריך בכל מקום איהיה אל תאכזר  
מלבין זה והוא קצר מלכות עם זה באופן זה כי הו  
כתוב בשם הויה ותבין כו כי אחרות יהו הוא הויה  
וה האחרונה שפר זכר המלכות תבין אעשית  
אם שלם אדוא אם אלט באופן שכתוב שם הויה  
ותבין בה האחרונה אל הנקבה אלט והיא האחרונה  
אל הויה לקוטים קד רוב

א יכוין בברכות פידוש המלות כאי זכיר  
האם יכוין פידוש קריאתו באדנות שהוא אדון  
הכל ויכוין בכתיבתו ש"ד הא שהיה נהנה  
ויהיה ובעזבו אלהים יכוין שהוא תקיף  
בעל היכולת ובעל הכחות כלם:

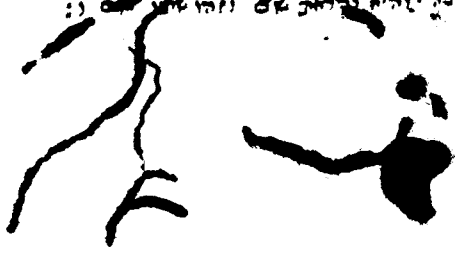
זוהר

דע כי התורה היא כעו אם נחם פיא כו נלש  
ונסתר הויה נסתר אלט נלה כעטן זה אע  
לעלם לל לחלומנו וזה זכרו שהוא אע להזכיר  
לדוד ודוד וכן התורה שהוא ופניו ופניו אחר  
כס כל התורה אעטנו אל קטה ופניו ופניו אחר  
הוא אקרא אנו אחר אם אלוות לבד אנו קרא

למען הברית הזאת אשר עשיתי אתכם  
 כי אתם בראיתם את אשר עשיתי למצרים  
 כי העניתי אותם ואת מצרים הוצאתי ממצרים  
 כי את מצרים העניתי ומצרים הוצאתי ממצרים  
 כי את מצרים העניתי ומצרים הוצאתי ממצרים  
 כי את מצרים העניתי ומצרים הוצאתי ממצרים

למען הברית הזאת אשר עשיתי אתכם  
 כי אתם בראיתם את אשר עשיתי למצרים  
 כי העניתי אותם ואת מצרים הוצאתי ממצרים  
 כי את מצרים העניתי ומצרים הוצאתי ממצרים  
 כי את מצרים העניתי ומצרים הוצאתי ממצרים  
 כי את מצרים העניתי ומצרים הוצאתי ממצרים

והברית הזאת אשר עשיתי אתכם  
 כי אתם בראיתם את אשר עשיתי למצרים  
 כי העניתי אותם ואת מצרים הוצאתי ממצרים  
 כי את מצרים העניתי ומצרים הוצאתי ממצרים  
 כי את מצרים העניתי ומצרים הוצאתי ממצרים  
 כי את מצרים העניתי ומצרים הוצאתי ממצרים



חבר זר

הוא המצוי...  
 החכמה וזהו אשר יצר את האדם בחכמה...  
 החכמה השלונה נוצר אדם וזה שאנחנו בני האדם...  
 שזכרה קודם אל שאיה לזה אשר יצר זכר את...  
 האדם כי על ידי היצירה נעשית העשייה והאדם...  
 לפי שפוד שפודן שלפין הם פוד הפדיאה ואלים הא...  
 החכמה הוא אחד מהם לזה אשר וברא בני הוא...  
 עמוד הפדיאה וזהו בני כל בני עשאו בני האדם...  
 עכמו הוא בחכמה הפדיאה שבעשייה כי כל אחד...  
 כלנה עכמו בני האנושות כפאה וקצוות יצירה...  
 העשית מלכות עשייה ואתם נקבים אמן הם פוד...  
 נקבים שפואס האדם שהוא אבא בני ברע פ...  
 שפואס דף קין שפואס הוא פוד עשם וחומס וזה...  
 וזה פוד ז' שפואס אעם העשן הוא כי אין...  
 אנו זכוכין כאן רק פוד הנקבים והעשן כי...  
 כבר ידעת כי עשן מלכות הדיען הם לקבלת...  
 העולם כדי אובל לקבל אור העשן על ידי התורה...  
 הניתנת בהם על ידי פוד הדיען ומה גם שפואס...  
 בעשייה כי אם כוקר הדיען בהכרת כי אם פוד...  
 סגלען בעמ' פ' שהוא בעמ' מעשן והוא אם פוד...  
 הדמעים ופתחן יותר מעדני דרך אותם הנקבים הנה...  
 ודאי כי יתמלך פדיען שבעשייה ויתמלך העולם...  
 גם אם יפתעו יותר מעדני ויהיו דיען נשדס גם...  
 אי אפשר להיות מהקיים אפילו בחינת המלכות...  
 שבעשייה הפקראת אשת א' ולכן הוא רוצה כל באר...  
 פסוד משהו הדיען על ידי הדמעים כי פוד הבאר...  
 הוא דין כבודע והוא בעשייה כי מעם פוד הבאר...  
 ולכן הוא מעט לא לעשות כלל מעשן פוד נתייב...  
 העשין הנקרא פלא עם העשן למתקה וזהו מעט לא...  
 לשאור בסוד העשייה ואתם גלו וידוע לפע כפא...  
 כבודך הוא באכילות כי הכפא הוא פדיאה ומה...  
 שקודם אלה ולמה הוא אכלתי וזהו לפע כפא...  
 כבודך שהיא הפדיאה ומעם נגלים וידועם פוד אין...  
 הנקבים למתקם מעם על ידי הנקבים הם תן...  
 האכלתי הונע לפע כפא כבודך וזהו פלא:

הוא המצוי...  
 החכמה וזהו אשר יצר את האדם בחכמה...  
 החכמה השלונה נוצר אדם וזה שאנחנו בני האדם...  
 שזכרה קודם אל שאיה לזה אשר יצר זכר את...  
 האדם כי על ידי היצירה נעשית העשייה והאדם...  
 לפי שפוד שפודן שלפין הם פוד הפדיאה ואלים הא...  
 החכמה הוא אחד מהם לזה אשר וברא בני הוא...  
 עמוד הפדיאה וזהו בני כל בני עשאו בני האדם...  
 עכמו הוא בחכמה הפדיאה שבעשייה כי כל אחד...  
 כלנה עכמו בני האנושות כפאה וקצוות יצירה...  
 העשית מלכות עשייה ואתם נקבים אמן הם פוד...  
 נקבים שפואס האדם שהוא אבא בני ברע פ...  
 שפואס דף קין שפואס הוא פוד עשם וחומס וזה...  
 וזה פוד ז' שפואס אעם העשן הוא כי אין...  
 אנו זכוכין כאן רק פוד הנקבים והעשן כי...  
 כבר ידעת כי עשן מלכות הדיען הם לקבלת...  
 העולם כדי אובל לקבל אור העשן על ידי התורה...  
 הניתנת בהם על ידי פוד הדיען ומה גם שפואס...  
 בעשייה כי אם כוקר הדיען בהכרת כי אם פוד...  
 סגלען בעמ' פ' שהוא בעמ' מעשן והוא אם פוד...  
 הדמעים ופתחן יותר מעדני דרך אותם הנקבים הנה...  
 ודאי כי יתמלך פדיען שבעשייה ויתמלך העולם...  
 גם אם יפתעו יותר מעדני ויהיו דיען נשדס גם...  
 אי אפשר להיות מהקיים אפילו בחינת המלכות...  
 שבעשייה הפקראת אשת א' ולכן הוא רוצה כל באר...  
 פסוד משהו הדיען על ידי הדמעים כי פוד הבאר...  
 הוא דין כבודע והוא בעשייה כי מעם פוד הבאר...  
 ולכן הוא מעט לא לעשות כלל מעשן פוד נתייב...  
 העשין הנקרא פלא עם העשן למתקה וזהו מעט לא...  
 לשאור בסוד העשייה ואתם גלו וידוע לפע כפא...  
 כבודך הוא באכילות כי הכפא הוא פדיאה ומה...  
 שקודם אלה ולמה הוא אכלתי וזהו לפע כפא...  
 כבודך שהיא הפדיאה ומעם נגלים וידועם פוד אין...  
 הנקבים למתקם מעם על ידי הנקבים הם תן...  
 האכלתי הונע לפע כפא כבודך וזהו פלא:

אם יספיק אחד מהם חו"מ יפתחו ויהיו יחד. כלומר כי הכינויות עשונום הם כפתיים  
 להם אולם. וכאשר יפתח אחד מהם חו"מ יפתחו לקיות ואם יספיק אחד מהם  
 לא יפתחו כלל או יפתחו להקדים אמנם עקבאות אנה עדינות אמן לה שפע  
 ויהי לה לה מערעול כלום כל אכן ליתת אפע להקדים להקדים עשנום לית אמן מערעול  
 לו שפע כלל כפי כול ואין אם יסוד והעלמנות אין להם עשנום כל:

**הרב זלדזא**

**בניני** הברכות אנוהנו לעמר ולסוד  
 בבית הכנסת וישמענו עשנום  
 בדבר דאית לעמרי זל"ה שהוא לא היה  
 נוהג לסדרם כשהיינו מתפללים בבית  
 הכנסה אך אם היה אנוע מתעטעטע  
 היה ענה אחריהם אמן. אולי אם היה =  
 האמכע הזעירות היה מתעטע לנעויות אמן  
 אולי שהעמדים היו הרבה: =  
 זמתי ז"ל אנועם הוא מה שכתוב לעיל  
 מהרם זל"ה היה אנוע הברכות בקומנו  
 בליף. ואח"כ ביום היה מתחיל אלהינו ואלה  
 אנוהינו וכן לא היה עמדה בברכות =  
 בעת הזמירות כמו שכתוב לעיל: =

**מנין** אלהי נאמה אינה פותחת בברוך  
 ופני אהיא ברסת הודאה וברכות ההודאה.  
 וכן פותחת בברוך כמו שכתוב בברכה  
 נאמנו: יאנוהם אחר שברך ברכה  
 האחר ועבו אחריו אמן חו"מ אמן מערענום =  
 וכן ומעבר ועעם אחריו אמן וכסדר הזה עשנו  
 כל אותם שעבו אמן תחלה אין לעבד עשנום  
 ומעבד עבדו יכאו באמן אנו התל עשנו  
 שהעברך אינו מעבין לא אחרים ואולי  
 אם היה העברך מעבין להוציא אחרים הם =  
 מעבנום אלא לכאן בברכות:

**זוהר ויא: ק"ב**

**לדוד** ורחוקיה הונאזלי תקעו טקיא ללוד והנה ל יהודה רבב וכל חזקיה על-  
 רגליו. אדחכי נחת ל יהודה אמן מכאן ולהלאה נתעמק באורייתא כמנה דכתוב  
 הבו גדל לאתתא אל אלו הונא פלגא ואתי הוא דחד יימא. ורבין יתבנו ליה אל הט פלג  
 בבבא טגן דאדבר חד עמא קדישא ורבין יתבנו ליה ה"ה כי אם יתקרא הבו גדל לאתתא.  
 כי אם יתקרא דאחד ומעברך הבו גדל לאתתא אלן רבין אחרטן. אבל באורייתא אלו קדי =  
 והבי רבו וקופא דאורייתא לקצה אמן ליה חזקיה. לגבי ברכאן אנוע. תלת אנוע ליה =  
 הא אוקטעה ואתער דרבין הבו גדל לאתתא. אבל הוא דמלה הכא דהא כל רבין דברכאן הכי אינו  
 חד לברכאן ורבין לאתבא טגן דיסקא עצמא דקצה ברזא דתלתא חד מעברך ורבין דאודה ודא הוא  
 קוועא דברכאן וברזא עלאה בדיקא יאות ברזא דתלת כמנה דאוקטעה:

בראשית... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
להתלל... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
לכרך... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...

**הדבר הזה כונות דף ב**

הנה המעלות היפה אמרה זא ולכן מעט נעושה האכיל  
כדרך לכרך... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
כחכמו... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
האמנים... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
הכח... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
מכרות... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
המכרות... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
ויקח... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
כי העלות... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
מקור... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אנשים... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
והנה... כחכמו... כחכמו... כחכמו...

**הלכות ציזית**

**א ועשיפתו וכו' וק' סעיפים**

א ועשיפתו וכו' וק' סעיפים  
א ועשיפתו וכו' וק' סעיפים  
א ועשיפתו וכו' וק' סעיפים  
א ועשיפתו וכו' וק' סעיפים  
א ועשיפתו וכו' וק' סעיפים  
א ועשיפתו וכו' וק' סעיפים  
א ועשיפתו וכו' וק' סעיפים  
א ועשיפתו וכו' וק' סעיפים

עם...  
אמר...  
אמר...  
אמר...

אין שום קדוש... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
וכמו... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
אמר... כחכמו... כחכמו... כחכמו...

**כצורת עטרה** כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
כחכמו... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
כחכמו... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
כחכמו... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
כחכמו... כחכמו... כחכמו... כחכמו...

**בתב** כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
כחכמו... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
כחכמו... כחכמו... כחכמו... כחכמו...  
כחכמו... כחכמו... כחכמו... כחכמו...



היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...

היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...

**זוהר**

היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...

**הרב זלדזה**

כבר ידעת איך יש חד קוצא דשעבי תלמי מן כישא  
דא"א עד כישא ד"א ומארי במעתין ד"א ומנציא =  
האריה לחזן וכן גם כן אית חד קוצא דשעבי דתלמי מן  
כישא ד"א עד כישא דשעבי וזה הקוצא הם שעבדי שחזרו  
כנ"ץ באר"א ונהנה יש כ"ץ וזכורא כ"ץ דזורא והוא קוצא  
דשעבי דא"א ומשום דאיתפשוט עד כישא ד"א אקדי הכי =  
כ"ץ דשעבי וקוצא דשעבי ד"א דתלמי עד כישא דקוצא =  
אקדי כ"אית טקביה אוף הכי כ"ץ דהוא לשנא דאסתכל  
בגן דחט קוצא דשעבי או לה דרובין גאדיגן להו =  
בשעבדא על ידי מכות כ"אית להחלו דא"א עד ד"א הוון  
תליין לקבל אשנא דא"א או ד"א ומשום שניהו דלא =  
אסתכל א"א ב"א ולא יא בנאקביה וכו' משכ"ן להו =  
לחזרו כד"ן ארבעין גדיגן דא"א או ד"א דאסתכל  
לכא א"א ב"א וזא בנאקביה והוא איהו כ"ץ וזכורא =  
לשנא דאסתכלותא כ"ץ אסתכלותא שבזכורא וזכורא  
אסתכלותא בנאקביה ואותו האור היזא שמוחין ד"א

היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...

היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...  
היה ראשון... ששעבד... דבריהם...

אלהי ישראל יחיה ויקרא דמותו וישתדל להצילה  
דמיון רפואת קדושים יתן ויהיה ידע דאיהו עמאל =  
דחייב יא. כל זמנא דנפלא חמי למצוה דאבנו =  
דחיל טאבנו. אשתוים תעבדא אשתוים עבדא.

על ידי הפסוק ואלה המצוות  
בולגת בעמאל ועבר ואקרי ביץ. לאתנם בולגת  
לתתא אקרו זכאית. ומש באווק דף

תא גרים ליה לאתבובא. הדרת דחמי טעמיה הדרת דהוא כזווע גרים ליה לאתבובא ועד וראה אופו =  
חיי. עמאל ליה זאלי. עבדי ליה לאתבובא. איהו הכא וראיתם אותו וזכרתם ושאיתם ודא. וכן לא  
הא דזכר. דהא יגרום לבון לעהנו טעין לפלמא דלגה קדיר ובדין ושיתם. ולא תברו אחרי שבכס  
שבע מעסק ביאין. אורחין אחרין ודאי לא תברו אחרי שבכס ואחרי שבכס ולא תעבדו ביאין. ועל דא  
מלקא ענין תבולא דא. תכלית דעמא לכסא הסבור ועד כסא הסבור עבדי לצד נא למען לארחא  
מעשר לכסא ליה אוף הא תכיל עבדי לצד נא. מען בארת תאגידודא. תכלית אית לדמלא  
מחאי אחר למען דבעישר.

### טור סעיא

טליתת קטנים אלנו אכנו נוהגים לבנוי קטנים  
עמנוף יואקם צהם ידי חובת זכאית וזכוב להבת איהו  
עלראשו דחכו לקומתו ולהקענא בו וישענא כך טעמיה =  
למחות כדו הלך ארבעה אמעו ואחר כך ומעייכנו מעל  
ראשו וילבאנו. מעמד שתלזכאית כצנו ואית לאחוריו  
כדי שיהיה משובב במצות. דך מעבד להקענא =  
זכאית. אם שנס אז אלא מהעננים בטלית כאחת כלם  
מעבדים ואם כזו מעבד והאחרים יענו אמת =  
עלמלי קטן יכול לברך להקענא אע"פ שאינו =  
מהענא אלא לוצא:

### הרב זלמה

טלית קטן הוא מוד אור תקיף  
במחית לבלי אש בדיובו  
בלין בתלית ומלת גדול הוא  
במחית גדולה שהוא אחד התעמול  
זהנה בהיותו אז במחית תלית  
בתלית לא היו לו אז =  
לא ראש ולא זרעית דך גוף  
מחד פשוט ולכן זהו מודל קטן  
שאינו כנו שמוף ראש וזרעית =  
עמאל כי האדם בהיותו כזו  
אין לו דך זכאית קטן שהוא מוד =

התלית כהיותו תוך איעו כי אם ביתו ראיתו למעו זלמה מעבד עלמלי קטן להקענא זכאית בבייתו  
המבליה ויהי הקענא ראשו עמו מעמא ואח"כ היה תעמול אוקו בעמקום לבישורו והיה תלביז אותו תלביז געמיה על  
החלוק. דך תלביז למעו זלמה שזכאית קטן היה עשה אתו תקבים כמנכוס זה למה כמנוכודי בכלבא תל  
בטות והיה עמאל זכאית מעמא באופן שהיה כל בעלית הזכאית תלביז לחוך. ואפשר כי זהו תלוי בטה =  
שארנו בידו המלך אגרא אור העוקף אל זעיר ואור השערות בוקע טעמו ויבא מעמנו ותלביז. ואפשר שלבן  
כדי שיתלביז המלך אגרא חתום וזהו עלמלי קטן דוקא. ואמר מעו זלמה שכן דעת האמור:

### טלית קטן

לבוש מלתי קטן למעלה תרמלושום. והמלתי גדול כנגד חתוםות ולכן נלבא על כל החלבושום:  
דדוקדוקי זכאית תעמולם לו לעתיד לבא אלף ותרע עבדים והסוד הוא כי תעמולין נקרא עבד והוא כמען שדי  
והנה יש במס עדי זכאיתם ובהם נשטן כמען יאלף ותרע. ונארכו מעמאל לרופים עשה פעמול  
די והם כמען חוץ והסוד כי זכו זכאית מעמולין והוא נקרא עבד וכן חנוך יעמולין:

טלית. הנה המלית הוא תקיף לעשר ספרות דעשר. והנה הוא כלו במחית של צהם תה סלמן  
שעשה ספרות דיניה הם נסוד אס"ה. זכאית כמען טלית עם חבול:

כמה אומר הרב זלמה היה אתו תקבים בטלית קטן כמען זכאית  
עמא תלביז קטן מקיף לו והנה בודל כדך טעמיה  
זכאית דעמא אור חתום יזכר כמנו

שער  
הנה  
התקין  
טוב  
כמה זכאית  
תעמולין  
דא  
דכא דף

בדרך זו...  
כיוון שהעמנו שזכנו הקרה להתעמך בו  
כי אנכור כל מעותיו לפעול: כי קודם  
ברך יעין בחופה הכיכית אם הם כדור  
כדי שלא יברך לבטלה: כי אם יברך  
מן עשר אין יתקוות לבטלו בלתי  
היכולת והוא יתעמך בכיכית ויברך עליו  
כי יברך אחר יברך עליו יכוין לעמוד  
עם אלה וכן כריך למעמך בכיכית על  
האין: כי עקר מעמך עלת קטן ללבושו על  
בגדיו כי אתמיד ודאון ויבור העמך ל  
אין לו פתח בגדים על כפתור כלם כי י  
כיכית ואם לבאם כלם חופה יהיה דעתו  
מתלה על כלם לא יבטלם ברכה אחד ואם  
מעמך כי יתהם כריך לבכך על כל אחד ואחד  
והוא הדין אם לא היה בדעתו מתלה על כלם  
הוא כמעמך כי יתהם: כי הלוט על מלת קטן ומעבך  
עליו וכשהולך לכה מעמך במלת גדול  
כריך לבכך עליו דהלכה מעביתו עד בית הבטח  
תאונה העמך ואם מעמך ליתך ביתו אם הירד  
דעתו מתלה יבטל מלת גדול ולא העמך  
בכתיב יהיה או בדברים אחרים אינו כריך  
לחיה ולכריך: כי אם עמך מלתו אף היה  
דעתו לחזור ולהתעמך בו מעל כריך לבכך  
כדמחור יתעמך בו: כי אם עמך מלתו מלא  
במעמך וחוזר ויתעמך כריך לבכך והוא עמך  
כלה אכל אם לא עמך כלה אעל עמך רוכה  
אינו כריך לבכך יעין הן במלתו בלתי כריך  
לבכך עליו בבחל אף אם לא עמך ומחל למעמך  
בו כמעל ברכ: כי התכפה כריך שהוא חייב  
בכתיב יהיה ויהי כיכית במל מעמך עמך:

**חילת קטן** כפי פירושו פירושו  
במעמך כי בלתי הוא יאן כפוד  
עמך אחר להתעבד בתוך הדינה  
במלת קטן והתלה כלל דעתו על  
אין בלתי לבדו הוא מתעבד  
דלת עלתן סלת לעולם לא יבטל אפלו  
בלתי ולכן נקרא מלת קטן ומלת גדול  
לית: כי מלת דקטנו דהיינו מלת גדול  
ובלת דגלגל דהיינו במעמך ככולל ולכן  
אין ליזהר עלת להמיד מעמך מלת קטן  
באום זמן אפלו בהיותו שלכך יך  
במעמך בבית המדחק ולכן דוד יאה  
עמך עמוס בהיותו מעמך ולא בהיותו  
יאן כי אז היה לו מלת קטן בלתי כמעמך  
כפי האמור למעלה אין להפיר המלת  
אפלו באעת החוב: כי הדין כי כפי הדין  
תאמר בסיתן כי אף מעמך מותר ליכנס  
ככיכית הכפא ודונו אנו כל כך מאום  
ואם תאמר אהו מעמך ונתה מעמך ליכנס  
הדי הוא אומר בסיתן אף מעמך יא עיקר מעמך  
מלת קטן ללבושו על כדונו כדונו שיתעבד  
יהיה: ואין דעתו מעמך מעמך  
הכא במעמך מעמך כריך לבכך לית  
ולמעמך באדם אחד וזהו במעמך כיכית  
ואף אפלו מעמך לית מעמך כנדה באן  
הכיכית ומעמך לית מעמך אם יתעבד  
למעמך שהכיכית הכיכית הנה כופן מעמך  
בכדו מעמך היות עמוס כנדה ולא  
מעמך מעמך למעמך בכיכית: עוד אמרו  
מעמך למעמך ביום והוא שיהיה בית מעמך  
וכן ביום ולא אמרו שיהיה מעמך כמעמך

הרב זלזהר כוונתו כ"ג

סדר הדין בנפשות

אברהם אהיה דהדין חס סוד ד  
בנפשות הטובה ב"ה אהיה  
דהדין כמעט כנגד עם הכלל ונהג  
דאענה דאהיה הם דעם סג"תה כן  
ואין היה דהדין אלא צימוד נפשו  
בעצמם אחר המעשים דרך היסוד  
למה אבר מעש והכל יזכר =  
אז במה היה דהדין והם סוד  
דבעות כנגד כ"ד אענה דאהיה =  
דהדין הם דעצמם כנגד והנה גם  
בסוד זה התלבט הנקרא כנגד הוא  
גם כן מורה לשם זכיות כ"ג  
כנגד הם כמעט זכיות והנה אחר  
זאת למד אע"פ מכל המעשה לתקן  
מעשה דההקשר כל זה מציאותם  
עצמם לא נחטטו: כוונתו כ"ג  
כ"ד כ"ה אהיה זכיות לעצם ודע  
באורך אחרונה י"ג

הרב זלזהר כוונתו י"ב

הנה ענין זכיות כלם יזכאים מן היסוד  
כדיק העליון כשה מעט הארץ זמנינות  
אע"פ כפי לכדיק ועצמם הוא דעבי כמעט שמתן  
הדעת העליון זה היסוד השלם מעטנן זכאים =  
סוד דהכל המקור והלבוש כן ומן זה היסוד  
ההתפתח וזכר סוד ההכל המקור והלבוש זה הם  
סוד זכיות והענין הוא כ"ה כ"ג כ"ד

הנה ענין זכיות כלם יזכאים מן היסוד  
כדיק העליון כשה מעט הארץ זמנינות  
אע"פ כפי לכדיק ועצמם הוא דעבי כמעט שמתן  
הדעת העליון זה היסוד השלם מעטנן זכאים =  
סוד דהכל המקור והלבוש כן ומן זה היסוד  
ההתפתח וזכר סוד ההכל המקור והלבוש זה הם  
סוד זכיות והענין הוא כ"ה כ"ג כ"ד

הנה ענין זכיות כלם יזכאים מן היסוד  
כדיק העליון כשה מעט הארץ זמנינות  
אע"פ כפי לכדיק ועצמם הוא דעבי כמעט שמתן  
הדעת העליון זה היסוד השלם מעטנן זכאים =  
סוד דהכל המקור והלבוש כן ומן זה היסוד  
ההתפתח וזכר סוד ההכל המקור והלבוש זה הם  
סוד זכיות והענין הוא כ"ה כ"ג כ"ד

דהא

ונעשה לך אלהים יתנו כבודו ויהא קודם קצת על אבותינו ומהדין מהדבר לעקרה ואכן תעשה  
 בנדו תעקד וצדקיהו ופגד בנשים בנדו לבוא דלמי בלגא כזית אקרה בעד בנשים לבואא דאדון  
 ודיסל בעל מנאקרי ומקדון מהדווא דאקרה בכל תע ווי לון ווי לעאדון דמלקי ביהוה בכסיה דמלמ  
 זיקין ועליו חכמים בעד אקדים למי כיון לנגד עיניו יהיה בעד דלהון אשת מעדע לגבי כל מאכיהון =  
 יתן ווי לון דלית לון תלקא בעלמא דלתי: פקודותי מלכא זכית כליל תכלית ולכן דינא וחמתי סגורא  
 א חוואא לא אכיל תכלא אכיל וצכי ותתכל העלמי מחווי יתימא תכלת מאמאלא שטעודא דאמע אשת  
 יהוד בין תבוייהו: בוקן ובגד חוקשה מאלי מנני מעיית קודק את שמע בשחיתית ימשיכר בין דכלת  
 ללון יובגד תקנו פמאית זכית מעקרי לה בית דא עד כוקן

**את עמך**

מהדי קצוט דמלבא תליין מעדע זיוויין ותליין בהו ועבדים באתכלא יעה אהבלא דאיהו  
 אד ותליין ביה כמה עבדים מהאי פגד ועמא סאר כדך הא ימאווה דלתי ותליין ביה כמה עבדים זגון  
 וזיערון כדוכין בהו:

**ספר**

וידין לה ירכבע כנפות וחקך אמד באלבמן ושאו שנס הכי נעשית בעלת  
 ה ונשארה במינוכה: כל קרנות מלתו וקארם או תערם ודומה פאלו  
 קיצעו ואין לה כנפות אעפ"ן לא נעמדה: כלת אל שגל וכנפיה אל עוד תייצת  
 היא על שם וכנפיה אל בגד פמורה: די היו לה גכנפות ושאה צהם זכיות ואוב עאף  
 לה בגד דביעית ושעה צו זכיות פמולה מעוס תעאה ולא תן העאוי: אין כופלים את  
 הנלת ומעילום זכית על כנפיה כמעאה היא כפולה אכז תצרה כלת ואפילו מערות אוד  
 המיל זכיות זכיות אם נהבון לבטל דראשונ מותר הראשונה וכפדה ואם נכפון =  
 להוסיא אעפ שחקך את מעפיהן פמולה: מלבושים אהם פתותים מן הכדדים למטה  
 ליהם ד כנפות לדעתה ולמעלה הם פתומים אם כובו פתום פמור ואם כובו פתות =  
 מיב ואם תכיו פתום ותכיו פתות מעילין אותו למעדה ומיב זכיות ואין וכאין בו  
 באצת: די קאפה הויה פתומה בשגן אצלה ד כנפות אם יקבעו צה אטרינגה =  
 לעאלתה כפתומה כדי למעדה זכיות אינו מעל תקין זה אם לא תהיה קבועה מותכי  
 ארבה למטה לכל הפחות וגם שתהיה קבועה למטה מהקצור למען יהיה הדוב הפתום  
 דוב הנראה לשען דאלכ אמר מעוס מעאית העין: כל הבטנים כפיך איהו מעובעות  
 לא איהו עגולות: מעפיה פמורה ואפילו על אצות העשרה שצנ ראשה  
 נאלכים על סתומים עומם ואעפ אמתבמה בה ראשו ורובו פמור כיון אערה  
 אפיה הראש דכמות הויה דמלח ולא כמות הראש: מודד אמותבין על  
 מאר כעלבת ארץ ישראל אנהל בערבי גדי וכן זיקר איהו נותין כמטה  
 ל כתיבתם פמורים: די מלבושים שב מנשים הנקראים גותאש וכן מעילינגה

אלה לך קעדת

לפז



הוא שיהיה כבודו ויהיה גודל...  
 והוא שיהיה כבודו ויהיה גודל...  
 והוא שיהיה כבודו ויהיה גודל...  
 והוא שיהיה כבודו ויהיה גודל...

**לעיתים** אם היה רחוק מהכנף תלם קצר גוטה ונהיה תחומי הערב  
 עב שלא שאר בו כשישור כשר כי שיהיה כובאי שורה בשעה  
 אהמנו בו כי כיתה זה יא שבתוך רוחב הצד אין לאישר ויא עדין =  
 רוחב הצד כדון האורך ונראים דבריהם: אם הגדיל אקורים  
 אורגו"ן הוא רחב לאיטול צה הכיזיות הם הנו"ל על כנפי =  
 הצדיהם כתיב וזה אינו נחשב מן הצד אבל עלה הוא לאישר תלם קצר  
 גודל ולהרחקת לאכצשה סמן אהנקב בתוך הצד י"ח ענין חומי  
 הכיזיות בכל כנף ד כס"ה הם"ה ואם הוסיף פסול יתוך ראשי  
 החוטם האכבע ויתבטס בצנף ויכלס ואז יהיו אמנה: יזהר =

**הרמז זלחה**

תחומין השערות הם כיזיות האלים מן החומין  
 דקמנות ויסוד דאמת ואז בן ב' אלהים סכנו  
 והם ד' וכן בישוד דאימא ב' אלהים אהם ד' וכנסם  
 יכאנו' חומין נללד אהם ד' חומין מצד אבא כנה' אבו  
 ויקהם ד' מצד אמא כהי' אמנה וכנסם א' חומין:  
**באס"בן** אהנה בחינת העלבות יא ד' אוריות =  
 פאנות וד' אוריות מעלני כי אוריות וד'  
 דמעלני יו"ך הם מעלני אוב אחד זהם"ה אוריות והנה  
 הם"ה חומים:  
**ג** ד' חומין דאבא אהם ד' יהו דע"ב פ"ה ט"ה ס"ן  
 וארבע חומין דאימא אהם ד' אהו דע"ב פ"ה

לחיות ראשי החומים לעשותם אמנה קודם  
 איכרוך שאם כרך אפילו חוליה אחד וקצר  
 אפילו קצר אחד ואל"כ חכס פסול תעאוס  
 תעאה ולא מן העשו אהרי בתפול עאמב:  
 ד' חומים תצד זה וד תצד זה  
 ויקאר אפי' שעתים זה על גב זה וא"כ כ'  
 יכרוך חו"ה הארוך סביב השבעה קצרה  
 כדכופות ויקאר אפי' שעתים זה על גב זה  
 וחוזר וכוכר וכו' וזה עד אינם למשה  
 קאכיס פלגים וד' אורדים כינהם מעלבים  
 כדכופות

זה בן הכי הם חומין יא ב"ה וכנסם ח' חומים:  
 ד' חומים כדכבע ככופות הו"ל כי הנה חומין דאימא מצד החכמה כנה יא כינה דאבא מעמם היה  
 אור כיזיות אהיו כוהגם בזמן שנית המקדש קיים להיות מצד אבא א"ך אהיו כינה דאימא מעמם נמשך  
 כיזיות אהיו כוהגם עתה וזהו המעמם עתה שאין לנו תכלית עתה: ויהנה אכבע יהו דע"ב פ"ה ט"ה ס"ן יא  
 זה לא אוריות ועם אפי' אפי' חו"ה היו מעמם ל"ה חומים כי הקבלת היה הלך עם ה"ל כנפיות.  
**במשה קצרים** הנה העלבות סחיות עם"ה הנה כמעלני אם זה יא בו תעאה אוריות והם סוד"ה  
 חמדים דיהים כה וכל זה בחינת אור העקיף אל מעלני ההין שבה נאמעם אין כה  
 נאמעם היא כבוד ליה חמודי"ה אהיא סכובל אורי דכורא ולכן היא דומות אוריות דל"ה

כונות  
 כונות  
 כונות

עליון... ויהי כי... והוא...

המורה... המורה... המורה...

הרב זלמה... המורה... המורה... המורה...

אין... המורה... המורה... המורה...

זוהר : שלח לך קשר

המורה... המורה... המורה... המורה... המורה...

מורה... המורה... המורה...



האנן ז' יוק' כחוב' בימי' אהרן' ונעמדי' אהרן' בלמות' בית' כיום' ונעמדי' ליה' דקא' ...

זדהכי' הא' תעבי' תהו' תעבי' אהרן' ונעמדי' אהרן' בלמות' בית' כיום' ונעמדי' ליה' דקא' ...

תקונים דף ע"ג

תקונים דף כ"ט

א' תהיה' סלי' דק"ה' ובה' יתשא' ק"ה' כל' שטח' אור' כאלתה' ויהי' זכאית' דצ"ק' איהו' = עב' כולת' הה"ד' קבלה' לעב' כי' יעמ' עב' ודאי' דביה' אהעמ' בעו' דאיה' בעתה' לבדה' = סלי' לבנה' איהו' ליתעב' מעור' דתמד' ונעמדי' אהרן' בלמות' בית' כיום' ונעמדי' ליה' דקא' ...

א' תהיה' דקו' דק"ן' לעת' ו' ועל' כלה' = אולת' אכנת' זכו' ונעמדי' כד' לעמ' נאעמדי' כמה' חיו' תקבל' לן' על' גפיהו' דין' לן' ע' קיל' דהיכל' דתלכ' תיד' דאל' דק"ן' = גא' אולת' כזו' קדס' תלכ' כג' תהו' נע' תלכ' לעמ' לן' איהו' דתעמ' קדס' תלכ' בתע' ואל' תניה' = ותי' כח' י' י' י' קדס' תלכ' תלכ' י' י' לן' לכן' דלח' תיד' ח' מעמדי' אהרן' בלמות' בית' כיום' ונעמדי' ליה' דקא' ...

זוהר פנחס דף כ"ב

הדב זלחה סוטה כ"ב

כענין קיימת לאי החומים לאי למעלה  
ולדה אלא היה תעודה בעשי כן  
זל אהיה נאכד בדעה:

נחמנו. (ש"ס) בסוף כל חוץ קאר =  
כדי שיעשה בעזרתו: מן ילד =  
אכדיך לקחן. שילת הפיצות לאורך  
הסלית והענין אהיה נעמק על  
ההקדו ייסם ילדי על הקדן ואם יית  
לקח אום בעד סקני הנית שטב מין שהם הזכות יוש מערדין וכן נוהגו אפילו  
הוא דבר שאין בו מוב זכיות כגון ער לך בכך כלום מאינו שאני אלא לחזקה ולא ציטו  
כנף:

סימן י"ב דיני העסקות הכיזיות ובו ג' סעיפים:

אם נעסקו כל חומי הכנה ונאטייר בהם כדי ענינת כל חומים הפסקים כיחד כאר ו  
לא נאחר כדי ענינה אפילו כחום אחד נעסק בלוי פסול הילכך כיון אכל אחד כעול לאנס  
אם נעסקו שני האשים פסול אע"פ נעסקו חומ אחד י"ט ועד אחר נוהגים לדקדק בעת עשיית  
הזכיות לתת פיתן בד האשים בענין שלעולם ה' ד האשים הם מעד אחד של הקשר וה' ד =  
האשים הם מעד האחר אם נעסקו שני האשים מעד אחד כאר דודי שני חומיך הם והדי נאטייר  
מעל אחד הדאש השני שהוא יותר תכדי עעבד יול ר"ה לא נעסקו חומ אחד כשנאטייר י"ט חומין של  
דהיינו ד האשים אכל אחד אינו י"ב גולגם אז נעסקים כשנעסקו השני חומין אחרים אם נאטייר בהם  
כדי ענינה יאכל אם נעסקו חומין י"ט נאטייר בהם כדי ענינה פסולים יולעפכך באטתבון  
ג האשים אם לא דקדק בעת עשיית הזכיות שיהיו נכרים ה' ד האשים מעד אחד של הקשר תישא  
אע"פ כל האז הוא מחוט אחד ונעבא אפין כאן אלא חוט אחד שלם הילכך תעסקיק פסול יאכל  
אם לא נחתבו אלא שני האשים נעסקיטן בכדי ענינה ויהלכה במערה באצונה יתיהו היבא  
דאפאר טוב לחוש למערה כענין ת"ס: י"ב היבא דכדיך כדי ענינה ומתוך שהחומים עני  
אינו יכול לעעבם ואלו היז דקים היה בהם כדי ענינה כשאר: י"ב כדי ענינה ל"בא מע השני  
ול"ד אפילו נחתך כשהענין ולא נאחר כדי ענינה אלא מע הגד כאר ומענה השלם כרשי =  
ואיבא דלא אפאר יא למעוך על ל"י:

י"ג דיני זכיות באבת ובו ג' סעיפים

ארכע זכיות מעעבדים זה אפיה אכל זמן שאין  
בה כל הארבע אינה תכנייכת בהלכתא והיבא =  
בה לרשות הרבים בשעת חייב חטאת: י"ב אם היא  
תכנייכת בהלכתא מערה לזאת בה לרשות הרבים בין  
בולית קטן בין סולית גדול אפילו כשני הזה שאין לטוב  
תכלית: י"ב אם טודעמו כשעת כערהא בכרעולית =  
שולית אעלנו פסול לא יסירנו מעלנו עד שיעע לעביתוב  
דגדול כבוד הבדיות:

כענין: י"ב אם מען המוד =  
מעעבדים כפי המעלה למעלה מעעב  
הכח זלחה: והוא כי הנה כתיב גלו  
כענינה לך על ד כעניות כמותך:  
וכדע מעעו להם זכיות על כעני  
כעני ת"ס: הכי ד זכיות בד כן  
הנה איתך הדב זלחה: כי ד את  
דאיהי דע"פ י"ט וכלם זכא  
מען הימוד אהיה נחית אהיה דה  
לכון כל ה' ד אעמק הם דע"פ  
אהיה דהוא כענין: כענין י"ב  
כענין כענין כענין כענין י"ב  
מען הזכיות העולם דכענין י"ב  
מען הזכיות העולם דכענין י"ב

דיני טלית שאלתה

אז ידני פלית באולה וכו' הספ  
זכיות אעפאזו גוי יפאזו דכתיב  
כד על בני ישראל למפיקי גוים תהיה כמק  
באור: ב' המלך ישראל זכיות בצבא  
לא כונה יאם אף זכיות אחרים לעבדקנים  
באירו יא למשך על הרעבם אעבאיר  
ל לא יבדך עליו: ג' הצואל מחצירו  
מלת שאניה מכניית למור מלהטול בה  
זכיות כל ל' יום דכתיב כמותך ולא על  
אחרים אבל אחר שלשים יום תייב מדכנין  
מפני אעבאית כאלו: אלה במקיא מכניית  
מנדיך עלה מנד: ד' עתה ימול מלתי =  
מבירו ולבדך עלה ובלעד איקטל אותה  
אם מכאה מקולת: ה' מלתי אל אנתנים  
חייבת זכיות דכתיב על כנפי בעזיהב:  
טו אדם להתיר זכיות מעבד  
ודם נקליב הטלית וכו' וסע

להתיר זכיות מעלית זה וליקנס  
אלית אחר אבל אלא להכנס בבד אחר לא  
יאנו יקול לקות הכנס כמע שהיא עם =  
הזכיות ולתפרו בבד אחר פאנס דעל כעני  
גזיהם בענין וכנס זה לא היה מעבד זה =  
באשת עאיה: ו' מלתי מעיינת כהלכתה =  
מקוה לשקים ובכל חלק יא בו אישר =  
הקעמף ושאיר לכל אחת מהם זכיות אחת  
ו אקים אין כו מאוסתעאד ולא מן העשי:  
קדע המלתי תוך ל אכבעת מתוך =  
אפול הכנס אינו ראוי לתפרו ופראי =  
מיאין אשתיר מחוט התפיה ויחטו =  
יק עלה מחוטין לאם זכיות ולעושה זה =  
קדע כל אהלא לא יתפר ולתפר =  
האכע אקדע תוך ג מעתה לתפר  
יק למול בחונן אכע: זכר =

עמדם על דעשתת עמך דקדע סוף 4  
לית ביה תורת בלד זכמתן דליתיה דמי =  
ואלג דתפליה כמתן דתפיק תמיב ואי =  
עבד ביה זכיות לא פנא למלתי ולתפר  
זה אס תקדע ואשתיר כל אהלא כמא ויא =  
דל כס עמדם לא עפס אלא זכיות שהיה בו  
צעת אכתרו אבל אם אחר אכתבו הטול  
בו זכיות באירו ויבא אמעס יא אכתבם  
היבא דאפאר: ז' אם תקדע מעקב אהזכיות  
תלגו ונמעה יאם קדם המלתי זכיות לקדע  
אאתו זכיות היה אם באשת הקדע באר  
ואם תקדע ואשתיר מעטו כל שהוא ותפרו =  
ואחכ הטול בו זכיות יאם הוא אל אכע כמא  
לכע ואם הוא אל שאר המעטם אדכך לתפר  
בחוננים על אהוה הפין לא יתפר ודעת ראוי  
ואם תקדע <sup>ובכר</sup> ואחכ הטול בו זכיות =  
איבא למפיקי: ח' התופר מתכת בלד  
בכנפי המלתי יכונתה אנוהגם לתפרו =  
מציב הנקב אהזכיות בו אם המלתי אל  
מאי ותפרו בחונן מאי לבין יא לחוא =  
בדבר לדעת ראוי אלא תהא אום תפירה  
למעה מעג ולמעלה מקאר גועל:

יו שיעור טלית וכו סעיף א

א' אעפאזו מלתי מחייב זכיות =  
אכבסה קדם באורף ולוחב ראשו =  
ורח עליון דהמעה לך לבדו באורף  
ואינו צריך אחר לשמרו:  
הרב זלדה: כונתך כד  
ודנה אבא לך דעו אכנך בענין תואא דאע  
דע דאית בוא אש מעבדות והס

והם קצתן ונתחייב העבד ופטר הדבר דע כי הלא יאבא מחוץ אל העבד... וכבר ידעת כי תעמין דקטנות דעבוד ויטקה הם שמונת דאלהים... והנה ידעת כי כפי מעמין דגלותי כפי יאא דלא אז נעמין מעמין דקטנות לכתבא אף עבד שלש האיתם... וזכרתי לנלא יודע בו מעל במת מעמין אלג יכאמא אעתיא הקואין תקיטן יכאמא יכאמא יתעמין דעשרה... זה עמין לעמין אעמין יתיר תה יטקה וזכרתי מעמין דקטנות והעמין כי אעב הוא יתיר עבד כבודו... והוא מוק מעמין דגלות כל אחד מעשר ללב סג' מ' ב' ג' וס' הוא כגד יוד האשוע העמלת באס והם... האעבות באכאית מעמין העבד הם קודמם לבלם מעמם עד החזה כפי יאא דנקבה וקדון קאין וקאמ... יעבד אל הקואין גדלים באמכעיתם וביניהם אעב באמדות יותר קטנם וקדאים אעבות מעמין דגלות... ואלו אינם מעמם כק עד גלגלתא דרי יאא דלא עמנו ככופך עכמא והעמין כמא אעבאר צעה בעקום אחת... כמוד העקיתם כי תלבד אי התקף הגדול יהוא מוד הטלת הנו ותקף לכל הזעיר גס יא מתקף שן... לו לכופך ג' באונות אלג והוא יתיר פטמא מן הטלת וזה התקף לישעיות הוא מן האר הפטמית... עכמא אזור מתקא לנלא וחוזר להקף האש מעמוץ ואלו השעבות ל גלגלת העקיתם לבי יאא דעשרה... אינן כפופים רק מקומן לעלה וזזה האופן הם יקטיטן באופן לכל הכאש יאאם היו כפופין לך היו =

אמת  
כשכאם  
ז'ן

מאידן רק למעט מה גלגלת עוד יא בתיבה אחרת והוא קאין מעמא דחכמה ונמשן מבינה =  
ושעבות מממדים וגבונות שהוא ליעת ועמא בעימ' ק' שהוא סג' אל' =  
ואע יודע יותר בזה והנה להיות זה העקף מעולע בתוך העקף  
הגדול שהוא כי הוא כפופו ופטי מעמנו וגם לפי אורו רב אעל =  
מאין אורו עכר אלנו ולכן אין הכי יות יכאמא קלם כפיום הטלת  
ואם נכדים יוה עמין גס כן כי הלא ימוד הבינה מבוסה עד החזה



ואין האור בוקע ויכא פתוח ולכן אין אור הכי יות יכול ואכילת וגם כי עדיין האיתם יתירות =  
כעורב כגם בעמ קוואיתו חללים שמונת כעורב דעעבי דקרבא אינן אדעמין ולפי שאין החסדים  
עדיין מעלם לכן לא עתלנו אף כפיום החזה מעלם החסדים וגם כי ימוד חכמה עכמה וכל =  
אורות אלג יכאמא למוץ מעמנים השעבות ולי כן עתלם הכי יות ונכדים ולכן הכי יות כדיך =  
איתו לבגס ומכא כי אעלם שהטלת הוא תקף לכל ארבעות הלא עכז אחר שאין אנו יכולים  
להשיג אצו זכינו רק היכר בעלמא אף הכי יות נעלמם בו עד החזן ולכן בהגע אל החזה אז  
יא עלג הכי יות ולכן אין כדיך אינע אופן הטלת כק עד החזה ועמ מעור איהיה מבוסה =

אלה  
למה הכי יות  
בגס ושוד  
כדי יא כ  
אכף לא  
מאוך

אמת בדדואים מעמא דעולרה אמלך  
קטן דוא מעמין דקטנות אדם במין  
אלהם ואמר אפית בשמעאל ומעל =  
קצו הנא לו איתו וכתב בשם אלהים  
החית עלים מען הקד' ויתר שלמים  
האעור כאן הוא בחינת טלסקופ וכל  
כעת אעלם אכתוב אם והוא עמר מכל עכז אף דעבר בערוז אדמעל הוא בחינת אלהים אצל  
לפי ד הרע זל"ה לל אלהים כאיתי עלים כי פולס חסד וחס אוקות מעל והו אלהים האית  
ואית דאיה אלהים והקד עלים מלל ולכן אש כעב אית דען אלהים וכלם אהרע על

אורן הסלח  
זכר עמא  
ק' ר' ב'  
מחולל אר  
כ' יו  
מחולל אר  
כ' יו

החייבים וכו' סע

מעטל שנתרבה מאשר תכמה בה

אלה דכתיב וראיתם אותם כזכיות

כתיב כל כי המעש אהמים שמוכות

וקרא דוראיתם אותו אכזריק למעלה כמות ללה

מן הזכיות היא עם מה שכתב הרב זללה

נאים ועשדים שמודים מעני שהיא מעלות אהמן

בכמה מקומות נהם כי הנה הזכיות הם מעול

גדמא: כמותם ואנדרונגם חייבים מעמק =

ומעשים עד המזה ועשם מעתלת יחל ואין =

ויקעטפו בלא בדכה: קמן היודע להתעטף

המלית מעדל נכמה אלף מעמא טעמא ומעשים

אבני כדיך ליקת לנכזיות כדו לתכונ

עד די שא דחל לבד ועד כי אין לדחל בחינת =

הרב זללה כונת דף כהב

קמות וגלות כמעו אצל מעד ולכן אין לה לא

להיות כי הזכיות הם מקואן דעמחין =

מלת קמן ולא מלת גדול כי אם הארה ממנה שא

דקמטת לכן אנדמא מעים הזכיות

למעד: ועד כי הנה דחל היא בחינת לילג =

קודם התעלן נאלף למד הקמן אינו טעם =

ואז אלתהא ואנה מעקפת מעבינה כמעד מעד =

זכיות למי טעם הנזכר והטען הוא כי אין קואן

אחילנו בלילג לנכזות בחינת מלג קמן: וביום מעד

דקמנות גדילן עד די שא דנוקבא אם לא עד

זא הנקרא יום הוא המעבא מעבינה: ועד כי הנה

ביאת מעמחין דגלות כי הולכי וגדילן מעמח

המסק אומד וראיתם אותו וברחל כתיב בסבא

מעמח עד היות גדול ככל אלכן אלנה קואן =

ללות לה עייטן כי לא נזכרו בתורה שיש דחל =

אכוכין מעמח קדימחן: כמעט ודברי הרב זללה

כמעו אכוכו עני למה ~~למה~~

מעמח כדיו מעדלא איעד קמן חייב בזכיות

הרב זללה כונת: סג

אלף כדו לתכונ דעוקא:

אין מלת זכיות בללה כי הזכיות

החייבין וכו' פיצית וכו' גסעיתים

והמלת הוא אור העקיק על בינה

אלף ללה לאו זמן זכיות הוא דאימעמח

אל מעד הנקרא מעד יום אך המעלות =

מעו אהיתם אותו. וראיתם אותו. וברחל כתיב בסבא

מעד ללה זמן אל מכה אינה מעקפת מעם.

דלות לה עייטן. כי לא נזכרו בתורה שיש דחל =

אך מלית קמן כדיך שאכב עמח אשלה =

כמעו אכוכו עני למה ~~למה~~

כמעד: ככתוב בדף יג באורכו:

מעמח כדיו מעדלא איעד קמן חייב בזכיות

ביום נוהג הזכיות שאנו כולם להעמיד אל

החייבין וכו' פיצית וכו' גסעיתים

החיה מעמח ללה שהדיעם גברים ואין כת

החייבין וכו' פיצית וכו' גסעיתים

הרב זללה כונת: סג

החייבין וכו' פיצית וכו' גסעיתים

נוש כי אע מינע מלת הם אחד היא

החייבין וכו' פיצית וכו' גסעיתים

זכיות בתכלית כמעו אהיתם אותו

החייבין וכו' פיצית וכו' גסעיתים

המקדש קיים ואחד הוא זכיות בלג לכן כמעו

החייבין וכו' פיצית וכו' גסעיתים

מכאן שכל מעשה אהמים שמוכות  
מן הזכיות היא עם מה שכתב הרב זללה  
בכמה מקומות נהם כי הנה הזכיות הם מעול  
ומעשים עד המזה ועשם מעתלת יחל ואין =  
המלית מעדל נכמה אלף מעמא טעמא ומעשים  
עד די שא דחל לבד ועד כי אין לדחל בחינת =  
קמות וגלות כמעו אצל מעד ולכן אין לה לא  
מלת קמן ולא מלת גדול כי אם הארה ממנה שא  
למעד: ועד כי הנה דחל היא בחינת לילג =  
ואז אלתהא ואנה מעקפת מעבינה כמעד מעד =  
אחילנו בלילג לנכזות בחינת מלג קמן: וביום מעד  
זא הנקרא יום הוא המעבא מעבינה: ועד כי הנה  
המסק אומד וראיתם אותו. וברחל כתיב בסבא  
ללות לה עייטן. כי לא נזכרו בתורה שיש דחל =  
כמעו אכוכו עני למה ~~למה~~

שור כ"ז  
זכיות בדף  
יג

זכיות בדף  
יג

הרב

אחד ואמנם מאותם המדברים יצא איך לנו עמך בהם כי הם היה יצא מוד הכיץ אל  
 כהן גדול ולכן כיץ דכודא אהוא יעמוחין דאבא וזכרית דבין תלמודין דאמא ולכן כיץ של כהן =  
 גדול היה נכון במצחו של כהן גדול למעלה מן התפארת בין המכוננת לתפארת כי הכיץ יעמוחין =  
 דאבא והתפארת דאיתא וזהו מוד שהיה בתבוב זכרית קדא לה כי כל תלת קדא הוא יעמוחין דאבא  
 כנודע כי לעולם כל קדושה איהו יק יעמוחין ובערבט יעמוחין דאבא יכבוד ידעת כי אבא הוא הויה  
 ידועין קדא מוד קדא מעבאכר אכלנו כי הויה ידועין כל אחד כולל מעשר הכי"ה וחד ד עמאם הדי קדא  
 והיה בוקע האור ימאן אדרי האזנים והמאכא והחכמה נחמד מאכד זה ובינה ובבורה מאכד זה והיה ב  
 מתפשט בכל המאכא ולגוד כי גם אם הויה הפתוחה בפיץ היה י"ה מאכד זה ו"ה מאכד זה ואינו זוכר  
 גם אב יעמוחין אס גם יעמוחין דאבא היו יצאים כי אית זולת הכיץ הנ"ל והנה יעמוחין דאיתא מאכד =  
 החכמה שבה איהו בינה דאבא כ"ל מאכא קיה אורכי אית אהונוהים כוהים בזמן אבית המדקא  
 קיים להיונו מאכד אבא אך יעמוחין בינה דאיתא תעם נעמך הכי אית אנו כוהים ענה וזהו הטעם  
 נאמנו שאין לנו פסלת עבה והטעם הוא כי בואה החכמה דאיתא הם ד הוינו י"הו וכנגדם ד כעבות  
 הכי אית והרי בזה אלו הכי אית אך אס תעמין תמא שאין נאלו ה"ד איתות יק ל"ה איתות  
 ל"ד כי י"הו האחרון הוא מעלגו ההין ואין בו דק איתות ונאבא חמר מוט אחד להאלם  
 ל"ה קומוס סל"ד כעבות הנלתי ולכן לא היו יק י"הו לכן והטעם של תכלית וכו' שלמען הל"ה  
 חלשין ודעם היו כל ה"ד כעבות כלולם נמן התכלית כי כלי טעם הנזכר נאבא פהיה תמטיק =  
 במוט אחת תכלית בכל המלתי אך הם ד חוטין תכלית לבולל כל ה"ד כעבות יעמוחין והענין =  
 כי הלא מוד התכלית היה לעולם במעלות והיא מוד הה אחרונה של קאס י"הו נחמד יעמס =  
 המעלות איהו אחרונה ואינעם ואמנם להאלם משבין הל"ה חוטין אנו לוקמים את המעלות עניהם  
 להאלתם והטעם הוא כי הלא שם י"הו האחרון הוא מעלגו ההין וכמעלגו ההין הוא במעלות ולכן  
 בזה הדביעי אהוא מוד המעלות בו אנו לוקמים מוד המעלות נאבא להאלם אך ב"ב כעבות  
 אחרים אעם לוקמים איתה כי הם דכוכין אך ברמז ל"ד ולכן א תכלית בכלם אך איתה =  
 הכינה המשלמת באמתיות משבין הל"ה חוטין אנו אלא בכנה הדביעי אהוא מוד הנקודה הנ"ל והם  
 אעלנו בזה הכנה הדביעי אין אנו כולם ליקח המעלות נאבא אאסן היתה הויה אלימה ואין באין  
 אלא מוד י"הו ל"ד אבא אנו לוקמים יק המעלגו שלה והענין כי הלא מע"ה אחרונה של אס אהא כעבות  
 במעלות יצא אס הויה אחרת אל ההין כנודע והנה מעלגו העליון של אסן הם ס"ג איתות כענין חוט  
 וזהו החוט של חמד אנו משלמת איתת ע"י מעלגו הזה ואמנם בתורה נקרא עתל תכלית והוא לרמז  
 כי המעלות הזו נקרא עתל תכלית אלא בלילה מעשר כנודע ואמנם הם שארית הויות שלהין כלם  
 והם י אמות שלשן והם בעמ"ה עתל והתכלית הוא כי המעלות מקבלת ה"ז אמות של אבוע מערבולתן  
 והם כענין תכלית;

עשר

הנה

לוקמים  
קא לבוב

קומוס  
ל"ה

כוכב  
כ"ב

והנה הכי אית אנו משלמת ענה בזמן הזה הנ"ל לכן כי אין אנו משלמת י"ה עד תמות בינה דאיתא  
 ובה אין כריף מוד תכלית כי ככך הם ל"ה איתות י"ה חוטין לבוע כלל ואין כוכב ל"ה

עמאם

מקום המלכות עליהם גם כן תקראת תכלית ולכן תעצא זמם זכית לכן שלטנו הוא מעלה גמלה  
 לה כפי הטעם שלנו כיון שגמלה תכלית היינו פשוטים מהזכיות אך לזו אדם עם מעט זכיות  
 אין זה מעטב עליה יורה שוד מאזל התכלית אינה מעטבת את הלבן והלבן אינו מעטב את התכלית  
**במלכות** עתה בזמן הזה אנו אין כפי כפי לשם תכלית דלית לית דחכמה עבד גדולי שאין נעמד  
 אוהבו אור השלון מלכות דך שאינו על ידינו אך ודאי אינאם בהתלוצצות זכיות הדינה יואם כן  
 והכרח הוא שאלו זכיות ההכמה זכיות האימא יושעין כי אם נכרך דאשתיה הן כמלואם  
 כד שעתה אף הם בין כלם כמעטין אנות אדם ויפיתו לך אנות תמים כי היעוין לעבד תקרא  
 מן העלך כמבואר אצלנו בפור התפלן ואלך יום כד נומע על המעמין ואלו השע מעתין חכמה זכית  
 דאימא הם תקראים אנות מיים והם בגי' מעמד אנות תיים בפור מן העלך וכבר ידעת כי ענין  
 פם מיים הוא באימא והנה בלם עשבים בתוך היסוד דאימא זכיתם למוך והנה ינפול הוא יכדי  
 בגי' קנן ואז לקח זהה ימול דאימא משער קנן אורות מעממין אלו ואחר האורות זכיתם למוך  
 הם תר כמעטין זכיות הדי כי מעטין האורות אינאם יען היסוד ונעשים זכיות הם תר אורות  
 כמעטין זכיות: נעם כבוד הטעם שיוסף הוא יסוד דאימא ויסוד דכבוד בפור יוסף איהו  
 לעילא איהו לתבא: והנה מערנו לעלה כי דאמות דאיהיה הם דעב קר מ' בן כנודע וכלם ב  
 יואים דרך היסוד דאימא אחר הוא בחינת איהיה דהין והנה גם לא נכד אום מילא כואם  
 דהין ולכן דאמות דאיהיה דהין כמעטין אכבוע טעמים כנף וארבע טעמים כנף כמעטין זכיות  
 והם זכיתם למוך אז נכד כל מילוי טעם טעמה זה דעב זה דמג זה דמ' זה ד'ן והם כמעטין  
 תבילת תמיד ין אורות העקדיים אדם דאמות על איהיה הפואים ויאר תר כמעטין זכיות:  
**הטעם** שהנשים פטורות מן הזכיות הוא כי הנה מלכת גדול הוא סוד אור העקף שלו  
 בהיותו גדול והגדיל ונעשו לו עשר פירות  
 ונעשאו ראשו ופדעו ואז שיעור זה הטלף כדי לבסות ראשו ודובו נעצא כי סוד תכלית אינו נעב דך  
 על התב שואו ראשו של גוף האדם עד שבין חדו נעשם זכיות הנקודה ואין אלתלתי וזהו הטעם שנשים  
 פטורות מן הזכיות:

כרית קטן הוא סוד אור העקף בחינת נאן בלתי ראש בהיותו תלת כלית בתלת ימלכת גדול הוא  
 אחר התעשיות ונעצא כי לא היו לו אז לא ראש ולא זדועת דך גוף פצונו אחד ולכן זהו  
 סוד מלכת קטן שאין בו עמוף ראש וזדועת ואמנם מלכת גדול הוא סוד אור העקף שלו בהיותו גדול  
 דהגדיל ונעשו לו עשר פירות ונעשאו ראשו ופדעו ואז שיעור זה הטלף כדי לבסות ראשו  
 ודובו ונעצא כי האדם בהיותו בבית אין לו דך זכיות הטן עתה היתה בהיותו בתוך אימא  
 כי אם בביתו אמנם בבואו לבית הכנסת בהכנסתו לכל היא המלכות אחר שהגדילו איהם  
 אז הוא פד מלכת גדול: כרית קטן בשעת מלכת גדול זכיותה:  
 זכרה קולם שתבדך תבין נעם הויה להודיד י' שהוא סוד אור ולחברם אל אורת  
 שהוא זעיר ואחך להודיד ולחברם אורת ע' שהוא סוד המעשה הזכיות

דאורי  
 כ"ב  
 דעמין מלכות  
 דאורי  
 כ"ב

דאורי  
 כ"ב  
 נשים פטורות  
 מן הזכיות

דאורי  
 כ"ב  
 עור כדף כ"ב  
 כ"ב

תועבר לכהן והפזין בלתי להקטוף ככזית שהוא כמעטין לבן לב חומץ סוד לב כעבוד  
 חקמנה: כעמ. כל שהכונה האמורה לבין ב' יה ולהוכיחו לו ואח"כ יקבל להוריד ולתפס אפס  
 הזה כונן זכר יה זה שלענין להקטוף דמחץ דלב עתה וכן רמזו בלהגות כי הכזית  
 הם תאנא דהיינו יה ונתקן לעשר הנקרא ו והעשר נקרא לנקודה דהיינו ה' הכל כל לב  
 גם כל שהנפש היות כריכות יג מעלעל שלעל הוא כי הנה העשר ונקודה כלתהגלגלם הוא עלידי  
 מקדים וכל ענינה היא תעלעל שלעל מקדים כנודע הדי מעלעל והיותם יג הוא כי העשר נקרא ואן  
 דאלפן וואו כמעני יג ויש בו גמתיקות הדי יג שאולאיים והם אלכככית פאונות כמעני יג  
 אחד כל העשר נקרא הויה וואן כמעני פאל ופוד הא ואן שהוא עשר כמעני פאל חובות טלף  
 נעדר כי הנה חמור הדב זללה כי שערות ונתין וקוצן והם כחית הכזית ונודע כי כל בחינה  
 מעלעל בין דאשיות בין דנתין בין דקוצן כל אחד היא יג יג דמורתא יג מעני יג תקוע דיקנא יג  
 כל בחינה השמות הם וון כנודע והנה ואן כמעני יג והם יג דאשיות יג דנתין יג דקוצן הדי יג  
 מעלעל

**טור**

**טו זמן ברכת ציצית וכו' סעיפים**

**א** כזית חובת <sup>דברא הוא</sup> ולא חובת מעלעל אכיל  
 זמן עתה נובע הטלית פטור מכזית ולעכ"פ אינו  
 מצדד על עשיית הכזית שאין תעבורה אלא בלבישתה  
**ב** עשה כזית לצורך הכריכין אע"פ שנוצצו לעת  
 בחייו פטור מן הכזית:

אע"פ שאינו לנפשו עובר מעלעל אלהים  
 אה"כ (כי קל"ט פתח פתחא אילן פתחא  
 והכלת חכס קדישית אילן פתחא) וכן  
 ע"ש עשיית הכזית וכן יתבאר מה  
 עובר פ"ט ונהו פתחו דין מעברת לז"ל  
 ע"ד ה' דא' פתח פתחא קל"ט אילן פתחא  
 ואומר שהוא תכלית דייקנות תול  
 ולא אמר לעצמו ופ"כ פתח פתחא  
 ע"ד י"ב פתח פתחא לעה שאתעבר  
 דקל"ט ותכ"ח

**טז דיני לקיחה ומכירת טלית וכו' סעיפים**

**א** הלוקח טלית מעכו"בא תישאל או תעבר גוי כשרה דכיון דתנ"ך הוא ואמר  
 שלקח אותה תישאל ונתען דכיון דתנ"ך הוא חוקה שאמר האמת כלל תקע נעשיה  
 אכלא אם לקח מעני שאינו שאינו הגר פסולת: אין מוכרים טלית מעכו"בא לגוי שמתא  
 יתלונה עם ישראל כד"ר ויהרגנו אפילו למעבדן ולהתקיד טלית מעכו"בא לגוי אסור  
 אלא הוא ל"פ עשה דכ"פ לעיתא להאי:

**כ"ב כדת מדי הארץ כציצית שנפסקו וכו' סעיפים**

**א** חומי הכזיות שנפסקו יוכל לזורקן  
 לאצפה מעט שהיא תעבור שאין בגופה קדושה  
 אלא כל זמן שהם רבועים בטלית אסור  
 להשתמש מהם כגון קצור בהם שום דבר  
 הרב זללה כנודע ק"ה  
 הנה ק"ה לן כי איורי ק"ה  
 תעבור נזקקין והשתמש קדוץ  
 ונענין והענין של הכזיות נקדים



בְּיָדָא בְּזִה כַּמְּאֻם בְּזוּיָא מְכֻוָּה :  
 מְלֻבְּבוֹת אֲלֵמְכֻוָּה אֲבֵלֵי אֵדֶם בְּזוּלָה עֲמֵל  
 מַחֵם וְאִינוּ רְיֻכָּה לְקַנְתָּ עֲמֵמֵתֵקִים וְלֵאזְרָךְ  
 לִיחַד אֹתֵם לְבִאמֵי־הַמַּעֲוָה אֲלֵא זִמְרָךְ  
 וְהָן בְּלֵא : ג' מַעֲרָה לִיכְנֵם כִּיכָה בְּבֵית  
 הַכְּמֵא : ד' יֵא לִיזְהַר כַּאֲדֵם לֹבֵא מְלִית  
 אֲלֵא יִגְרַר כִּיכָה יוֹ :

תַּאמֵּי־שֵׁי כַּכָּה יִבְאִידִים אֲלֵהַנְּקֻדָּה הַטָּרָה  
 מַעֲכֻוָּה אֲדָךְ תַּאמֵּי־שֵׁי קִדְוָעָה הֵם כַּפְּלִין הַנְּעִיִּין  
 לֵאזְרָךְ מַעֲרָךְ דְּלִילָה הַנְּקֻדָּאִים קִדְוָעָה =  
 וְכֻוָּה לֵאזְרָךְ כִּי בַּעַן הַזָּל אֶהְיֵי אֲזֵרָה  
 נְקִיף לִזְעִיר אִם כֵּן הוּא גְדוּל מִן הַכְּפֻלִין =  
 אֲדָךְ הַעֲנִין הוּא כִי הַכִּיכָה לְכֻוָּה הַזִּמְרָךְ בִּיהִי  
 וְהַכְּפֻלִין לְזִמְרָךְ הַזְעִיר. וְלִבְּנֵי הַתַּאמֵּי־שֵׁי  
 מַעֲכֻוָּה וְזֵה תַּאמֵּי־שֵׁי קִדְוָעָה :

ס' טעם אחר  
 דגדול הפלין  
 מען הכיכיה  
 בלח

כִּבְּ בִּזְה יֵא יִדְךָ סְעִיפֵי אַחַד

אֲ קַנְתָּ מְלִית וְשֵׁא בְּזוּכִיכָה תַּעֲבִירְךָ אֶהְיִינוּ יִדְלֵא גְרַנֵּב תַּעֲכֵם חַדָּשִׁים :

כִּגְ דִּינִי צִי צִי בְּבֵית הַקְּבֻרֹת וְכֻזְ' סְעִיפִים .

א' מַעֲרָה לִכְנֵם בְּבֵית הַקְּבֻרֹת וְהוּא לְבֹא כִיכָה וְהוּא אֲלֵא יֵהֵא נְגִיר עַל הַקְּבֻרֹת  
 אֲבֵל אִם הוּא נְגִיר עַל הַקְּבֻרֹת אֲמֹר מַעֲוֹם לֹעֵב לְרַע . ב' דָּא בִּימֵיהֶם אֶהְיֵי תַּעֲמִילִים כִּיכָה  
 בְּמַלְבּוּא מְלֻבְּבוֹת לְאֲדָךְ עֲכֵמֵם יֵאֲבֵל אֲנוּ אֲמִין אֲנוּ תַּכְּוֹנֵם בְּהֵם אֲלֵא לְעֵם מַעֲכֻוָּה אֲמֹר אֲפֵלָה  
 אִינוּם גְּדִירִים . וְזֵה מַעֲלֵי כַּהֲכִיכָה מַעֲלֵם אֲבֵל אִם הֵם מַכְּוֹמִים מַעֲרָה : ג' יֵא שְׁנֵה גִימֵם =  
 לְקִשׁוֹר אֲנֵי כִיכָה אֲצֵאֵם כַּעֲמֵם זֵה עֵם זֵה כַּאֲכְנֻסִים לְבֵית הַקְּבֻרֹת וְלֵא הוּעֵלֹו כְּלוּם =  
 בְּתַקְּתֵם : ד' הַנְּכֻנֵם תִּיךְ דְּאֵתֵם אֲלֵמַת אֲנוּ אֲלֵקְבֵר דִּינוּ כַּנְּכֻנֵם לְבֵית הַקְּבֻרֹת : ו'  
 בְּמַקְּוֹם שְׁנֵה גִימֵם לְהַפִּיר כִּיכָה מַעֲלֵת הַמַּת בְּבֵית אִם הַכְּתַעֲשֵׁם לֹבֵאִים כִּיכָה אִיכָא לְעֹמֵא  
 בְּהֵי מַעֲוֹם לְעַבְדָּ לְרַע :

כִּדְ הַנְּהִיגָת לְבִישֵׁת הַצִּי צִי וְשִׁכְרָה וְעֵשֶׂה וְכֻזְ' סְעִיפִים

א' אִם אִין אֵדֶם לֹבֵא מְלִית בַּת דְּכַטְוֹת אִינוּ תִיב כִּיכָה וְמוּז וְכֻכּוּן לְהִיזָת כֵּל  
 אֵדֶם זֵהִיר לְלֹבֵא מְלִית קִמּוּן כֵּל הַיּוּם כְּדִי אִיזְכֹּר הַמַּכָּה בְּכֵל דְּגַע וְעַל כֵּן יֵא בֹו  
 הַקְּבֻרִים כַּנְּגִד הַחֻמְעָה תִּכְוָה וְד' כַּעֲמֵם אֲכַכְלֵד אִיטַע יִזְכֹּר . וְכֻכּוּן לֹבֵאֵן עַל  
 הַמַּלְבּוּאִים : לְמַחֲוֹת יִזְהַר אִיחִיה לְבֹא כִיכָה בַּעֲשֵׂת הַתַּעֲלֵה : מַעֲכֻוָּה לְאֲחֻזַּת הַכִּיכָה  
 דְּרַב זָלָה דְּדָה כֻּנְוֹתֵךְ כִּבְ' ב'  
 הַתַּעֲלֵה לְכִיכָה הוּא מוּז הַחֵאךְ אִין כֻּו  
 עֵינֵן וְלִכְּן הוּא לִיִן . וְלִכְּךָ צִיךְ =  
 לְהַמְתַּבֵּל כִּיכָה וְלִכְּן כַּאֲנוּ יֵא אִם תַּכְּוָה =  
 וְאִין תַּמְתַּבֵּל מוּז כַּעֲמֵם . וְרֵאִיתֶם אֹתֵי יִזְכֹּר  
 לְהַמְעִיר אֲלֵיךְ מוּז הַעֲמֵם הַמַּעֲוֹם וְהַדְּאִי =

בִּיד אֲמַלִּית כַּנְּגִד לְבֹו בַּעֲשֵׂת קִאֵ דִמַּע  
 לְדַבֵּר וְהִין הַדְּבָרִים הַגֵּלֵךְ עַל לְבַבְכֶם :  
 ג' מוּז לְהַמְתַּבֵּל בְּכִיכָה בַּעֲשֵׂת עֲבִיטָה  
 כַּאֲמַרְכֶם : ד' יֵא שְׁנֵה גִימֵם לְהַמְתַּבֵּל בְּכִיכָה =  
 כַּאֲמַרְכֵם לְרֵאִיתֶם אֹתֵי וְלִיךְ אֹתֵם עַל הַעֲנֵן  
 וְעֵהָגָת יֵהֵא הוּא וְחֻמְבִּי מַעֲכֻוָּה :

כעת  
 ס' הן כתוב  
 עקל יב' זוהר :

העבודה זמנית באע טעמים וכו' שנים העלונים להעשיך וכו' ממש אלפיה לכתוב  
 דהו שלמכא שפיקא דלת להענין דעמית בום דכדכד דנותן עמית כדלכון ביום נוהג הציית אלפיה  
 יכולם להעשיך אלפי הדאיה הנל מעל מלה אהדינים גופדים וכו' כח בדינו להעשיך אם לאה :  
 צדיך האם להפיק הציית בכליגע בעשה וכו' וכו' וכו' והוא תועלת גדול אל משהה שלא בודת  
 קמא לדה וגם להציית תועלת גדול ואתם מוד ההסתכלות הוא באופן זה כי הלא שן בעת ק'ס והוא מוד אחושים  
 דאם מ' וכא משהה בציית יכולן כמוד הכסף אחא כמעין אה ה דההין וכו' וכו' וכו' ק'ל כמען שן ואתם  
 צדיך להסתכל שני טעמים זה אחר זה ואז יהיו אעטעמים שן אים בעמ' ק' והא סוד כ'ס'ר לראות כי על די ס'ר  
 המוכר היא הדאיה וכו' וכו' אל הויות דחמדים וכו' הויות דגבוקות פנודע אשר עשה אלזים כמעין ק' וזה ההסתכלות  
 הוא באמצע היום ואתם ההסתכלות באותה התעלה נבארהו בעקומנו כ' :

טור

סעיף חפעות

א' וכו' ומסתכל בציית ומתכל באע  
 אציות אלפיהו שיא בהם וקארים דמען  
 להויות הקדש אהם קאורים ואחדים  
 זה בזה יושד יש בהן יו חוטין ועם ה' ק'  
 קארים הם כו' דמען לאם על הויה יושד  
 בכל ציית בטע עמ' יא בו ה קארים  
 ו'ח חוטין והם י' כמען אחד וכשמתחד  
 אהם יעלה כו' כמעין אים הויה אהוא א'ך  
 ושמע א'ך ויהתפאר זכרו מעל ולנכת

כעת: אמר הרב זל'ה אצדיך לאחוז ב' צייות  
 כשאתר מ' דכעפות כל הארץ עיכין כיהם שוד ל'  
 כעפות האצות על התלבות הנקראת ארץ לקדש  
 יחד בהיותם מעונים כד' יאידו ארבעתם יחד =  
 כעפות וקדש כד' אמתל כעגד הלב אים מ' דים =  
 יציית התלבות עכאן והנה דברי הרב זל'ה כלם =  
 חענים ב' צייות והוא כי ציית כמעין דעטמים כ'ך  
 וזהו מתארבע כעפות כל הארץ והנה יש בכלה ל' צייות  
 ל' חוטין ו' קארים וכלם כמעין ע' צן דההין אהוא  
 תלבות ונקרא גם כן כ'ל כמוד כ'ל אמה ולכך =

כע כל המוכר צדיך לאחוז ב' צייות אשר בהם ל' חוטין ו' קארים השלם שן כמזכר והוא סתית טעא כעגדע כ'כא  
 תפאר ל' כן והוא טעא והוא כמען כ'כל לכדך כל החומים השלם ל' וגם עיתנם כעגד הל' ו'כל נעשיך ל' כ'  
 שן כ' כ' ל' חוטין עם קארים הם כ' כל נעשיך היא סתית התלבות היוצאת מן הל' כ' כ' כ' : והנה נאמר =  
 ל' קרן כי החמשה קארים שכל כ' הם כ' שלם אהם ל' והרמז כ' ל' אהוא ה' איות דחמדים ו' הויות =  
 על גבוקות והם ל' והם יחד ה' הויות כעלות :

סעיף שזית

ו' גדול ענא מעבטל מעזות אציות ועליו נאמר  
 לאחוז בכעפות הארץ ויעבדו ראש' מעל'ה  
 ודזהיר במעזות אציות זוכה ורואה ע' שכ'נה :

כעת : לאחוז בכעפות הארץ כיתי אמתו אחזים  
 כעפות כעפות ה' ציית אהוא כ' ס'ה הנקרא  
 ארץ ששאו הוא ונעבדו ראש' מעל'ה ענקראים  
 ראש' ונעבדו גם כן ויהודה הראויה לבו :

ויהיו אחים בה וזהו לחזון כל הנפשות דת"ל כ"ד כוונתו וזוה"ק אומר הזהיר בעל הכ"א  
 בה נראה על שכינה כל כי זה מכונן על המוד אומר הרב ז"ל א"י יראה דקדושה אלה התכלת בחינת  
 אכונה כנוכלאם והנה הוא זהיר בכ"א שהוא בחינת אכונה א"י ויהיה על פניה כולל לכן עדה  
 בעד עדה כי בהגית כ"אית תעשיך הארה הכ"אית עליונות על האמת ועל ענה לכן זוכה הוא גם כן =  
 לחיות על אכונה וזהו ל"ב שבווד תהיה ידאית על מעבם לבלי תחטאו כי האכונה היא בחינת הכ"אית  
 אכ"י להיות זהיר ללבושו על מעבם ותוכרו שיהיה יראה דקדושה לבלי תחטאו שהיא ד"ק ועי' שאינו  
 מבית כ"אית מונח בה והג"ה אותו זוכה לחיות ענה וטור זוכה לאף וית' עבדים כ"כ ד"ק י"ב ב' באורן:

**הרצו עליה**

כ"אית לאן שיער כמו ויקח ב"אית ראשי וגם  
 הוא מלאך הסתכלות כמו מקצ' מן החיכים  
 והיא סוד הארה עלונה של ה"ל כלם אעשה אור  
 מקדש לעשר וזהו בחינת הגלות והנה יא קובא "  
 דאש' ד"א' זבד עד רישא ד"א' ועבה שם בעומין  
 דיניה שהם מוחין ד"א' ומן הי"א מן מוחין ד"א' א'  
 עשה בו כ"א' וזהו א"י זכוכא כי לוקח לעלמ' א"י  
 כ"אית טקבא כי הוא מעומין ד"איתא נוקבא "  
 עלאה וזה כותב הזעב לנוקביה יעצא כ"א' י'  
 ו"אית מן ז' אל כלם אבוער כלם ד"א' י'  
 וכלם ד"איתא ועבין העלת שהיא מקד' בוער  
 הוא כי הלל המקד' מכתב שהוא אר"י י"א י'  
 דרך השערות ומקד' לו לעכמו וכן החכמה וכן  
 הבינה שוד המקד' פ"ס פ"הם הם לעכמם על"מ'  
 חוץ מן הבינה הנקראת פ"ס מעלה כדכ"ן כי  
 משם י"א מקד' לו ק"עתי הכי כי מקד' זעב  
 הוא הכולית:

**הרצו עליה**

הרצו עליה כוונת דף ה'  
 הרצו עליה שערות ד"א' לננות בעמד נקי  
 ואל עשר אחרות כ"ע' קוונות יתללים  
 אחרות בשדב ואל נוקבא אדומים בארמון כ"א'  
 ודלת ראשך בארמון ופי' א"ל אדום אחר לכן  
 מתתא לעלא וזהו שוד וימאע"ל ופ"י על י"י  
 העים מדי' אברהם אמתים האערות ה"ק אג"ל  
 והכ"אית הם שוד האערות והנה הם אעמה מוחין  
 לכן ש"ל ל"א' ד' מוחין מלאכ' שהם ד' יהו בסוד  
 ע"כ ס"ג מ"ה בן י"ד מוחין ד"איתא שהם ד' א"ה"י  
 ד"ודין נ"ר דאל"ן ואחד דהבין ולכן כנצדס ת"ב  
 חומין והאערות למעלה שם אחרות כי החסד'  
 מכנסים וכ"כ ד"ים מן החזה ולעמה מקום ה'  
 החסדים מעולים תכלתם מוחי הכ"אית כ"י  
 נודע כי דיען דדכוכא קאין כ"י א' וניחין =  
 כמ"ל הוא שוד מה אמתנו עתה כי למעלה =  
 מעל"ם החסדים ולמעלה ז' אגו לוקמים הכ"אית  
 ומאיתן אותם כנ"ל ד"ל"ם כי אם החסדים מעל"ם  
 ומעל"ם ומעתיקים האערות כ"ע' והעשין כ"י ל"י  
 אערות אל"ה הם אחרות כע"כ ל"י וק"ם ס"א' מעומין  
 דקעמ' שהם אלהים ולכן א"ת"ב כ"י ע"ש י"סוד =  
 הבינה כ"י זעב מעמית על"ת א"י י"א א"ת'  
 ה' ה"ה י"א י"ב ומעתיק ומל"ן האערות דעומין =  
 דקמנות אלה הכ"אית: אמת כמ"ן ל"ד"ב  
 והי' העומים ל"ל"ל ה"ה י"א י"ב י"ב:

הכ"א  
דף

עין כ"א  
דף

ס' ט"ס  
א"י כ"א  
ל' ע"ס י"ב  
א"י: כ"ד י"ד  
י"א י"א

כה דעי תפילין בפרשות וכו' וכו'

אחר שלבש סולת מעובבת בית תפילין  
אעולם בקדש והמעשים כיום התפילין  
והטלית לטען בים אמת כריבים למהר שלא  
יניחו כיום התפילין למעלה כדי שלא יפגע  
בהם תולה ויצטרך להפחת קודם  
הטלית כדי שלא יעביר על התפילין:

הוא שיש  
לפניו  
הוא שיש  
לפניו

הרב זלחה

לחיות כי הכחות הם מקוצין דעמין =  
דקמנות. לכן אנו מעשים הכחות  
קודם התפילין. ואמר למעלה קמין אנו מעשים  
כחות. לכן מעשים הנזכרים. והענין הוא כי אין קוצין  
דקמנות גדלים עד רישא דקמנות אס לה עד  
באק מעמין דעלית כן הולכים וגדלן מעט מעט  
עד היותו גדול כגל אלפן אלנו הקוצין ארוכין מעט  
קדיעמן:

הטעם אכדיך ללבוש הטלית המעט קודם  
התפילין הוא כי הטלית הוא מעט ארוכה  
המקף לבתיה באונה עיבור ויטקה ואח"כ באים התפילין  
הטלית למוד העמין דק אשעלית קמן וגדול אדם עיבור ויטקה. אך לא כנגד ההגדלה ולכך קודם לתפילין לט  
שמים א"כ בעט ההגדלה: וכן נראה מן התקונות דה"ב אכדיך להטת הטלית קודם התפילין מעדאמר שהכחות כונסין  
התפילין ק"ה דמית על כדמית:

אמות: כבר כתוב למעלה דף י"ב כ" כי שתי טמנות  
הם טלית קמן וטלית גדול. טלית קמן הוא קוף =  
אל"א כשהוא בעבוד. וטלית גדול מקוף לו אחר  
אחשמותו והגדיל ונשא לו גם ונתקצטו ראשו =  
וזכועתו. וכבוד שאין לשוט טלית קמן אפילו בטלף  
בעמה. וא"כ כפי דרך הרב זלחה א"כ שילבש אותם  
קודם התפילין אע"פ שאין הדין אינו מעבב זה אכזה  
הנה כפי השו"ת א"כ ללבוש הטלית גדול קודם =

התפילין וגם מן המעט שאמר הרב זלחה אכדיך =  
שהטלית יכסה התפילין ואם הניח התפילין קודם =  
הדי שאר כלי מקוף להם בעד שאינו יתעברת  
ואין להקשות למה שכתב כאן בעורר אדוכי תפילין  
קודם עטוף כי אינו מעבב במדר הניחית ט הל"א  
גם כן אמר ואת תפילין כד"ש. והתפילין כדוע: =  
אבל שפירשתי הכי דף ק"ך: הטלית קודם תפילין:

סעוף שני: מי אחרא זהיר בטלית

קמן ילבשנו ויניח תפילין  
בביתו וילך לבוש כחות ותוכתר בתפילין  
לבית הכנסת ואם יתעמו בטלית גדול:  
ה"ה הראש היה מסדר הצרכות עד  
שומר ישראל בתפילין ואל היה מעזת התפילין  
ועברך שער יאכל בתפילין: והפחת רמה

תומר' שמשן בעתא דכ"ט אקדים טכפא

ואנת תפילין כד"ש. ותפילין כד"ש. קדש  
בדדועה. ואתעמו בשמותא דמבוא. וא"כ לתקא  
מתעבא דביתיה אצ"ט בעזוקה כד"ש. דאמא  
קדישא בתעבא דביתיה. ארכו. תלמין קדישין  
מעזוקן עניה ועקין עניה מתעבא דביתיה =

ואנחף ליה לבי ככפא ומכרזי קמיה הכו יקרא לדיקנא דתלמא קדישא. הכו יקרא לברכי =  
דמלכא למדכא יקרא דתלמא. רוחא קדישא עליה אכרין ואמר יאכל אשר טקיה העלול:  
דין היהו רופא קדישא סלקא לעלא ואסהיד עליה קמ' מלכא קדישא. כדן טקיד מלכא עלאה =  
עלית קמיה כל אינון בני היכלה כל אינון דאשתעודען קדישין. הה"ד ויכסא סעז זכדון למנו =

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת הַקוֹל בְּתוֹרַת הַשְּׁמַעֲתָהּ לְאַחֵיהֶם אֲמוֹנָה  
 וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת הַקוֹל בְּתוֹרַת הַשְּׁמַעֲתָהּ לְאַחֵיהֶם אֲמוֹנָה  
 וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת הַקוֹל בְּתוֹרַת הַשְּׁמַעֲתָהּ לְאַחֵיהֶם אֲמוֹנָה  
 וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת הַקוֹל בְּתוֹרַת הַשְּׁמַעֲתָהּ לְאַחֵיהֶם אֲמוֹנָה  
 וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת הַקוֹל בְּתוֹרַת הַשְּׁמַעֲתָהּ לְאַחֵיהֶם אֲמוֹנָה  
 וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע אֱלֹהִים אֶת הַקוֹל בְּתוֹרַת הַשְּׁמַעֲתָהּ לְאַחֵיהֶם אֲמוֹנָה

בְּאֵת הַזֶּה עַל אֲחַר עֲבִירַי מֵהַיָּמִים  
 רַב זְלָהָהּ כּוֹנֵן דָּף ל"ב זְעִיךְ בַּשֶּׁמֶף הַבֵּאָה  
 יָנָה לְאֵד אֲנִי מִתְּגַלֵּם אֲנִי מֵעִי אִם מִחֵן מֵיָדִים  
 לְבֹרֵךְ הַמַּעֲדִיר וְהַמְּשִׁיב שְׁעָרֵי כְּפֹדֵי תְּפִלִּין

מְרֹכ לְבַת מַעֲבֵדוֹ לְבֵית הַכְּסֵמֶת מְעֻשָׂם בְּמַלְכָּה  
 וְתַפְלִין

וְעַם בְּזִמְן דְּכַפְלָה אֲנִי מִמּוֹחֵן וְעַד כִּי בְּשָׁלֹשׁ יָמִים הָיָה עִמָּךְ  
 אֲנִי מֵעַד וְחוּבָה כְּעַם בְּזִמְן הַתְּפִלָּה וְעַמֵּם הַמַּעֲתֵת תְּפִלִּין כִּל הַיּוֹם אֲבִיחֵן מֵעִי אִם כִּל הַיּוֹם  
 הַלֵּא הוּא כְּתוּב בְּדָף כָּאֲבִי אִם-בֵּיתוֹ

טור

הַרְבֵּה זְלָהָהּ כּוֹנֵן דָּף כֵּת  
 הַנְּתִת הַתְּפִלִּים דְּעַבְדֵי וְדִאֵי  
 אֲנִשְׁלֵם יָא בֵּין בֵּתָהּ =  
 בֵּין בְּמַלְכוּת מִוֶּד הַמַּעֲתִין דְּךָ  
 בִּיקוּדֵם הַנְּתִת תְּפִלִּין יָא לְתֵבָה  
 מִמּוֹחֵן בְּסוּד הַדּוֹת כִּי כֵן הִתְּבָה  
 הוּא כּוֹחַ וְהַמְּלַבֵּת יָא לֵה מִמּוֹחֵן  
 בְּסוּד נֶפֶשׁ כִּי כֵן הִיא נֶפֶשׁ אֵךְ  
 אַחַר הַנְּתִת תְּפִלִּין אֵז הַמְּלַבֵּת =  
 בָּאִים לֵה מִמּוֹחֵן בְּסוּד הַדּוֹת =

סִפְרֵי רִבִּינֵי  
 כְּדִין אִיחֵיו הַתְּפִלִּין עֲלֵיו כְּעֵצַת קָצַ וְתַפְלָה דֵּי יְכוּיָן =  
 כְּהַנְּתִת אֲכַוְנֵי הַקָּבָה לְהַטֵּת לִי פְרָשִׁיּוֹת אֲלֵנִי אִם בְּהֵם יִחוּד  
 אֲנִי וְיִזְכְּרֵם עַל הַזְדוּעַ כְּנֶגֶד הַלֵּב וְעַל הַרְאֵשׁ כְּעַד  
 הַמַּעֲתֵת כְּדִי אֲזַכּוֹר נַפְשִׁי וְעַלְמֵי אֲנִי עֲשֵׂה עִמָּנִי אֵהֵם  
 מַעֲבֵדִים עַל יְחִוְדֵי וְאֲשֵׁר לִי הַכֵּת וְהַמַּעֲתֵלָה בְּעֵלְיוֹתָם  
 וְכִי הַמְּכַוְנִים לְעֵשׂוֹת בְּהֵם כְּכַוְנֵי וְאִשְׁבֵּד לְהִצֵּה הַנְּשִׁמָּה  
 שֶׁהִיא בְּמַעֲתֵת וְגַם הַלֵּב שֶׁהוּא עֵבֶר הַמַּעֲתֵבֵת וְהַתְּכַוְנֵת  
 וְכִזְכֹּר הַבּוֹרָא לְיַמְעֵט הַנְּכַוְנֵת

וְהִתְּבָה בְּסוּד נַפְשִׁי דְּיָדַי כִּי מִצַּע בְּתַפְלִין אֲלֵנִי אִם כִּי אֲזַכְּרֵם כְּנֶגֶד אֵם אִהִיָּה וְלִי בְּהֵם כְּכּוֹד אֵם  
 אִהִיָּה וְלִי פְרָשִׁיּוֹת כְּנֶגֶד אֵם אִהִיָּה וְדִאֵי לִי דַע אֲנִי אֲבַעֵם וְשִׁמּוֹחֵן כְּוַעֲזִים לְאִהִיָּה וְהַמְּכַוְנֵת =  
 בְּהִיָּה יוֹהֵה לִי אֲנִי אֲלֵנִי אִהִיָּה אִהִיָּה אִהִיָּה הֵם כְּעַתֵּן חַיִּים יִתְּבָרַךְ עַד חַיִּי הַמַּעֲלָךְ וְלִבְּן כֵּל הַמַּעֲתֵת  
 תְּפִלִּין עַל כֵּתִיב קִיָּה עֲלֵהֶם יִתְּבָרַךְ חַיִּי הַמַּעֲלָךְ הוּא הַתְּבָרַךְ וְחַיִּי עַמֵּשִׁים לִי מִן הַבֵּינָה וְהַכְּסֵמֶת =  
 הַנְּקִדְתִּים חַיִּים דֵּי אֲרִבְעָה אֲמַעֲתֵת דְּאִהִי בְּעֵלְמָם כְּעַמֵּן תְּפִלִּין וְאֵל זֶה תְּכוּיָן בְּאִמְעַךְ לְהַטֵּת =  
 תְּפִלִּין וְגַם תְּכוּיָן אֵל אֵם פְּתֵם שֶׁהוּא וְגַם כֵּן בְּעֵת תְּפִלִּין

בְּמַעֲתֵת  
 כְּנֶגֶד  
 בְּאִמְעַךְ

יעת אל ליד תפלה ויברך להנות  
תפלין ואתה יעית אל ראש ולא  
יברך כי אם ברכה אחת לשתיהן

הטעם כי ראשונות לא עומד בחזק דזעזע יענין זה כבא דתפלה אל אס על ידי עסק התורה  
על אחר חזרה חזק כבוד יבא איתו הדמיון מן הזעזע אלה על ידי המעשה והברכה איתו גודעו  
במעשה הטובים בשלם הדין ולכן תפלה אל יד קודמת ואתה כראות הזעזע כי היא יא לה תפלין תעשה  
אחר הראשונה קדום אלה וזו קאה כשאל קאה והוא אואב תעמיץ תלעטלה איתו  
הראשונה אל והוא נבנמו וזו עמים לו תפלה אל ראש וזה על ידי תעמינו בשלם הזה כי אין  
דבר נעשה למעלה אלא בבחירת הטעם:

**כענין שאי**  
ו אם פגע בשל ראש תחילה כדרך להעביר  
על אונתה מעשה וצוית אל יד תתלה ואתה  
אל ראש ז"ק כל המעלות מעברך עליהם  
עובר לעשיית לביכך צריך לברך על  
תפלה אל יד אחר הנחה על הקבורת קדש  
קאיתם שקאיתם היא עשייתם כו  
אסור להפסיק בדבור בין תפלה אל יד  
ותפלה אל ראש ואם הפסיק מעברך על  
אל ראש על מעלות תפלין: "אם סתם  
כבודך תפלין איתו אחר ומעברך יאם  
מתע קדיא או קדושה בין תפלה אל  
יד לתפלה אל ראש לא יפסיק לעשות  
עמיתם יאלא שותק ושומע ומעבויק =  
למה שהם אומרים: **יא** אחר =  
שקאר אל יד על הזדוע יעית אל ראש  
קודם שיכרוך הרכושה סביב הזרוע  
וש אומרים אסור להוציא תפלה אל  
ראש תהתיק עד אכהא תפלה אל  
יד תענקת:

**הרב זלדה** כוונתו לומר  
בזריו זלדה היה נזהר שלא להוציא תפלת  
אל ראש מן הכיס עד שיטח ויקאור

נחלק באין  
דף סג'  
שידף

להנח  
תחת ההס  
על ובלגש  
הקבורת יא

הטעם  
הוא  
הוא  
הוא  
הוא

**הרב זלדה** כוונתו לומר  
הטעם שאנו תלמידי אלה על ידי קודם =  
לשון ראש כי ארובה הקמתין ככנסין =  
אל ה"א וא"כ וא"כ אל הנקבת ואס"כ תפלה ראש  
ל"ס תפלה אל ראש וא"כ תפלה אל יד אך סוד  
הטעם כי ראשונות לא עומד בחזק דזעזע יענין זה כבא דתפלה אל אס על ידי עסק התורה  
על אחר חזרה חזק כבוד יבא איתו הדמיון מן הזעזע אלה על ידי המעשה והברכה איתו גודעו  
במעשה הטובים בשלם הדין ולכן תפלה אל יד קודמת ואתה כראות הזעזע כי היא יא לה תפלין תעשה  
אחר הראשונה קדום אלה וזו קאה כשאל קאה והוא אואב תעמיץ תלעטלה איתו  
הראשונה אל והוא נבנמו וזו עמים לו תפלה אל ראש וזה על ידי תעמינו בשלם הזה כי אין  
דבר נעשה למעלה אלא בבחירת הטעם:

**הרב זלדה** כוונתו לומר  
גם הענין הוא כהלא שתי בחינות הם  
אחת היא כמאשת קולא דאערי דזעזע =  
כריא דתקבת כחכמה וכינה אלה לבד ולא  
בדעת והטעם כי קולא דאערי עד החזה והדעת  
אלה כנגד היסוד דזעזע ואין הבטיאה תעשה עד  
אס כמינה אע"פ היא סוד הקצירה אפי"א =  
העלאת הנבזרות של הדעת תעקום היסוד עד  
הזדוע כמזכר וכנגד הראשה אע"פ שיתען כמות  
על לבי כנגד הבטיאה שהיא בלע וכנגד  
הקצירה בזדוע סוד הנבזרות אע"פ בחוקים על  
זדוע ופז הטעם כי עזה כמות אהבה דזעזע לנן  
ולכן תעמדת ותעמדת טעו כי הם יודים אשה יעלה  
ולכן אנו תעמינו תפלה תפלה אל יד ותפלה אל ראש =  
בא א"כ כ"אם היתה באה תוא"ל אלה הזעזע היתה נס"כ  
כסוד אהבה ובה קודם תפלה אל ראש לאל יד יאך תפלה  
אל ראש ד"א איתה יא"ה ד"ע א"א אע"פ קולא דאערי  
אלן תכה ותמיד כבא אע"פ וטעמים כוונת תפלין  
ואינו למעם אהבה כענין ד"א כי תעמבע איתא להא  
על כנה תעמם אהבה ועזרה אבל א"א אינו למעם =  
אהבה ד"כ ב"חזן חסד הוא להמים לזולתו ולכן תפלה  
אל יד אה איתום אהבה קדמת לפא ונכון לה ז"א ד"א  
האהבה הנשאלת כוונתה אהבה כחיתת תפלה אל יד ואת  
תקנת הזעזע כה וזהו קאה כשאל קאה ואזגס"א  
נכון כה ראשונה אנהלן בלילה תעמינו ונעשית כוונת  
תפלין אל ראש אחר כך כעם אחר אחר ד"א

תפלה של יד ספרים הרוב בקבורות בעקום הקאר לא היה חושב עלה נזיא תפלה של ראש

זוהר פראת כא דף מג

זוהר פראת על דכה ולמאט פין עטין פקודא

דא פקודא דאקרי כגו לא פחרא דלא אקרי טבוא  
אלא קדושה ואלן מינו תפלין תפלין על ידי ותפלה של  
כאש תקווא פראת אפודא גמולן עתין ואל סתוב  
ועאת היצר והטוב היצר דא תפלה של יד לאמטב  
ליה תפלין של ראש לא תימלא כחדא ותפלה של יד  
אקרי פראת ואלא כדך דלא הו פקודא ביניהו כלל:

אף אעייין לא הקיר בזדוע עצמו דין לבדך ענל  
תפלה של ראש כחאם שלמך בדבור:

סעיף י"ב:

אם מענת תפלין כמנה מענת ביום כריך  
לכרך עליהם בכלמעם נאמנו מתקועם  
ומעמטא בהם להתזירם העקועם כריך  
לכרך היזם יעמקועם אדעתא להתזירם  
מעיד כריך לכרך יע מענת תפלין של יד  
וכריך ובתחלת ההידוך עפסק הקאר של  
יד והוכרך לשאות קאר אחר אמעם לא הסית דעתו אינו כריך לחזור ולכרך אם הותר =  
אל יד קדם הנחת של ראש יערהדקן ואינו כריך לחזור ולכרך אבל אם הסית של ראש ואחכ  
הותר של יד יערהדקן ומכרך יעותר לכרך על תפלין שאולין ולא גזולין טוהגו העלם שלא =  
לתלן תפלין עד אחר קדושה ובא לבין  
וביום אש בנספר תורה טוהגים שלא  
לחלק עד שיתזירו ספר תורה ויטחוהו  
כהיכל וביום ראש מדא מולצם אותם  
קודם תפלת מעוסף:

בן דין מי שאין לו אלה =  
תפלה אחת וכו' בסעיפים

אם אין לו אלה תפלה אחת מענת =  
אובה שא לו ומכרך עליה אבל אח תבוא  
בפעט עכתי ויה אם יש לו שתיקן ויש לו אונם אינו יכול להפחאלא אמת מענת אותה  
מלגא סיכול: ב אם אינו מענת אלה של ראש לכד ימכרך עליה עלמאכות תפלין לכד: =

בן מקום הנחתה ואופן הנחתה וכו' י"ג סעיפים

א תקום העתקן של יד בזדוע שתאל בצאר  
תופת אבעם אפודא קובדו ובית האתי ויטו  
תפלה תעט לכד הגוף בעטין אכא יכוף  
ועש למטה יהיוכנגד לבו ועמא תקיים  
יוהדבלים האלא על למכך: ב התנהג =  
בכון שיהיה העד אנקאר תפלה של יד =  
כד הלב והתפלה עלו לכד חוץ זרה  
אחיל יוף אנקאר מהתפלה: =

הרב זלזהה כונתה לנ'

לא תסיר התפלין עד אחר עלינו לשבת ועל  
כן נקוד לך וכפאסיר תפלה של יד תסיר  
מעווא כענו בהנחה יצמת ומכלל שגם הג כריכ  
של האכצע ותפלין של ראש תסירם מעומד כענו  
בהנחה: כדורי זלזהה כראש מדא לא היה  
מעסיר התפלין עד שיעמוד קדיש של חזרת ספר  
תורה להיכל: והטעם כתוב בתקועות דף

הרב זלזהה כונתה לנ' =  
ענין תפלה של יד הנקשרת בצעתל ויהתין  
מערהה דא דף קל: ב על שני טוקדי דערהדקן  
דמחד עכד לכדקא רחא על תפלא תאיהא איה  
מלכך: אנו מעמיים תפלה של יד במכרך =  
כנגד הלב בזדוע שתאל כישם כישא דרת  
מאחזיון כנודם: תפלה של יד נעאית מענה דוא  
אנעאים מעומן לה ויזכאם תפלין על סעיף  
הכנאיה דקוצא דעעבי דזא כראש דתל:

מחמתו וזאת  
היא תפילתו  
של ראש  
ועל ידי  
התפילין  
שעל היד  
והתפלה  
של יד  
היא תפלה  
אחת וכו'  
ועוד

ועוד  
ועוד  
ועוד

תריין רכושין נפקין תפארה דא ותפארה דא  
זא דפין רכין דלפא דהא אהי =  
פניאי קאט אחידן בהו <sup>דהא</sup> ~~הא~~ <sup>לעיל</sup> נפקין  
הרין דדושן מעינתה תפארה ולתא אפאחידה  
בהו לטפא דפאטו ירכין לתפא לתפאחידה  
פפלוס קאט וכד איהי אפאחידה אחידה  
באיפולני רכין ורכינתו יוד בריק דיפא  
עלה תלעלא כדן איהי אפאחידה ביחודא חד  
יוד דא איהי דא דברית ועל דא כל תפא דנאר  
ברית דא איהו אפאחידה לעלא ואפאחידה לתפא  
מעלן תפאחידה דפין דא איהו קני על ברית דא  
אפאחידה תן דינא עלאה ותן דינא דלפא =  
ובגין כך אפאחידה איד דא בגויה הוד פונתם  
בן אלפא בן אהרן הכהן גא יוד דא אפאחידה  
דלא יקעדי כלל מעו תפלה דיד דלא יעמיד  
פירודא וכל חדוה דלה פהא איהו יוד =  
בדכורא איהו ולא בנזקבא ובגין כך =  
אפאחידה בהרה ופאן דרתיק ליה מעלמה  
דא רתיק הוא מעדונא דלעלא דאחי  
בדכורא איהו כדתיק ואיהי כדק בלא יוד =  
איהו איש ואיהי אשה בלא יוד ובגין כך =  
חדוה דינה לאתקרבא עם ולא תענא בהרה  
פאן דרתיק עלונא דא יחדקון ליה מעדונא  
דלעלא ועל דא בתיב כמעכצו אכבד וי  
תפאחידה קאט קתיב דינא תקיפא דינא ופתיב  
פרכא ובגין כך אלפא לעל פתיב דא דינא  
קס קתיב פרכא דכתיב וישעיה פתיב ופלא וי

וידהיא  
אחידה  
בלא כדקא  
אפאחידה  
כפא

סגור  
ק

**הלכה**

דאכ צודת יוד איש בתפלה  
יד הוא סוד המות אל הדעת אל  
בבורות דנוקבא ועם זה ירכין מעו אפאחידה  
לעיל כי אפאחידה דתפלה אל יד כי הקאר  
אל זא מן אל ישקט הוא בעשוק תפאחורין  
אך כדחל אין עם קאר בערפה תפאחידה  
חזנה האחידה אבה דק הם עוד הדעת אל  
חל אהם ה' גבורות והם מעל פתיב עלעל  
ולא תפאחידה ואלה אכ למעו הוא בסוד קאר  
על דכונה ואיהו בסוד פראה עם אפאחידה  
פראוה וגם פיון אפאן קואא דאעדי תכו  
בו אך תפאחידה אף זה תפאן מעו קאר הוד  
דתפלה אל יד דאפאחידה דלא יקעדי מעו  
ולא יתפריד מעל כלל כמעו הקאר אל לאא  
התפריד תפלה אל לאא והוא תפאחידה בעה  
אפאחידה לעיל כי יוד זו וקאר זה אינו כמעו  
הקאר אלהא אפאחידה פכפוק אפאחידה השמע  
באחוריה חזער אפאחידה סוד לאה אפאחידה קאר  
יוד זה דתפלה אל יד דחל היא הדעת =  
עלעל זה גבורות אל דחל ולכן אפאחידה  
דלא לאתפרא לון אפאחידה כפלק הדעת תן  
דחל תפאחידה בלתי אפאחידה כלל ואין לך  
פתיב גדול מעו ולכן היא אפאחידה גדול זו  
דלא יעדי יוד מעו בתפלה כלל:  
היוד אפאחידה דתפלה אל לאא אפאחידה דלא  
יעדי תפלה אל יד ופתיב תפאחידה  
תפאחידה פתיב כי יוד קאר זהו הוא סוד =  
הסוד אל ה' גבורות שהוא דעת הנזקבא =  
ולפי אפאחידה למעו אפאחידה כים אפאחידה =  
ולכיון בו תפאחידה אפאחידה חזק לודך לעק ותעו  
ולא יעדי מעו כפאחידה יד: כמעו כפאחידה  
ככין להיות קאר אפאחידה כפאחידה



המעשה הנבון להקין אהימנעיתא שבה הרצועה שגדית תהא מעונתה לצד הכתף =  
 קצצה לצד היד: לא יהיה דבם חוצץ בין תפלין לבשרו ולא שנת אל יד לא שנת  
 לא: ראש: אדם שהוא עלול לנזילות ואם יכסודך להניח תפלה על ראש על בשרו  
 לא תכזה לא יכול לבטל מעט אמתיק לו ויתבטל ע"ז עמכות תפלין לראש י"ש =  
 התייר לו להניח תפלה אל ראש על הכובע רק הסמוך לראש ויכסם מעט **הזאתים:**

**כמות**

מטק הוא לי אס יכול ליטור יד לצנות התפלה  
 מעטאל שלטל אדם והמטק תכונה מעטם כפי  
 המוכר בזוהר ובכח זל"ה כיהנה אומר בסונו  
 ק"ה ב' וז"ל לבן אנו תשימם תפלה אל יד במעטק  
 כנגד הלש כדכונע שעתא כ"ס דישא אל דחל:  
 ע"כ: גם אער כ" תפלין אל יד דדכורא הס תפלין  
 כדישא דנוקבא כיהיא בהוד קו שעתא אשר גם  
 הנבורות שהיא לוקחת לפתן גופא וכן פירש על  
 העמוק שזעזע כחיתם על לבך וכן פירש על עמוק =  
 שעתאנו תתק לראשי שד אער שככועה שעתא

איכרר יד ימינוי אס עשה כל תלאכותו  
 שעתאנו מעט שעתאנו שהוא יתן אל כל  
 דס יואס אולט שאני ידיו מעט שעתאנו  
 ל אדם יואס כותב בימינו ושאר רוב =  
 עשין עשה שעתאנו או כותב שעתאנו =  
 אחר רוב מעשין עשה במעין יא שיניח  
 תפלין ביד השת כת דמבני יד כהה ו"א  
 היד אכותב כה היא תאוכה יתן לעטן  
 ד ימעט תפלין ביד שכנגדה:

לראש כריך לניע על החזה שאם הנוקבה וקשרת עם תפלה אל ראשי שד אער שכריך היוד  
 תפלה אל יד קאודה עם התפלה שהיא בחינת רחל ככד שעתאנו וכזה אער הדין כד כ"ס כ"ס זדועו  
 ענה יהיו כנגד לבו ונעבא מקיים והיה הדברים האלה על לבך: גם אער שכריך בק"ש לחוז =

**ארכע בימות כיד שעתאנו ולגים אמתם כנגד הלש להאיר אל הנוקבה השמדת אס:**

ועכארת: מטק לדברי  
 הזרה והרכ זל"ה ע"כ  
 איהו בטלת ואיהו בהוד  
 מנהעמוק אנכי אלהי =  
 אצ"ל אצ"ל הרבי ישנה =  
 בטלת ואלהי יצחק הא"ר  
 הדי תלכות בהוד: כנוע  
 כי ת"ש אבות לפני ל"ה  
 בטתם ח"ג הדי נכתהוד  
 הס טעם לחג כלאחד בקו  
 שנו:

נוכר למעלה אער ראשי ע"ה בואתתנן דר"מ וז"ל תדין רתיבין קד"שין אינון  
 דא אתקאר בלבא ודא אתקאר בתעמא ע"כ: והנה חוש מערה אבתתת על עמקה  
 אן גם כן יא סנה דנרים המוכים למעט תפלין בימין שלפ"ל אדם ואין הסופרים  
 ככלם כהם יתם כיהם מדין כריך להיות האין דתלת כישון של שעתאנו המענת  
 שעתאנו המענת של ד יאין והא"מ כריך לעשות לחטך גם הדלת אאחור  
 לה אל ראש תתחלת מן הימין ואחריה פא דתתתת יד וכן מדר שם ל"ו  
 גנת כמדמה זה שעתאנו הנה הקדים דח"ל ללא ולא ישאיהן בעקומתו לתת  
 ציבה לעט הככורה: גם אער הרב זל"ה שהג כריכות באכטע דיד שעתאנו  
 מעטע אקס פוד הקדושים שקוארת אבינה עם בעלה ולשגם קדושים בשעת  
 ד רעט כתיקאם ד"כא סוף שטוד אט תפלין דריא עמדת זהב כדישא  
 ין יד טבעת דדדועא: ונחבבתי הדין לו תכארת סמך למכרתו אין לשנות =

**כמות:**  
 וזכר כדור  
 כדור אחר  
 הלא שיען



כמות:  
אחור דף כו  
דכאן

לשלם משאגל ליתער אמרו בסוף פרק הקומץ דף ל' תנו רבנן אימור מענט תפלין ביימיו ב  
שהוא משאגל והא קניא תנט בשאגלנו שהוא משאגלנו אל כל אדם אמי כ' תניא היהא בשאגלנו  
ד'ו: עב. מעבל שיתר משאגל הם בשאגל ינת ביימנו שהוא משאגלנו וי' איר ענבנו בשאגלנו  
משאגלנו ביעהרה ביימנו כ"ה: ושדכ פראט פשא דף ל' ו' פקדא קתיתא איה. תפלק על יד בדכע  
משאגל ומעמלא דבבורה ה' ד' כדה: ועוד אחור דף כו הפא וש' ד' כ' א  
אבלבום דככה שהוא לקין לאל כ' כ' ל' ביימין שחור ה' חסדים וש' ד' ק' ל' א

### סעיקא ז

אף עלפי איך לאדם מכה בתוקם הנחת התפלין דהיינו בנזונה הפאר יינית  
תפלין לתמיד תמענו סמוך לקודדו והוא אישר לשתי תפלין:

לפנא

### הרב זלה"ה

בענין הראשית כשתן ארכות ונוהגים ל  
אופן באבנט אמר ל' מדי זלה"ה =  
אין קפידא לאדריכה הוא טוב כדי שלא יגש  
לארץ ויגוש הוא לבין כי כוננה הוא מו  
אל במי לנוי ואת מעמס אל במי לנוי הוא ב  
ראשונה והסמך שע נהורין: ענין הראשית  
נקבארו בתקומם בהקדמה דף ט':  
דנאס דף ק"ז

### צנין

כטמך נהי של הני צנין בגלגלתא דזא  
מדרס כך הוא ביקמלה נכנס החכמה  
בזאת ואחכ הבינה שהוד ואחכ התדין =  
עארין ביסוד והטעם דעכי לעולם נה =  
עליהו אהמר וקדט' גבהי סג' ואמד גבוה מן  
הצער כי מצאיות נכת דאף של הבינה ושל  
הת' כלם הם יוקר קצרים מן ההוד נכאופ  
זה נמצא שהם גבורות מן ההוד וסוד הענין  
כי הנה הנכת הוא לעולם בסוד ק' וההוד  
בסוד מלכות והנה כשהבינה המשיכה =  
הנכת אכה למעלה לא למטה אלא עני  
מבורא דנבא והוא סוד לכוננה קצרה =  
אשירה עד החזה כי הוא לצורך זא ונגד  
כאן עקב מצאיותנו כי משא ומענה מצאיות  
המלכות כנודע ואז נתמאמה סוד של הבינה  
האנלס מצאיות המלכות והמלכות

ז' אורך הראשונה אל יד כדי שתקין  
את הזרוע ויקאור מעמנה הקאר וקענה  
על אכבע אמעצית ויכרוך מעמנה  
על האכבעו אלאה כריכות ויקאור  
ונוהגים השלם לכרוך על הזרוע או  
ז' כריכות:

כמות:  
ש' פלגו  
בזה הדין:

### זוהר

פתח דף רל"ב  
הדין ראשון נפקין משמאל לא וממרא =  
לא רזא דדין ירכין לתתא דהא אף =  
דנשיא קאופ אחידן בחו' דהא מעלילא נפקין תדין  
דרועין מעינתא ומשמאלא ולת' אכאחדיה ביהו' אשת  
אמטענו ירכין לתתא כיון דהא אכאחדיה לשלם =  
כדקא יאית נחמא לתתא אכאחדיה באכנסוסה וכד  
איה אכאחדיה אחידת באיטלי ירכין וראשיתו דיוג  
כדיה קדישא עלה מעלילא יכדין איה אחידת ביחודא  
חל יוד דא איה הוא דכרתי ועד כלמאן דנטר בדיה  
דא יאשתמיב לעלא ואשתמיב לתתא:

כמות:  
דף כז

רבי יצחק אמר ש' דראמא בתלת קאדין וא' =  
דארבע קאדין רעיוז הוא לתתא ורעיוז לארבעה  
תלתא האדמתין ארבעה יהיו תיבא קדישא כחא  
דחא הוא כלל דקדווא עליה ומחא מתבגשן =  
ואתמאכן תתא באודתייהו בדכועהון דכליין =  
בהני אעבי דדישא דתליין בחו' ואתמאכן מעייהו  
כל מינו אחרנין עד דאתקאדין באתדייהו קטני  
ז' נבאל מינו עלי דאמנדן ואלן תפלין דאתקדיה

כמות:  
בלה פכר  
כחפ יוקר  
באור כדף  
כ"א ב'

ואתמין ל'  
המפ

תפלין

בשן פך שעבדנא לתפלין כהו עליה כתיב  
 וראו כל עמי הארץ כי אסתיק נקדתי עליך עמ  
 יא מעמי ואני אינין תפלין דדישא תפלין =  
 דדלעא היא שמאלא דאקרי עז וירקא מעשה הוד  
 והיה לאת על ידיה ב"הא שמאלא דאקרי מעמי  
 זכא מולקתין דישראל ועל דא הא בפרשה נטלא  
 תפלין דהיא שמאלא ומאן אינין תפלין ארבע דאינין  
 חד גופא ועל דא כללך במד יומאן אינין ק"ה יוהיא  
 הא דידיה ובלהו אחידא בה בגן לתפלין תפלין  
 ובללא תפלין אמר ועל דא תפלין תפלין דכונה תד  
 לתפלין דהא יענה תפלין תפלין וארבעו מעה ועל דא  
 דאקרי אות כ"א ואת אות הדית וכתוב והיה לאות  
 על ידכה ב"ה והא אוקמיה:

עד הוד דזא כי הוא תפלין אחר כך לתפלין  
 תען בסוד הבינה אלה ונעלא כי סודה בינה =  
 נעאבה עד הבינה אל העלכות ולפי שמשורא  
 אלם לכן אישרה עד הטוב ואענא זה ביאור  
 אומרו ואתפלין וקא דיבינה דהוד כי זה תפלין  
 שהוד שבה היא אשר נתפלין יותר מן ישראל =  
 הנצח והו שנתבאר בתיקונים דף ט"ו בסוד =  
 הדכאועת ונעלא כי כזושב הנצח היא קצרה  
 וכזושב ההוד היא ארוכה ואע"פ שכתבא רב  
 פתחם בדעא מהמעא דף ר"ה נאמר כי אל  
 ימען היא ארוכה ואל שמאל קצרה אין זו קושיה  
 כי אם נאמר כבחינת העצת אך כבחינת  
 הבינה נעלא כי הימען אלה הוא השמאל ב  
 שבו וכן להפך והנה נעלא מעה כיתעו אל =

החכמה העליונה כנצח הבינה הוא אשר נכנס בתלה ב"א וא"כ הבינה וא"כ היסוד והוא =  
 מה אכתיב בתפלין אחינו דף ר"ן תפלין הא חכמתא ואפיקוג ואת עביד תדעווא וזהו כנגד ב  
 החכמה א"כ א"כ תפלין הא חכמתא והוא סוד תפלין אכבינה ב: <sup>אחמנה דאיעיה איה</sup> ובאוקר ב"ה ל"ו ש"ן אס: ופ"ה י"ט

תיקונים דף ט"ו

תלת רכושין נחם הוד יסוד יסוד רכוש דקסיר וא"ו  
 עס ה יכי כל בשמים ובארץ דאחיד בשמיא =  
 ובארשא יקין רכושין נחם והוד דאחידן בה עלאה  
 והקדעם גבוהים והאחב גבוה מען האעתי אוקרבי  
 קין רכושין מד ארוכה ומד קצרה יקצרה עד התורה  
 ארוכה עד קטבורא ואתפלין וקא דה עילאה עד הוד  
 באת יוד איהו דאיהו קאם על תפלין דדישא דאיהו  
 דה עלאה מליקת לתמעין יתעין מעין עשר באר פ  
 יתעין הו מען אלהים תמעין מעין ה באר פ יתמעין כמעין  
 אפיקין יסוד ב"ל טעיל לון כלהו וירית לון לבלהי  
 והיינו ב"ל ב"ל ה באר היתראה קין אחד וכזא  
 דענה אוקמיה פנין אור אהקדים אדם הכאון קין  
 אחר הוה בתעין נאנאמר מאור חד מעקין מעפדים  
 מעקין חסד וד דא רכוש דיד דתפלין דמעמי =  
 עלמא:

זוהר פתחם רכ"ב ב

ושיעור רכושיהן אמאי אינון עד לבא  
 לשמאלא ועד טבורה ליתעיא =  
 ורכוש דיד עד דיכרך וישלש תלב ומעם ב  
 באכבע כדא וג':

כלל אמת: ובאן

ע"פ

הדב תפלה

**ענין התפלין** איך ענדן תפלין אלד תפלה לשל תב  
 והשני הא כי הדר תפלה נעשין למלכות תפלין מעל  
 כדכתיב ואנכי עשיתי לך תפלין דיליה באי לית בי תפלה  
 אל יד היא כדכתיב ואנכי עשיתי לך תפלין  
 תפלין דיליה מעל הא לית והוא כי אחר אחר דתפלין  
 תפלה של ראש והוא סוד תפלין דיליה דפרישת בכאן  
 אריא דקדוק תפלה הנה אהב נעשאים תפלין דכתיב  
 ותקיים את הראש והם חג ונעשאים על אחר דהא  
 ואם אג עשאים קאר אחר והוא סוד תפלה כי אם הוא =  
 קאר כלם כבודע ואז נעשה סוד העלכות כי אם  
 תקומתה כחומר והיא אפני חזי דכבודא כנגד תפלה  
 ולכן אם ד גדולה שהיא סוד ד דיהודה ואהב =  
 נעשאים דכאשר אחר קאר זה בסוד נה ואז על  
 ידם נעשאים על תפלה של יד ונעשאים אם תפלין  
 למלכות בסוד האכלות ונען תפלה של יד הנקשרת  
 בצמח זה תפלין תפלה נשא דף קל"ב על אג =  
 נוקבי דפדוקא דתפלה עתה לפרקא כחא על מלכא  
 תפלין שהיא העלכות:  
 ותפלין ד פתיחת אלן שהם תפלין נעשאים לה סוד  
 תפלין שלה:

נעשאים  
אחר דף  
קב

לכוננה  
הראש  
חג

**כאמנית** תפלה של יד יקאר תפלה ויקרא  
 כדכתיב פתיחת סודי הזמנה כנגד העבודת  
 ואהב ימים תפלה על ראש ואחר שבת בעל =  
 שהיא תפלה על ראש אז יתן לה הקידושים שהם =  
 יסודות באכבע הנקרא אמה: וזה תעשה:  
 כל ענין התפלין היה כדרך הדכוננה באכבע =  
 האמנית הנקרא אמה והיה כדרך כדכתיב  
 אחד בפרק אג על האכבע ובערך הסיכון הסוד  
 לכף יד היה כדרך אמה כדכתיב והיה תפלה  
 האומרים שהם כדכתיב יהיו בפרק התפלין  
 אחר שהיה כדרך כדכתיב ככונע אז היה נעשאים  
 תפלה של ראש:

כענין  
דף לז  
קב

ויקרא תפלין אלהים אלהים כללנו כלם אלהים =  
 כדכתיב הכא תפלין דתפלין ית כל תפלין  
 דאנת תפלין על דיאיה ועל דיונה יקרא תפלין בכל  
 יומא לכל תפלין מרכבות ואופנים ואפנים ותפלין  
 דתפלין על אפנים דתפלין יקר לדיוקא דתפלין דאיהו  
 סוד דאנת תפלין דעליה אפני ויבכא אלהים את האדם  
 בכלמאג/ בכלמא תפלין דדישא כשנא תפלין דתפלין  
 עלמא דאפני שכינתא עלמא תפלין על דישא =  
 דשערא דאפני דאיהו כלל דתפלין =  
 דתפלין ונעשאים דאפני כלל דתפלין ונעשאים  
 עלמא תפלין על דיאיה איהו תפלין דאנת קצה בכל  
 יומא כלם אלהים אלהים תפלין דיד דאפני דתפלה  
 דאיהו קשרת ליה ועלית אפני ונעשאים קאר זה נעשאים  
 כדכתיב כי חודא חדא בקאר זה נעשאים כדכתיב  
 באכבע אמאל דא קדושין דיליה דאיהו נעשאים =  
 כדכתיב באכבע דיליה ובה איהו קאר זה נעשאים ונעשאים

**הרבנות** ליקושים דף נט  
**בהיות** הזמן כשן איהו היו תפלין כלל תפלין בסוד  
 ונעשאים נעשאים ויהא שבת לז באחור ואיהו  
 תפלין נהי שלה כן והם לז נעשאים חסד כי כן לז תפלין  
 כיה יסוד נכח יסוד וזהו סוד תפלין הנעשאים באדם  
 אחר ליתו והתפלין דתפלין כדכתיב דף אה בסוד  
 העבוד כשן והר נהי שבת חג ונעשאים על דתפלין  
 יחזר שבת להיות תפלה והנה הוא שבת חסד נהי ואז תפלין  
 שהם אפני כן ובה ויהי תפלין ונעשאים לעבודת כו  
 נהי אפני חסדים לז ונעשאים גם כן תפלין נעשאים ואז תפלין  
 נוקב לנעשאים גם כן דיליה נעשאים ואז נעשאים לעבודת כו  
 ולכן נהי נעשאים לז נעשאים לז נעשאים לז נעשאים  
 לז תפלין תפלין ככ ונעשאים תפלין תפלין דיליה  
 תפלין כלום כי הכי תפלין לה תפלין ונעשאים ונעשאים  
 סוד תפלין תפלין תפלין תפלין תפלין תפלין תפלין  
 תפלין כלל תפלין ונעשאים תפלין תפלין תפלין תפלין

סדר הדיבורים בזמן ענין כפי מה שאני שואף...  
בזמן ענין כפי מה שאני שואף...  
בזמן ענין כפי מה שאני שואף...

ודבריו של הרמב"ם לא ידוע כמעט לשלש יד באם ענין כל אכן בדברי החזק והדומה וכל אכן  
אלא אכן בענין זה של התעלון אהם חיי התעלן אבל נשמעתי עלמה אכתוב בספרים למעלה דברי  
הקב"ה כתיב בוודי פירשתי כל ענין זזה לאוני והיה לאות על ידיה ולמוטות בין ענין ואי פקודא דא פקוד  
דאקדי בגוונא אהרא ולת אקדי מכוה אלא קדושה ולתן אינון תפלין קבלה אל יד ותלה אלהא ו/ו כתיב  
ועצית הישר והמוט הישר אל תפלה אל יד לאמתבא ליה בתפלין אלהא לאת יחדא כהרא ותפלה אל יד  
אקדים לשל ראש ואקטריך על אהר פרוזא כתיבו כלל ע"כ ודכדס אלו הם כביים למה שאכתוב למטה ב"ה:  
וכן אמר הדב זל"ה בספר הכוונות ד"ה אהר"כית תקראים תאמשי מכוה משום שמהירים אלה הקראת הנקרא

כתיב הפשט...  
קדושה אמעלון קרא לי כל צבור  
ולכ"כית הנקרא מכוה מודבתי והיה לבס  
לכ"כית וג' את כלת בלתי איתת: ומדכתיב =  
בלתי איתת רועו לאלות וכ"כית והייכם  
קדושים רועו לתפלין גם כן תפאן המעטת  
אהר"כית קודם התפלין: וגם כל כ"כית  
אחמתיך אהם המדויק היו נגנפים בתוך  
התפלין והנה האני איננו כל אשר יני אצל  
הכ"כית אהם בעדים בעלית המפורדים  
זה המה והם מעפורים ויבאים תוך למלית  
אין צורך לנגוס כלל היה שום מלך נגוס =  
בתוכם כמעט אגנוז עתיד התפלין:

והתפלין הם תאמשי קדושה אמעלדין ל"ה כמוד עומין ד"ה הנקרא  
קדושה ולכן אינו מכוה נעדרין ואינו קדושה נגזזין: ועוד נדבר  
בסדר הכריכות נזדע: הנה באבתי לסל"ת ולמדו אותי להטת =  
תפלין משו נזדע לכריכות כל תקשורת ואמת לי שגדיכות משה  
כנגד אין ד"לדי ואחת כנגד הדלת ועם קשר יוד הדי א"די וכסדר  
זה הית' כוהג' וכן ראית אנוהג'ם כוב העולם והנה אחר כתיב אנו  
התפלין משו אחר צבית החכם האלם כמנהג ר' אמואל סקוד' איע =  
ונאל נ"ג וכאה סדר הכריכות אעשית ואמר אין זה מדוכס והראה  
איתי המדר ארוא היה כונך והיה באופן זה כי כשהיה עובד הככ"כ  
בזמנו היה תקיף היות וקואר הוד עם התפלה והמאריך הדכונה =  
אל הזנוע לשאות אהר הכריכות אלל אם עמנו בקשורת לא עאה =  
אום כדכיה כלל ועקר כ"אם כאמוד לעבוד הנדע והקבוצת =

ככונה ולעצדך הית עם התפלה כ"ג עדין...  
אכתי אכן ה"ה אכיון זל"ה למד אותו והוא עכ"ה העת לזה תפלין כסדר זה טעם לאשום אלהים תפלין  
ש אכיו הרב זל"ה לעצם לו א"ה וכן אאמע לו הנכ"כיו זל"ה שכן הכ"כית זל"ה היה נהג לעשות ומענו  
למדי הרב אכיו זל"ה ומשום והלאה אכ"כית חקתי ויעניתי לנשיא לאור האמת כ"כית יכולת ידיעת המשאת  
ומאיתי דאיה לדברי על כנה ע"כ מכתה מערים התך מכתה תשיים לי בדכ"כית עלתי כ"כית:  
עוד חמד אחר שאלתי א"ה על חתימת מערג אוקם הכריכות והשיב לי כי הוא היה ע"כ לך הכריכות =  
בקבוצת כנגד ג' עליונות ד"ה ועם ת כריכות אכ"כית ד"ה ע"כ אלה: ועל הכל נאיתי כפי עמתי ועל:  
תלה עלמה אמרו אשאים לכריכות כנגד א' וד' ד"ה כלל הנה העמנו זה ע"כ על דכ"כית כ"כית  
אמתי ד"ה אל האם כראש שהוא א"ה י"וד ככ"כית י"ד והם ששים כל האם ציד ואלא אפליג  
וכן ציד כמעט אמרו כ"כית אל האם כראש ונאמר האם כ"כית א"ה חמד י"וד וגם יש לי מתך אסוד כמנה =  
אם תכונה בכריכות אהם כנגד א' וד' אכ"כית הככ"כית עמא כאילו נעמך כונתו א"ה כ"כית  
כל כ"כית מ"ה עכ"כית בו שמו של הפסוק מכל הפסוק אסוד לעכוו באמת משום ח"ה



סעיף טו

מקום הנחת תעלה של ראש מהתחלת עיקרי האשר בתכחו סד =  
קתהמקום אמומו של הניוק דופס והוא כל גובה הראש וילתן לה כגזירה  
אזה ממה דכתיב הכא גבי תעלין ולא תאמרו בין עיניכם וכתיב גבי קדמה קדמה  
לא תבנו בין עיניכם למת ימה להלן בגובה הראש בתקום אעשה קדמה והוא  
בתקום האשר ולא בין עיניכם ממש ה"ל התעלין של ראש ינתן בגובה הראש

צעות : הטעם אכריך להניח תעלה  
של ראש בתעלה עד סוף התקום אמומו  
אוליניוק דופס כל גאוס אהתעלין הם  
בחינת תעלין ואכריך להניחם אם =  
כי אם תקום תעלה מהתחלת עיקרי  
האשר בתעלה כגודע כהשעיות  
הם תעתיי ממש והנה בין השעין  
אין אם לותעלין ולא שעיות ולכן אכריך  
להניחם כגוד תעלות ממש אהם גסכן  
בחינת תעלין כגודע :

על האעבות ולא בין העינים ממש : אכריך איהי  
הקשר תעתיי הראש לתעלה בשעף : אכריך =  
לכוין הקציה אהתא באמצע כדי אהתא =  
כגוד בין העינים וגם הקשר יהיה באמצע =  
השעף ולא יטה לכאן או לכאן : אכריך איהא  
התקום אכריך אנראה כעני דל"ל לכד חוץ =  
אכריך גיהא האזור אכרכועת לכד חוץ ולא

התעבות בין גאל יד בין גאל ראש יגאל הכועשת איהו תעלין לפניו ויגאל עד

התעבות או לתעלה ממש ממש : דותב הכועשת אלה

ואל ראש האורך אעשה לתעתיי אם תחת מעישר אורך

הכועשת ורחבן אם אינו תעבא אחרות תעתיי כעתי

אין עד יתעבא אחרות באשר תעלין של כראש טוב

להיות גלויים ונראים דכתיב וראו כל עמי הארץ

כי אם ייה נקרא עליך ואלוהם התעלין אל

ראש אש בהן העני מען של אדני וגם ייה נקרא

ל"ל בין לבן היונדאין ויפול תחד ייה והדד גאנו

על כל עמי הארץ ויראו תעתיי וגו' ולפיכך אד"ל

תלמיד בטב רבו אין דרך לגלות תעלין בטענו אלא

יהא נראה כעשיל אמתו על רבו ואין אמתו רבו

על יאכל עבשין בדת חיה אין תעתיי :

הכועשת או לתעלה ממש ממש : דותב הכועשת אלה

ואל ראש האורך אעשה לתעתיי אם תחת מעישר אורך

הכועשת ורחבן אם אינו תעבא אחרות תעתיי כעתי

אין עד יתעבא אחרות באשר תעלין של כראש טוב

להיות גלויים ונראים דכתיב וראו כל עמי הארץ

כי אם ייה נקרא עליך ואלוהם התעלין אל

ראש אש בהן העני מען של אדני וגם ייה נקרא

ל"ל בין לבן היונדאין ויפול תחד ייה והדד גאנו

על כל עמי הארץ ויראו תעתיי וגו' ולפיכך אד"ל

תלמיד בטב רבו אין דרך לגלות תעלין בטענו אלא

יהא נראה כעשיל אמתו על רבו ואין אמתו רבו

על יאכל עבשין בדת חיה אין תעתיי :

כעתי כעתי כעתי כעתי כעתי כעתי כעתי כעתי

הכועשת תעתיי אלה

ומתעלה אל ראש : אד"ל כעתי :

הדב זלדה"ל כעתי

כונת התעלין אכעתי

הימים הם בחינת

התעתיי והם גשלים יתב תעתיי

הכיעית דק אמתו אחרת

הסדן אין זוג אלא לתעתיי

ולא בחינת העלמות כגודע

בימי חמול כי עזו סוד הן אלא

כעתי חכמה כי העלמים הם

חא עש בחינת העלמות אין

לחם זוג ואמנם הנלית אין מעלמותי חמר לעלין כעתי תעתיי כי הוא תעתיי ראשין

דעבור ויתקד אלה חמדים אפילו להחית העלמות לכן אכריך איכסד העלמות עבשין

ואל ראש האורך אעשה לתעתיי אם תחת מעישר אורך

הכועשת ורחבן אם אינו תעבא אחרות תעתיי כעתי

אין עד יתעבא אחרות באשר תעלין של כראש טוב

להיות גלויים ונראים דכתיב וראו כל עמי הארץ

כי אם ייה נקרא עליך ואלוהם התעלין אל

ראש אש בהן העני מען של אדני וגם ייה נקרא

ל"ל בין לבן היונדאין ויפול תחד ייה והדד גאנו

על כל עמי הארץ ויראו תעתיי וגו' ולפיכך אד"ל

תלמיד בטב רבו אין דרך לגלות תעלין בטענו אלא

יהא נראה כעשיל אמתו על רבו ואין אמתו רבו

על יאכל עבשין בדת חיה אין תעתיי :

לחם זוג ואמנם הנלית אין מעלמותי חמר לעלין כעתי תעתיי כי הוא תעתיי ראשין

דעבור ויתקד אלה חמדים אפילו להחית העלמות לכן אכריך איכסד העלמות עבשין

לדמות כי התפלן הם עטמנים שפוד הנאמנת אך העלית תקיף אפלו העלמית החיכונים  
 ולכך העלית מלפני ומכסה התפלן כי כן העלמית מכסים מבנים העטמיות שיהיה =  
 העטמית ולכן מוב לבנות התפלן עם העלית ויהיו מכוסים על ידי העלית גם זהו  
 שקרה לנוצח העלית לתפלן כי העלית הוא מלאות התקוף לפניה באשונה עפוד  
 ויעקב וא"כ באים התפלן אהם העטמנים העמוץ דעלוק שט דהגלה אך אין במית  
 מלית למד העמוץ דק שט מלכות קטן וגדול אהם שפוד העקרה  
 אך לא כנגד ההגלה ולכך קודם לתפלן לפי שצאים א"כ ע"כ  
 ההגלה;

אצתי דברי הרב זל"ה הם צ"ע ומאלי להם סוף כפוקים  
 שתיקום ובזורה אצדיך לבנות התפלן ואותו הפסוק דוראו כל שטי  
 האדון וגו' בה למטה נאיב לו: הנה שתיקונים הקדמה דף ג' ל' ודא  
 אימתא עלאה תפל דמאדי עמא קאדינן ליה תפלן על היא =  
 דעמא דאמאעיתא כמו ליה אימתא בעמא דאינן הכוען דתפלן  
 והנה הרב זל"ה אמר בספר דרנאים דף ק"ב ז"ל ואמנם נבאר לך איך יא שט תקיפוס  
 אל ה"א אחר הוא למעלה ב"ה דאימתא העמוץ שפוד אוד תקיף קודם קודם שנכנסו בגלגל  
 דילה נעם תקיפוס אלני שט אחר שכבר נכנסו בגלגל דגלגלתא ואז הכה אם הנהו  
 געבי דדישא דעתיק וכלכו לחין והם סוד התפלן וזהו המערה השט אחר שפוד =  
 התפלן אהם אחר שתיקום שטעם העמוץ כלמו לחין וזה ודאי אינו מעשיל לפוד אור  
 תקיף לעמוץ כאלדבה מעם יאנוא ע"כ: וכן כתוב דאדרא  
 באופן ה התפלן נעשו מהכחה קוא דעעבי דעתיק ולכן אדיך לבנות התפלן מן =  
 הפסוק אמר ולמעשה עתיק: עוד נאיב אל פסוק דוראו כל שטי הארץ כי צ"ע ליה =  
 נדא עלך ואמרנו ל' אלו תפלן אבראז וכן שתיקונים ובזורה ד"ל כי זה להם ז"ל =  
 מדכתיב נקרא עליך עליך דייקא וגם כי ד"ת א"י נקרא סין והם שתיקום אבראז  
 כדלעיל ודנה דדאו שתיקונים פסוק זה על שומרי המילה עלמסוק מיעילת לנ"ה אש  
 א ד"ת מילה מ"ה האם ובעלות נאמנה אל אומרי הכחית מילה הכחית ד"ת אז הו"ה  
 אב מ"ב הוא א"ס י"י נבדל עליך ויראו כל תלמי חכמה ולתיקין מלאך וזה בא"ס =  
 תקיף לנ"ה ק"מ ע"כ: גם כתיב דין אפוד אדיך לנוצח העלית קודם התפלן דק"ה  
 העסקי במלית לבנה כנודע והנה ודאי באמור למעשה וכלית את אחוכי ודאי דל"ת

אמר קטן  
 אחר היעקרה  
 תעשה לו שט  
 כנס הפסוק  
 למעשה  
 אחר כן  
 שיהיה  
 ימיתה  
 כפסוק  
 ותבאן  
 אפלו

ס' ס' ס'  
 אחר שפוד  
 כל שטי  
 אחר על  
 שלמה:



תפלין

והתפלג הלה אע"פ דהוה תפוסה עם המלכות ולא אראה אותה כגון בדברי ז"ל וכן העשין  
 בתפלין של ראש אע"פ איהו תפוסים אייך ראה בהם דומה דל"ה תפוסה עם ז'  
 המלכות ונראה לי כי הראיה האמורה כאן היא ראייה האכלית דומה מה שאכלו  
 בתקופתם שהמלכות לשל ודומה למה אמענו בזוהר פקודי דה"ל וז"ל וראית את אחרי הא"י  
 תפלין דאחרי ליה ק"ה למעשה קראת על תפלין ופ"ה אלא אמענו תפלין מעשה דאיתן  
 הוא עלמה דשמואל קדושים אחרי איהו כו"ל דקראת דתפלין ע"כ: הרי אמר ופ"ה למ' יראו:  
 עוד כתוב בספר עין חיים ז"ל וזה לשונו באמנעם תפלין של יד כריך לבנות  
 הזרוע במלכות כדי שלא יראו הזרוע והתפלין ע"כ ונפק לי תפלין קל וחומר  
 ומה בתפלין של יד אהם פלאי רחל עלמא דאחרי ליה אצטריך לבנות אותם =  
 כל אכן וכל אכן תפלין של ראש אהם מעלמא דאחרי ליה אע"פ כל פנים בין  
 אהם בראש זעיר בין אהם תפוסא דעיתק בין אול"ת דלמה עלמא דאחרי ליה:  
 ומה אמענו בזוהר קדושים דף פ"א דבר בר נא את תפלין ואחרי ליה בכסויא דתפוסה כדון  
 אהעמאר בשארין קדושים כגומא לעלמא ואחרי אהם: הנה כאן לא פ"ה לומר אינתי תפלין  
 קודם הכזיבת כ"ל אמר את תפלין וכתב סן אחרי ליה אלא בא ללמנו אצריך אהעמאר  
 יאם יתעמאר בכזיבת אחר אכבר לעמ תפלין אצו דומה כגומא לעלמא ~~למנו אצריך~~  
 לשון אצריך ~~למנו אצריך~~ וש"כ כי כיון דקיימא לן אצריך  
 לבנות תפלין כגון כדף אס בן אצריך ליתעמאר בכזיבת קודם המלכות התפלין  
 כ"י איהו תפוסים אפילו באעבר המלכה כי ולתפוסה עתק כתיב: וכתיב מיט דף ק"ב  
 סקל סו"ס ש"ך קדושים לעל:

1

**התפלין**  
**כ"ח דיני אבות דהתפלין וסעיפים**

א"ת י"ב אדם למעט התפלין בכל שעה  
 אלא וספית דעתו מעה ומעמט בשל יד  
 תתל כשיאמר והיו לאות על ידכה וכשיאמר  
 ולבאטות בין עשך ימעמט בשל ראש:

**הרב זלחה"ה בונות דף נ"ג**

**כבר** ידעת שאין להסית דעבומת התפלין אטל  
 באמצע התפלה דך בהיקף עמוק בל"ה  
 או באמצע י"ת בדכות השעורה אך אם תפדיד  
 מעט בתך מעט מן התורה כד"ך אתה לחשוב =  
 תבא והזהר מאד אך בשאר התפלה אינך יכול =  
 לכניף כל הנ"ל שעו הנחת תפלין ימטיק לך במה  
 שתבין בקצור כזה ותתחיל תפלה של ראש =  
 ותבין בא"ה ה"ה א"ה פשוטים אדם כמעט  
 מייס ופאל יד תבין א"כ בא"ה ה"ה א"ה =  
 פשוטים ותבין כי כל אלו בעמ' ע"פ א"ה =  
 וזה תבין בכל הדגשים אפ"ל באמרך כפלה  
 חוץ מהשעורה כ"ל לעל: כד"ה כ"ט ב'  
**כענין** המפיה דעכו מן התפלין ראה מענין ל"ה  
 חכס אחד תכמה אעס אטעט שהסית =  
 דעתו מן התפלין היו מעמטין אותו כי באומר שלג  
 נעט לביך ולא נלך לבהלה בוא לכוין מתמק =  
 כוונתו שתלה ההיא ועס כל מעמט על א"ה הסית  
 דעתו מן התפלין כ"ל: בונות דף נ"ג

**באומרך** וקצתהס לאות על ידכה טע  
 התפלין:

**תקונת** דף תע"ט  
 ועוד הדיד ככה דאיה יתה  
 קדישא מעלפלאן לה  
 פקדא בכמה מצופים דזעכות  
 אידות ותאשחז והודאות דנתקן  
 לה לגבייהו האמתין לה לך  
 לגבייהו קשבין לה בכלועה =  
 דאיה י' אית תיבין דיחודא והיינו  
 דזא והיה לאות על ידכה קשורה  
 דתבנייהו דא"י ודא יחוד ופגון =  
 דא בקשורא דתבנייהו זעאן דאת  
 איחא ביניהו דאיה איחא חולין  
 עבידה היא טידי דעבד בה פלודא  
 בין זה דאיהו שמואל דאמצעיתא  
 ומלכותיה: זה איך בדרך כ"ט ב'

התפלגין אלהים חולק תמלה מעשם דכתיב  
והיו לנוטפות בין ענף כל זמן ששך יחד  
איתים יכדיך לחנוך תפלגין אל ראש מעומד יבית  
כתיב אל ראש ועלנו אל יד כדי שכאיבא  
להיתם יטבע באל יד תמלה תנהג החכמים  
לנשק התפלגין באשת הנתתן ובאשת חלכתן:

הרב זלדה פונות ל  
כשתסיר תפלה אל יד  
תפידנה תישא  
כמו בהנחה: אמת =  
וכאחולץ הכזובה מן =  
האכצע יסידנה מעומד =  
כמו בהנחה:

כט בזה יושך סעיף אחד

אין לזכרך אום ברכה כאחולץ התפלגין אפלו כאחולץ עא בין  
האמאות:

ל זמן הנזהתן וכו' סעיפים

הרב זלדה פונות ל

א זמן הנתתן בצדק מעיראה חבירו הרגל  
עמו קטב כרחוק ארבע אמות ויכירנו:  
אמר להכית תפלגין כללה אמת ושכתם וישן  
בזה

הטעם למד אנו משמין י  
תלגין ביום אלא כלילה  
כבר בארנו לעל כי אחרי  
התלה מוזדים חמוסין להסתק  
והענין הוא כי אחרי התפלה

תסתלקים חמוסין ההם ויזאבים מעירא דזעיר ושלים על דיאיה ושומדים אם לאור תקיף על  
לאשו החמטם כל דבר דומה ואל קדושה אע"פ אחא משתלק בשאר חד דאיתנו דיניה ביין  
כעוד ודנה אלו חמוסין אע"פ עהם משתלקים לעפלה בסוד תקיפים עבו בשאר  
חד דאיתנו דינמן ג"א כל היום כלו בעצת גדולתם שהיו בעת הפלה ואין הזון י  
מתעטמים דך נאורים בעצת גדולתם על ידי אמונת חמוסין דך שאינם חמוסין נעדים אלא  
דעמנו לבד והמנהגין אלכחל הם גם כן יזאבים בה בסוד תקיפים והרשיעו בשאר בה  
כל היום ונא אלו גדולתה דך שהוא בסוד דאיתנו ככל ואמעם כאשתחלת הלילה או אפלו  
אחר דאיתנו משתלק תקון ואמעם הרשיעו אל זעיר ויזא כלילה בסוד אכ תקיף על  
דיא דזעיר דחמוסין עכאם שהיו אור תקיף נשתלקו למעלה ויהי באופן כלילה  
שלה הרשיעו למעלה דיא דזעיר בסוד תקיפים ואמעם הרשיעו אל כחל הוא נכח סך

כלפי  
כחל  
באור

גיבול מעוקם שיכא שהוא בחזה ויש שומע בתוך העיני ומעט הוא מעביר אליה ויש  
 שומע בסוד מקיפים אל החל וזהו האיני איש בין היום ובין הלילה ובזה נבא אל הביאור  
 כי ~~הוא כשענין יש דשימע דתעומן תוך ז"א ונתק שהוא ביום אז יש תפלין דדי יאך ודיד תבנת~~  
 אהבו הדשימע יכאים תפלין ולבך זמן התפלין כל היום כלנו אך בלילה אל לא יש אפילו דשימעו  
 כלל לא לעשר ולא לעוקב לבן אף תפלין לא של האש ולא של יד: וכבר בארנו שכלל  
 מעתלק עם הדשימע אלפן אף תפלין ואמעם יש חילוק צין ז"א לעוקב ביה כי הדשימעו דועבד הוא  
 מעתלק לעמדי ויכא על האנו אך הדשימע דעוקבא טאך תוך העיני ומעט מעוקם החזה שיש  
 טעון לבו של העיני ומעט הוא מעביר אל העוקבא ותמצא שהעוקבא לא הפסידה כל כך כמע  
 העיני והנה באלת הדעב הזה לעיניה כן לעזכר בפסוק אימעט כחוקים וד פירוש כי הלא ו  
 העומן העקדיים הם אותם הנכנסים תוך זעיר לכרכו כיהם נהי דאימצא עבמה עם  
 העומן עבמעם אך עומן דדי יאך דעוקבא הם נקראים מוקם כי אינם רק הארה וזוקם =  
 הנחלק מן העומן העקדיים דדי יאך דזעיר יודנה טודע כי בלילה אז הוא זמן פליד הדבורא  
 מן העוקבא כי הלא ביום איש עומן יש קדמה ובלילה שהעומן מעתלקים לעמדי אז הוא  
 הפיוד של זון ונהנה כשהיא בואה פיוד זה אשד טיעהם כי הלא הבחינה העקדיית  
 אותם הם העומן העתעם מעמנו אליה אך בהסתלקותם הם העתעדיים ולכן היא ||  
 שאלת אלנו אז ואומרת פיעט סודם על לבך פירוש כי אע"פ שאתה מעתלק האשך מעט  
 עב"פ עשה באשך שיאך המוקם אלי שהוא הדשימע שאשך ב"י ביום זעיר ~~הוא זכא~~  
 עשה שהדשימע והחוקים ישאך על לבך בעוקם החזה כ"ט ולא יכא ומעלק לעמדי אל ||  
 העוקם אשך בא מעט כמע שעשו העומן אשך שעתלקו לעמדי וזהו העמדת האשך  
 שא לא עמה וז"ל כי עשה כמות אהבה ואיט יכולה להפריד מעמך לעמדי ועל ידי  
 אותו הדשימע שיאך כך אז תאיר אל מעט. נמצא כי מעטו האמתי של זון ~~החזק~~  
 אל שצד קצות ודיא בסוד נקודה אינו אלא בלילה: ועוד גם באורך:

כונות דף ה"ט וזה קצורו:

**קודם** חרפן בית המקדש כמעט אל היו צריכים להתפלל כי לא היה חסדן לעשר עם  
 טקדיה כי כמעד היו פנים בעתם ולא היה כורך לעמדה דיני ~~התעמנו~~ להמשך  
 עומן זון לעומן פנים בעתם כמעטם לא היו מעתלקים אלנו העומן ~~עוד עשר~~ אימעט ||  
 אשד שצד בית המקדש בשנותינו נסתלקו העומן מעזן ולכן אינו צריכים להתפלל לחזור ||  
 אל העומן אל מקומם כדי לעזוב זון האמעט אחר מעד התפלה חוזר הדבר לבמנה ||

אהיה ומוריס העמין להפלתך והומוד אהחמיס האצונס היו אהים אשה אחת  
 קודם התפלה ובעת אחת בתפלה ושעת אחת התפלה הרי שלא שעת בכל תפלה עד  
 שאאלנו לזל קם בן תודתם אמת נעשית יונה מוד משה אלא היו ידיו פרוצות יתר  
 מעל שעות כי אי אפשר להם לעשות זונד יתר מעל שעות והנה המעשה תפיל כל היום  
 גורם שהעמין עליוטם יהיו של היום כפי שא דזון (ונלעד תים כי עה אמתר שהעמין  
 תפיל כל היום אגורם להארות העמין כל היום כפי שא דזון הכונה היא על הדאיתע  
 כי העמין עכמס ככר אמתר לעלה אמן יכולת להארות יתר מעל שעות אפילו מעט  
 כפינו לא היו ידיו פרוצות יתר מעל שעות)

**סוד**

אם הנחם קודם שהקדע החמה ומשכה עליו אפילו הם עליו כל הלילה עתה  
 זאין עוריס כן . אם לא תלך תפילן מעשקעה חמה מעט אלא היה לו מקום י  
 לא מעדן ונמכאו עליו כדי לאמרים תשר ועוריס כן : ה היה כזאכ לכאת לדרך  
 בהאכמה תעמיץ וכא יעב זמנן ימאמא כהן ויבכך דליכה למתא אמתא ייאן  
 בהם כיון מהשכים וזא לדרך : ה היה בא בדרך ותפילן כראשו ואקעה עליו  
 חמה או שהיה יושב בבית המדרש ותפילן כראשו וקרא עליו היום ינת ידו עליהם  
 עד שיהיה ואם יש בית קרוב לחומה אמעכמרים אס חולקן ומעמס אס :  
 מן אכח להנה תפילן כל היום ובערב אחר שהתפלל תפילת ערבית נכר  
 אע"פ שעדיין יום הוא אמור לו להנחם עוד דהואיל והתפלל ערבית חשביה  
 כלילה ואם יעת תפילן על כרחו חשבהו כיום ותדי קול דמכרי אהדי לא

**לא דין תפילין בשבת ויום טוב וכו' ב סעיפים :**

<p>           הרב זלזזה דכונים            דף קלד            כבר ביארנו כי העמין            דזא כשיאכאם תעבנה            הם אכבע והם מן תעלים            ואחכ נכמין בעהו דת ונה            ונעשים ל והם מוד ל זאלם         </p>	<p>           בשבת ויום טוב אמור להנה תפילן מעט            אהם עכמס אוב ואם מעמס בהם אית אתר היה            זמנן לאות שלום . בחול המועד גם כן אמור            להנה תפילן מעט אע"פ הזה כעכמס שיתמול            המועד גם הם אוב         </p>
--	--

והוא סוד מעדל המורה באור כי אין בחינת למה  
אזכר אם אהיה סוד מלבנות דתכונה תקבלת הארה  
שהוא קמחך ליםוד וקרא דעבי דאל בטע אס  
ונעאס אס תפלן בבח אס באותו הכלם סמע  
שאתנו בזוהר כי בעבור כלם של בצר ודס יש לו  
כלם אחר כונת וזהו סוד אך כלם יתהיך תיא  
שאתנו כלם מעדל הפרוח באור כעוף תורת  
ושבר והנה כפנו שלמה בסוד כלם //

כענת: אמרו רז"ל דהאמר קיא =  
מעדל הפרוח באור והנה באותיות  
מעדל יא אותיות למד: גס אמר //

בא נכנסים העומין ברישא לזא אר הדס  
תפלן יכן כאן בסוד למד כלם שבד"ש אס תלכות דתכונה תע"כ סוד כלם //

כבר נודע כי התפלן הם בחינת מיי המלך כי מלך הוא זא והמייס דהיינו העומין  
נמאכס לנ תמא ימא כי אהיה הויה אהיה כמעין מייס כנ"כ בכוח המענת תפלן והם  
בשמות כל חי כעוז האמר כי השמיה היא מעניה וכל חי כמעין מייס  
והם מעין פנמיים בשחינת נאמה והם כמערכת התפלן אהם מיי המלך וזהו  
נאמת כל חי:

דע כי אין קדושת לזוהר לקדושת יום טוב כי בשבת העטס יוראים את אביהם מעט ונקד  
קדש ותקבלם אפני מעתקא קדישא כהנו האתנס ביום טוב עטס אל אביהם לרב  
אס מעני והם קראים אכנו ולעוף הם מעתקא קדש והנה בשבת יעלו העטס באביהם ארס לנ  
ויהי כלם כמעין ימא אס עד רגליהם ואין <sup>אס מלכלל האתנס</sup> ~~אס מלכלל האתנס~~ ביום טוב יעביתו ראס אכל  
אביהם ונקדוהם נאמים למנה ויהיו חתה אלהם בתקום נד ונהי בתקום חתה ונקדוהם //

אלו יקראו חול המועד ואינם חול המועד אל כי נתללו מעדוהם דכאזוף למדנו אחרת  
 עליוהו כדפמית אבל מפני אלה לנו ש' הוא ב'ג באזנות יקראו חול המועד וטעם לפי  
 מה כי קדושת חול המועד למעלה מקדושת ל"ח כי ל"ח נפחדש כאשר לבד לעלות לעלה \*  
 מאכלותיה ולפיכך נקרא כאשר מדע יבחול המועד כאשר בעקום לבנה בחיק אהרם והזכור  
 והגוף בעקום הכאז ונ"ה בתקופת הזכור והגוף ולפיכך אין תעמין תפלן בחול המועד כלל \*  
 מש"כ ב"ח שמשלקים אותם בתפילת עגסוף לבד ובחול המועד שלים החתך והכלה אהרם בחיק  
 אהרם וכאם בחיק אהרם והוא למעלה מעקום הנחת התפלן ולכן אין בחול המועד תפלן \*

**ל"ב סדר כתיבת התפלין ובי"ב עינים**

**זוהר** וארמין דף רמ"ב  
**תענה** בדוא עלאה בספרא דכטענתא ג' תלין \*  
 דאכנון דשימין אכרלין בה בעלגלתא ד"זא ותטון ג' מעתי אינון דסתומי \*  
 באינון תלין ומעשיכרתא דמחא עלאה

מכאן תפלן איכתוב ד' פרסיות אהרן  
 קדש לז' כל בסור עד למעשה ויהיה כ"י בארץ  
 עד שי מחזיק נד הזכאנו ל"ה מעכבים זכמות  
 מועד עד ובאעביד ופרשת והיה אם שמוע  
 עד על הארץ \*  
 מתימאה דעתיקא קדישא אהרבהו דמתימ בההוא זעיר ארמין ואלין דמתימין מעכבין \*  
 ומעכבין כ"ה ג' ארמין ד ריהמי דאדבע סתי דתפלן דאנת קבה דבש ברש לתתא  
 בכל יומא בעין דאנון אמא קדישא עלאה באתי תימין דכתיב וראו כל עמי \*  
 הארץ כי אם יצא נקרא עליך ותבן אם יאמ מעמי ואלין תפלן דקדישא מעמא עלאה \*  
 דאנתמאך בעמא תתאה אקדיו רבי מעמי ואנון דכתיב חטאת ומעכבין בחר י' זכר  
 אמר הא דכתיב קדש לי כל בכור דהיא כתיב דכליל ואמרים כל אינון אחרטין כל בכור  
 כל בכור מ"ה לאעלאה מעשיכרתא (פ"א מעדיותא) דלעילא דאחרת ד"א אפרים ב"ד \*  
 סתומא דכלא ודא אקדי פאר כל רתם פתימרתא דכל מעשיכרתא ויסודא דלעילא \*  
 ואמר י"ג אפרים ב"ה דממא קדישא ווד חד כתיב דתפלן דהוא קדש לי כל בכור סתם  
 מחא עלאה חד ב"ה תעני נבז והיה כי ב"אך ל"ה אלהיך אל יהודא מחא  
 דתעני נבזך לתעמיך ארמין תעני סעלין אינון לקבל מעמי סעלין דכתיב אהר \*  
 הזכארתך מחא מעכבים וזכאך ל"ה מעכבים ואלהיך זממן סעלין דוסית דהכ"ס \*  
 ואינון חמשי לקבל מעמי קענון ספרא דרב התנונא סבא דאמר תרעין סעלין \*

דלעילא יתתא תבר קפה דהו סתומן ונתקמדין בשלשון בן לעקרא להו לישראל  
 לבר. דהא תפלין תרעין דהווא מנחא מתפתת ונתקמדין כל שאר תרעין ואלתמלא  
 דאפכרו ואתפתמו מינן תרעין דהא מעתא לא הוו מתפתתין מינן אקדין למעמד דינא  
 ולאפקא לון לישראל מן עבדיה. וכלא סתים בהאי דאקדי מינא עלאה דמענה אתעד וי  
 חילא לאיתא תתא. ויהא איהו דתתב בה ולאמי אל <sup>התתב</sup> אל קקרי. לאומי אל לא למי  
 דלא זן קפה מעמדה לכנסת ישראל עד דקראתא <sup>אמי</sup>. והאי עקרא דאיתא  
 עלאה דהיא ביתא תמיכא דאקדי ה דאיתא קדישא דאתפתתא למעשין תרעין וי  
 ויהאל עקרא כוחא למד נוקבא דפרדאקא דחומתא. ותבטן עובלא דנפקין ביה עדין  
 לתירו בחאי מעתא אכחד לאינן <sup>מעשין</sup> עטן דיוכלא. ואינן חמשין יומן דחושטא דעוער  
 ואכחדו ביה דבחו עיתון דומי דעדין ועפקי כוחיהן לבייתא כעה דכתיב ביום הנית  
 יתא לך מעכבך ותרנך ויתן העבודה. וצפן כך ה עיתא דדוקא ולאפקא רוחא לחיבו.  
 וקאי ביתא יציאת מקדים בה תליא ובאת ה דאיתא קדישא כעה דאתעבי. עב כללא  
 דאיתא קדישא. תא חזי מעמדה דאבא עקרא תמד. מעמדה דאיתא עקרא גבורה. וכלא חמד  
 קודשא כריך הוא ומעמדה בהו את נאן: **תלייתא** מעמדה ישראל ישראל סבא. ואחכ  
 את יתא חלין כעב ר"ש דא הוא הא עלאה דישראל אקעא כעמדה דאבא וטאי איהו אכרהם  
 ואקעא כעמדה דאיתא וטאי איהו יאמקי. כעמך. דאחכ. בן דרמיס ליה למלא עבדי וי  
 ויכר מינו חמד עם כלא. וחמד יקריא <sup>הוא</sup> דאקדי תמד דאיתא ללא בעי אמי עליה אלא  
 בען דמישכא דמלא דרמיס ליה יתא. ובדמישכא דמלא תליא תמד. ועל דא אקרי אכרהם  
 איהו. ובען דרמיס ליה יכר אסג חמד בעלעא. ועל דא ואחכ בדמישכא תליא תמד וי  
 ודא הוא ביתא תלייתא. **רביעיתא** והיה אם שמעו השמעו לכם. וחרה אף <sup>גבורה</sup> יתא  
 תקיימא ודינא קאי היא. ועקב מעמדה דאיתא עלאה. ותבטן אף על גב דליק היא דינא וי  
 מעמדהא נפלא דינא גבורה עלאה. ואי תימא והיה אם שמעו למו היא דינא. ליה תתרא מעב  
 כתי. תלא דלא אכילט טוב וביז כל אפן גבורה דאקבילט טוב וביז. ואלן אכעפ טגיל לון ואן  
 ואכעאר בהו אלן אפין תפלין דאנת קבה. תבטן האי נאן סליק ואכעאר בעמדי. ואחיד  
 להאי ולהאי. ואכעאר כלהו. ועל דא ואן אכעשיתא דכלא דעלא והיא לאחזא חכמתא וי  
 איתא מעב סמדי. <sup>מעשין</sup> ואן טגיל מינן עלאי דאחכ. ואלן תפלין דאנת קבה. בען כך  
 בען דתתא איתפארא בהו. עליה כתיב. ואלו כל שמע הארץ כי אם יתקרא עליך שם  
 תמע. ואלן מינן תפלין דינא תפלין דדכועא היא שמאלתא. ועל ויתבא מעשין הקד

כא  
קא



תפלין

והיה לאות על ידכה בה' יהי' הא דאוקימנא זכאה מולקהון דישראל. על דא הא "
פריה טאל תפלין דהוא שמאלא ומאן אינון אלן ארבע דאינון חד גופא ועל דא כללן בחד
מאן אינון תת נכת הוד יסוד והיא קא דידכה וכלהו אחידא בה בגן להכרכא מעייהו
וכללן מעלהו אמר דמיא מי הכי הא כתיב וראית את אתרו ותגטן דאקרא של תפלין
אמר ליה הא אוקמיה ואמר הא וכללן כריח למעלה ועל דא תהא תליא כצועה חד
למא דהא מענה תלין תהא וחסונ מעה ועל דא אתקרי אות כלא את אות הברת
ועתה והיה לאות על ידכה בה' והא אוקמיה:

פתי' ר' יומי ואמר הא דתגטן כלתא דערבית חובא איהו יודאי. בגן דקץ דערבית חובא
וקצה אבייחד בליליא כמנה דאבייחד בימתא פתי' ליליא אהכלל בימתא ותער "
ימתא אהכלל בליליא ואהעבידו ייחודא ומאן דאמר דאית בגן אמרין ועדין אהכלל בליליא.
והא אוקימנא דכתיב ואהבתי את יהו' אלהיך. הא קרא אוקימנא ואוקמיה חבדייא אכל אית "
לשאלא אי בהאי יחודא דשמע ישראל כלל אהכלל ימינא ושמאלא אמאי כתיב לבתר ואהבתי
והיה אם שמע דהא ביחודא אהכלל. אלמ התם בכלל. הכא פרימו. והכי אכסריך.
וצרוא דיחודא אהעבדא ביה יחודא איהו כגונא דתפלין דמיא ותפלין דדרונא בתפלין
דמיא ארבע פראין והא אהתער. והכא תלת שמעון אינון. התם ד פראין וכל חד חד וחד
בלמודו. והכא תלת שמעון. מה בין האי להאי. אלמ אינון ד פראין. הא אהעבו כהו "
חד תקודא קדמא פתי' וחד רזא דשמעא דאתי יחד ימינא וחד שמאלא. אלן רזא דתפלין
דמיא. והכא כרזא דיחודא דא תלת שמעון עליון אינון כגונא דאינון ארבע פראין. "
יה קדמא דא תקודא עלאה ראשית דכלא. אלהינו רזא דשמעא דאתי. יה כפרא כלל
דימינא ושמאלא כמדא בכלל חדא. ואלן אינון תפלין דמיא ודא איהו יחודא קדמא.
תפלין דדרונא כלל. גו תפלין דדרונא כלל. דכל הני כמדא. ודא איהו חזא כדוך שם
כבוד מלכותי עלמ ועד. הכא כלל דאינון תפלין דמיא דארבענו גו תפלין דדרונא. ודא
דא כדוך. דא רזא דתקודא עלאה דאיהו כדוך דכל דככאן שמעון ומי איתא עלמא.
דאתי אקד' כדוך. לאו הכי. דהא תקודא עלאה איהו דכד' עלמא דאתי כדכא. איהו כדוך
ואיהו כדכה כדוך דכד' כדכה כדכא. ועל דא כדוך איהו תקודא עלאה. שם. דא עלמא
דאתי דאיהו שם דכלל כ"ת ועה תעשה לעמך הגדל. כבוד. דא כבוד עלאה דאתי שמעון
ושמאלא וכלהו כללן בהאי תפלין של יד דאיהו מלכותי וטויל כלל בעונה ובהאי אהכלל
ביה כהאי מלכותי עלמין כללהו שמעון לן ולמפרק לן בכמה דאכסריכו. ודא איהו יחודא

אורי יאמר

תפלין

תפלין

דפלין דדישא ופלין דדוועא . כגענט דדא דיחודא דפלין דידיא יחודא דפלין  
ווא איהו בלידו דתלה . ווא סדרט יחודא דא קטעה בוכינא קדישא ואמע לי דהא  
ב ד גוונן אקסדר יחודא ודא בלידו דבלהו ודא איהו ודא . ובלהו דא דיחודא  
אבל סודא דפלין דא הוא יחודא עלאה בדקא יאוב : וטעו דא דפלין יענא וטעו  
בדא דמעט דא בארת כלל . אקסדר לבתר לאמקא יאוב בארת פריט אבל לאו בארת  
יחודא דהא יחודא בקרא קדישא איהו לעהו . יאוב אחד דפלין דדישא נשעו אחד  
דפלין דדוועא והוי כלל חד . כיון דיחודא אקסדר כלל כפלה תעדישא דנקודא ו  
עלאה אקסדר לבתר לאמקא יעדישא דנהוא קדישא דאיהו דישא דפלין

ד פלין דדישא ופלין דדוועא . כגענט דדא דיחודא דפלין דידיא יחודא דפלין  
ווא איהו בלידו דתלה . ווא סדרט יחודא דא קטעה בוכינא קדישא ואמע לי דהא  
ב ד גוונן אקסדר יחודא ודא בלידו דבלהו ודא איהו ודא . ובלהו דא דיחודא  
אבל סודא דפלין דא הוא יחודא עלאה בדקא יאוב : וטעו דא דפלין יענא וטעו  
בדא דמעט דא בארת כלל . אקסדר לבתר לאמקא יאוב בארת פריט אבל לאו בארת  
יחודא דהא יחודא בקרא קדישא איהו לעהו . יאוב אחד דפלין דדישא נשעו אחד  
דפלין דדוועא והוי כלל חד . כיון דיחודא אקסדר כלל כפלה תעדישא דנקודא ו  
עלאה אקסדר לבתר לאמקא יעדישא דנהוא קדישא דאיהו דישא דפלין

תפלין דקאס

קס ד שיעון ואמר סבא סבא אימא לך קרא דאוליפנט כגונא דא . שיעון  
כחותם על לבך . שיעון חותם לא כתב אלא כחותם . אחרת שכנתא כיון  
עלמין שיעון כחותם כדאי רשיע דחוקמתא די לך . דאנא דחוקמתא אשתאך בידך  
רשיעו די לך כפלין ועהווא רשיעו עזדעשען עלמין ותבאין . כנוונא  
דעלבא דאיהו בארא ודמא תא רשיעו דדעים שפתקא רשיעו די לך דחוקמתא בידיה  
הוא . ואנא דחוקמתא בידיה אשתאך הכי דפלין יעדשיעו דחוקמתא עאכא אי הוה חוקמתא  
כחותם על לבך . וכי תאן חוקמתא על לבך אלא לך חוקמתא דאין רכענן  
לחון פלין על לבך ואלן פלין דדישא . ותפלין דוד דאיהו בשמאלא קבל לבא . ודא  
איהו כחותם על לבך . ודא על זיועך . תפלין דיד רשיעו דמעט קדישא דאיהו

תפלין

# התפלה

ה' ויהי כן יביאך ו' שמוע ושרא' ה' ודברתם שמוע  
אומען מעדעשען אומען זעלענע דוד ודאו כל עמי הארץ כי עם י' נקרא ו'  
דבר שמוע והכ' אומען עם י' אמן תפלין דדינא:

ה' ויהי כן יביאך ו' שמוע ושרא' ה' ודברתם שמוע  
אומען מעדעשען אומען זעלענע דוד ודאו כל עמי הארץ כי עם י' נקרא ו'  
דבר שמוע והכ' אומען עם י' אמן תפלין דדינא:  
איתא בר תנחומא דאיהו תלמוד באותא מיד וישאליה אלהים לאדם ולאיתו ו'  
כתנות שור וילביאם וארון תפלין דאיוון מעשה כההוא זמנא קתת תשובה דאיהו  
איתא קדקפתא דתפלי עם אדם לאגנא עליה ולבסוף עליה דקוה ערום כגוונא  
איתו כמי על תנחומא עלאה וברי כל תפלין דתת תפלין כאלו כמי על תנחומא עלאה  
וה' דא שכינתא עלאה לא זזה מעבה ודא דתעלה עם שנות באותו יד יהוה מי  
ישמח מי ישמח ודאי דאיהו איתא עלאה תשובה הא קתת באדם עלאה ואכיתא  
דאיהו תפלה אל יד פאדם תתאה:

## הרב זלזלה כונות דף כ"ב

זענין התפלין הנה יא כאל ראש ב"א מזכרות כנגד אס אלהיה וד בתים כנגד אלהיה  
ול פדשות כנגד אס הויה ודאוי לידע לתע אכפסם ופחוק מעוים לאהיה  
וד אמצעי להויה והענין כי ג' אמות אלו הם בעתא ח"ס כי הם שוד מי תעלין ולכן כל  
המעשה תפלין עלה ברכות י' עליהם יתנו כי תעלין הוא הית' ותייג מעל נטאכיס מן לו  
הבינה והכפחה הנקראים תיים והנה הענין הוא כי בתעוד יא כ"א האשע תעס שוד  
שכוד והם הראשונה ושלישית והאמצעי אינה כמוד שכבוד ולכן דאשן דאחרון ו'  
מעוים בשא אלהיה כי ביאוד עם זה מערה על השכבוד כלומר אע זמני לאלהיה והענין כי ו'  
תולה שכינתו בעמי איתא לא היה כי אם תלב כללן בתלת כי היא זענדא והתעבות ו'  
מעויה בשופה כמוד פגיעה לכד כמודע והנה דמיונה אס הנה כל אחד דא כלול מן  
ה' תתכות שח' נקבות והתעבות כסופם האמעם ל' אלה ג' הרי ג' זמנין  
ז' הם ב"א מזכרות ולפי שאס היו בעמי איתא והיו יותר מעולם ודקיס כמוד שמתין ו'  
להיהם טך בעה ולכן נקרא כמוד מזכרות וענין ד' פרשיות הוא אחר שיאמרו לחזן  
כי אז לא היו שום שכבוד רק שנתעשו ל' נקבות אלמים והתעבות שכינתו  
ואז התעבות אעלת בדיון מעין לכד יתן ה' קצות כמע שידעתי וד מן ה' נאארו  
אלת' וכנגד ד' פרשיות הם כנגד אס הויה כי אס היה כמוד שכבוד היה כמוד אלהיה  
אך ד' פנים הוא כי הנה בתורה השלישי היא כי עוד חזרה הבינה דרך שכבוד ונתן ל'

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

כ

כעת : ישמע אלקים  
לש אדע אלהות  
שם אלהי ברוח אלהי  
ל אמת פתח שן

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו

הוא יתן לנו חסד ורחמים כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו ויגדלנו כפי צרכינו



וצדק עשה ויפטר את ישראל ויפטר את ישראל ויפטר את ישראל  
 אמרתי להבנים ויהי עמך תפלין דיעקב והענין כי קולא דמשה  
 אחרי ה' הוא שקמים ובעולם תך ועד עולם פ' תך ד' הוא והם עושי  
 בלתי פנים שלו ועם הם בוקעים באחרי ד' הוא ד' עקב ד' עקב אס ובעולם  
 ד' עקב ד' עקב ד' עקב ד' עקב ד' עקב ד' עקב ד' עקב ד' עקב ד' עקב ד' עקב  
 כי אחרי עקב הם כנגד פני ה' ואם פן תלה פניו הכאך קולא דעשרי ד' הוא  
 בעדף דיעקב ואח' עובד ויוצא טעמו ואם ענינים תפלין בתעבת יעקב הם ד'  
 פניויות יע' הוא ד' הוא כ' ע' קולא ד' ע' ד' ע' ואח' תבת הכאה היא חתום  
 האכות אל אחר יובטו שנה' סתן דך פנים הלכו עד סוף דך בחתום חתום עד  
 דחל ובכל תקום שמועם עמים הארה כי צד די' הם חתום תעמלא דיעקב אל  
 אחריו בעשרת ואח' עשה לו עם בחינת קשר של תפלין שהיא חזרת לאה של יעקב ו'  
 התקראת דור העובר כעבאר אלכנגד ואח' הולך ונתר יתד אלמור עד יוצא  
 וכן הענין עבטם כדחל ויוצא מן דחל בתעבת שלו ואם עשה בחינת תפלין של יד ו'  
 כ' כל כי הלא אחרי ד' הוא דחל דבוקה אחרי ענין ואספן כ' יוצאה ההארה תלמוד  
 עשר נבטת באחרי ד' הוא דחל ועם בוקעת עד ד' הוא ויוצאה דחל ואם עשה ו'  
 התפלין שלה הרי עבאר תה כי לשלם מוד התפלין אינם אלא בתעמלא או בתעבת  
 דעשר או בתעבת דיעקב או בעמל דחל כי לשלם התפלין הם בחינת יעמין עמין ו'  
 של ד' הוא יוצאם ואלו לא היה כך לא היו יוצאים תפלין בזכות דעשר כך ו'  
 בתעבת אהם הוא בתעמלא דחל דך עתה בעדו עמלא דעשר והנה ים חילוק ו'  
 בין קולא דעשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד'  
 בזמנה עשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד'  
 ויפלין לדחל הם א בחינת עמלא עשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד'  
 מך דעמין א' עמלא למורה הוא א כל ד' ע' כלכה א הוא א כל ד' ע' חידה א הוא א עמ'  
 קולא ד' הוא א חיה פוגע ב' צופים חתום היה בוקע עמלא ב' ד' ע' עמלא ע' ע' ע'  
 עמלא ע' ע' הוא עובד העברה א פ' ד' ע' עמלא ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'  
 כי כלל לעמלא ב' הוא ד' עשר ד' עמלא ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע' ע'  
 קולא דעשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד' הוא א קולא דעשרי ד'  
 עובד במקום חתום של חתום חתום של חתום חתום של חתום חתום של חתום חתום של חתום



מחודשים וזוהי חכמה למען יתקן כל המעשה והעשה  
לפניהם וזהו כיון שכל קדושה נכבדה בו חייב יתקן אך זה ענין המעשה  
אשר יתקן בו וזהו קדושה גדולה אל יד המעשה ללא מעשה  
יתקן מעשה כלל כמו קדושה אל הוא המעשה ומעלה אל קדושה וזהו המעשה  
אשר יתקן לעיל כי קדושה א וקדושה זה יתקן כוונת קדושה אל קדושה מעשה פרטין  
המשנה באחריו מעשה אהיה מודי לזה המעשה קדושה קדושה זה קדושה אל יד קדושה  
כיון קדושה עצמו וזהו בעבורה אל חל לבן המעשה כלל לא למעשה אן אהיה כעלם  
קדושה מן חל קדושה לבני שום דעת כלל יתקן אן עמו נגד וזהו ענין המעשה גדולה  
א ולא יתקן קדושה מן 14 קדושה כלל והמעשה דייקה בחינת מודי המעשה לבד לא יתקן  
מעשה כבוד קדושה ענין למודי קדושה מעשה המעשה קדושה מודי מעשה כבוד  
קדושה מעשה למעלה וזהו חטא אדיר וזהו בחינתו כי המעשים והקדושות אלו מעלה  
דמחן אל וקדושה גדולה כחבא ותימנה לאן מעלה קדושה כדעתי דעתי אן קדושה  
היא מן המעשה עצמו והמעשה כדעתי לזמן קדושה אל עומד בראשו אצל החכמה  
קדושה גב ודעתי הוא כי דעתו של הוא מודי קדושה על המעשה והאדרבה ענין קדושה אל  
המעשה עצמו והוא מודו גדולים ונלמדים בעצמו לבן מה אורו דעתו דעתי המעשה ו  
המעשה כי הוא בחינת המעשה עצמו יש בו כח להעלות את המעשים והקדושות  
שהיא קדושה כעשר עד מקומו חוב אבו ולמעשה אן קדושה אן כעשר  
גדולה ומעלה א לבן אין כח בכך אלה להעלות קדושות אלה מלמעלה למעלה בין  
הוא דך (מלמעלה) מעלה אהיה מקומה קדושה לדעתי כי גם ארבע מוקמים אשר  
יתקן היה בחינת גמול לבן קדושה אל מקומה הוא למעלה במעלה ובזה ענין קדושה  
הוא באדרבה החינוך המעשה וקדושה דב מעשה גמול כח כי אן מעלה דל דך מעלה  
לבד וקדושה נהיה כי קדושה נחבש מעשה קדושה וקדושה דל מעלה וקדושה בכל  
קדושה וקדושה קדושה קדושה מעלה אל קדושות ואם יתקן מעלה אן קדושה דל  
עם קדושה כי אהיה הוא שיש בקדושה קדושה קדושה מעלה מעלה מעלה מעלה  
דך מעלה ואחרי מקום קדושה קדושה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה  
הוא קדושה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה  
בין המעשה בדרך מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה  
במעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה מעלה



דבר אחר שצריך לדבר בו הוא שכל המעשה והקשר שלם הוא דבר של  
 המעשה והקשר והוא למעשה בגופו אך עמו המעשה כלל ועמו ליה ולקשרו  
 עמו המעשה קשר שלם של ידי כפי להורות כי גם דבר זה בחינת המעשה המעשה  
 הידבר למעשה במעשה המעשה למעשה הוא עור ומעור לרשק ממש אך המעשה הוא  
 כי המעשה הוא המעשה מוחין ממש לכן הם לרשוק כקבוצה בקורק ממש ומאחר  
 וזהו כי הם מוחין ומעשים של זה דבר נגון למעשה בגופו ואינו מוח רק למעשה  
 לכן אינו לא בחינת שר בלתי רבוח דומות מה שמוציאו בקשר של הראש ט לפי  
 שאין מוחין ומעשה קשר עור לא של מוח ממש כדי כי המעשה של ידי הם מוחין  
 דדל עמו הדעת שלהלן זה נק' מוחין המעשה פירוש רמל עצמו אינו נחט ט מוחין  
 נקודת א לבדק כלל עליו אין מנו שאם זכר רק א העלון ממש המוחין עצמו ט  
 הם מוחין במחנת אלוטות כל פירוש רמל עצמו מוכחעט במוד קוד'  
 א מן מנו שאם זכר וזמן מנגיד רק אהנו קשרים מוכח בדיוע מאל להורות ט  
 שש היו מוכח ונקשרות וזה וזה המעשים של המעשה הם מעולם ומעשה מוחין  
 של זה וזה כמסכת קלח דאשרי רמל בנה דמער חייק אינו מוכח נב באחרש הב חסרי  
 דמחשבות מנה דמער ומכח המעשה מ ידיד בחינת דעת לרמל למעלה ומבחינת  
 המעשים וזה דמערך כחמד הוא למעשה ולא למוקם אף כי הרי פסגה המעשה של ב  
 בטן דדל רמל ומוחין הם המעשים אך דמבוכה למוחי ימסקן מוחין המעשים  
 לבנות פירוש רמל בעצמו מוכח ועם כי מל' או המוחין של או העלון לא מן יכולט  
 לצאת למוחי מן מוחין המעשים או כלל כי קולח דאשרי מוכחן המעשה מוחין  
 העלון דיעקב וקשר מלחם והעלון דדל עליו היה בדיע פה כב למוחי מוחין ומוחי או  
 המעשים ומכח כי לו הם המעשים הם מוכחים אף דמרת או המוחין ומכח בדיע פה  
 למכח למוחי למעשה העלון כדלל ומוחי מוכחן למוחי ול המעשה בדמיון ט לאב  
 המעשים הם דמיון עכונות דמיון המעשה ט המעשים המעשים מוחין מוחין מוחין  
 קשר מוכח וזהו המעשה מוחין כי מר המעשה של ידי הוא נקודת המעשה של רמל  
 מעומדת מוחין מוחין העלון וקשר מר דמיון מוחין מוחין מוחין וזה  
 ומבדכר מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין  
 דל ומבחינת מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין  
 דמיון מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין מוחין

(Handwritten scribbles and marginal notes on the left side of the page, including a large flourish at the top and bottom.)

(Handwritten scribbles and marginal notes on the right side of the page, including a large flourish at the top and bottom.)



פתיחה

החכ זלחה קמנין

סוד התפלה  
אדם ארבע פרשיות הויה  
הם זון ופועת הקשירה כוון  
תקוה השכינה עם בעלה ליתקדם  
אחכ יחד בקדש וזהו אהד שבקדש  
את ד זעיר עם נקביה קשורים  
יחד בשש קשים קשר יד וקשר  
יוד והם שני יודין של אהד דונוהו  
במוד לבת אבידך קרו יודין

הא ארבע פרשיות  
שקרה שקרה לידועה שאלה  
הוא יעקב וזהו יעקב וזהו יעקב  
לכבוד הויה קדש רשעון  
ואת הויה קדשין עליון ותבין לעומת  
שקשורה דהא חופה תכבדנה כהן וזכר קא  
עויל לה כען פתח ואמר אלהו נתיב  
הכא אמת ותימן דמאמריון דכתיבא דהשכינה  
עלה עמלה לרשעא לבנה עמיד הא עתה אלהו

כפנה תילן דמלכין וכהן נאמר פתח ואמר האך עלך ככחל . כלה כנה  
מתקנה האך ככחלן דאיהו על האך דעליהו אכחב לארץ חבוט עלך  
דכחשן תלין מהא סמרא וזהו סגלם שמורוכ כעורב הא חנון ירוקין ככחל  
כשאלן ירוקין דאנו כענין כחל ומה דהוה בגולהא לבה תפלה לעג וזה  
תפלה דיד דבה הוא תעממא עג בגולהא הדר תפלה לעג כי יענוף כען  
אמר כך וילת האך בארבע . תלך אמר כדהמים אלן אכבע דהמי תחא ד  
כתי דתפלה דאנו אהיה וכן כיד אהיה כחל יד ועדין אזכור דתפלה דכחל  
וכא אזכור דתפלה דיד דמקו להשכן אהיה אהיה הוא תלך אמר כדהמים יאצר  
אהיה חזיו האך ייהו קדין לה אמר סבלנו אז כרות

תקונים בן עת

איהו עג בגולהא הדר תפלה לעג כי יענוף עג ודא דכחל אכענוף  
כחל דאיהו חסרה לעדה היא חסלה לעדה דא דכחל דאכחב  
כחל דאיהו חסרה לעדה היא חסלה לעדה דא דכחל דאכחב  
אנון אהיה אכבע פרשין אכחב קדש . והיה כי יביאך ישמע יאמר והיה  
אם ישמע דא הויה כיבא דיד דא אהיה אכבע פרשין דא הויה אכחב קדש  
ועדין אז כרות כרתעיה פרשין דאמר כהן כחל כחל איהו כי יענוף

תקונים ד' כ"ב

פירוש עזריה

תמן אשדו. ודא איהו אשדו וקדו. ואיהו אלהא דיה"ו

כישא לכל רשץ ועלה אכמרה דאשדו שטן כפחיה ודא

תפלין דרשוא. ודלת ראשך כאכמטן דא תפלין דא. ופיה פתחין לפרה ברא  
אשדו. דהד באשדו פאדונו בנות. וכוון כפלין דיד. עקרתה דיד. אף  
דלת אשדו פאדונו לכן אמר ראש כפלין דיד. וכוון דהד. ודלת כפלין.

הרב זלדה ספר ד' ק"ט

ואתנעם ים לבך ונתן עתה מוד דתפלין על מכתובים דפ"י הוא נבאר לנבן

כי פוד דתפלין הם תרין תרין עלן של דוכושט אהם תרין ידות

שאלא והם חכמה וכמה דאוא וקראים חכ וקראים אהפנתא דאבני ואימיה ו

ועד תרין עמדין גמזין אהם תרין עמדין תפלין דוכושט אהם תרין כתיבם דאף

אלהם ה' פתחיה וד' תפלין דאף ודעון כי תפלין כפיה מדיקתא עלמה תפלין

קדשאל או מתרבה מוד דתפלין דאף וטעמים של ד' דוכושט ודנה יא ביה ד' תפלין

והם כי כלה הם כחית באמנה כדאמס סתקוים כתיב אף ככודע. כחנה אשה ו

כי על ידי אותה אהיה האכה ד' אף קדשאל עבוסף האכה בהם ועתה ננצץ אורם

עז תפלין להם אס כעקוים כנגד התפלין כמוד אור תקיף. כחית אלא כי

תפלין עמדין שאלא לעמה כנהו דאמס ועס נבנמן שלטעוים ועתה תפלין אס

ודע כיל כחית אל אשדו אין הכונה אשדוים ועתה חו דך כי על ידי כחית

האכה נבנמן בהם ועתה חו לעמה חו ועס הוא לשלם קיים יתך יא הפנא לתד

והוא כי תפלין עמדין שנקראים אהפנתא דאבני

ואימיה כאלו הוא אשדו וקראים הם אשדו דן

האכה אלהם אף תרין עמדין הם אשדו יאמס

ושמא כחית ואל כחם דן אשדוים אף תפלין

כי אהי שאלא כלה דאף תפלין אס תפלין

וכאשר יאמס תפלין כחית על ידי התפלין

תפלין כאלו כחית ד' כי אס ו

תפלין ד' תפלין על תפלין אנה ד' איהו

עמדין

תפלין



דעם פליגה דער זעלבער זאך ווי ער איז געווען  
 חזר ובערן ווי ער איז געווען דער זעלבער זאך ווי ער איז געווען  
 צוהיבט איר זאך נעקום דראן עהא עהבוא  
 ארבע דקייטע ארון צוויי דאס ארבע זעבס "   
 האירו בעטלה של באש ולבן חזר אור ד"ו  
 פרשיות אלג ובעגכץ בעלת עותין הפנאים  
 ובלע לאמר עד מקום קצר דעפלין הנקרא לת  
 דאחד וסוד הדבר כי הלא אטפ ארבענו כ"ד  
 נהי דאיתא חס עמין ד"א א"כ זה אי אפשר  
 אאלו ה"ג ארס עליונס מן המלכות גלגלו "   
 למעלה והמלכות דאיתא אריא סוכעה מהס קאר  
 למעלה ומעט נהי כציד נהי דאיתא ותי "   
 מהמלכות דאיתא גם היא ירדה עתה והיא "   
 דבוקה אם ע"ב בדעת ד"א אך אנה בכל "   
 עמין . ואעגם סאחזר ארצה החוזר בעפלין "   
 אל באש ל אחויו בעקום העוף אכנס דרך  
 עמין עכתיים אז האירו ארבע לודות אלג "   
 מעשבים ובעטלה חזרה לת אהיא מה "   
 המלכות של איתא ולבן נקראת לת סנגד ארבע  
 אודות אלג המלכות בה וזא נקבת אונס "   
 תבחוץ בעקום קצר של קפלין ואם מעגלת  
 סוד המלכות איתא לת על הקצר ובעטה "   
 מעשבים ארבע אודות אל ארבע עותין ואעגם  
 לע ע"פ אס נק מצאית המלכות למעלה  
 און אס לת מצאית אור לבד ב"ה עוד בעוד  
 המלכות מן אס אונס כ"ד  
 לע און אס עמין מעט כ"ו  
 עתה :  
 כי כנס ארבע  
 הוא תורה אל אונס  
 גם המלכות מעט  
 אלה עשרה נקרא  
 ארבע ועוד כי

דעם פליגה דער זעלבער זאך ווי ער איז געווען  
 חזר ובערן ווי ער איז געווען דער זעלבער זאך ווי ער איז געווען  
 צוהיבט איר זאך נעקום דראן עהא עהבוא  
 ארבע דקייטע ארון צוויי דאס ארבע זעבס "   
 האירו בעטלה של באש ולבן חזר אור ד"ו  
 פרשיות אלג ובעגכץ בעלת עותין הפנאים  
 ובלע לאמר עד מקום קצר דעפלין הנקרא לת  
 דאחד וסוד הדבר כי הלא אטפ ארבענו כ"ד  
 נהי דאיתא חס עמין ד"א א"כ זה אי אפשר  
 אאלו ה"ג ארס עליונס מן המלכות גלגלו "   
 למעלה והמלכות דאיתא אריא סוכעה מהס קאר  
 למעלה ומעט נהי כציד נהי דאיתא ותי "   
 מהמלכות דאיתא גם היא ירדה עתה והיא "   
 דבוקה אם ע"ב בדעת ד"א אך אנה בכל "   
 עמין . ואעגם סאחזר ארצה החוזר בעפלין "   
 אל באש ל אחויו בעקום העוף אכנס דרך  
 עמין עכתיים אז האירו ארבע לודות אלג "   
 מעשבים ובעטלה חזרה לת אהיא מה "   
 המלכות של איתא ולבן נקראת לת סנגד ארבע  
 אודות אלג המלכות בה וזא נקבת אונס "   
 תבחוץ בעקום קצר של קפלין ואם מעגלת  
 סוד המלכות איתא לת על הקצר ובעטה "   
 מעשבים ארבע אודות אל ארבע עותין ואעגם  
 לע ע"פ אס נק מצאית המלכות למעלה  
 און אס לת מצאית אור לבד ב"ה עוד בעוד  
 המלכות מן אס אונס כ"ד  
 לע און אס עמין מעט כ"ו  
 עתה :  
 כי כנס ארבע  
 הוא תורה אל אונס  
 גם המלכות מעט  
 אלה עשרה נקרא  
 ארבע ועוד כי

ד"א

ד"א

Handwritten scribbles on the right margin.

# תולדות

הוא עם הקדש וישנה נבחר דכונותו עם תולדות

הוא מוד ולת זה אל הקדש הוא מוד אך העדף נכחו אל העלמה  
והוא כן לעלה ועבאן הוא העדף אלה והנה תן לכתו סעדים  
תולדות הכונות אחד כנגד הימן ואחד כנגד העלאל וכדכונות יתן  
תולדות מוד חכמה וחסד דוא וישאלתם הם ביה ובבאה דוא ואלו

פי העלכות איה  
הוא העדף וישנה נבחר  
דכונותו עם תולדות  
ענגד יחנה העלכות  
העלכות העלכות  
עבאן הוא מוד ולת זה  
אל הקדש הוא מוד אך  
העדף נכחו אל העלמה  
והוא כן לעלה ועבאן  
הוא העדף אלה והנה  
תן לכתו סעדים תולדות  
הכונות אחד כנגד הימן  
ואחד כנגד העלאל וכדכונות  
יתן תולדות מוד חכמה  
וחסד דוא וישאלתם הם  
ביה ובבאה דוא ואלו

הם הדין לכונות כוללם האכפנותימן על מוד הנול ואשם כעו זה ילעלמה אינה יד מוד  
עוד לכו לכן מוד הכונות גם כן הם מוד הער בלתי לעיתות בני וכלם מוד ער העדף וס  
תבחוץ טעמים הימנית יותר קצרה כעו אביאנו כדף תקועם  
דף כו והיא נגזרת בטולולא לבא כעו יתעו דוא ומוד העלון  
כי הנה ידעת כי תרין עמדין געניץ איה אקדי תמד ואחד אקדי  
גבונה והנה דוא כוכו מוצד חמד והתקדה תלמד הגבונה ולכן  
הזכר הוא יונק כל תולדות העמדה התקדה חמד ואינו נשאר אל התקדה תענה רק תענה

תענה ער תולדות והוא מוד הימנית התקדה תענה כלתי חמד ולכן הכונות הימנית יאם מוד חמד  
תענה כללית כעו חמד הימנית לתי אשם ולעמה התולה לכן התקדה כעו ער אס כלה  
ועמק תולדות חמד היה ואין נשאר איה כך רק תענה תענה כדף אעבנת מוד דוא  
עליו כעו ער ואתנס עמדה התקדה גבונה והיא כעו העלכות היא תקדה תענה גם  
אך התקדה ער הטבור לתי אשם הוא תקלה נדי דוא ובגמלים אס לעמוד העלכות תרין  
דונות עמדין דוא ולתי איה דוא כוכו חמד לא לתן תענה דגבונה רק תענה תענה ונשאר  
כלה לתקדה ודע כי אע"פ שאמרה דחמד נשאר כוא עבאן מוד תענה לכו גלות  
אוכו לא תענה תענה ער הוא נשאל על העלכות ונשאר עביין אל העלכות כלתי  
תענה לכו כי הם ח"כ גבונה וישנה נבחר ב"ה דוא באופן זה חכמה כעו תענה  
גבונה כעו ואחד כך יכאן אום תענה כעו חמד אס תקדה הכל כעו תענה ער אביאנו  
בתולה אל אשם בכל בתיותיה וא"כ נכחו בחלל העלכות דתקדה ואם כעו חמד  
תרין תענה לכו כעו כדף ל"ה באורך) והטעם כעו נודע כי מוד חמד אל דכוא לא  
תענה התקדה עם לענה התקדה כי מוד עמדה דחמד נגמ אונת העלכות הנשאר תענה

הם הדין לכונות כוללם האכפנותימן על מוד הנול ואשם כעו זה ילעלמה אינה יד מוד  
עוד לכו לכן מוד הכונות גם כן הם מוד הער בלתי לעיתות בני וכלם מוד ער העדף וס  
תבחוץ טעמים הימנית יותר קצרה כעו אביאנו כדף תקועם  
דף כו והיא נגזרת בטולולא לבא כעו יתעו דוא ומוד העלון  
כי הנה ידעת כי תרין עמדין געניץ איה אקדי תמד ואחד אקדי  
גבונה והנה דוא כוכו מוצד חמד והתקדה תלמד הגבונה ולכן  
הזכר הוא יונק כל תולדות העמדה התקדה חמד ואינו נשאר אל התקדה תענה רק תענה  
תענה ער תולדות והוא מוד הימנית התקדה תענה כלתי חמד ולכן הכונות הימנית יאם מוד חמד  
תענה כללית כעו חמד הימנית לתי אשם ולעמה התולה לכן התקדה כעו ער אס כלה  
ועמק תולדות חמד היה ואין נשאר איה כך רק תענה תענה כדף אעבנת מוד דוא  
עליו כעו ער ואתנס עמדה התקדה גבונה והיא כעו העלכות היא תקדה תענה גם  
אך התקדה ער הטבור לתי אשם הוא תקלה נדי דוא ובגמלים אס לעמוד העלכות תרין  
דונות עמדין דוא ולתי איה דוא כוכו חמד לא לתן תענה דגבונה רק תענה תענה ונשאר  
כלה לתקדה ודע כי אע"פ שאמרה דחמד נשאר כוא עבאן מוד תענה לכו גלות  
אוכו לא תענה תענה ער הוא נשאל על העלכות ונשאר עביין אל העלכות כלתי  
תענה לכו כי הם ח"כ גבונה וישנה נבחר ב"ה דוא באופן זה חכמה כעו תענה  
גבונה כעו ואחד כך יכאן אום תענה כעו חמד אס תקדה הכל כעו תענה ער אביאנו  
בתולה אל אשם בכל בתיותיה וא"כ נכחו בחלל העלכות דתקדה ואם כעו חמד  
תרין תענה לכו כעו כדף ל"ה באורך) והטעם כעו נודע כי מוד חמד אל דכוא לא  
תענה התקדה עם לענה התקדה כי מוד עמדה דחמד נגמ אונת העלכות הנשאר תענה

תפלין

ביום ואנשים יאמרו לה תבין מעתה נה דעוהו והלא כן דעוהו  
והוא יאמר להם הנה אזהרה כפי איך התלבות היא ומה שיהיה  
דוכה ויחשב כי פאטורא לא סתם וכוונתו שיהיה צינה וכוונתו  
הפסוק והשן מ' ואנשים שמו שביארתם בתפלה של לאף וגם הוא כפי  
של ד' לא תאמי אדם הוא נכנס בדיאל דנוקבד ואנשים נקראו בו עמסא הלא  
גפורה וזה סוד הגבורות מהם בנקודת ציון שמתלבת והפן זה כי תעס טעמים  
זה וגם מעתה תבין תפלין בזה כי היסוד רשעו דין והוא בהיותו כאן בתלבות  
כי עמסא דחמד עמו היא מעמסת ועליו הוא כאן למען כבוד שואל דגבורה  
ולכן דעתו על צדדים קלה ט' אף לה נקבד דק מעמסת תט' הדעת לת' שהדעת הוא  
כללית תבין שאין כחיה כדי איהיה כולל חכ' ותעבדע ביהם אף זה אין בני דין "  
עמסא קרא ולכן נקראת קל' כמע שביארתו שחס דקלקל כי הדעת העליון כולל  
קבין עמסין הוא קל' קל' אף זה על התלבת הוא שואל חזק ולכן נקרא קל' והפן זה  
והנה אהכ כמע עמסין בדיאל ד'א הנה אע"פ דדיאל ד'אף וגם טעמך כאן מעיאל  
ד'אף חד קראא דאע"פ על דיאל דעמסא חכ' בלדיה טעמך דף קמא ע"ב והוא טעם  
עמסין דידה ואז בולא וכפיך אור מעתה אלנו מעמסין ביהמסא דעמסא וטעמך ואם הוא "  
תפלה של יד . ואנשים טעם אורה הכאת אור דהאי קראא דאע"פ . נגלל ההוא טעמך מעמס  
דעמסא דחמד הגונו כבוד ועליו ארבע פרשיות מהם וכזה נאלמו ארבע פרשיות וגם כן  
בה . והנה ~~הוא~~ חומרים כי אלנו הקבין עמסין הם כבוד . עמסין תלויים ב"כ שהם  
נ"ה דדכדא דק שאלתם מעמסין כבוד . לצורך הדעת שבה כמע אעבאר כי תלל "  
עמסין אינו דק תבין מעתה אהם נ"ה דדכדכא . ואנשים אהכ חוזר סוד האור "  
החוזר ויפה עמסין מעמסין ומתחברים ארבע אלנו בתוך היסוד ד'אף אהכ בה . ואז בולא  
כחויך בשקף ~~לפי~~ זה היסוד והוא סוד ~~קל'~~ של קאר העליון של יד ובתוכם היסוד "  
ארבעה מעמסין של על דרך שביארתו בתפלה של לאף . ואנשים דעמסין כי לעמסין ביהמסין  
אף בתפלה של לאף עמסין ארבע מעמסין עמסין של לאף ביהמסין דף אע"פ לכונו ביהמסין  
ולכן ה' להם **ארבע בתים** של לאף . אף כאן בתלבות לת' ששקד יתכן של  
אינם כן כבוד התלבות נה' ואנשים כושר ובלונו לחוץ בעמסת ואהכ חזר בשקף כבוד  
קאר ~~קל'~~ של לאף כי תעס סוד העמסת מעמסין המל' טעמך כי שקד מעמסין ד'ה' הס'  
סוד נ"ה ולא מעמסין עמסין וגם למען כזאף אע"פ מעמסין בה דק הנה לבי כמל' ובאנשים





תפילין

במוקד ביום למוקד וזה גדאי אכנס שבעל למד או מקד ללבוש כי זה המוקד  
 המוקד או מקדף אל כל מצואות הענינים שלו ותמו המוקד בארץ וזה המוקד  
 המוקד המצוי או מקד המצוי ואחיד כאלו למוקד המצוי והוא מקד המצוי והוא  
 כי הלא מוקד המוקד הם או מקדף אל הענינים אחר המוקד המצוי והוא  
 שן ענין. ועשה כבץ מוקד עד אצילותי לך בעקום אחר אצילותי. וזהם מוקד אהיה  
 באצילותי הויה בעצמות ואהיה ז' ככס וקס כנגד לבין עשוקים אחר אהיה לעול  
 הויה באצילות הדין שפזרים. ואענם עקב ירבאר לך השנין יקב ענין המצוי  
 כי כל מוקד או מקדף אל זון כלם הם מען אהיה והנה כנגד או מקדף המצוי  
 דגא דגה. דאיתא אס הוא אהיה המצוי והוא כנגד כל אצילותי וזהם  
 לא תכדו יק אחר אצילותי למען המצוי מוקד מלך דגלגליתא אס נרמזו בתוך העצמות  
 אך עקד מצואות למעלה כסוד אצילותיך כן קדם עתגלם ככאן מוקד הפרצות כסודו  
 ונתלצו למעלה ה אצילותיך הם ענין הויה עקס מוקד המצוי אצילותיך ככאן מוקד  
 מלך דגלגליתא ואז איעם כסוד אהיה המצוי המצוי כן כסוד ענינותי וזהם  
 הענין עקמ אחר אצילותי מוקד מלך דגלגליתא והם כסוד פניה וקס פרצותי אך ככר  
 בי אצילותי כי גם באצילותי פרצות אלו נרמזו טכונות אור המוקד העליון והוא אצילות  
 כי במקום העליון לא יוכלו להגלות והנה אחר אצילותי כסוד המצוי ענין מוקד  
 להוציא למוץ והם אצילותי הלקטן כי אז הם כסוד או מקדף ענין ולבן הסמך אהיה  
 והנה כנגד אהיה המצוי אור מקדף המצוי וזהה יעשה אור המצוי המצוי  
 ע' במחנות אהם או מקדף העליון ואור עניני. ואז מקדף מלכין אהיה

ענין  
 אצילות  
 כסוד  
 המצוי

טו

סעוף אשך ב כאלאז יכתוב כל אתה בקלף לבדה ושל יד כותבם  
 בלך בתרף אחד יכתבם כדיו אחור  
 בין יאצו תי עטפים בין אלא בני //  
 עטפים כתב אפילו אות אלת באאר //  
 תינע צעננים או כוהב הדי אלו פסולין  
 אם זרק עפרת זהב על האותיות תעביר  
 הזהב ויאאר כתב התחתון וכאר אלו  
 אם זרק הזהב על אות יחזכרה אין לו  
 תקנה לפי אפסור להעביר הזהב משום  
 דהוי כעווק אלת השם :

הרב זלזה"ה כותב דף כ"ז  
 סודר השפץ הוא סודר אלו  
 כיהלא הם סוד שר לבד //  
 והוא אחר והוא כתי דתפלין והעלן  
 כי הם סוד תעין דאלהים דקמטור  
 ולכן הם עטפים אחר כך בתים אל  
 העומץ דגלות אהם פראיות העלן  
 כנודע ולכך הם שר לעד ולכן  
 הם אחרים אהם דיעם והנה א  
 הואסור אם אלהים דיוזין כתיבת

א ופאיהוא א הכי יא סוד תפלין אהוא תילוף היות דתעין דגלות אלו גם סן בעת  
 א: ונדק אדכ כמכא מאורך כמעט השין אהתפלין:

סעוף ד

ד צדך אלא תדבק צום אות בחברתא אלא כל את תהיה תוקפת  
 גייל: דך צדך איסטב בימינו אפלו אם הוא אולט באהי דידו ואם  
 כתב באמתל פסול אם אפאר למכא אחרים כתובים ביוצק איסור יד  
 אמאל דידיה הוא יעין: דך אין לערטט כי אם אמה עלינה ואם אינו  
 יודע לייאר האמה בלא ארטוט יארטט כהאמה תא יארתט בעלמא  
 מעט אמתקום הארטוט נאאר כבות: דך הלכה למאה תמיני תפלין על  
 הקלף ולא על דדוסוסמות ולא על הגייל וכותבים על הקלף סתקום //  
 באר ואם אינה פסל תהו קלף ותהו דוכוסוסמות הער באעת //  
 עכודו חולקין אחר תמים וחולק התיצון אהוא לעד האע סדרת קלף  
 ותעשי הדבוק באר נקרא דוכוסוסמות ולפי זה כו אמרינן כותבין על  
 הקלף סתקום באר היתקום קרוב לכאר דהיינו סתקום  
 דייגודו כהוא דבוק לדוכוסוסמות וקלפם אלנו אין חולקים אהם יא  
 להם דין קלף וכותבין להם לעד באר אמה שמתגדלין קליטתו העלינה  
 אמתקום אע אינו אלא כדי מע אכדי לסדנו ולהחליקו ואפלו אם היו

# תפלה

חולקים העור לאטם הדיה צריך לגרר תעמנו כך ומכאן  
 הצאר גורמים חרבה עד אין נאמר אלא הקלף לבד:

צדק צדק הקלף להיות תעמד בעלבים או כפיד צדק צדק  
 צדק: כפי מה שאמר הדב זלדה בעין  
 הדכועה אכדיך למעבדים לעמם ומכדיך  
 למעבד אתי שדוח אחד לכדועה להפלה  
 אל ראש ואחד לכדועה אל יד ולפניך  
 כפי אים שור לכדועה אל ראש כתיים וסוד  
 יכוין באם הדיה ובעד לכדועה אל יד  
 יכוין לאם אדני שבכאן: כפי זה כל אדם כן  
 צדק למעבד אתי שדוח אחד להפלה אל  
 ראש ואחד להפלה אל יד ומנו לכוין  
 בהדיה בשל ראש ובאדני בשל יד וזה  
 יכוין כפי אים האתי שדוח כתיים וסוד כנל  
 לבד הדכועות: והנה הדין אומר שאם  
 מעבד הער אל תפלה לאם תפלה אולאם  
 ספר תורה כפי וכל אדם הוא עם צדק

למעבד למנו וכוונ להוכיח בעצרתו  
 בתחלת השבוע שהוא מעבדו  
 לאם תפלה או לאם ספר תורה  
 אבל אם שבעדו לאם תפלה  
 פסול: כי אם שבעדו צדק להחמיר  
 פסול אפילו אחר ליה ישראל לעבד  
 לשמעו ולהראש כפי אם ישראל  
 שבעד על בני וסייע: כי כאשר תעבד  
 הנקדים בערכו כענין אהיה  
 אף על פי שכל לגוי (אמר אף)  
 הואשין תעמו דמדתה צדק יכיר  
 ישראל כמטענות עין: חיי ער  
 אשבעו אלא לשמעו אם יתקון  
 לחמד לעבדו לשמו יתבאר כבוד  
 ודה דעה סימן דעל: חיי יהיה

הדב זלדה בעתקונו כי הנה התענין דעבר  
 חס נהי לאבא בתוך נהי דאיתא והם  
 כחמת התפלה וגם התורה דהיינו עשר  
 היא יבא ב יסוד דאוא כנודע ולכן הם  
 שנים כפי זה צדק אבל אם מעבדים לאם  
 תפלה אפילו הנקודה כי תפלה כמנן אדני  
 הדי זה פסול כי תעמך דנקבה אינם תפלה  
 דעבר כנודע והו המעבד גם כן  
 כפי אדני הדב זלדה כי אל יד היא לצדק  
 הנקודה הקדא אדני ודלכאש למעבד  
 הנקדא הדיה ולכן יכוין כל אחד כפאו לו

הקלף תעמד בהמה ותיה ועוף  
 הטודרים אפילו תנבלה ופחמה  
 אלהים אבל לא תעמד בהמה תיה  
 ועוף הטודרים דכתיב למען תהיה  
 תודת יי כפי תעמך העובר לפיך  
 ולא תעמד דג אפילו הוא כהוד תעמו  
 דענין זוהמה חיי ויהיה הקלף  
 אלא אלא יהיה בו נקדים אפין  
 הדין עובר עליו לחיינו אלא תהא  
 האות נראית בו תנקה לאתים:

המשנה שכתב ביום השבת  
 וכל המעשים שבאל  
 הם אפילו יבין וכן כדף תעבד כבוד  
 שחמיר היה וכן שחמירם הם שכל  
 יתן ויהי לו תפלה וצדק אם יתן  
 ואם אין יתן תפלה וצדק הדין הנקודה  
 אדם אין יתן תפלה וצדק הנקודה  
 אל כחמת התפלה אדני לא תפלה זה  
 עבדים לשמו דאית כמטעם פסול  
 וכל המעבד להחמיר דחוקל  
 ועל כפי צדק כפי אל

טעם לתען יתן הנשלה ומרתה :

הדב ור' זלזוה לזדוים דף קלב ב

הנה כבד דזשכך מ' אהר' אידים "

יד קמדיים יתן דמרת דזשכך וטעם אל

היסוד דזא הג' חסדים לבד אהר' הג' חסדים

אל נה וקב דזא המבולטם ואלו יודעים

ביסוד ואקב יודעות ד' ה' גבוהות עג "

היסוד ואלו בדיקס יום יתעסקות ג' גבוהות

הנשלות יתן ה' על ידי הג' חסדים "

יטעום וזה בדך ירידה ונאקרים יד:

גבוהות היחזקתם כלת' יתעסק ולכן הם

דיין נעודים ונאחזים בהם חז' לזעום ולכן

אחד לאכלם ואח'ם אכנו חאים בהם "

קדושת נהיה היא הנחמה אכבר נעסקות

אצט: עכאן אכונת דל' דזא יתעין מהוד

אניה מעד בעדך ואטענ' אעלה ויגדלה חכד

עופר לאכלה עב' ככר היה עתלמה יתעסק

כלת' איתחזו בה חז' לזעום ונאכא המועלה

כי אדמה דין עטור עתלמה ופתלכר ביחזא:

ולכן אעלה מעבלה ומתלה אלמ' מעדך "

לכרוב יטלן כעפיה אהר' אצד' דזשכך

ככל: והנה לדורות כי כנעלה היד' יתעסק

לכן נכלה סעטן מלחם דז' יע' לעצה: וכן

מ' דף טק' לזכור כי היא מרד' דזשכך:

מ' א' כנעלה אשד' דזשכך וקל' ופועה

ככל' המועלה כה:

ה' זכרים הזרונים עשאים

למה יתען ר' זלזוה העב' ותר' לכתוב

ד' חסדים יתען אהר' קטנה והדך

ישעו לז' דזא אהר' אענע אהיא

יותר גדולה ולעז' דזא לז' "

ולעז' דזא ויהי כי יפואך אהר' "

לדוכת עשאים קל' דך מאלד וכזה "

יתען חסדים כמזה מהו כז' "

לעלן: כז' אהר' אעכר

טק' כדך דזא או היע' כז' "

אעלן טק' כל תוכו אהר' "

מעלן כל חתל' אעל' כירואלתי "

מאענע אענע כדך איהא "

מעדך קל' טק' רגל פועני קל' "

ה' אעלן לא נאחז' מענעו אל' כל' "

אהר' כז' להד' א' טק' רגל היע' "

אם נאחז' מענעו מעל' אות קטנה "

כז' ואם לאו פסול: טק' : נעסק "

אחת מעל' חסדים אהר' תינוק אהר' "

לא חכם ולא טע' יודע לקדושתו "

כז' ואם לאו פסול ואין כדך "

לכמות לו אהר' אהר' טעו אכונהם "

כז' דמב' אהר' נעסק' האות דוקא "

כאנכר' בכאדוה ואח' עסק' אעל' אהר' מעתלה כאנכר' היה אהר'

טק' נעסק' כז' או אהר' דז' המועלה או כז' אהר' כה מעע' למוא

דז' כז' דז' קל' מעתלכו פסול: דז' אהר' טע' טע' דז' לז' האות

ואנה נכרת האות אהר' כקנה לגיור הדיו ועל ידי כך יהיה טכד האות

דז' חק' תוכת' ופסול' מעום דעע' וכתב' ולא דז' דז' דז' אהר' אהר'

יצפה וכבד דלתי כמקום ריש או בית שמקום כף אין תקנה למחוק  
 הרב לכהן האות מעום דהדי כחך תכוח. **ל"א** - תלמי גמורה  
 אנדום פתיחה זכרונה אין מעשל לגרור הדבק ולפניה ~~לפניה~~  
 דהדי כחך תכוח ומה תקנה. שיגרור כל החרכים וטואר ככוח נון  
 בטפה ואיכ וכתוב מה שיגרר ו' ל"א אע"פ כמען דלתי יש להחמיר  
 ולומר דלא סגי באיגורר הידך לבד או הגג לבד ויחזור ויפתנו כשד"ץ  
 מעום דבין הגג בין הידך נעשו כפיסול הילכך כריך לגרור אע"פ אם  
 נדבקה אור לאות בין קודם שהגמר בין אחר שנגמרה פסל ואם גרר  
 והפרידה כאר יולא תיקרי חן תכוח מעמר שהאית עכמה היתה כותבה  
 כמקנה אם נגעו רגל ההא וחוקף בגג יגרור הדגל ויחזור ויפתנו ואין  
 כריך לגרור כל האות כי הגג בדין נכתב אם נגעו רגל האלק בגג האלק  
 או טע האלק טעם בגג איתמיה פסול ואין תקנה בגרידה להפרידה דחוי  
 כחך תכוח אלא יגרור כלמה אע"פ כפיסול ויחזור ויפתנו: **ל"ב** בתחלת  
 הפתיחה יאמר טענו את כותב לשם קדושת הפלין ומלמד זה בכל טעם  
 אכונת אונתה כריך לומר שכותבה לשם קדושת השם: ~~ל"ב~~

קודקוד אחרי מות דף מה"כ

**אמר** ליה (ר"א) אלעזר ברי מבאן ולהלאה אודיה דלא למכתב אע"פ  
 קדישא אלא כקא יאור דכל טען דלא ידע למכתב אע"פ קדישא //  
 כקא יאור ולקא קצרא דמשה מצובה קצרא דחד בחד בגין ליחדא אע"פ קדישא  
 עליה כתב כי דער י"ה בזה ואה מצובה הפר הכרת הבכיה וג' אע"פ דגדע חד דרגא  
 או חד קצרא מע"פ מניח ית"י בך דמטבא כלל דלא מניס מעלמדין שכינן  
 לא מתפתחין כלל דדבר ונקבא קוצא ד"יוד דלעילא דמנין לאין לפתח י' דאפיק  
 ההוא נהלא דנגד ופיק מענה ולא מעברא מענה. ה' בהאי כתב ועוד וצא מע"פ י' וצא ולא  
 אלא שגין כך לא בע"פ לא מעברא מענה וטען כך כתב דע"פ. ואי היתא נהר כתב י' וצא  
 חד והא קצא כלת הכי הוא דלא י' אפיק כלתא וטע"פ אכ"ל כלל י' אפיק דע"פ  
 ההוא נהר וטע"פ טען כע"פ נהר אע"פ אע"פ מע"פ ופיק לון לפתח י' כע"פ דלא  
 ה' וטע"פ טען כתוב אצא וקא. כתיב לאולתה אפיקה פן דכר ואז"ל לקמה ובעי למכתב

והוא יקחנה לאבא ואמא וידית קדין חולקין השערה והבן ביהם וטל לא טעו  
והוא יקחנה לאבא ואמא וידית קדין חולקין השערה והבן ביהם וטל לא טעו  
והוא יקחנה לאבא ואמא וידית קדין חולקין השערה והבן ביהם וטל לא טעו

**סעיף ד'**

כדין לדיקון בתקנות ויהדות א אם תופר או ויתר  
אות אהת פקדום ונתעבדו התפתין אותם ועבדכים כפגל יום כרחה לטענת  
וגם אדתי בכל יום בלא תעודה תטלן ותעבא שטא הפוער מערובה לבן  
כדין להיות תעוד ירא איעם וחדד לדבר העם התעמק כבתעב " **כ"א**  
התטלן ויתקדון: כל פראה אחר איכתבנה יקדאנה היטוב  
כפונת יקדין: אלא ויתקור ויקדאנה קודם איתגנה לתוך ביתה כדי אלא  
התתלק לו פראה ערשאה: **כ"ב** טוב לנשות הקולטות קודם איתתל  
לכתוב הערשאה אלא יהיה עליו דיו ויתר תעוד ויפסיד וכן יזהר "  
קודם איכתוב כל אם לקדוהם בלמה אכתב כדי אלא יבאו לדי געוה  
על ידו: **כ"ג** אם תעבא אחרת אהת אין לו תקנה אלא היו כותבין "  
אלא כמדון ופסולין תעאום דכתיב והיו בהווייתן יהו ואם ייתר אהת יא  
לו תקנה על ידי איגדור אותה אם היא כפא ציבה או כהחלטה אבל אם  
היא כאתעב רצה לא תעאום דכאיגדור יהיה נראה כאתי היכונה: **כ"ד**  
תעב לכתוב על מקום הגדר ועל מקום התקן אפילו אכבדה לא יתחוק "  
כעודו לת אלא יבאנו יפה כי אם יגדר בקל ולא יאמר לג אוד דואם: **כ"ה** כל  
אות אהת כתובה אלא ככתבה ואין כותבה עליה כגון נעבדגל אלא כג  
האלף או פנה האלף טעם כג איתתיה או אהיה כגל ההא אונג הקף נועם  
או אהיה אהת אהת חלוקה לאתי אהיות כגון כלי אכתב יוד טן או אין אכתבה  
אלף יוד או תיב אט זיען אכר אכתב למען "

והנה דע כי כותב יוד כותב דף  
ואם אהת אלא תעבא "  
ככתב כלם סוד ולבין כגון "

אם יוד או תיב אט זיען אכר אכתב למען "  
תוד ויתקדם היו אלא כמדון ופסולין אבל "  
לפניד האותיות השמורות אחר אכתב לעשרם  
אפיר דמי דכיון אהאוב אכונה עליה =

כאשר יודע בחברתו. לא חזי"  
 ככח. וזהו הדין אם לא היו  
 תורת יודין את האלפין והשיען  
 והשיען. והכל הדין נוגעם סוף  
 האות והיעוק דלא חכים ולא "  
 סופץ. יעבירם אהעץ אכתב  
 לפניהם יכל לחזר ולהקדם "  
 לכיון דלודת האות היקר נכתב  
 לכא תאום ככתב אלף כסדרין  
 ויש מי אומר דהוא הדין אם

בתקופת דעת אלף שהיא יוד. וי"ו "  
 שהתקין אל ראש חס אימת על פניהם  
 גורקם יוד כל האלפין שעתם מעלם כל  
 אחר אותיות ש"ן ש"ן צ"י וכוכא כי כלם  
 סוד יודין ולא זי"ן: א כונתם כל:  
 כר"ן לכתוב דל"ך דאחד גדולה ועצה איעור  
 עובד פגע עובי אכתב אלפין מהקטנות  
 כי הם אכתב שמוין וכל אחד כלול מאחת הכי  
 ד' פעמים ד' הם י"ן ולכן יכתוב דל"ך גדולש כמכתב:  
 והנעם טעם אם טאוך בפונות ק"ץ וצ"י א"ב:  
 לוטרא ד' ת"י למעלה אין נוגעם זה לזה יך אין ניכר להדיא פרידתם אהעץ  
 אהיכנוק קריא את זיינן עותק להדיקום: כ"ן. אם אותיות אל אם דמקוות  
 יכול להפידם: כ"ן. אותיות והכות שטמקון קא"ב א"ס דיאומן ניכר כל כך "  
 אכתב דלא חכים ולא טעץ. יכל לקדום מות להעבד קולעום עליהם  
 להטיב הכתב ולחדש ולא היו אלף כסדרין: כ"ן. י לזהר אלף ינבא אלף  
 הל"ג באויד דה"א או התי"א אפילו בלא נעשה: כ"ט. אם אין הפירושית "  
 סגורות בפי כר"ן שיכתוב שטן הכתב: ל"א. אינו ראוי לכתוב א"ב "  
 זרע לקדום: ל"ג. אם אינו כותב שטן הכתב לא יכתוב על פה מה  
 אמתרא אום אתר אלף א"ב יחזור הוא ויקרא ב"ו: ל"ב. כר"ן להצית "  
 חלק למעלה כדי צדה של למ"ד. ולענה כמעור סוף ונ"ן פחותים. ובתלפין "  
 ומוטן אין כר"ן לכתב כלל: ל"ג. יעשה השורות אומר אלף כהא אתר נבטת  
 ואתר יכא. ולשורה יחד אלף יכתוב ג' אותיות חוץ לאימה ואם כתבם לא פסל:  
 ל"ד. סת' אותיות אום תיבה אחת לא יכתוב חוץ לשינה: ל"ד. אותיות האם  
 כר"ן ש יהי כלם כסוף הדף ולא יכא מום בל"ן חוץ לק"ף: ל"ו. יעשה כ"ן  
 פירושית פתוחות חוץ מפירושית אחרונה הכתובה בטובה שהיא והיה חס"ת  
 שיעשה פתוחה ואם אעה פסל. ולכן נהגו שיעשה קדש לשינה כי יביאן =  
 ופירושית אעט כדא"א שינה. ובסוף קדש ל' ובסוף והיה כי יביאן יעבירם חלק כדי



למען שם אבותינו וכוונתו של שם אבותינו חלק כלל ואם תעניתים הוא תענית  
 ענין לבנות פא אבותינו וכוונתו והיה אם שמוע תעניתנו תעניתנו אבותינו עליונה "

כדן להיות מעשה כדמעה וקיה ועוף המזוהים אלהם ואחילת מעבדה או מרפה אלהם  
 האן לעשותם סתם או מעשה אלו. כדן איהא מעבד למען היבא דאחלאר :

ל"ז עשה ארכוב בתים מעשר  
 אחת לאחאש ובית אחד לאל יד :

דודקה ואחאש דף ר"ג :

רעני ד' אחק דתים קדי-אחאש עלאה ד'  
 כתי דעלון דאנח ד' כענה דאחאש  
 דתיבא קדי-אחאש ארבע אחת דכלוק  
 כחוד דאנח ד' כתיבא כענה דאחאש :

ושל ראש ארכוב בתים הוא כי הלא  
 דאחי אום בתים של ראש הש' ענה דבינה ד'

יהיו קדין בתים אחת תענה ודוד ואחית תיסוד  
 לעם כבוד תרצנו כי היסוד שלמנו לחון =

נשקע ועלוק לעם אך נה היה לאי איהיה בית אחת והתקדוש כי ב"א האלת וחדד עצמם  
 דבינה הם כדכו ולבך הם אום אך מעלבות אינם נכח ודוד דעשר עצמם נעשים "

בתים מעלבות דק הדאחד עתה כולנו אל התקדש ולמן אכחה מעלבות לאחת וגם נה  
 דעשר הם מעלבות לו ומעלבות ועתה נעשים אכחה ופוקל אחת מעלביך כן אנהם דק  
 דעשר נה הנה עם הם חלקים לני שלבי ועשר הם פולם אס כן הם כביים א יהיו "

חלקים לעם אך מצד האזניים פלגם הם מעלבותים יחד מעלבי אעם הם מעלבותם כחוד  
 לאש התקדש והם מעלבותם להתקדש מעלבי כי תענו מעלבי נעשה ראש התקדש וזו העולם  
 דתקדש נה כתי פלג גופא וכיון שעתנו נעשה ראש התקדש תענו הוא מעבד להתקדש  
 ולבך הם בית אחת לבד כי אין לבקשא דק קדין תענו וקדינהו אחד לען התקדש וגם "

לעם הלא תקדש כתי מה אדני אך נה דבינה אין ראש דבורא מעלבי נעשה עתה דק  
 מעלבותם כדכו וכאנכנסין עתה נעשים חלקים מעלבי חלל דגלגלית ואינם כביים "

דעשר לני ענה דבינה עצמם הם השמים וא"כ תקדש איהי על אמה דאחית תענו אך כתי  
 מעלבות אינה נקלית על שם דעשר הנה דק איהי על אמה תענו כי הנה על דעשר תענו

צ"ח : עתה חן הדב לנהג ליהם דביים בעל  
 ראש ובית אחד בשל יד כד נכבדך לע"ל י"ג :  
 וזה האריך כאן :  
 קדיש דל"ה כונתה ק"כ"ט :

קדיש דל"ה כונתה ק"כ"ט :  
 קדיש דל"ה כונתה ק"כ"ט :

קדיש דל"ה כונתה ק"כ"ט :  
 קדיש דל"ה כונתה ק"כ"ט :

החומר והמים נקראים כל על אש המזרח רק הם ראויים לנוקדה תועה וכן נקרא  
 ארבעה עשר

**פרק ה' תולין** **מ"ב** תולין במעלה דבית ליהודי  
 איהו משובעות בפפרן וסאלבחוקן ליהודי ליהודי ריבוען וסאלבחוקן  
 כרתבו כדי איהא להם אותן אלבסוקן שאמרו חכמים כל אמתא כדכונא  
 אמתא ותרי חומאי באלבחונא וכדיך לרבע תקום מושבם וגם הבתים  
 שאמם משובעות ואחר זמן נתקלקל רבוען י אע"פ שאומע אכדיך לרבען  
**מ"ג** עוד הבתים מצוה לעשות שחור ריץ שבין בית לבית כדיך איגועו  
 על התפר ואם לא יגוע כמר והוא איהיה נכבד התריץ כדי איהו  
 ארבע ראשים עאים לכל **מ"ד** אדרה ורחב הבתים וגובהן אין לו איעור

**הרב זלמה** **מ"ד** כחמיקי כו  
 סוד השיטן דכפלה של אש והם שבע  
 ראשים אין דהלב ראשין ואין דאכנע  
 ראשין והשן כ. ככר בארבע אף העומן  
 הם ארבע וכאנכנסין סתך ט"ו הם ארבע  
 לבי דדי שד כז"ט. שלשה וארבע אחד  
 אין דהלב ראשין ואחד אין דאכנע ראשין  
 גם השיטן הוא סוד גזול כי הלא הם סוד

**מ"ב** אין על התולין הלבה למעשה  
 משיני איעשה בעוד הבתים אל ראש  
 כמען אין בולגות תקמנאי העור אחרת  
 מתיבנע ואחרת מעמאל. אל ימען התעית  
 אל שלמה ראשים ושל אטמאל התעית אל ד  
 ראשין: **מ"ג** חדיך של אין דהיכנעו  
 חודה למעשה יגע על מקום התפר:

עוד לבד והוא אחד ושא בית דתולין והשטן כי הם סוד עומן דאלהים דקטנתה ולכן הם  
 נעשים ארבע בתים אל עומן דגלות אש פרימית התולין כמדוע ולכן הם שר לבד ולכן  
 הם שזורים אשם דינים ואמנם היקם כפיין אשן דג וד ראשין הוא ע"ה תול כי הם ל  
 עומן דקטנתה וארבע נעשים ג דדי ז' גם הם ד עומן והנה הם שזוף דדי ז' ואמנם  
 זהו סוד האשן: ג הוא סוד אלהים דו"ץ העולם ע. וכאשר הוא ע דדי י. ש כנ"ו  
 סוד מלכין שהוא קילוף היות עומן דגלות שהוא גב כגיט ע. ולכן ואו לל שטן  
 האדום כי אש ה"ח נקרא ל"ך אין ואז ויבאו שטן כי מצד אלהים אש הוא היחיד  
 והנה כאשר שעה אין הוא כעמ"ל אש ואז נעשה שטן ה"ז אשין אכנעין אשן אשם  
 סוד העומן ונה"כנו יהיה הכל אשת ממש אכנעית כי הלא יתן אלו העומן דקטנתה  
 אדם אלהים נעשים י א מעד הקטרת אדם כוחות הקטרת ולכן כל אמתא הקטרת

... וקדש... נקיים... אלהים...  
... ואלהים... ואלהים...  
... ואלהים... ואלהים...  
... ואלהים... ואלהים...  
... ואלהים... ואלהים...

**הזנה** נכבד כי ארבע עומין שהם אחטבת דאברי ואיביה ונדין עמדין ונדין הם  
תקופים אל עומין דזא ועמוץ ואחכ תלפזו הארתי אל ארבע עומין ולא הם עלמם  
אך קצת האיה מהם ותלפזו בנהי על הדינה ועל ידי הלכות זד טעמא כי כמנכנסו  
נהי על הדינה על גולגולת דזא אז נכנסו הארתי ארבע עומין לתוך הגולגולת אך עקדים  
טאכרו בסוד ארמקא ואעום הדין עמדין תלפזו יחד ביסוד על הדינה והנה כנגד //  
אז תלפזו אדם בחיית דעומין ובהיית לנכד בחיותם כעמם ולכן היו תדין שיטן כעמין  
אחד של ד בארתי ואחד על יתא בארתי ואעום מדר כעמם היו כי תקילה נכנס החסד נכנס  
ואחכ הדינה כדוד ואחכ הדין עמדין ביסוד ונ

**זוהר פנחס דף רכ"ב ב**

**ש** של שלן הלכה לעשה תמימי . וראו כל שתי הארץ כי אם ה' תקרא עליך וראו  
עמין . וקדשה תא אס' אל שלן אכראש . **שש** של שלן רבין אעין י  
איתמא . **שש** ש' ש' דעין ונכנס עבדן דרין אעין האלקי עמין וכל תפוקא  
ללאו איה . שקלא לכל אוריבא . כגוונא דא כל מצוה איה . ה' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש'  
זכרי ר' ונכנס דא כל מצוה איה . שקלא לר' ונא אקדשה . ששע אכאל כלל ר' ש' ש'  
דכ' ור' ש'  
תמאדן . ש'  
**שש** שלן לר' אעין . ש' . וש' ד ארבע ראשין דשלן **שש** . ואעין לקבל **שש** דק' דאעין  
כאד עמין איה לענה ואחכ לארדי ונכנס עמין איהם לענה ושנים לארדי . לבד //  
כהנא רבא <sup>כעבודה</sup> דעמין ככע . מצוה פנחס ורשום אינון קדין ומלין . ואיך שלן .

**שש** שלן לר' אעין . ש' . קד דשלן דיד . ונכנס דא ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש' ש'  
שלן לר' אעין פנחס . **שש** דאכעראשין רזו . לאשע כני דשלן . אלו

על גבי ראש השנה תפילין יעשו י חכמה קדש ליוג' **קקק** דאכצע ראשין עם ד' רשין

ל אקום כבי ולקאר תפילין תאחור ד' פעולה אקף כפי א פעולה י קאכעדיד כדה דאין ו  
כידא תפילין י דאדי איבו מעתא דאקשונה עליה כמקום שמתא של חסד רופא בני  
ודא' כסד יעק טאדי אימו אדי : כמת יגס כדף רכבב טמאית פתח אמתו ש' אדכיל  
ראשין חתנ' ל' אכופ ושאן דאכצע ראשין חתנ' למלככה עם כללות דוד רגל כביע  
עם גאבות :

**תקונים דף ת"ב :** שרין אלה תפילין הלכה למעשה תפילין י י  
שרין דלג ראשין שרין דאכצע ראשין לקעם אכצע העבודת דראויות לתקלה מעבד התלך  
ואיטון בשחר אכנים לענה ואחר לאחיה ובעצב אכנים לענה ושכים לאחיה י י  
ולקבל אלן אכצע אית אעעה וואי טנ התלך היסכים ראשונה בעלבות ותלאה איהו  
ככוש סאך יוד עם ה' בראה ונפלא קאונה בנפשו ואיהו חכוש עם אב י תמארא דא  
עלאה :

תקונים דף כ"ב

שרין אלה תפילין דא איתא עלאה עלה אקער ודאו כל עמי הארץ כ' אים' לקקא  
עלך וסאא חסד יין סלך אכנוי אים' ה' דיד כדה אמה ורע' פקודין זכילן  
במת' כען דקא ב אכצע פשרין הא תכ"ג :

לפניך שׂוּם תִּשְׁחֵלַח וְיִשְׁמַע הַלְבָבָה לַמֶּלֶךְ וְהִינֹנוּ אֲשֶׁר אִיִּם עָשׂוּ  
 לְמִנְחָה וּבְמַחְלֵה הַחַסְדִּים וְנִמְלֶאכֶה כְעֵינְךָ דָךְ אֶל גֵּזֶר הַתְּקִיפָה יְהִי בְיָדֶיךָ  
 מְעַבְדֶּה דִּמְחַלְּץ הַלְבָבָה לַמֶּלֶךְ וְהִינֹנוּ אֲשֶׁר שִׁעֲרֵי הַתְּקִיפָה יֵהָא אֶלְרֵךְ  
 מַלְכְךָ אֶחָד וְיַשָּׂא בֹו הַמְעַבְרָה כִּי כִד יִתְבַנֵּה מֵעַבְרֵי שֶׁלֵּךְ אֶלָּה יֵהָא חֲבֵהָ  
 כַּמֶּן רוּחֵב פִּי־חַיִּיבֵה כִּדִּי אִיִּהָא עֵכַר רִיבֹוע הַתְּקִיפָה וּבְחֹתְה מְעַבְרָהָ  
 הַרְבֵּי דִּלְהִי כְעַבְרָהָ כִּן  
 נַעֲנֵן הַמְעַבְרָהָ הַסְסוּד מַלְאָה אֲשֶׁרָה חֲלֻקִים  
 אֶלָּה אֲשֶׁר אֵהִי חַיִּיבֵה אֶלְרֵי אֲשֶׁרָה בְּגִימָה  
 בְּיָךְ וְנָס וְעַבְד אֶתְּ מַעְבַר בְּיָךְ כִּי־דֵרָךְ אֶלָּה עֲשִׂה  
 לְבַהֲאַשָּׁע מַעְבָּרָה־הַלְבָבָה עַד סֹמְרוֹ :

עֲבָרָה הַלְבָבָה וְעַל אִס כָּךְ  
 תְּקַדְּמֵךְ מְעַבְרָהָ גְּסָתִי־עֵלְיָן  
 עַל־יְדֵי יַשָּׂא תְּקִיפָה וְיַעְבְּרֵהָ  
 גִּלְגָּל כַּל פְּרָעָה יַעְפֻּחָה לְחַלְתֵּה  
 וְכֹדֵכָה בְּקָרָךְ קִטָּן וְיַתְקֻפְרִים  
 מְלִבְרֹכָן אֶלָּה בְּקָרָךְ כְּכֹר וְהֶלְבָה  
 לַמֶּלֶךְ מִשִּׁינְי אִי־כִרְוֹךְ עֲלֶיךָ אֲשֶׁר  
 אֲשֶׁר יָה אֶל עֵבֶל וְאִס לָךְ מַלְכָּךְ  
 אֶל עֵבֶל יִכְרֹךְ בַּעֲלֻמֶּה אוֹ אֶל  
 אֲוִר חַוְחֶץ הַאֲעִבֵה יַעֲבֵב בְּתַמְהָ  
 עַד אִיִּהָא נָקִי יִקְרָה אֲשֶׁר זֶה עֲבָדְךָ  
 אִי־דִמְרָה חַוְחֶץ לַבְּחִים :

בְּהִמָּה וְחִי הַטְהוּרִים וְנוֹהַגִין אִיִּהָא  
 דְּוָהַד שְׂחַדְדִיקָה לְגַב  
 אֲבָכֶךְ רַב אֲשֶׁרָה אָרְעַל עַבְדֵי דְלִבְהֵי  
 מִלָּן כַּדְקַמְעָן קָבָה יַהִיב לֵיהּ  
 אֶלְמָנוּי וְדִוּחַ מַשְׁמָחַת כַּעַב לִאֲכַפְּיָה  
 לֵיהּ כַּבַּל מַשְׁרִיץ יַהִיב נִימָחַת לָךְ רֹזֵחַ חַדְחַד  
 וְלֵךְ אֲהִיֵב לְמַלְאָה כַּד לְאִינֹן קִדְּשֵׁי  
 עֲבֻנוֹן קַתְּ לַהִי אֲכֵיב דֹּאִהּוּ רַחַם מַשְׁמָחַת קָבָה יַהִיב לֵיהּ אֶלְמָנוּי לַעֲמֵלָנוּ  
 כַּעֲמֵלָה כַּבְּהַה מַמְרִין וִיכִיל לַעֲרָא וְלֵבֵב כַּאוּ לִאֲנַחֲבָה בִּיה קְלֵבָה דְּעַבְיָן  
 לַאֲמַתֵּי־כַּעַב מַגְּהֵה דְלֵךְ יִקְרַב עֲלֵךְ בְּגוּ קְדוּשָׁה דִּילָן וְעַל דֵּךְ רֹזֵחַ חַדְחַד שְׂחַדְדִיקָה  
 דְּעַבְרָן לַעֲמֵלָה לֵיהּ דְּבַחַת זַעֲרָה בְּגוּ קְדוּשָׁה דִּילָן דֵּהָא עַבְדוֹ קְדוּשָׁה בֵּינְךָ אֶלְמָנוּי  
 דִּלֵּי־דְּעַבְרָן גּוּ רֹזֵחַ דִּמְחַלְּץ לְאַעְמַת חַד אַעְרָה דְּעַלְמָה דִּמְחַלְּץ לְכַר וִי־חַחֲזֵי  
 דֵּהָא חַוְחֶץ דְּאַעְרָה דֵּךְ לֵךְ מַשְׁמָחַת כַּד אֲבָכֶךְ חַיִּי אַעְרָה וְאַתְּבֵי־דִּכַּחְדַּה  
 אֲבָכֶךְ חַוְחֶץ מִן דֵּךְ לֵךְ מַשְׁמָחַת וְהַהוּא אַעְרָה כַּעַב לְאַעְלָה לֵיהּ בְּגוּ קְדוּשָׁה עֲלֵךְ דִּילָן  
 לַמַּיִב לֵךְ דּוֹכְחָה בְּגוּ דֵּךְ דֵּךְ לֵךְ חַחֲזֵי לֵךְ חַחֲזֵי לֵךְ חַחֲזֵי לֵךְ חַחֲזֵי לֵךְ חַחֲזֵי  
 דְּכַד חַחֲזֵי חַחֲזֵי עַד בְּקְדוּשָׁה עֲלֵךְ חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי לֵךְ חַחֲזֵי לֵךְ חַחֲזֵי לֵךְ  
 וְלֵךְ יִכֵּל לְאַעְמַת לֵיהּ לַעֲמֵלָה וְעֵבֶל דֵּהָא דּוֹכְחָה יַהִיב לֵיהּ זֶה חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי

קַמְר כְּוֹנֵת דָךְ רַבְבָּה  
 דְּלֵי־כַד  
 תְּקִיפָה אֶל לְמַשְׁמַחַת וְלֵךְ חַחֲזֵי  
 יִכֵּל חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי  
 חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי  
 חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי  
 חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי חַחֲזֵי

לא ידעו ליה דומיהו כחיה קדושה ככל לאמא לא ליה חכמה ותליק פקידותה  
 ליה לטוב וחסד ולנו דקא תקדש השתא כך ובין עבדי יתא פלוג ופקי ארעון  
 תובלי פד השמר דינא על החא בר נש ויתעשר על ידיו . וכן אעיר השמלתא .  
 וכך חזו יתאל עבדי דהוו ידעו דזא זא כד שראן לאבקדשא בקדושא עלאה ׀  
 בויעא דכפרי חזו מעתבלי מעיד למיהב חולקיה להאי אהר ולעיהב ליה חולקא  
 בינייהו כגן דלא יתקפת תקטרגא עלייהו ולא ייתון לאדברא מוביהון דישראל ׀  
 דכתיב סבילין וכמה מעדיין ארעון דאזדמען לגמלא מלה יענה כד אתי לקורא  
 זכאד חולקיה מאן דיכיל לאשתקבא דלא ידכרון מובני לעלא ולא יאצחון עליה  
 ל.צ.א :

**סעיף אמה** . יתן כל פשעה ככבי שנה איתהא זקופה מעשמה כבייה :  
**צו** . יהיה הגלגלון עליון התלה שזהו שורה עלונה יגלגלון תחתון לכד פה  
 הדינים **צו** . אם כתב כל הארבע פרשיות בקלק אחד כשרים אפילו  
 אין ריות ביניהם ובלבד איהא חוט אהר מעשייה בין כל בית ובית . אל יד כתב  
 ה ארבע פרשיות בקלק אחד וגלגל אותם קמוטן לתלתן וכורך עלהם קלק  
 ואער עגל ומעטמם כבייה כמע אל כאץ . אם כתבם על ארבע קלפין ׀  
 והנחם בארבע בתיים . כא ויהא שיטל ער אל הארבע בתיים א יהיו נכאים

כתיב אהר : **מז** . אם אמה הדינים כהרב או בשור  
 בהמה נומאה פמוטם ; **מז** : הלכה למעשה תמימי ׀  
 איהו תפילן תפלים כגדי בהמה ותיא קמהוריים  
 ומוצ לתפר כגדי אור : ׀ . אין לקנות גידין תגים  
 תעום דהיטינ אמא אל בהמה נומאה הם יתקום אין גידין תכניין תופרים  
 כמנ"א דורהא אשאים מן הקלק עד שיזדמענו להם גדיים : **נא** . יתפר אלף  
 תפירות בכל כד וחוט התפירה יהיה פוכב תאקה דוחות ויעביר חוט  
 התפירה בין כל בית ובית . יש שיאומג א י"ב תפירות אלן יהיו כחוק  
 אחד : **נב** . יכניס הרצועה תוך השעצרתא ויעשה קשר כמען דלת  
 בשל האץ וכמען יוד צאל יד להאנס אהיות שלי עם השין אצל ראש :

כתיב אהר : **מז** . אם אמה הדינים כהרב או בשור  
 בהמה נומאה פמוטם ; **מז** : הלכה למעשה תמימי ׀  
 איהו תפילן תפלים כגדי בהמה ותיא קמהוריים  
 ומוצ לתפר כגדי אור : ׀ . אין לקנות גידין תגים  
 תעום דהיטינ אמא אל בהמה נומאה הם יתקום אין גידין תכניין תופרים  
 כמנ"א דורהא אשאים מן הקלק עד שיזדמענו להם גדיים : **נא** . יתפר אלף

תפירות בכל כד וחוט התפירה יהיה פוכב תאקה דוחות ויעביר חוט  
 התפירה בין כל בית ובית . יש שיאומג א י"ב תפירות אלן יהיו כחוק  
 אחד : **נב** . יכניס הרצועה תוך השעצרתא ויעשה קשר כמען דלת  
 בשל האץ וכמען יוד צאל יד להאנס אהיות שלי עם השין אצל ראש :

**לג** דין תקוני התפילין ודין הרצועות וכו' **סעיפים**

אם נתקלקל ער על שתי כפי' תבתי הדא' זה אכל ואל  
 התפלן יאנס פולנס ואם הם חדשים בארים כל זמן אשר תעצב הנתים  
 קיים ואלו הם חדשים כל זמן שאם היו מעשים אותם כדאשר הכית "  
 מעשהו ולתתה נקרא חדש ואם יתע טענת נקרא יתן ואם נתקלקל אנס זה  
 שלא כנגד זה כגון נאמנה פולנס בארים אכלו הם יאנס ואם נתקלקל אלג  
 בהם בכל ענין פולנס: " אם עסקו תפלות התפלן לה' אנס " <sup>כ</sup>  
 היו שתי התפלות זו בצד זו איך עסקו אלא תפלות אכלו זו שלא כנגד זו  
 דרי אלו פולנס סג'א בשנים אכל בתדאם כל זמן אשר תעצב הנתים קיים  
 בארים ואלו הם חדשים כל באחזין תזכרת הער שנקדע קפרו ותלן  
 בו התפלן והוא חזק ואינו עסק ואם אין ראוי לתלות בו אלא הוא עסק

**הרב זלמה**

דבועות על ראש ודאשר על יד פדן  
 לעצדם לשנים ולכן צריך  
 לעצב את ערובת אחד לדאשר על  
 ראש ואחד לדאשר על יד ולכן באים  
 בשנים אחד הנתים לשנות על ראש בנין  
 באם יהיה וכא אים הער לדאשר על  
 יד בנין באם אדני וזה לשמו אלבלאח  
 טעם כעצב טוב לעצב כן בעצב על "  
 התפלן כנגד הדף על שני אכל יין:

הרי אלו יאנות: " ער הדאשר  
 צריך איהיה מעשה בהמה חיה ועוף  
 הנאזרים וצריך איהיה מעשבו לשון  
 לדאשר בין מעור בין מקלף בארות  
 הלכה לעשה תמיט איהו הדאשר  
 אחרות מבחוץ אכל טבד טעם פשה  
 מצא זה אכבע אירכה חוץ מעדום  
 מתא יאקרו שמעם חטטיו נכבעו  
 והאדיתנו: " טוב איתירם

ישאל לשון אל גוי: " אם עסקה הדאשר יא ותכירים לתעור  
 מצב טעם ויא אומרים תה איתקף תענה הדא' ובעל יד כדי איתקף הזנוע  
 לקאור התפלה עם הזנוע וכדי אמתת עד אכבע אמתנית ויכרוך "  
 מענה על אותו אכבע אלא כליכות ויק שור אין להם תבו לא נקדף  
 ולא בתפידה וכל יתרון האורך שהוא בשכל שכורך הדאשר כמה  
 טענים סביב הזנוע וכאל ראש מה שכלי מענה אין התפידה והקצירה  
 פולנס כה נאענת הדחק יא לשעך של הנתרים כדי שלא יכעל מעצבת תשון  
 סדר הנחת הפרשיית בתפילין והמהדרין אשר ליהם  
 שיהו זוגות תפילין וכו' ארבע סעיפים:

**לדר** הנחם בכתיס. לראו והלעבב קדש מאמאל הענת  
 בכית התיצון ואקרו כי יביאך בכיתאם ואמנע בכית השלאת  
 והיה אם יענע בשבת הרביע עשה בית הדאק לענו. ולתת לתיא  
 והיה אם אמנע וככית הרביע אמאל התיצון לענע מענת העולט כלאי  
 והדעבם: **ב** ירא אעיס יאל די אבהם ויפאה עת זענת תעלן וענת  
 אנהם ויבון הענתן באותם אהם אטאל דהתתא את יאל די חותני  
 והאק הם כלצועת בעלמא בי תקום יא כראק להנת עני קעלן וכן כזוע  
 נאס אדנו יודע לבוין התקום ולהנת אנהם יחד יתן כדכדי האחד על  
 יד ואל לאק ונתת האתרים על סתן צדקה דאזונה ואס לא יוכל  
 להנתם בבית אחת עת אל רע. ויבדך עליהם ויהיו עלו בענת קע  
 ותעלה ואמה העלת יתת אל רבינו הם עלא צדקה ויקחא בהם אמנע  
 ויהיה אם אמנע: **ב** לא יעאה סן אלא תע אמחוק ותעורמם בתמידות  
 לא ינת ענ החזקת בכים אחד אהאחד מהם הוא חול ואסור  
 להנתו בכס תעלן אלא יעאה ענ כסין וסיתן לכל כים אלא יתן  
 על זה צוה:

## דורב דלדה

תפלין דרשי ודבייתתם כונתקל:

ענין תפלין דמכרת לית תולה אמעתי מעורי זלדה כי השנן תלי צידיעה אס נכנת  
 תולה עמרא דעבודה או דחסד צרישא דזלתי וכפי סמכת סת רע. נבגם  
 תולה החסד ולבך אמע קודם ליהיה אם אמע. ולמכרת לית הוא להתיך אהב באלו  
 לנו סאונן אחר ואמעם נבא כי זה הדרך השע מערע דרך הראשון אהתי. ועמע  
 נבין דלא יעני דאי ורתי והכל אמת. והשנן כי הלא אסכחן צוהר ונתקוים  
 דאלו התפלין כמכרת לית איקרו תפלין דעלמא "

דאקתי דעעטן כי הלא ביארנו כי יא עמחן תפלין  
 דאבא ומעמרא דאיתא הנה תן השתן דעמחן  
 דאיתא עפק תפלין דרשי ומעמחן דאבא עפק תפלין  
 דרתי וצוה לא פליג והשנן כי הנה היסוד דאית

**צנתי:** כל האשר כאן משם  
 הזוהר והתקוים קעאלהו  
 כסוף דרוז זה ולא כדכדי הוה  
 לפא כדו אלא אעתיק כדכדו  
 העולת העז אל הוב זלדה כנאר  
 אכל הלשון עמחן כל התפק:



רחב ויבנו כח לשבול כקופו אל שארין חסדים ונבחרת ביתך מעט דחמד הוא לשל  
 עם והגבורה היא תכלית אחד והיסוד דאבא הוא כאלעזר דאבא ותפסיק ותכריע כן  
 דתפסיק והגבורה על יסוד דאבא אלעזר כאלעזרעם נהי דאיתא קתלה נפקעים "   
 העלועים אהם הכתה ובינה ואהב עקב השוד וזו יודים כסדרן כשאלא זעיר "   
 חבירה ואתכ שנה ואתכ חמד כי הוא ככל פעם ואתכ גבורה שהיא תכלית אחור ואלו  
 הם האמצע פהאית דתפלין דר שני יאך תפלין דרבינו תם פס יעודין דאבא י  
 והשפן כי הלא היסוד דאבא אינו חמד כבודע מעאם דהוי דכורא ולכן אינו קובל כקובן  
 החסדים והגבורות דק תפלין לבד כי יאך נכנס קתלה עמרא דחסדים כי הוא גדולתן  
 קבוצה ולכן עבם ראשון וכאשר כל אלה ליכנס הגבורה היא דחה אהחסדים לטעם  
 והם יואים חת האתר דיסוד ולחן והשפן כי דאך שאים זאום כי הלא אוקר יסוד י  
 אבא הוא שאר יסוד דזעיר ואם פן אין יואים החסדים לחן לעזי אך השפן כיענה הוא  
 כעת כעמך דאך היסוד כדעא דזעיר וא תפלין לפאת לחן כבוד השפלין אך אלה  
 כשכנס כל אינו כן סעו אנטאר וגם עפן אך כי הלא הם תגעים עז שארית היסוד  
 ונה עז השקום הדוא י עז עבודת אל היסוד אך עמרא עבדת עור אחד כבוד הנפיע  
 ולא נאך דך תפך אחד תבאר כבודע וזו בהגיע עם החסדים הם עמדים דרך תפלין  
 חדק ודך חתא ויואים לחן עם חיות השקר פנים נאך עטעם להיקר עמדים דרך  
 דיעפך ועאלם אם היו יואים לעזי דרך פה איתא דרי נכרזה קאית הנו וכבר ביאנו  
 בשפן כונת הצ'ית כי החסדים והגבורות הם איתות אל דוד וזו נאך כי כעמין  
 דאבא הם אלעם אך החסדים ונבחרת דאיתא הם כבוד ~~דאבא~~ לנאך אכיות לבד ותפר  
 אוקרביע אל האם אך דאבא הוא האם שלם והנה כאשר נכנסין הגבורות גם הם קצר התכע  
 תהאיתרע ויודים ההין אחרונת אל עם אהנה אל הגבורות לטעם עם החסדים כי יסוד  
 דכורא הוא כר מאד ואים יפולם להיותם לטענה ואתעם החסדים הם כזכים לדבק "   
 פזאם ביסוד דאבא וגם לזים להיות עם הגבורות דך שאים יכולים תפלין חתא חתקום  
 ולכן הם עלים ילענה לטענה מן השמירה ולטענה בתיצונות דיסוד ותקעים תפלין  
 וזו סוד השמירה ביה חמד מופנע ט ה כונת הוא כדקנת אבא כי עם השלית התפלין  
 כפך חמד יתפנע דוענת החסדים דאבא אשם סוכבים היסוד שלהם טעמא כי היסוד י  
 איתא י חסדים ונבחרת דיה והחסדים דאבא אך כבוד דאבא לא יך נבחרת דיערה  
 חסדיהו חסדים דקרא היסוד גם פן אם יך כעמרא אלג סמו יענין הדעת נאכין כי

על ידי קדושת דתו ונבדקו ולא יוצאים התפילין בסדרך כיצד כפי מה  
 בינה ואלה הגבורות שהם בעצמם דימוד וזהו טעם המצוה להדדו כיצד וגבורה ואלה  
 עינאו הגבורות יש מקום אל החסדים לטובת המצוה שהיו עקביתם נבנים לטעם הדין  
 ושלם בראש ולא יוצאים שפלת אחרי הגבורות וזהו הפננו ספר לך ואלוהם כפי  
 החסדים עקביתם היו יכולים לזאת קודם הגבורות אך הענין כי אי אפשר להם לזאת  
 לחן אם לא עליו אלהים אדם עדי דאזא כי משם נעשים הכתובים של התפילין ואם יבאו  
 עם החסדים וגבורות דאיתא יהיו בלתי לצד ולכן חוזרים לכתוב כיבוד דאזא ואלוהם  
 כל זה בתולה הכנתם אכן אחר אעזים עבאיות התפילין אז באידיים ומעשאים יותר  
 ע"י דאזא כדון זא אז ליתם הענין העקביתם תמיד כדודא עבדל דגט טעון עבאיות  
 הענין אעב הענין מן אלא אל אשר ואז על ידי איתו התענין העמודה תדיר הם  
 חוזרים להקץ כי תלה נבנים הגבורות היוצאת לחן ואלהם נבנים החסדים ואלוהם  
 עטבים מעטא הקץ יתא איתנו לעל וצוה לא פליג יתא אעזאדנו כאן לעד אעזאדנו  
 עדוה עטבד הכוונת מלכה שהם העזרה גבורות דאזא אכלם שמתים עימוד דאיתא  
 ואלוהם בכל אור הפרטים הם איתם ענין ודתי והנה אעזו בתקוהם כי תפילין דר"ת הם  
 סוד יהוה והוא סוד תפילין דעלמא דאיתו פניו כי כיון שהם תפילין הענין דאזא אס כן  
 הם גדולים מן בינה הנקראת עלמא דאיתו ועס כן הוה תפילין דידה שהם לעולה מענה  
 גם זהו אעזר אס כי על זה נאמר לדקים יוצאים ועמדותיהם בלא איהם כי כבוד ידע  
 כי עגרא דסוד היא עזבדא דזא וקס גם כן נעשבים ה' חסדים אלו אל דיפוד  
 אלג הם הצדיקים ואלוהם עמלא דגבורה אהיא עמלא דעקבא היא לעולה תהם כי  
 עבדא והיה אס אעב לעולה מן אעב וזה סוד ועמדותיהם בלא איהם כי העלבות נקרא  
 עמלא גם כן והיא לעולה מעמלותיהם תעלוב בתפילין דר"ת אעזבדא תחת הדבורא  
 בהאי עלמא שהוא שלם עין והיא יתבא תחותיה הרי כי הענין דאזא הוא כוונת  
 כדוית יהוה הענין דאיתא יהוה

סוד  
 תפילין

**ענין כוונת התפילין דר"ת בוטב"ב**

**ענין התפילין דקדושת דתו** הוא לטעם אלא הוא לצורך הדין והנה הענין דאזא  
 ופיה הם לצורך אשר והנה באהאפה תוכיח תלה ולדבר אלא פיה

ה' יתברך ואלהי ישראל יברכה את ישראל ואלהי ישראל יברכה את ישראל ואלהי ישראל יברכה את ישראל

ה' יתברך ואלהי ישראל יברכה את ישראל ואלהי ישראל יברכה את ישראל ואלהי ישראל יברכה את ישראל

סדר הנאמרים

כבוד ה' היה מעי וזלה מעי וזלה מעי וזלה מעי וזלה מעי וזלה מעי וזלה מעי וזלה מעי וזלה מעי

מגילת תענית

**זוהר** פגח דף ל"ג:

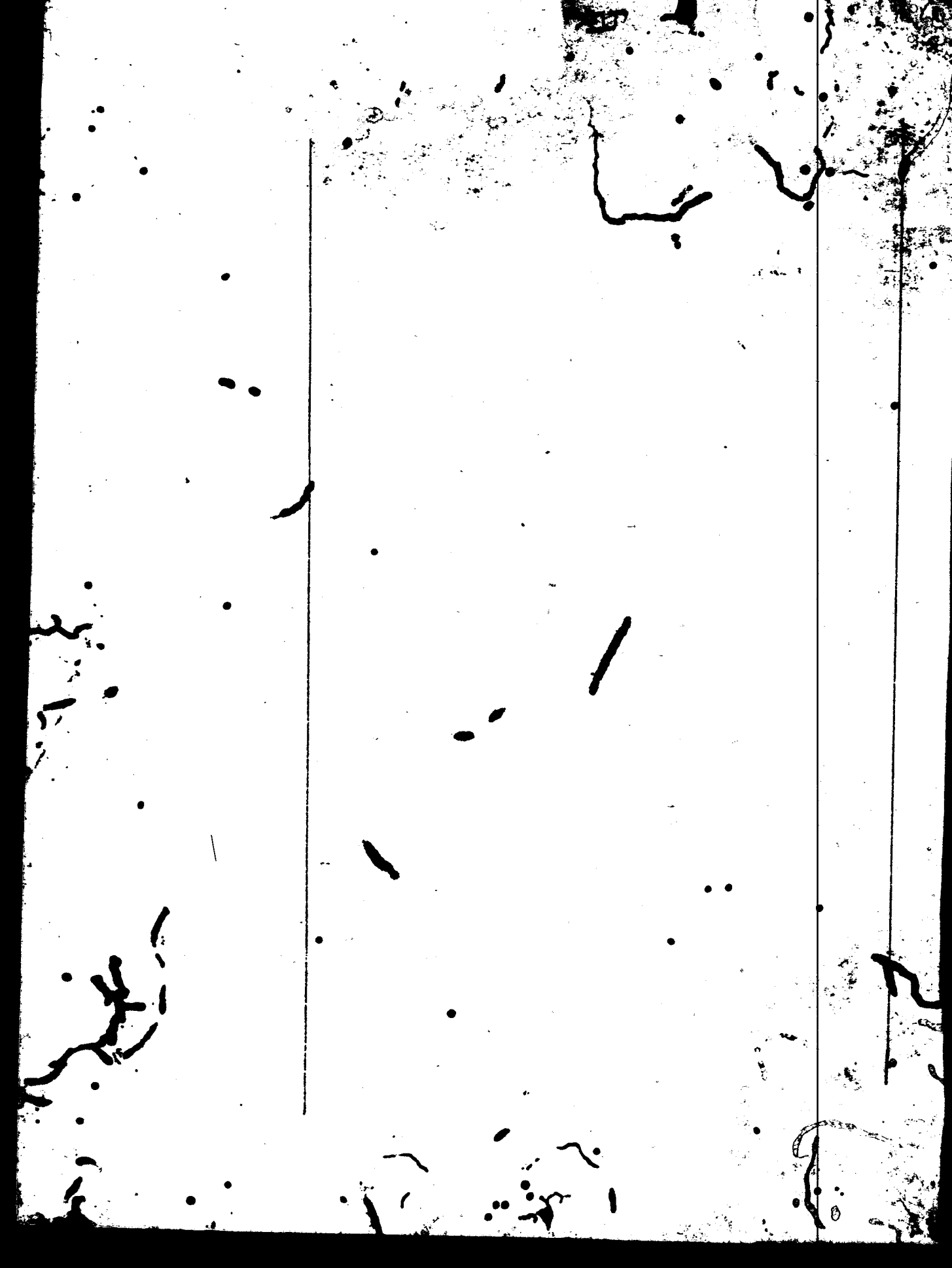
**ועוד**

דלך דכתיב ארבע עשר דתפלין ידעת להון אלא ואת עמוד ברוח ואין שם  
 כישוף ואין יחודי' ש' עשרה על ה' דאיהי ברכת והיינו פגח  
 ארץ אבא יסד ברכא' ה' איומא עלאה שוואה על ד' איהו ברא ויהיינו פגח  
 כצנעה באימא כונן ברא' והיא איהו דזא דאקדשה דעולם השא אן כן לא אבילא  
 פגח אלא כדקיים יושבים ועוד דתקדים שראשונים וברכא איהי פגח  
 דנהיה עלאה אימא תפלין דכישא על האש תפארת תפלין דלך כסוד יהוה דאיהו  
 קדש ל' ופירכי ביאך שמע והיה אם שמע אבל טעמא דאיהי קניות באמצע דאימא //  
 ה' ובען דא איער הנביא בראך יתהלל היענהלל האפל נידע איהי כי איי יהוה ובען  
 דא אקדשה תפארת תפלין דאיהי ברכא איהי פגח דאיהו פגח וברכא איהו פגח  
 פקדין דאקדשה עליהו אן כל איהו זוכה לשכי אלקות דאימא כ' חסדה ה' טעמא  
 דאיהו פגח ה' על כותא קדישא דישא דאקדשה טארבע אהנון דא סתרי דיהוה דכישא //  
 דאפחד לון וכפי לון:

**הקוננים דף טו**

**כ' בתרי** דתפארת עלמא איהו אעיה סגלין דאני אבל ככר תפלין עליה וברכא דתפלין  
 אין קדוש כיהי כי אין בלחך לית פגחא זלמא אפליק ביה שאר פגחין //  
 ועקרי תפלין טעמא אלא ובען כך נאבע איהו דאיהו ז' קודרי וכדודע טעון אלו תפלין  
 וטעמא דאיהו על ה' תפלין על ה' איהו על בניה בגין דבה אפגכה ה' דכונן //  
 אעיה ככדונה י' אבא תפלין על ברכא' דבניה אפגכה ה' דאיהו ככדונה יסד  
 ארץ ודא הוא הויה ירא הוא ארבע טעמא דהויה ל' איהו דאיהו הויה  
 באפגכה כגונא דא יהוה נ' נקדא ל' ה' ויהי כי ביאך ויהי עם איעני א' טעמא  
 אכאל:

**תפלין** דכישא דקצה דאיהו י' איהו ה' עלאה אימא עלאה וטעמא  
 תפארת עליה איהו פאריך חבוא עליך אלא תפלין אבדאש והא  
 איהו הויה דאיהו ביה הנה י' איהו הויה וכו' ובען דא אוקדשו תפארת  
 חאלמע הויה באפגכה:



הפולין דרשה

כחצוה מיתן הפולין דרשי ודרכו הוא שמעו קם וראה ישר ופסוק וקדושים  
 שנים אחרתהו נלדי דאקונה כי בתעב למעלה כי מעהעמחין דמבטא דליתא נקדי  
 הפולין דרשי יתן מעחן דתעמכא דאחא נקדי פולין דרשי וזה רעון ב'מעורתם שראו  
 תבנת לך והוא פלך כ' אב הדי הפולין דרשי מעחין דאבא וראה ישר לך ין  
 והוא באימא פנ' ב' דרבי דאח' אריא גדולה ושביה כענא ארעא דלחך קטנותו  
 והם כענן ין והם בלאה מלכות דבינה: גם אמר כי מעחין דאבא הם כהן מעחין  
 דאימא והוא כענן ב'מעורתם כי כמעחין דאבא איך כדס שתייה אהם מבומים  
 כהן מעחין דאימא אבל בלבושים אהם מעחין דאימא הפולין דרשי אמר וראה ישר  
 כי כהם איך ראה: גם אמר אכריך להטת הפולין דרשי גבוהים מעפולין דרשי וזה  
 רעון פ' א' שמעו קם שהוא דס: גם ב'מעורתם המעוים האבי אינן דקפלא אל ראש  
 השמעו הוא אין דתלת דאין וכן דרש הוא אין דארבע היין: והנה פ' וראה ישר  
 הוא כענן למעט בינה כי יודי טעמם ה' הוא ר' דעם ה'עכמה הדי ה' והוא מעט  
 בינה כנר' ר' די'אח' דכ'א די'אח': נאצרו מאכות שמעו קם מע' שהוא מעלי  
 דאם ע'ב שהוא באטא והוא רעון גם כן אל הפולין דרשי: ומאכות וראה ישר נאצרו  
 אכות ר'א' והם באימא הנקראת א'ר' רא' ש'נ' כוהר: והנה קדוב לפסוק שביארכי  
 ד שמעו קם ו' מביא ר'א' עליו השלום ופושט בא דף ע"ג והוא ועשית הישר והטוב  
 ועשית הישר דא קבלה אל יד והנה ישר הם אכות ר'א' ותפאן הסעפכא שרעלין  
 דרשי למענה מעפולין דרשי מעקאמר כ'א' אל יד: והנה מעכלל כי והמעו הם מעלין  
 אל ראש יוהנה ק'א נקרא ישראל וקרא יעקב כנודע ונ'ל פ'שקם היה מעט אתי זוגות אל  
 הפולין כי כנגד הפולין דרשי נאמר כיעקב איש תם ואיך דכורא דהיינו מעחין דאבא כענן  
 וכנגד מעלין דרשי שהוא ישר הוא ישראל: וכנודע יתרו דף ע"ב נאמר יתם מיומא  
 וקרא דרשי: גם אמר הדיב לרה' על פסוק ויגד יעקב לח'ו' ולפיכך נקרא מן דבקה  
 ולא מן ית' ד' אדראוומא דף כ"ג כי עקרו מעביה והיא מ' העלך ולפיכך נקרא מעט  
 מלך למעט הירבא מן מעחנה ע'ב לשון הדיב לרה' ונקרא מעכא אתי: כיונה היו לו לערב  
 כענן הפולין דרשי: דהיינו מעו קדס להקצט מע'א מע'א א'א' מעו דמעפא מע'א מע'א  
 כתיב מעלין דרשי מע' אחר לחל ורודיעה אנקדס מעט אימא הוא מע'א מע'א  
 דמשורה ישה יענה ד'ל כנודע: ואין להקשות לער עיעקב ית  
 דאבא ובי'אח' ישר אהם מעחין דאימא כי כיון אבא ואימא כו

ענין יצאנו יוכן המסוק אונד' בונד' יעקב זינדיך יאראל ואחרי לאון  
עדיה שיעת' עידיה ציארל' אהא עליון מ'עקב ונודע כי דעדיאה למעלה יתן היצירה  
ופקוב אם חסיד קב'חסי' ואעפ'י' ל'ה' עזר' לאמר על יעקב זכין אשתוק ועטרוס  
בתמידות היה מעט את זעור' אלהין כפי הדין הטול מעוף ג':

**לה דין מעני השיטין וכו סעיף אחד**

נודעו במעני השיטין לבתוב  
באן יד' שיטין ככל פרעה ופאל  
ראש ארבעה איטין ואם אינה לא  
פסל:

איטין יושן אפע איטין עצה הוא כי הנה קדין מעז השלכות הם נה ודעה היא צריכה  
להאר מן אלקית מעתי הלא פעלה נדעה ארבעה מעוזין דילד וחג'ה הרי אפע ועחס העלדיס  
נה ולבן טענה דיד הם אפע איטין:

**ענין הסגן**

אל יד שהיא השלכות יו לה אפע מעיט' כי ארבע מעוזין קדמאין ועלבאים בנאי  
דבינה ופכמים בנלמולת' דזא ואחכ' אלנו הם צמוד מעק' עי'ם אלה העוזין על השלכות  
וטעמ' אהם ארבע בניו אלא וחס אפע וכנדס אפע איטות בפעלה אל יד:

**לו דקדוק כתיבתו וכו ג סעיפים**

צריך לדקדק בכתיבת האותיות שלא תאמרנה כורת אום ארת  
מחס ולא תדמה לאתרת: כל אית צריכה להיות גול' אחד לבן  
צריך לזהר בטקודה שעל האלף שהיא כמען יוד וכפקודה שבתורה וכיוד  
שין ועין ואחרי כלי איהי' טענה באות

וכאחת שאינה נטעה פסולת וכן באאר  
אוהבות הוץ מ'הי וקוף שאין ליגע  
הרגל בניו ואם נגע פסול: צריך  
לתינ' אעפ'י' ג'ן המותרים נודעו לתינ' ג'

דורב זלודה כונעק פ'ן  
והנה דע כי כורת יוד תראה על אום  
אלף הנעשה במעלן כלם חסוד  
לחן כנג' כקדוים דאית אלף שהיא יוד  
ולח' שהמעלן אל האה הם אפע על כורת

אחריהם יחזרו ואם לא יתנו יתנו  
אחריהם יחזרו לה פתח:

**לֹא זָמַן הַחַיִּים הַתְּפִילִין**  
**וְכִי גַּם סְעִיפִים**  
**אֵל** גָּדוֹל אֶכָר מַעֲוֵה תַפְלִין וְכֹל  
תִּי אֲתִיר מִנְחֹן הוּא בְּכָל פְּנֵעֵי  
שִׂכְלֵי בִנְיָמִן: **ב** מִצֻּק לַהֲיֹתָן  
עָלוּ כָל הַיּוֹם אֲבָל מִנְעֵי אֲזַרְיָהוּ

**בְּרָא תָקִי אֵלֶּה יֵפֶת כְּהֵם וְגַל**  
יֵפֶת דַּעְתָּ מֵהֶם וְאֵין כָּל אֵלֶם יִכּוֹל  
לִיחַד כְּהֵם נִוְהֵגוּ אֵלֶּה לְהִתִּתֵּם כֹּל  
הַיּוֹם יִתְבַּלְמַעְקוּם צִדִּיק כֹּל אֵלֶם לִיזְהַר  
כְּהֵם לְהִיתָם עָלוּ כַּשֶּׁת קָא וְהַפְלִיד  
קָטָן הַטּוֹעֵה לְאַמְעַר תַּפְלִין כְּטַהֲרָה  
אֵלֶּה יֵיָאן כְּהֵם וְלֹא יֵפֶת כְּהֵם תִּיִּב  
אֲבִיו לְקַנּוּת לוֹ תַפְלִין לְחַנּוּבוֹ:

לִפְנֵי בִּרְתָם יוֹד כֹּל הַלְּעָנִי אֲבִיהֶם עֲלֵיהֶם  
כֹּל אֵלֶּה הַלְּעָנִי עֵין עֲלֵי וְכֵלָּא כִּי בְּלֹם  
כֹּל יִשְׂרָאֵל וְיִצְיָן:

צְדִיק לְבַתּוֹ לֵלֵךְ מֵאֶחָד גְּדוּלָה וְעַבְדָּה דְּעַשֵׂר  
עַבְדֵיהָ כַּעַם שְׂטִי אֲרֵעַע דְּלִתָן תְּחַקְמוּת  
כִּי הֵם אֲרֵעַע מִשְׁחָן וְכֹל אֶחָד כֹּל לְמַעְרַבֵּה דְּהִי...  
אֲרֵעַע פְּנֵעֵם אֲרֵעַע הֵם יָא וְלִפְנֵי יִכְנֹב לֵלֵךְ גְּדוּלָה  
כְּזָכָר: וְהַטָּעַם נִתְבַּרַע אֵם בְּאֹרֶךְ בְּקָא וְכֵלָּא כִּי:

**דְּרַב דְּלֵלָה** כֹּמְבַרַע קָלֵל ט:  
**דְּמַעְרָא תַפְלִין** כֹּל הַיּוֹם גִּדְּרֵם אֵד מַעְרָן  
הַטּוֹעֵם הִיִּו כֹּל הַיּוֹם כְּדִיִּא דִּיזָן  
וְלַעַד כִּי יִחַדוּ עַל הַכְּסִיעָה נִאֲמַר וְלֹא הַמַּעְרָן  
עֲמֵם אֲבָד אֲמַר לְעַלְמָה אֵין יִבְלֵת לְאַחֲרָם  
הַר מִגְּדָא אֲמַר לֹא מַעֲוֵה דְּעִיבֵנו לֹא הִיִּו יִדִּין

כְּדִיִּא יִתֵּב מַעְרָה אֲמַר וְכֹן תִּסְיִים הַטּוֹעֵם הִיִּו אֲוִדִים אֲעֵה אֶחָד קָדָם הַתְּפִילִין וְאֲעֵה  
כְּבַעְלָה וְאֲעֵה אֶחָד הַתְּפִילִין מֵאֶחָד מֵהַתְּפִילִים הַמַּעְרָן מִוִּזְדֵּר הַרְבֵּי לְבַעֲבֵי אֵהִי:  
אֲמַר יֵא לֵאלֹהִים אֲמַר הַרְבֵּי לְקַטָּן הַיּוֹדֵעַ לְאַמְעַר וְלֹא הִתִּתֵּם כְּפִלִין וְלֹא כִּי הַכְּסִיעָה הִיא עַם מַעַר אֲמַר וְ  
הַרְבֵּי לֵלֵךְ כְּכַף עֲלָא ט כִּי אֵין אֲבַתְפִּילִין הוּא כְּמַעַן אֲלֵהִים דִּיזָן וְהוּא עֲתִיבַת מַעְרָן דְּקַטָּנוּת אֵהִם כְּחִיבַת  
אֵלֵהִים עָם זֵאֵם סִין יִתֵּב לְקַטָּן לְחַיִּים תַּפְלִין כְּנִלְגַם כִּי בְּקַטָּנוּתָא יֵא מַעְרָן כְּנִדְעָה: וְהַרְבֵּי כְּפִי דְּכַרְבִּי  
הַרְבֵּי וְלֵהִי יֵא לֵהִי וְהִיא כִּי כִּיִּן אֲלֵהִם הַמַּעְרָן דְּקַטָּנוּת הֵם שְׂמַרְתָּ אֵלֵהִים וְהַמַּעְרָן דְּגִדְלֵת הֵם  
הַרְבֵּי וְכַדְוִלִים לְכַנְסֵי אֵד דְּמִים לְמַעְרָן דְּקַטָּנוּת הַרְבֵּי כְּנִדְעָה וְאֵם כֹּן לְמַעַר נִרְמִים כְּפִלִין  
אֵהִם מַעְרָן דְּגִלְתֵּי הַרְבֵּי וְאֵם בְּרֵאֵשׁ וְלֹא כְּנִדְעָה וְלֹא שְׂמַרְתָּ לְזֵה עָם דְּכִי הַרְבֵּי לֵלֵךְ עֲלֵהִם  
וְהוּא כִּי אֲמַר עֲדָא לְגִ' אֵ' זֵ' כִּי כְּכַתִּים וְכַאֲזַכְרֵת וְכַאֲרֵעַ פְּרַשִׁית נִרְמִים שְׂמִיר וְיִתְקַה  
וְהַמַּעְרָן דְּגִלְתֵּי וְאֵם כֹּן יִתְכַבֵּד לְחַיִּים אֵם אֵלֵהִים כְּנִדְעָה מַעְרָן דְּקַטָּנוּת אֵהִם לֹא עֲכַבִּיהַ עֲתָר  
הַפְּרַשִׁית טַעַם הַרְבֵּי כִּי הֵם דְּעִקְרָה וְהֵם מַעְרָן דְּגִלְתֵּי וְלִפְנֵי הֵם כְּכַוְנֵת בְּאֹרְתֵיהֶם מַעְרָן הֵם  
פְּרַשִׁית מַעְרָן אֵהִם שְׂמִיר וְיִתְקַה לֹא נִרְמִים כִּי אֵם דְּמַעַר לְבַד כִּי הִתִּתֵּם שְׂמִיר כֹּן כִּי





דעער וואס פון אפגאב אל לאז נענט צמאז הארט גס קבלה אל יד היה חנו  
היבנודו הנאים צמאזן אן טעם העמן כי כתיב תפילן אלנו הם צמאזן פד אפכה  
קדוזה דנקבא נקצח כדוע העיר וכיון אהיא קדוזה אן בה פלפול כלל איהו  
דמשה הך חוש לבדו טעם כדוע קאורים לאורה לנקודה אן הנקודה אנה העיר כיו  
אנה פלפול כלל דק קדוזה קמנה :

**טעם** און נאים היו תפילן הוא טעם און לחל אכס דארטע טחין יד לזעס  
עד טעם אחר כי תפילן דיד דעקב הם תפילן כדאדרה'ל ואין תפילן פגוד  
זדוע דר'ל: טמח: ואן ליער סכין אמוחין דאבא הם תפילן דעלמא דאבי אהיא בינה  
כדוד ביק'ט כ' בעטן תפילן דל' כי גס יעבאן אן תיוב נאים עתפילן אע' אעלמא  
דאבי היא נוקבא לגבי אבא. כי גס הם תפילן מעטחין דאבא עטמו וזוא דפוחא ונאן חן  
אימא ולבן הזכר תייב בתפילן ולא הנקבא וגס אלא נזכר אס תפילן דיד :  
קח' יא לית טעם למה העבר פאר חן בתפילן ונ'ל כי כיון אעמ'מארין הנקבא עבד  
הוא כ' עלמא דהינו ראשו כדליאד זרועתו ונפ'ו ב' צידה רגל'ו בעציה ואינו  
בעלם אחד לבן גס העבדים פטורים ועוד אלא נזכר כו תוחין ועוד אצ'נו עלף  
דוד כי אס אדי' והוא כדען בתפילן ע'אין דל' יוד כנ' כדוד אכפ'ה ע'א' מ'ה' כ'  
והוא כדוע בתפילן ולא התפילן רעזים טו ועוד אדי' מלכד ועוד כי כדכנו צמאזן קטן  
אזוא כתיב טע'חין וזוא לעמא ין דרא' ואפילו הכי העבדים פטורים ממלכ' כ'א  
מן התפילן אדם לעמל' מלכ' קטן :

**סוד למצות עשה שיהזמן גרמא: סמן הרצולה**

**טעם** למע הנאים פטורות מעמלת טאה אהזמן גרמא לפי אכבר נודע כי הנקבא  
לאר מעמד דכדודא אולעמנה ובאוקו התקום הם דפוקים יחד ועקום יהוא  
קרא זמן כי הזמן הוא היו בחינת יוס וללה ובחמ'ת אלנו תקדאים זמן והוא קרא יוס  
ונקבא ללה וכל היצוב אד בלגים בעקום יהוא תחזק ולמנה תקראים תכנת עמדה  
אה זמן גרמא למעם הנזכר כי אס תקרא זמן וטעם ולמעלה תייב כי אין הזמן גרמא  
ולבן נאים פטורת כי כיון אעקבא נבלת כדודא אס כן עמאוק הזכר אה העמדה אין כד'  
אס הנקבא טמאה לבד כי כפר נבלת עמו כעת אעמדה איהר כי ה'ת איברים טמאה  
נבלתם כר'ת איברים טמו ויהם נעמים אעל תכנת לא כעמדה טעם האפר גדים ונא'ו

לקיים  
דאמת כ'

ג' גדים שבת עטמו . ולה סמך גדים שבת עטמו כי הם נכנסים איתם אל דבורא מן  
 אדם אל תהיה לאינם ממוזרים יך במאר העליון והמ'כך אל חלעת הדלים ולקום ר'א  
 מ'שכ שיה' שבת עטמו . יונצין לאון דוודר אוערו איתי עם י'ה אמה ז'א' עם ו'ה ר'עת  
 ותמה כצין ארץ ד'א' נכלל עטמו וצ'א' איה נכלל עטמו ו'א' לה סמך איהם זולנו והענין  
 כי סמך הגדים אשר הדם עקב עטמ' כהם לחיוב הגוף כמודע הנה הם המזיזים בשם י'ה כ'ם  
 ש'ע' עם י'ה א'מ' וד'ש' כ'חיוב הדם נעמך מן אבא נ'ר'תא הנקראים י'ה והוא באופן זה כי  
 ד' אל י'ה בעלמ'א ענין ד' . ו'ה ד'ר' אביא סוד איתא אודי בד כל הצ'ורים כסוד ו'י'צ'ר' י'ה "   
 אלהים כי היא סוד נקודה צ'ר' . כמודע ולכן ה' אל י'ה אשר כותוב אל איתא כצ'ינדה כסוד  
 כסוד תרין צ'ורים ד'ו' או' ד' . ואעפ'א כ'טעון כ'ד' ועם י' ד'י'וד כ'מע'ג'אה הכל כ'טעון ד'ס' כי  
 כדס' אעפ'א החיוב עמך מ'א'וא' אל הגדים <sup>כ'כ'</sup> ולכן חיוב עמך מ'א'וא' ולכן הא'מ'ה גדים הם למען  
 בשם י'ה . גם א'ם י'ה כ'ג'מע'ט' כ'ג'ו' ועם כ'ל'ל'ת א'ת' א'חיוב הדי' . י'ז' כ'טעון ג'ד' והוא ג'ס'כ'ו'ס'  
 כ'א'ל הדי' מ'ע'ה' שהוא א'וא' ו'צ'א' ד'ס' נג'דים והוא החיוב א'מ'ג'וף כ'ל'ל' . י'ע'נה ע'בה ג'ד' ע'ע'נים  
 ד'ס' יהי' כ'ג'מע'ט' כ'א'מ'ת כ'ס'יד א'מ'ה ג'דים לו ו'א'מ'ד ג'דים לה נ'א'ר' ה'י' ו'ז'הו ג'ד' כ'ג'ע'  
 עם הכולל ה'י' ו'ד' ו'א'וד הג'יד והא'פר ה'ד'וד' י'ס'וד כ'ז'כ'ר ה'ק'רא' ה'י' השלמים אשר ג'ד' זה  
 ע'א'ר' כ'ו' ואין לעק'ט'א א'ר' כ'ע'ו'ו'ו' י'ו'ע'ע'ת א'ר' כ'א'מ'ה א'ה'ס' כ'ט'ל'ס' א'מ'ה לו ו'א'מ'ה לה ו'ד'ר'  
 נ'כ'ב'ר כ'י' הא'מ'ה ג'דים כ'ט'ל'ס' ואינה א'ר'י'פ'ה היא לו ולכן היא ח'י'י'ב'ת כ'ע'צ'ו'ב' לא תעשה י'א'י'ו'  
 ר'עת מ'צ'ו'ב' ע'א'ר' ד'ס' מ'מו'ז'ר'ים כ'י' אין לה ר'עת א'י'צ'ר'ים א'מ'דים מ'ך נ'כ'ל'ל'ת כ'ר'ת'ת א'ל' כ'ע'ו'ו' א'פ'י'א'מ'ו'  
 ולכן כ'ע'ו'ו'ה כ'א'ת'ר'ם א'ה'י'א' מ'ע'נ'ת א'ם א'ה'וא ע'ד ח'ז'יה כ'נ'ק'רא' א'ם א'ה'ז'מ'ן ג'ר'י'ת'ה כ'ל' "   
 ומ'א'ם ול'מע'ל'ה'ה' כ'כ' כ'י' א'י'נה נ'כ'ל'ל'ת ע'ע'ו' ו'ק'ד' א'ל'א' ד'ל'מ'ן כ'ר'י'פ'ה א'חיוב ה'ד'ע'ה א'לו ו'אל'ה'  
 מ'מו'ז'ר'ים כ'א'ח'ד' ה'וא כ'י' ה'ר'עת מ'צ'ו'ב' ע'א'ר' ה'וא א'י'צ'ר'ים מ'ע'י'ב' א'חיוב' ו'ה' עם ז'כ'ר'  
 כ'ל'ת' ו'ה'נה ר'עת א'לו ד'ס' כ'ס'וד א'חיוב' ו'ה' א'ה'ס' ז'ק'ן כ'י' א'ם ע'ק'ב'צ'ב'ים א'נ'ר'ם א'ח'וד כ'א'ח'וד  
 כ'ס'וד א'ד'צ'ר'ים ו'כ'ב'ר כ'ל'כ'ר לע'ל' ו'אי'נם ע'כ'ר'ים ולכן ה'ר'עת מ'צ'ו'ב' ע'א'ר' למ'ע'ה ו'ה'ל'פ'ה'  
 מ'ע'כ'ר' לא כ'ע'א'ה למ'ע'ה כ'י' הם ד'ס' מ'ח'י'ב' א'ד'צ'ר'ים ד'מ'ע'א'פ'ר'ע'א'ם ו'ז'ו'ה כ'כ'ל'ל'ת כ'י' ל'כ'א'ר'ה'  
 ה'די' ל'א'י' ל'ה'י'ו'ב' ל'ה'ר'ץ א'מ'ע'נ'ס ע'ת'י' א'חיוב' ו'ה' עם א'ת' כ'ט'ל'ס' כ'טעון י'ג' ו'ק'הו א'ר'א ו'ח'ד'  
 כ'א'ו'ו' נ'ק'ום ע'כ'ר' כ'ס'וד ה'ע'ל'י' א'לה'ם והוא כ'א'ל'ת'ן ל'ה'י'ו'ב'ת' כ'ז'א' ד'ס' ו'או' ה'א' כ'ע'י'ת' י'ט'ו' ו'פ'וא'  
 כ'ו'ע'ו' א'ל' ה'ק'ב'ה' ה'י'ו'א'ב'ת' מ'א'ח'וד'יו' ו'נ'ק'רא' מ'ו'ה כ'ע'י'ת' י'ט'ו' ו'ה'וא ר'עת'ו א'ל' ה'ת'ק'ב'ה' ה'י'ו'א'ב'ת'  
 מ'א'ח'וד'יו' ו'נ'ק'רא' ה'א'ר' כ'ע'י'ת' י'ט'ו' ו'נ'א'ר'ע'ר' ע'ת'ה' י'ג' ע'ע'ע'ים י'ט'ו' ה'ס' כ'ע'י'ת' ר'עת' עם ה'כולל ה'די'  
 כ'א'י'ן ס'א'ר' ר'ע'ת' ל'ב'ד מ'א'ל'ת' כ'א'מ'ר' א'ד'ס' כ'ט'ל'ס' ו'יו'ע'ו' ע'מ'ר'נ'ז'כ'ר כ'י' ע'כ'א'ן . לע'א'מ'ו'ב'  
 א'לו אין לה מ'ה א'ל'ח'י'ב' מ'ע'נ'ו' ולכן נ'כ'ל'ל'ת כ'ר'ת'ת' א'לו ו'ז'ו'ה א'א'מ'ע'ל' "

כ'ע'י'ת'  
 ג'ר'ת'ה'  
 כ'ט'ל'ס' ר'עת'

הוא יתאמר ויחזק ויחזק לו זמן יא לב אפה גדים אחים זולכו :

**ענין** מה אמרנו אל כל לא טעא אטורה נשים תיבור  
היך טבל קאזיקופל וכל תכנות טעא שדחמן גרעה נשים  
טעורות וכל והטובם הוא לני אכל לא טעא הוא בטורה אלה  
חלק הנשים היך טעל תקיף אפאז איך להדקנא חבל מטוב טעא  
הם חידים הטובים ולמן נשים פטורוכ לפ שאין לנשים אהם  
לאה וחל נטורוכ חלק בהם לפ אלאה אינה יכולה לטלס רק  
בכפוי גטור ורחט גס כן אינה נוטלכ לפ אהיא אינה טעחלת  
רק טעחפדים הטעגלים ולטעה ואלו טקראים אדחמן גרעה לפ  
טכבר ידטע אידית החפדים לענה מדך הטעך זעמן וזכוא  
בטכופד לפ אטעכבים אוקם העחלות על יכד וטעכאכ  
הזמן גודם להם ליכד אכל החפדים הטעגלים יורדים //  
בזוג בתומה לפ אלא יא להם טעחלת הטעכבות אהם  
כנזכר אכלנו בדנוא יג טעה אל קא ולכן נקרא טעכב  
טעא אין הזמן גרעה אלא נטלס חל לכך נשים חייכות בהם  
**שמי** עם יי אפר וככר עם יי חעת קעד לעה //  
אויכות יי אלהם הם דינים אהם אפרה טכבות ליי  
ואהיות יי הם החפדים אהם חעת טכבות טעא הטעם  
כי כל אס זה הוא בוא ברק אל ונהה כראז אל הם ו  
אויכות יי והם טעלעכות בנהי אל בינה כנודע ולכן הם  
דינים כולם הם מוד הדס טעכטאן הך האפרה גדים לחיות  
ההך חך טעל קא ולטעה אסם הוא מוד יי אל אלהם אל  
הה אין אס טעככאים בנהי אל הבינה ואז הם חפדים טע  
חעת חכרים : דייכר יי אפר לכאן עם זכר יי עם  
אמי אפר אינו האס אל הויה טעעה רק יי הוא רב אל  
אלהי אהוא כחמד דוא והוא בטע אהם חמד ויהו זכר עם  
יי חיות יי היא סט טעניי אל גבורה דוא כמוד אלהי  
אהא כחעת גבורה ונהו אמי עם יי אפרה טעל אהם גבורות

סוד תכנות טעכב  
כיהנה אפ בת נוכחל  
אל זוג טעא האס על יי  
הטעגל וסם זוג אל חווג  
הטעגל כי כנה גסן יי  
טעכבות טעל חווג וסם //  
הטעגל טעא חווג לטעא  
וכאז יי טעל טעא חווג אמי עם  
יי אפר זכר עם יי רעת  
הווג בזה בי טעל חווג יי  
בטע אוקות יי אהם אוא יי  
והטע טעא בזה אהם ון  
והנה בטענות האדים הטעגל  
גודם אפ חווג הטעגל כי אפ  
אוקות יי טעל טעא חווג יי  
באז טעל חווג אוא אהם  
יי ווד טעא על יי קיזים  
האז טעל חווג כמוד אמי עם  
יי אפר כנז העגל כי אמי  
הם קעד בטע חווג וקפון  
באיהא חווג יי וטע טעל  
כיהל יי קיזים האדים טעל חווג  
להטעב אמי אהם האוקות  
דוא עם השנים אלהם אכס  
יי ואז הכל בטע אפרה נלעד  
חיים כי להיות זוג אוא עליון  
וטעלם וכל להיכס לא טעא  
אסם דינים לכן גודם חווג  
יי טעל טעל אהם חווג  
דטעא באז אהם חווג וכל האדים  
טעגל יי טעל גודם חווג יי  
אסם יי אל הויה ואל טעא  
כח חיות הויה האדים חווג  
רק אמי אויות ראטעיות  
טעל טעל באז כנז ואז יי  
עם זכר חעת : טעל חווג  
לחיות לעה חווג אהם יי  
כח חיים באז חווג אהם יי  
הם קעד חווג האדים חווג  
והם יי כמוד ולכן טעל  
טעל חווג חווג חווג חווג

טעלם יי

דבר קטע

"הנהגת השלח כדרך לפרוץ מעלה הדר תואר תשח: ד"א. אכל כיום  
 אשון. אשון להכית השלח מעולם דמדיד לבו כמערידות אכלתו דכתיב  
 ואחריתו כיום מעד וכיון שמדוד כל כך וודאי יסית דעני מעם וזהו  
 דוקא כיום דאשון אכל מעבדן ואלך יחייב אפילו באו פנים חדשות לעתנו  
 דכבר אולג לה כדדיתה: ז' וט' בא"ב חייב בהן דהוה ליה אכלות יאנה ולא  
 עדיף כלל מעבד יוני אכלות דאכל מעידו אנו נהגים לתארו כל היום  
 אלא שנהגים להנתיב בזמן חשמה: ז' יתכן ושואבניו וכל טע =  
 חופה פסודים מעום דאכית אכרות וקלית דאש: ז"א כותבי השלח  
 ונחמות הם והגדיהם ותגרי הגדיהם וכל העסקים כמלאכת אע"פ  
 פגרים מהנחה השלח כל היום זולת באשת קדיאת אע"פ ותפלה: ט'  
 מלכאעב ועי אשין דעתי עניאבת עליו ובכונה פמוד מע"ב אשור  
 להסית דעתי מעום: ח' הקורא בתורה פבור מעדחת השלח כל היום  
 זולת באשת קדיאת פסע"ב ותפלה: י"א. אלא יתלון תפלו טע"ב רבו  
 אלא יטעו לנד אחד טע"ב תיטעו ויתלון אלא טע"ב: י"ב. היה כדרך  
 להשלח ומחזה ואין יזו מעצת לקנות אע"פ השלח קודמין: י"ג. מעודה  
 ומצודת אמורים להגית השלח:

לפי מי שזם דכע"פ לכתוב תפלין וקנות מהם וכו' י"ט  
 "השלח ככתבם עבד או אזה או קטן אשור דק"ע להינתק יאוגי או כות  
 או יאודו מע"ב או מע"ב פגום מעום דכ"ב דקאדום וכתבם כל אשורו בקאיה  
 או אשורו מע"ב מה אינו כבתיכה: ב' כל הפסול לכותבן פסול בכל הדיקון  
 שאייתן: ג' גר אחר לדיהו תחמה ידאה שאר בכאדעת דהא תחמה ית'  
 עבד ודעתי לאתים וכאר לכותבן: ד' השלח אכע"בן אשור דוס אדע"ב  
 ויא אשורים תנזו ק"ה. בעלזא כיד אשור דוס ואין ידוע מי כתבם ינצו:  
 ז' בעלזא כיד גוי ואין ידוע מי כתבם כעדים: ז' אין לוקחין השלח מחמת  
 ופגרים מן הגוים דקר מעבדי דעיהו דרסה כדי אלא פדע"ב לגע"בן ולעז"בן:  
 ח' אין קחין אלא מן השעמה דכדי בחפזת וכו' תירוח: ט' לקח מע"ב  
 פלג"ע מע"ב כדרך לדיקון לקח מע"ב פלג"ע קצרות שודק יתום מלגה קצרות  
 פתים של אשור וכו' אל יד או פתים אל יד ואחת אל דאז אס בעלזא כעדים



הענין על האלף עד זמן ברכה וחד ועמון אמר להביל שראו חן בניך

**פ"א דין הנושא משתאי איד ינהוג בהשתין ופוסעף"א**

הנושא משתאי על ראש חלץ קבלן אל ראש עד איסור העמון וזמניו  
המנוחה אמר להניח על הראש איש בו קבלן אבל דבר אדוכו לכן //

**פ"ב דין אדם מותר לשנות תפילין של יד לשל ראש**

וכן סעיפים:

אמר: כל כהן המעט שאמר לאנוה  
קבלן אלראש או לכונה פה ראש //

ולשנותם אל יד חוז עם תוד אפטר  
הרוב זלזה כי קבלן אלראש הם תהאם  
קולא דשערי דלא ופולגו כעצמ דזשער  
אכל קבלן פה יד הם קולא הטקולא  
והם תהאם קולא דשערי פולגו כעצמ  
דוקידי כנוסקא פ"ב ומענין שאין קולא  
דלא מענינים עד ראש קבלן לכן אין  
להרדי קבלן של ראש לקבלן אל יד וכן  
המשנה כי למעט אל ראש ה"ט נשפיר  
למס חיה ואל יד למס אל"ט כנז בדיק  
אכל קבלן אל יד מותר לטאורי של ראש  
עפ"י אסבר מצינו אבדוקא עלום עד  
אנה ראש העשר ואפילו עד אל שלף //

כנה מנעלה דשעור וגם כי כיון שהיא  
אל"ט קולא כנו אל אם חיה אהוא זשער  
לכן למה שאין יד מותר לעצמה אל ראש  
אכל חן חיה משנה כנו אל א"ט ולכן //

למעט אל ראש אמר לעמוד אל יד: וזה  
אחרי מקדושה המורה לקדושה קלה  
הוא כי דקבלן יד אע"פ אהם בראש הכף  
הנקד מנעם עכ"ל הם כזד מנע"ל שמו //

הקרא קדושה אכל תקרא קדושה קנה  
מש"כ אהם מלא הנקד"ל וגר ע"כ דשכח  
קלה מן המהים ט"אין לה כ"א אם שמואל  
דגבנה השלם ה"ח"ל דהגבנות  
אע"פ אכל קלה חיה קלה ואל קלה  
הדברים אכדין יוכנו על דקדוקה ה"ט

אמר לאנוה קבלן אל ראש לשנות על יד  
ואפילו ליקח ראש וטעם וליתן כאל יד אמר עפ"י  
שאין מורדין מקדושה חמורה לקדושה קלה ואל  
ראש קדושה חמורה ארננו אל א"י על ראש  
אכל מנע"ל יד לאל ראש מותר לשנות ואל  
היו חדשים אע"פ לא הכחם מותר לשנות //

אפילו משאל ראש לאל יד שתולה עלה עבד  
עד אחד ונראים בבית אחד פגון איש לו //

אכל תפילין אל ראש חדישים ואין לו אל יד  
בולה על אחת מעין עבמה אל ער ונראה  
כתפילין אל יד בבית אחת ומעיה על //

הזרוע: אם אהם התנה עלהם תתחלה  
אפילו לבאן אדם יכול לאנוכם אפילו  
מאל ראש לאל יד: והמורה אכורכין //

כו הקבלן אם אומעיה למכר ביה קבלן  
לשלם וזכר כד קבלן חודא זמנא אדעכא  
דהכי אפולמ"כ ביה זוזי אומעיה ולא כד  
ביה או כד ביה ולא אומעיה אדי למכר

כ"כ זוזי ואם התנה עליו תתחלה אפילו אומעיה וזכר ביה אדי וק"ל המשנה  
א"כ עליו דבר של חול אף על גב שאין כאן אלא המנע"ל לכו

תפילת

אזכר ואתה חתום עדין יקום הקדושה ועשאה בנאמרהו הישנה ששנה יתא לענין  
אלה להדידה כל כך לדבר אל חול מנחם אם הקנה עליהם ונתעבדו  
ימרכבו לדבר אל חול צב אם מעבר לקחנו לדבר אל חול: (ועין לקוח לטעם ח)  
כג דין איך להתנהג בתפילין בהקנסו לבית הכסא וכו'  
עבודה סלימי:

א. אמר ליכנס לבית הכסא קבוע להשתין ותפילין בלאו גזירה אמר  
ישנה כרכיו ואם אווחן בידו מעבר להשתין בבית הכסא קבוע.  
ובבית הכסא עבד מעבר להשתין כשהם בלאו אצל אם אווחן בידו אמר  
להשתין משמע אפילו אם הולך איתם כבגדו מעט אצריך להתעורר בידו  
באזכר שרובו. אלא חולקן בחוק ארבע אמות ונכנס למכירו ועדברי  
הרמבם נראה שאסור להשתין כשהם בלאו בין בבית הכסא קבוע בין  
בבית הכסא עבד. ויש לחוש לדבריו: ב. בית הכסא קבוע היינו  
א"א בו נראה והוא על פני האדה בלא חפיה: ג. בית הכסא עבד  
הינו שכן להשתין מעם אין אדם חולק באצילם לבית הכסא והפעם  
הוא עשאה השקום הזה בית הכסא החלה: ד. אם הם בתיקו

ותער תורה או בבגדו בידו מעבר בין להשתין בין לענות: ה. ולהרמבם  
כשהם בלאו אמר להשתין אפילו בבית הכסא שאינו קבוע: ו.  
אם חזק ליכנס לבית הכסא קבוע לעשות כרכיו חולקן בחוק

ארבע אמות וגולן ככזועת שלהן ואוחזן בתיכנו וכבגדו כנגד לבו  
ויזהר שלא תהא רצועה יזכרה תעבת ידו טענת וכאיוזא תרחיק ארבע  
אמות ויענין: ז. היה לבוש בתפילין והולכך לבית הכסא בליה או  
מעך להאיכה אצין אחות להניחם עדי אחר א"א לא יכנס בהם  
גולן בבגדו ואפילו להשתין מעם בבית הכסא קבוע אלא כיצד עשאה  
חולקן ונחזק בכליין אם היה בו טענת או ככל שאינו בליין א"א אצין בו  
טענת ואוחז הכלי בידו ונכנס: ח. בעה דברים אחרים בבית הכסא  
שכאדה אכל בבית הכסא אבבית לא יכנסם כלל כיון שיכול להניחם

זאת: זה משך ה' מעט א"א להרמבם  
כבר היא כוללת בדרכי הרמבם אכסוף  
האזונה וכל כיוצא בזה טעם הלבוש לא  
כעבה ועשאה שיתן מעט א"א ששנים לבד:



קום המעשה: כי אם אכתה תלמן בראש ושמך בדכר וענת  
 על פניו שיגער עמוד ראשון וזאת וחולבן ותחור ונבט: כי תיטר  
 על ליקח עבית שלמען שלום בידו ותלמן בראשו ובעל עמו יתעוררו

**דגסור שיטה בתפילין וכו' סעיף א'**

א. בלויק אהתפילין בראשו או בזרוע  
 אמור לייאן בהם אפילו אינה עראי אלא אם  
 הבת שלהם סודר ולא היה עמו אשה  
 יסך בהם אינה עראי וכיכר הוא עשה  
 מענית ראשו בין ברכיו והוא יאכל ויאן היו  
 תפילין כדוכן בידו מעתה לייאן בהם אפילו  
 אינה קבע ואם אחזק בידו ואעם כדוכן  
 בידו אמור לייאן בהם אפילו אינה עראי:

כחתי. כד נזכר אהתפילין הם  
 ת"ס והנה השיטה הוא כענין אל  
 המעשה ולכן אמרו אינה עראי אמור  
 כד תלמן דברי רבי אבהו עלהם ת"י כל  
 עה"י ות אהם כד תלמן עלהם סוהם  
 ח"י. לך כהם ישעם אה שיה א  
 תאשים לתורה ועוד כי השיטה  
 תורה אל אהתפילין כענין כ"ה  
 כד תלמן שופר ואין כענין אהם  
 התפילין בראשו והוא יאן והם  
 תהוהם ראשונה כפי המעור הנזכר  
 אמור לידם ענין תפילין לקבוע  
 ולא עראי כי כן אמר תפילין

ח"י האין יבט עשהם בעקום הקלפה הנקראת כחזה והיא מעוקה ועיניו אהם כן אמור  
 אל המעודה ולא המאמר אהם כענין לבנית תלמן וכן לעמוד בין המעשים ובין הקבדות  
**כ"ה דין תפילין בבית הקברות** ובבית הערוץ ובנו בסעודת  
 אמור ליכנס בבית הקברות או בבית ארבע אמות אל תהי ותתלמן  
 בראשו מעום לועג לראש ואם הם מעבוסים מעתה לך בבית הערוץ בבית  
 התלמן אכל העומדים בו הם לבושים יכולים לבית אהם תלמן לבתלה  
 ובבית אהתאב אהתאב בני אדם שומעים אהם לבושים ומתקבצים עבותים  
 אינו יכול להכנס לבתלה ואם יהיו בראשו אינו כדך לחלוק וזכירת  
 אהם אכל העומדים אהם עבותים אפילו יהיו בראשו כדך לחלוק

**מדות**

# הרכוס ברכות השחר

ב"ו ושאר ברכות ובו טסעיים

קרבן זלזלה

כאשר יתכנה יתע

אלה נאמנה עתה כי מיוחד

אלה הן המדות שכל עשייתן לא יחזק בפניהן

אדם הראשון אמר בלא זכר עדיין אלה והיא נהודה מסד כללית כי עתה נאמנה ו/

לנאמנה אכה בלאתה עוד נאמנה בכיתה אכה ירכבה סוף רוח דלכרה אכה בעתה

מור נפח דערה נעלא כי אשמו נאמנה אענה כי הוא כללות ארבע מדות כל אנה

כנפכה ולתקם נקראת נאמנה ואכה עתה לעולה פוענ ופנ במוד פנ כי לעה נג

נאמנה בלכדים יהיה העלבות נעולם במוד הדעים לבדרים וכה אשמוך ועל עיהו לנה

מור פנ ואתה אכה עתה לחמה כי בכך הדעים לשדרים

בא אשמוך קיל הרכנה בדרך **הדב זלזלה**

הנוק נאכו פניה

בדקות הענק לעפיה עונה נה רפנו כן לנה

הוא חסות ואליך במוד לל ולנה ולכן

היה חסות וקיל וקיל קלכה

אנו מברכים ברכה ו נאמנה כלנה חליך נאכו הוא גבליאל במוד הגבוה נאמנה הלנה

מבאמת על הגבוה כח הדרה חסיכה והה הענק נאכו פניה לנו העכעכב

במוד רמל נ"ן וינב במודיין העצמות והוא מוד היום והגבוה בלאתה

היה יין מעבר והוא מוד טולך וזמן להחן כן יום ופנ אהויל יד יין

העצמות אל עיה ותח הענקין כן יום ללה

התעבים נאמנה חזרה במוד הרכנה נענעו נענעו ואן

לזעך ותלפד נאמנה נענעו מלך גבליאל נם שכו עם ארעו איתחכו שלה נענעו חיה חיה

בגדנות שלמה אהם ידעו יום נעדה לנה וזה לבחן בגנים חין לנה

**בא אשמוך ברוך עליך**

הדב זלזלה כנעכד י"ב

מור העלבים עתים ונחן לפי סה נקנח סלח

האדם בעולם הזה חס מיוז מדות

מלנו לבנה מדונה ומכנס עלה לעה קלטה המלכות בו מדות

ב"ו חיים נענעו מלחם זמרת הענף וכן גסין איננו חקס וזה כנעכד י"ב

אדם הראשון  
בכאל הענף  
מפני הגבוה  
כי גבלי במעון  
גבוה ואלקות  
אך לא יענה  
אל המצפון  
אם כבוד גב  
לנה ואל לנה  
מפני רכב



ברכות

במנוחה  
התורה  
יום ילמנו להקביר  
בכל אהרן  
יש ויש  
שנים  
ולכן  
ומענין  
דחינו  
עד  
תורה  
פסוק  
בכבוד  
נשאל  
יכל  
כלם  
נלא  
נח

בשם שאלו יבדק עטור  
ישראל כהמלכה  
ידין יבדק על ענין ילדים  
כא יבחק עטור יבדק  
המעביר שניה מענין אב  
ויהי רצון וכל עד בדיק  
אתה ה' גומל חסדים

העצמות לעטור אי אלא  
תקום ה' אלו דחינו עטור  
ישראל דחינו העטור  
ישראל הכפר אלו ידוע אחות  
עטור דחינו כעטור ה' ולא  
עטור חתה אלא  
עטור

מוכים לעטור ישראל וכן לענות  
אחתם הגומל חסדים מענין לעטור  
עבאז עטור שאין הידים תקיפות  
אחתם טהור למדרס בבית הכנסת  
ידי מעטור יחייב אדם לעד כל  
יום מעטור ברכות מעטור  
על יום אחות כמדיקון

אעפ"י ארבע דעות שארה קדישים מעטור ברכות:

**ענין** כללית מעטור ברכות הם ארבע  
כמעט מעטור וכשמעבירים באם אדם  
כי אלקי אל אדם כזה ירד ה' כי  
כד"ר בועז ק"ר  
ד"ר כי כשהוא עולה הנשמה  
כמעט ק"ר ומעטור עטור כמעט ק"ר  
מעטור ומעטור י"ו כמעט ק"ר  
גם כן נ"א מעטור נ"א כמעט ק"ר  
נ"א כמעט ק"ר ומעטור נ"א כמעט ק"ר  
מעטור מעטור מעטור מעטור מעטור  
מעטור מעטור מעטור מעטור מעטור  
מעטור מעטור מעטור מעטור מעטור  
מעטור מעטור מעטור מעטור מעטור

שם

פ' פ' פ'

א' א'

בְּרַבְרָה גַּם כִּי בָרַךְ חַמְדָּו לֵאלֹהֵי כִסֵּן בְּכֹף גַּבְרָה

זוהר: קָדְשׁ דֵּף קָשָׁא

פְּרִיזָא

מַלְכָּא דְאֵל לְהַפְרִישׁ תְּרוּמַת גְּדוּלָּתָא  
 וְאִתְקַוַּי בְּרֵי יַמְטָא פְּעָלֵי כְּוִשָּׁא  
 דְכַנָּן דְמַתְּכִיבְתָא הָאֵל בְּרַמְשָׁה דְלִי בִין לְחִתְבָּא  
 תְּרֵי יַמְטָא בְּמַכְרִיזְתָּהּ מַלְכָּא כִּי הוּי יַמְטָא  
 דְכַנָּן לְמַעֲנֵם אִם הוּא אֵל יַמְטָא וְהִינֵנּוּ אֵל אֵל  
 מִלְּמַלְכָּא דְקָבֵר אַמְרֵי וַיִּקְחוּ לִי תְּרוּמַת תְּרֵי  
 יַמְטָא לְיַחֲדָא לִי תְּרֵן אַמְטָא בִּימַת דְהִינֵנּוּ  
 תְּרֵי יַמְטָא בִּימַת אֲבוּן דְאִמְטָא וְשִׁירָא דְסַם כְּוִשָּׁא  
 תְּלַבְתָּו לְשִׁלְמָא וְעַבְדֵי דְשִׁבְרֵי וְהִיבְרָא אֲבוּן  
 דְמַתְּכִיבְתָּא תְּרֵן תְּרֵן יַמְטָא אֲבוּן אֲבוּן  
 עֲלֵיָא וְתִמְכָּא בְּכַדְוִיָּהוּ כְּדֵף לְיַחֲדָא לְקָבֵר  
 אִמְטָא דְכַדְוִיָּהוּ יַמְטָא דְכַדְוִיָּהוּ יַמְטָא אֲבוּן  
 אֲבוּן אֲבוּן יַמְטָא אֲבוּן וְאִיזוּ שְׁחִירָא אֲבוּן  
 הָאֵל וְשִׁד וְהִי בְּאֲבִלְמָס תְּלַחֵס הָאֲבוּן

תְּרוּמַת דֵּף בְּטָב לְגַבְרָה וְעַד כֵּן

וְאִתְקַוַּי דִּימְטָא דְמַתְּכִיבְתָּא לִי בִימַת דְאֵל  
 כְּדָקָה יֵרֵךְ תְּרַעַם אֲבוּן דְאֲרַבְרָה  
 קְדוּמַת קְדוּמַת מַלְכָּא בְּכַבָּן הָ חַמְדָּא חוּמַת  
 אֲבוּרִיָּא קְדוּמַת מַלְכָּא בְּכַבָּן דְחִיבֵי בְּרַנְסָא לְבַחֲרָא  
 לְקָשָׁא בְּכַל יַמְטָא

כְּרִימַת תְּרוּמַת לְקָשָׁא בְּרִימַת כְּוִן רוּם יִדְהוּ טָאָ וְאִתְּן עֲשֵׂא אֲבִבְרָא לְפַלְקוּ דִּילְהוּן לְעֲשֵׂא  
 סַתְרִין דְאִתְּן יִדְ דָּא וְאוּ הָא דְפַלְקוּ יַמְטָא וְכַבָּוּן דְאִלְפָּא בִּיבָא עַד סַלְדָּא יֵרֵךְ יֵרֵךְ יֵרֵךְ  
 וְהֵאֵל אִיזוּ דְאִתְּשֵׁר דְכַנָּן יַמְטָא יַמְטָא יַמְטָא יַמְטָא יַמְטָא יַמְטָא יַמְטָא יַמְטָא יַמְטָא יַמְטָא  
 תְּרֵי יַמְטָא אֲבוּן יַמְטָא בְּכַבָּן דְחִיבֵי בְּרַנְסָא לְבַחֲרָא לְקָשָׁא בְּכַל יַמְטָא  
 אִיזוּ דְכַדְוִיָּהוּ כְּדֵף לְמַעֲנֵם שְׁכַל יַמְטָא לְפַלְקֵי יַמְטָא לִי תְּרוּמַת:

**הַתְּרוּמָה** חוּי כְּמַדְהוּכְבָּא הֵתְּכַבְרַתְּסֵי מַעֲנֵס שְׁחַם לְאֵר וְחַל וְחַם תְּרֵין הֵתְּן אֲבוּן וְכַל  
 אֲבוּן בְּלִמְטָא הֵתְּ מַעֲנֵס אֲבוּן וְכַבָּוּן כְּלִמְטָא יַמְטָא אֲבוּן וְכַבָּוּן וְכַבָּוּן  
 וְהֵאֵל סוּד יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ  
 לְפַלְקֵי הֵתְּ וְתַמְטָא לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ  
 הֵתְּ מַעֲנֵס וְכַבָּוּן כְּמַדְהוּכְבָּא לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ וְהוּאֵל בְּאֲמַרְבָּא כוּד כֵּן הוּאֵל קָשָׁא חַמְדָּא  
 יַמְטָא וְעַד שְׁחַם וְהוּאֵל חוּי אֲבוּן וְכַבָּוּן יַמְטָא אֲבוּן וְכַבָּוּן יַמְטָא אֲבוּן וְכַבָּוּן יַמְטָא אֲבוּן  
 וְעַד שְׁחַם חַמְדָּא לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ  
 לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ לְמַעֲנֵה יֵרֵךְ

סעיף ד' יעני

ד' בריך לברך בכל יום שעאנן יהודי: אלא שאנן עבד  
 אלא שאנן לא יברכנו: ד' יעני  
 קדם וברך וקח כעשים קודם אברך מקור הפורים לא ערכנה  
 י' יש נהגים לברך הנותן  
 ליעוף כח ואין דבריהם נראין  
 ד' יש נהגים לברך ברכות  
 נוספת על אלו וטעמה הוא  
 בידי: ד' כל הברכות האלו  
 אם לא נתחייב באי זה מהם "

הרב זללה"ה  
 כוונתו לה"ה בכל מקד היה מועד  
 עכבה והנוקן ליעוף כח אע"פ  
 אלא נוכד שעתה: ופני נכבד טועה  
 וכוונה באורך פקד נ"ב:

לית. ואנן  
 ז"ש נאמנה  
 שמואל דעבד  
 שמואל כח  
 פניו פשוט  
 דמלתא י  
 עבד כיוון  
 פניו שמואל  
 יברך עליו  
 לברכה  
 אם השומר  
 שש אלו טעם  
 אברכה ולא  
 אע"פ דח אע"פ:

הרב זללה"ה

כען אלא שטע קול הרעגול או אלא הלך  
 או אלא לבט או אלא חגר אוטע אורה "  
 ברכה בלא הזכרת השם: פ"א לא"  
 יקרא פקוקים קודם ברכה התורה "  
 את על פי שהוא אוטעם דרך התנועם  
 ויש אוטעים שאין לחוש כיון שאיננו "  
 אוטעם אלא דרך התנועם ועבון לחוש  
 למבדל ראשונה:  
 מעלו וכיאל תיב לברך כשהיה בל הברכות אע"פ אלא נתחייב בהם חוץ בעדכה  
 שנתן לברכה כיום קצת בלב וביוס הפקדים כאן לאחריה טעם שאין השם אפואם  
 בעגלה הטעם. אע"פ וכין אפול אפואם אינו דומה לברכה יאר אור מן דשוער כיום  
 אחרים מעדכים אוקו וש למועד הנגד מן האור על ידי אחרים. ופסנדל שהכל אפואם  
 אין לאחריה אותה הברכה: וכל דרך הרב זללה"ה אפול אותם הברכות רגע לאחריה "  
 עלונים בלעגל נראה אכ"כ למעד אותם הברכות באזכרת השם כיון שהכונה "  
 היא על האורה העל העלונים הדי הוא נאנה טעם ואינה ברכה למעלה: דומה "  
 להטקן לעף כח:

# בית הכנסת

צעת להיות איתן האישים לכנסת בבית הכנסת הם זרימים קדש השלמה ראוי  
 לכותספלה כן להודת לעסק דרך הדם ולהיה צומעאם כאן וצומעאם ודיעין " <sup>לעבוד</sup>  
 האיכין בעון בית הכנסת נכבדים בערונתו בהלכה ~~עד הנושא~~ <sup>לעבוד</sup> עשית האל

**מטען** טאחד ראונטם בבית הכנסת היה אומר עמי זלהי שאינו מעל אלא אם כן " <sup>העל</sup>  
 תעלה תעלה אם ולא כנאדקס אינאקס עמו ונעמלליס טעקס אר: <sup>העל</sup>  
 גא הוא לא היה עמאדא דאזעס כי היד עמאדא לעמאד מיט אהיה חולג יגס כדי  
 לויך לבית הכנסת עמאדא בעמלה והלען ולא היה יכול לעמאד זר בנלה:  
 צדיך לכת אל בית המועד קודם עליק המור קדש חזק מלכ ובעלן וחדתיי זיהיה " <sup>העל</sup>  
 טעאדא אעזוס:

**סוד** לכת עבידו לבית הכנסת עמאדא כמלדת ובעלנו  
 ג' תורי ולהיה היה אומר הכרכות בקדונו בנלה ואחכ ביום היה תעמאדא ככצירת  
 ועמא תעלן ואחכ היה עקחיל אלהינו ו/ <sup>העל</sup>  
 בודת הכנסת הוא עם לך טמא כנאסיא לכל אגמא אערן עלען עב קג סג ודהה הם <sup>העל</sup>  
 ומכנאין כעלכות אהא עם לך ויא כעלכות טאחד ככצירת וטחם טאדק כעמאד דעלן <sup>העל</sup>  
 ודהה טאדא עעזוס לך עם טאדא כוללם כעמא כעמאד:  
**קודם** איכנס בבית הכנסת יאם על לבו טעבוד ואהפכה לרעך כעמא כעמאד <sup>העל</sup>  
 ואחכ צבנס: <sup>העל</sup>

**קודם** איכנס יכיון כי בית הכנסת היא העונה קודם צבנס עי צדיך למען // <sup>העל</sup>  
 וז' יכיון בשם אעצ'בך: <sup>העל</sup>  
**קודם** איכנס יאמר ואג כדוכחאד <sup>העל</sup>  
 ו/ ואעמם עיס אפון עעזוב <sup>העל</sup>  
 יכין כעמאד עולב קמדך אהוא חמד <sup>העל</sup>  
 העלון וחו כדוכחאד חמדן הבדולא שחמה <sup>העל</sup>  
 אהר אגו צריכס אלנו כעמאד ובעמא // <sup>העל</sup>  
 להכנס עמו כעמאד העלך כדי להעמך <sup>העל</sup>  
 אאלככו ודהה ככל הייטס צדיך לבין <sup>העל</sup>

**פסח** ר' אהא ואמר ואג כדוכחאד אגא טבך <sup>העל</sup>  
 הכי אוקעה דלא בעי ליה לערנא לעמא <sup>העל</sup>  
 לבי כעמאד אלא כי איתלך כקדונוטא באעזוס <sup>העל</sup>  
 טאדק וטוב עמא ואינן טדיבו בנלה לקע' ק"ג <sup>העל</sup>  
 הדד ואת עמא רחמיך אהא טיכך אהא טיכך <sup>העל</sup>  
 דא אהדחם ואעמאד אל היכל קדוש דא יטחך <sup>העל</sup>  
 כידאחך דא יטוב וטעל לאפוללע לן כעמאד <sup>העל</sup>  
 ויטל לבי כעמאד ויטל בנלה כדון סביב ואינן <sup>העל</sup>  
 עבד אהר יאראל אהר כן אהמאד: <sup>העל</sup>

טעמא  
 ק' קטו  
 טעמא  
 ק' קטו  
 טעמא  
 ק' קטו  
 טעמא  
 ק' קטו



# בית הכנסת

התקד הוא כי הוא יתעב דכלו יומי בין  
 כיום בין בערב בכל אגודתנו אצלנו יום  
 ותכונן באם אצט"ק ~~ביום~~ ביום וזמן  
 פוד בפית אלהים נהלך ברגש פי ברגש הוא  
 בגי' עם הנפוד עם העלה אכל בכל יום  
 ויום כבוד אל אובאחט עאס: זה וקבון כי הוא  
 הגוד ציוס הוא כי יאד אוב אלק לאצט"ק  
 גודר ציוס האשון ו/ עד אוב אצ"ב אהיא"ן  
 קבון מה כי היא הגודרת ציוס אצי גס קבון  
 בונה אחת כי באת רענע אל כל יום ויום  
 בה קבון בכל אגודת קבון היום הוא וכל  
 האם בלל באת היא אל כל יום ויום:  
**כ"ד** באתו אצט"קו בפית הפנת"  
 יפון בשם אצט"ק העלה כנ"ע  
 חנה וז"ב האדם לנכס שמורה בפית"  
 הפנתה כנ"ע וקדמי כיראו זהו תלת  
 פ"ג אצט"ק בעטנו אף נכנס בפית"  
 אלהים יתברך אעז ודדו חלבו אל עלום:  
 כ"ה לכו לנכון לעשות ח"ב ח"ב לעלות  
 אלהים נהלך ברגש א"כ אגודת אה"ג  
 תחין וצ"ן היא התלבות העולם קבאכ"ס  
 ע"ן כנסת צוית אלהים הוא בית הפנתה:  
**כ"ו** בית הפנתה פ"י פנתה פ"י פנתה פ"י  
 הוא ענין אל העלמות והשגה  
 והוא פי קודם חכמה באותו ענין וכבון  
 לנכס שמורה ולא כנכס כנכס פ"א וזהו  
 נהלך ברגש פ"י פ"י פ"י פ"י פ"י פ"י

דוקר בראשית דף א'  
 וכך פירא קם מעט פיר עני לומר  
 למאריה ולתעל ליתיה  
 ולתעסקתני היכלה כדחיל פגא וכר  
 כן... אל כלות ויפס שימא תאמון "  
 אבהן קדישין דבתב אצי פדנחמדין "  
 אבא עבדן אצט"ק אלהים קדאן צ"א  
 חנה אצט"ק לא לעצ ליה לבר נא אפלא  
 בי פנאכא אלא אי איתן פקדיתא "  
 באמרום יאכך עני דאמון כקמו כלותא  
 קצו ק"ד ה"ד וזעזע חנוס חמדן אבוא "  
 עיקר דא אצט"ק אצט"ק אל היכל  
 קדאן ביראכך דא יאכך ובעז לאכלא  
 לך בדישא וברך כן יעל לבי כנכסא "  
 וכל כלותיה כדן כנ"ע ויאצ"ר לעבדי  
 אבה ידאל אצ"ר עך אצט"ק:  
**כ"ז** ד"ע ע"ן קציה לצי כנכסא "  
 כד עבדן עקדניה ולא כנכסן "  
 כד יאצ"ר וצ"ב פלגושיה וזעזע "  
 אצט"ק אל היכל קדאן ע"אכך ק"ד  
 אצ"ר אן הוא תעלמי הא סודי מדוכא  
 דאקדא:

פ"י פ"י

פ"י פ"י

אצ"ר

פ"י פ"י

כ"ו



בית הכנסת

כי כנגד הוא קמחן אבליןן שהוא חסד וזוהו ברוך המהוץ והוא כנגד:

### בית הכנסת

**כשהוא אדם** כנגד בבית הכנסת יתקנה כנגד יתקנה ויחזק יתקנה אלהים  
 יחוננו ויברכנו וישנו אצטע פסוקים ויצאה כנגדם אצטע דקפוקי  
 אל הקינה לא אל בית הכנסת ומשם הוא יבין אצטע פסוק יגמור הקנה אחר "   
 ואמנם יבין כי הקינה היא תלכות ואנו מתעבים אלה אצטע אודות התקנים אדם  
 מתמיד עו תלכות ואז התקין את תלכות גם כן אנו מתעבים אלה ודיא תבלל התקנים  
 ואמנם כסון לבול עמך לקבל תעודות התקנים האלו האצטע אחר עם התלכות כח  
 ואמנם כסון ביום ראשון אל פסוק ראשון אלהים יחוננו וגו' וכסון יהוא גבד על "   
 האצטע פסוקים והוא כעבודת חסד על האצטע תעודות וביום שני כסון כי פסוק את  
 גבד על כלם וכן כלם עד יום ראשון על פסוק שאי יהוא גבד על כלם האמנם  
 ביום השבת אין צורך להקין הקינה יך עמם אחר ודיא פקדא אס הוא כנגד חכה  
 ותקדא שבת וכלם כלליתו או אס הוא כנגד הבינה ודיא כולל לכל האצטע ולבן אין  
 באצטע אלא הקנה אחר: חד אלה על קין עמם תודי זלדה: ואצטע אצטע אצטע אצטע  
 רחיים זלדה דא שאה דקפה אחר ופסוק אחר וביום השבת דיד שאה אצטע הקינה  
 וכל כי זכ עקד:

דא יתקנה לעמדי זלדה אלא היה רוקק כל זמן שהיה בבית הכנסת.

כנסת

לקינה  
קיי

**תפלה**

דין האין לך אגם תפלה וטובה אלא מעבודים כד תמצא ומועדים כ"ו  
 אין אום תפלה אלא יתחד אור ואפע תדע לך לאי זה כדאי זה ואמר  
 מעור ונראה איך הפרד גדול בין תפלות החול ובין תפלת האבן בין תפלת הימים  
 טובים ובין תפלות הארבעה עשר ובין תפלות חולו לעשועד ולא די זה אלא בימים זו  
 טובים טעמים אינו דומה לתפלת שבת לתפלת טובות וכו' וכן יום כולו יום  
 עשועד אינו דומה לתפלת הכרז לתפלת העמדה או לתפלת ערבית וכו' וכן כזה ונדון  
 עולם אפילו בימי החול יא אינו בין תפלת יום זה לתפלת כל יום אלא יחד ולא כאי  
 יום זה כיום זה ואין לך תפלה מיום נדבכא השלם עד לערב לבו ודומה לתפלת  
 כלל ושקד ומוד העבן בקיבור כי הלא התפלות שמינים נדבכא בדודי השבע מלפס  
 ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה הם מחודשים ומאונס ואינם הדבוכים עשועם כי  
 בכל תפלה ותפלה שלם נכבדות בדוכים מעדיין לא עלו באום ומן וגם כפי ערך  
 מדר אלו ודומות דשלות כן כנגדם הוא מדר הזוג עליון וינתק השמין ו  
 והוא מדר כפי ערך הדבוכים ואין להאריך בזה יותר וזהו סוד שאינו ארבעים ו  
 בכל יום ובכל זעה תפלה ואינו מספק והטעם כי בכל תפלה ותפלה טעמה בזה  
 תחודות ינה אלא עשית בתפלה זולתה ודי בזה כשתי ודי לך זה כדי שלא תטעה  
 תפלת קבוע כאשר אמרנו לך:

דין כי יא מלאכים תמונים על התפלות מעולם אולם לתפלה בעת אחת וזה  
 בעת גם י' אפע כי יד הקדה השלשון וכל שלם ועלם תחלק י' אנה כבוד  
 ואולם מלאכים בעת אחת מלאכים אוקם ועלם נאמר וקלה הם רגל יאדה כי אופת  
 יאדה הם י' וזהו תפלה כמעט יאדה וזהו אדמו מעשה באומרו ואכתן אל  
 כשתהיה כי תבנה ואכתן הוא בעל י' וזהו תפלה וזהו יאדה וזהו בעת  
 הדא כי בעת היא אכתן זהו תפלה כנזכר לעיל:

דין לעור ונראה נאמר מאז שלם לדבר כלל כפי הכנסת דק תפלת לבד  
 ובמעשה אפילו דבר מעט ותשובה לא היה כדבר לדבר כן ימשך  
 איזהו דבר של חול באמצע הדברים:  
 כל דבור שאינו של מצוה והכרחי יזהר מעט ואפילו דיבור של מצוה ו  
 ימעט בעת התפלה:

דודי ומאן דמאמעו בביניניקא ווי ליה דאחזי פדודא ווי ליה דגרע מדי מעבורא

כ"ו  
ל"ד

מע"ה

ל'קו"ט  
ל"ב

כ"ו  
ל"ד

זאת  
הוא  
ל'קו"ט  
ל"ב

ווי ליה ליה ליה הלקחם באלהא דיואלא דאחזי דהא ליה ליה ליה ואלא אשכבת  
תמן ולא תמן מענה אנהיג קלנא בתקווא עלאה דלעילא: וכו':

**דודר ויקרא דף ת"כ**

**אסור** לאוס להתעלל בעצמות דק " כשער היטעמנא את קונו באמתה  
גדולה אסא לא כן אין כשער לקבל ההאיה  
העלונה על ידי העלנו דק באיננו הוידי  
אן בהוכיחו עונותי אך לא באחר העלה  
אך ההכנה היא טובה אבל כהיה באמתה  
גדולה:

**כרורי** ז"ה העלם לא התעלל התעלל בקול  
כס אפילו סדר התעלה קמנוש כגון  
הזמננות וכיוצא בו לדורות הכנה לענו  
יתברך זולת ביום אשת הים יוכי מעו  
עמול כשעור מעט ספור הערת:

שפיר קבלא הא אמתה הא דננה לא אשכבת אלא כשער אשכבתן עונתו כהנא וכו' וכו' "   
דבא אינון אשכבתו אמתה ודננה כגעה אמתה בכחנא אשכבתו ענו דהוא דחיקא מן  
דינא תדידי וכחנא עשא לאתכחא תדידי באשכבתו נהדין דהא יתיר תעל עשא ועד דהא  
כחא דינא גרים רעה בלואי והכ הוא דהא לואי אשכבתו על שיד לעלשן כחה  
דאקשה ואלן קיימין עליה וציה אשכבתו פלמניא דקרה כהן קאמא עליון ענו מלן  
בתדוהתא כדשעתא לחדא אמת קדישא פדקא אמת וילוא בציר כדין כתיב דעכ"ה  
הוא האלהים דא הוא קרמן לקדבא רחמי כדינא ועתקסם כלא אשכבת ולא אשכבת  
קרבתא תמן רחמי קרמי תערי וקב לגביה וילוי ענדדו דעפאא בעלמנו עכביה "   
כדחילא כשדא היאך אוקים אמתה ודננה דא לא אשכבתו גביה אלא הכי אוקשהו  
דכאשכבתו דחפדיה ודיוותא לאורייתא דא הוא אמתה ודננה וואו תענון לא שטתן =  
עכבות וכו' דלא קוס כדנא קמיה תעריה עכבותו וואו לא כיל ושא כקתיה אלא  
דא דעלה דא תענון לעלם יכנס אים אשכבתו עכבותו ויכלא כלמיה דהד לעמור  
ענוותת פסתי אשכבתים סל אלא אמתה אשכבתו אשכבתים כהן רחמי לעה אמת "   
עוד תרומה  
דף ת"כ  
דף ת"כ

עוד תרומה  
דף ת"כ  
דף ת"כ

יגזר

דוד אלו השמים ראשם יאמרו ויבין דאמון גולגולת שיריפתא דדודאן /  
חד וחד ואמון פתחן דעלמא על דא אכאמדיך ברע דאיתרון בכללן הסלקבן קודש  
קודשים דאמון שעה גדולה וכלל שבתיה והטרו אלן שיעור אע פתחין /  
קודש איתחול האדם באהיה כריך לקבל עליו מצבות עשה של ואהבה לבטח  
פסח ויבין ל אהבה כל אחד יתאמל בעשאו כי על ידי זה תפלה //

כבוד  
דף 1

תפלה כולה תכל יאמל ויכול לעולה ולעשות ופטרמו אהבת החכמים שלנו שאיך  
כל אחד לבול עכמו כאלו הוא אבר אחד מן החכמים יכו ותעד הזדבנו מעדי ולה  
על זה וזה ואם יש איזה חזק שגדה חן או תחול בביטו או בענו ישתקף בעשנו ויתפלל עליו  
וכן בכל דבריו ישקף לכל חכמיו עמו ואין כורך להאריך בענו זה של החכמים שלנו :

מעשה  
מעשה

**שולח** לקות את האין נשמה התפלה כדי שלא תפסיק עולה :

**כשנפטר** ד אלעזר נבטמו בלמדיו לקרנו ואחריו לו ו/ אחר להם ו/ /  
וכאמנם תתפללים דעו לפני מי אתם מתפללים : הכונה כי האדם  
תפלה כריך לבין להעשף אל ה"זא תוחין דגדלות דאיתעו והנה כאן אחר כאלעזר  
לקלמדין סוד גדול וחוא כי הזכר להם איכונג גם כן להעריך עלידי תפלה וכונתם  
תוחין יתר עלהם אל ה"זא שחם תוחין דגדלות דאבא שחוא יובר דחיים וזרו רעו  
ביתר מאמר להם דעו לפני מי אתם מתפללים כל כי אבא הוא לפני איתא קודים אלה  
ואילן נקראת מי וזרו דעו לפני מי אתם כל אתם שאלכם לי כוונתו להעריך תפלה  
אחא לפני מי אפ"א בינה כ"ל :

**התפלה** היא תלבושת דעשיה זריא עבר ושאלת ת"א כורכיד ומתעין  
כ"ענוק ולפני יי אפוך איתו כי תפלה היא בתעב תלבושת לעב דלית לה ענינה  
כלום ולפני יי לפני ז"א שאלת כריכה וזה נאמר בין בתלבושת דעשיה בין בתלבושת  
ד"ידיה ו/ כי כל אחת מאלת תעור על מעלה תענה :

מעשה  
כבוד  
ובן פתח עתי  
איה קול: אשער  
הי צ"ל וישן אס  
ובחוק ג"ד  
כה:

**עשיה** הק"ה שלא יכנס בירושלם אל מעלה וכל דע כי לשלם כל השעות שרדפנה  
הם כל נקוד אך בתפסה הם בנקוד ודנה כאמרת יתקדים א"א או תמוגיס //  
ארתם אין לאו לבין האמעת עם נקודות כי א"א נטלא שכבר נכנס ה"ה בימולם של /  
מעלה אך אין לבין כך שעת כל נקוד כי אין א"ע עשיה אלו הם בתפסה הם בסוד השנה  
אכן וזה הוא זוג בינה עם שניה ולא חכמה עם שניה והזכר בזה ואל תעור על דעוטה:

לדונה  
דף י"ב

תעלה

ה

# כשיצאת

איתא קדושים על ידי הקודות אז טעם הזווג האמון לחיה  
 מאותה הילת וזוג זה שטעמו כפי טעם כהרן הכי יאך כשהזוג  
 הוא על ידי איתות נכד אז אין הזוג רק להחיות העולם על ידי הקודות  
 אז טעם הזוג הוא חכמה דאבל עם איתא ונאכט דקצה וגי וירולם שלעלה הוא איתא  
 וכשהזוג על ידי איתא אז הוא בינה דאבל עם איתא:

דמות  
א קצו  
באך

# תפלה

פדיתה תפלה תפס אהדמעט טמכות מתבחה נעיה ופאלא דתתי ספידות  
 פתחה נעמה אז יחול אור הכתר עליהם (יתפסו דתמים לפל העצות):  
 קודם תפלה כל יחול קבר ואכטכה בחילו וחייו לאם כל יחול ולחבר יד עם זה:

לקיט  
דף  
תל  
גם

כ"ז דיני כרבת התורה וכו' יד סעיפים

א' כרבת התורה כריך ליהרבה מאד: ב' כריך לברך בין לתקרא בין  
 למאנה בין למרא: ג' הכותב בדברי תורה אטע שאינו קורא כריך לברך:  
 ד' התורה בדברי תורה אינו כריך לברך: ז' כרבת התורה אקצו על  
 דברי תורה ובעצ טאכ"ו ואצר בחרבנן:

הרב זלה"ה  
 ראיתי לעשר יתיה שע אמן בין  
 על דברי תורה להעבכא  
 כנראה לו יחון איה כרבות סעז  
 דכינו יעקב כקעצ טא היא כרבת  
 האונה של כרה: אמת וכן ככונ העב  
 טא פלג י"ו לא חכ: ארי אכרבה פתחי  
 עמנה ואינד דכוקר עם קודים אלתי:

ק' אחר והעצ טא עם י"ו: ז' כרבת  
 אדבת עלם פומרת כרבת התורה אם  
 למד מעד בל הפסק: ז' ויש להסתפק  
 אי סגי בקורא קריאת אטע סמוך לה  
 תמיד בל הפסק ולכן יש ליהרר לברך  
 כרבת התורה קודם ארבת עלם: ט'  
 יש אחרים אשם הפסק בין כרבת

התורה ליתורו אין בכך כלום והנכון שלא להפסיק ביניהם וכן נהגו  
 למד פומרת כרבת כהנס סמוך לכרבת התורה: ט' אם הפסיק מללמח  
 ונעמק בעסקו כיון אדעתו לחזור ללמד לא הוי הפסק וה"ה למינה וערמין  
 וביק הכסא לא הוו הפסק: י"א יעב קעצ כיום עלמעותו הוי הפסק  
 ויא לא הוו הפסק וכן נהגו: י"ב אף אם למד בלילה הלילה הלך  
 אחר כיום מעבר ואינד כריך לחוה לברך כל זמן שאל יאן: י"ג העמס  
 קודם אר כיום ללמד מעבד כרבת התורה ואז כריך לחור ולברך כאילן  
 לביק הכנסת העמס קודם אר כיום מעבד כל מדר הצרכות חוץ מעבד

תעלה

ה

הנופן לכוני בעיה ופצת הקמנד זימתן עלמקמים על זיכור היום :  
ה' נאים מערכות ברכת התורה :  
הרבזלה :

פתי התקדש היה לקרצנות ובלנה לא יא קרצנות ניש אחיזה לחיטום ולכן //  
היו תנאים פלקלה שוערים שלא יהיו יענם וצקדא כלי יהיו //  
תדברים זה עם זה ועמקים עקודה וצזה היו הקלעות בודרים : וסוד פצת התמיד  
נכתב בזה ג' ויין כאן וגם שם ככתב פטום הקמנד במוקד :

ה' הנה נהג לומר אחי פצת התמיד פצת דתן ועודת הדרכות ותענג עני זלה  
מלאומים מעט תדעיתת המעטם כאזכר איערו לל :

**אתה** הוא אלהינו שהקמנדו אבותינו : אכה הוא יחוד הוא יי אלהינו יחוד  
זין אבותינו חגרת שצולת נוד עלה אחי : יין קרסין יוד כאשנה //  
עצבי ולא נחדיק קלטה שלאכי עלת מדעית רובע מעלה עשן ולא רובע הקרב כי  
קתם רובע עשן למעד הוא רובע הקרב : יין קרסין וג' מעט שהכל יטה לקמנים  
בשאל טפית ולא שקתן :

**כי כל אשר** וכל דבש לאו  
המעט אנאמר הקמנדם הוא מעט כי אשר ודבש הם דינן  
והוא כי א דאזר הוא אלהים יעמלו יודין נאלף הוא עכא //  
אלהם תצוטו והר הוא אחורים דאלהים וכל אלו הם דינן דקמנות

כי נודע כי אלהים הוא יין והוא בחינת הקמנות ודבש הם דינן דגלות כי הנד דבש  
הם אבותינו לן מעותר כמן בתקיעת שופר דיה ואפרנואם כי לן מעותר הם אבות  
עלר ונש יד ערקים דיד הקובע הם שך והם אף דינן דגלות וכן אוד ודבא //  
לרוב אשנים הם דינן לכן נאמר הקמנדם :

**ואם** כל זמן שבאתר פטום הקמנד באמר אחינו שלמה פסקים יי צעאות וצמנו  
בבאת אשדיו וג' יי הוצע וג' כי הם תפולים וכן תהג מעד זלה בכל  
פנע שהיה איער פטום הקמנד :

פסק אשר שנוהגים זולת אלו השלמה הנכבדים יק שהיה איער אז כל פסק  
שלמה פטום :

עמוד  
השני  
בפרק ג' כ

מעט

מעט  
ספוט  
פרק ג'

מעט

כונת  
ל

כונת  
ג

**כלל ספר קריאת התורה**

**א** באחת המצוות אכל תמצית התמיד פסוקי  
 תוסף שבת אכל לא ברית ויט מעצב אקודים סתק  
 בלמקד תוסף:

אמר מעטן השבת וימים טובים זמן נהגים הקוסים בחכמה אכל ולא לאומרים: //  
**וערבה** (וי) ואחר כך אביי היה מעמד סוד מעבכה ו/ ובהקצו לקמרת  
 קודמת לאיברים מעש ולקך לא היה עקבד לנמג מלב קודמת דק //

וקמרת לאברים ואיברים למעשה ו/ בזמן שאלו היה אמר וכוכין קודמתן לתמידו/ עליה  
 האם ולא האלם: רשע למעב זה באורך מכוונתך שם וליך באן

**אנה** מערי קלה היה אמר כל מה תצות יחד ביכדי אנה בפת ומעמיק ואומר  
 גדולת יעקב ומעמיק ואומר תכר צדורה וכן כלם וכל זה היה אמרו בטגון

נאמנם תכון דעה אבי ארנב בלנה בעת השכיבה פדף לפון בשם שם טאנים //  
 כפה קצו ובקום ו/ גם עבר ביום תכין כן להעלות העטם על ידי אתי אהיה השם בלכל

יום נוס ובטת אהיה אמצעות לפסות הנל העלים ובשתי אהיה לעטף עליהם גם תכין  
 ביום באון כפי אהיה נחוא שקר וכו נבלים כלם טכין טאני אד אקלל וכו

בקרש און כו כללם כלם וצאת ק דאקוצית וכן אחר האמור באר אהיה דאקוצית וכו  
 השב שקר הוא אם אקוצית וכו נבלים כלם ואחר כל אנה בכו/ האמר באקללג כללים:

**מט** אהיה כולל לומר ק"א בע"ב וכו סעוף א'  
**הרב דלה** א' אף על פי דקיימא לן דברים  
 אכפתה אי אהיה ראוי לאומרים עליה

כל דבר אדגל ואגור בפה כל כגון  
 קריאת שמע ערבת כהנים ופראת

התמיד וכיבא בהם תעקרי:  
 כנורה זלה תמיד היה קורא יטלף  
 בטחן הסודר ולא עלתה והי  
 אומר כל דבר אמתקדא בטענים  
 טלואוקטפוק ודברי מענה בטגון:

וכן יקום תוסף הדבילה  
 אלא לעד אלא התמיד  
 פסוקים דעומה אכל  
 פסוקים דעומה אכל  
 אלא תכר זמם אקללם:

והוא כבוד בדיקם  
 פסוקים ונאמרים כפס  
 קדמו ונאמרים יעוסף  
 כלל שמעם אחר

כַּפֶּת לְעִיר אֲבוֹתָיו סֶמֶת יֵצֵאוּ כֵּן מִן הַחֶמֶן וְעַתָּה אֵל

אֶל קָבֵעַ לַמּוֹת אַחַר שְׂמֵי הַתְּעֵד הַרְבֵּה בְּהַסְבֵּי הַחַסְדֵּי לֹא

פַּדְיוֹן יִהְיֶה מִיְדֵי הַיְיָ וְיִשְׁתַּכַּח מִיְדֵי הַיְיָ לְכָל יֵצֵאוּ מִן הַחֶמֶן

מֵאֵל כִּי יִשְׁתַּכַּח מִיְדֵי הַיְיָ לְכָל יֵצֵאוּ מִן הַחֶמֶן

כֵּן יוֹם מַעֲרָא מֵעֵת גְּמַת הַיְיָ וְיִשְׁתַּכַּח מִיְדֵי הַיְיָ לְכָל יֵצֵאוּ מִן הַחֶמֶן

דְּרַבֵּי יִשְׁמַח הוּא בְּמַקּוֹם הַגְּמַת הַיְיָ וְיִשְׁתַּכַּח מִיְדֵי הַיְיָ לְכָל יֵצֵאוּ מִן הַחֶמֶן וְעַתָּה אֵל

כְּעֵצָה: **הַרְבֵּה זָלְזָה כְּעֵצָה לְכָל**

**סוּד בְּבֵיתָהּ דְּהַבֵּי יִשְׁמַעְנָהּ בְּיַם הַיְיָ הַשְּׂמֵי הַיְיָ**

נָדַר יְמֵי כֶּסֶף אֵלֶּיךָ שֵׁשׁ מֵעֵרָה שְׂמֵי הַיְיָ לְשֵׁמֶיךָ יֵצֵאוּ מִן הַחֶמֶן וְעַתָּה אֵל

אֶל הַיְיָ הֵם יֵג וְזֹמָמִים נָפְדוּ אֶתְמוֹנֵת מַעֲוֵה יֵלֶה בַּחֶמֶן אֶתְמוֹנֵת בִּשְׂמֵי הַיְיָ

בְּשְׂמֵי הַיְיָ נִמְצְאוּ יֵג אַחַד עֲלֵייתָ הַלְּבַבְתָּ מֵעֵת כִּי הִלַּלְתָּ חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתָּה אֵל

יֵא מִמֵּי הַיְיָ הַדֵּי מִפְּנֵי אֶחָד וְעַתְמוֹנֵת הַמֶּלֶךְ עִם חֲסִידֵי הַיְיָ הַדֵּי גִּמְלוֹתָ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ

וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם תִּשְׁבּוּת חֶמֶת הַדֵּי גִּמְלוֹתָ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ דְּלִיכָה

הַדֵּי גִּמְלוֹתָ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ דְּלִיכָה הַדֵּי גִּמְלוֹתָ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ

בְּשְׂמֵי הַיְיָ לְכָל יֵצֵאוּ מִן הַחֶמֶן וְעַתָּה אֵל הַיְיָ מִדְּרַח הַמַּעֲוֵה כְּכַד צִיָּהוּ כִּי הֵם מִדְּרַח הַמַּעֲוֵה

עַלֵּי עֲלֵייתָ גִּמְלוֹתָ שֶׂעֶר אֶל הַיְיָ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ דְּלִיכָה הַדֵּי גִּמְלוֹתָ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ

עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ

קִדְוֶה וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ

וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ

וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ

וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ

וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ

וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ וְעַתְמוֹנֵת הַיְיָ עִם חֲסִידֵי הַמֶּלֶךְ

אמר  
הרבה זלזה  
כח עצה  
בכר

כונת  
א

פונק

חנה



אבודתם בגוש  
מקל וזכור  
אשה ידך שניה הלא תבלי

הרבה זלזה

ורדיתם זנ מעל המלכות הענק בלתי  
ערתם כן ועם כן כי לפעמים





דברי זכרון

באשר ידענו אלהים יתברך ביום אף בכל מקום אי ידענו לזכרם עם אלהים יתברך ביום אף  
מכתוב אלהים יתברך ביום אף בכל מקום אי ידענו לזכרם עם אלהים יתברך ביום אף  
ולא אחר לנו הכבוד יתברך ביום אף בכל מקום אי ידענו לזכרם עם אלהים יתברך ביום אף  
מקום טעמא זכורה עם אלהים יתברך ביום אף בכל מקום אי ידענו לזכרם עם אלהים יתברך ביום אף

מדה ז'

כתנו אטאמר אדם כי **מכלל זכרון** ולמעשה זכרון מכלל זכרון  
ידידי עם קדשן [אף] מן דמשה קצתו וזהו מכלל זכרון ואחר כך פרט וזכה  
כלל לחד אהיה ככלל בהמה וא"כ  
פרט מן הקדש ומן האין ונעשה  
היה מן הקדש ואין ככלל אלא זכה  
אפרטו וכתנו אטאמר לא כלבא אטאמר כלל אפרט כל אטאמר על אטאמר מנין ואחר כך  
פרט אפרט ופאקום יסדו אפרט ופאקום אפרט אפרט לא דבר אחר אף בכל מקום אטאמר  
זכורה כלל זכרון אין ככלל אלא תה אפרטו

מדה י'

כתנו אטאמר " **מפרט זכרון** ולמעשה זכרון מכלל זכרון כ"ל  
אפרט זכורה וכן אפרט זכורה וזהו מכלל זכרון ואחר כך פרט וזכה  
כלל לחד אהיה ככלל בהמה וא"כ  
פרט מן הקדש ומן האין ונעשה  
היה מן הקדש ואין ככלל אלא זכה  
אפרטו וכתנו אטאמר לא כלבא אטאמר כלל אפרט כל אטאמר על אטאמר מנין ואחר כך  
פרט אפרט ופאקום יסדו אפרט ופאקום אפרט אפרט לא דבר אחר אף בכל מקום אטאמר  
זכורה כלל זכרון אין ככלל אלא תה אפרטו

מדה י'

כתנו אטאמר על כל זכרון  
טעם אטאמר וא"כ  
פרט מן הקדש ומן האין ונעשה  
היה מן הקדש ואין ככלל אלא זכה  
אפרטו וכתנו אטאמר לא כלבא אטאמר כלל אפרט כל אטאמר על אטאמר מנין ואחר כך  
פרט אפרט ופאקום יסדו אפרט ופאקום אפרט אפרט לא דבר אחר אף בכל מקום אטאמר  
זכורה כלל זכרון אין ככלל אלא תה אפרטו

### דרכי זלתי

ה' איה קבוצה ופרטו היא השלכות ללתי "   
 תגדענה כלום ועוד אים דרכים נפרטים "   
 ומתפרשים בפרט ופרט כדמך לא תעלה לט"ו   
 ולגר העושים חסדים כי אים מקומם : וכלל הוא יסוד   
 הנקרא כל דכלל איה בקדמותא חד ואף "   
 יתגדענה השלם כפי הכדעת מעדת השלכות וזהו א"י   
 איה דן אלא כענן הדמיו שהיא השלכות :

### אבן דרם

ל' איה על אמתה ונחמנו אנו על   
 אהר דייב להאמר וקוד אכל לא על   
 דבר אחר : ואתך כף כלל עלמל אצור   
 כל אצור אשולם כלל ופרט וכלל :   
 אי אצור דן אלא כענן הדמיו יתה "   
 הדמיו מפרט דבר השלמות וגופו   
 משון אף כל דבר השלמות וגופו "   
 משון יכאן הקדקשה אי אים השלמות

יכאן בעד-ים אהוקצו לקדקשה אנהגד והתחלתם אוקם לבניכם אהריס לרעת אמונה   
 יכאן אמרת אשעף שהן השלמותן אין גופו משון וכענן אמתה ששעאר ונתה הספף ככל   
 אצור האוה נפאך כלל - שבקר ובכאן ובין וטאכר פרט - ובכל אצור האולך נפאך חוד וכלל :   
 כלל ופרט וכלל אי איה דן אלא כענן הדמיו מה הפרט משוכח פרי מעפר - וגדול קדקע אף   
 כל פרי - וגדול קדקע : ויש למאמל היכן תכינו אהבקר האולך הם גדול קדקע דא לומר תענה   
 אכדעב הנצא הארץ טעא חיה לעונה בהתנה ודמיו יגל אנו יא למער שהן גדולק על די - גדול   
 קדקע אהם השארים אצור וזהו הטעם אשכלל גלי הארץ אהריס אהכל :

### כד ד"ז

#### ספרט שדוא צריך לכלל ואכלל שדוא צריך לפרט

זל טענתם תחור אוד השלכות "   
 האצורך לקבל אדמתן חקך להשלים   
 אצורה ויתנהג השולם בכחמה וזו

סמו אמתה פקוד כל בכור   
 זכר יאם אצור פקוד כל "   
 בכור ולא אצור זכר הייב

דגרות אאין לה אלא אצורך אשעף ויא   
 כדמרטם כ כל השמות הנזכרות לשעלה הם אשעף   
 מחד השלכות אשעף אצור השולם מעבד מעד אשעף   
 אצור אצורה אשעף נעדת זו היא אצריבה אשעף "   
 אצור אשעף ואין לה להשעף אצורך אהרים וזהו   
 תפריט אהא צריך לכלל : ולעשנים העלה השלכות   
 לשעלה כשוד שמיח טעא וקאפיע לתי ויתרג "   
 השולם על ידה כדדקד לעמד כדמרט זלתי וזהו מעכלל אהא צריך לפרט : אצור אצור אצור   
 כדכוד כעו אכדעב אהודים משופה לכהלבה ואצ כדדעב כאן האאון כאאון נלל אצריך "   
 להוד מעכלל אהא צריך לפרט ופעמי אהוא צריך לכלל וצזה טא אצרי :

אצור כל פטר דחם איה הנקבות :   
 לכך אצור זכר אשעף זכר ולא   
 קדמה יחו כלל אצור צריך לפרט ואם   
 אצור זכר ולא אצור בכור השכי אצור   
 כל זכר בין צבורים בין אהרים כפרים   
 לכך אצור בכור זהו פרט אהא צריך   
 לכלל :

לתי   
 דחם   
 אשעף   
 אצור   
 אצור   
 אצור   
 אצור

הרכות

אברהם

כתו אלהי בשלך  
אז אלהי עבדך שאל  
ומן הגביר ב. שאל  
אחי בן מנצח "   
למען טוב ימות  
מעולך בכל שאר

וכל דבר שדייה  
בכל ויצא מן הכל  
ללמד לא ללמד  
על עמנו יצא  
אלא ללמד על  
הכלל כל יצא :

הי שוב היה למה פירש עמנו  
יודו מכלם לא למען על עמנו  
יבא אהוא במקלה אלא למען  
על הכלל כלו יבא שאר "   
הקשיותם במקלה :

ולפנינו הקטן העלבות תפלה  
במוד למען י. על 9. נצח וקוד וקרה  
העלבות בחד וה"כ נצח במוד אם מן ארבע  
נצח ואם א"ע במוד והנה זה היא הדעה  
דנהגת חלוקה בד"הו של שלם כהחלוקה  
הין למעלה דין פדאפוס והחלוקה במקרא  
דבר היתה בכלל ה"כ הנקרא כלל וכלולה  
מן ויצאת מן הכלל אהוא ה"כ ונדבק  
בלמען י. וקחו זכר אהיה בכלל למען כלל למען  
על עלבות לזד אהיה היא לבדה בלמען י. למען

אלא למען על הכלל כלו יבא אגם התפילה ידו ונתענה בלמען י. כי כד. התפילה  
נצח קו יצא מן ארבע ויעלבות שקו אמאל הוד ארבע ויקחמנו אז אהיה על ידי  
ימוד כמוד יאה דו"הי כמזכר בקדמם ונצח אש על ידי ידיקה במקום ה"כ יוד ה"כ  
גם כן ענה בלמען י. אהם נצח והוד וזה לא למען על עמנו יבא אלא למען על  
הכלל כלו יבא ועוד כי כאשר יודה מערה העלבות מעל פני המלך ונכרדה למען לא  
לעד גמיר ל"ה אהוא נקרא עמנו כ"א מעשה מעני עמנו אשרן אהוא העקום אהיה  
רא אם כחלה אשלוהה בין קדין דלעין כי אצטרף המלך כאשר יצא ליעד עם הכלל  
הכלולה לדיח למקומה בלמען י. אהם נצח והוד כי זולת זה אי אפשר בקדמיון נועל  
מועיל אלא גם הוא המלך כמוד יבא גרמא אידר גם הוא למען כדי אהיה התפוק  
למען אמאל אמאל אנפין מאנפין דדושון בדרושון דגלן בדגלן וקבו למען על הכלל  
כלו יבא למען אהיה כלו בכלל יוד בלמען י. ולא ה"כ למען אהוא פוד נועל ועוד גם  
מיום דדקה למען יבדק אומנו כל זכר אהיה בכלל יבא מן הכלל למען כי נוקבא ד"א  
יבא ה מאמרני מעבין קבין דדושון דילה לעיתת החוק ואם עמנו לה למען ודרושכיה אהם  
קום ועבורה אבה נאכלו כנגד נ"ה אצמד ונצח הוד אהם למען י. יבא מן הכלל אהוא  
ה"כ וזהו כל דבר אהיה בכלל יבא מן הכלל למען כי יבא מן הכלל אהוא מלאך ד"כ  
למען דה"ו למען י. נצח הוד כי אין להם על עיה א"סמחו ט"ה והאריך הזכר העליון  
למען דה"ו למען אהם כן לדיח יבא כנגדו ולא תעה לו וזהו למען על הכלל כלו  
יבא כי חזקנו למען הזכר להחשבות למען וכלזה בכלל :

**מצודת הרב**

כמו שכתבנו וכתבנו  
יבא את קשרו ויבא  
לחטוב עינים יעכה  
באוקס שכלל דוכח  
היה שאמר ויעכה  
אז יש יוער בין שוק

בין במניד יבא מכה שמיני  
באוקס מן הכלל למשן מעם  
אחר שהוא כענינו של תכה  
במניד אזה התיה וזה החיה  
יבא מן הכלל להקל על עמנו  
אנכול בעי. תקלו והוא להקל  
ולא למתיר:

**מצדה ט**

וכל דבר שהיה בכלל ויצא למשן  
טעון אחר שהיה כענינו יצא להקל  
ולו להחמיר:

**הרב זלזדה**

ולמעשים יתנהג השלם פסוד  
עבור המלכה להולד למעלה  
נת אכאו מענה גלגה גוונים  
אדם שם מס ניטה אדם דין

ורחמים וכלותם דמין הרב הכלל  
דין ורחמים אלא קלעמים כעצבר פסוד הרחמים  
לכד יהיו כל האלה גוונים כלם נטום לכד ו  
הרחמים כענין הרב הנמול לכד הרחמים וזה וכל  
דבר פסוד האכילוב למעלה עם הרב יבא למשן  
משן אחר למעלה פסוד השפוד ותעצרה בכלל גוונים  
הנוכרים כלותם זה בזה פסוד הרחמים שהוא  
כענינו כענין ואו שהוא הרב ואז יבא להקל פסוד  
הרחמים להולד גוונים כלם מעד הרחמים ולא

להחמיר מעד הדין והוא להקל ברחמים ולא להחמיר בדין:

**מצדה י**

כתוב שאתר כי בקרה עבד  
עבד. אז אדם יעבוד  
וגו. והוא אומר העשה  
מן הכלל יבא אחר

וכל דבר שהיה בכלל ויצא למשן אחר  
שלא כענינו יבא להקל ולהחמיר:

ולמעשים יתנהג השלם פסוד  
פסוד דין ורחמים יתנהג השלם פסוד  
אלא כענין ואו שהוא הרב פסוד  
לכד הרחמים ואז יבא להקל

לחמיר. וכעצבר עולד למעלה אלא גוונים דין  
ורחמים מעומים  
כאמר העבדים בלא אמה  
העבדיה בכלל עבד עבד. ביה

שנאמר כי יעבוד לך אהרן העבד או העבדיה וגו'. ולמה יבא מן הכלל. למשן משן אחר אלא  
כענינו שעבד אינו יבא כענינו ואינו יבא בענין הארץ. והאמה יבא במשמעות ובענין  
אדונה אפילו בתוך שא יבא להקל אהרן הוקל עליו איבא בתוך אה. ולהחמיר. אדונה  
תקדמה על כדחה:

**מצדה יא**

**אבודיהם**

כטעם שאלו ובהקני  
קנה נפא קבן סתמו  
הוא יכלנו וילע "   
בידום יכלו בלמו  
ושע סבל ילד כיו  
דיה בין טורה בין  
נאמה וילא לידן

בדוד תוש אחר שנאלק איכא אוכל  
בדודת אטער ונת בקן כיהיה  
לאז דר היא בעדומה קדשים לא  
האכל והואיל והואיל הסבט חן  
הכלל אז אשה יכול להחזירה לכלה  
אחלה כגיה אלמנה ונרעה אם לא "   
יתדרנה כככות סבלה בעדומה אט  
ופת בקן כיהיה אלמנה וקרועה "   
וזכר אין לה וישאל אל כיהיה אשה  
כנשורה תלמס איה כאל... "   
כמז אטער טעמן אטע אטע איה  
כתבו אל ילא איה תתקומעו "

וכל דבר שהיה בכלל  
ויצא לדון בדבר חדש  
אין תהיה יכול להחזירו  
לכלל על שיהזירנו "   
הכתוב לכללו בפירושו:

**דבר נקבה**

ולפעמים יקנה העולם נפשו  
העלולת כשהיא נשוא נשוא  
אלוה עם הילך יתקד לשמה  
כי תהיה שמו מנוחין אהיה  
עב אהר תהיה שמו אהרן שמו

דנראה שם איהם גבורים שמו  
הדיו והיו וילא ליון ולת עמיר  
מגדוק ומקוה כלא אנוס סלור  
ישו ככין אשה פן יכין כנען שוחר  
כע"כ עתם והיו כדבר הלא ואל  
כדיקה לנענה כמוד ממעורין הוא פוד הלנת כמוד א  
לך ארץ שלבך מעד וזהו איה יכול להחזירו לכלל  
כ הדומה בעל כחן הלנת ואן לה יכולת לנאר אל כלה  
עג שחזירה כסבת אהר פוד הלנת כלא לעגל פלי  
אלת האחד תדון שהין דאלהא ולת אהוד הוא "   
בלנת כלא פל היום ליה כדיו נאת עם התחזירה  
להחזירה לעשותה ויהיה החזירה נלנת לשת כל מ  
ולא תהיה כפדותה אלא מעודתה וזה הוא עג "   
סיחזירה הככות לכלל כפידום:

**מדדו יב**

ודבר הלמוד מעניינינו ולפעמים יקנה העולם  
כבוד העלכות כנלנת הוד  
אזה התקנות מעגה והיו  
הלמד מעניינינו מעגון ואן  
עודו כנלנת או יתהו "   
תקנה ספדת והוד אזה

ביום השפתו אינו רוצה לעור ייבנו איה התחבים  
כל היום פלו אל אלה ילא איה מתקומע אלפים איה  
פיהו למד מעניינינו וכמו אטער כבדן גדול וטמן  
כתקדש לא ילא אינו רוצה לעור אלה ילא מן העקוס  
לשום אה אלה ילא להיותו למע וזהו לעז מעט אהפוד עכ"כ מעודתה יודער  
למד שמו כמז אטער ככשיות איה איה אל כל אהר כבדן לה הקדשו לעלת עדה אהר לנו כל  
אהר אכשלים אף כסוף השמן פכא לנו אהר האמדות אטער עבות עליו ופלוכ לה הגלה ועשם  
גול לעור העוקבות וכמו אטער כהפנת גדליה אהרז מער גדליה ונבעל גדליה אהרן  
אטערט בין דברים איה כחם עבני טעם בין אהרן זהם עבני טעם אף כסוף השמן עכ"כ כל נדר  
וכל אכונה איה לעבד כפא למע אהרז והטל אינם יכולים להער אלה נדלים איה כהן עג

מסוף התקנות עשור יסוד וזהו דבר  
הלמד מעניינינו מסוף וכי אהרז יסוד הדא  
מקנה ספדת

מדדה יג

נפא לבד:  
אנדרוס  
בלו ימאית  
בראית  
ברא אלהים את השמים  
ואת הארץ ואת המעיינות  
שהשמים נבראו תחתיה

הרב זלדזה  
(ועתים יתגה העולם כמוד"ה  
אבתלכות אדם אבתלכות העבדים  
זה אכזה דהיינו נלמדת המנים והוד  
דין ועל ידי היסוד שהוא הכתוב

וכתוב אתר אומר כיום שעות אלהים  
ארץ ושמים אמתמע מהאין נבראת  
תחלה וכל הכתוב השלשי ויכריע  
ביניהם למען שאין בהם הפחיתות  
אף די יסדה ארץ וימען טעמה שמים  
קרא את עשהם ישמעו יחידים וכמען  
קראת ארץ ואיך כי מן האדמים  
דכרת עתם אמאמען של דבר  
עמיהם שרה וכתוב במענה תורה  
טעם בעתם דבריהם עומבם בדר  
מלך האש וכל הכתוב השלשי  
והכריע ביניהם למען שאין בהם  
הפחיתות אמאמען מן השמים העיניעך

השלא העבדים ביניהם יתענגו ויתגה העולם על  
די תמוז היסוד והכרעתו מלך המלכות: כמען  
ל- שאן קציה אחר והיא כי כישוד דנודקא אין בנו  
חמדים כנודע מעדוש וקייטין במיעל ואם כן אף  
יכול להכריע למען ונל כי שהיה שהוא בקו  
אמאמען הוא מעמטנו למאות לדחמים וזה לא מעבת  
הגטות אצו אלא מעמטנו עור מעם אחד כי כל  
למען השלשי נקרא מעבדים כנודע טעו היעב שהוא  
מעבדים כן ח"י יתעבדים כן ח"י יסוד מעבדים  
כין כ"ה טעמא כי לשלם העבדים הוא בקו אמאמען  
ושוד כי כישוד דנודקא מעדי יש כתיבת יין וראיתו  
ד על יונודע אצ"ן הוא דמעם מעמטנו כנ"ל:

את קולו למסך ועל הארץ הדאך את אצו הגדולה וטעמו אמאמען כל חלב וכל דם לא  
האכלו מתעממע כן חלב היה בין חלב כהעיה וכתוב אף באצו אכל את חלב ואת  
האיל כן האכלנו וכל הכתוב השלשי והכריע ביניהם אמאמען כל חלב שוד וככש ועז לא  
כאכלו וישען מעדוק אלו הוא למען ח"י אכל דבינו מעניה מענה מכלל וערע מערעו וכלל  
מענה ארת ודבר השלם מעעבנו ודבר השלם מעמטנו אתר מענית ונדא"ם המנים למענה האשונה  
כמען וכן הדב זלדה כתב בסדר רצי והדא"ם:

כמען אחר ידעית אכתבת: דיבי ימעמאל ככתב בשלמן עבוך דיני תפלה יין כדוך למען  
עד יעבת ולא נכפר קדיש דהודו והודו נוסב אחי כדוך אמען וכן כלכוש ודנה  
אמען קדיש עלהיה היה אימבנו עב"ה היה אומר הודו קודם כדוך אמען כמענה המפרדים  
לכן דאית למכוב כמדר מענה הדב זלדה דהיינו קדיש ואח"כ הודו ואח"כ כדוך אמען:

הרב זלדה כונת דף ג' כ'

אחת בדייקא דרבי שמעאל יאמר קדיש על ישראל אה"כ קודם קראו בשמע וב' עשרות:

כונת ה"ב

התיות על הקדושה עליו על ידי הקמדת ועלה בסוד ח' עשרות אלתי' עשרות " מלבד העשרה הנה פתח נאמרת כל חלקי העשיה על ידי מלבד ד' עשרה וחיה הקדושה הקדושה מעולם ועד עולם ג' ראשונות דעשיה שצריכה ומה עתה הם העשר דעשיה שלמות ועוד ג' ראשונות לילה שעלו לעולה ולפי שנבחנו ביצירה " שהיא זעיר ונקרא תורה לזה נקראים י"ג מדות שהתורה נדרשת בהם והנה כל זך הם י"ג וזה סוד בדייקא דרבי שמעאל ב"ג מדות שהתורה נדרשת בהם: כמות ג'ם מעשר הוא אם תה' דאלעין וגם נקרא ואו זהו ב"ג מדות וכתבת בהם כמותן אל אם תה' כי ה' הוא שמעאל:

והנה עתה כבר נכלל העשיה ביצירה אך עיין לא קטנו ג' ראשונות דעשיה מן יצירה דק פתחת נפח אל היצירה ולכן אנו צריכים לתת להם דות אל" היצירה מעתה וזה על ידי הקדיש שאנו אומרים קודם הודו וכו' ואז אנו עמונים כי יש בקדיש הזה אש פשעים כ"ת ושם פשעים מעב' והכ"ת והע"ב הראשון של אבותיך שיש מן יהא שניה רבא עד עלמתיא כבון ככ"ת אבותיך אל מעלני ומעלני דאם תה' דאלעין " והע"ב של אבותיך הם ז' וזין שיש כ"ת וישתבת ויתפלל וכו' עד ויתפלל בהם בעיני מעב' " ותבין בפשטא ומעלני ומעלני דאם תה' דאלעין שיש בו מעב' אבותיך ואם תה' הוא " ביצירה וגם מעב' אבותיך בכללנו ועל ידי כ"ת ומעב' זה קמטיך רוח אל ג' ראשונות " דעשיה שעלו אם ואת"כ קמטיך כח אחר שהוא כ"ת תיבות שיש מן יהא שניה רבא עד דאמתיך בעלמתיא והע"ב הם ז' תיבות שיש מן וישתבת עד ויתפלל ובכל ביצה ק' אבותיך הם מעב' והנה כ"ת ומעב' זה הוא משם ס"ג אל ביצירה ולפי שכונתנו עתה להוסיף כח דות היצירה אל פוף העשיה לכן צריך שיקבלו ג' ראשונות אלנו עשיה אור גדול " על ידי כ"ת ומעב' טעון אל הביצירה כדי שיובלו לתת אה"כ כח סות היצירה בשאר העשיה " אה"כ אנו אומרים הודו וג': כמותי דאיתי לפתח כאן כל כלי הקדישים כי דאיתי " אחרת כמה שכתוב לעיל קצת כונות השייכות גם כן בקדיש דהודו:

כונות השייכות לכל הקדישים

כונת ה"ב

בקדיש כיון כי יתגלגל הם אבותיך ק"ג דל' פירושו כי אם כוכו שהוא חלק



קדיש דהדי

היה אצבעיה הוא פניו לן קנה הם סוד התנים אהם פסוק על חגיגה אהם  
 הוא גם דל הלל וזה יתגל: ויקדש הם אבותיו עלי וכן כי אדי כמלכו אן דל  
 וזו הוא כמלכו יקדש וגם כי אדי הוא באבות יקדש ושאר אבותו מיקדש הם תק  
 וגם מלכו של עלי הדי נמש פה אדי באבותיו עמם ושפתו גם כן: סוד הקדוש  
 דל כ: הלא סוד הקדיש טקן בלמן תרגום ולמכר בזהר פשה הרבה קב"ב  
 דהדי מתברר שלשן עתרו לא וכו' והענין כי כצד הודעתך כי כל התרגום הוא  
 אחיכים על הקדושה והיא קדושה גם כן רק אעמם יונקין החיכונים ואעמם כל הקדיש  
 הם להעלות העלמות למעלה מעצמותם להעלות העציה בידיה ויכירה כבדיאה ויכירה  
 ואעמם אנו יכאים על יחזו החיכונים על ידי עליה העלמות אל ויעלו גם הם וינקו  
 ולכן טקן בלמן תרגום דלא מתקמצ למלאי עלה כי הם מצד הענים ומדברים בלמן  
 הקדש אך החיכונים הם מצבים בלמן תרגום כי תעם יתקדם: ואחזעו עבת הקדוש הוא  
 בלמן תרגום אז נבנים החיכונים ואינם שלם למעלה ואעמם סוד הקדושה הם טעמים  
 כלם תמוז שאר עמדה ייעשה והם יא מתע הקדושה ומודם הוא סוד עני אבות אחיכונך  
 תעם הויה שהם ה' הם בעיני' א' והענין כמע אמונתך פי אהר טעם הקדושה הם  
 הם האחרים של מעלה שידו בעת מתברר המלכים וכו' וכו'

אמת:  
 מה שאמר מתיקה וכו' הוא  
 כפי כמלכותו דל סוד כפי  
 אחרים עליו תחילה שאלמלא  
 והבונה וכו' בארבע בחינות  
 אל שייך לומר כמלך כבוד  
 וקמלים דין עליו ונאמר  
 אפילו הענין אלהם שייך בהם  
 תעלה כבודו: והדי הם יא  
 חזרת אהם דאחריים הם  
 וקמלים דין וכיון שפנים  
 דאז לא עלה לכן להגיע להם  
 העם אבל עקד השפיה  
 אהא חזרת היא בזון ולכן  
 העם יגע עמם לכל  
 ואם תלמד כי תלשון חזרה  
 פחה תעמם כל דק קפ"ב  
 דתמוז חזון עד אהא דאמון יה  
 סוד הדב וכו' והתקין כי יה זה  
 וזו אהא דעמיה וזה סוד  
 למען אכפוט לבאן:

ויכיו האחרים דאז כמקום וכן אהם י אחיכונת הם סוד עני  
 אבותיה ה' יהוה ואעמם כל זה בכל זמן הוא ולכן תעבא כי  
 אין העלם תגצ רק עז זין ולא באות ולכן אבותית יתגל ויקד  
 הם יא כמע הנוכח שמתקין תעם יא טכאות דקדושה אשתם  
 ועלו למעלה עמקום קדוש אהו יתשל ויקדש ואעמם כפי  
 שיהיה כי תבאוק הקדיש הוא להעלות העלמות וכפי יעשה כפי  
 העלה כפי עם מע עלי עליה הידות מכאם מע האחזים  
 בשלם ויעלם אהו ולכן כללות כל הקדיש  
 הוא מע פיהת וכפי דעת כפי בחינת  
 הקדיש כך היא כמותו כמבואר אצלנו  
 לפי כי בקדיש דהודו יכון באם מע ויכא תן הויה דאמון  
 העלה מע ועין אהם ואעמם טכא כי אם מע שלכות הקדיש  
 אהו עם מע הודע אהו רק אם מע של הודות כל אחד כפי

אמת:  
 מה שאמר מתיקה וכו' הוא  
 כפי כמלכותו דל סוד כפי  
 אחרים עליו תחילה שאלמלא  
 והבונה וכו' בארבע בחינות  
 אל שייך לומר כמלך כבוד  
 וקמלים דין עליו ונאמר  
 אפילו הענין אלהם שייך בהם  
 תעלה כבודו: והדי הם יא  
 חזרת אהם דאחריים הם  
 וקמלים דין וכיון שפנים  
 דאז לא עלה לכן להגיע להם  
 העם אבל עקד השפיה  
 אהא חזרת היא בזון ולכן  
 העם יגע עמם לכל  
 ואם תלמד כי תלשון חזרה  
 פחה תעמם כל דק קפ"ב  
 דתמוז חזון עד אהא דאמון יה  
 סוד הדב וכו' והתקין כי יה זה  
 וזו אהא דעמיה וזה סוד  
 למען אכפוט לבאן:

תקדושי כבוד ארבע אונות הדיה היא בחינה ראשונה . אחכ בחינה שניה ו' אונות  
דעלו . א"כ בחינת אלהים ב"ת אונות דעלו דעלו . ה' ע"ב באלה בחינות נחשבים  
לכן יתגלו ויתקדשו אע"פ רבוא הם ארבע בימות כנען  
ארבע אונות השם שפשוטו וא"ל שנים כסף אמן . אחרי כן  
ג' י' בימות מן שפוטו שני ימיתיה הלבן כבדין למלך  
די עזא . למה הימות שפוטו די עזא . וחס י' בימות  
אחס פעד ו' אונות דעלו . ואז אביך לעזת אמן עם שט'  
א"כ מן יהא מפידי רבוא עד דאזכרין שפוטו הם ב"ת כנען  
ודס כנען ב"ת אונות דעלו . דעלו . ולבן אז שנים אמן "  
עצם אונות . גם מצי . לבין . כי הלג עבאר כי פוד הקדיש  
הוא להטעם הקלפות כנען לעיל והנה ראוי ארבע כי כל  
אונות הדכונס היא תפוד העמין דקמות שהם מודאליהם "  
כעבאר אלהו והנה הם אלה בטהי די עיני . ו' גמחין בטהי  
דאכא וחס י' עמחין שהם ו' אונות דאלהים והנה העמחין הללו  
יעס יערין מיהאטעם לבן כאוי לקדמעין אלו ולדמאין "  
עמחין דגלות כדי גיומני ויואטעו הדכונס והנה קלו העמחין  
הם תלכאים בטהי דאישא וחס פוד אלה אלה כי כל אלה  
הוא באישא כנען ואחשם בעמחין דגלות אנהם נהי דאישא  
כפוד אלה תעלי . אלהיה בי וסין אלפין מדין בגימל תנה "  
ואחשם כקמות למ יד דך תנה לפד שהוא קס תעלי . "  
דקסא עכא ק"ב תעלי די עמחין כהוד ק"ל תעלי דק"בא "  
ביסוד ואלה תעלים אלו בגימל א"כ . ואחשם אנו כמלה "  
מכרים נהי דאישא שום חכמים יוקר ואנו אונות ויתגל  
שהם אונות תג ד"ל כי תג דוא כנען א"כ . ואלהי כי  
אלהי הם נהי דאישא עקמות אהם תעלי . אלהי כנען  
וגם אנו לקמים עמחם כללית אל אלהי עמחם ועם א"כ הדיקא  
ז"ל . ואחשם עמחין דקמות דנודכא גם הם כפוד אלהים  
גם הם כפוד אלהים יד אהם לקודם האדרת תנהי דאישא

**מען חיי**

ושלשה חששם אלו הם זולת  
אמן יהא איהו הכבואו ואם "  
העשרת עשרים עד דאזכרין עשאל  
קודם שיהחן יאמר אעיה "  
דקודשא פדיך הוא אביך לעזת  
אמן כן עם אונות באמן אהם  
המאה חששם . וזה פנאם . יתגלו  
ויתקדשו אע"פ רבוא אמן דאזין "  
שפוטו די עזא . ו' עמחין תיה  
אמן חש . אמן יהא איהו הכבואו  
אמן אלהי . דקודשא פדיך הוא "  
אמן דכיעי . דאחשין שפוטו "  
אמן חשם . ו' אכתי תעלי .  
העלי אהם ס"ת אונות וחס כנען  
ב"ת כנען ש"ז מן יהא שיעה  
ככא תבדי ו' עד דאזכרין "  
כפוטו : כשת תבאן ויתקדיש  
די עמחין של אצט נאה אלהיך  
למחך מן של כפוטו ולתעבל  
כשתם אחת והוא כדי שיהי ב"ת

זה כפוטו וחס כי מן כל הא דעס ;  
זה מוד מעמחין דכוכא  
שעת : כשת עובדין דהו "  
ועמחין שן אלהים עם אונות  
הדי כי אלהים הוא כחי תעמחין :

אצבע כנודע כי יצאים הארות נהי דאיתא והארות העומין אפיתכם וינצאים אל ׀  
 הנקבא ואספן הוצע העומין לנקבא אינן מעלי אהיה כמעו בדכבודא אלא הוה מצוד  
 חלוק עם אהיה אחת אם מצו כעבודא אלגנו בשערה מצוד סלק עמוד וכנ וס זה הוה בג'  
 דל כי משדאס זה תקראת העלבות דלה ושעה כי אינה נוקחת יק התלוק לבד מהו סוד  
 תקבל תג' דל תג' לדכודא ואל לנקבא ולפי שאנו דומים דל לנקבא אדוא חלוק אהיה  
 כנ אם ספן בהכרת הוה יצאים אהיה היה בדכבודא והוא סוד תה צבי אדנו בסוד תג' אהם  
 לתלויים השלים עצב ואהיה שאנו ינאנו ועבונם כי בגדל כי עומין אלן דכוכא ודנקבא  
 דקמנות יגלנו ויהיו להם עומין דעגלות וגם אהעומין דקמנות עצמם יגלנו וזהו יתג'  
 סע שנבאר בעלת מציה רכא ואחכ אנו דומים נהי דאבא באותבנו ויתקדש והענין ׀  
 כעבודא אלגנו כי כל קדוש בחכמה כנז בנזר והענין כי כל קדוש הוה בסוד העומין ולב  
 אין להקשות אם נראה תלת קדוש בעצב או בעלבות אעפ' שכל קדוש הוה בחכמה אך ׀  
 הוה בסוד העומין שלהם ואמעם טיה היא עלמא אדיבא כנז בנזר ועלז אנו אומרים ׀  
 יתגל בנזר וכנע אבא אנו אומרים ויתקדש ואמעם נהי דאבא חס מכוסים ועלובאים  
 נהי דאיתא ואין נגלה מעם דק היסוד דאבא לבדו כי היסוד דאיתא קצר ודאבא  
 אכך ולכן אין אע מכוסים עבה דק היסוד דאבא לבדו העגלה כי במכוסים אין אום ׀  
 אחיזה ואמעם היסוד הוה אס מלי כנודע ואלי בעילוינו בגימל יתקדש כי יתקדש הם ׀  
 אצוב עדי יק' כי יק' תלוינו דעדי הדי דדי כי יתקדש ׀  
 הוה מלי כנודע וקא יסוד דאבא אהכ מעה דכא פ' ׀  
 כי הלא נכסא אלגנו כי העומין אלבים לעצמים כמדקלעו  
 אומים שהם הם נקראים אלם פ' כי סוד דתי אצוב יה אשם  
 אלבים הם מכבדים ונעלבים ומאלהים נאמר אלם וזהו  
 סוד כאלעני דועיהו' כי כאשר הוה דועיה טיבו דום יה  
 אצוב יה דאלבים הם דומים ואינם עקבלם באבין ׀  
 היתבם או נאמתי ונאמר טאלהים אלם ועצמ עתה ׀  
 בגלותנו אנו נאמר נאמתי דועיה חזר דועיה לקמנת ׀  
 ולכן אנו אומרים איגלנו העומין דקמנות אלן דאלהם ׀  
 ויתקדשו פ' כי כל קדוש הוה סוד העומין פגל והענין כי  
 עיקר קמנות ודעו הם אם יה אבאלהים אהם סוד חסיד

סע: מה איתר חוב ולה' כי ׀  
 כינה היא עלתא אכבא נל שהוא  
 להקדש נקבא דועיה מהי אצי קמנת  
 התיא כנודע איתא אעני איה נקב'  
 דאבא עבז כחד עקין כחד אכין ׀  
 אכל אינם אים ביעודת כי דאיתא  
 קצר דאבא: גם גלי הוה יסוד  
 לעצמים דאיתא ולתבנים דועיה  
 כנודע אצל כין אכל קדוש הוה ׀  
 בחכמה לכן יתקדש הוה כיתא  
 אל יסוד דאבא כאשר איתר רכב  
 ולה' פגל:

וצוה אתם יהי וכן יסכנו ארצי העומין יאמר אלם וכאשר יבוא ארצי השחוח אתם יהי  
 דאלהים אז יתקדשו כי יעצבו העומין ויגדלו והו יתקדש ולפי שאמר  
 מיני קדושה בעמון זה סמו שבאר לקמן בעתה האל לפי שאר אגלות וקדוה הזו היא  
 משמיה למעלה כי הגולה הראשונה היא כי עב עתה העומין בסוד אלם ואחכ בעל  
 ונעשה אלהים ועמין הוא פשוט ואחכ כריך הגולה שנית והיא למעלה אלהים אלן כפי  
 כדודע שהאל אלהים מעלה ידין במת הטהר  
 ודהין צביה ודלפין בעצב ואמעם כריך  
 תחלה משמיה למעלה והוא שמן אלם נעשה  
 אלהים טמא אביה ש ענה שן ג אבות ועב  
 יגדלו ע עבי אבותיה אחרת בהם יה ונעשה עם גדול והוא אמה רבא פני איעל ויעשה  
 שמו של הוה בסוד העומין אלן ויעשה רבא פרוש גדול שהוא עם אלם יעשה  
 אלהים והנה זה עבמו פרוש אמה רבא פרוש עם יה רבא כי אם יה שעתין  
 אלהים יהיה רבא ויהגל וידאיה פעולתו ונעשו ונהו שעתה רבא עם יה רבא יהי  
 רעונו קלועים דנהי דאנא ואתעם העומין דאלהים עבמע נרעונו טרה ופטר  
 כי כד רב יתגל ויתקדש אמה רבא הוא יאמר והוא סוד ידן לאומנים שעיניהם  
 הנזכר בזוהר אה גבורות נקראים מעשים גם בזוהר איר המידים על תעלים  
 אה צוך ביארו עם אבותיה מעבכך וכבר הויעבך שמשכך הם ה גבורות והנה  
 מעמין דאלהים אלן הם פלם דיטן כנודע ונקראים יואר וגם העמין כי הלא הם עשה עומין  
 שלשה מן אבא ושלשה מן אימא דרי הם ו שעות דאלהים ופעמים אלהים כמעט יואר  
 ואמעם ככר ביאנו כי בהכלת כפאיה העומין דעלות ומעלקים אהכ אינם מעלקים  
 למעני כי לעלם נאמר הדמינו דילון תמן והוא העתק את האלהים ואמעם בהיותו  
 כבוד אלם אז אין הראיית דעלות טכר אך בהגלותו ענעאה אלהים אז טכר כשיט =  
 דעלות והנה עומין דעלות הם סוד היות כנודע ואם סן הדמינו דעלות הוא עם הויה  
 ונהר הויה אלהים הוא סוד מעבכ יכך כמעבאר אלנו והנה שלשה עומין דקדוה הם ג  
 אלהים וג עומין דעלות הם ג הויה ופעמים הויה אלהים הוא כמעט אלן והוא סת  
 כדל ויתקדש אמה רבא בעיט אלן והם סוד ג עומין דאימא העמעבקים עבה על  
 ידי אמת ראינו דהוה כנזכר ואמעם אחי עומין דאבא עבומים כדאימא מעבקי ג  
 דאימא שהוא סוד אלן הנזכר וכפרט אכפדי נרעונו גם הגעומין דאבא בלתי של

מעמין  
 קדוש  
 עולה  
 יג



**ויבטל וגו' אחר כבוד ואין כבוד לחזור ולחזכים בכת' ועתה נשף הדגולה**  
**השנית ככל ויהי חודש אחד הוא ויחשבו הוא כי יתחנן הוא בנית לא יהיה עוד**  
**אלה עולם זה דאס אלהים ידין ויהיה ויחשבו וס יד ה' יד ה' יהי הא הספג' כל**  
**אמן ואלהים לתי שאר אבותי ואלהי אל הים שהם אבותי אל' בי אבותי אל' ויעד**  
**מלצתם איום ואין הפרוץ כך באתי אבותי יהי כבודם אלהים כי אחי' באלהי הים חיים**  
**בימן והשתח בהדין והשליח באלהי כנול' וכן אין לנו דומים רק"ו**  
**תיגלי יתי אבותי יהי לני כתי העברין ואלו איתרים שיחשלו עתה"ו**  
**עלמה עמין דאלהים על דאיתא וגם כוונתנו פנים לעת באותם הם בשלח דאבל והנה זה**  
**סוד אמן ועל ידי זה יהא אמתיה דבה ויבטל הגדול העלה אמת פנים אחת זולת הדא עונה ואז**  
**יתבטרו יתבר יהנה ודעאט פניו יהא הם סוד החדש עמין ג' יהי הנזכרים אסם**  
**ז כחומר דבטינה ק' דעתי והוא יהא כמדון נביאר היכן הוא סוד והוא דנובר ואמר**  
**אזתא בשמיה דבא פ' בוס יהי כנול' כי גאעתי יהי יתעלמו ז'ג' חשילוהים אסדרן**  
**יהא ואז עשה ככה וגדול באופן אחד יוקר מעשה גם כאני לבין כי על ידי זה ו**  
**יהיה רבא פ' כי רבא הוא סוד באר והוא סוד הויה אלהים הויה אדט עגי' באר**  
**כי על ידי תגליס אל תן סוד עשה באר יהנה סוד באר הזה**  
**כי הלך העומין הם תלוצים כנ' דאיתא אדם סוד אריה סודע ופאאר**  
**זכאים העומין לניקבא הקדאית אר' מתבאר ארי' אדט ועשה אלהים וזכאי**  
**הוא סוד חיה הדי ארץ פ' די אדט ואריה עמית היה אלהים ובעלתי**  
**טלמיא כבוץ כי חלל טרע כי תלת הוא עמין דאלהים דקיסא דעבוד ואלה**  
**עומין דקיסא דניקד ואחר פ' עומין העומין דגולתו ופתי העומין לגורי יתור מכאות פתי קמנת דע"ו**  
**תעלה הקדיש עד לעלם ואחכ דיטקא פלעתי ואחכ דגולתו פלעתי"ו**  
**כנול' ואמעם השקר הוא עומין דגולתו ולכן כדך לכל ד' קצות"ו**  
**מן אמן יהא אמתיה דזה עמין לעלם ולעלתי עלמתי באר הדגולתו כילד**  
**כי הלך הם ד' עמין א' ח' ק' הדי ארבע וכהכנסם כנ' דאיתא נעשים**  
**פלעה עמין כטוע הר' ז' גם א' טענה ד' העומין עם הנ' טאמן דאיתא**  
**הרי ז' אלן הם סוד ק' פ' ואלעם כנר הדועעך לעל כי הכל' כ' ע' יהי עבוד כך**  
**הוא כפי מלאכות הקדיש כי ק' ד' ח' ד' ודוך כבוץ לנ' נ' נעשם אלהים מלאכה**  
**דאלהי ע' דל' ופקדיש ע' די וצבר לעל דל' וטע דע"ו**

**כעת:**  
**אבותי אל' ויעד**  
**מלצתם איום ואין הפרוץ כך באתי אבותי יהי כבודם אלהים כי אחי' באלהי הים חיים**  
**בימן והשתח בהדין והשליח באלהי כנול' וכן אין לנו דומים רק"ו**  
**תיגלי יתי אבותי יהי לני כתי העברין ואלו איתרים שיחשלו עתה"ו**

**אלהי הים חיים**  
**בימן והשתח בהדין והשליח באלהי כנול' וכן אין לנו דומים רק"ו**  
**תיגלי יתי אבותי יהי לני כתי העברין ואלו איתרים שיחשלו עתה"ו**

וכאלו בזה נטה גם ביארנו כלכך יא אנו מיני מעב שקדיש ואנו מיני כח יאד דלמס  
 אחד דלמס כילד זנון איש מן וישתבת עד ויתהלל הם בגיע מעב הדי מעב כבוד אבות ו  
 והוא מוד מעב התחתון שהוא מעב דעה ואחכ מעב דתיבות עבתי מן וישתבת עד ויתהלל הם  
 הם גתבות בתר אבות כל אחת הם מעב אי מן תתיבות ולכך הוא יהיה גדול מן  
 האתון והוא מעב עמג כנו בזה בזה בזה קדיש דהווי לכן ענה נאמר הקדיש ואמעם  
 גמין יא כח מן אנון דאפת מן תיבין וכת מן תיבין הוא יתיר מעלה והוא כח דמג ״  
 וכת דאתון הוא סת דעה הדי מעב וכת דתיבין ומעב וכת דאתון ואמעם כפר ביארנו  
 מן יתיר דמן סג ואמעם עם זה הדרך שביארנו ככאן אדם מוד החמין דעלות נאמר גם  
 כן ענה מעב נאמר כח אלו ענה עם שאענהם אעתיים ואתי הכונות ככך לבעט  
 ציד והעין כי הלא יא חמין דעלת דאזו ואמעם מעב והכת האתון שהוא דאתון  
 הם חמין דאיעל אדם האשונים הירם מעגלם ועקדתיים ולכן סמך כינונו כותם  
 באמן יהא שניה רבא וגו ואמעם חמין דאבא הם כבוד הכת האתון שהוא על אמן  
 האתון ולמד אנו אומרים עם לעילא מן כל ככתא כי אבא הוא לעילא מן הינה

**(התקדאת בשבחה)** והנה אנו פוגדים לעור בשוף כח נעב העני דזה  
 שהוא עד דאתיבן בעלמא ואז אנו אומרים פלגם אחת אמן ולכן כהך  
 לבון עד כבוד חמין דאבא גם כן על דרך יהא שניה רבא והוא ״  
 לבון בשלמא יה איש ב גאליהם דגחמין דאבא שיתלמא ״  
 תלום דילין הדין חלפן איש ב אמן כנו לעיל ואמעם יא קדיש  
 שעתק יתיר זה ואמרים יהא **שילמא רבא** וכו וכו  
 כדך לבון בעלת יהא ב גתלום יהא שתימעם יהא וכן תבגין ״  
 כיהא עלמא רבא על דרך יתיר שניה רבא חק כי אלמא הוא כוד  
 הבוד על אבא התעלה לעו וקרא עלם וכאמר הקדיש לא קלתי  
 עדין מעם לעד לא נאמר עו ענין שניה רבא על דרך שרעוהו ״  
 כיהא עלמא רבא כנו ואמעם בעל אבא חמין איש בקדיש אמן  
 צום כונה א אלא בשם אמן אלו לעד אדם באמן יהא שניה רבא  
 וכו ובדאתיבן בעלמא ואמעם אמן יא אבא האמעם יא להם כונה אחת וכיארנו מענין ״  
 מוד כל האמעם והנכונה קיש חלק מן אמן דערכות התלה והעצות והככות של הנהב  
 ככתוב עדין וכן הם ואמעם בקדיש איש מן **השכיבנו** לתפלת ית בללה ״

צמת : עבאן כי חק  
 מן העם יתבין הנל  
 שהוא יאכנה וגו עד  
 ויתהלל אדם זכרין  
 כל אחת מן אבות הדי  
 מעב ואמעם אדם מעב  
 אבות שקדיש בשבחה  
 לבני העם דג ווי ״  
 כי הם זנון ולא תיבין  
 ומה שאמר סאן פסקא כח  
 ומעב דאז לל כי תיבגיל  
 ויתקדשו עד מעלה הם  
 יד תיבות מן יהא שניה  
 על דאתון בעלמא הכי כח  
 וכת ויד בג מעב והוא מעב  
 שקדיש חמין : ומה שאמר  
 שילמא הוא ימוד דאבא  
 ולא ימוד דאיעל אודער  
 המעם הוא כי ימוד דאבא  
 קרא אבד כגדין ומהו  
 אלמא רבא אבא :

בפניית (מ"ב) ביה בעקר ובכח יאמרו השמים ולכן תעשה החוה עתה כדרך לומר קדיש  
עצמית לך כבוד מאד כי בעצמית אן הכריאה עולה אן האכילות יחד לטובה מהכל  
דכריאה ולכן כדרך קדיש קודם השעירה לפי שלא זכרנו עין הכריאה כלל כבודם אין תיב  
שעמה רק השעירה לך וסבאך טעם אין סנו"ת להעלות הכריאה בעת הדין ומלא עשייה  
ויציה ואמנם הקדישים היא קודם השעירה ואחר השעירה הם פלם טעם ע"ב סבאך אכילת  
ואמנם כדרך איהו גם כן כהם את ע"ב ויש כ"ת ולכן כדרך שכתב כי הלא אנו טעמים ע"ב  
לאכילות ופ"ל לכריאה ומה ליציה וכן לעשייה ואמנם כל האכילות טבלתנו אם ע"ב  
ולכן לאי אכילת ע"ב האשן מן ע"ב דידין דנקבא לאכילות וא"כ ח"ט השעיר מע"ב  
דכבודא ז"ל לאכילות ואמנם על דרך תבאית הקדישין אצטריך כן הם בעתה ושעמית

ובא"ל היום קדיש דמנחה קדיש קודם השעירה דמנחה כוונתו לפי ע"ב כוונת  
האחר וכן אלאחר דמנחה: קדיש דערבית אלקדים יצר הוא סג וע"ב וקודם  
השעירה ואל אחר השעירה הוא ע"ב ועל אחר השעירה הוא ח"ט ופ"ל וטעם היום פ"ל ע"ב  
אכילת כן תבין קדיש על קדיש בקריאת התקרא הוא בשעירה ולכן  
הקדיש מעל התקרא הוא ח"ט ופ"ל: קדיש על המנחה הוא סג וע"ב וכן הקריאה

כעת קריאה לי נאמר על מה  
שכתב לבאן כי הקבלה היא ביצירה  
ועצמתה ופחותה כבוד איהו כ"ת  
דאכילות והוא סג וע"ב ליקוים  
קריאת ח"ט וליבינה איהו וצ"ל  
התקרא טעם סג דעשייה ופ"ל  
כ"ת בשעיר הקריאה טעם סג דאכילות  
ועם סג וע"ב ח"ט ז"ל אין לקחת  
עצמית כי אם קבלה מנחה דכ"ת  
האשן ל"ל כדדית קדיש אית קבלה  
כי דאשן הוא עולם האכילות ופ"ל  
קבלה ולכן נכתב ל"ל מה שכתב ור  
בא"ל אומרים באשן וקדיש הוא האשן  
ואם הוא קדיש דמנחה וטעם הוא  
דמנחה הי"ט וא"ע אשן דהוא  
קריאה דמנחה כוונתו ליציה ע"ב ל"ל  
ס"א הפרש סג דמנחה ולכן ל"ל  
שהקריאה סג אשן איהו על התקרא  
אשן או זכור ע"ב כדרך אכילת  
באשן ע"ב ל"ל והקריאה באשן אכילת  
איהו ופ"ל דכ"ת לומר ולפ"ל  
קדיש על אשן דכ"ת ופ"ל  
הכל בתקומו י"א באלים

גם כן כי כוונתו ביצירה:  
סג דהקדיש  
כבוד באלים כי אבותי יהא  
הם כוונתו (למאן תבליס של  
יה דאם אלהים וכ"ת הא שח"ט הוא סג וע"ב דקדיש  
והדעת מלול תפלים ובכונת וטעם הם דע"ב אחר לכן גם  
באשן א"ל י"א אשן כוונתו י"א כנגד החסדים  
י"א כנגד הגבורות וכ"ת טעם אכילתו ע"ב  
בשעיר הקדיש אשן ע"ב י"א דאבותי ודכ"ת  
אשן כ"ת דאבותי ודכ"ת וטעם דאבותי  
נדחשת ופ"ל לומר ג אלהים הקדושים  
שנאמרים א"ל ביה דמנחה ולמלאם שמו"ל  
והיה אלהים ויהי עם יה חזק שאנו מעבדים  
עבה כ"ת אחר מלאה עמית דקדושת י"א כ"ת  
וזה הי"ט הא"ל כי הכפרה הוא

פירוש כי אור יוד אין זה רק מעלני אחד ולפי ארנה נזכרת רק מלשה מעלני...  
 והנה ג' מעלנים אל הם אבותינו ואם נחזור למלכות אמתם כבוד מעלני העלמינו בזה ה' יוד:  
 ה' ה' הוא אלקי הדי הם יד אבותם של עם עב  
 והם יהוה יוד ה' יוד ה': וביד לנו של הויה העתק  
 נ"ד של יד מן אלהים דקטנת ויהמק שנ יד יד  
 דאבות ודתיבות אצנות הקדיש ואלו הם בלם

בלבבא אחיה הויה דעב דזדין עשי יא סנ ב"ת פקדיש והם ב"ת אבותנו מעלני העלני של עם  
 עב הנ"ל קמדיחוס ה' עשדה של מעלני אכבר עימו כבוד היד אבותנו ונאמרים ית ויעתק  
 בהם ל"ת אבותנו של אלהים פשטו מעלנו כזה אלהים אלקי לעד הא יוד מעל הדי ית אבותנו:  
 על יד שנ עב פקדיש וחס להודיד כל העב של הויה הנ"ל שהוא יד וכת של אלהים הנ"ל  
 להשתקו איתכתב כי הוא תנת קטנות וכדיך להגילו להדחינו כדי שיסבול בתוכו  
 ההיית דמתיין דגלות ונעשים י"ך כעבוד אלקינו  
 ועין כפי אורינו כי תפאק יתר הינו טעמן שנ  
 ס"ת נאנ עב אל ועין סס גס קבון כי יתגדל  
 ויתקדש הם ית אבותנו להעלות יא סענ הקטנת  
 אל הקדושה כעבודא כחוקס אק: אמנה כבא ז  
 אבותנו כנגד א אב היכלית דקדושה וכבת ארבע  
 ונעמד ונעמד וכת ויעב אבותנו של הקדוש  
 ומן אל התיבות אחר הם כנגד ארבע עשרה ועמד  
 מעלני וכת מעלני העלני ופ"ב של מעלני החיה  
 ס"ל אנו מעלני ה' וזה של קאם הויה שהם פוד י"ן כעוד ויהם נפלו יא ככאבות  
 סענ הקדושה אל הקלטה והם סענן זה עשנו ואנו מעלני אורם עם ית אבותנו האצנות  
 של הויה שהם י"ה אונא ופגעה אס הויה שלם וקדוש וזהו יתגדל ויתקדש שעה רבא  
 כי ענה דא אמנה אס י"ה לבד ועם זה יתגדל ויהיה רבא בצמית הויה:  
 סוף הקדיש דפ"ב כל פרגוס הוא אחרונים ולפ"ן הוא תפגע לקטרת ולפ"ן כדיך לעמד  
 הקדיש בלפון קדום: יתגדל ויתקדש א"י כנגד הקלטה עשתי עשרה ישינת  
 ויא סענ הקדושה כי הקדושה היא עשדה ולא יא כנגד כפני כייה כי החיות שבתוכם  
 נכל עשדה וס עשדה יאן הקלטה החיות אלהם אינו נכלל עשדה והם ארבעה כ"ב

כעת נראה ל' ע"כ לומר הדי...  
 הם יד אבותנו של עם י"ה דאלהים נכ"ד  
 אבותנו דפשוט מעלני דהויה דגלות מהא  
 הויה דעב דזדין כזה יהוה יוד ה' ויהוה  
 יתעק ל"ד של ג' י"ה דאלהים דקטנת:

אמנה: ואע"פ שמתין דגלות הם"  
 הויות ומתיין דקטנות האלהים"  
 ואין הגדול פול ליכנס בתוך הקטן:  
 ותמיד המתיין יגדלות עשתי עשרה דוחם  
 למטה מתחין דקטנות כנודע עם כל  
 זה נכלל לומר שכל מידת כבודו של  
 דגלות ככל שתחילת דכבודו: ועוד  
 טעם אחר למה ארבע שסבול בתוכו  
 הויות ומתיין דגלות: והוא אחר אכבר  
 הקדוש והדחית מתחין דקטנות: וגם"  
 כי י"ה הוא העגלה כי קודם היה  
 אלה ונתון שהגדיל ועשא אלהים אר  
 י"ה הוא בתוך אס אלהים מטעם:



ה'עמק ג'א' כ'נ' ב'ז'ד'ר' כ'מ'ה' כ'ד'ו'ה' כ'י' ה'א'ן' מ'א'ן' מ'ת'פ'א'ט' כ'ל'כ'ס' מ'ת'פ'א'ט'  
 ו'ס' ע'א'ר' ל'ב'ד' מ'ז'ו'מ'ו'ד' ה'ל'ג' כ'מ' ב'ל'ה' כ' ו'ל'א' ה'א' ה'כ'ו'ן' ק'ה' . ו'ל'ב'ן' א'ג' א'מ'ע'ר'י'ם' י'ת'ג'ל' ו'י'ת'ק'ד'ש'  
 ה'ס' י'א' א'מ'י'ת'ה' כ'כ'ו'ה' כ'ז'ד' א'ה'י'ת' א'ב'ת'ך' ה'ק'ל'ט'ר' י'ת'ל'ק' מ'ת'ו'כ'ם' ו'י'ת'ג'ל' ו'י'ת'ע'ל'ה' ל'ע'ל'ה' ו'  
 ל'ע'ל'ה' כ'ך' ה'ק'ד'ו'ש'ה' ו'ז'ו' ג'ס' כ'ן' ו'י'ת'ק'ד'ש' י'ד'י'כ'ם' כ'ק'ד'ו'ש'ה' ו'ע'ל' י'ד'י' ה'מ'ל'א'כ'ת' ז'ה' מ'ת'ו'כ'ם' י'כ'נ'ע'ו'  
 ה'ק'ל'ט'ר' ו'י'ת'ע'ר' . ע'ת'י'ה' כ'כ'א' ק' א'מ'י'ת'ו'ת' כ'נ'ג'ד' ה'י'כ'לו'ת' ה'נ'ו'ע'י'ב'ם' ש'א'ם' כ'ע'ל'ה' ה'ק'ד'ו'ש'ה'  
 ו'ז'ו' מ'ו'ד' י'ב' כ'ק'ד' ו'ה'י'ם' ע'ל'ה'ם' מ'ל'ע'ל'ה' ה'ס' מ'ק'ד' ה'ל'ג' ה'י'כ'לו'ת' . כ'י' א'מ'ה' ה'י'כ'לו'ת' ה'מ'ת'ו'כ'ם'  
 ה'ס' מ'ת'ע'ל'ה' ל'ע'ל'ה' . מ'ו'ד' ה'ו'י' נ'כ'א' כ'כ'ו'ה' מ'ס'ד' . ו'ה'י'כ'ל' ה'ע'צ'י'ב' ה'ו'א' ה'י'כ'ל' ק'ד'ש' ה'ק'ד'ו'ש'י'ם' ו'ה'ו'א'  
 כ'ו'ל'ל' מ'ל'א'ר' א'מ'ו'ת' כ'כ'ח' ו'ע'מ'א' כ'י' ה'י'כ'ל' ז'ה' ה'ו'א' ה'י'כ'ל' ה'ל'ג' ו'ז'ו'א' מ'ו'ד' ה'י'ם' א'מ'ר' ע'מ'ע'ד' ע'ל'  
 י'ב' כ'ק'ד' כ'י' ה'ל'א' ז'ה' ה'י'כ'לו'ת' מ'ת'ו'כ'י' כ'נ'ג'ל' ו'ע'ו'ד' ז'ה' ה'י'כ'לו'ת' א'ח'י'ם' נ'פ'ל'ו'ם' כ'ה'י'כ'ל' ה'ל'כ'ן' כ'ע'ד'ע'כ'י'  
 מ'ו'ד' ה'י'ת' ה'ת'ק'ל' ז' ו'י'א' כ'ו'ן' מ'ל'לו'ת' כ'ל'ה' ז'ה' ה'י'כ'לו'ת' ה'י'י' ה'ס' י'ב' ה'י'כ'לו'ת' א'ח'י'ם' י'ב' כ'ק'ד' ו'ה'י'כ'ל'  
 ה'ל'ג' ה'ו'א' ה'י'ם' א'מ'ר' ע'ל'ה'ם' מ'ל'ע'ל'ה' :

**ה'ת'ל'ו'ת' מ'ו'ד' ה'ק'ד'ו'ש'** . כ'כ'ד' נ'ע'מ'א'ר' א'י'ך' מ'ו'ת' מ'ע'ת'י'ך' מ'ת'ו'י'ן' ל'א'ל'ה'י'ם' ד'ק'ע'נו'ת' ע'ל' י'ד'י' ה'ו'י'ת'  
 ד'ע'ו'י'ן' ד'ג'לו'ת' . א'י'ך' כ'ל' ה'ק'ד'ו'ש'י'ם' א'נ'ם' א'י'ם' כ'י' א'ם' ה'ו'א' כ'מ'ו'ד' ה'ע'ש'י'ה' ה'ס' א'ל'ה'י'ם' ו'  
 ה'ו'י'ת' ד'ע'ש'י'ה' כ'נ'ג'ל' כ'א'י'ך' ו'א'ע'מ'ם' כ'כ'י'ך' ל'ב'ו'י'ן' כ'י' ה'ל'א' מ'ע'ב'י'נו' כ'נ'ש'ת' ה'ק'ד'ו'ש' מ'ת'ו'כ'ע'צ'י'ב'ם'  
 י'ד' ו'א'כ'י' פ'ע'נ'י'ם' כ'ת' ו'א'כ'י' פ'ע'נ'י'ם' ע'ל'ב' . ו'ד'ע'מ'ן' כ'י' מ'ן' י'ת'ג'ד'ל' ע'ב' י'ע'ש'י'ה' ה'ס' י'ד' ה'י'כ'לו'ת'  
 כ'י' מ'ע'ל'ה' י'ד' כ'כ'א' ה'ס' מ'ת'ו'כ'י' נ'ג'ם' כ'ע'ל'ה' י'ד'י' כ'כ'א' . כ'ה' נ'ע'ש' . י'ל' א'ח'י'ת' ה'י'י' מ'ת'ו'כ'י'  
 י'ד'ו'ת' . א'ח'י'ת' מ'ע'ב'ו'ת' . ו'א'ח'י'ת' מ'א'ת'ו'ת' . ו'ל'ב'ן' כ'כ'ו'ן' כ'מ'ו'ד' ה'ע'ש'י'ה' ה'ו'י'ת' א'א'כ'ה' מ'ע'ב'ו'ן' כ'כ'ל' .

**ק'ד'ו'ש' מ'ע'ב'ו'ר' ו'נ'ע'ש'ל' מ'נ'ש'ל' א'ם' ה'ו'א' ק'ד'ו'ש' ד'ד'ו'ש' ד'א'ז' כ'כ'י'ך' ל'ב'ו'י'ן' כ'ע'ש'**  
 ה'ו'י'ת' ד'ע'ש'ה' ו'פ'ל' ו'ל'ב'ן' ה'כ'ו'ן' . כ'י'ד' א'מ'ו'ת'ה' ש'ל' א'מ'י'ת'ו'ת' א'ה'י'ה' מ'ע'ש'ה' כ' מ'ע'ל'ב' ל'י' . כ'כ'א' כ'מ'ו'ד'  
 ה'י'ד' ש'ל' ה'ז'י'ה' ד'ע'ש'ה' . א'ה'ו'א' . י'ה'ו'ה' י'ו'ד' ה'א' ו'א'ו' ה'א' . כ'נ'ו'ד'ע' ו'ת'כ'ו'ן' ל'ה'ע'ת'י'ך' כ'ן' מ'ו'ד' א'ל'ה'י'ם' .

ד'ק'ע'נו'ת' ד'א'ת'ע'א' ו'כ'ל' כ'ל'לו'ת' . ד'ע'ו'י'ן' ד'ק'ע'נו'ת' מ'ע'ד' א'י'ת'ע'א' א'מ'ר' כ'ל'לו'ת'ם' ה'ו'א' א'ם' א'ל'ה'י'ם' כ'י'ג'ם'  
 ה'ת'ע'ו'י'ן' ד'ג'לו'ת' ה'ס' א'כ'ע'ב' ת'מ'ו'ך' ו'כ'ל'ם' א'ג'ו' מ'ע'מ'ע'ם' א'ו'כ'ם' ע'מ'ם' ה'ו'י'ה' ו'ל'כ'ך' ד'ע'ת'י'ך' כ'ע'ם' י'ת'ה' .

מ'ח'ו'א' כ'ל'לו'ת' מ'ת'ו'י'ן' ד'ג'לו'ת' . ע'ל'י'ך' א'מ'י'ת'ו'ת' מ'ע'ד' ה'ע'ת'י'ך' ע'ל'י'ד'י' . א'ם' ז'ה' ל'א'ם' א'ל'ה'י'ם' ד'ק'ע'נו'ת' ד'א'ת'ע'א'  
 מ'ע'ד' א'ם' י'ג' א'מ'י'ת'ו'ת' ד'ע'ל'ו'ת' ל'א'ל'ה'י'ם' מ'ע'ד' ע'ל'ע'ם' ה'כ'ו'ל'ל' ה'ו'א' י'ד' . ו'כ'י'ד' ה'ע'ש'ת' ד'ת'כ'ו'ת' ת'כ'ו'ן' ל'י'ד'  
 ע'ל' א'ם' פ'ל' ל'ה'ע'ת'י'ך' כ'ן' א'ל'ה'י'ם' ד'ק'ע'נו'ת' מ'ע'ד' א'ב'א' כ'מ'ע'ו'ר' א'ל'כ'ו'ן' א'מ'ר' מ'ת'ו'כ'ו'ת' מ'ע'ב'י'ה' ו'ה'ת'כ'ו'ת'  
 ל'מ'כ'ת'י'ה' . א'ח'י'ב'ם' כ'ר'ך' ת'ע'ל'ה' . מ'ע'ו'ד' א'ת' א'כ'ע'ב' א'מ'י'ת'ו'ת' כ'ת'י'ה' א'ח'י'ם' א'כ'ע'ב' ה'ת'כ'ו'ת' י'ת'ג'ל' ו'י'ת'ק'ד'ש'  
 מ'ע'ש'י'ה' כ'כ'א' . ו'א'ח'י'ב'ם' כ'ר'ך' א'ת' ע'ש'ו'ה' א'מ'י'ת'ו'ת' ע'ל'ו'ת' . ה'ז'י'ה' מ'ח'י'ם' ע'ש'ו'ה' ה'ת'כ'ו'ת' . א'י'א' מ'ן' מ'ע'ל'מ'ע'א'  
 מ'ע'ש'י'ה' . ו'א'ח'י'ב'ם' כ'ר'ך' ל'ע'ו'ד' א'ת' ה'י'ד' ע'ל'ב' ה'מ'ל'א'כ'ת' ה'ל'ג' כ'י' כ'ן' ה'ס'ת' ו'ה'ע'ב' ע'ל' א'ח'י'ך' ה'ס' ז'ו'ל'ת'

שם

הוא קולו כי הוא העם של האבות שצטפת אלם יא יד תפוח בזה בעלמ  
 ד. כדא בעשניה וימלך מלכותה בחייכון ובחובון ובהי דכל בית ישראל בעלמ  
 וחזן קליב הכי הם יד תפוח אך אני לא קולתי יעשרי זלתי רק בפי וחת המפידים  
 וחזר לענן כי גס יד איה פועלים פת בגודע וחתה הכת אל שם קג בקול לדעתך אלם  
 דקמנך דאבא יוכפת אל תה תעתיק אלם יקמנך דאיתא וכן יד איה פועלים יעב  
 סעב אל תה תעתיק דאיתא ובעב אל תה תעתיק דאבא נהוא באען זה כי תיקת הית  
 מן סת דהיה ותעתיקנו הית והיה שדף מן ההיה י ותבצפם עם היתבול הויה  
 ויהיו בן ואז תעתיק בהם הרבן של אלם שהוא פועל וטעמי חמלני חמלני דועתיק היתב

צמח: גס הארבע יתגדל וז  
 ארץ ליכין כאלו ה אכבע  
 תפוחים שהם כנגד דאיתא  
 הוה ויכין הארבע אלם  
 כנגד דהויה ויס דאלם  
 כנגד הארבעה של השם הנקד  
 ים וכן אמר הדבזלה רחם  
 בחלום:

אל תהיה כי תלה איה תעתיק פועל דאלם ה אוכיות  
 ב ד תפוח אל יתגדל עד דכא ואחכ חמלני יג אורתיק  
 ב יד תפוח מן בעלמא עד יעשיתיה ואחכ תבצף  
 פחמנו וחמלניו הם ית ביה דהויה ואחכ תבצף פחמנו  
 וחמלני וחמלני חמלניו סעב דהויה על ידי העשאה השדף  
 מן הכתי:

בועדף קכד

**ענין** הקדוש דם נחלקים לכמה חלקים והפניכי

סדר אשתדלך כי מן חמלני התלה עד בכך  
 איתר הוא עשיה ועמם עד תמלך יוכר הוא יכירה ועמם עד תפלי ית הוא כדאיתא  
 ותפלי השפעה היא אכילת ואחכ אנו יודים תלמולה לעמה כי אין פנו סת ביעי  
 החול רק לייחדם לפי שעה ואז יחדו אחכ לעקומם והנה מן אשוי עד סיום וכל לכו  
 הוא כדאיתא ועמם עד אין קדוש ביה הוא יכירה ועמם עד הפוף הוא עשיה ולכן  
 בכל פנוי שלם אחד תאלג אנו אמנדים קדיש אחד ותפלי מן חמלני שהוא קודם  
 מעמוד הדודי:

קדוש דדודי

הנה סדר הקדושה לך הקדושה בסוד  
 מעמם ה ידח כי השעה היא כי תחלב היתה חמלנות עם היתב בתקושה סדר הדני דתלבא  
 ואיער קדושה תדאמה עד דנגה הוא יתנה דזעש עד פועל והנה ככד כדאיתא אך  
 פתגמאך אז אל כל הפניות כ כ"ט אך הוא אור חמלנותו עמם לא הם עמם האעם  
 תלכות עממה איתר תלה כ"הי בעשה תעמם יכיה לעמה בהיכל קדש הקדשים דכדא  
 ואם טאיתו דיכל עמלנו כו כל חלקיה ככל איהה הקדושה אלה אדא אישע נהי אלג הם עשה  
 כדאיתא זה הסלל לאשונת דכדאיתא ודא אוחזר שיער הוא אל ג האשונת דכדאיתא

שקדים ג' פה. אבזכר ומזה נקיש אל האור כי העלבות דבייאה היא בהיכל קדיש  
 הקדשים דכ"ה וכן תלכות ד"ארה בהיכל קדיש הקדשים דעשיה והנהיין תולב התפלה  
 עז הודו ה' ה' הכל. העשיה ומעמד הודו עז כדרך שאמנר הוא סוד היכל ג' דעשיה //  
 אמנר להיות מעמד סוד יצירה על ידי העלבות ד"ארה אבהיכל זה והו סוד תפלה //  
 קדושת אבת כסוד קריעת זוגה כי לעשנים היא קדושה ולעשנים כוונתה. //  
 נמצא כי בארבע עלות א"ע יש אע תצ"ת אחד הוא סוד אשה היפלות אבכלו  
 שלם ועלם. ואחד כי הם נבלים לעולה זה בזה דרך כללה לבי יע"א בהיכל ה"ז //  
 כי הוא נבל לעולה והוא חוזר מעמד כעצמות השלם אל תעלה מעמדו ואמנר כלל זה  
 ערך ולכן כצנן כי אמנר אמנר מעמד הודו (ל"ה) עם הייב אכל המעשרים הם ביצירה אך  
 העשם הוא למנר כי תנור היכל ה"ז דעשיה להיות יצירה מעמד. ולכן אחר אבכלו כל האשה  
 היכל העשיה זה בזה עז מעמד הודו (ל"ה) אז אמנר אביכום לעלהם כסוד מעמד אחד על ג'  
 דרך ה"ז ב"ה היכל פקודי. כי יש מעמד אחד באמצע כל היכל והיכל

**קדושת שקודי ר"עו ב**

כי דרך זה העמד עולה כל אחד בחכמו וכללנו וסוד מעמד זה הוא סוד  
 הקדיש שאמנר מעמד כל שלם ועלם יהנה בזה הקדיש אמנר מעמד אבת העשיה  
 ביצירה יהנה בזה הקדיש אמנר מעמד ולכן א"ב ב"ה אהיה אהם אמנר היא  
 אמנה רבא מנכך לעלם לעלניה עלמא. וכת תיבות מן אמנר היא //  
 אמנה רבא עז בעלמא. ומה הענן כי על ידי כ"ה אהיה אמנר מעלם הו'  
 היכלת כי לעלם סוד האהיות הם בגבורה כנודע ועלם ע"ב כי //  
 מעמד כ"ה אהיות הם בגימט' גבורה אף התיבות הם ע"ב בגימט' חסד  
 ולכן על ידי כ"ה אהיות אמנר מעלם האשה היכלות ועל ידי כ"ה תיבין //

אמנר מעלם אבת היכל ה"ז שבעשיה לעולה ומעמד  
 כי לעלם אין יכולת עליה לעלם כי אם כסוד שם  
 מעב והוא לעלם מעלה כל העלות אבעלם כי  
 הוא מלק ולק נתיב כנ"ה פ"ה תדוה והנה סוד הכ"ה  
 הוא מעל ג' שם כנודע כי הויה באמנר בעלמא  
 ומעלוי ומעלוי היעלוי. עולה מעב אהיות. ומעלוי. //  
 היעלוי. לבי הוא סוד הכ"ה. נמצא כי לעלם סוד הכ"ה הוא שם מעב ועל אין עליה אלא שם מעב כנ"ה  
 ולכן כדרך למנר ויאשרת והבאר וכ"ה ע"וין כי הנה ע"וין מן ויאשרת עז ויהללם הם למנר אל שם

ביצירה. כד צלחהן מלקחן ומנאן להא עמודא  
 כדן טמא בלחו לאיטן בהיכלת דא לגוהיכלת תיבא  
 לקחאחיא דא בדיא לטמא בלח ברוח קדיש לקחאחיא  
 עלת וסתא כחדיא לעהוי אמנר קדישא שלם כדקא  
 דמעבתון דאמנר קדישא //

דמעבתון דאמנר קדישא  
 אדרה"נאל אמנה ורזין //

דמעבתון דאמנר קדישא  
 אדרה"נאל אמנה ורזין //

י"ב עד ז' וז"ל הם ז' עשרים שנה הם י"ב. וגם י"ד ז' עשרות אלף כל אחד שנה ארבעים הם י"ב.  
 ולכן החיובים ישתבת וכו' ביודין טוונס כי הוא אם ע"ב  
 ואין כח עליה אלא טעם וגם כי כ"ת ארבעים לעולם הוא  
 בתוך הי"ב והנה אחר שהעלנו היכל ה"ל על ידי כ"ת  
 הי"בין אז יא"ו כח למורד הוא עצמו כי כ"ת ואנו אומרים

יתעורר חורו (להיחב) והפן. ואחריהם ככר יעשה פור' ד' שיעור זהם מעלני. הה"ן בעשיה ומעלני.  
 אלפן כי כ"ת ומעלני. פ"ג בעשיה. ויודין בארבעים והנה כל אחד ת"ג ששכאלו הארבעים  
 תוכל לעשות מהם ד' ארבעים מעלני. ולכן יא"ו זהם כ"ת ארבעים מעלני. היעלני. אך טעם הכאן  
 אל הה"ן אין מעלני של ד"ק ט"א ארבעים ואין מעלני מעלני כ"ת ארבעים ולכן אין כוונתם עליה כי  
 גם מ"ג ארבעים אין כוונתם. ולכן על ידי הכ"ת ארבעים אנו מעלים כחלה ר' היכלות העשיה אל הי"ב  
 על ידי כ"ת מעלני אלפן ששי"ב ואל"כ על ידי כ"ת תי"בין אנו מעלים היכל' שחזק חוזק להיות  
 כי כ"ת מעלני על ידי כ"ת מעלני העלני דפ"ג ששכריה טעם כי תיקום קדיש זה הוא קודם מעוננו

הודו ליה:

**מה שכתוב**

בקדונום אנוהגו למען וענה יגדל טא כ"ת כ"א אומרים  
 הקדיש. לא ככה מעשי. ז"ל"ה אנו מען ונא ככה לעלני העולם:

**בענין**

הקימה בקדיש כנראה מן הידועלמען אכידן לקיום ולענות. היה אומרים  
 מעשי ז"ל"ה כי זה אינו מן הידועלמען עצמו אלא אחכס אחד עלהו הקרה  
 בידועלמען וא"כ בדפסעהו תוך לעון הידועלמען עצמו. ומערת הוא. ומה שמעשי ז"ל"ה היה  
 טהור הוא כי בכל הקדישים על אחד העשירה דמחירת מעשה ועבדית היה נאמר מעשה  
 ובאל התקבל דמחבת מפר פרה להיכל היה נאמר מעשה והיה ענה וא"כ היה יא"ו: אמר  
 עבולו האמור מעשה כי כל הקדיש. הבאים כאלים היה ענה. ככר הוא עמוד קודם הקדיש  
 ולכן אנו נאמר למען עש גישה ואם כן גם בקדיש אחר ההלל הוא כמען קדיש של אחד  
 העשירה. וכן הקדיש של אחר שפי"ב העשיר:

**קדיש דיתמי**

**המ"ב**

אכידה הזה הוא על דרך המ"ב דענינת ידים אהוא י"א אלהינו י"א: כוונת  
 במעשה כוונת: יהוה יוד' הא וא"ו הא: והנה קדיש זה הוא מעלני העשיה א"ס  
 בחינת העשירה כדי לעלני העשירה וקדומוהו בסוד תחית העשיר כי א"ס מעלני

לז"ל  
 קדיש  
 מעלני



על ידו נתינת הקדישה וקודם לו הוא פס כוונו אשר הוא כמעט כל ודוא סודי קמול  
 על הקדישה ולכן קדיש זה אמרנו אחר הירמיהו מעט להם זכרם או אחרים יחב "ו  
 באיני למען יתקן מה שהיה אמר קדיש זה כפי כל ענה ושנה ביום עתה בן אביו  
 ב"ג דלוק נ"ט והיה כנסת הקדיש על צד מצד ולא כנסת העשרה עשרים עשרה "ו  
 כפי שם ק"ל ואמר מעט זלכה אמת הוא שאמר אותו היום אמר לו אמר לו אמת כל  
 אמה האמר ב"ג תלנת ביום גם כלאמר היום ופצתה ויתעם ענינם כי יש עליה אל האמר  
 ההיא על ידי הקדיש כי אין העם לאמר להכל הכסף יתקנים לפר אל שגם מעט  
 להעלתה מעלה אחר מעלה וזה גם כן מעטל באחרות ובימים טובים: אמר לכוני "ו  
 כי קדישה הוא בעצמה כאלו וגם היום דמולת יום הוא בעצמה לכן נראה ליעצריך  
 לבין שם זה כנגד הארון לויא תבחי ויבארוך קחם עלים ב"ג מ"ב והוא השם הזכר  
 כחכין שהוא שם דאורחות:

**קדישין דעבד על שבת**

קדיש כיום הפרע בין הקדישין אל קדישין מוחול כי כבר ביארנו לך בעמך הקדישים  
 אל מול אש צב וקדוש מעטל וכ"ל ואמרם כוננת אל זה הוא עקבין תחלה  
 ב"ג תבות אש ציהא שמה דפא מעבדך לעלם לעלמי עלמיה וכנגד קבון בא"ה  
 יהו סמין גם קבון כי ב"ג תבות אלו יא כ"ת איתוב וכנגד קבון ד"א שמה אל  
 מעגלן כפד זה יהוה: קדיש: י"ה א"ב: אל: א"ב: ח"ב: ונהה יא ב"שע  
 שמה אל כ"ב איתוב תבון כ"ת כנגד הכ"ת ה"ל והאמר יתבה כנגד תבנת אמן  
 והנה איתוב א"ה יהו קבון אתם מעללם כפד זה כי בקדיש דכרכו מעלל  
 אכס בעד"ן והם ב"ג אש קדיש מופל"ה גם קבון כי שם שמה א"ה יהו הם "ו  
 סמעט מ"ב והוא סוד אש מעד דמעוז ב"ג עין אל וסתב"ח זיתלך וג"ה הכי בזה ביארנו  
 ה"ב דלאמן על הקדיש הזה אך מעט חסד כדרך שביארנו בחול לא נבאר ל:  
 אמת והוא השם דעבד: וכן חסד כ"ת דתבות וכן הי"ד דאיתוב דתבות:  
 הקדיש של קודם דעבד לא קבלת: בו רק השם האמון ואמרם הוא על דרך  
 מה שביארנו בקדיש האמן אך כדרך שביארנו בא"ה יהו דאלמן תבון כי הסב"ג  
 יתקן: גם בקדיש האחר דפלו קבון על דרך האמונה יעמא רק שפלו א"ה  
 יהו סמעט וס כמעט יתקן מעט לא קבלת: א"ה קדיש אמון תבון על דרך "ו

ד' לאבותם מעמד רק זמני לני אהיה י"דו הם זמני יודין והם העם זית וכן  
הבנין להגלות עד מעמד ר"ת שהיא אברהם וחסדן ל' ותבין בצדכונאכ"י //  
העבודך שאתה החן ויש בו י' אברהם גם כבין בענין כבוד ל' העבודך ש"י  
בו נ"ד וי"ד כענין ל' נצח ל"ת כענין אברהם:

הכלל קיימת כל אימת דמקדישין בכל הילולא מעבד דמאכריהו  
ואכשו אמן יהא אעיה רבא מעבדך בכל הילולא ואלו אינו קיימתן לגלגל  
ככלל וכהוא נהוול דכלל כל גונספ נהיר לין יעהווא נהירנ קיימתן זמנאן נהוירן  
אחמתן דאכאדון ולא אכאדון בגוניהו ועלא מעבדן מעיית דאהו עלא וקאים ביניהו ותיב  
לן:

**כמלך** חפיל מעדיקין אכפנמו עליהו בארבע פמדין אצא מעלמא בגין פן הכוס  
תלבי זמנאן ביומא מעדיקין ולא עוד אלא בנמנא די צואל אכפכו בקול רס אמן  
יהא אעיה רבא מעבדך ק"מ אמתן קיימתן נחייט על בלא וזמניא למלאכא דמעבד על  
קדש דגיהנס ממנ"אן שפיה ערבא מעבדן בידי ופתח בלא כדען דכפנר מעבדא  
וחמאן נהוול דהא שלמא אצא תעבא דנורא ופכיס אורחין יבין תלב מעבדן דמחב  
ידיה בלא מעבדן מעבדן בידיהו ואכפכו כננא לאכפיהו וכוחין לן אערא ועלגת  
מעבדא ונפתי תיבין לאמיהו ופן תלב מעבדן פומא ופכיס מעבדן דאמרי יאכאל אמן יהא  
אעיה רבא מעבדך וכל אימתן כוחין לן דכאן אינון כדקיא לאנחויכון מעבדן כדנורא  
שלמא לכל פמדין כ"א נאור כדקיא פאור נעה הולך נאור שגבון כיום:

**אילת** מלן לרכב בעבדות דאירו עבדן דכל עבדן מתיבא דכל פמדין  
דלא ידיע וזמנה איהו רכבי בעבדות כ"א דאיהו רזא קיימא דעבד  
קמיה ודא איהו אעיה תעהו פתימא דלא ידיע אערא די ליה יהא י"ה למן דאכפכו  
הוא אלא איהו הוא בנן ההוא פתימא דאערא ונעיק מקומה אבל הא פתימא  
איהו אערא ודא איהו תיבא די ליה ולא אכפדע כלל ודא איהו אערא הגדול בגין  
דאכפ אערא דלאו איהו כ"א גדול כהא אעג דאית ביה תוספת אעראן דא איהו  
אערא ככא ועל כל כהא אערא אמן מעדיקין אמן דאיהו עבה כהא אערא אמן  
בכל זמנא וזמנא ובאערא אחרא לאו אכפי אמן יהא אעיה רבא מעבדך דכל הא  
אערא אמתן כלל איהו בעלמא וכל שלמאן חראן כחדי כהא אערא כללין עלאן  
ותראין כהא אערא כללין אערא אערא ותלמי פקודי אערא דאערא כלל דכל כמין  
עלאן ותראין כלל דעלמא דדכורא לעלא וכלל דעלמא דנורא לתבא וכלהו  
פקודין כללו אעראן ואכפין לאכפואר כהו רזא דמתימעבדא:

**קדיש** די בעלמא איהו כדגוס כפה דאוקימעבא ודא אערא יחד יכול נאמרי

כי אינן יתן דבריהם אבל יתן דלאון הקדש דקדושה לאו איהו דהיה כדפס  
בין ללאון הקדש שבתה עתה כחיה. ובכל קדושה דשבתה איהו לאו  
איהו אלא עפדנה דכתיב וקדושה כהן כתיב וזו כתיב יבואו איהו לאון  
קדוש ודא לאו סוף פשטיף דאיהו לון לישן איהו. ואיהו איהו הא קדושה דקדוש  
דאיהו קדושה איהו לאו איהו כתיב יתן קדושה דא לאו איהו כתיב ר  
קדושה דאיהו מעולשים. אבל קדושה דא איהו סוף כל סוף דאיהו  
וכתיב ובכל סוף. מעי משה ויהיה העשוק ויגאעפוק דפדלה וקליפין  
בישין לאפלקא יקרא דקדש על כלא איהו עשין לעיתא לכ פלישע דמאר  
אפוא ולאיהו כתיב איהו יתן איהו איהו איהו רבא משה כתיב דיהו איהו  
דמאר איהו ויתקן קדש כקריה על סוף. וכד איהו בקדושה דא איהו  
דמאר איהו. קדש איהו כקריה ואיהו איהו. ואיהו איהו. ובין  
דקדש איהו כקריה בקדושה דא לאו איהו אלא עשין. ופלישע דא על  
כתיב דמאר איהו איהו איהו. ואיהו איהו יקרא דקדש ויהו  
מעולין ויגאעפוק ופלישע וקליפין כתיב ואיהו איהו לעיתא וכתיב.  
זכאן איהו איהו קדוש. דקדש יתן לון איהו קדוש דעסיבה לעילא  
דאיהו איהו לחכמה וכתב איהו לעילא דאיהו.

### מדינת

מדינת איהו חזא כלל פדוה דהאיהו בולגה איהו  
יהו לעילא כתיב איהו מעל כתיב וכתיב נטלו ומתא  
דהו מלם דהו איהו עליה כתיב איהו עליה איהו מעל  
ותקדשן כתיב עשית על איהו דא  
דיקדשן כתיב דהו ואיהו יתקדשן  
איהו כתיב איהו איהו דא מעל  
מאן איהו דאיהו קדושה דאיהו כתיב  
דליה ליה כתיב אלא כתיב:  
דקדושה דאיהו חס איהו איהו חס  
איהו חס איהו חס איהו חס

משה  
קדש

איהו חס איהו חס איהו חס איהו חס



דאין איתן כ"ח חזון - בראשית כדא אלהים את השמים ואת הארץ...  
 ועליהם איתעו כל ימינו הגיד לשמו וכג' וכל אסתלק האי ב"ת"  
 משינו ואתער בחן ונכח בלא כ"ת למע מודף. זכרין לא איתעו בחדים וענה יגל נח  
 כ"ת ל"ת. נקבל כ"ת שמו איתוון אחרתן דאית באלן י"ת היבין דאיתוון ידא מועה רבא  
 מעבדן לאלה לעלמא עלמתי. ודא איתו ודא איתו העוה איתן ידא יתיעה נכא בטלסטו:

**הקדמה**. כל תקון זה איתכאן עד בכורך איתער הכל הוא כ"ת כאשונות שלעשה יד  
 קעלו ביכיה ודנה מערג אשכנז לאיתעו אחר בכורך איתער הימעס לפי"  
 אכפכ פלוג נקרא יארה ולכן איתעו איתו בתוך תקונו היצירה שהוא מעבדך איתער  
 נאלף. איך הסתעדיס איתעו איתו קודס. אהנה עבין כל זה הוא תקון העשירה כי  
 עדיין יצירה עשיר איתו נקבנת שמקבלת אור דק אחר בכורך איתער לכן איתעוים  
 איתו בין עשירה לציורה שהוא אחר קדמיה העשירה נקבנת בכורך איתער דיצירה יסן  
 מענה מענה זל"ה. נאנו איתעוים חונו לא קראו כאלו כאלו יתרוז. איתם תלכיס סקדואים  
 כמות הקדושה קראו כאלו כאלו היתו והודיעו עלמא ודעו כאלו כאלו דקליטות ומענה  
 כל התעורר הזה וכל פדר הזה עם בכורך איתער כולו תעבד. לנה גיכידו העתים  
 ורגיט ואלהים גדולתו יתכרך. איתם אנו איתעוים אל נקמות ואל אנו כונענו  
 עתה על ידי הפלטינו להעלות השלמות ולכלם עם אצילות ולקטו כל נכאכות"  
 הקדושה כאלו כאלו בין הקליטות דעשירה ויצירה לעלה באצילות ולקטו כאלו כאלו  
 והנכאכות של המלכות דעשירה ודנה דעשירה עם קליטות נכאכות נאין יכולת להוציא  
 מעם איתם הנכאכות אם לא על ידי שורה הכונה מלכה כאלו. וזה היה אחר"  
 כי גופם אלה נעשו מן המלכות והם המלכותים איתם נכאכות  
 הנשמות איתעו כאלו אחר אי איתער לנקטן כאלו  
 אופן כלל נאכן הוצרכו בהכרח לידג אלנה איתער  
 אצאל כדאי איכולו נלקטו אלנו הנכאכות איתעו מן היותם איתער נעם בלית  
 משיתו כ"ח כמע איתעו כאלו כאלו הכרחי ואל זה אנו מעבדים כאלו נקמות  
 אינקום נקמת איתם ה"ה הכונה מלכה ועל ידי זכרונתם איתם הם מעבדים  
 ומלקטים נשמות נכאכות איתעו קליטות העשירה: ואל זה פתח כאלו כאלו אל

כונת  
 ד"ר  
 ונך

כל  
 ונענה

הפוך לך מלא יחף ולכה כדור הקדש שעבדין לאלהיך מיוסף אונס  
ה' ענין לבא בעארה הדוני תלובה כשאחך אז הינד איסנו ואנ אנה  
שעמריקון אל תקעתי יי' אל תקעתי הושיע. ולכן אנו מערים זה כדי להעלות  
כאז המלכים מעתה והנאמנת שבטאיה על ידי זכרתינו זה

**יהי מלך** כונות דף א"ט: פ: באורף: ובדף ת"ג פ:

**פירוש** נומר ג' פוקים אלו מעמד זהם פוד כל עאר פנידות דעאיה ובהם  
י' א"ט ובפר ידע כי בכל מקום ביקון ת"א נאמר מעמדו  
שכברת ולכן אליך נומר עד והיה יי' אלקי ואתוואחד:  
**כשדדדן** אומרים יי' מלך בזמירות כפיית הכנסת א"ט שמערי זל"ה לא  
הגע עם פחד הזמירות עם כל זה היה קם מעמד עם הכבוד  
שעוד אומרים יי' מלך אך הוא היה אומר פדר הזמירות בתקום אהיה אומר:  
**מלך** לכבוד אע פועים יי' מלך יי' מלך יי' מלך לעולם ועד והסוד  
פרוב באורף אס. גם משעם אחר כי ג' רבות מלך מלך יעלך הס' ב' ג'  
מעלך והנה כיון שי' מלך כטלות גם כדך לכבוד אומרים פועים:  
מקום שזמר אנו יי' מלך. פנפ דף ר"י. כראית כ"ד פ'  
תקום ק"ג פ'

ביום החול אומר תזמור אלהים יחוננו וגו' וכאשר השמים תפתחו וגו':

טור

ע"כ ד"כ תפלה מן ברוך שואמר עד ישתבח וכו' ט' סעיפים:

הד"כ קל"ה' כונתה' ע"כ באופן:

א' אומרים ברוך שואמר קודם "

תפוקי דזמורא וישתבח למחיהם: בהגיעך אל ברוך שואמר אז "

האמון כפולת שבע פסקת

זהו כנגד טעם זיתבין פיה' ברוך שואמר הוא ביצירה דוגמת המלה יק אהינות  
הוא תעלה וברוך שואמר דבור כעבודת אצלנו וגם כן בנודר וכדיך לאומרו תשע  
כי הוא ריבא דלא וזהו דאמו כתב פ"ז ויא בול"ט תיבות והם כנגד אס כ"ט המכר  
בכרובת פה"ט ואל"ט השלה ה"ט והט" כ"ט וה"ט כמען פ"ט ג"ט הוא ביצירה כנכר "  
ואם אס ט"ה דאלפ"ן והט"ה ט"ה עם ה"ט"ט אפ"ט כמען פ"ט יהנה ת"ה תעבורת נקראים "  
שמו וירח בכדיאה חמה ולבנה ביצירה חרם וסחר בעשיה נעלא כי תעבורת "  
א"ט ביצירה כוללת אל"ט הפ"ט תיבות ולכן אס נקרא לבנה כנגד אל"ט ה"ט תיבות אמת  
ג"ט תעבורת נקראת אלהים ועם הפולל כמען פ"ט:

כעבורך שואמר עד יוצר הוא ביצירה וכבר ידעת כי בכל אחד מאלו הארבע  
שלמות על אפי"ט יא א"א א"א ז"ן ואינם תבדוק אמתה עשיתך תהולל "  
בתיבות יא י"ג כדוכים כנגד י"ג הקוט דיקנא דלא כי בדכר זו היא דלא דאיהו  
דיחא דכל גופא אמתם הוא כולל אר"ט ז"ן דמענה נקרו וביה תלין ולכן הוא כולל  
פ"ט תיבות כי הם נגד י"ג הקוט דיקנא דלא וא"א כ"ט אלוהים א"ט כ"ט אכנון כע"כ  
בפראת נשא בכרובת כה"ט והט"ה י"ג ט"ה כמען פ"ט והם נכללין שתוך אל"ט דמענה "  
נקרו וזהו דאמו כתב פ"ט ולכן כדיך לאומרו תשעוד כי הוא בכיאה דלא:

זוה"ק נודע כי א"ט דאלפ"ן הוא ביצירה והוא ה"א הקרא א"ט וקרא ל' זהו  
אק"י אנוש ט"ט י' א"ט בכ"ט דהי"ט כתב פ"ט:

וה"ה ביצירה הוא ת"ה דאלפ"ן וגם היא במינה ל' והט"ה נא"ט בפנינו אלפ"ן הוא י"ג "

וכנגד י"ג תיבות ברוך ב"ט תיבות עבדך אמת:

בדין לומר הדבר יות אע"כ ב"ט חדיק ב"ט וחולס ב"ט וכדיך לומר כפה עמו  
כי כפה כמען פ"ט כנגד פ"ט תיבות אהנופת זה ב"ט אהנופת טורד חדיק

בנינו : אמת : ברוך 'אחנר' והיה השלם י"ה ב"ה בין בחול בין בשבת  
בין ביתם טובים ואין להם לשונות פ"ו תשובת אלון בצום זמן פ"ה ב"ה הם פ"ז  
נוסח ברוך אחנר

ברוך אחנר והיה השלם ברוך הוא ברוך אומנו ועשה ברוך גזור  
ותקיים ברוך עשה בראשית ברוך תרחם על הארץ ברוך ארחם  
על הקריה ברוך מעולם אפר טוב לראוי ברוך חו לעד וקיים לעתמו  
ברוך פודה מעבלי ברוך אמת ברוך אמת אלהינו מלך השלם האל אב  
הדתמן העהולל ב"ה עמו תשובת ותפואר בלשון חסידיו ועבדיו וצדיקיו  
דוד עבדך הולך אלהינו עבדות וצדקות ונצחית ונצחית ונצחית ונצחית  
ותעבדך ונזכיר אמן מלכנו אלהינו יחיד חי השלמים מלך מעובת ומפואר  
עמי עד ימנו כנגדו ברוך אכה אלהינו מלך העהולל בראשית :  
אמת השבח אמתים מלאכי השבת לעט כמא הכבוד הוא כתוב בעשן סודות  
ק"ן דף ס"ז :

ברוך ויקהל דף רע"ב כ' ולשון זה בארץ כן ברוך ק"י :

תקונת ימינו בקונא דקונא בראשית שלמה בשביל דבראשית לברכה לק"ה על  
כל שביל ושביל לקיימא קונא דהא שלמה ועל דא בבכור שאמר ברוך  
על שם יקונא יקונא דאחו יקונא לשלמה לשלמה כל אמן חילי חילין ועדיין באמן  
כלויה בללויה כל כפי אור כלויה אמי השמים :

אמת  
בנינו  
ביתם  
טובים  
ואין  
להם  
לשונות  
פ"ו  
תשובת  
אלון  
בצום  
זמן  
פ"ה  
ב"ה  
הם  
פ"ז

אמת : כל אס סיים עד תהולל  
בכישפות קודם ש"ץ כש' אחנר  
ש"ץ מלך תהולל כישפות שונכ'  
אחיו אמן : ובסוף אקבת אחרי  
בדבר נאמר שנה אמן :

שעף כ' אס סיים ברוך אחנר  
קודם אסיים החזן שנה אחריו אמן  
אחר יאקבת יא לו לעבות אמן  
אחר ברכת עבדו : ברוך לזהר  
מלהפסיק בדבור השניתין ברוך

אחנר עד סוף יתע' : בין המעשרים האלו אואל מענה  
ה יראה ומעט מעט הכבוד : ברוך להפסיק בין אלים ובין וי"ה  
אנים שנה : ברוך לבין בפסק טובת אב ידך ואם לא כיון

הפסוק  
בכבוד  
והשני  
בכל  
אמן  
אמן  
אמן

אמן

כדיך לחזור ולאומרו טעם אחרת:  
ד' אין אומרים. היתעדות לערוכה  
כי אם בנחת:

הרב זלזה כונות דף  
בפסוק טותח את ידיך שהוא  
ע"ה חקת ג' כונות ב'ג

טעמים מאג אנבים מעמוד זה בכל יום  
כי ככרוך אחר אג אנבים אחר הנה ככרוך לבוין אג כי באכסיד ועם מאכין  
זהו חילוף הנה ע"ה ב"ג והוא כמען אלהים דיודין והמכר מתמכין אלהים פאונט יאמר לוח  
והוא באחויים ד'ון אס בן אע טעמים רות כמען חקך והוא ע"ה טותח את ידיך והוא אומרים  
ד אס פ"א ע"ה שהוא יאמר ונהו אהס ז'ון גם פ"א הוא יעשות דלעב והקך באכסיד  
מ"ל והוא גם בן כעמל יאמר ונהו י. ומעביע כמען חקך יבוין עו ב"ג יך מה ראשון הוא אחרים  
ד יארל ולאה והאע אומרים דיארל ורתל: באמרי שאחד נעלה אפיס יבוין באס חקך  
אהו מענה דמעלי יודין כמוד הרקעס כי אחר התפלה הוא זמן הרקעס ולכן יבוין הנה  
והוא כי ע"ב דיודין כמען חסד והוא באבא דמתקן אתי מען עלאה לבוא והנה יא באס  
זה ארבע יודין וכל אחד כלול מעצד הרי י"ת כמוד טותח את ידיך קרי ביה יודין וגם  
במלני המעלי אש"ב יא פ"ת אהן והנה כ"ת י"ת הוא חקך: באמרי דיענה אהו הוא  
זמן דין יבוין בחקך אכוא כמען אלים דיודין השלה יך תמיד כמען אלהים פאונט יאמר  
לות ונהו מוד ורות אלהים. והנה אס חקך הוא באחרים ד'ון ואס כן אע טעמים ל"א ב'ג

חקך:  
ט' מעמוד לתודה יא לאתרו כנגנה  
טבל השדות עתידות ליתמל חוז מעמור  
לתודה:

הרב זלזה כונות דף  
מקמור לטדה הוא כמוד אג  
דיצרה כ"ס הקדמות

הס לענה בעניה אך קדכן תודה עלה לעלה בא"ז דיצרה מע"אכ כשאם הקדמות ביהם  
בעניה לבקן קמנוג הילתת אע עניה. ולכן כל קדמות  
בעלם חוז מקדכן תודה וזהו עבדו אתי י"ת באענה. כי אה  
יא הוא באבא וכאענה הוא באימא. ונעבדו הוא מעמורן  
קדמות:

הרב זלזה כונות דף  
חוז מקדכן תודה וגם אעמי מעימ אעמיב בית המקדש אין לו לה"ה אג  
ארבע אעמי על הלכה ולכן נעמן הלכה עם קדכן תודה כי אלו קיימים לעד:

והזכיר דוד כפיך לקום ומשחר ולתעב מעמד עד אלה הוא ייחזק האלהים  
ועש בכלל כי הוא סוד הפסל ולכן יית הלא אלהיה וכל אלהיה  
הוא בכתר:

### ענין הצדקה

צדקה לעשות צדקה קודם כספה דכתיב את שצדק ואלה שצדק חזקתם  
צדקה נהג מעשי זללה לכת צדקה עשה באומרו יפדך דוד וחמנום כי הלא הצדקה  
היא מצות עשה והאוי לעשות המצות מעומד גם נעם אמר כי הלא הצדקה  
נתנת לעו שהיא המביעה שהיא יושפת לקרן וכדי להקיימה ולהשעשה על ידי  
הצדקה שהיא תת דבורה ואומנם היה היה עתה באומרו ואם תעשה ככל כי הלא  
ככל הוא הנקרא כל והוא אצל נהגן הצדקה אל המביעה הנקראת ככל כסוד בת  
היכה לג לטוביהם ובכל אמת והוא עם פן והנה מביאת הצדקה שהיה נהגן היו מלשה  
עבונות אחד כנגד לאה ואחד כנגד רחל ואחד כנגד סגולת שלביה דכתיב וסגולת  
דוא אצל מעשה יוצאת לאה כסודו האומנם היה נהגן רחלה ביד גבאי אתי פדונות  
כי גבאי האומנם אצל יצאת לאה וסודו הצדקה:  
כנגד יצאת העלונות שהם תלפנת דבינה ולא היוצאת מעתה ואח"כ היה מעריך  
מטיל פדונות האלפנת כנגד רחל שהיא פתונה ואומנם כל אחת מאלו נקראת  
צדקה כפיין לעצמם צדקה כי צדקה חמנום וכדי דין:

### ענין

הצדקה היא ליחד עם זה הנפרד ת"ה וכדי קודם שיעשה הצדקה או  
המצוה לומר ליחד ק"ה וצב"ב"ה בדחילו ורחמינו בשם כל יצאל יחבר  
יד עם ת"ה אמת אע"פ שאין להכל מעבדך מאמר עד ית ר"ה בשעף ג' ע"פ כתיב  
כסוד ג' שעף ג' אמת מאמר אע"פ להפסיק בין יצאת ליצא לפיך צדקה כ"ה  
לומר ליחד ק"ה וצ"ה בין העומדים לאינו גלונע העומדים מעט הכסוד:  
סוד הצדקה רבן פדונה ובין כי פגלו פ"ה ו"ה כי אצל הדין חס ר"ת  
מלאין והכול כמען פ"ה והדין ט"ה תראה תלפנת וכאפחד דעם  
ה' עבדים פ"ה של דדין וזה על ידי הצדקה וזהו פ"ה:

### כשהיא

אמר טאמר אז היא נקראת צדק ונראה טעם בפעם אז  
נקראת צדקה שהיא תקבלת המעשה חסדים עלו הרמוזים  
בה על צדקה להחזיק וזו היא כוונת הצדקה מאג עשים להחזיק אלה חמנתי  
חמדים אל עבדיה פעם טעם ואז אורה צדקה מעשה אז הוא הנקרא מעשה

# פרקי שו"ת

אמה הצדקה פה"א הנזקטה פנ"ז:

**צדקה** משה א"ת"ה כי כל המצות אדם נשפט כמאזני צדקה אחד של כל איש כפי מה שצדקו וצדקה אחת המיוחדת וצדקה המיוחדת והנכונה נכרה צדקה ונכונה הצדקה ויתרון המצות בפניה אכל עם עשה מצות הצדקה הנה אלו האות שמה מצד אחד כל אותה הצדקה בסוד וצדקתו עשתה לעד כי אלה המצות וכל מה שהם באר האמות אל אלה המצות כנ"ל:

גם שנתה לעד הוא כי הצדקה לשון המלכות הנקראה עד כנ"ל בפסק במחשבות עדי עד ומעלות הוא פתח את פה ישיב עשבים פ"ן או"ן בכבודים כנ"ל בק"ש בתורת לעד כמבין לעד. גם אורח הצדקה בחלוק א"ת לצד חזק ללכות צדקה יתעדי וזהו שנתה לעד:

**וצדקה** ה"א"ל שנתה הנה העני חסוד כמות א"ת והיותו לו צדקה עתהו לכן עשה כנגד חסוד ולזה נקראו שנתה בר"ת שהוא כנגד העני וכמוק כנגד הניין הצדקה שנתהם עליו. וכן מעשה מעשיהו תהייתה פר' עקב דף רנ"ג כ"פכ"ו

## פרשת צדקה

הנה הצדקה המצות של צדקה עליון כפחה ומטה אחד באחד. גם ה"ך פניה לכה ועבור. וה"ך א"ת שיש אלה זונג הנה דגלה אדון ונענע על ההי"ת ולפניה צדקה לכן צדקה ותרומה שמה ה"ה כיהו זונג אלהיהם גם אלה ה"ך דוחה לרין קינא דמאבות וההמצות רחש ובתקנה הצדקה כיון שיחזור התעשוות ידגל ה"ך לשלם למעלה ועשה ה"ה כבוד הכל ועם אין אהיה לקרבת.

**א"ת** וכל פני צדקה הצדקה בשחית עצמ משהי זלה"ה הינה נהרן קפונעב ג"כ במעשה: ובשבית להיות אלו הוא זמן דין גוער איננו צדקה: אמר על ש"ל א"ת זמן לאו כל כך כפי בשחית שהוא העניש פזונים כי גם במעשה הוא דין והכח היד נופת מעשה כי כל עם ונמן הוא א"ת הצדקה ואינו תפסיד דבת"כ ששה צדקה בכל ע"ה:

שעור טופת על מעשה מהל הצדקה אז כל העלה לכח התקנה כדק ועלה לעומם ה"ה התקנה צדקה וכן אמרו כי מעשה הכח כחיים זלה"ה לכן אז הקונה של העניים מן העולם ה"ה:

ודקה יעשה הצדקה כלום יסוד פסק זה הוא כי כאלה עשה צדקה צדקה לכוין ליה

כקוד שיאמר

אם יה הנפרד מ' וה' וכזה עשה ה' וה' שהם אלוהים וה' י' ויה אלוהים עשה הוא  
כי בעתה הצקה שהוא מעשה כביך הנותן אונה לבון אדרש אשר הוא טוב הוא  
כנגד י' והיד הנותר היא ה' איצ' בה' האכשית' יזכרנו של המתקבל הוא כנגד י'  
ויד התקבלה גם כן ה' נמו וזה והיה מעשה הצקה שלום כי על י' מעשה כקרא  
נעשה וה' שמתברר נ' עם י' נעשה שלום שמתברר לאותיות נעשה עם שלום  
ושמעו של הק' נקרא שלום כנודע.

וישך מצד נוסף עוד וז' דמיון על עטין הצדקה ואע"פ כי אורו גם כן כי הלא היסוד "  
נקרא צדיק לפי שנתן צדקה לנודה התקבלה צדק ועשיית צדקה והנה לצדיק "  
הוא המעשה וכונה המעשים והמעשים על ידי ההבאה כדי ליתן לנקשר ומקשרים "  
בנקרא בעטין הצדקה ואל תתאונן שיתעשנו החפצים ד"א ונחמנו על ידי טיבתם לנקשרה  
כי אין זה מסובך כי אדרבה ונוסף עוד כי על ידי ההבאה ההיא נגדלים פני החפצים "  
ומקשרה אדם למן קץ ונגדל ה' על ידם כמבואר אלטנו וזהו סוד ונוסף עוד "  
ואשר עליו נקרא היסוד יוסף וכן יהיה מ' שנתן צדקה כי אדרבה יתעאר ויתעטף עביו "  
אמת ויסוד כמעט ע"ד ונוכן הצדקה לנקשרה הנקראת וע"ג גם היסוד י' והנקרא  
אל"ט ושניהם כמעט ע"ד:

במקום היה מעשה מלה נותנה בשמחה ובמעט לב וכידו התעוה ולפעמים לא היה  
מעבד אס נאמרו לו מעשה אס לאי ונ"ל אמת כי כן נראה עליון הוזהר האס:

קו קוד בשלם: דף ס"א: פ'

הן מעבד אחרת אע"פ קמי ד' יתקן והיה כ' פ' פ' מעשה דבסוף אמת ליה ל' יתקן  
אע"פ ל' ולבט ולענין עשאו' אמת ליה והיך אע"פ עשאיכו דהא לא אפקת לבאי בר  
פ' מעשה אמת ליה כדא אמלתא בפ' אחרת לאי ל' אביי יתקן והיה ליה "  
אחזיקו ליד שאלתה דהא אע"פ בשעתא זימנא כמא ובעתן למצוייה במוהי חזנא ל'  
שמשן דהוה אפיט ידני לקבלה נאמי ההוא מעבדא ואפקו ויהיה בידי ד' שמשן "  
ואחזיקו כי ד' אקצר על בפועה האי קרא אצרי תאכיל אל דל כיום ענה יתעלה יי':  
כחזנא יהוא עלאה משה כהוא דאיהו דדיק יתיר נאכא תאמר דדיא אריא דאקרי "  
ל' ודא הוא מסונה דתפסט ודזא דעלא תאך דאע"פ למעבדא אע"פ ליה  
אב חד ואתעבוד צדקה יודא דא עמל עפאו איש חמד צעילת חפצים יתעמע דהא  
כדינא אריא ואע"פ ליה חמד כ' דין הוא חזנא:



ויקראו תעם האדם ויאקינו על פני מדום. כאלמד פחד ה' כמה אהב ק' "   
 ג' ינון ע' ע' וכל א' לאמן דאזן באמור דא' בזמנא דעב' למידן עלמא   
 איהו ג' למן דעמ' לה לעמ' חלה עד לא י' יהי ההא דינא לעמ' דקנן בעמ' "   
 דק' דה' ליה לבר' תא משאר לה פ' ונאן איהו מעכנא. כגן דינא ביה וכו' דוכי   
 ביה איהו אמר' עלה חז חומא דתא דתא' המפאר יעמא ופ' איה' וד' "   
 דא'מע. כדן אמר' מעה ואמרה ביה יכני' כן אקדי' ליה ק' כמה דינא. וה' כד בעא   
 ק' לא כאה דינא על מדום אמר' קודם לאמרהם ושד' לה דוכנא לעמ' שעדן כגן "   
 לעומא ללוגו כ' אחיה עתה הקד' ויזכור אלהים אב אהיהם ויעמ' את לוגו מעך ההפכה   
 ולא כריב מזכור אלהים אב לוגו דהא כחוק' דא'ברדס אמר' . ותא' ויזכור דדוכר ליה   
 תא' דאוכי קודם עם אמ' תלת מלאכין . כמנא לא בר' דינא כדקה עם בע' נא . "   
 בעמ' דינא אדרא בעמ' ק' אדכר ל' להא' כדקה דעבד . כגן דכפ' אעמ' דוכי   
 בדכ' הכי אכפ' עמ' לעמ' ואפ'לו בעמ' דינא אדכר עלו . ק' אדכר ליה להקול   
 מינו דעבד וזמ' עם בע' נא כ' לא נדקה כ' מעמ' :   
 ד' דינא ח' י' ו' יומ' הו' א' בארחא פלוגו בההוא גורא . אאפחו די' ג' די' דחון אמ' .

אדהכ' חמו חז צדק דהוה אבי . אמר' לון כעמו מעיכו דעו' לי מעומא טרא דהמא   
 דה' ק' יומ' דקעמא כמ'דעמ' ולא אכלנא עדי' אה' ע' חז' וז' ע'   
 מעומא דאיהו אייב' לארחא זיה' ל' ואפ' נאקי' לה אמר' ליה חכיה יעהקעבד מע'   
 מעומא דהא אמר' די' אכלנא . אל' ומע' ע' ל' דיך אג' א' . י' ב' ג' דהוא מעמ' על   
 דאכל כ' מעה דמה ג' ביה . וההוא נהמא לאמרה י' ב' ליה לאורחא וא' לה . אמר' ל' ח' א' ל'   
 מע' ק' דמלך דא יעב' ע' ע' דינא . אמר' ל' יומ' דינא דינא אה' ג' ע' ה' ה'   
 נא ובע' ק' למעמ' ק' הא' כגן לעמ' ליה . ע' דהו' אמ' לההוא ג' ב' בארחא   
 אמר' ל' חכיה ולא אמר' ל' לא תקן כהמא לארחא . אמר' ר' ח' ל' יומ' הא מעומא "   
 כן נה' ליה לעמ' . אמר' ל' יומ' תבע' למעך מעה זכנא כז' ונמי דהא ודא "   
 כקעמ' ד' נפסא דעמ' אכח' ונע' ק' למעמא זכנא כגן לעמ' . אדהכ' י' ב'   
 ההוא כ' נא ונא' חוק' חז א' ח' וחכ' אכח' מעה י' ב' כדך א' . אמר' ר' יומ'   
 ל' ח' . האה' כ' ונמי דודא ק' מע' למחש' ליה נא . אדהכ' נא מע' ל' ח'   
 מע' למעמ' ד' הוא נפסא עליה וקמ' . ק' מע' כ' מע' נעמ' ליה . א' יומ'   
 ולא אמר' ל' ד' מע' למחש' ליה נא ולא כ' זכנא מעה . אדהכ' א' מע' ההוא

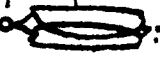
אדהכ' חמו חז צדק דהוה אבי . אמר' לון כעמו מעיכו דעו' לי מעומא טרא דהמא   
 דה' ק' יומ' דקעמא כמ'דעמ' ולא אכלנא עדי' אה' ע' חז' וז' ע'   
 מעומא דאיהו אייב' לארחא זיה' ל' ואפ' נאקי' לה אמר' ליה חכיה יעהקעבד מע'   
 מעומא דהא אמר' די' אכלנא . אל' ומע' ע' ל' דיך אג' א' . י' ב' ג' דהוא מעמ' על   
 דאכל כ' מעה דמה ג' ביה . וההוא נהמא לאמרה י' ב' ליה לאורחא וא' לה . אמר' ל' ח' א' ל'   
 מע' ק' דמלך דא יעב' ע' ע' דינא . אמר' ל' יומ' דינא דינא אה' ג' ע' ה' ה'   
 נא ובע' ק' למעמ' ק' הא' כגן לעמ' ליה . ע' דהו' אמ' לההוא ג' ב' בארחא   
 אמר' ל' חכיה ולא אמר' ל' לא תקן כהמא לארחא . אמר' ר' ח' ל' יומ' הא מעומא "   
 כן נה' ליה לעמ' . אמר' ל' יומ' תבע' למעך מעה זכנא כז' ונמי דהא ודא "   
 כקעמ' ד' נפסא דעמ' אכח' ונע' ק' למעמא זכנא כגן לעמ' . אדהכ' י' ב'   
 ההוא כ' נא ונא' חוק' חז א' ח' וחכ' אכח' מעה י' ב' כדך א' . אמר' ר' יומ'   
 ל' ח' . האה' כ' ונמי דודא ק' מע' למחש' ליה נא . אדהכ' נא מע' ל' ח'   
 מע' למעמ' ד' הוא נפסא עליה וקמ' . ק' מע' כ' מע' נעמ' ליה . א' יומ'   
 ולא אמר' ל' ד' מע' למחש' ליה נא ולא כ' זכנא מעה . אדהכ' א' מע' ההוא

א

כרך ושאלה

כחלק וקם ואזל ליה. אחידו ביה רחמיא וכו' יום. והרבו ליה לתכל. כרך דאכיל  
 אחיאו ליה כנסת דרחיש ליה קפה. עבד כ' יום. ונאמר כמות כ' יום. ועשה טוב עבד  
 ארץ וכמה אמונה. זכאה חולקה דכרע דעבד כמות ועדידיה דהא אכער טוב  
 כ' יום. ונאמר. כדקה. דכד אכער כדקה. הא טוב. עין אכער לגבי כ' יום. עבד כ' יום  
 וכדקה לגבי מעות. מלוג. עין דכדקה אילג דהא הוא. ואכער על ההוא אילגא דמזבא  
 ונעיל. אמון דאחידו ביה ואזיב לן מן מזבא. מלוג גרים. להווא אילגא דחיי. דאכער להא.  
 דז' איתא ההיא כדקה דאחידו עביד. כ' יום. כול הוא עביד ליה. לעיל כ' יום. עושה כדקה  
 ככל עבד: זמת. אע"פ א' יום. אע"פ ל' יום. כל דכרע. ג' יום. אעבדו על ההוא כרע  
 ט"ו דחייא ג' יום. כמדכרה טעמו אכער נזכר דחייא קודם ליוםף ככלמקום ועבד  
 בארעא כדא דף ק"ב כ' יום. וכן דף ק"ב כ' עלפי רש"י קם דחייא קודם ליום. שדף ק"ב.  
 ונ"ל שמשנה ט"ו לא נכון דחייא לבו לדעת זכא יהיה לאכזו כרע טעמא שמשנה  
 דכרע אכער הפך דחייא דכרע קפשא דף ט"ו. ולו נגלה כספא יוד יום. לו הכין שמתן כספא:  
 ועבד כרע דך. (עושה כדקה ומעט. וכי כיון דכרע. ואמכודרך ליה איתא לעבוד  
 כדקה ומעט. אלא מלוג דמגיד אורחוי דאורחא. כ' יום. הוא עושה כדקה ומעט. ו  
 ומלוג כדקה ומעט. דא קפה. ככה ל' ואמר ווי לון ל' נאט דלא ידעין ולא מעניחין  
 כ' יום. עין עביד שמתן קדישא כספא יומא. ב' יום. מלוג דחייא כדקה ו  
 לעצבני. ית' הא אקטעה והכי הוא דמסכנא אחיד ביה בדינא וכל תפליהו בדינא  
 הוא. אכר דאקר-צדק כ' יום. עבד. תפלי. דא קטלה אל' ד' ואוקי. ומלוג  
 ביהיב ליה כדקה לעצבנא הוא עבד לעיל שמתן קדישא אל' כדקה. אכר עין דכדקה  
 דא אילגא דחיי. ואכר. יהיב ל' כדקה וכד יהיב ל' כדקה כדן אכחבר דא ל' דא ושמתן קדישא אכר  
 אל' שמתן עביד דא. אכערעכא דלמלא ודא. כאלו עביד שמתן קדישא טעמא. כמנאט על דאחו  
 עביד למלא הכי אכער לעיל. ועל דא סכנא אכר. אמוני. מלוג עושה כדקה ככל עבד. עושה  
 כדקה. דא קפה ככ' יום. הוא עביד ליה. כ' יום. מלוג הא אכער מלוג הוא אכר. מלוג. עין  
 דמסכנא לא אית ליה מעיניה כלום אלא טעם דהרין ליה. ומהא לא אית לה נהולא אלא טעם  
 דחייב לה שמתן ית' איתא על האצב כמנאט מלוג. עין דמחוא אכר גרים ל' דהא באכר  
 דמחוא הוא אכר וכן כן אקר. עבד. כהוא דחייב עבד הוא. יהיב ל' כדקה אילגא דחיי ו  
 מלוג. כ' יום. וכדקה ל' מעות. וכמנאט דעביד כ' יום. ל' כדקה הכי טעם עביד לעיל מלוג  
 זכאה חולקה דוכי למעבד שמתן קדישא לעיל. עין כן כדקה סלק על כלא. והכי תל'.

צדקה לשמה דהא אכער צדקה לצדק לחברא לון כדא ולמהוי בלא חתא  
קדישא כדא יצא דהא צדק לא אצקון ולא אשתלים אלא בצדקה דכתיב בצדקה  
כבוננא למשכא יצאאל אכער

**ענינה** צדקה שכל שית. וכי בכל יום. יכול עד גע למעבד צדקה אלא. ועין דיאשרל פארק  
דאזיבאל ועבד צדקה עם איון דאצמדיכו לה דכל יואן דעבד צדק עם מעכנא  
אסג: ההיא צדקה לעלא ותרב. הא חזי. מאן דאשרל בצדקה היא צדק דעבד סלק לעלא מענא  
לעלא למהא אקרא דיעקב דאזי ריבא עלאה וצמירי כדכאן למהא אצ עעבונא דכל יעבון.  
ועהתיא צדקה אצקון ואצבי כדכאן לכל איון רבא. לכל כדכאן לכל חילין. וכלו אקדכאן ואצקון  
כהוין צדק יאשר. קטן דפלהו. אקדו עב יודא הוא דכתיב עשה צדקה בכל עת: 

**קדישא** מלאכא. תרומה (לה). ר. יהודה פתח הלא פרום לדעב לחתך וגו. הא חזי:  
פאה חולקיה דבבא מד דמסכא אצמ פלגיה. דהוא מעכנא דיונא דקשה חזי:  
דאזי ליה. מאן דמכיל ליה למהא דיונא מסכא אצמ. זפאה חולקיה. הא חזי. מאן דחייס  
למעכנא ואצב ליה עמא. קשה מן קשה כאילו הוא כרא לנפשיה. ועל דא אצדחם  
דחיה חייס לכל בע עלמא קשה סלק עליה כאילו הוא כרא לון דכתיב חייס ליה חסד  
שון כחך. ואף על גב דהא אוקימנא. הלא פרום לבעו אצמך למעכנא ליה תפח:  
כנה חסד וימנא למכיל. דא הלא חסד פדא פכיס פכיסה וכל דעב. למעכנא פכיסין  
דנהמא קיעה כין דלא לכסוף. ויפרום קיעה בעינא טבא. לחתך. לחם לא כתיב  
אלא לחתך הוא דיןך מעמוןך ולא דגילן ולא דעק ולא דגטפה. דא הכי לאו  
זכורא הוא אלא. וי ליה דאן. למכנא חובוי:

זוהר בחקיה דף ק"ג ב' מאריך:

**מעבד** שיתא קדישא בכל יומא. הוי איתא מאן דיהי צדקה למעכנא. יתא חזי.  
הא אקמנא והכי הוא דמעכנא אצמ. כיה כדמא וכל פכיסהו כדמא הוא אצמ  
דאזי צדק כדא תפלה לעב כ. עמא. תפלה. דא תפלה של יד ואצמק מעא. ומאן דיהי פליה  
צדקה למעכנא הוא עבד לעלא עמא קדישא אלים כדא יאוב כין דצדקה דא חלנא דחזי:  
צדקה יהי לצדק. וכד יהיב לצדק כדן אצמכ דא כדא וצמא קדישא אצמכ פלים. מאן  
עבד דא אצמכ דא לכתא ודא. כאילו עבד עמא קדישא כאליו. כגונא דאזי עבד  
לכתא הכי אצמכ לעלא. ועל דא כתיב אצמ. מעמוןך עשה צדקה בכל עת. עשק צדקה  
דא קשה. כב. כול הוא עבד ליה: וגו.

אף ליל משה וכו' כדרך למעט פסוק כי בא סוף  
פרעה כי גם הוא מן רשימה וגם כדרך למעט  
מלך לשלם ועג אע"פ כי כן היה נוהג הכתוב וכו'  
דודי רחמי יך קלא ב :

טעם וצפוק הזה יא  
אזכרה חלף יוכר עליו  
אזכרה א י י י י י י  
יהי לשלם וכו' וכו'  
יהי כנ"ל פסוקות דף י"ז ו  
ולכן אין לבין אהיה כרוך  
אוקם ח"י אזכרה ולא לפי  
יהי מלך שמתה אלא יא  
עית בלתי יכוין באשר יחס :

**בהיות**

זמנא דעשייתני יוראל אפתי דאין  
כושחן דדוד כדן כושחכא דאיהא  
דינא כמא דאוקיענא ואיתימא האי קאשחכא  
איהא איהי כקונא ככייחא כקד אפתי דדוד והא

כורה שפכת אקדיעה לכורה שבעל פה ואקדיעה לנביאים ואקדיעה לכתובים  
ופעה דאקדיעה דט אעדיך לאקדמיה אלא תג דכי לא אהבנת אלג מקור  
אפכת מיום כפי אעדיך לומר לה כדאיהא דתיקונא והא כושחכא מעל  
מכל שאר כושחן דעלמא ואיהי לא אהבנת מפלגו כמא דאקדמת  
מנאשחכא דא ובגין דא איהי קשך ללניהא דעיושב כמא דאוקיענא כה  
אעבא מד איהא דיהא אקע תכענורא כמא דאיהא כהא דאיהא דאיהא  
קפה ללניהא מעלמא משיחא והוא כהא גלילא תחקקא באיהן קדישין כמא  
דאקיענא הוא יחא דאעבדו איהא יתיעא ואמט קפכ לפל מאכין דכרעה  
ותאוקי בגין דא בע בר נש לשוואה דעופה כהא איהא יוכל מאן דעבי לה  
כהא מעלמא זכי למתי לעלמא משיחא כקונא הוא כהא וכהגינו דאיהא  
וזכי לעלמא כהא איהא כמא והא אוקיענא מעל :

זה דאיהא  
תענא  
שפתי  
איהא

באר

ג' דין מני ששהה לזמא לכיה הכנסת עד ישיבת

וכו לעיקר הדבר

א' אם לא נכנס הכנסת ונשא זבד כסוף פסקי דזערא אמר כיון  
שדין לאמר עד מחולל בהשבתות ואח"כ תהלה לדה עד תענה ועד  
שלא הללתי ואח"כ הללו יתן האתים עד לבג יאראל עם קדשו  
הללוהו ואח"כ הללו אל בקדשו עד כל השעות הללו יה ואח"כ יאקבת

ואח"כ יאזר וקריאה שמע ובכונה וירגל עם הצבור ואם אין  
אח"כ כל כך ירגל גם כן תזמר הללו את יתן האתים ואם כבר  
התתילו הצבור יאזר ואין אהות לעזר פסקי דזימרא אפילו בדינוג

קרא ק"ג ובכונה עם הצבור  
ויבטלו שערם ואח"כ קרא כל  
פסקי דזמרא בלא ברכה אפסוס  
ולא על אחרים:

אמר ק"ג שוא בכריאה איך תזר למטה <sup>בכונה</sup> ועוד כל החפלה ומדרכה  
הטובה כגודע ולכן כל שכן מן הדין הוא שיקרא בלא ברכה אפסוס ולא על אחרים

בקורא פסקים בלב יאדם הכוננא אבל אם הוא יודע לבא <sup>בכונה</sup>  
אפסוס כמע דאם ופוא חפיד שפלקו שמה חוס כנה כל אלו יורג טוב  
לו שיהגל חפיד פלקו בכיה בטמא באוקה הכוננא ומדורם תשיבטל עם  
הצבור בלנוג בלתי כונס יבוא איה עם הצבור אלא שהוא בדידה ואינו  
בדידיהו ועיין במימא הבא מע"ב:

ג' דין מני הוא הרגוי לירד לטע הדתנה וכו' כו סעיפים:

א' אמר אן יאקבת משמע: ב' אין לעזר יאקבת אח"כ אמר כיון שאמר  
וקאב פסקי דזימרא: ג' אין לבדך על שמיטה כזיה בין פסקי דזימרא לישיבת  
אלא בין יאקבת ליאזר: ד' אין צריך שיהיה הגון ואיזהו הגון שיהא דין השעיה  
ולא יא עליו אם דע אפילו בילדותו ושיהיה ענו וערכה לעם ויש לו ענינה  
קולו שבו ורגל לקרות טרה נבאים וכתובים: ד' אם אין מעכאין תע "

גיהיב פני כל המדות **הלו** יתכרו הטוב שבכבוד בחינה ושמעתי  
 נאבים: "ך. אין מעטן אלא מי שנתמלא מקני מעט כבוד הכבוד אבל  
 באקראי תראה כי את אעבור יוכל לרד לטעם ההיכה ובעת שלא  
 יקטעה מעט הכבוד או מעט שלית כבוד המעט אולי להקל המעט  
 להקטיל בעדו לעתים ידועים: "ך אס"ן אס"ן מי שזדע להיוב"ץ  
 כי אס"ן יג"ו יום אחד מעט שיהיה הוא א"ן תעייבמנו על לשמענו  
 קדושה נקדי א"ן"ך מי אצנו בעל זקן כל שכבר בו א יגיע לכל  
 אכס אראו להקטילם זקנו נחמלא זקנו קדימין ביה הילכך בן  
 עארים אנה אעט און לו זקן מעטן אכס: "ך אס"ן אס"ן אס"ן  
 אשכר למעבדו אס הוא בן עארים: "ך אס"ן אס"ן אס"ן אס"ן  
 אנהגים אהקטנים יודים לטעם ההיכה להקטיל תעבית  
 דמאכא אכס: "ך אס"ן אס"ן אס"ן אס"ן אס"ן אס"ן אס"ן  
 עב אס הוא תחמלא אשעת בלבו על שנותן הודאה לע"ה  
 בעצמה תבא עליו ברכה והוא שיתעלל בכבוד ראש ושמת באימי  
 וידאה אבל אס מעבדו להאמעקונו ושמת בקונו הדי זה תגונה  
 ויחמלא ~~למעבדו~~ בתיקונו לא טוב עשה תחנך טורת הכבוד:

**הרב זל**  
 מוריד ל"ה משלם לא הקטיל  
 בקול דם אפילו  
 סדר הקטיל אעוואם כגון הזמירות  
 וכיכא בו להורות הכנעב לטעו  
 יכבדך זולת ביום אבה היה תרים  
 קולו יוקר מעט מעטחל בעע: מה  
 מעט כבוד האטב:

**א"ב** אין מעטן מי שקורא לא לפין  
 ע"טן ולע"טן אלפין: "ך אס"ן אס"ן  
 והוא מי שצדו קדוה וזכועבין  
 מעולם לא ירד לטעם ההיכה: "ך  
 פומא יוד לטעם ההיכה ובלבד שלא  
 יקרא בתורה מעום דדברים  
 אכבב א"י אבה ראוי לאו תרים  
 על מה: "ך אס"ן אס"ן אס"ן אס"ן אס"ן אס"ן אס"ן  
 הדיעה מעטע ולא תעבין אשערו  
 לע"ה: "ך מי שאינו א"ן קדוה  
 צריך למרוב מעטן קודם א ירד לטעם  
 ההיכה ולא יוקר מעדי אלא מעט

סל"ה

ראשונה מבין וכו' אמרו לו פשטאטה תבין עכמו כמי אכילת לעמוד  
 ובענין שלשית שתעוד ואם האומר לו איך הוא אדם גדול אינו תפסד  
 לו כלל: **אין** אם טעה אין וכריבין לדעמיד אחר תחבין אותם שמתעלה  
 תחבין לא יפסד: **אין** תחבין אינו יורד לטע התבה טעם שבגד כבעים  
 או טעם אחר של כלל יורד באותה תפלה כלל טעם אדך האפיקודות  
 להקפיד טעם ות' טעם אפיקודות נזקה בוי: **אין** טעם גר //  
 תלהיב אין תדמו דברי' הם: אפילו יחיד יכול לעבד ולומר אינו רוצה  
 שפלט יהיה חן אם לא שבכר הסכים עליו ותתלה: **אין** אם אחד  
 רוצה לומר תפלה בשביל אביו ואחר רוצה לומר בשביל אחר ית' //  
 איכא הקהל איחור תפלה הוא יחמיר: **כאן** אין ליתענות אין //  
 על פי האר אע"פ ארוב הכבוד חתכים בוי: **כאן** אין באבר עדין  
 מעבדה: **כאן** אכר אין פירעם מקומת הקהל אע"פ שהוא תולית  
 חלל פ' עיר תבול מקום אין יד העע תענה כעאיד: **כאן** כבוד //  
 אכריכים לעבוד רב ואלה כבוד ואין בידם כדי אכר אנהם אם הוא  
 רב תעבדק וגדול בטרה ובקי בהוראה הוא קודם ואם לאו כלית כבוד  
 קודם: **כה** אין תפלקן חן טאמענהו אלא אם כן טעמא בוי פסול: //  
**כאן** קהל אנהגו לענות אנשים על ארכי הכבוד לחמן וכה' ג' //  
 החמן יכאו אלו וכנסו אחריים תחבין שין לחמן בין לקופה אל אדקה  
 בין לאחר תנינים הכריכים לכבוד בין אנומלים עליהם אכר בין ארין  
 נאלם אפילו לא קבע להם זמן פתח כמדותן מאחר אנהגו טעם:

ג' דיין השייכים ליושרתת וכו' ג' טעמיים:

**אין** יאבת אינה פתחת בכרוך לצי אהיא סתעכה לבדוך איתר  
 אפיקן עקנו על פסוקי דזימרא זו לענהם וזו לחתיהם: **אין** //  
 לענוב אמן אחר מלק תהולל בהאבות אלא אחר חי השלמים אע"פ  
 הוא פיוס הדברה: **אין** העמט בין יאבת ליוכר עבדה היא שרין  
 חוזר עליה מעורכי הימלחה ויאמ' אאומר אלגרכי כבוד או לפסוק

אלו שנים  
 אלו שנים  
 אלו שנים  
 אלו שנים

בדקה למע צבא להתענות מן הכדקה מעורר להלפיק :

וזוהר תרומה דף קל"ב

כיון דמימי בר נש לאשתת ענין ק"ב הוא כה"ס ועני' ליה קפ"ה זכ"ס שכיאת  
 לאתקטא לעבד קמי' מלכא עילאכ' ואצטריך לאפולג' לה ולכרי' מלכ' מעבין  
 דכחמי' עלא' דמנהון אהבכב' ואינון קביסר' בוספין עלמן כ"דא' ננדי' ובדפוס קנה  
 וקטשן יע' והני' אצטין' אצד' שפחה' הלל' וזמרה' עז' ומעצלה' גמ' גדולה'  
 גבוכה' תמלה' ובפאה' קדושה' הא קביסר' ולפטר' למצרא' לה בהדיהו' ולומר'  
 ומלכות' והו' תוסר' בגין' דאיה' מעבכבא' עני' היו' ועל' דא' אצטריך' במעבא' דאצבולג'  
 עיני' היו' לאוואה' לפ"א' ומעבא' בהא' ולא' לישב' כלל' דלא' לפסק' בעי' היו' ואי' פסיק'  
 בעי' היו' מעבוכ' גדי' כרוביא' עפיק' חד' עלהובא' וקאדי' בחלא' ואמר' פלגא' ד"ו'  
 פסיק' גאונא' דק"ב' אהב' וקטשן' דלא' יחמי' גאונא' דמלכא' קדישא' כ"דא' וכל'  
 יאר' גאונ' י"א' בגין' דאלן' תוסר' אצטין' גאונ' י"א' :  
 צריך' לומר' מעב' מעבול' כהצמח' במיד' קמח' הקו' :

הרב זל"ה ד' פ' כמנהג דף קל"ב

**קוב** לומר בכל יום בעבודה ימי קצוטה בין יתקע בין יזכר מן מעשה ומעשים  
 קדישין י"ג ולא' כי סוד שמתק' בגי' ר"י שחול' גבוה' וכבר' ידעת' איך' בכל' יום  
 מאלו' העצרה' מתעורר' אחד' מעצרה' שמתק' הנוכחים' בספ' כ"ז'ה' עשוק' לאש' א'  
 שמתק' אחר' ב' : שמתק' טוב' ג' : שמתק' דע' ד' : שמתק' דום' ה' : שמתק' תפ' ז' : שמתק' תנחת' ח' :  
 שמתק' מעצב' ט' : שמתק' אשן' י' : שמתק' דום' י"א' : כי' כלם' הם' ספור' ל"ג' כנודע' :



נה דיני קדישין וכו' כב סעיפים:

א. אומרים קדיש ואין אומרים אותו בעמותה משעורה זכרים בנ חרין גדולם שהבאנו אתה שבת והוא הדין לקדושה ולברכו אלהי גאומרים בעמותה משעורה:

אע"פ כבכ כשב כדף קת כל סדר שבת וחלוק על כלל כל הקדישין באורך: וכל בני הכנסה לאם כי כיון שהקדיש שהוא באמת איננו חרומים מאת הדין " כגדל איננו ויבקרש אבא ואם כן כיון באמת נקרא קדש והוא נקרא ל אין "

אומרים אותו בעמותה משעורה וכן איהו זכרים וכנגד איננו ארץ איהו בנ חרין כמות כי בלחנו עמנו לאיננו והנה גם כן סתוב לאם כי קדיש הוא להמציא עומן דגלוגה דהויה ולקח ולגדל עומן דקטנות דאלהים ולכן ככין עשירה גדולם כי אין הקטן עצמו יכול להמציא עומן דגלוגה אם לו על ידי גדולם ועלונם מעטנו וזהו כי אמר שאמר עשירה זכרים כנגד אבא ובע חרין סגד איננו אמר גדולם אקאי "

האנשים כי עומן דגלוגה הם תאלת גם כיון שהקדיש אהא באבא כטל הקד קודש ככך עשירה יתעם זה עצמו כהכו וקדושה:

סעיף שני

ב. אם התחיל לעבד קדיש או קדושה בשעורה ויכאנו תקלכין גומרים אותו הקדיש או אוקה הקדושה שהתחיל והוא אנאית ירו גומן: ג. אם התחיל באבות זכא תקלכין גומר אפילו קדושה: ד. אע"פ רין אהא דכל אעקדושה כבאעה וכדוף קטן אהא יתד עבן מא דודע למע תפולין ולא גראו דכדיהם לגדול הפוסקים ויהי אעבד אהא אמן מעבדתי: ה. אם לו הכי אפי' אעבד אפילו הוא גדול באנס דינו פקטן עד שיכאנו רוב אנוכא אלו יתבדר אהא פדים ואם נראו לו סימני פדים קודם לכן דינו כגדול: ו. אם התחיל אחד מהשערה לגבול לבדו ואינו יכול לעבדה עתה או שהוא יין אפי' מעבדוף עתה: ז. כשאחד תפול לבדו פקן אהא חרם יתברנו מלמע קדיש עד שיגמר בדי איזכה גם הוא: ח. קדש דמנדבד ואינו פושט או שומע ואינו מעבד דר. הם כעקחין ומבטלים אבל מי איתנו אומע ואינו מעבד דר. הוה בשעורה וקטן: ט. לאם הוא קטן עד שהכיא אתי אעבד אחר שיהיה ין ויום אחד יאנת העבדה ככך חדש: י. אם עבד אחד נולד בכ"ט אחד לאיון תאכד מעבדה ועבד אחד נולד באר שני אחד בני ואנת יג

אנה מעשבתה. אנה אנוג בכט ל אדר ראשון כסך להשתין עב סו  
 לאר טעה י"ג להיות כן י"ג אנה. ואנו אנוג אחרת באחד באדר  
 השני יהיה בן י"ג אשם כין אהגע אחר באדר של אנה י"ג:  
**ל"ג** עבריין אעבר על גזירת הכבוד. או אעבר על צדקה. אם  
 לא נדוהו טעה למען שארה: **ל"ב** מעודה אין מערפס "  
 אוקו לכל דבר אכרד שארה. אבל מעתה להקפול בבית הכנסת  
 אהא עם א"כ פדשו להחמיר עליו בכך: **ל"ג** ארד שיהיו כל  
 השארה בתקום אחד ואין שנים. והעמד בתוך העפת מן האגס  
 ולחץ דהיינו כספוד הדלת מתקום אנה פטעכ של עב. הדלת  
 ולחץ. כלחץ: **ל"ד** יע אשער אלקי בית הכנסת וביניהם  
 חלון אפול גבה כמה קומת אפלו אינו רחב ארבע. ומראה להם "  
 פניו מאם. מאמרף שנים לעארה: **ל"ו** אם תקבטן בעתם  
 ומקבטן בחוץ. ואין כון העפת הוא מערפן: **ל"ז** אכר קטנה "  
 אעככה במילאה גדולה דהיינו אעככה קטנה בתקום חסונה  
 לגולה ופול כל אוקו כותל אהיה מעפיק ביניהם וכגולה טארו "  
**ל"ח** אעככה כותל זה אעכ פלס יבאן ומכאן הגולה "  
 כט פלג מן קטנה ואין הקטנה מעפלקת מן גדולה  
 אלא כדי היא בקרן חיה אנה לפיכך אם טו בגולה ואחד בקטנה  
 מאמרפן אהקטנה נכרבה אחר הגולה וחד הוא סאלו הוא כפון  
 הגולה כיון אהרוב בגולה. אבל אם היו טו בקטנה ואחד בגולה "  
 או ה כזו וזה כזו אין מאמרפן: **ל"ט** היה אין בקטנה. ואבוד  
 בגולה. מעכאין ידו מוכבן אנוג נכרד אחרים. אבל אם היה אין  
 בגולה ואבוד בקטנה. אינו מעכאין ידו מוכבן און הינו נכרד אחר  
 היחוד: **ל"י** אם קצה השארה בבית הכנסת וקטנם בטרה  
 אנוג מערפן: **ל"א** אין בכמה וטו בשות הכנסת מאבולפין  
 א"כ אהיא גבה י וכתבה ל ויא לה מעככות גבוהות. מעכ "  
 אהיא בטלה לגב בית הכנסת. ויא מי אכתב ד"ש כאין התעכ "  
 מעשה להקדש כנג: **ל"ב** היו שארה בתקום אחד אומכ"ב

פ"כט. מעכ  
 כותל יחד ושא

קדיש וקדושה ואתגלו תע שאינו שמים יכול לענות ויא שאכרין אלא  
 יהא תעמיק טעמיה או כותי: **כ"ג** עבר ארין נה אלא עאלה  
 ואחר תעם רוצה לכאך ביתים נוראים סטין אורג ליאאר או להאכיר  
 אחר **תעמיק** ואם הם לא וקטם לכאך שנים יאכירו שנים אחר  
 בשאכר בשתקומם ואתהם תרעו באנה ואם אחר עב ואחר שאיר  
 פורעם יאכין לע תעמן ותכין לע עעשה ואכר החזן על היזכאים כע  
 הטארים: **כ"ד** אין כופין לשכור להאנס מען כי אם בימים הנוראים  
 וכגון שאין תפרים להם כי אם אחד או שנים אלא אם כן מעהג קבוע  
 ופועים בעד לפנה להאכיר תעלו בתפרין ג' או ד' אם יא מען  
 תעשה העד כופין לשכור תין:

**נ דין ענייך הקדיש על ידי הקהל וכו' ה' טעמים**

**א** יא לכין בענייך הקדיש ולענות  
 אורג בקול רם ולהשתדל לרנן כדיו  
 למענע קדיש:  
 כעת כפר נכתב בך **ש"ז**  
 כל שדר ערמי כל הקדישים וזה יין  
 לכאך:

**זוהר תמונה דף ק"טו: במדך**

**ובגין** דחמינא ליה יועת תר דדלג תאגרא חרא למענע קדיש כהדי כבודא יסלק  
 כדעשה דינ למעב ליה כדתי ותבא דנעקו כבודא תבי כניאקא היבנא  
 ליה כוכי דאמעא כדלוגא דא דאגא למענע קדיש גברא רבא איהו באורייתא ואעג  
 דאיהו רביא ולא יעשא כיה תקדמת דנא:

**הרב זל"ה: סכומה דף ק"ד:**

**ואמעם** בור יוכן עין כדי לכ ספרא הנזכר בערעית תמונה שראו חמיני שדלג  
 יין כגג כדי לענות קדיש והשמן הוא כי זה החכם כשהיה בגלגל תמל מעה  
 מען החכוק ובא עבה בגלגל היה לכין ואמעם כפר ידעת כי חתגלגל כל דער  
 פטיי כדין לכין באופן זה שיהא מענה לידו ומעור עמל שלו ולכן כל מעור מענין  
 לא תקן עין החכוק יא לכה להדווג עם אורג וכן נראה תלמין חוזר ואמעם כפרא לרא  
 ענייך קדיש מעור עמל להפיל עמל יין כגג כדי לענות הקדיש שהא החכוק כגל

ואז נתקן מצאתי. אחכ על ידי התורה שדרכו אז נתקן במחנה העשירין ואחכ טעם חות  
 אהנו ומדוע עתה כי הדברים צריכין להיות כמדריך ולכן עד שהאלים החזק אצד היה  
 ככך נתקן כמלך. לא היה יכול לעשות עשוק וזונו:

**סעיף שני**

**ב** כשאף אומר יתברך כל העם שנים אמן וכן כשאומר בדרך הוא  
 וכן (אומר ואומר אמן): **ג** העולם עד לעולם עלמתיא  
**מ** ע"ה כבוד טועם הם כי אמור להעריך בין עלמתיא לתבדק:  
**ד** כשאומר החזן יתגדל כודע וכן ביהא אמתה רבא  
 וכן ביהבדך וכן כבדוך הוא וכן באמת: **ה** לאחר  
 שמים הקדיש פוסע ד פסיות ואחכ אומר עשה שלום:

פרטות האעטם  
 ע"ה =  
 ככל קדיש וקדיש  
 הם אלני תגדל  
 ויתקדש אמתה רבא

הם במיתה ה"ה מצומה ואכ"ך לעבות אמן. אחכ תעטעמא די בדא עד משחיה הזאת  
 במיתה שלי ה"ה ואכ"ך לעבות אמן טעם אמת. ואלמתיא יאמין הא אמתה רבא וא' עד  
 דאמנן בעלמא והיא במיתה פתח נצמיה עריא מכלי המעלי. ואכ"ך לעבות אמן  
 והיא אמן כפיטת. ועם השנה מטיים עד דאמנן בעלמא קודם שאף יאמר אמתה  
 דקדשא ככ"ך הוא ככ"ך לעבות כאן אמן טעם אחכה וכזה הם ה' אמתים: אמנת  
 תפלה שאין לעבות אמן כי אם בין במיתה לבחינה. וכיון שענה אמן ב' בחינות  
 דפאטו ומעלי מעלי המעלי אז יכול לעבות אמן אחר אמתה דקדשא ככ"ך הוא כמלך  
 אע"פ שאינה במיתה דפאטו או מעלי או מעלי המעלי. וכל מעבא א' אם גם כן סיים  
 השנה עד דאמנן בעלמא קודם שיאמר אף יתברך שיוכל לעבות אמן כפי הדין  
 והרמב"ם. כי אע"פ שלא נזכר במעבדי התורה כזו בעת כולל אמתה שמים  
 הבחינה יכול לעבות אחר ככ"ך הוא יתאכ תקודם וכזה כל אכל יא' באלם  
 הדין והפסוד יחדין:

**ט' דין סדכו ועניייהו וכו' ב' סעיפים**

**א** אומר אף ברכו את ה' המעבדך ושנים אחריו ככ"ך המעבד  
 לעולם ועד. וחזור אף ואומר ככ"ך ה' המעבדך לעולם ועד: **ב** במקום

ה' ה' זלחה

בשם אמתה ככ"ך

אמר ככ"ך  
 לומר יתברך ה' אלהי ישראל  
 כסגנון כמדומה על דפוס:

**כבר** אמרנו שצריך בכל שלם ועולם לעשות מעשה ודכוה כמ' כזהד וכהה כמאלת ידיה שהיא  
 כמשיה חמד' יפנה ועל ידי שהיא מעשה והכחה הוא כדכוה: ובברוך שאמר שהיא  
 כמאלת הידיה צריך עובדה והיא שצריך לחזק בשם יצחק שלפניו ביד יחיל ולומר כן תפלות שהוא חלל  
 וכן כוונת שפוא כמאלת הכריאה צריך עובדה ושלטא והוא כי צריך באומרו יתברך אור ובריא חשך למשלה  
 בתלמן על יד ובתלמן על ראש והוא עובדה:

מנהגו למשך על חזניהם בין קדיש וברכה לומר אה ליבד  
בברכי רעים מועים הם:

# הלכות קדימת

נ"ח: שמעו וברכותיה וכו' סעיפים

והן קדימת שמעו על אחריה תציילא אה חזירו הדגל שמו קב  
ברחוק ארבע אמה וכירנו ונשאך ויעה עד פוף ג אעשה אחוז רביע  
היום ותפוחה מן השמחה לקדמה כותבין שהיו מבוונים  
לקדמה שמעו קודם הנץ החמה כדי שיהיה קדימת שמעו  
וברכותיה עם הנץ החמה וישמחך לה השמחה יעיד בהנץ  
החמה ועי איובל לבון לעשות כן שכרו תלווה המלך: וזה לשונו:

## הרב שלמה

דויתקין מהיו נוהגין לומר קודם הנץ החמה הטעם הוא כי אין  
מטאו בחשוב הלילה משמחים יך אחד היות יום סדור ולכן באמר  
הקדש של היום קודם בנץ החמה מן עשרת לחזיר השמחין כי כשמעו שלט עבד דגב שמעו  
תענה משמחין ולכן בטל יוכלו להחזיר ולכן היו מעשים הויתקין קודם קדיש הנץ החמה  
ואז לא היו צריכין לומר קדש אעפ"י שיהיה אחר אעפ"י קדש על אחרי  
הנץ החמה הדטה בגלגלי אז כבר נשתקנו השמחין לעשרי ולא נאמר בהם דקדוק כדליתא  
דזעב ולכן אנו צריכים שם קדש כדי להחזיר מעדנה אחר מעדנה אך כפי העדג  
הויתקין לא היו צריכים (קדש אחד) לפי שהשמחין באו אז אחר אבות כנה אין צורך  
לגנות ולהחזיר וכוונתו מעצמם מוזכרים וכוונתם קדש אה מעצמם אחרים תדע  
יבד עלוכם אך עתה אנו צריכים (שם) קדש אחד להעמידם קדש אחד להעמיד הויתקין  
שמועם יורה פוד שתקנו קדש של קדמות לעי אצינו נוהג כותבין אך לא יל לעשר  
זללה אפילו כשהיה אומר תפלה כותבין עם כל זה היה אומר עם קדש והטעם כי גם כן  
אין כפי אור עארם העתה קדש עם טק החמה יהיה חסדים נעשים שמועם  
שמענה ליים אעפ"י השמחין על אחר אבות שחזרונעם מין כל אדם אה לזה:  
כדגח וכו' אין כל קדש אה לזה טק אחד כותבין וכן כדן לומר שם קדש  
כותבין גם כן וזה היה מעלה יהיה להעלה דויתקין בשם קדש על תפלה  
ד אה הנץ החמה:

זוהר ושלח דענה  
והוא בדף פ"ב:

זוהר ויקהל דף ק"ה  
בנין דלית פנין אה  
כתיב יסד שפתי אה  
דחיו דאין ביה ואי אה  
שעה כפתי אה  
דעבטלן דישמחין אה  
אחריהם על ליל כה כד  
דאין דלית:

כעת אעפ"י חזירה ליד  
זכר לומר כי הלילה הארוכה  
הם מו אעפ"י ופי הלילה  
שבתקין על היות סדר והם  
לגב עלה אה  
מן הסה אה וכן על טענה  
כיום יב אה מן בתיים אה  
שהם מן שם חיה באור העבר  
דשעת השמחין הלילה ועד  
אעפ"י מן תפלה וענה סדור  
קמיר ג שבות אה בכל  
וה דמשמחין דל אה כל אה  
ד אעפ"י ובימים אה  
לדך דאעפ"י מן היום כפתי:

כדעת  
באר בשאלה קי אה  
שהיו וכתבם קדש אה  
דלית כשהיו העתה  
כותבין אעפ"י היו וכו'  
לכמה חסדים דאעפ"י  
ועתה באה העתה  
טק דקדמות כדלית:

הוא  
על  
כדן  
אעפ"י  
כפתי

דלית

סניףאט

ב' אם לא קרא אותה קודם הנץ החמה י' לו להקדים לקדוה  
 בעתה כל מה שיכול: ג' עי שהוא אנוס כגון שהיה משכים  
 לבאת לדרך במקום גדודי חיה ולמטים שלא יוכל לעמוד ולא לבין  
 אפילו פרשה ראשונה ואפילו עד לבכך או שבע השיירא הולכס  
 עתה ולא יתבטלו לו כלל יכול לקדוה עם בדכונה תעלה  
 נשע השחר דבין מעלה שער השחר שפיר קדיין ביה ובקוץ וגם  
 אפיר עיקרי יוצר אור אבל אם אינו תקום גדודי חיה ולמטים וגם אין  
 בנ השיירא נחמים כל כך אפילו יוצא לדך אחר מעלה שער  
 השחר אינו קודא עד שיגיע יתנה: ד' אם קרא מעלה שער  
 השחר אעפ שלא היה אנוס יצא כדיעבד: ד' אם נאנס ולא קרא  
 ק"ש ערביה עד מעלה שער השחר בין שעדיין לא הנץ החמה קודא  
 ק"ש ויוצא בה י"ת ק"ש ערביה ואם היה אנוס באותה שעה  
 לבאת לדך תקום גדודי חיה ולמטים לא יקרא אז ק"ש פעם אנה  
 לבאת בה י"ת ק"ש של יום שמתאחר שעה לאותה שעה לנה א"א  
 לחזור ולענות יום: ה' אעפ שזמנה נמשך עד סוף שעה ה' ג'  
 אם עברה שעה שלשי ולא קראה קודא אותה בדכונה כל שעה  
 רביעית שהוא שלש היים ואין לו אכר כקודאה בזמנה ואם עברה  
 שעה רביעית ולא קראה קודאה בלא בדכונה כל היום: ו' אם  
 לא קרא ק"ש ביום י"א איש לה האלמין בערביה וכן אם לא קרא  
 ק"ש ערביה י"א לה האלמין ביום י"א חולקין:

קדור בלק דף קטו

**רבי** אמר לך יהודה הו אמן בארמא ימנו להחא אבר דכפר פכטן דהוב כסין רב  
 היעגא סבא ארמא בארמא דנה דהיה לה ברא חדא מעבא וכל יומא היה צבי  
 פנדא כהו יומא פליק עבי פנדא ואבא לביה יומא לן לאן מכיטין אענה ליה אענה  
 קדיש לבי אלן גנדין עלאין ותנוה מעניהו טרפאן קדיש לגביהו יעד לא קדיש אהדר  
 לאחורא אענה לתלמיטה לא עעגא לקדמא לגביהו דהא יומא דא לא קדו ק"ש  
 דהכי אולפו לי כל מאן לא קדי ק"ש בעוטהו בענו הוא כל הדיא יומא שבעה אינון  
 ותנוהו אפיתע יייהו נבדיכו ליה איעבו ודאי הכי הוא יומא לא אאמלא בהדי חכן

וכלה ללא הנה לן אנרכיהו וכוונתהאחין למזדונגא ולא הנה ברטא למאכדנא עלמיהו  
 טאן אמעלנא כהו לא קדינן ק"ש ומאן דאקעמק במענה פגור מן הפגעה אמענו ליה  
 ככי במנה ידעה אמר לן כריחא לבנותייכו ידענא כד קדיננא לנצייכרי תגהווי יתבו  
 נאלו ידהו וכדיכו דתתא:

כמת: שמיין ק"ש אמר שמי פקודתו אומעקו כגון רמזי וחכיוו תפסיק לק"ש לא  
 להעלה אבל אמר תפסיקין בין לק"ש עין להפלה:

**דרב זלדה** כוונת דף ז' ע"ב

**ואמנם** קודם חזון ז' ע"ב בשערה כדין ציהו לם שמין ולכך כפאן בהיכל  
 אהבה אשר הוא מור היעין המבין בחמד כסא נשאים בו מוד מן לעורר  
 זונג העליון על א"ל שבאלמכ כדי של ידי זונג א"ל ילדו וימשיכו תמין לק"ש ויזדונג  
 גם הם ז"ן א"ל ששערה טלא כ שפן ק"ש הוא בענה זונג א"ל והודתם תמין כז"ן וא"ל  
 בשערה הא זונג ז"ן ולכך גדולה מצות ק"ש מן התעלה כי רבינו הקדוש ואמר בחכמים  
 אשר פורקם אומעקם לא היו מעבליים אך בהציע זמן ק"ש היו אומעים פסוק ראשון כי כו"  
 פור זונג א"ל כי אחר הק"ש הא תקין רמז איברי הזעיר עלבן לכך לעמוד נפשו ש ארבע  
 עשרה כל באומרו אחד תעאל ששערה:

**נ"ט דין ברכה ראשונה מיוצרו בו ה' סעיף**

**א"ל** כתי א"ל יאמר אור וכורא חסך יתקנו להזכר תודה ליה  
 כיום להזכיר תעל האפי קודמים אומעים אומי אכדא אור לא כדא  
 חסך:

**הרב זלדה** דוחים דף ק"כ באורך:

**הטעם** שב ציהו אחר אור ובכריאה חסך השוד הוא כי ר ציהו א"ל שהנוקבין אלהם  
 גדלים מן הדבורין עם כל זה באים תפוד דכורא אפילו הנוקבא שכל ולכן נקרא  
 יאמר אור כי ר ציהו כלו חמשים ודפולא ככודע פסוד יאמר אור וכורא חסך הם דכורא נוקבא  
 וקו יאמר לעון יאמר וכורא חסך לעון כריאה והנה הכריאה נעשית מבת רבינה כי איתא טקנא  
 בכרמיא ולכך נוקבין דכריאה שלמין על דבורין ולכן הם דינן וכוונת פוד וכורא חסך דעמח נוק

נשאל:

כ"אין עליה וידידה רק בתעלות המדינות וזה תבואר יוצר אור זכורא חשך כי  
הבדילה לבינה מהוזה נקראת חשך והיא גישה מן הכייה העולה הנקרא אור  
וזהו פוד כמקום לעלה ועלונים לענה כי אדכבא מקום רגלי נקרא עליה ומקום הפנים  
נקרא ירידה:

**סעיף ע"ג:** אם טעה ואמר אשר בדבריו מעשיב ערבים ונזכר תמיד  
ואמר יוצר אור וגם פ"ים יוצר התאודות יבא אצל אם אחר בדבריו  
מעשיב ערבים לא אמר יוצר אור אן לא פ"ים יוצר התאודות לא יבא  
ואם אמר יוצר אור ובורא חשך אשר בדבריו מעשיב ערבים וגם  
פ"ים מעשיב ערבים לא יבא אצל אם פ"ים יוצר התאודות כיון שעתה  
יוצר אור יבא אצל שהתפסק מעשיב ערבים: **ג** "לא שקדושה"  
שכ"א יחיד אומרה לפי שאינה אלא פיעוד דבריה ו"וא שיהיחיד מעלה  
ואינה נאמרה אלא ככבוד ויש לחוש לעצמיהם ולידהר שהיחיד  
יאמרה בניגון ומעשים קודא בתורה:  
**ד** ברכה יוצר וערבית אומרה עם ש"ן  
בנתה ולא יענה אמת אחר פ"ים הכוחר  
בעתו שראל באהבה תעום דהוי התפסק:  
**ה** אם טעה בברכה יוצר בששן שקדיך "  
לשעוד אחר תחבני אם טעה מקדושה ואילך  
אין השע כדיך להחילי אלא תעקום שתפסק:

מ' ד' קט'  
כ"א

כ"א  
כ"א  
כ"א  
כ"א

**ס' דין ברכות לק"ש ונאם צריכים כונה וכונה סע'**

הרב דל"ה"ה ב"מ"ה פ"ג:  
**א**ין נוער אהבה דברה כ"ה"א  
בא"ל"וב ובא"ן נק"ה"אנו "  
בהכלות ולכן הנכון לומר אהבה שלם  
כ"ה"א אהבה זוכא אל התלכות ד"ה"  
שלם והיא עדין לענה בהיפלות:  
בקבה שנה אהבה שלם ואינה  
פלוכה בכרוך תעט שהיא פתובה "  
לברכה יוצר אור: **ב** קרא ק"ש "  
בלא ברכות יבא ו"א ק"ש וחזור וקרא  
הברכות בלא ק"ש ו"ל שמוע לחזור ולקרות ק"ש עם הברכות: **ג** פזר

א



הכרכות לנו תעבב אים הקדים שנה לראשונה ולא וית צדכות:

ד' . ו'א אין תצות כריכות כונה ו'א אזריכות כונה ל'אית "

**ד'רוב זלזהו**  
קודם אהאמר ק'א תבנין לקיי מטב

כשעיי' אותה המעודה וכן הלכה:

עשה לומר קדי' אתע וזהה

ד' . הקודא י'עע ולא כיון ל'טעמך

על ידי מעודה זאת אכריעתיים תבנין

ראשון שהוא שיעע ישראל לא י'א "

אעל ידי זה תוכל להטות מ'ין נוקטין

ידי חובתנו והשאר אים לא כיון לבו "

ולחודיד תוחין כנזכר לשל :

א'עלו היה קודא בתורה או מעגיה

העדשות האלו כשעת'ק'א י'א "

מהוא שכיין לבו בפסוק ראשון :

**ס'א דיין במה צריך לדקדק ולכוונן בק'ש וכו' סע'**

א' . יקדא ק'א כפונה באיטה באי'אה כדתה עזיע : ב' אשר

אנכי תצוק היום היינו לומר ככל יום יהיר בעעך כחדשים ולא כתי "

אכבר שיעע אורג הדכה פעמים אינו תבי' אלנו : ג' . פ'א י'א "

**ד'רוב זלזהו**  
בענין פדר ריעת תביין אכ'א "

ר'עה כי'ות וכדי להאלס ריעת כנגד

כדרכה י'אה: אוך עתה נגדל

אכדיו אל אדם תמ'יים א'ן י'א אלהיכם

ז'א יעגאים לו ריעת אכרים והנה כ'א

אמע' וחוזר ואתער בקול רם י'א אלהים

י'א ריעת תביין וכדי העלם ריעת כביך

אתה י'אם הוא קודא ביחיד כיון כ'טו

לפעול ג' מעל י'א אלהיכם אמע' להורך

ו'ן א'אמע' י'א י'א אעלם י'א והם כנגד

ההארה ד'ה' דאי'ת' אל'נהי ד'א כנודע:

אמע' : והנה פאן לא נזכר ע'א כביך למע

להעלם ריעת תי'ות אים הוא יחיד וכונה ה'טו ו'ין המע'ר עדין אבי'ים לפונע' אמדות והנה

אולי שהרע ו'הה נמוך על ע'ה אפ'ת כ'יעת תבין ד'ק'א ע'על מע'ה מ'הכרת היא ב'תי'י'א

ואם כ'ע'ת כ'ט כע'ות ד'א ק'כ'ג : וזה למונ' ויכוין כי הוא ע'אק מ'ככה א'ת'אע'ע'ג לא'נה ריעת

כ'בין אכ'א ונהלבי'א א'ת נאע'תו כ'הם לעלות למזונה ולכן כ'ביך י'א מע'ר ת'ילה א'תלך נ'א'תן

או יחור'י'א א'להיכם א'מע' : ע'ב : והנה ע'על הלבוש כ'ה' כ'בי'תן זה כ'ע'ף ה' וי'אמע' א'תלך נ'א'תן

וכן נראה לי כ'ע' האמע' לשל על ריעת תביין ד'ק'א אע'ל הע'נה : והנה א'מע' ה'טו עין כ'ע'ל "

הנה כפי פירוש הרב זלמה צריך לבין שהם אמרו כשהוא מתגלל עם הצבור וכונתם כחם

**צוין** ארבע שנים אחר קודם שיהיה וארבע אחרים אחר כששן כרס פוד ארבע  
ועתי הנקובה העמים לה על ידי כת גבו ופאים לה ימור הזמר אך אחד כן

הם פוד ארבע מעותין שלה עכאם בפוד הימור שהיא גבול ונא אחת פוע הרת כפוד ונא מענו  
ה' שנה נעמים לה ארבע מעותין אחרים וצאם אחרים הנאמרים הם אל הימור עכאם ונא

ונאן אל מעת יצאם הנה הם נאעמים י"ה שחם יי יחי לך עתי ארבע י"ה כפלה עשן קרוב  
ועוד פוד עם י"ה ו"ה אלה דער הנה הדי ה"ה י"ה מעת יתה ה"ה הם ונא עשן י"ה הדי י"ה

**כדי** הלא פוד ה"ה זאת היא בעלכות " וס עכאם כדעתי ו הדי י"ה וצד יי "   
השומרת טבה כהכל הרכון כדי עכובל לקשור המנו ו"ן עם ה' לה דער הזה ועשן

לעג עכובל אבות והנה עם פן דההיין ונא כ"ה עכאם כויה דההיין כנע עכובל   
הוא בעלכות ואנו לקחם ארבע ההיין ע"ש כשם פן נאנו מעכאם ארבעם כפוד ו"ן כ"ה

ה' צודכר ג' ו"ן וד"כין הם י"ב ו"ן ועוד ג' ו"ן דעשלו ונוד ו"ן הם ו"ן והנה "   
כאב קוביות י"ה כאב ג' אבוא ונא ע"ן הוא ג' חם לצוד ההיין כפוד ונא ו"ן כפוד:

### סעף ד'

כנהגם לקרות פסוק ראשון בקול רם כדי לעדר הכונה: ה' נוהגים "

לכן ידירם עלענהם בקריא פסוק " ראשון כדי שלא יסתכל בדבר אחר

רם ואלע פאין בו ייחוד רק דרך דעו הוא יוקר נגלה מעל מלכות בלא נזכרה עקובה   
רק בלחש אנו אומרים אהנו:

**והנה** כעם שאנו אומרים ביום כבוד כשכעלו בקול רם הוא פ"א היטובת הקד   
שם כמודע שלא עי דעיה אהיא קול פנימאה כנע כעודר ולכן דהיוכה עם

לעלה בעתם קולב תים רבים אז אין פחד למע אהות בקול רם כי אין אום עקמודג "   
כול לקמודג עם כעקומה עבה:

**אמר** אפעעע מלכוין: **הרב** זלמה כוננו דל פ"ו:   
מקור והבא עלינו ביצטף אל מעד והבא

וע' מ' ארבע כפוד כל הארץ אז ארבע הכפוד על העליה התענובת על כפוד "   
מעט

פונות דל צ"ב

פונות דל צ"ב

וְיָשָׁב אֶל-יְהוָה וְהָיָה עִמּוֹ וְשָׁב אֶל-יְהוָה וְהָיָה עִמּוֹ  
עַל-כֵּן יִשְׁבֹּת אֶת-יְהוָה וְהָיָה עִמּוֹ וְשָׁב אֶל-יְהוָה וְהָיָה עִמּוֹ  
כִּי יִשְׁבֹּת אֶת-יְהוָה וְהָיָה עִמּוֹ וְשָׁב אֶל-יְהוָה וְהָיָה עִמּוֹ  
וְכִי יִשְׁבֹּת אֶת-יְהוָה וְהָיָה עִמּוֹ וְשָׁב אֶל-יְהוָה וְהָיָה עִמּוֹ

מִתְחַנֵּן אֶת-לִבּוֹ לְעֵתָהּ וְהוּא סוּד הַטּוֹב  
בְּקוֹנֵם שָׁמַיִם חוּן צְדִיקֵיהֶם בְּהַצִּיעַךְ אֱלֹהֵיךְ  
הִבֵּא עֲלֵינוּ וְהָיָה עִמָּנוּ אֵם כְּדֵי הַגּוֹלֵת עַל-כִּרְעֵךְ  
בְּסוּד וְקִיחַ אֵם וְיִתֵּן אֵת הַשְּׂמֵלָה שֶׁעָלָה עַל-אֵפֶס  
שֶׁבֶסֶם וְעָלָה מִן-הָאָרֶץ מֵאֲרֶזֶקִין וְהַבֵּל הֵם

מִשְׁתָּה  
גִּישׁ

יִתֵּן כְּבִיכִים לְאִים אֲהֵם עַל-הַבְּרָא כִּי לֹא קִין וְהַבֵּל הֵם סוּד אֶת-כִּסְפוֹת כְּנֹעֵה  
**מִתְחַנֵּן** כְּעֵלֵי כָל הָאֲרָץ יִבְנוּן כִּי הֵם סוּד אֲרֻבֵּעַ כְּעֵלֵי הַכְּאוֹת אֶל-הַמַּלְבֹּת  
הַנִּקְרָאֵת אֲרָץ לְקַצֵּם יַחַד בְּהַיּוֹרֵם מַעֲוֹדִים כְּדֵי אֵי-אֵדוֹ אֲרֻבֵּעִים יַמֵּד  
מִלְבֹּת וְלִבָּן הַקֶּבֶץ אֲרֻבֵּעַ כְּאוֹת בְּיַד הַשְּׂמֵלָה כִּי מֵאֵם הַמַּלְבֹּת מִן-הַמַּעֲלָה אֵת-שֵׁם יֵדֵךְ  
הַשְּׂמֵלָה עַם הַמַּעֲלָה כְּאוֹת כְּנֹעַר לֵב אֲדוּא בְּמַעֲלָה כִּי מֵאֵם מִקְבֻלֵּת הַמַּלְבֹּת הַיַּעֲדֵךְ וְהַיּוֹכֵךְ  
אֵלָּה הַמַּעֲלָה כְּאוֹת עַל לֵבֵךְ עַד וְנִתְחַנֵּן לְעַד כִּי תִּשְׁבֹּת אֶת-יְהוָה

מִכְּוֹנֵת  
דָּף פֶּנֶךְ

כִּי אֲרֻבֵּעַ זְכִירוֹת הֵם זְכִירַת מִתְּךָ הַיּוֹד זְכִירַת עֲמֶלְךָ זְכִירַת מַעֲשֵׂיךָ זְכִירַת  
זְכִירַת מַעֲשֵׂיךָ זְכִירַת קְדוּשַׁת שְׁמִי וְהֵם מַעֲשֵׂיךָ שֶׁאֵם וְכִי יִתֵּן לְקִיּוּמֵם

מִשְׁתָּה  
וְכִי יִתֵּן  
וְכִי יִתֵּן  
וְכִי יִתֵּן

וְלִבָּן בְּאוֹרְךָ וְכִי יִתֵּן תְּבוּנָה לְכֹכַב מִתְּךָ תְּבוּנָה לְקִיּוּם מַעֲשֵׂיךָ מִן-הַהִבֵּה וְאֵת-מִנְיָן  
וְקִדְמוֹתָ מִלְבֹּתֶיךָ הַיּוֹד אֲדוּא קְדוּשַׁת תְּשׁוּבַת הַדָּף פִּינֵךְ לְקַבֵּל אֶת-הַשְּׂמֵלָה עֲלֵינוּ לְמַלְךְךָ  
וְהוּא קְדוּמוֹתָ מִלְבֹּתֶיךָ וְכִי יִתֵּן לְמִינְךָ הַיּוֹד לְקִיּוּם מַעֲשֵׂיךָ לְזִכְרוֹר מַעֲשֵׂיךָ עֲמֶלְךָ  
כִּי הִלָּא בְּיַד עֲמֶלְךָ אֵין שְׂמֵת עַל-הַשְּׂמֵלָה עֲלֵינוּ כִּי יִבְנוּ בְּמַעֲלָה וְהוּא לְמִינְךָ הַיּוֹד לְשִׁיחָה  
שֵׁם וְקִדְמוֹתָ לְהוֹדוֹת לְךָ מִיְּבוּשָׁה כִּי בְּלִשׁוֹן שְׂמֵתָה אֵת-לֵב הַיּוֹד לְשׁוֹן הַדְּעָה יֵדֵךְ  
לְהוֹדוֹת אֶל-הַשְּׂמֵלָה וְלִכְמוֹתָ וְאֵם זְכִירֵים מֵהַ יְצִירֵי-הַיָּד לְמַעֲשֵׂיךָ עַל-שִׁקְמוּנָה וְדַבָּרָה לְשׁוֹן הַדְּעָה  
כְּנֹעַר מַעֲלָה וְלִבָּן אֵת-מַעֲשֵׂיךָ לְהוֹדוֹת לְךָ אֲדוּא עַם הַיּוֹד זְכִירַת שְׂמֵתָה בְּאֲרֶזֶקִין וְכִי יִתֵּן אֶת-כָּל  
מַעֲשֵׂיךָ לְקִיּוּם מַעֲשֵׂיךָ לְזִכְרוֹר אֵת יוֹם הַשְּׂמֵתָה אֲדוּא אֶת-כָּל הַמַּעֲשֵׂיךָ וְהוּא לְמַעֲשֵׂיךָ  
הַכְּבוֹד וְעֲשֵׂיךָ אֶת-כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְכִי יִתֵּן בְּכֹחַ לְעַד בְּדַבְרֵיךָ לְאֵת-כָּל כְּנֹעֵה לֵי:

זְכִירַת

אֲדוּא הַמַּעֲשֵׂיךָ אֶת-כָּל מַעֲשֵׂיךָ לְקִיּוּם מַעֲשֵׂיךָ לְזִכְרוֹר זְכִירַת מַעֲשֵׂיךָ וְאֵם לְעַד  
עֲבָד יִתֵּן לְיָדֶיךָ מַעֲשֵׂיךָ וְאֵת-כָּל מַעֲשֵׂיךָ יוֹן הוּא מִתְּךָ שֶׁכָּפַד עֲבָדֶיךָ כֹּל לְכֹלֵי-הָאָרֶץ  
הַמַּעֲלָה לְעַם וְכִי יִתֵּן אֶת-כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְלִבָּן אֵת-כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְלִבָּן אֵת-כָּל מַעֲשֵׂיךָ  
אֲדוּא זְכִירַת שֵׁם יֵדֵךְ כִּי יִתֵּן נִשְׁמַח בְּלִבְכִיכֹר הַיּוֹד אֵם אֵת-כָּל מַעֲשֵׂיךָ וְלִבָּן אֵת-כָּל מַעֲשֵׂיךָ  
זְכִירַת לְמַעֲשֵׂיךָ וְקִדְמוֹתָ מִלְבֹּתֶיךָ אֵת-כָּל הַחַמְצָה זְכִירַת שְׂמֵתָה מַעֲשֵׂיךָ כִּי אֵם כֹּתֵב  
לְעַד וְלִבָּן אֵת-כָּל מַעֲשֵׂיךָ כְּכֹפֵם זְכִירַת לְקִיּוּם מַעֲשֵׂיךָ לְעַד אֲדוּא בְּאֲרֶזֶקִין

# כשיגמר

שמע יסגור עינו כידו הימנה בסוד שלמה עתה

דלת לה עיניו כנזכר בסבא דמאפעטים וזהו נאמר על חסל שהיא

השלה עתה ימין נוקבין. וכיון שלא נזכרו שבה שיהיה בכיף לפתוס אמתם בקדש אהנה  
לדפניה: ושידו השמאלית. אחז הארבע שיבות **כ"ג**

## זוהר

ישלמד ק"ע. ואיך בדף **ל"ג** אחר ק"ג דוקדוק

**ר"ב** חלעז ור' יצחק הוה אלכ בארמא ונעמא זמנא דק"ג וק"ם דאלעזר וקרא ק"ג  
ואל אלנהיה. לבתר אמר ליה רבי יצחק והא תבטן דעז לא יפוק בר נש לארמא "

אנשי ליה למגל דעו מעמדיה ואלכ אלנהיה. אמר ליה בגין דכד תפיקנא לא פנה זמן כלומא  
ולא נעמא זמנא דק"ג. השקא דמנעמא נהיר אלנא חלל עד לא נפקנא לארמא בעינא בעמא

מעיה ומלמנא ביה אכל אלנהיה דא לא אלנא דהא אמא אפולגנא פארמא מעלמא לילא "

וכד אהא אפרא עד פטן לא הוה עבנא לכלי אלנהיה בגין דהיא אשתא דקדמונא דאפרא  
אפרכא אהא מעמנא שפעלה נאמין כדזא כחלוא דבעיא אהי לעהך למנפנא "

פולגנא דרבי ברהיה ובגין כך לא בעי ליה לכד נש למפסק מליהו דמעבכין כחלוא  
ולאעלא חלה אהא ביניהו והשתא דנהיר שמעא הוא עדין אלנהיה לכלאיה כחה לאקדמא

דכביב ייבאן עם שמע. מהו עם שמע. למנא נהורא דשמעא בחדן נהירא לה דהא  
יבא ברהיה אפרא אלמריך ולא למנא לן. וכד לא נהיר ימנא לאו הוא יבא ברהי

שמעא ובריבכא למנא לון כחלוא. נדא הוא עם שמע:

## תכלת

דא איהו כרמייא דכתיב ביה ואם תעלוקה ונגה לו שביב בגין דעבדין ביה "

כתיבים לביבתי. וכד נגה לו. אכפסיל לגון ירוק כגון כרתי. תהא שמעא ואליך  
אפרכי זמנא דק"ג דהא אפרכי גון תכלא מעמדה דהוה ובגין כך אפיר למידן דיב נפשה בללה "

בגין דמלוא הוה גון תכלא בהווא זמנא ואפריב דאו למחמא נפשא בלא מעמט דהא מעמט  
לא מלמא כחלוא זמנא. פד אהי אפרא ואקעב ימנא לעלא. כפך הוה נהורא וממא עד

הא תכלא ואפרכי מעמדה דהוה ובגין מלוא עליה ואקדכ ביה כרמייא אהרא קדישא. תהיא  
מעמא ואליך זמנא דק"ג:

השתא ק"ג  
דוקא למעיה  
אמר אלנהיה  
ואלכ ק"ג:  
והו דהוה  
זמנא  
ועין בדף  
דא פערך

זוהר רבינו  
דף ק"ג

# כונות ק"ש על הסדר בקצור והחלה מק

פדשה ויקהל דף כ"ד

הזוהר

דיחודא דא צאריך ליה להווא דאקמחי לעלמא דאתי ליחדא שמעא

רזא

ר' ז' (ארכא) באת תכנים לפתך בגין דמות שכינתא בגלותא ובזמנא דאיהי בגלותא  
 לאו איהו חכמא לאתקבצא דא עמא עמא קמא בעמא עמא ולאקזאה חידו ההיא גאולה  
 דמות כספה אהן כספה נשין דעבדק' דאמריך יהוה פוקנא לאתקבצא ולאקזאה דאף על  
 גב דאיהי בגלותא השתא חידו איהי לב תימנא דאיטן קשרין כפגים אשהריאנו איטן אהן "   
 נשין אקעבדו ~~שלא~~ לאתקבצא חידו דילה בגין דאתקבצא בעמלה ובגין לאתקבצא גאולה "   
 לבעלה לתינו. בלא חד בלא פרויא ולא לאתקבצא קבוכין ופייענך ואשכ גרושה תנא איהי לא   
 יקמו. ואי תימנא והוא בגלותא איהי והוא איתקבצא. לאו הכי. אלא   
 ודאי בגלותא איהי. לדירא שטובין דישאל ולאגנא עליהו אבל לא "   
 איתקבצא. והוא שכינתא לא איתקמו. כתיב דאמין. וכתיב שטע עד   
 לא גלו ישראל סלקא לשלמא ולבתי איהי עריאק תעזובה שטובין. אבל קבוכין לא הוה לשטובין יתגלו   
 עמי. לאקזאה פוקנא דאיהי בה ארבע גלויות. וכזא הכא. בשעתא דנפקא שכינתא בגלותא יתעביס   
 קבוצא יתקבצא דשפוק לב השקא ארבע שטובין ואיטן ארבע גאולת לקבל ארבע גאולת בההיא. באת   
 מצרים. והשתא דאמריכך כקבוצא לאתקבצא בעמלה אמריך לאתקבצא ההיא גאולת מצרים דאיהי   
 פה ארבע גאולת ועל דא איהי לארכא בההיא גאולה ארבע איתת איתת איתת איתת עד שעתא אשתנינו   
 דדא הוה שקה וספך לישראל כלו. ויתבתין ולהואה ארבע זמנן איתת איתת איתת איתת לתינו   
 ארבע גאולת אהן בקיימא קרף בחוקמא תקף דגומענא דעמלה ארבע גאולת כעלון בקיימא "   
 וכלהו בההיא. באת מצרים. דאלו לא אשתכחו אהן ארבע גאולת בההיא. באת מצרים. כל זמנא "   
 לתי. גלותא לא איתקבצא כקבוצא לאתקבצא שטע קדישא. ועל דא איהי לארכא גאולה דמצרים   
 קדיר כל קדושין דק' בה כדף שניה לעם ולעמי. עלתיה:

זמנא גס למעלה פקב  
 קצת קבוצה לוד דאג  
 דאיהי בגלותא השתא  
 קיימא איהי לוד ופאן  
 איתת איתתו אינו דעוד  
 לקבוכין:

זרוב קדושה

ארבע עשרים איתת פכח נכרש כדף פ"ג כהנא עמוד א"ב:  
 זוהר יקד' דף ר"ס ב"

זרוב קדושה איתת ניצית ובכון יקיים וגו' ובענין וכו' דאלמן בכל חד וחד:

**צווי**

אדם ואבנ תלמיאם אלן אבנ קדשא יסוד דתקדשא כדתיכין ||  
קדשין אלן אודעטן בלחודיהו ליקר ולאסח בלבוש קר לעילא כהנא ||

קטן ולארכבא קדימר שבטין ועד קדימר אבסן כעב דאמטא . קלמר זיטן אינון כר יב  
אבסן יקדיין אלן . וכלבו סלקין לבא אמטן כדזין אהן דיחודא . וכלכל אלן גלסן וארקין  
מעה ב"ה אהיון כדשא דמסקא דיחודא דסתיב שמש שבאל אלהי אלהי אלהי אלהי . ואינון  
ב"ה אמטן גליטן תחקקן כדזא לעלא . יעקב בצאן להקנא להקנא כדזא דיחודא וארקין  
ב כד אמטן ואינון כדזין שס כבוד מלכותו לעולם ועד . ולא אגלס לב"ה אמטן כדזין דעא  
לא אהקין מעכנא . כיון דאקפין מעכנא ואהקלס מעלה דיהוה נפיק מעיה כז אהקלס לא  
מעלה אלא כ"ה אמטן . לאחזאה דהא אהקלס דא כגוונא לעלא דסתיב וידבר אלהי וצאה

מעטא למעיה דהא כ"ה אמטן . ועד כ"ה זיטן לאחזאה קטא דתקדשא . וכל הו אמטן אוקי מעא  
כאינון אמטן גליטן דאולפנא מעיה . ובגין דמעכנא אהקלס כדזין אלן אקדי ב"ה דיחודא  
דאליטנו דמעכנא ועד חסידין יכרכוכה סתיב . דזא דאליטנו דכל מעכנא וקבנא דליה .  
כ"ה לקבל כ"ה אמטן אודיקא נביאים וכתיבס דינון כללא חזא ודזא חזא . כשעמא דישראל  
קא תיחדס יחודא כהא קדא כדזא דכ"ה אמטן דאמטן שמש ישראל אלהי אלהי אלהי אלהי  
דאינון כ"ה אמטן ויניון בלחודיהו כלבו אמטן תבטלן כחזא וסלקין בחבורא חד מעא תרעין ||  
כדזא דיובלא וכדן אטמך למקא ועד ולא יתיר . וכדן אהתתורעשן וחיטיב קדיה להזא  
כדנא כאלו קייס אודיקא בלה דאיה . אהיא במשג טניס ככלא ועד אטמדין לבוונא לבא ||  
ודעוהא כ"ה וב"ה למקא לון כדעוהא דלכא להמא תרעין דקאמטן . כיון דאקדיין כהא  
יתנון כההוא יחודא דאמר מע שמש ישראל ופאכעלנו כללא דכל אודיקא בלה . זכאה  
חולקיה מעא דיקבוון כהן דזא . כללא איהו דכל אודיקא דעילא וקבא . ודא איהו דזא דאדם  
שלימא כדכר בנוקבא וכזא דכל מעי מענובא . מענובא דאמטא . והלל בקיעה ובשכבה דסתיב  
באוכך וקאמך דאמטא . סבד כעשר דקא . בלילא נוקבא בשלמאה אטמדין לנב . נוקבא דקא

יגור קראו . ובפרך קא שלמא דפודא בשולמנו דעלמא עלאה אטמדין למעיה קייס דכוכא  
כמד לאטמדין כעלה מעטא . ובכל אבד דדכוכא אהיא . ובתי הלל סבד חלמא אהתבת  
דא לחוד ודא לחוד הכי אטמדין . אכל כיון דאמטן מעכנן לון כחזא וסלקין כחזא בחבורא  
במלמא טניס ומלמא תרעין לא אטמדין כנא לאפשא דא לחוד ודא לחוד אלא לאפשא דכלא  
איהו חד בלא פודא וכמד דאמטן ליה לבד נא חבי . ימעא דהא תבניוהו בחבורא חזא  
כמה דכחא לון והכי אטמדין לאחזאה . ועד דפודא כשיב סתדין כקדא סתדין מעא אהיא  
דאינון אית תכין . ונוקבא באית סטנין באכעלנו דאינון אית תכין אהדנן וסלקין בחבורא  
קלא כדזא דמעא תרעין . והלכה ככתיב הלל בכל אבד . כ"ס אהיס ידיו . וכד אהיא אלעזר

כדי :

אדם ואבנ תלמיאם אלן אבנ קדשא יסוד דתקדשא כדתיכין ||

אדם ואבנ תלמיאם אלן אבנ קדשא יסוד דתקדשא כדתיכין ||

בשעת

דקא תתדו יחודא דרזא דמעט יארנא כדעמא שלם כדן  
 נפיק פגו שלטע דעמא עלאה חד נהידו וזווא נהידו כמא גו  
 בוציבא דקדושתא וזכרנא ל' נהודין ואיך א' נהודין פ' עבין דאילגא דתיי .  
 כדן ההוא אילגא פליק דיתין וזכרנא וכל אילגא דעמא דשין כלוהו פליק דיתין  
 ומעבין לעמא דהוא כדן אהתקנה מעבדושתא לעמא לתופה בחדי בעלה כלו  
 אינון שייטין עלמין כלוהו מעבדושתא כדא ופדעמא חדא לתפנה חד עלא  
 פכודא כלל . וכדן בעלה אהתקן לגבהא לעמא בחפה ביחודא חד לאתחידא  
 כמעבדושתא . על דא אן מעעבי לה ואמרינן שיעט יארנא אהקין גמין הא בעלך  
 יהי לעמך גמין . פכדונוני זיען לקבלך . יהודה גר להינן יהודה ארדד ביחודא  
 חדא כדעמא חדא כלל פכוד . דכל אמן שיעין פלנו מעבדוחד ועיילן בחד תימכרא .  
 כיון דאזרי . יארנא יהי אחר באהבשתא דאיה פמין כדן כל אמן פיק פמין אהבדו  
 חד ועמין בחד תימכרא . וזכרנא ד' חד פמין בלחודו כלל דקדושתא אחרא לגביה אלא איהו  
 בלחודו פמין מעבדא ואיהו חד . כההיא אעבא מעבדושתא מעבדושתא וזכרנא ועיילן לה  
 פמעבדא בלחודו פני . לגבי בעלה ואמרי . כמך אם כבוד תלכונו לעלם ועב . דא איהו  
 בלחודו דהפי אכדך לעמא לה לגבי בעלה . זכרנא שטא דידע דא מעבדי פדוכא  
 עלאה דעה מעבדא . כהאי אעבא ואהבדו בעלה בעלה ומעבדושתא כדא כדן ככזא  
 נפיק מעמלא דדכום אכעבו חילן מעבדיין דגל דעמעבא לגבי תלכונו כדן אהבד  
 חד מעמלא עלאה פואל שטיה רב מעבדיין וכידיה ארבע מעבדיין דגמל מעבד פמין .  
 עלמא נחד מעבדא אהבדים באה ד' ומעבדושתא אהבדים באה ד' . נחד מעבדא  
 אהבדים באה ד' . ואנה להו כחוק אילגא דתיי . אינון פליק מעבדושתא דאהבדים בעלה  
 אהטן אלן אהבדוחד . כיון דאבדוחד . ההוא מעבדא אהבדא פליק וקאים ואהבד  
 כההוא אהבדא כלל דתלב וכל אינון מעבדיין ותיילן עיילן לאינון כדן מעבדושתא גו  
 גבא וכלוהו מעבדי . לתבא . יהודה דא דעמעבדא ד' דימא עלאה דעמעבדא קדישא .  
 ארדה יפד דקדושתא יתו דארה עלאה אהבדים דעמעבדא קדישא . יהודה דא מעבדו  
 דאבדושתא לתבא כדזא דעמעבדושתא ד' . דאינון כדן אהבדושתא מעבדושתא  
 ואיהו חד . כל הני לתבא אינון חד ביחודא חד . כיון דכל דא אהבדוחד חד ביחודא חד  
 ואהבדא כלל כדזא דארה ד' שלם מעבדא דעמעבדא מעבדא פמיעה ויכיה לאבא  
 ואימא כדן עיילן לעמעבדושתא כדזא דארה דארה אהבדושתא אהבדושתא כדזא עלאה ויכיה

Handwritten marginal notes on the left side of the page.

Handwritten notes at the bottom left of the page.

לאתנא ליה ולתנהו לה תעוה ופטרקא כקרא יאורי וכל אעון אייפין דינה כלהו  
 חד כדין עיילן לה לגביה בלתישון אחאי בלתישון בגון ולא יעבדו בההיא חדה  
 כלא ובשעתה לא יעבדו זר כיון דאיהו אהחד לעילא בשית סמכין יאוק הכי  
 איה אהחדית לקרא בשית סמכין אחרטון בגון לעונו אחד לעילא ואחד לקרא כלא  
 יהיה איה אחד ושנת אחד אחד לעילא בשית סמכין יעבדו שנתא איה אלהינן  
 אחד יא שית כעין לקבל אית סמכין אהת לקרא בשית סמכין כד בשפתולג הא שית  
 סמכין אחרטון בשית כעין איה אחד לעילא ושנת אחד לקרא ואי היתא הא כעבד אחד  
 לעילא ולקרא לא פריב אחד ועד הא אהיז בשלפי אפון אקון דכוכא לא תעולפי  
 אקון דקרא תעולפי דהא אפרא דכוכא על נוקרא ובגון לא תעלגו שון דהא און  
 תעולפי אקון ולא אהרין אחד באקרא ובשנתא דאבי דיעבד פן חכע תעולפי ולא  
 תעולפי שדה כדין יקרי אחד באקרא בגון דהא אפרא דהוא פמרא אחא אקדק "   
 פדה לאו איה אחד אלא דאן תעולפי לה בלתישון כדא דאקון אחרטון ואחפי ועד אכל "   
 בשנתא דאבי דאחפא דהא פמרא תינה יעבדו תעולפי כדין יקרי אחד ודא דלא יהא  
 פדה שנתא ודכיון אחרא כלא ביום ההוא יהיה איה אחד ושנת אחד באקרא פדה ולא  
 בלתישון ולא כדא ועד און תעולפי לה תעולפי פמרא אחרא כמאן דזען לאחרא לעונו =  
 פהדי דינה בגון דא איה פהדי דילן וסמכא אחרא לאו איהו פדה לעין וכין איה אפרייט  
 תעולפי פמרא כיון דאבי און תעולפי לה לחופה לעז בשלב תלבא עלאה ככל דהיא וכונא דלבא  
 ועל דא איהו אחד בשנתא דאבי אהב בשלמיהא וכעאב לאקבשא תעולפי אחא לא אהב אלא  
 כמאן דאחפא לעונו ביקרא דעלכא יי אהכי תכדיזי דוזיעטון לעונו ביקרא "   
 תעולפי כדין פמרא אחרא לא ניהא ליה לעונויה ואשפוז תינה כלא באנה ואינה  
 כעבד צוה שלך אעבד פקו לעונו ביקרא דעלכא כיון דאבד כל אינון אשפוזא "   
 עיילן לה לחופה פהדי תלבא עלאה בלתישון כדא דאלתולא לאו הכי לא יתבשו  
 תינה פהדי פמרא אחרא כדין ביום ההוא יהיה איה אחד ושנת אחד כיון דעאלת לחופה  
 ואיה פהדי תלבא עלאה כדין און תעולפי חדוק דימינא ושנתא כלא ואהפוז אהיז  
 אהיז ככל לעבד עז והיה אס שנת ואי פלא דהא כלל דהא פמרא אחרא ליה קרב  
 סלתימין ולתי ליה מוני כלה כל שנתא דשנתא לעילא לה לגבי תלבא לחדוק דשנתא  
 אשפוז בלתישון כדא כמאן דלא יעבדו כמאן דשנתא פמרא כדא ולא כדכין "   
 פדה לא יעבדון דמז פמול כלל והכי איעד יעבד לבני אהא מו אידע פמול

אין

אין

אין

אין



כשרים כדון אנון אמנו כמה דלת בלבך אלא חד כך לית לן דכיקו בפמא  
אזרא כלל פיה פרישא הנה ערסך ואט ביהודה לפי תלפא עלה ולית לן דכיקו  
כלל כמגדא אזרא דהא ספריאז מעמרא אחא הנה הערתא טעמא דילן כיון //  
דיע דמגדא אזרא לא אהדעך עתן כלל כדון עלאה אהרא לפי בעלה בלתיאז //  
כדזא דיהודא דעב סמדין פקס ואמר באטעלנו דהא איה ברזא דאתר בשלמעה  
בלא ערפונא כלל ולא אוקמו דמגדא אהרא והא חזי ביהא אהרא יעבוצני כון //  
כדקנא עלה ליהא כהדי אכינרא יעק הנה ברזא דאית סמדין דעלמא עלה כדזא  
חד בנני כון כדוקנא דאית סמדין דעלמא קבאב ואלהו בעא לגארי לן ההוא קץ //  
כמע דאוקימא דאית קץ ואית קץ אית קץ היעין ואית קץ היעיס קץ היעין דא //  
תלבנה קדישא דזא דמגדא עובא כזא דמלכו דמגדא קץ היעיס דא כזא דמלכו //  
קייא כזא דמגדא אזרא דאקרי קץ כל כשר והא אוקימא כיון דמגדא דאסמדין //  
אכינרא מעב וכד אינון אמנו כמה דלת בלבך אלא אחד דאית כדזא דעלמא //  
עלה ואהו חד אוקימא דאית כדזא דעלמא קבאב איהו אחד ועל דא אדכנו //  
כדי לבנה כזא דעלמא עלה דאיהו לבא דיעקב וכזא דעלמא קבאב דאיהו לבא  
דכנו כדון אמל לה בלתיאז וכמה דאינון אהיחדו כזא דעלמא עלה באחד וכזא  
דעלמא קבאב באחד אוקימא אנון לביבן ליחדא עלמא עלה באחד וליחדא עלמא  
קבאב כדזא דאחד דא דאית סמדין ודא דאית סמדין יוכנס כך אית ביבן הכא כדזא  
דאית סמדין וסית ביבן הכא כדזא דאית סמדין ודא דאית סמדין ודא דאית סמדין  
ומקיה תאן דיאני דעקב להא שלמא דין ושלמא דאית דכ דעלמא סבא אית  
כדי דא אהבניה דיהודא ופיר איהו וזא דכדיא דעלמא הא אוקימא יעלן אלן  
זמטן לאבטרא קיט עתיק יוען בלא כפוטא כלל :

עלמא  
קבאב  
יעבוצני  
אוקימא  
עלמא  
קבאב

דעב סמדין ודא דאית סמדין ודא דאית סמדין ודא דאית סמדין  
ועל דא אדכנו כדדיא דעלמא הא אוקימא יעלן אלן  
זמטן לאבטרא קיט עתיק יוען בלא כפוטא כלל :

עלמא  
קבאב

שמע גם לב יהבא אהביל הא. גם באינון נע שמהן עלאין לאכללא לין דהא. אם  
אהבכא מעיהו ואכביל בהו. ואמריך לאכללא לין כחרא ביחודא חד ואזאק רעביה  
בהו דכא ודא. נע שמהן אעון כדזא דהכבא עלאה ועדא רכיבא עלאה אהבכא  
הא גם ואכביל בעייהו ולכבר ישראל בכלל הכל האתונט דא ישראל סמא לתדו  
ישראל בכלל חדא הוא אבר דבקוטא דכלא ועל דא שמע ישראל קצתא אהבכא  
אהבא בפלה והוי כלל בכלל חדא ודא שמע ישראל דיהודא. ישראל קא תיחד בלב  
שמדין ית אלהינו ויהוה כולא חד. שמע ישראל דכלהו מאר לאו אעון בהא. וצ"ל  
אכל פלהו אהדען אינון לעדא קאתו וכלהו באבר אחרא אהבכא. שמע ישראל איה  
עבר היום. שמע ישראל היום כזה נהייב לעם. כלבו דדנגא קבאה אהדען. שמע ישראל  
היום כזה נהייב לעם. שמע ישראל ואות. היום כזה נהייב לעם מהו. אלא נהייב לעם הייב  
שמענא תאי נהייב אלא בכל אבר עם דהאכביל לבייהו לפלחא כדא נהייב. ו  
ונתתי. ודא הוא דכתיב שמעע אמי ועמי. אי אמי. למע שמי ואי שמי לעה אמי. אלא  
אמריו אם כדעמא. אכן אמי. אי לאו. אכן שמי להבא לבייכו לפלחא. כך היום  
הזה נהייב לעם כבוד לבך לפלחא דק"ר. שמע ישראל איה עבר היום אב הייבן.  
כלא כדזא קבא איהו. ושמע ישראל דיהודא הוא דקבא עלאה. מע בין הא. הא. אלא  
הוא שמע ישראל דיהודא לא הוי בכלהו כהא גונא דהא איהו הוי כזא דעלמא וקבא  
דקא אמי. ובכל אבר דא לקבא עליהו על מלכות שמע. בגין דאמריך ליה לבד נא  
לעבו ומן כדזא שמע כהיא שמעא ליהודא שמיא דק"ר ולקבא עליה על מלכות  
שמע. וכדזא דאבי כדנא לקבא עליה על מלכות שמע כדן סביבא אהיא  
ואכא על כיהיב וקאם עליה כסבך למהיא שדוקא קמי מלכא קדישא דהא איהו  
דקא תיחד שמעיה. ושמעיה אהייחד עליה וקבא דקא יאוב. ועל דא נע שמע ישראל  
מאכמן דכדן וד שמי מאכמן דכדן לתדו. נע קמי מלכא קדישא ושא אוקומה  
יהודא אלהינו יהודה דא כזא דיהודא בתלב שמדין כמה דאקומה כזא קדישא  
ואקבע עליה כמה דכביה. ונתן חנו לאקבא כיה יהודא. כד נע דקא תיחד שמע  
דק"ר עלא וקבא כקא יאוב. סביבא אהיא ושריא על כיהיה שמדין ליה כדזא  
ככאן וקדי עליה ניהודא. נע שמע ישראל איה שמע ישראל איה שמע ישראל  
יהודא מאכמן ליה לכזא מאכמי לפלחא דאמי. ליהודא שמיא דקבא כדן  
הוא וליחודא שמיא יודגין לאעלא כללו מאר דאמריך לקבא קבא.

כתיב

זכור  
דקבא  
כדן

א



דא דאזאל עלאה וקטן אטג דליב ביה דכח תעמלכא עקא דנא גבורה עלאה ואביעמא  
 וליה אס אענע דלאו דא דא דינא ליב כהרא עבד סבד עלאה דלא יכאל לטע וביא כל אסן  
 גבורה דאבאל טע וביא:

דא

**פירמנע** יאזאל יאמר דבי ייפא יאזאל ספא ספא יחק אמר נע דככבא לאבאל אפען  
 אענה דקדוקא דבאל אענע יאזאל כנה דככב אענע אענע וכיפא האזינה  
 האענע יאזק קבא אענע יאזאל וכל חד מלה הוא יהוה כיאא דבאל כנהכו דעקא קדישא  
 ודא הוא דאקדי אענע יאזאל עמיקא דמלן ומענען דעקין ונעין לבאל יהוה גופא דא-נא  
 אענע דאקדין אחד כנפס יאזאל וכלא חד אענעא אעקא דא-נא (לא אעקבת פרהא)  
 אלא כל חד:

אס

**פירמנע** יאזאל יאמר אלהינו יאמר אחד פקודא דא גידא אענע דקפה בכל יומא דהא  
 כמב דעיחד אענע דקפה לקבא הכי אבייחד אענע לבאל אעקבת קפה יחידא  
 עבאל וקבא אענע דעיחד אענע דקפה יאמר לביה ורעבא כההוא יחידא דקאמען ויחבר כל  
 אייפי כההוא יחידא כההוא מעבא למעבי כללו חד כמב דאני כל אייפי כדוא דחד הכי  
 לעילא מעבד כל אייפי עלאין כההוא יחידא למעבי כללו חד כעמקא דאבי כדנא לייחודא  
 אענע דקפה כל היל אענע כללו קיימן פוכין אענע כגן לאבאלא כללו כההוא  
 יחידא למעבד כדוא דחד ביחודא דא כללו מעבדן כקונתון סקא יאזאל אענע  
 קיימא חד מענע אענע דקיימא קחור קעט עלאין וכללו אקדין אייפי דגופא ודא אקדי חלונו  
 וקיימא מחבה לההוא יחידא ודא איבז מעבדן אענע כדא ולקוט אענע דאנין אייפי דגופא  
 אייפי עלאין לקוט לן אענע עלאה כדוא דייחודא דקא אבייחד כדוא דעב אענע ולקוט כל  
 אייפי אענע עלאין ואתא דאקוט כל אייפי קראין די כללו מענען כבאלא דעב אענע אעקבא  
 כללו כההוא יחידא וזעב דוסללו גופא דא כדוא דא וההוא יחידא סקא וקא-יחד כלל סעין  
 סעין ביחודא דא כההוא אענע מעבדן אייפי כללו ויעבדן כמכורא דא למעבי כללו כדוא  
 דחד עלא וקבא כדוא דא-אחד ואענע אחדי ועל דא תאכילין באחד כגבי אענע למעבדן אענע  
 לאבייחודא כדוא דאקדי כההוא אענע:

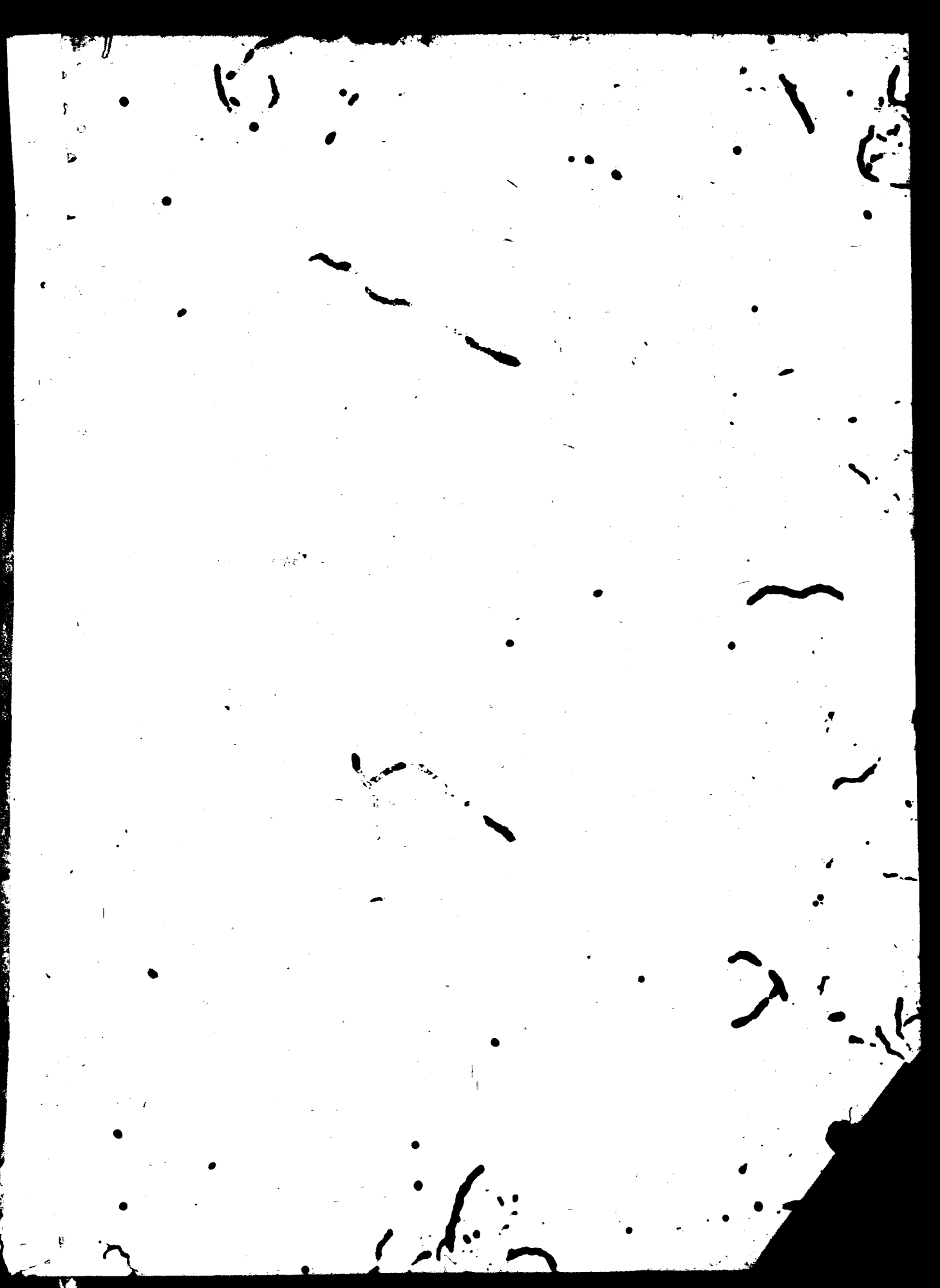
דא

לויקונים דף ג

זכר קנה סוף אבד ואחזק זה קול כעשה עשר מני הלש בטר פשו עיהו  
 כן כעל לאה יק חמה וכו' . משמש ביק לאה ושל גבול העתה מרובע ביק לאה  
 נחזי חזי ימול מלכות הערין נפשו קדישא ישראל בניו . וקרא בה לשאל דודו עמדא למענ  
 ויהי שמוע ישראל . אז נחית לפכה . וקראת לה בידה למהא לון ביהולא חלא בלא  
 פמחא כלל . ובתן לא וקא דעמא בעמם פבירה היו בקו היא שיהא עמלא קסרן לה בידה  
 לאח עס דכלא סוף לשין . כגן לא והא פרה מינה ואשקתה יחדה איכה יסכה בדה ובגן  
 לא קשרין לה בדה במה קשרי . דקל ככמה קשרי . דכזית לא עמנה . וכל קשר  
 אינו מסמח לאת . ורין קשרין אמר . אמרן קשר דיישא וקשר כדרועא שאמלא פונקן  
 יוסן יאקדוקן . יקוק מרובע פרש דקל והאו כל עמא הארץ כ שס ה יא חל ד בת דקל  
 אק"ק אשר אק"ק מלא דקל . ככא מזכרת כקלן דרשא וככא מזכרת כקלן דר לא ומה  
 נלמה קלל מלא . עמלא קשרין לה קלן על רישא כעמדה צומעמא כמי לה ומה  
 כגד מהא לאמך כעמא דקלן . קשרין לה ישראל ככיעא קשר כקלן דר . ליה אמרין  
 שמוע ישראל כלא ככא דמין וזה חמה עלאס ועל אמה . מקד . עמדה לאמעמא  
 ישראל . שיר אל . שיר משמאלא שר לעס . אל מימלא ככשא . עמול סמעמא ישראל  
 כול גדיהו . חמה נחיה ככרא בימלא ככשא וביה חובה לחכיס דרים . אמר נחיה  
 פקדושה דלוא למחאלא וביה חובה לעשיר יבן . עמלא למעמא קמול דרמיהו יחודא  
 מצוניהו . אף הכ ישר עמלא קשר עמלא עמלא וככיעא עמיה . כאן אורי כאלר דכה  
 כלן הי כראם . וביה ופחדין יבין עמלא כמלא . אמר יאקדוקן . ומהא דקן שיקן ערבין  
 בחשא . ומה דמלא עמלא עכבה כקלן . כמלא ישראל כאלע דעמיה היון גמלה כקלן  
 דלא למעמא כקל קלא יבן קל עמלא קק דר קדמין לאה כעמדה כגן דקן קאוצ חלא :

דודר עמח דף דל"ב

פרת ואמר . ארע ישראל לאה כו . אחר : כרן סס ככור חלבוילא



הרצלה... שמונת קדוץ כל כח... ומה שכל אחד יתקן

# שמע

שמע האדה לנקבא.  
 ושאאל האדה לדבולא  
 ולכן הבנין להאיך אלהמלכות ומהמלכות להא  
 ול שאאל מהמלכות ולכן אסם היא המלכות  
 אסם נע בסוד הויה מדי כמען אסם ואנו  
 תעמאכיס לה שפפ מען נע גדולה מהיא סוד נע מעמון עלמך דבאלנא דחיי היא  
 כוונה גס מעמון א מעמון מבפן שהוא הויה בארת בשה ויש בה דבתמלה  
 ופם חת ישראלי יסע כמען אהיה: כמעתי נאה לי אכונה לעמד כי כיון אסם  
 דשיתעב עמאה יורה הדי כאלה התחיל בדי ועם הרה ישראלי אלהינו  
 כמען אל דפג שהוא כת יעין נקבין הנזכרים בתיבת אסם נע מעמאכ  
 עם אהיה שאינו נזכר:

קו המדה  
 קו האמנע והיא האדה  
 הנמנעת מע העמרא לכוון  
 סוד דזא ועתה הווא לכוון  
 הרה: עד כאן מענה המדה:

## פירושי תיבת שם משמע:

גם יכוון במוע אסם נע. כי המלכות הנקראת אסם תקבלת עתה ית לחתונה  
 דאמעא דדמוס סע גדולה. והטעם שהמלכות נקראת אסם הוא כי כל  
 האמונים העלונים שפלו מהמלכים שנתבטלו אשר מקם הכימולוס הס סוד מען שאנו  
 מעלן לקדם יונה כל האחרים שפלו הם רפת עכאמן כנודע כי כד תעם נע דידין  
 נפלג נע עכאמן ומעם סג נפלו יתר כמיליה אסם סג ונאוה ויה הדי נע ומעם מנה  
 נפלו מע כנ הדי נע ומעם סן נפלו האמונים העלונים נע והנה כל אלה אכמע מענ  
 נע הם כמען רפת ועם אסם סן עכאמן מהוא הטעם אל המלכות המעלה אל הכתת  
 נכאמן הדי רפת וכן כמען אסם כי כל כללית אלו הכימים למעמון כלם מעמאכיס  
 במלכות הנקראת אסם על אעם. וכיון להדיך אלה אור מען הדי עליוה אהם  
 תהוונה דבינה והטעם היא מעמון מהמלכות נקראת אצע בערך האצע קאכ ולכן  
 כפינה לקבל תוכל בעצמך התחנות דעיה כדי שהכל להדיוג אהם עם קאכוב דישך  
 פרא סוד הו כנודע יא אכאל שהוא כזא אינו כיון לקבל רק מעמון אל שם חסד  
 ובזכה בדין קאכ עליונה אכבר יא לו אשר קאכ ונקבלת מעמון קאכ עליונה יסעין  
 ולן אף המלכות שהיא ית כפינה לקבל מען תהוונה כי היא תקבלת עתה מעמון עליונה

Handwritten notes on the left margin, including the large letter 'א' and other scribbles.

דאלו אדוא למוז השלמה. והמך של הזוג ההוא הוא שש אלמש מן אשד אסו  
 ב"ד מתכונות של איתא ותשם קן ההוא היא מתקבלת עתה כדי איהיה לה כח לשלוח  
 מן א"כ ולכן גם האכה שלוקח עתה מענו מתען תה שהיא כהכה לשלוח עתה כי  
 כריכה לקח מן שדא מן שלחין לשלוח פ"ל גם כן מן; אמת. לשלוח כהמב מצריכה ו  
 המלכות לקבל מתקבות כדו מתענוג עם קקורת דזעב; וכיון שכתב הוא בעל  
 אכה קצות והיא המלכה לכן כדי איהיה היא אנה אלנו כריכה להיותה בעל  
 קצות כי אין אום זוג עשה כ"אם בהיובם אנים. וכיון שהזעב אלנו לקנותו  
 לכו אינו כריך לכו מבל האבב. וכל שזהו הטעם עאמנו שדחיל בשענע מהוא  
 האכה לקבצא כדי להשלמה. וא"כ אעב יטכאל שכבכ אהוא בלם מתקנות

קבוץ כל כוונה ד"ד שימנע

המלכות הנקראת אם מתקבלת ית אבב מתחזית דבינה וכל אחת כלנהרתי  
 ד"ד. ולכן ע' זו גדולה כ"איתות גדולה דבינה. ואזיתות בינוניות  
 הם ב"א אהוא בחינת התורה אשר היא בלה איתות בינוניות. ואיתיות קנותת הם  
 בעקבא; גם כפיין כ"אנ מפדים ונת אלמים הענונם שהם אנהיות שמען כן ונת  
 שלשים הם חו ונהרתי וכן שמען ע. גם כעתחלק החפץ שהוא כמען עב לאשים  
 יאד ע. ע"ל שזכה האונות דזעב בעקבים סם אהיה דו"חין. וזאתנות דבינה הם אים  
 כג וז אוקיכו הוא ע"ג כביה' כננש כלב שלחין אל תקבל המלכות כי אם ע"ז תכאין. יאד  
 ע' אים מתקאין דדו"ח' ב"אם פג. ודע כן יא מן יא גם כן כח השלמה פ"ן ואן הכל אחד. יא  
 אכה כוננכ והשלמה היא בעצב מתקנות דבינה אשר בתוכם וכלשעיתים הם החן הנ"א אך עב  
 מן כ"אנ מתענת עאמן ארץ לקבל הארה אדוא סוד עם פ"ג אשר בעצמתנותה אלה עם ה' עשה  
 איתות עם ע"ג תמיד ג' אד"ע. וכבר הודעך כ' עקדיות עם פ"ג הוא עם אל אשכוכו והנה עתה  
 סתירה מ"אן עדין תעלה מן אינו כריכה לקבל מן עקדיות ד"אם דן מן הארית. ולכן כאתר  
 ג' יודין נ"אם וסם דאיתות וכללתם א"עם אביעששם הם יתד אן לא קבוץ להאשם דן כללתם  
 הם אבבע והוא כלב יסתך דאלו והנה נאדו מע"ג פ"ט ועם הכולל שמען ע'. גם כד' יפה  
 כפ"ל ואכעב ידוח יהיה לסם וז' כי הלא י' ידוח הם הענוים ש"אם מן והוא סוד שמען באכעב

כע  
 פו  
 יא  
 פו  
 יא  
 יא  
 דף







פירוש אל"ה דם סג' במקדים דאבא עתה בייחוד על רבייה ואיך הם בגיבוב על  
רבייה עצמה:

**עיקר** תקבל הוצעך האדה ית אבא כדי שיוכל להעלות מן אל"ה דוגמת עמנו אבא  
וזכר ישראל הוא ישראל אבא כי כשר תעשה אבא נחלק לעם אבא וישראל אבא  
ונקרא אבא בעדן ז"ל ונקרא ישראל וזהו שכתבנו זה ישראל עמנו וזהו שכתבנו האדה ית  
חפז וגבורה ד-ישראל אבא שכתבנו מיד אל"ה מימינו אל"ה ונעמנו אל"ה וזהו שכתבנו  
הם כללית על דאבא והנה י"ט לזכר עתה ג' בחינות על עומן דקמנות ודם פנימי ונקרא  
דאבא ועשיתי דאבא ורכוין לתת לו עתה בחלק ישראל תקיפיה דאבא שהיא הפנימה  
יובד מעלה שכתבנו בחינות אל"ה והם ג' תקיפיה ג' עומן דאבא וזכר עשיתי ה"י ש"י  
ד-ישראל וזוהו תקיף אל עתה חכמה ש"י וזכר עשיתי ה"ה כ' ד-ישראל והוא תקיף אל עתה  
פינה ה"ג הוא י"ה יוד"הא בלא הכאה כי בלאה הוצעך מן השפור עדיין אין לו עומן  
לכן אין סח צדפת שלו כדי להכוכ ולחיות ולכן כאן בשעת דעת אין להכוכ והנה י"ה יוד"הא  
כשמן אל"ה מישראל והוא תקיף אבדעב והנה בארבע עומן אל תקיפיה אל תקבל עתה ז"ל  
מן ישראל אבא מן חזונו הכלל להיזונו השלשה כ"ס אל"ה כוללם פאזנות "

השלשה וה"ה פכתניהם וכן עומן דעלות הם היות ודקמנות הם אל"ה:

**ישורגל**

הוא ע"ד אל"ה הוא מוד הפניה הנקרא ע"ד והחכמה הנקרא אל"ה כי  
עבד הוא תקבל שפע פאזניהם ואחכ תקבלנו שפניהם אזזה בסוד  
תיין נקבין ואז תדעווס א"ה בסוד הדעב המזונגם והסוד י"ה אל"ה בנ"ה"ה הם חכמי ואחר  
פנודונוג א"ה אנו עשיתי שפע מ"ג חכמי א"ה הוא שפוד א"ה דאחד שהוא ז"ל ואנו  
תעשית ג' עומן ד"הל טעמיהם בשם חכמי אל"ה שזעור ומוזכים להיכבדו ג' עומן ד"הל ג' סין  
פאל"ה דאחד שהוא חכמי י"ה ד' דאחד חכמי אל"ה דעלוב התעיימת עם חכמי דקרא א"ה  
ולכן ד' דאחד גדולה לביתה למעלה שא"ה בסוד מן:

**ישורגל**

פירוש עבד תקבל הוצעך האדה ית אבא כדי שיוכל להעלות מן אל"ה דוגמת  
עמנו אבא וזכר ישראל הוא ישראל אבא כי כשר תעשה אבא נחלק לעם אבא וישראל אבא  
כ' קטע הוצעך תקבל לעם והם יקרא וישראל בן נוקרא נחלק לעם לא העומן בן א  
למעלה פינה נחלק לעם פינה ותבונה ואבא נחלק לעם  
אבא וישראל אבא ונקרא אבא עשד ז"ל הנקרא ישראל וזמא  
ועתה זה ישראל וזמא שהוא הוא תקבל האדה ית ישראל אבא  
צמת: שפע ש"ה א"ה נחלקים  
לשנים שבו חלק עליו לעולם  
נקרא הוא ימאב ז"ן אקרא  
ישראל ואל"ה:

ויעדין יתן ח"ג ספוח מוד ז"כ"ל וכנ"ל לעל כעלג שבע למד העלוב תקבלה ועל יתקשה //  
דבינה וזשר יתן ח"ג לנד נאעם כי ח"ג לנד אלו הם כללית אל עמד דאבא כי באער טחוק  
למבא למעם יהיו ח"ג לנד דגלס אלג כי יאבא משה שתייל יתן ח"ג דאבא ומעם תקבל ח"ג  
הארה יתן דגלס אלמבא עלאה אדם ח"ג לנד עמד דאבא בלתי תקלקו לעל בחיבור:

קו המורה קו יתן  
נכנס פדק בחוק דנכח דאיתא  
בזוהר ד"א: שבאין:

קו דהו"ה ד"א: קבין בהויה  
דמגל יד"ן אהוא באבא התקבל

**הויה**

עם זה יתן וזו ע"הו"ה ד"א:

קו המורה קו יתן  
נכנס פדק אהו"ה דנכח  
דאיתא בחכמה ד"א: ע"כ:

**אלהינו**  
קו דהו"ה ד"א היכוד  
עבה לאיתא יתן ה"י  
ראשונה ע"הו"ה ד"א ונעשה לאיתא אה"י בעמלי  
י"ד"ן:

קו המורה קו אהו"ה  
נכנס פדק בחוק דנכח דאיתא  
בזוהר ד"א: ע"כ:

**הויה**  
קו דהו"ה ד"א יכבין אהוא  
תעלג י"ס"ג והוא הדעת העיוני  
לא"ה ותקבל עמד הארה יתן ו"י ע"הו"ה ד"א: //

עם זה הוא המעשה לא"ה והוא הדעת והוא תעלג ד"א ה"י אהו"ה וקנה ונאעם יתן תעלג המעשה //  
ומגל זה תעשה בעדע דאבא וכל המעשה אל המעשה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה  
דלא ע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה  
המעשה לא"ה לכן כד"ך לנד ע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה  
לפניו ע"הו"ה דע"הו"ה כנגד איתא הינדק מעשה ה"י:

**כשאנו**  
אומרים ה"י אל"הנו י"י כד"ך לכוין אז שתקבל חו"ה אית דמשתין אדם ח"ד  
ויכוין כמעט ע"ן דאכלת עלה יתן ע"הו"ה דאכלת סן עולה י"גרה וע"הו"ה אדם  
סוד יתן עלמל המורה אה"י שתיקלית עלאה הקדמה איתא והו"ה סוד ה"י עומד פגש עלמלך  
דף ק"פ כ"הו"ה א"הו"ה הוא המעשה דע"הו"ה דע"הו"ה וע"הו"ה ע"הו"ה יתן אל המעשה ידעונו ח"הו"ה  
דע"הו"ה ג"סן לכן תתן ל"ן דב"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה  
בעל וזו כשאל אלנו סתקום א"הו"ה והנה על"הו"ה יתודק"ה זה ע"הו"ה דע"הו"ה דע"הו"ה ל"ן דאכלת

תכונת אל יי. דם סג' כמפדים דאבא אהם בייוד על רבינה יואיר הם גבורות על רבינה טעמה:

**עיקר**

תקבל הזעיר הארה מן אבא כד. שיכול להעלות מן אהם דוגמת עמנו אהבן וזה יבאנו הוא יבאנו סבא פי כפר עמנו אבא נחלק לעמם אבא ויבאנו סבא ונקרא סבא בערך ז"ל מנקרא יבאנו זמנו עמנו זה יבאנו עמנו זעיר מקבל הארה מן חסד וגבורה דיבאנו סבא אהרן מוד יי"ד אל. מתיבא אל. יעמאלא ליי"ד. וחסד וגבורה אלו הם כללות אל דאבא זהה יא לזעיר ענה ג' בחינות אל תוחן דקמנוק ודם עמנוק ומקרא דאמא וטעמים דאבא. ורבוין לתת לו ענה במלת יבאנו תקיפם דאבא זהיא הפחיתהו יוכר טעמה מ' אבא בחינות אלו. והם ג' תקיפם ל' ג' עמנו. דאמאן יוד עמנו ה' י' אל דיבאנו וכו' תקיף אל תוחן חסמה. שט יוד עמנו ה' כ' דיבאנו והוא תקיף אל עמנו ז' בינה ה' ג' הוא י"ה יוד'הא בלא הכאה כי בלאה הזעיר מן העפור עדיין אין לו עמנו ולכן אין כח בדעתו בלו כד. להכות ולהכות ולכן כאן עמנו דעת אין להכות ויהי י"ה יוד'הא כעמנו אל יעמאל הנא תקיף אל דעב. והנה האהבת עמנו אל תקיפם אלו תקבל ענה ז"ל מן אבא סבא מן חסד הכלל להיכוננה העלמה כי אהם אלוים כוללם מ' אבא ז"ל העלמה והי"ה פכחמהם יוכן תוחן דגולוק הם היויה ודקמנוק הם אהרים:

**ישור**

הוא סוד הבעה הנקראת יי"ד והחכמה הנקראת אל. כי עבר דז"ל תקבל מעט טעמהם ואחכמה עמנו אהם אהם טעמו תיין נקטין ואז טעמוס אלו כפוד דעב העונגם והם סוד יי"ד אלהיננו ה"ה הם חכמי ואחר טעמוס אלו אהרן טעמוס ע"ג עמנו אל דז"ל עמנו אהרן דאחד אהרן ז"ל ואנו " מעמנו ע"ג עמנו דז"ל טעמוס עמנו חכמי אלו עמנו חכמי לויכמו ג' עמנו דז"ל גמון אהרן דאחד אהרן חכמי יוד דאחד חכמי אל דעמנוק העמנוק עמנו חכמי דקרא אהרן ולכן ד' דאחד גדולה לפימה נעלה ע"הא כפוד מן:

**הערה**

פירוש ענה תקבל כפוד תקבל הארה כד. שיכול להעלות מן אהם דוגמת עמנו יתק אהם אל הנקרא ופודר אהרן כי זה יבאנו הוא יבאנו סבא וכפוד הודעתי כי קמו שהזעיר תקבל לעמם והם יקרא ויבאנו. כן נקרא נחלק לעמם לאהמנו. כן א למעלה בינה נחלק לעמם בינה וקבוצה ואבא נחלק לעמם אבא הנקרא סבא ונקרא סבא עשך ז"ל הנקרא יבאנו זמנו ו ענה זה יבאנו עמנו אהרן הוא ז"ל תקבל הארה מן יבאנו סבא

זמנה: טעם ע"הא אלו נחלקם לעמם ע"הא חלק עמנו לעמם נקרא אהרן: עמנו ז"ל עמנו יבאנו ונא:

ועה"כין יתן ח"ג כפוא פוד ז"רא וכו"ל לעיל כחלק שיעט למה החלכות תקבלה וע"ה חקיקה " דבניה וזשר ימן ח"ג לבד ואמעס כי ח"ג לבד אלו הם כללית אל עשר דאבא כי באשר חלק (אבא למעס יהיו ח"ג חנו דגלס אלנו כי יארבל פשא מפתיל ימן דב"ה דאבא ותעס תקבל ח"ג הארה ימן דגלס אל אבא עלאה שחס ח"ג על ללה עשר דאבא בלתי התחלקו לעט בחינות:

קין הכנעני קין יתן  
נכנס פדק בחתון דנכח דאיתא  
בזוהר ד"א: ע"כ:

ו"ך דה"ה ד"א: קבין בה"ה  
דע"ג י"ד ין אהוא באבא התקבל

**אברהם**

עס זה מן ווד אבה"ה ד"א:

קין הכנעני קין יתן  
נכנס פדק חתונה דנכח  
דאיתא בחכמה ד"א: ע"כ:

**אברהם**  
ד"ה דב"ה ד"א היוד  
עבה לאיתא מן ה"י "   
ראשונה אבה"ה ד"א ונעשה לאיתא אה"ה בתע"ג  
ו"ד ין:

קין הכנעני קין יתן  
נכנס פדק בחתון דהוד דאיתא  
בזוהר ד"א: ע"כ:

**קין הכנעני**  
ו"ך דה"ה ד"א קבין אהוא  
תע"ג ד"סג והוא הדעת המזווג

לא"ה ונתקבל עשר הארה מן ו"ן אבה"ה ד"א: "   
עס זה הוא המזווג לא"ה והוא הדעת והוא תפול ד"א ה"ך אהוא ונקח ונאמע מן תפול אמע "   
ומזל זה משקיע בדעת דאבא וכל המאכלים דע"ג העליון דע"ג יתן דהוא כ"א   
דלא אבידע המזווג עין גלגלית ומחא ד"א: ע"כ י"ל כי להיות אבה"ה זו היא בחינת הדעת "   
המזווג לא"ה לבן כד"ך לבין מה שהיא דע"ג ד"ודן כנגד אבא הי"ך תתול אמע ונס ככ"ך   
לפיון ער בה"ה ד"סג כנגד איתא היזקב מעפול כ"ך:

**כשגבן**  
אומרים ה"ה אל"הינו כ"ך לבין או מתקבל ח"ה ח"ה המשתין אהס ח"ה   
ויכין כפוע ע"ן דאבלת עלה מ"ן שפיה דאבלת סן ענה י"ה ושא"ה אהס   
סוד ו"ן עלמל הכדירה אה"ה שפיה איתא עלאה התקבלת איתא והו סוד ח"ה מחד פגש עלמלך   
דף ק"פ כ"ה אל"הינו הוא סודת דנאשקל איתא ועל י"י עליית ימן אל משרא ידווגו ח"ה "   
דברא נס"ן (לכן יתקין ל"ן דברא"ה דנע"ה מ"ה מאנושעים אצלית אהעם ע"ה וי"ה אה"ה "   
פ"ל וזוג כשגב"ה אצלנו סתקום אה"ה הנה על י"י יתודק"ה זה עכ"ס מ"הן פ"היים ל"ן אצלנו

וגם נכון לכתוב אל הכריאה . וזהו תנתי דאכילת נטשה מקדף אל הכריאה ואח"כ בשעיה ו'  
אנו נקטם בדינת מקדף לזון דאכילת וכבר ביאכנו ט הפנימי הנזכר אינרדק הפנימי ו'  
דאשה קטנת מצד המוח דאיתא לבד וכל השאר נכנס בשערה עם התקילים :

**אחד** אכבר קצנו זון הארה ית זונג . השלמות בעלת שבע יסאל כנלעני  
הנה ענה אנו מעבים אה ~~הוא~~ מידווגו זונג הפנימי לצורך תמוין דגלות  
ד"ץ כי זונג מה אינו יסיר ~~הוא~~ מעקנו וכפלינו ולכן אמות זכרים ~~הוא~~ אלה  
איכנו ויזמנו אל זונג הזה ואיננו הנלעד בזה הוא כי הלא זונג השלמות הוא ית יסאל  
פלא וכפונה וזונג הפנימי הוא ית חכמה ובינה השלמי ולכן פאמע יסאל היכה כונגינו ו'  
לקלמי יסאל פלא וכפונה אך שלמה אשכב אלוהם בחכמה ובינה שלמי וזה קצלי בפי  
מומי זלגה כי המוח דגלות ד"ץ התקדים עבור את הוא על ידי אנכלים חכמה עם יסאל  
פלא ועמים פלפוק אחד ונכלל בינה עם כפונה ועמים פלפוק אחד ואז מצדווגים לצורך  
תמוין דגלות :

קף הנזרה יקו שאלא :  
ככנס פק אמעש דהוד דאיתא  
ש ביה ד"זא : עב :

**אחד** ד"ף דהוה ד"א . ה"ה  
אלע אחד יאכדוניה :  
קבוין להודי הארה ית  
ש"י כפאה דה"ה ד"א

אל זון שהם ה"ה אלע פוד אחד ש יעלג עבה ו'  
לעבות יתן לאוז וארבע אונות של ה"ה ד"א קבוין אותם בינלי יודין :  
**אחד** יא"ד יא"ח כענין ט"ו והם ט"ו פלירוב ד"א . וד"ה א התקפא אשיערה ארבע ו'  
עדיה אהם כ"ה אל זעב כחמה ~~הוא~~ לבין גס כן לעותם אחדוב אחד יגס כבוין  
ב"ד דאחד למחיד אל ז"א עב א"י מ"ה ט"ו והם כענין כ"ב ויש פפאטוס ין אופיות והנה ין  
אופיות וד"ב כענין ד"ג אצ"ס הענמי עבד והם מעבאים בזעיר תמוין דקטנות וגם ו'  
נכנמי ענה המאקטנות והנה תמוין דקטנות כחית אלהים והם ג"עבד נ"י דאבא ו"ג ו'  
מכד נ"ה דאיתא כחצר אלו ה' פעמים אלהים דקטנות עם הדעת דגלות ויהיו כונעת  
כפוד יאצבר חמוד גס :

**אחד** ביחוד ק"א עם פ"א הוא פוד הנאיין דעלונס ולפיכך סמוך להיסל אשכאם  
דנאיין אצ"י לייחוד ולכן ד"אחד גדולה למעוז אלה ה"עונה לה עלונה נע"ל לב  
הע"ב ואנו מייחדים אנה פמשה נאיין עלמיין וככני אס הם פוד הנאיין קתאין ד"ג מעלכות ו'  
ולפיכך אין אנו מייחדים בכפון שם אחד אצל ככ"י המבוין להוציא לב אחד שכן הוא אחד

אין  
אין  
אין

כדאיהא בזוהר שבגאון קצונה:

**תכונין**

למען ידעו ארבעה עשר לזעיר וחס ארבע יהו בתעלום ואלו העוין הס ספוד אור  
עניני נלאה ואור מקדף לזעיר אלא נכנסו העוין במלוא מלאה דמנזה בד' "  
גדולה דאחי ודנד דלג גדולה סבין אבס"י עבה הארבע עוין יהו בעלני עב"ס"ג מ"ה  
ס"ן והם כמען סתום וזו סד הנה תקום אהי י"ה"ו הבין להגלים ארבע עמנ"ג יהו "  
ולע"פ הארבע ד"ו"ה ולכן כד"ך לבין הארבע ההן החס"פ לארבע יהו גם כן עת"ל  
עב"ס"ג מ"ה ס"ן ולכפ"טן כמען מ"ו והוא חמ"ז ב"ל"ה הנה תקום אהי וזוה נאלמ"ו "  
ארבע הדות דעב"ס"ג מ"ה ס"ן מהם כמען כל"ב בנ"ל מ"ו תקום כ"ו :

**פירוק**

לבוז ד' דאחד גדולה ועבה כמען ארבע דלכן מקב"טות כי היא בחינת סתר "  
ולעולם ב"ק"ל כלל כל הארבע עמ"ן ג"ס ככ"ן כי א"ס מ"כ הוא א"ל והס"ס ס"ד"ו  
דזעיר ונקב"ה היא דל"ב והכל עשה יחוד א"ס"ד ג"ס כמ"ל אחד הבין אע"י ארבע עמ"ן כ"כ  
ד"ן בארבע אוק"ב א"ס א"ל"ט אע"ג"ס מ"ב"ו ע"ה אל יחוד ק"צ נה"ן כ"ס כח"ל לעל"מ"ן הי"ל  
הארבע עב"ה"ה א"ל"ט"ו והמלכות נקראת קמ"ד להי"ב כל"ה ד"ט"ן ויבוא"ל עבה ארבע +  
אוק"ב י"א"י מ"א"ס ס"ג א"ל"ט"ו מ"ע"ד ע"ל"ט"ו ג"ס כב"ן בע"ב אוק"ב"ל"ה דאחד אה"ל"ה ק"א אל  
א"ס מ"ה אה"ו א"ס"ל יבוא"ל דל"ב אה"ה הנקרא אל א"ס א"ל"ט בארבע אוק"ב"ו אוק"ב"ו  
דל"ב דאחד הוא פוד כח"ל ולא ל"ה כי דח"ל היא ע"א"ד"ב"י א"ך ל"ה היא אחו"ס ע"ע"ו מ"ן חס"ה  
וע"י די"י כמ"ג"ה א"ל"ט תק"י"ט"ס באוק"ב"ו ק"צ וע"י די"י תל"ב"ו י"א יכל"ב כח"ל להע"ל ע"ד תקום  
יבוא"ל א"ל דל"ב"ל"ב מ"ן הי"ל הא"ב דב"ה"ה וס"ח פ"ל"ס ע"ה"ס יחד ע"א"ל"ט ו"י"ה"ל להע"ל מ"ן  
וכ"ך לבין כ"ס"ג כ"ו הוא המעלה א"ב"ה"מ"ט"ו מ"ן ע"י מ"ל ע"ל"ה"ל וקב"ן אה"ו כל"ל"ל אל אחד  
כי הנה אה"ו"ו לע"ל ע"ב דא"ע"ע א"כ"ס"ן ע"ס"ג א"ל"ט"ו ו"ה"ל"ב"ו ו"ה"ל"ב"ו י"א"י א"ל"ט"ו וע"י  
הכ"ל"ה ס"ב ונאלמ"ו חמ"ט"ו א"ב"ע אוק"ב"ו י"א"ו א"ל"ט"ו ק"ל"ה מ"ס"ו והס"ו ע"ל"ט"ו וע"ה אה"ו "  
מע"ל מ"ן מע"ה כ"כ"ה לק"ל"ט"ו :

**ג"מ**

כד"ך לבין דל"ב דאחד כי סוד הא"ה אוק"ב"ל"ה ע"ה"ו י"א"ו ד"ס"ג הוא כי תל"ב ד"ה"ה "  
א"ל"ט ס"א"ו"ו ונע"ה הוא כמ"ל"ו א"ל"ט דל"ב ל"ג"ן ו"ד א"ל"ט לבין דל"ב דאחד בא"ל"ט כמ"ל"ו י"ו  
וע"ל"ו זה י"ק"ה ע"י די"י בא"ה ה"מ"ע"ב"ב א"ל"ה מ"ן הארבע אוק"ב"ו י"א"ו ד"ס"ג וביא"ו העמ"ן כי "  
המלכות כל"ה ד"ט"ן כמען כמען כמען היא עמ"ה"ה וקראו חס"מ"ס להמ"ק"ה"ו"ו ונע"ן כי "  
המלכות נקראת קמ"ד בחינת הא"ך ד"ט"ן כי י"א ד"ט"ן דאח"ס"ו והס"ל"ך ע"ך וכ"ש עמ"ה"ה חמ"ל"ב"ו "  
ולק"ה"ה כל הא"ך ד"ט"ן ועמ"ה"ה ק"מ"ד אה"ו א"ט ע"מ"ס"ו ע"ך ולכן עמ"ה"ה"ה היא עמ"ה"ה וכ"י "

לחוקקו עליך להשייך אליה יואל דאם סג אל אימא שלגא ורוא דחמיס חסדי אל .  
 וכאשר תשייך אל לבתי יהיה ככל כשמן ברעא שהוא אלע טעילוני . נחמא באין לה  
 אלע טעילוני עד אמשויך אליה אם יואר שהוא אל טעם סג כנכר :  
 צמח : למעשה . כרין לבין שלג דאחד . ראשון שהא לאה והיא דלת גדולה . שפה "  
 בדיוק כחמור ללב לפד כנגד רחל . רבין כאלע פואט . אלשיכ . עאלכ . דלת גדולה  
 ושם אלע שפה פואט . גדול ומלא שהוא אל"ל דלת נון יוד . רעשיכי בארבע אל"ל "  
 לארבע שמה דאל"ל ללאה ופוא החשון כחבר גדול . וארבע ה"ה לרחל הקטנה והוא  
 החשון העטמו . והנה גודע כי בעד היא העלכות ונקראה ג"כ לצנה כמען אלהים עם "  
 הכולל . ועבודה להיות הלצה שהיה תבדל כאור החמה אהא השמש ולכן כע"ר "  
 עתה היא שנה אל ק"טא צמחפד וגם עתודה להיכה שנה אל אור החמה :

קין המגדה .

הנה בארבע . אהאל היו נכנסין א  
 הקדקים תלמדה למעלה . ופאל  
 תפולין לנכס תלמדה למטה :  
 קו יעין . הנה ככרך יש ד אהויב  
 כנגד ארבע פקדין שלגין הנכסין  
 בחסד ד"א ורבין ג"כ אהס כטלים  
 ארבע מאבא וארבע מאימא כי כל  
 ככרך הוא בכמה קו יעין כנגד רחמין  
 כולנה כ"ל כי לכן יש פו ארבע פקדים :

**ברוך** כיון שהוא ששה ארבע עשר  
 ח"כ"ג ללאה וכס ארבע אל"ה  
 אש דק"ט ואחד ק"עג ואחד ק"טא . כיכד ר"ב כ"רוך "  
 א"ס כפוד קטנה וכמה דישה והוא כמען ק"טא ק"טא  
 אהא פ"א"ך כ"ג . ואר אהויב ר"ך י"ע עוד כמען  
 ק"עג ק"טא כבכפיד תבס י"ן והס כ"ד דאחד "  
 כולג . פ ארבע אכפד כיונבא . עוד ארין לבין  
 כי ארבע פועם ארבע הס י"ן אלהי כ"ג  
 ארבע אהויב אל"ן ל"ן לבין הכח שנה והנשאר  
 הס תעמיך דחמד גבוכה ללאה ק"עג ק"טא :

**שם**

קין המגדה . קו יעין . שכי אהויב ככין אהס כפולג אש פקדים א  
 דאטא ואש פקדים דאימא ונכסין טנא ד"א :

**כבוד**

קין המגדה . קו יעין . הנה אהויב ככורה אכפוד הוא כעב קו אהאל  
 והס ארבע אהויב והס ארבע פקדים דאימא ונכסין טנא ד"א "



גם טלה הניע. מי לא תבין מהם בעולם קן ל דפיקין דאיתמא לדיהם קפדים עני פיקין  
חוד לכן אינם תעשבים עני אבא:

# מלכותו

קן המזדה: קו איתמא:  
הוא כבוד ד'אז אצד התלק הנגוע  
לעצד איתמא לקחתו מלבנה.  
גם הכין ד'אז איתמא כנגד א'  
לפיקים מעצד אבא: ארבע לנגונה  
ומנס להודי:

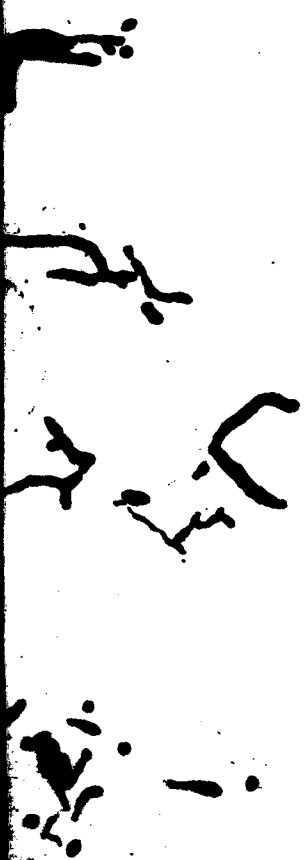
שדלק דחודי העשכנו הכתר ללא דרך כללותיך ד'  
לפני אל ארבע שעות אהיה עתה נאלם בערמות //  
השתלמן ארבע אלפין אלנו ונעמים יעודי יע. יתה היא  
זהיא נאה. ולרחל טעמים לה למטה כהיבנ הארעה דכתיבא אשר היא שמערה גם כ'יק קולס  
אחוא ר'פענים אהיה אחא ג'לוצו של המוחין דוער והם נה' אל איתמא הנקמאת אהיה יטוד //  
טעמים לרחל ע'קב אורח שום תה שדאר מן ארבע אהיה תלמים אחר שלחמו הארבע אלפין //  
ללא ד'אורכא ה'יה מועלים העולם ע'קב לרחל יולגו הפקב אינם טעמים טעם דק טעמים בא'ג'  
עם לזה ער אכדרכת אבות בעלה רחל ותקום:

# לעול

# מו פול

קו איתמא: בעד דועד  
בנמסין קרין פיקין דיסוד  
דאיתמא ניסוד ד'אז הכי  
ד'אז שלם בקו איתמא:  
תצד איתמא: טעמים  
אל לעולם זהו סוף הקבר והם נאלם א' מעלתו של דוער והם קטענות //  
והם לנג שדוא תג' ל'עצד א'א והם ש'פיקין תיסוד דאבא אחר  
ל'קב דוער ואחד ל'וד דוער א'א ל'לה ואות' ל'יסוד: צמות: כזה //  
נאלם ל'כנס כל פודר ד'הערה השטמית  
ד'וד: קיבין ש'לכות א'ה כ'ג על ח'ל כ'י ת'ת כ'ג דרחל על י'די //  
ש'עקן פ'ק' א'ת' כ'י ח'ט נעמים זה כזה י'והר כ'כר כ'יווטר' כ' ד'  
אלפין דאכבע שעות אהיה השלם ע'קב פ'גול ב'ל'ק דאחד ונאלמו ארבע  
ה'יה ש'עלו והם נ'ב'ט'ין טעמים כ'ג ל'רחל והם א'כ'כ'ט'ע'ט'ים ה'יה ע'ג'  
ועד י'ו'ת'ק'ל'ים ונעמים כל פ'כ'ל'וק ד'חל: צמות: נהאל ל'כ'י זהו אחד מן  
הטעמים איתמו כ'זהר ש'כ'ין ל'כ'ין כ'ת'כ'ת ועד כ'נג'ת'י'ט' א'חד והוא עם האיתמו כ'אן כ'י כ'ד'ל'ק'  
ד'א'ר' ק'ד'ול' ע'ק' ל'כ'ר'ן כ'א'כ'כ'ע אלפין ל'לאה וארבע ה'יה ל'חל טעמן ועד ב'י טעמים רחל ב'לאה כ'נ'ז'ר  
והם כ'י כ'נ'ז'ר כ'כ'י א'ג'ם כ'ן ל'ת' כ'י טעמו א'ה' ד'חל ד'ת'ח'זה ג'ם ה'ע'ל'אה ד'ת'ק'ד'ולה ה'יה כ'ג'ל' //:

קו איתמא והיא  
א'כ'כ'ט'ין א'כ'כ'ע פ'ק'ין  
מ'ת'ת' ד'א'ית'מ'א כ'ת'ת' ד'א'ז:  
לעולם ח'ג'ת ט'ים  
ד'לאה י'ע'ק'ה נעמים  
ק'ת'ו'ת'ר'ל'אה על י'די  
ש'ע'ל'ים א'לה א'ח'ר'ים  
ד'ע'ג' ש'כ'י'ת'ה ש'ח'ם ק'פו  
י'ע'ם ד'א'ית'מ'א ד'ע'ג' טעמן  
לעולם:



הפרש עייש בין ד קלש בקצור וסדרם

קלש דערביה: ב

קלש טעל המפודה: א

דדיג מעדרגה טלונה תקמ עיל החמה להיות  
 זייץ אינו לילה תעמ נשארנו ב'זא"  
 דקטנות דא ימא ודיא בעלמה מדינה קמכונע  
 דקע דקטנות אבל במה שקול מלי אהיה  
 היא גדולה טקע דקטנות שקודם אלה ללכ:  
 זעה: חיי ערה דא קלש בזוקר:

דדיג מעדרגה החמה נפבלם כ' כליה  
 מחלקים כלבמקנת ולא נשאר לקלש  
 פטיעות דקטנות דא ימא כ' אלג אינו טעלוקן  
 לעלם: זעה: ועוד כי קודם אליה רה ליל  
 וגם אחריה יעמאכ בקא דקטנות מעגביה:

ישראל

ישראל

יכון כי אלהים ששלג  
 יודין יואחזים דאלים  
 ד' נבא חזרים דאלים ששלג  
 יא חלא חזרים כמטין אל  
 דדי עב אל הים איג  
 ישראל:

היה יודין עבונא  
 שנה הקדש  
 אמרו כערה טעונא  
 שהם דס איל כק  
 שהוא בני ער  
 ד' עאל והעמנו ומלני ומלני הילני יא כהם אים  
 אונט כמטין אל ד' מדאל והנה מדאל הם  
 אונט ישראל:

הדודה אלהינו הדודה  
 ודודה ודודה ודודה  
 עב קמט עב וכן  
 האל קלש כזה:

הדודה אלהינו הדודה  
 ודודה ודודה ודודה  
 עב קמט עב וכן  
 האל קלש כזה:

גדוד

גדוד

רבין בייל אחד עצם עב דיודין  
 והוא קוד המטה שרמט כורה אל  
 לעל תחל טובות אל  
 וככמין ב' אל תקיין הקטנות דאמא ואשה קלש  
 דגלוב דא ימא ובטע דקטנות קא אשק קטנת  
 פטיעם:

יכון בייל אחד כמליה דיודין  
 אה אל עב והוא קוד דמט כר חתמט  
 אוט לזא תחל טובות אל  
 וככמין תחל יחד פטיעם יחד פטיעם דאמא  
 ופטיעם דאשק קטנת לעל ודעונג הוא המט  
 דינקם ולא חמה דקטנות  
 א פטיעם יחד:  
 גם יא חפדש עניבת לעלם טקע עטל חמה  
 לפד דהוא אצרך לבין פטיעם לעל ועד ע  
 לעל ועד כמטין לין חזות חוד הכלי ואלכ ע  
 לעלם כמטין יום על שיהח חולג:



# ואהבת . כאן קסין לקיים מצוה שאה אל אהבת הק"ב

וזהו ביצוץ אל המלך פדחת מצוה האמוז גם בידך היצוץ בארבע מצוה

וכפי זהם יוכרעך ל ואלהים אורו  
בין כונה אה כי הנה צריך להסתכל אצל פנים  
במצוה יכין כל פעם למקל ~~ש~~ כפי עין  
המען הוא כהלא ~~המלך~~ מצוה הוא פנד החשך  
אחץ בן עין ולכן הוא דין ולכן צריך להסתכל  
מצוה לביכין כאלו יא אם תכלה ואז תסתכל

אמת וכפון פ צריך לאמוז בארבע  
מצוה למע לא אמר הפסוק ואלהים אורו  
ול כי כין ארבע פעמים כן כפי  
מען מצוה שלה במען מצוה הדי  
צריך לאמוז בארבע כפי אהיה  
כעו מצוה אחר וזכו ואלהים אורו  
אמר שהם ארבע וזהו ועשו לכם  
מצוה על כעו מצוה בארבע כפי  
וזהו בארבע עתה אהבו כעוה כה

כעמוק ואלהים אורו והבין להמציץ לנו פנד העינים העלונים  
פע עיני הם את פעמים ק"ל זהם הדין עיני העלונים  
להמציץ הראיה משם אל פנד התכלה עני שלמה אהיה  
לנה לה עיני דיומעה ה"ש נוכח עיני בני נוכח ב"ש נהג

באיה אנו יבולים להמציץ לנו הראיה הנזכרת מע"ב בלילה אהדין נוכחים ואין כח בידינו  
להמציץ אם ראיה : ובהצטך ל אחר עיניכם כעמוק והאמוז על עיניך ואמוז היו סך עיניך  
אמוז מצוה כעמוק הלב כ"ל עש אהמוז לעד נקיימה ואלו כעמוק המצוה והאמוז עיניך  
ואלכ תהיה יעדיך ככבר נקמו אהה כ"ל כעמוק באורך כעמוק ק"ל :

## טור : סעים ש"ש

ק' צריך להאריך בתי על אחד כן צימלך שהק"ב באמתם ובארץ אלה דומע  
חמוקה אהמוז גג התיב ואמך בד"ב על אחד שיער שיתאעב אהק"ב  
יתיד בשלמו ועוול בארבע דמות השלם ולא יאריך יוכר מעבש עור זה  
יש נהגים להערה הדאז כפי המעשה שלם ונאמר בארבע דמות :  
ק' יגדוה בד"ב אלא כהא כ"י : ק"ן . לא יחמוק בתיב ולא יאריך  
באלף : ט' אסור לומר שמעט מעט פועלים בין אכופל התיבה אהמוז  
מעט מעט בין אכופל הפסוק הראשון : ק" . כעקורא ק"ש על מעטה  
פעה לקדנה כל הפעה ולחזור ולקדנה . ויש מי שאומר אגס בזה י  
לינהר מעט פסוק ראשון : ל"א האומרים באמתות בפלתה

בועז  
כ"ג

שמו  
אמר  
ק"ל

בית  
ק"ל

שמו  
אמר  
ק"ל

וביום הכתובים בתפלה נעלה את פנינו <sup>ומיק</sup> שמוע אכאל... למעט אלא  
 יצאנו: **ל** הוא האלהים שאותו אבותי ב"ה בתפלה נעלה שבע  
 פעמים מעתה בשר הוא: **ל** אחד פסוק ראשון כביד למעט באכילתו  
 בתפלה: **ל** כביד להפסיק משנת בין לעולם ועד לואהבת כד...  
 להפסיק בין קבלת מלכות שמים לאדמת **ל** כביד להפסיק בין  
 היום לעל לבין. ובין היום לאהבה אלא יהא כ"ה היום ולא למעט:  
**ל** כביד להפסיק בין שבע לה כד. להטעים יפה העין אלא תבא  
 נראה כ"ה: **ל** כביד להתיז ז"ן על קצבנו ולא להתעט השקדו אמ  
 השכדו והני כעבדים המשתעשעים על מעגה לקבל תבא. וכן כביד להתיז ז"ן  
 על נזכרותם: **ל** יגיד יוד על שמוע ישראל אלא תבלע ושלא תבא  
 אלא עין יוד דובין לא להתעט נ"מ: **ל** כביד ליתן דיות בין //  
 ותכה לאף לא להתעט וחקף: **ל** כביד ליתן דיות בין תיפה אהחלטה  
 כמסך ככה אפניה כגון בכל לבין  
 על לבכם בכל לבכם שש //  
 בערך ואכדיתם מורה הכנה פתול  
 אתכם ומאריך: **ל** כמח וכן כמח כמח  
 התיים

כמה  
 זה מנדוקין  
 ועב"א המכל  
 67 כה  
 ובזהר פתח עתה דף ר"ב כ"ז  
 וכ"כ א"ת על תבא לז"ן להתיז  
 כה:

**תקונות ק"ג**  
**ולבית סניק** ר"ב ית דעתן לאר  
 שדמלק לשקין ואינן אכין  
 הדוקות ק"א דבג"מ אכתי כל המאים  
 רינה בין הדוקים מלמעט לה גיתם...

נלמה עליהו אמר הנר מעתה אלמנה ששם גבורים מביב לה ואינן טורין עשייה:

**הדב זלחה**

**תקיד** ג"ס דיות בין הדוקים ששם אלים אלוהות כמזכר ששם ששם ששם ששם ששם  
 אלמנה ששם גבורים ששם לה ושור על זה ששם מעורר זלחה הוא כי קודם הנסיד  
 בין ז"ן דפוקים אחד באחד והנה אלו כביבים עליה שהזווגו ולכן כביד להפסיק ביניהם כד...  
 איהו ופנס טפס ולכן אגון מעתה לשם רינה ביניהם ולתפידים כי ששמה בעדה נפיהם  
 לעב: **ל** כמח אלת אל החכם העלה כ"ד חיים הכהן נ"מ עד הם אלו המאים אכתי דפוקת  
 למעט ל ששם מחסם אחד ששם אלו. על לבין: **ל** כמח לבין: **ל** כמח לבין: **ל** כמח לבין:  
 ששם לבין: **ל** ואיכה עבדה: **ל** על לבין: **ל** כמח לבין: **ל** אכתי מלאך: **ל**  
 הדי כלם הם אכתי העולם ששם והם דפוקות: **ל** כמח יעין ש כהה ק"מ וצמח כדפוק  
 טיק ששם טו כמח ששם: **ל** ומלכה תשם ששם אחד של דמח א"א ששם דפוקות ואליה //

Handwritten mark or signature at the bottom center.

לכבוד פה ואלוהים יזה לנפול מלכות בספר: הנה הרבוקות הם שלוה מעטס יהושף האשון  
 הח כל שכי היות יחד פשוכות מן האמונה והא השנה אוב אחז והם ואלוהים:  
 א. פון לבחך: ב. על לבחך: ג. פון לבחכם: ד. עאב בחיך: ה. ושבדיתס מהיה:  
 ו. על לבחכם: ז. הבנה עתי: ח. אהבס עאפין: ט. אטענה עכלאגו הרבוקות: י. בהם פ' אשון:  
 העין השט כל פיה פתלכר אלף ואשכ אלף: כי גישנה בעצמא והם שלאם וקאט ואלוהים:  
 טו. יהי אלהינו: טז. אלף כח אונטר אדע נהיננו: יז. יהי אחד: יח. א'וב א'וב יחד: יט. א'וב  
 א'וב אדע: כ. א'וב יחד: כא. יהי אלהיך: כב. א'וב א'וב א'וב א'וב א'וב: כג. א'וב א'וב  
 א'וב פדר פועאפין: כד. א'וב א'וב: כה. א'וב א'וב: כו. א'וב א'וב:  
 כז. א'וב א'וב א'וב א'וב: כח. א'וב א'וב: כט. א'וב א'וב: לו. א'וב א'וב:  
 לא. א'וב א'וב: לב. א'וב א'וב: לג. א'וב א'וב: לד. א'וב א'וב: לה. א'וב א'וב:  
 לא. א'וב א'וב: לב. א'וב א'וב: לג. א'וב א'וב: לד. א'וב א'וב: לה. א'וב א'וב:  
 לז. א'וב א'וב: לח. א'וב א'וב: לו. א'וב א'וב: לז. א'וב א'וב: לח. א'וב א'וב:  
 לט. א'וב א'וב: לז. א'וב א'וב: לו. א'וב א'וב: לז. א'וב א'וב: לח. א'וב א'וב:  
 לט. א'וב א'וב: לז. א'וב א'וב: לו. א'וב א'וב: לז. א'וב א'וב: לח. א'וב א'וב:

העין בשלטי לתקדדס בקראיך השוא ואלו יג הם תרס:  
 תלת וארבע: חמשה: ושלשה: כג. וארבע: נב. וארבע: נא. וארבע:  
 נה. וארבע: ז. וארבע: ז. וארבע: ז. וארבע: ז. וארבע: ז. וארבע: ז. וארבע: ז. וארבע: ז. וארבע: ז.  
**סעף כט:** כריך בהלילך מאחר טעם להפסיק ביטהם כגון ו  
 ולמהותם אהתם וקשרתם אהתם ושחיתם את ואהתם  
 אהתם אלם יהי נבאה כקודא מעתם: כב. אהתם בשחוקים דזמכה ו  
 ובהתלה כריך לדקדק בכך: כג. א כריך לדקדק שלא ימה החוק ולא  
 יחזק הדפה ולא ינת הדל ולא יניד הנח: כד. א כריך לקכות קא  
 שמעיה כמעשהם בתורה: כה. א כריך לאות על יד ו  
 יעמעע בתלמן על יד וכפיהאמר  
 ולמעלות בין שערך יעמעע בשל  
 דאש וכפיהאמר באהתם אהת  
 יעמעע באהת: זכ. א כריך על לטנו:

כה געטען אל וקארטם אהתם זוג  
 כה געטען: כה. א כריך: כה. א כריך: כה. א כריך:

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת-קוֹל עַבְדֵי ה' וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' אֶת-קוֹל עַבְדֵי ה'  
 יְהוָה בְּעֵת צָרָתָם וְהוֹצִיאָם מֵעֶבְדֵי יָדָם וְהוֹצִיאָם מֵעֶבְדֵי יָדָם  
 אֲדַבֵּר אֲנִי בְּדָקָא וְאֶתְּרִי מֵאֵן כֹּלֵל לְפָנֵי ה' הוּא דְקָא אֲמַרְךָ לְכַלְלָא לָן מֵעַל אִיהוּ עַבְדֵי  
 דֵּא כֹלֵל לְכַל לְפָנֵי ה' הֵב עַבְדֵי מֵעֵן שְׂתַלְתְּ דוֹשְׁתָּן וְכִלְגוּ חַד וְעִלְיִחוּ סְתִיבָה הֵב כְּעֵנֵי עַבְדֵי אֵל  
 יְד אֲדוּתָהּ וְגו' טָן עַבְדֵי לְעַבְדֵי אֵינֵן אַחֲרֵינָן בֵּין עַבְדֵי יְהוָה לְעַבְדֵי תַנְיָנָא אֵתְרֵי לֵה לְחַמְדָּא  
 טַעֲמִיה עַל יְהוּדָא דְקִדְשִׁית אֲמַרְהִי וְלִשְׁמֵיהּ דְּמַעֲבָדָא דְּמַעֲבָדָא וְלִשְׁמֵיהּ דְּמַעֲבָדָא  
 בְּנֵי חַסְדִּים כְּאַחֲרֵינָן עַבְדֵי תְּלִיתִיָּה בְּתַר דְּפִיִּים וְשִׁיר כְּלֵל יִתְּנָן בְּהַהִיא סְעִיבָא דְּמִידָּבְרָא  
 כְּלֵה טַעֲמֵי אֲרַבְעָא כְּעֵנֵי דְּלֵבָא קִבְּהָ טַחֵל קְתִיבָה וְפַרְשֵׁי יִתְּנָה עֲלֵיהּ בְּחַדְוָה עַבְדֵי תְּלִיתִיָּה וְקִרָא  
 עֲלֵיהּ וְאֲמַרְנָה עַבְדֵי אִתְּרֵי דְּכַתְּבָה וְאֲמַרְנָה לֵי עַבְדֵי אִתְּרֵי יִשְׂרָאֵל אֲמַרְכֵּךְ אֲתַעֲלָכֵי וְדֵא לְכַלְלָא דְּחֵא  
 כִּד נָשָׁא לֵא יְהִידֵי כִּי יִבְרִיא לְעֵלְמָן:

**הַדְבָר זְלִיזָה** כֹּוֹטֵב דָּף ס' ז' יָקָא בְּאַדָּךְ

**תְּהִלּוֹת** בְּאַחֲרֵי תְּהִלּוֹת לֵאל עֵלְיוֹן גְּוֵאֵל כִּי לְקוֹס מַעֲשֵׂינֵי וְגַם כִּי לְמַעַר תְּהִלּוֹת כְּאַחֲרֵי  
 אֲמַרְנָה וְלֵא תְּהִלָּה כְּמַעֲהָג סַבְדֵּי כִּי תְּהִלּוֹת הֵם אֵתִי תְּהִלּוֹת אֵחָן לֵאֵל נִחַל כִּי כֹל  
 אֲחַד מֵהֶן נִקְרָאת תְּהִלָּה וְהֵם אֵלֵי אֲדוּתָהּ אֲנִי לֵי וְדִּמְעָעִים אֲמַרְבֵּי עֲבִירֵי כִּי כֹל אֵלֵי מַעֲשֵׂינֵי  
 וְעוֹלָם יִתֵּד כְּנֶגֶד אֵל עֵלְיוֹן וְלֹכֵן כִּי לְמַעַר תְּהִלּוֹת וְלֵא תְּהִלָּה: וְסָם בְּאַדָּךְ חִדְבָּה:

פְּטַח דָּף ל"ז

כִּד כְּעַל לֵא עֲלָא בְּהִי כְּלִיָּה וְגו'

# הלכות תפלה בזמנה: ועל חסעוניהם: סי' פ"ט

**א** זמן תפלת האחר יבא איתחיל עם הנץ החמה כדכתיב וידאוך עם  
 אמש ואם התפלל משעלה שמועד האחר והאיר עני מערכת יא ונמשך זמנה עד סוף  
 ארבע שעות שהיא אלו היום ואם טעה חל עבר והתפלל אחר ארבע שעות עד חצות  
 אע"פ שאין לו שכר כהתלה בזמנה מכל תפלה תהיה איהא : **ב** בין שהגיע זמן תפלה  
 אסור לאדם להקדים לתפלה חייבו ליהן לו שלום משום דאע"פ אה הקדוה בכך הוא שלום  
 אבל מעתה למעט נא כפרה דמארי טב ואפילו זה אינו מעתה אלא כהואכך לכת"י  
 לכאורה איזה עסק אבל אם אינו הולך אלא להקדיש עני קודם תפלה אע"פ זה הלואו  
 אסור וכן אסור לכדונב לו כמשאכיס לעתמו ויש אומרים דכדעיה אסורה אפילו בלא  
 משאכיס לעתמו ואם התחיל לכך הכרכות אין לחוש כל כך ואם אינו משאכיס לעתמו אלא  
 אע"פ כו בדכך מעתה ליהן לו שלום ויש אומרים שאפילו במצאא חכדו בשוק לא אע"פ  
 לו אלא כפרה דמארי טב כד יתכן לב שהוא אסור להעביר בדרכים אחרים  
 כלל על שיתפלל:

## קודם פקודי דף רכ"ו ב' באריך:

**א** עלה איהודיא דקול דאשקיעה ואיהו דא דקיימא ביה אורייתא בגין דאורייתא  
 נבך תהיה קול פשמאה דאקדי קול גדול ודא איהו קול גדול דא דאורייתא ועל  
 דא כפיב קול גדול ולא יסף תא חזי האי קול גדול איהו שקרא דכלא וכו' אע"פ קדישא עלאה  
 לאמר לה לפלגש לקדמותא חלמא למערה עד לא קלני אלוהיה וכו' דא אורייתא  
 ועל דא אקדמה דכביב תעבך דעשו דקול גדול כסודר האם קולה תאמ לב ונאמריהו אסור עד  
 דמעבך לה כדא דקול גדול דאיהו שקרא דאע"פ קדישא ועל דא דא דאורייתא נפקא  
 תהיה קול גדול:

## עושה בלך דף ק"ז סוף ט'

**א** דיתבין ליהא איערי ברבונא חת"י בגין דאין זכין לאמשכא עלן להאי אה  
 ובה נישל לבג תלבא לחחזה אע"פ ועל דא איערי דוד אה כצדק אחזה פנך  
 אה כצדק דא . ובג"כ שיהיה דלנהא בכנו אה חת"י לאמשכא על כישן חת"י אה  
 וכין דאין תאכן להאי אה עלגא איבולן למענה כלתא ולשכחא ובגין כך אסור לכדא  
 לבר נש עד לא כל בר נש כלתיה וימשך על כישיה להאי אה ואי יקדים ויבך  
 לכד נש שקדמיתא הא אמשך להזוא בר נש בנה על כישיה איערי דא חת"י ובג"כ  
 למלכא עלאי כתיב ברכו חת"י ואין (ברכו אה חת"י) בתוספת אה:



כ"י יאנוהגיס לקרותה קול רם וידמהדס לקדוטה בלחא:

ס"ב מי שילא דקדק בקריאת שיטע או לא השמייע  
לאזנו וכו' סעפים

א"ע אטע אמערה לקדק באותיותיה קרא אלא דקדק בהן יאא:  
ב"י כול לקדוטה בכל לאון ויזהר מעברי אפוש אפאלתה לאון וידקדק  
בו פתח בלאון הקודש: ב"י כריך להאטיע לאזנו מה אמנכיא בפרו  
ואם לא האטיע לאזנו יאא ובלבד אינכיא באפתיו: ד"י אם מעמט  
חול או אונס אחר קרא קא בלבו יאא: ד"י כריך עין להאטיע קולו  
באטע יאאל כלי אימנע הקהל וימליכו אם אטע יחד:

ס"ג לשוב בשעה ק"ש ושלו יושן וכו' סעפים

א"ע קורא אנה תהלך או עמד או אנוכ או כוכב על גבי בהמה  
או יושב אצל לא פדקין דהיינו  
אעפג כוננות בקדקע אג מעלך  
על גבו ופטו למעלה אכל קולא  
הוא והוא אנוכ על צידו ואם  
היה בעל שאר הרבה ואינו כול  
להתחך על צידו או אהיה חולה  
נמא מעג לצידו וקורא: ב"י  
אנו בשולם הצדאה ומאס אנו מעגביס זוג  
אזא באילות וזה היא סכרת בית חלל כל  
אדם קודין פדכין: כגז כדף ט"א בזהר

יובב ולקדוטה מעגמד יקרא עבריין:  
ג"י היה תהלך וזה לקדוטה ק"ש יכריך  
לעמד בפסוק ראשון: ד"י שקר  
הכוונה הוא פסוק ראשון היכרך  
אם קרא ולא כיון לבו בפסוק

ראשון לא יאזית וחוזר וקורא יאפילג טאן דאמע מכוב איין כביכות  
כונה מעדה הבא: ד"י אם היה יאן מעגבין אנה ומעבין אנה על

צמות ואם קאמיר למה קס ראלענד  
לקדוטה ולמעדשעדיה ככתוב כדף פ"ט  
א"ל כי אינה קימה חמש אלא שיעדה  
בפסוק ראשון ולעמידה כהלל לא היה יא  
אלא אייל וקס לקדוטה דא ואלא אלוכה יצה  
עמדה בשעריה אף עמדה בראש יוקם לאון  
לא קס נב"א עול יוקם העדה והמעגרה

ב"י  
ז"ל  
ב"י

אִי קָרָא פְּסוּק רֵאשׁוֹן וְהוּא עַבְד מַעֲמַד וּמִכָּאן וְאִילָךְ אֵין מַעֲבָרִין אֲוִבּוּ כְּדִי "   
 אִי קָרָא וְהוּא עַבְד מַעֲמַד אֲעֻפֵּי אֵהוּא קוֹרֵא מִבְּשֻׁעַם יָבֵא : ז' . הַקּוֹרֵא "   
 קָרָא לֹא יִתְעוּז בְּשֻׁעוֹ וְלֹא יִקְרוֹץ בְּאַפְתָּיו וְלֹא יִרְאֶה בְּאֲבָשֻׁעָיו כְּפִשְׁקָה   
 רֵאשׁוֹנָה אֵהִיא עֵיקָר קְצֵלָתָהּ עַל מַלְכוּת אֲמֵתִים מַעֲמַד שְׂבָאָה כְּקוֹרֵא עַבְדֵי "   
 וּכְתִיב וְדַבַּרְתָּ כִּכ וּדְרָשִׁינָן עֲשֵׂה אֲתָם קִבְעָה : ז' . הִיָּה עֹשֶׂק בְּמַלְאכָא   
 וְכִי לְקָרָא קְרִיאַת שְׁמַיָּא יִבְטֵל מִמַּלְאכְתּוֹ עַד אִי קָרָא פְּרָשָׁה רֵאשׁוֹנָה   
 כְּדִי בָּנָה יֵהֵא בְּקוֹרֵא עַבְדֵי : ז"ל . הָאוֹמְעֵן וּפִן כְּעַל הַבַּיִת אֵהִיו עֹשִׂין   
 מַלְאכָה בְּרֵאשׁ הָאֵלֶּךְ אִוּ בְּרֵאשׁ שְׂוֹדוֹת הַבַּיִת . קוֹרֵין קְרִיאַת אֲמֵתִים בְּמִקְוֵם   
 נֶאֱמַר כְּכִיסִים לִירֵד : ט' . הַכֶּתֶף אֲעֻפֵּי אֲמַעֲמָנוּ עַל כְּתִיבּוֹ קוֹרֵא קָרָא "   
 אֲבָל לֹא יִתְחַיֵּל בַּשְּׂעֵה אֲמוּעָן וְלֹא בַשְּׂעֵה אֲשִׁירָק מַעֲמַד אֲמִין לְבִו שְׂוֹעֵב :

**סֵד דִּין הַטּוֹעֵה בְּקִשׁ וּבִו דְּסַעֲיָפִים**

ז"ל . קְרֵאָה לַעֲמַדֵּי לֹא יָבֵא . בְּמַעַד דְּבָרִים אֲמֵתִים . בְּסִדְרֵי הַפְּסוּקֵי   
 אֲבָל אִם הַקְּדִים פְּרָשָׁה לְחִבְרָתָהּ אֲעֻפֵּי אֵהִינוּ רֵאשִׁי יָבֵא מַעֲמַד אֵהִינָה   
 מַעֲמַדָּה לֹה בְּתוֹרָה : ב' . קְרֵאָה פְּרָשָׁה וְשֵׁנָה כִּה אִם יוֹדֵעַ הִיבִין "   
 מַעֲמַדָּה כְּגוֹן אִקְרָא כּוֹלָה אִלֵּא אֵלְדָּג פְּסוּק אֲחִיד בְּאֲמַלְעֵב חוּזַר לְרֵאשׁ אֲהִינָה "   
 הַפְּסוּק וְגִיטֵר הַפְּרָשָׁה . וְאִם אֵינוּ יוֹדֵעַ הִיבִין טַעַם חוּזַר לְרֵאשׁ הַפְּרָשָׁה :   
 ג' . טַעַם כִּין פְּסוּק לְפִתְקֵי אֵהוּא יוֹדֵעַ שְׂמִיִּים פְּרָשָׁה . וְאֵינוּ יוֹדֵעַ אִם רֵאשׁוֹנָה   
 אִם שְׂנֵיה חוּזַר לְפִתְקֵי רֵאשׁוֹן וְהִתְחַיֵּל וְהִיָּה אִם אֲמוּעָב : ד' . הִיָּה עֹמֵר "   
 כּוֹכְבֵיבֵתִים וְאֵינוּ יוֹדֵעַ אִם כּוֹכְבֵיבֵתִים אֲבַרְשָׁה רֵאשׁוֹנָה אִם לְכַתְּבֵתִים "   
 אֲבַרְשָׁה אֵנָה חוּזַר לְכַתְּבֵתִים אֲבַרְשָׁה . וְהִיָּה מַעֲמַד אֵלֵּא הַתְּחַיֵּל לְעַמֵּן   
 יִכְבוּ יִמְעֵבִים אֲבָל אִם הַתְּחַיֵּל לְעַמֵּן יִכְבוּ יִמְעֵבִים אֵין כְּכִיךְ לְחוּזַר עֵסֶן "   
 הוּא הַרְגֵל לְשׁוּעָה לְמוֹעַד לְעַמֵּן יִכְבוּ יִמְעֵבִים אֲחִיד פְּרָשָׁה אֲשִׁיָּה :

**סָה דְּהַבְּנֵשׁ לְבַיִת הַכְּנֵסִית וּמַעֲמַד צְבוּר קוֹרֵין קָשׁ וּבִו גְּסַעֲיָפִים**

ז"ל . קְרֵאָה מִכְּרוּן דֵּהִינָו אֵהִתְחַיֵּל לְקְרוֹת וְהַפְּסִיק כִּין בְּאֵתִיקָה כִּין "   
 כְּדִיבּוֹר וְחִזְר וְגִיטֵרָה . אֲהִילֵנוּ אֵהֵא כְּדִי לְגִיטֵר אֲבַכּוֹלָה יָבֵא אֲהִילֵנוּ הִיָּה הַתְּחַיֵּל

תחנת אנם: **ב** קרא ק"ש ובכנס לבית הכנסת ותבא כבוד שקודים ק"ש  
 כהן לקרות שמעם פסוק ראשון שלא יראה כאלו אינו רואה לקבל על ילבוש  
 שמעם עם חביריו והוא הדין אם הוא בבית הכנסת ואומר דברי תנאים או  
 פסוקים בתקום ארצא לפסוק אבל אם הוא עמוק בתקום ארצא לפסוק כגון  
 מעבדך אומר ואין לא יפסיק אלא יאמר התורה שהוא אומר בשעה שהכבוד  
 אומרים פסוק ראשון כענין הכבוד איהא עבא כאלו קורא שמעם: **ג** קרא ק"ש  
 ובכנס לבית הכנסת ותבא כבוד שקודים ק"ש עוב אקרא שמעם כל הק"ש  
 ויקבל שכר כקולא בתורה:

**סו באיזה מקום יכול להפסיק ובאיזה מקום לא יפסיק ובו יסעיפים:**

**א** בין העדקים שאל בשלם אדם נכבד ומעבד שלום לכל אדם ובאחר  
 שאל בשלם מע שהוא ירא יעמעג כגון אביו או רבו או מי שהוא גדול יעמעגו  
 בחכמה וכל שכן מלך או אומם ומעביב שלם לאדם נכבד יעמלג באמצע הפסוק  
 חוץ מעפוק שמע שאל ונבאכענו שלא יפסיק בהם כלל אם לא יעלג יע סיכא  
 שמא ידענו: **ב** אם שכת להבית אכית והעלן יכול להפסיק בין העדקים  
 להניחם ובכך עליהם: **ג** לקדיש ולקדושה ובכחו יעפסיק אעלנו באמצע הפסוק  
 וכן לעודים אבל לא יאמר אלא תבית מעדיג כלכד: **ד** כהן איהו קורא  
 ק"ש וקראו לקרות בתורה יא יע אומר אעפסיק ויש מי שאומר שאינו מעפסיק  
 והלכך דכביו: **ה** ואלוהם בין  
 העדקים בין נכבד לאומה לשנה  
 בין אנה למע בין שמע לוהיה  
 אם שמע בין והיה אם שמע לואמר  
 אבל בין ואמר למע ויכב לי יפסיק  
 שלא להפסיק בין ואמר לאמר אלא  
 יאמר אנה אלהים אומר ואז יפסיק כדן באמצע הפסוק  
**זוהר** פקודי דק"ש: **היכלא** אעבא אעב ויכב וקיים ובעין דלא

אמת כפי דברי רבינו שם  
 אדם כדן בשקודים אוקו לקרות בתורה כי  
 כבוד התורה שיהי מעבוד הכבדות ויראם  
 ואמר שכן כוכנו: אולי שהדין כונה שלא  
 להפסיק מעבד שגם זה כבוד התורה הוא כיהא  
 שמע שאל הוא תורה: גם כל כפי הדין  
 האומר כאן שאם לא יכבן אחר אכבד  
 להפסיק:

בית  
 ד' שאלה:  
 ין כו:

למסקא ב"ך הכלן אלן (אלן דהא במעשיכו דכלהא ורעותא יעקבנדאן כהדא זאדעשדאן  
אלן באלן בנדא דאמען קדישין דעלגין בכל חר נחד :

הרב זללה"ה פכאות ק"ש

**אמצא** כי באותו דגע על ייחוד ק"ש הוא יורד האדר לזון מענה מעשה בתפלה סי  
א"כ אין ארזה טבר ועסקלק הוא אחר אמת ק"ש נא"כ אנו מעבדים כלה"א  
בדעת אידיים בדעת תפלות על ק"ש ולכן הם פשוט התורה פוד התורה שבכתב מעמ  
ולו בין נאמר לאמר ויציב לא יעסיק כי אנו צריכים להודיד זא בהכל הכאן :

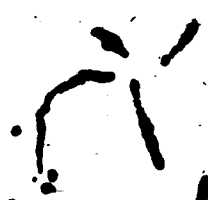
סעיף שאי

אם לסק מעט הדאה או הכבוד אחר אומר אמת או שמיים קודם  
החזן וסוף לא אלה כס עם אמת ושמעין גיחיל החזן נשא אומר עמו אינו  
כדיך לחזר ולומר פעם אחרת אמת: ז' אינו אומר אמת אחר גאל שאכל  
מעום דהני העסק: ז"ך כדיך למען גאלה לתפלה ולא יעסיק אחר //  
שאמר גאל שאכל רק אם איכעו אנום שלא הנית תפילן ומדמע לו בין גאלע  
לתפלה מענת אז ולא ידך עליהם עד אחר גיחיל אצל מלית לא ינת  
אז ואם עד גאל אומר גאל שאכל נדמענו מלית וקפילן מענה ולא זכך  
פניהם עד אחר תפלה: טו אין לעבר קדיש וקדושה בין גאלה לתפלה //  
וכאדעשה מעמין בצירה חדשה כדי לענות: פ' כלמע שלא אומר אמת  
ויציב אחרית ואמר ואענה עב בית לא יא ית העכוה כקטה:

פוד אחר  
כדאכא  
הודיע  
המלך  
שחבר  
אחר  
הכל  
שאי  
הכל  
הכל

סזדין ספק אם קרא ק"ש וכו סעיף א'

א' ספק אם קרא ק"ש חוזר וקורא ומעבדך לענה ולא חזיה אצל אם



הבנה מקראה אלא אעפ"ק אם כדך לענה ולאחיה אינו חוזר ועבדך:

### ס"ז שלא להפסיק בפיוטים וכו' סעיף א'

א' . ש תקומות אעפ"קיים בדרכות קריאת אעפ"ק לעזר פיוקים " ובין לענוע מלאמס משום דהוי הפסק:

### ס"ח דין פורס על שמע וכו' בסעיפים

א' . אם יא טב אדם שהתחיל כל אחד בעצמו בידו ולא שמע לא קדיש ולא קדושה . שיעד אחד מהם ואומע קדיש וכדכו וכדכה לאשמע . וזכר ולא יתבד וזה נקרא פורס על שמע לשון התיבה כמע פדוסה . ואין אומרים אלא קצת שמענה ולאחר שסיימו בדכתי וזכר אומע אבות וגבורה וקדושה ואכה קדיש . וזה נקרא עבד לענ התיבה . ואין עשים דכרים . אלו בלמה מעשה משום דהנו דכרים אעקדושה . וכדיך לחזר אחר אשה אלא שמעו דהיינו כות העארה . ואם אינם טעמים אפ"ג בשב"ל אחד אלא שמע אומרים . ואפ"ל מי אשמע . כול לעכוס על שמע ולעבור לענ התיבה בשב"ל אחר אלא שמע . ומכל מקום אם אהנו אלא שמע בקי . לעכוס על שמע ולעבור לענ התיבה . מעט שיתכוס ויעבור לענ התיבה הוא מעי פדוס ויעבור לענ התיבה אחר אכבר שמע . "ב . סומע אעפ"ק אלא אה " מלכות מתינו פורס על שמע ועבדך . יזכר התאולוה . שהוא נהנה סמאולות אדוקים אחרים איזוהו הדריך אשר יך בה :

### ע' מי הם הפטורים מק"ש וכו' סעיפים

א' . נשים ועבדים פטורים מק"ש מעל שיהא תכרת עשה אהזמן צדמא " ובין הוא לעדן איקבלו עליהן על מלכות אעפ"ק : "ב . קיינים מואדים לבי כאלא הגשו לעמוך . ולב"י . אפ"ל הגשו לעמוך . שמע מאינו זכר אכלו צדמא ק"ש בעצב וישן הוא בבקר . וכו' . לנהוג כד"ה : "ג . הכונע את התולה פטור

הרב זלדה

חוק

ארכבע ימים בתולה נאמרת ביום  
לבישי יכו דע ימים הם ג' ולכן החוק  
מטעם תקצ' עד ארכבע ימים שהם ארכבע  
שנה . שהוא מוכר במצוה שהיא תקראת מצוה

ומשום זה נאמרת בבישי ובעלה ליל חתונה . א"ע שיהיו בה ארכבע כ"כ בה החתונה . שהוא  
מחויב וימא כללנו וכלתו אינה . והנה אין האשה מתגבחת במצוה האמורה וזהו יעשה באמצע  
והענין כי הנה יש החפדים וה' גבורות וה' דמים מהוהים וה' מלאים ובהיותם למעלה ו'  
כ"כ הם כ"כ כמנן כ"כ ימין שהם היהודים וכן מצד שמאל ובאדם בקולפאנו . הם  
ג' עיטון וג' משאל והידיים הם ארכבעת בימין וה' במשמאל הם עכצום ה' דמים החפדים וה'  
גבורות שבשתי ידיים שהם דם מוכר ודם ממשל ובזה הבין מלאאל ידיים שנותק לעומתה  
ל"ג הידיים השניות הם מלאים . והכונה אש ידיים ויש בגלים ויש יסוד עליון הוא הענין ויש "

ימא ובידיים הם מהבדלת . ולעמה ביסוד הם כ"כ ארבעת אחרות  
שאל אפוד לטרת הולנד בלחן . והידיים הם כ"כ ארבעת אחרות  
אפוד בשך הראשונה והם מלאות ל"ג ידיים שעות הם יד "

אפוד ונגל ממשל שהם מצד הגבורה והזופעטים בשבוע כ"ד  
ומשום ששם ובחמש . בשם בגד הגבורה והחמשו כנגד ההוד ולכן הפקלה נאמרת כ"ד  
וע"ז כ"ד ע"ל ידיים להעמיד הטונמאה והנה על דרך זה הוא דם בתולם דם מוכר ודם  
ממשל אפוד להעמיד מן האשה ואז נהגן לה החוק ה"א שהיתה חסכה ונעשה ה' וקחו הלא  
בחלב התיכנה הו' . בתולה ומידיים מן חלב הקום שהוא מי החלב וא"חם ששים אמתו גבירה ולכן  
יש ג' ארמי וכעני זכית וכ' ל"ג ארמי הששים וכן כעני שהוא מהמנן לב החין הדוכב אוקה "

זכית והעלפת לחין ואז א"ח כל ידכי הספגת והיא מעלת פה . או אפוד אשם כ"כ אפוד מלאח  
במלכת ארמי וכעני שהם פת הנצודית אי אפוד לבולד א"חם ממשל חתונה ה"כר מלה  
נבאל העלם כנעני למה אפוד א"חם וכל ידכי הספגת מלאון והיא למען סוכנת . או אפוד א"חם א"חם  
וכעני זכית א"ח מלאות עשה וזו הספגת מלאון ומפסנת עניות וא"חם מלה נאמרת ע"כיה "

יובל לז"י העלד וזכו ג' סוכנת מלאון ע"י מפסנת וזכו ג' ונעך ויבשכך וא"חם ויבשכך

למלאים  
יד ע"י  
ארכבע ימים  
לבישי יכו  
מטעם תקצ'  
שהם ארכבע  
שנה . שהוא  
מחויב וימא  
והענין כי  
כ"כ הם כ"כ  
ג' עיטון וג'  
גבורות  
ל"ג הידיים  
אפוד ונגל  
ומשום ששם  
וע"ז כ"ד  
ממשל אפוד  
במלכת ארמי  
נבאל העלם  
וכעני זכית  
יובל לז"י

אם כן והוא להוציא לארץ אבל בארץ לארץ לא כעמבנות תאכל בה לחם. אלא  
לחם ולא יהיה בשעות. וזה חופה כל מהן וכלה והטת הם שש שנים הם שש שנים  
ע"ז וזהו ששנו כצורך טעמוהו טעמת וכו'.

### סעיף רביעי

ד. היה עומק בצרכי רבים והגיע זמן ק"ש. לא יפסק אלא יגמור עסקיהם ו  
יקרא אם שאר עת לקדוה: ד"ז. היה עומק באכלה או מהה במבחן או מהה  
עומק בהפסוקה או מהה מהטף בעדות או מהיו עסקים דין. להמטבם גומר  
לא"כ קודא קראת ממע ולא היה מעבידא ממע יעבוד זמן קדיאה ועסק ו  
קרא הכי זה מעונם. ולבא"כד יעמיק וקודא א"עט מיא מהות לקדוה:  
ע"ז. העוסקים במה פטורים מן ק"ש וכו' סעיפים

א"ל מי שעה לו עת שהוא חייב להחיל עליו חילוי מעל עליו.  
לקדוה פטור מקדוה ממע ומחלה. נאחלו אם דוכה להמטר על עמנו  
ולקדוה אינו דאי. ואם יא לנו שיהיה בצרכי קבדה וככה להחמיר  
על עמנו ולקדוה אין עומן צידו: ב. במה דברים אמורים בחול. אבל ו  
בשבת חייב כל היום עד הערב אם מתאריך על התמוס להתעסק בצרכי קבדה  
אבל אם אינו מתאריך על התמוס חייב גם לעת ערב א"כ אינו פטור בצרכי ו  
המטר. ויום טוב שבו דינו בחול. ויום טוב לאין אם דוכה לקדוה בו ביום על ידי  
גוים דינו בחול שבוין שהוא צריך להתצאה להם צרכי אין וקבדוה הכי ו  
הוא פטור בצרכי קבדה קדין כה. ואם אינו דוכה לקבדוה בו ביום דינו ו  
בשבת: ג. המעמד את המע אפילו אינו מהטמור ח"ק ומחלה דהא עומק  
במה הוא והעומק במצוה פטור מן המצוה: ד. היו שם מאמנים. זה המעמד  
וזה קודא. וא"כ המעמד זה וקודא זה: ה. החופד קבדוה למע פטור אם הוא  
אחד: ו. היו שם או זיהר. חופדים כל הצדיקים לצרכי החפידה בצבת אחת ו  
פטורים אלא אם אינו צדיקים לחפור בצבת אחת. זה חופד זה קודא ואחרי כך זה  
חופד זה וקודא זה. ואם יא נוספים מאמנים הנוספים וקודין ומזכרים אלו ומתעסקו  
ואחרים מאמנים וקודים: ז. אמר לקדוה ק"ש הך אכדוה חפידה על מעת או כהית  
הקבדוה ואם קרא לא יא:

ע"ב דין נושאי המעזה והמנחמים המלצים  
וכו' הסעיפים:

א' כוונת המעזה הי' לנתיק וחינוכי חילופיה בין אותם מהם לעני המעזה  
אותם מהם לאחיה אחד אלוהי אורך בהם פגורים. ושאר החלוקין את המעז מ  
למענה אורך בהם חייבים: ב' אין מעליאין את המעז שמך לקדושת שמוע כו  
שמה להזכירו ולקדושו קודם שיגיע זמן קדושת שמוע. ואם הפחילו להזכירו אי  
תפסקין כדי לקדושת: ג' העם השמקים בהפסד. בזמן אהבת מעט לעתים  
נעצמים אחד אחד וקודם מעטלים. אין המעז מעטל לעתים קודם מעטלים. והאנון  
ישב דמותם: ד' קדושת את המעז וחזרו האכלים לקבל תענוותים. וכל העם הולכים  
אחיהם יתקום הקדש לתקום אעמתיים עם האכלים לעשות עוד לקבל תענוותים. אם  
פונים העם להקדש ולתעורר אפילו פסוק אחד קדש שיגיע לאורה יתחילו ואם לא י  
יסלג: ה' יהשמיים בצורה לעתים הפעמיים שדואים עליהם פגורים. והחלוקים  
האם דואים על האכל חייבים:

ע"ג הישן עם אשתו ובניו איך יתנהג וכוד' סעי'

א' שנים שהיו ימים במלכות אחד ובאר שנים נוגעים זה בזה לא יקרא קדושת  
שמוע אלא היתה מלכות העסקת ביניהם מעטתהם ולמטה: ב' אם היה יין עם אשתו  
קורא בחזרת שנים לבד אחד אפילו בלא העסקת מלכות שמוע דחסיבא כגופני. ויש מי שאומר  
ונכון להו' לדבדו: ג' אם היה יין עם בנו בעדס קטנים מעורר לקדושת בחזרת  
שנים בלא העסקת מלכות. ואם הם גדולים כדרך להעסק מלכות: ד' עד כמה הם חוזרים  
קטנים. הדין נק' עד צדו לו יב' עם והכנות עד שיהיה לה' לא שנים ואפילו הביאו  
שעור מעורר. וצדו יג' לתנוק ויב' לתנוקת. אם הביאו אתי שעבוד אסור בלא העסקת  
ואם לא הביאו אתי שעבוד מעורר. ומצדו יג' ואלך לתינות ויב' לתנוקת אפילו לא הביאו  
אתי שעבוד אסור בלא העסקת:

ע"ד שלא לברך כשאיבריו רואים את הערוה  
וכו' הסעיפים

א' היה יין שנים במלכותו לא יקרא ק"ש עד שיכסה לבו במלכותו. ולמענה מלבד  
שהוא חושך בין לבו לעבורה דאם אינו מכסה את לבו או אינו תלפזן הכי לבו כות



ואתו ואמר לקרות יהיה הדין אם לבו רואה עבדת חבירו אמור לקרות כנגדו  
 נגד עבדות על או עבדות קטן הדאי לביאה אמור בבלתי מעשם לא יראה הכך עבדות:  
 הדוחף עבדו עינים כלנים וכזה לשמה יכמה כנגד מעשהו ללבו כדי שלא י  
 לבו רואה את העבדו כשיכרך ודוקא כנגד אבל בידיים לא הוי כפני ואם היו חמס  
 עבדים שאין איברי נראין בהם מעבד לקרות והוא בטובן והוא שלא יהא דיחן דע:  
 "אם האדם תחזק גופו בזרועותיו דיענן ליה כהעמקה: " יג עי שאמר שהנא  
 יכולת לכרך ולהתעלל כשהן לבושוכ התלק לך: שעבדן למעשה מאד ואין לבן רואה את  
 עבדן זאעט שאינם עבדים למעשה מהלכ: " יד שאר איברי רואים את העבדו מעבד  
 אבל אם איזה תא איברי טגעטין עבדותו בין בעבדות חבירו אמור לקרות ק"ש או "  
 להתעלל ויריבותו אדעבדה אופפת עליהם כדרך להטפיק כנגד או להדחיק כפנין  
 שלא יגע הדיר בהם: " יו היתה מלתו חגודה על מעשהו לכמהו מעשהו ולמעשה  
 מלתו שמתעטנו ולמעלה הוא עבדו מעבד לקרות ק"ש עבדו אין לבו רואה עבדתו אבל  
 להתעלל אמור עד שיכמה לבו דק"ש אינו אלא דמרי וצ"ל ואע"י אק"ש היא מדאורייתא  
 והתעלה תודעבטן האיל ואינו אומרים  
 אמת ולינו כימכר לען התוך דאמת אומרים אפ"ל  
 לא עליו ודו ככמוי עבדו אפ"ל תעלה שהוא "  
 מעבדו ככיוו כעמדת לען התוך כדכ"ס להיות באימרה וכי ראה וכשהוא אינו "  
 מכוסה אלא במעבדו אין זה אימרה ויראה דק כשמתכסה לבו:

**ע"ה להזהר מגלוי ושיער וקול האשה בשעת ק"ש  
 ובן שלא לקרותם כנגד העבודה וכו' סעיפים**

"א כולח מעלה באשה בתקום שדרכה לבסותו אפילו היא אשתו אמור לקרות כנגדה:  
 "ב אע"פ של אשה שדרכה לבסותו אמור לקרות כנגדו אבל בתולה שדרכן ללך "  
 פדועות הראש מעבדו: " ג יא ליהודי תשאמייעת  
 קול זמור אשה בשעת ק"ש: " ד אמור לקרות כנגד  
 עבדו אפ"ל על בותי: " וכן כנגד עבדות קטן אמור:  
 "ז כולח מעלה באשה בתקום שדרכה לבסותו אפילו היא אשתו אמור לקרות כנגדה:  
 "ח אע"פ של אשה שדרכה לבסותו אמור לקרות כנגדו אבל בתולה שדרכן ללך "  
 פדועות הראש מעבדו: " ט יא ליהודי תשאמייעת  
 קול זמור אשה בשעת ק"ש: " י אמור לקרות כנגד  
 עבדו אפ"ל על בותי: " יא וכן כנגד עבדות קטן אמור:  
 "יב כולח מעלה באשה בתקום שדרכה לבסותו אפילו היא אשתו אמור לקרות כנגדה:  
 "יג אע"פ של אשה שדרכה לבסותו אמור לקרות כנגדו אבל בתולה שדרכן ללך "  
 פדועות הראש מעבדו: " יד יא ליהודי תשאמייעת  
 קול זמור אשה בשעת ק"ש: " יו אמור לקרות כנגד  
 עבדו אפ"ל על בותי: " יז וכן כנגד עבדות קטן אמור:

ואתמול בשמחה ובגאון חתונה עב"כא אבגלין בה בשמחה דדין חתונה ודין חתונה  
בשבת וארבעה ימים וזהו האמ"ק קול באשה עבדה שעב באשה עבדה אך באשה עבדה יד  
באשה עבדה דגל באשה עבדה ואפ"ג דדין אגן לא שטרה חפשיא וקדין אגן יתיר תעבדה אגן

**הרב זל"ה לקיים דף י"ג ב' באורך:**

**דלוק** הימנה גבורה הם האותיות הע"כ והם מרובעים בחיובותה בפומא בעצמות פידים  
ובלשונות גס המלה ענינם הוא קול באשה עבדה ושעב באשה עבדה ושוק ודגל ויד באשה  
הדי הם הימנה עבדות ואם באשה אשתי כי מאד התעבתן לא רזכירו רק בלשון האשתי ולא שם  
אחרות ושם הדבר הוא כי שם גבורה דיע"כ הראשונה אהם יתן טעמהו בשם השם שמונים  
המקום והם מתעבתים על ידי הנותנה כנודע. ואלו הם שם עבדות האחרות שהם יד ודגל ולא  
הזכירו שם התלמוד ל"א אלו הם שם גבורה קטנותיהם הם כ"ה כנודע כי החסידים מתעבתים  
על חסידים ועל גלגלים אך הנחותה אהם טעמות אלו שם אחרות כ"ה לכן לא הזכירום אהם  
יד אהם מן הראשונים והעם כי אלו הם שקד הגבורה שמהם טעם הקדון העצום של הנקמה  
ובכ"ה אהם יתיר התעבתה אהם דיע"כ קשים כי הדגלים הם קשים יותר כנודע לכן יתיר אהם  
תעבתה אהם אך להיותם מעלות וטעמות לכן לא הוזכרו? אמת. משאן אנוש ליתר אלו  
לקדוה בגג יד ודגלם באשה באהם תעניתם דיתיר אהם טעמו קול אהם. ושם אהדין א  
לא הזכיר אותם הוא כי בין שהם כ"ה והם מעולם באשה של"ה הוא בכלל מה אהם אהם  
באשה אהדין לפימה אהם לקדוה כנודע. אהם יד ודגל אהם דבין לכמה ויכול לקדוה  
כנודע.

**סעיף חמשי**

ד' עבות בעשית וכנאה אותה דרך דלנותיה אסור לקדוה כנודע דכתיב  
ולא יראה כן עבד דבר והא אהמויא: ה' היתה עבדה כנגדו וחוזר עבדו  
מתנה או שהעלם עיניו או שהעלם בלגו או שהוא פומא מעבד לקדוה דבראיה  
תלה כמעט והא לא חזי לה:

**עו' להזהר מצומצה בשעת ק"ש וכו' חסעפים**

א' כנאה בעשית מעבד לקדוה כנודע חט"ט שנאה אותה דרך דלנותיה  
מעבד מעולם לכנאה כבמני תלה כמעט דכתיב והא מעבדיא:  
ב' כנאה כנודע מעט סגלנו עליה וקורא דחשיבא כמעט וכוון שאין רית

כמה  
מעבדה  
למעשה ז"ל

וְהָיָה אֵלֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְלֹא יִשְׁתַּחֲוֶה לְאֱלֹהֵי אֲחֵרִים  
 לַעֲשׂוֹת לְפָנָיו לְקָדוֹת כַּנְּגִדָה וְלֹא חֹזֵר כַּנְּזֹאֵה שְׂבַחָהּ דַּעֲיָה אֶתְּלֹוּ עֲלֶיהָ מִן הַעַד  
 אִין הַחֲיָיִבָה תַעֲשֶׂנָהּ לֹא דַחֵי כַּגֶּרֶף אֶל דַּעֲיָה : ק"ג . הִיָּה כַּנְּזֹאֵה עַל בַּעֲרֹוּ  
 וְתַכּוּסָה בַּעֲגָדִיו אֹו אַהֲכַסֵּפּ יָדָיו בְּבֵית הַכֶּסֶף דְּדָךְ חוֹר גְּאִינֹו מַעֲבִית דַּע יֵאָו  
 תַּעֲבָרִים לְקָדוֹת וַיֵּאָו אֲמִיסִים וַיֵּאָו אֲמִעִים אֵלֶּה הַחֲרִיד הַחֲתִיר כַּנְּזֹאֵה עַל בַּעֲרֹוּ אֵלֶּה  
 בַּתַּקּוּס אֵהִיָּא נַכְסִית מֵאֵלֶּה בְּלֹא מַלְבוּסִים כַּגּוֹן אֲכִילִי יָדָיו וְנַכְסִית לַעֲשׂוֹת בְּדַבְרֵי  
 הַחֲתִירִי וְאַכְסִית דַּעֲיָה עַל בַּעֲרֹוּ דִינֹו כַּנְּזֹאֵה דַחֵי טַעֲיָה כַּחֲקֵךְ אֵהִוֹו דַּעֲיָה  
 מֵאֲנוּס וְנַמְעֵאָה הֵיכָא מַעֲנֵנֹו : ק"ד . כַּנְּזֹאֵה בְּתַיִסְעַת אֶתְּלֹוּ הִיא מַעֲבֹוּסָה אֲמוֹד לְקָדוֹת  
 לְדַבְרֵי הַכֹּל אֶתְּלֹוּ אֵהִיָּא נְדִאִית כַּעֲהֹוּת עַתִּיד וְנְדִאִית כַּעֲהֹוּת יֹוֹאֵב : ק"ה . הִיָּה  
 לַעֲשׂוֹת מַעֲשֵׂי כַּנְּזֹאֵה יִכּוֹל לַעֲמֹוּהָ בְּדִקּוּךְ בִּיֶדֶךָ כַּד וַיִּקְרָא כַּנְּגִדָה וְהוּא אֵהִיא הַכִּיֶּךָ  
 עַבְדָּה יִנְאִין הַבִּיטוֹן מַעֲשֵׂי אֵלֶּה לַעֲשֶׂה אֲבָל אִם לֹא יִקְרָא תַעֲדִי הַכִּיֶּךָ בַּמַּעֲשֵׂה  
 וְנַעֲלַמְבָּה וְלֹא בַּמַּעֲשֵׂה : ק"ו . סַמְךָ אִם כַּנְּזֹאֵה בְּבֵית תַעֲתִיר לְקָדוֹת דַּחֲזִיקָה בֵּית אִין  
 בַּנְּזֹאֵה . בַּאֲמַתָּה אֲמוֹד מַעֲנוֹס דַּחֲזִיקָה אֲמַתָּה אֵיִשׁ בַּדָּה כַּנְּזֹאֵה אֲבָל סַמְךָ מַעֲנֵי קְלוּס  
 אֶתְּלֹוּ בַּאֲמַתָּה מַעֲבָר מַעֲנוֹס דְּלֹא אֲמַדָּה תִּוְהָה לְקָדוֹת כַּנְּגִדָה מַעֲדָנִים אֵלֶּה כַּנְּגִדָה מַעֲדָר  
 אֶתְּלֹוּ לֹוֹת וְאַחַר אֲנַפֵּל לֹא תַעֲבָר אֵלֶּה מַעֲדָנִים וְכַמְּפִיקוֹן לֹא גִרְנוּ : ק"ז . קַדָּא בַּתַּקּוּס  
 אֲכֹאֲזִי לַהֲסַתְּקָךְ כַּנְּזֹאֵה וְנַעֲמָאָה אַחֲרַיִךְ כַּבִּיךְ לַחֲזוֹר וּלְקָדוֹת אֲבָל אִם אִין הַתַּקּוּס דַּעֲיָה  
 לַהֲסַתְּקָךְ בֹּו אִין כַּבִּיךְ לַחֲזוֹר וּלְקָדוֹת אֶתְּלֹוּ מַעֲנֵי קְלוּס אֶתְּלֹוּ מַעֲנֵי בַּתַּקּוּס אֵהִיָּא דַּעֲיָה לֹא  
 לַהֲסַתְּקָךְ אִין כַּבִּיךְ לַחֲזוֹר וּלְקָדוֹת כִּיֹּון אֵהִוֹו דַּעֲיָה :

**עַל שְׂלֹא לְקָדוֹת כַּנְּגִדָה מִיִּרְגָלִים וְכֹו שְׁנֵי סַעֲיָיִם**

א"ו . לֹו קְלוּס אֲמַרְנוּ כַּבִּיךְ לְקָדוֹת כַּנְּגִדָה אֶתְּלֹוּ הַם בְּכָלִי עַד אֵיִמֵּל בַּתַּקּוּן כַּבִּישַׁב  
 מַעֲשֵׂה לֹא אֲמַר הַם עַל גְּבִי קַדְקַע לֹא אֲמַר הַם בְּכָלִי יִבְלַבֵּד בְּלֹא יִהִיָּה עַבְיָה דַּחֲזוֹמֵד  
 לַעֲשֶׂה אֵהִוֹו מַעֲנוֹס בִּיֶתֶךָ לֹא אֲכֹאֲזִי הֵיִן הַם בְּכָלִי תַתִּילָה וְנַמְכָן מַעֲשֵׂה עַל הַם לֹא אֲמַר הֵיִן  
 הַמַּעֲשֵׂה בְּכָלִי תַתִּילָה וְיִכּוֹל בַּתַּקּוּן מַעֲדָנִים לַעֲשֶׂה בַּתַּקּוּן בַּבִּישַׁב מַעֲשֵׂה : ק"ח . וְלַבִּישַׁב  
 מַעֲתֵנֹו לַעֲרֵי קְלוּס אֶתְּלֹוּ אֲמַר (לֹא אֵין מַעֲשֵׂה מַעֲיָה רַבְעוּנָה וְנַמְכָן שְׂלֹא שְׂלֹא נַפֵּל  
 לַעֲשֶׂה :

**עַל מִי שֶׁנֶּעֱצָר לְהַטִּיל מַיִם בְּשַׁעַת קְרִיאתָהּ**

היה קורא והתחילנו מע קולנו איתנו על בכינוי פוסק עד שיכלו התעסוקים  
לקרות אפילו אם נפלו על בגדינו ויש בהם מנופת על מנפת להטופת כיון שהם מעבוס  
בבגדינו ואם נפלו מע קולנו בארץ הערמיק מעום ארבע אמות ואפילו שהא כדי  
למעט את כולה אינו ככך לחזור אלמ למקום עמסק:

**ע"ט מי שצדקמן לו צוואה בשעת קריאה  
ובוט סעיפים**

היתה צוואה אדם תלמודיו כדרך להחמיק ארבע אמות משקום עולה הכית  
אפילו אם יש לו חול אאינו עבית כדרך להחמיק ארבע אמות משקום שיכלה הכית לני  
אמריה ומעטנו כדרך להחמיק מלא שבעו אפילו בילה שאינו רואה אנה כדרך להחמיק  
משקום שאינו יכול להותה ביום ואם היא תכדדינו דינו במלאחמורינו: ז"ל היתה  
ביום גבוה עמדה נעמים או נעק עמדה או שהיתה בציית אחד והוא בציית אחד  
אפילו היתה עתה ויש בכירה ורואה אנה אם אין לה כיה יכול לקרות דכיון  
שהיא בכעוק אחת קריין ביה שפיר והיה מחנך קדוש להראש אבל להראש  
דווקא שאינו רואה אנה ואם יש לה כיה לא תהטא העמקה ולא שני בשעת ויש  
אומרים דבי היכי דהעמקה מעלת לצואה עמדה הכי נמי מעעלה לכית דע שלה  
יש להתער כסברה לאוועה: ז"ל חכר קמנה אנפצה במעלמה לגדולה והגדולה  
עודת עליה מן הכדדים יקמה לא מצא כבית טעט עמדה כיון שנפצה במעלמה  
לגדולה אבל הגדולה כיון שכוליה עדיפם על כל קמנה נאדזה נאדזה חאיצא ככית  
טעט עמדה והלכך אם צואה בגדולה אמור לקרות בקמנה עד שיכתיק כשישק אם  
צואה בקמנה תנת לקרות בגדולה בלא החמקה אם אין תגיע לו כית דע  
צואה בלב וחזיר אם טק בהם ערות ערמיקים סעו מלאה אדם ואם אין בהם עכנת  
דים כדן צואה אור בהמה מיה ועף און כדרך להחמיק מעום אם אין בהם כית דע  
ואם יש בהם כית דע דינם כצואה אדם: ז"ל צואה חמור הדכה לאחר שא תהלך  
וצואה חתל ועמיה עולה תעמרת דינם כצואה אדם וההלך בדרך אפ צואה  
צואה בהמה כנגדו אם אין הכית כל לו אינו מוצא לעשו להקרות במחמור וכפמחך  
נער יש אומרים שיש למצ לפי ארוב הבהמית המצלות אפ בהם מחמורים: ז"ל באלמי  
אומר לקרות כנגד מע דגלי החמור הבא מן הדרך ופיר צואה הרנגולים אחתה:

אמת התרנגולים ההולכים בבית דינם ככנאה בהמה חיה ועוף. אבל הלול  
 מהם ישנו שרחוק גדול ודינו ככנאה: "אמר לקרות כנגד השעה קריאה  
 רע: "א"א מלמעלה כות מעלמה אמר בדברי תורה דאי אמצר מהתלמידים  
 קצתם גורמים וקצתם יאמרו ותעתיים בתוך האינה אבל לקרות ק"ש אמר עד שיכלה  
 הדית:

**פ"מי שמינו יכול להשמר מהפיח ובו סיניף א"**

י"ת שבריא לו שאינו יכול לעמוד על עקרונות תלפית עד שיגמר קריאת אע"פ  
 והפלה יעשה שיטעון זמן קריאת אע"פ הפלה ולא יתפלל מעתה שיתפלל בלא גוף נקי  
 ואם עבר זמן הפלה אע"פ הוא יתפלל מעתה שיהיה יאמרו לו שיכול לעמוד על  
 עקרונות קריאת אע"פ יבין תפילין בין אהיה לקריאת אע"פ:

**פ"א דין צומת קטון ובו ב"סיניפים**

א"י קטן שהגיע לכלל שיכול לאכול בזית דגן בכדי שיכול לגדול לאכל אכלת  
 פ"א מהם ארבעה כ"ס מערמיקן מעלמה ומעמימי רגלו כמעלמה גדול. אע"פ  
 שבעיני לא אכל דגן או אפילו לא אכל מעלם אלא שמתעורר שיכול לאכול  
 מערמיקן מעלמה ומעמימי רגלו אבל שהגיע לכלל זה כנאה תספרת: "היה  
 קורא ונאה צומת כנגדו י"ך כדי שיזכרנה מאחוריו ארבע אע"פ ואם אי אמצר  
 קטן שיש לעטו נהר או דבר אחר המעבב י"ך כדי שיטחנה לצדדין ארבע אע"פ  
 ואינו כביד לחזור אלא לתקום שפסק ולהר' יונה אם היה בתקום שהיה לו לתבאל לבו  
 שיש אם כנאה כביד לחזור לבא:

**פ"ב דין צומת יבשה ובו שני סיניפים**

א"י צומת יבשה כל כך שאם יזרקנה התפרך הרי היא כעפר ומעובר לקרות  
 כנגדה והוא א"א יהא בה בית רע: "מי רגלים שנכלעו בקדקע אם  
 היו מעמימים היד אמר לקרות כנגדו:

# פ"ג דיני בית הכסא: בק"ש וכו' סעיפים

**א** אסור לקדוש כנגד בית הכסא יסין אש"נ פינו מעמנו הכנאה יראה  
 ל' דדינו כזאין בו תח' אכל אס יא לו תח' אכ"ה כשות אחרת וכמכוסה הוא  
 ואש"נ א"ש בו כנאה קורא כנגדו במעוך ואינו חושש אס אין תגיע לו רית דע: ב'  
 הזמנינו לבית הכסא ועדיין לא נאיתעצ בו מערב לקדשה כנגדו אכל לא בתוכו:  
 ג' מער בית זה הוא לבית הכסא ואמער על בית אחר וגם זה דינים אונים ואס  
 מער על השני ובית זה ולא מער וגם זה הדי' זה השני ספק אס הזמנינו לבך אס  
 לא לפיכך אין קודים בו לבתמילה ואס קרא בו יא: ד' בית הכסא שהוא  
 בחפירה ופניו בכחוק ארבע אמות מן הגומעא והוא עשוי במעדכין כעבן אהכע  
 מעגלגל ונולד מעד לעדמוק וכן המי דגלם יוכד'ס מיל לגומעא כמתוס דמי ומעבר  
 לקדו בו אס אין בוכית דע וגם אין מעתבין חוץ לגומעא אכל בתי כסא אכלו  
 אש"נ אהן סתומין כגלן להשתין בהן ואסור לקדו בהן אש"נ אין בהן כית דע  
 דכנול מעזנהם בהשתנה הוא: ז' צ"ב אדם א"ש להס סתמל קדו ועטין עליו  
 מערב לקדו ק"ש פנגדו כיון שאין הכנאה על הטב וגם אין הגכף תחב הטב  
 ועד שהטב מעבוסה תמיד בדף אכל אס אינו מעבוסה בדף וכל אכן אס הוא  
 תלולך בכנאה יא לסתמל זה דין בית הכסא ומעמיקין מעמנו:

# פ"ד אמ מותר לקרות במרחץ וכו' סעיפים א

**א** תיחץ חדש אלא רחצו בו עות מערב לקדו בו וביצין בבית הח' אכל  
 העמעדיס אס לבושים מערב ובאמצע שקכת עמעדיס אס לבושים וקכ"ה  
 ערומים ע אס אלת שלום אכל לא ק"ש ותפלה ובפעמי' שכלם עמעדיס  
 ערומים אפילו אלת שלום אסור:

# פ"ה בא"יזה מקומות אסור לקרות קריאת שמע: וכו' שני סעיפים

**א** לא יך אדם במבואות התמועלות ויפת ידו עליו ויקרא קריאת שמע

והוא אדם היה קודם כדרך להפסיק באיגוד למעבוי המנונה ובש"כא חסום  
 אפילו שהא כדלנגמור את כולה אינו כדרך לחזור אלא למקום שפסק: ב' אפילו  
 להקרה בדברי תורה אסור בבית הכסא ובבית המרחץ ובמקום המנופה והוא  
 המקום שיש בו כואה ועי' דגלם דברים שחול מעור לאומנם אם בלצון הקדש וכן הכנויים  
 כגון רחום נאמן וכיוצא בהם מעור לאומנם אם אבל האומנם שישנם נמחקים  
 אסור להזכירם אם ואם נזדמן עם להפריש מעבד האסור מעריש ואפילו בלצון  
 קודש ובענייני קדש:

**הר"ב** דחיים זל"ה כשהיה עה"ק היו בעי אדם טקנים לו אלום אם המקום היה נקי היה מטיב  
 עליכם אלום ואם היה מקום טעונת היה מטיב להם עליכם ברכה טובה ואמר הוא  
 זל"ה אפן דאין לב אדם לעשות כלי אלא להזכר אלום שהוא שמו או הק"פה במקום שאינו נקי:

**פ"ו צריך להרחיק מן מים סרוחין: ובו סעיף א'**

א' ימים סרוחין או מי משדה שאורם בהם פאקן או קנבוס כדרך להרחיק  
 כמעט מן הכואה לפ"ג חלא עענו ואחריו ארבע אמה המקום שכלה ק"ת:

**פ"ז כמעט צריך להרחיק בשעה ק"ש מן גוף של רע: ובו ג' סעיפים:**

א' גוף של רע ועביו של מי דגלם של חרס או של עץ כדרך להרחיק  
 מהם כמו תהכואה אפילו העיל בהם ימים אבל אם קן שלמכת או של זכוכית או  
 של חרס מנופה מעור אם הם חוצים יטה: ב' גוף ועביו של חרס או של עץ  
 שבתו על פני יא עתה"ן יש אומקין והלכה כדברי האמקין: ג' מעט לקדש  
 קריאת מעט בבית שיצבו כואה ועי' דגלם או גוף ועביו כיון שהרחיק מהם  
 ארבע אמות לאחריו המקום שכלה היות וכן אם כמעט עליהם כלי אע"פ שהם שמו  
 בבית הדי כאלו הם קבורים ומעור לקדוה כנגדם:

**פ"ח בעל קדי מותר בקריאת שמע: ובו סעיף א'**

א' כל המטאים קודם בהקרה וקודם קריאת שמע ומתפללן חוץ מעל קדי

שמאלו מעדא מעבלו המעורף ואמרו בין בדברי תורה בין בקץ ותלמוד  
שיעורו: כדילגא יהיו תלמידי חכמים תלמידי אכל נאוקיהם בתרעננים  
ואחרי כך בטלו אותה תקנה והעמידו הדבר על הדין שאף בעל קדי מעבר בדברי  
תורה ובקץ ותלמוד בלא טעילה ובלא דתיצה דלא קדין וכן פשט המנהג ככל  
השלים:

### הרבזלה:

**למלך** אל מ. וקיים בקומץ תחת הלמד. רס ושאל גדול ונורא. כן יאמר בלי הכח  
נכר:

**עוזר** יעלם. טעם עמוק עו עם המבינה. גמלא בגלות. בשנותיהנו הדכום (וזהו)  
**עוזר**: בלק קל"ח. ואיך נחמנו וכעמידה:

**ועל דא** אין יוד גרמני גו חסידים. אין גרמני <sup>בחד</sup> עבדים דכתיב הנה כשע עבדים אל יד  
אדוניהם. וכתיב הוצע עבדך אתה אלהי. איני גרמני פחד. אמן דמשרי נפשיהו  
על קדושת אמת דכתיב אמת טעם עבדך כי אנוך יהי נפשי אלא. ככל הני ארבע עבד גרמני  
דוד תלוב קמי תלמיה. אמר לאשאר אכימית ידי בלנו לקמי תלוב קדישא דהא קעמן  
אמר לה לברטא לאדעתא דמי לשאל בר בלנו ובכדכאן ויתחטום לתלמיה דכתיב אכימית  
ידי. אל עליון ומתרגמנון אכימית ידי בלנו. דהא אשכאן דיין עלון עליון אית פרו. והאכא  
אנא הכי עבדינא ואמנינא דכל מאן דאלן אכע. יסדר קמייה תלמי ועבדי גרמניה בדשבתא  
כדקא יאור כקונא דא לא תהדר אלמיה כדקטא. בקהמיתא נפשי. למשרי אשח קמי תלמי  
ולמשרי קמייה. ואל תאכחן דקמי אלמיה. ולבתר עבד. נפשי דכלי אלמיה דעמידה איהו עבד  
דמדר אלמיה דמשריה. ולבתר עבד. נפשי דכלי אלמיה ואניס לה. ועל דא תלת זמנן  
עבד גרמניה כלמיה דא עבד. דכתיב הוצע עבדך אתה אלהי. אמת טעם עבדך וכתיב תנה  
עין לעבדך. הא תלת זמנן אכמדיך לאוהה גרמניה עבד. נפשי לאוהה גרמניה גו אנון  
דמשרי נפשיהו על קדושת אמת והיינו שיחודא דמשרי. אלא דכל מאן דאמרי דשתייה שהא  
קדא אכמדיך ליה כאלו משר נפשיה על קדושת אמת. נפשי לאוהה גרמניה עבד דמשרי  
דאל דנתיק דאין דדומי מעותים פד אמר אמת יאיר ומתוך גמולה לתלמי לתמוי כלמיה  
דעמידה כביר לבא עבד ומכמא. ולמשרי דשתייה לאתפלא. ומכמא כתיבנו לבא "



אל תפחדו מאי דעבוננו וכוון אפיה למשכ אברא בגן הקדש עליו שכינתא דזא קדיר ובגין כך  
 כתיב לבקר ויהפיל אל קרמ. ומבאן אוליפתא דמאן דאית ביה חובא ובעי למעבד נחמי עליו יכוון א  
 אעפי נרצוננו. לאתקבא צמיה משהוא חובא ולבקר יעבי כלתיה כדא נחמא דרבינו ונחוקדה  
 בקדמיתא ולבקר ונאמרה. אוף הכא כיון דידע חזקיהו תוביה ער כתיב ניסב חזקיהו פנו אל  
 הקיר. שני אעפי. לאתקבא לגבי שכינתא דהא לגבי אבר דא חב. בגין דשכינתא כל נקבא דעלמא  
 קיימין בסתרא. מעאן אית ליה נקבא שרא איה. לגביה עלן לית ליה לא שריא לגביה ועל דא  
 איתקן צמיה לגבי לאתקבא ושני עליה לאתקבא ולבקר ויהפיל אל קרמ. קירי. דא גוא אמון כל  
 הארץ ודא שכינתא כדא הנה ארון הכהן ארון כל הארץ. קירי כדא מקדש קיר ואוע קדקודא  
 ונהיית דקיר דאיהו אמון. כד אפריש בן מקדשא כדא דהל' מפכה על צפה והא אוקימתא ובגין  
 כך ניסב חזקיהו פנו אל הקיר:

**סעודת כ"ג** יתבגדים המכונים אף עלפי שאינם בולגות אין נכון להפיל  
 כנגדם ואם יקרה לנו להתפלל כנגד בגד או כהלל מכוויר יעלם עינו: **כד**  
 לא יתפלל בכד רבו ולא אחורי רבו ולא לפני  
 ואם הרחק מעמנו ארבע אמות מעבר:

**דבר** דהא אקמל לו בר טע אחורי רביה ואמר כוא דסתי חתי' אדך קרא חת לאכלא וו  
 דבע למחל גרביה כעורא דשכינתא ודחילו דתלמיד רביה איהו. בגין כך בשעתא דולמא  
 לא ישא הווא מורא לקמיה ללוקא לא מערא דקבד בלחודיו ולא מערא אחרא:

**כ"ד** תמיד חבר מותר להתפלל אחורי רבו: **כ"ו** כל מקום שאין קורים בו  
 ק"ש אין להתפלל בו וכשם שמרחיקים מצמיה ומי רגלם וריח רע ומן המבט ומאחורי  
 העדרה לקדית שמוע כך מרחיקין לתפלה: **כ"ז** היה עומד בתפלה והשתין קטן  
 בבית הכנסת ישקוק על שיביאו מים להמיל על מי הלגס או יהלך לפניו ד חמות  
 או לעריו או יחא מביה ויגמר תפלתו:

**צ"א** שיאמר מתניו ויכסה ראשו בשעות תפלה: וכוון סעודת  
 ד' חת סעודת ע"ל מתניו לבמות חמתו ולמטה אמר להתפלל על שיכמה שמיא לא

תפלה

כמה לבו אז קטנה אין לו כמה יקבה הואיל וכמה ערוגו והתפלל יצא צדק  
 לחזור חזור בשפת התפלה אפלו יש לו אבנא שאין לבו יראה את הערוגה  
 משום הכן אבל שאר ברכות מותר לברך בלא תורה מאחר שיש לו מוכנים;  
 י' יא שאמר לחזק הכרה מפני בראש מעלה ויא' שיש לענות שלא לכנס  
 בבית הכנסת בלא הודעה: י' כובעים הקלעים חקם חשבו כיסוי אבל  
 הנחת יד על הראש לא חשבו כיסוי אס' אחר מנח ידו על ראשו על זה  
 משמ' דחשבא כיסוי: י' לא יעמוד בקלה באפונדתו ולא בראש מעלה  
 ולא כדגלש מוגלש אס' דרך אטש העקום שלא יעמדו לפני הגדולט לא כבדו  
 תלם: י' דרך החכמים וקמדיהם שלא יתפללו לא כהם עגולים:

צב' הצורך לנקבו ודין רחיצה לתפלה ושאר הכנות לתפלה וכו' סקיצים:

א' היה צורך לנקבו אל התפלל ואם התפלל קלטו תעבה וצריך לחזור להתפלל  
 והי' מיל' שאינו יכל' להעמיד עצמו הולך פרסה אבל אס' יכל' להעמיד עצמו  
 שיעיר פרסה יא' בדיעבד אבל לכתלה לא יתפלל עד שידוק עצמו ויפ' :  
 ב' אס' באמצע קלטו תעורר לו תאווה יעמיד עצמו עד שיגמר ולא יפסק  
 אס' בשעת ק' וכרטיה תעורר בין לקטש בין לגולט קורא כדרכו ואס' אזהר  
 להרהק להסו' מים עשה: י' צריך קודם תפלה להסיר כיוו ונענו ול' דבר  
 קטודו: י' צריך לרחוק ידיו במים אס' ישלו ואס' אין לו צורך לחזק אחריה' עד  
 פרטו וד' כשהוא הולך בדרך והוא נמצאים לפעו אבל אס' צריך לחזור לחזור  
 לתקש מים עליו חוזר ויחד תמיל חינו חזק ואס' נסירא שיעבור זמן תפלה  
 יקח ידיו בצדד או בעפר או בכל מידי דונק: י' רחוק ידיו והסיה דעתו צרכים  
 נשלה לתפלה אס' ישלו מים אף על פ' שאינו יודע להם שום תבולך ולא יברך ואס'  
 אין לו מים מומעט אס' צריך לחזור ולשטל: י' העומד בתפלה ומחזר שגוע במקום  
 המנוק' די טקין עפר או צרהות או מחזק ידיו בצוקל: י' חקם ממוק' די' נו'  
 הקומם מוכומים באדם לפ' שיש בהם תלמעל דעה וכן אס' חייב החיידך המעין

לא יגלה עד שישהה כדי הילוך ל' אמות משום נצוצות והתפלל לא יתקן עד  
 שישהה כדי הילוך ל' אמות שכל ל' אמות גבלתו שצורה בלבו ודמיון ודמיון על  
 שפתיקה: כן: הרוק לא יגלה עד שישהה ל' אמות התפלל לא ירוק עד  
 שישהה ל' אמות ורוקא לרגלו אבל אם נדדוק ל' דק מותר: ל' טוב ליתן צדקה  
 קודם גולה: (כבר נכתב בלשון הכדוק דק על כיוס פיתג:)

צ"ג קודם שיתפלל צריך לשחות וכו' ל' סעפים

ל' פאהא אעה אחרת קודם שיקום להתפלל הרב זלה"ה בעת קליד  
 כדי שיכוין לבו לתקום ואעה אחרת אחר התפלה קודם חככן ביה העקדא כעמא  
 שלא תהא נדקת עליו כמעצני אמתעה לבאה וי' בלא הו צדיכים להתפלל  
 מעתנה:

כי לא היה תפילין למעט עם נקביו ו  
 כי תמיד היו פוסטפוסים ולא היה צורך להטעם ידיו ותפלותיו להטעין ימין לזין לזוגם פנים פנים כי  
 העולם לא היו ממשלמים אלו הימין ין ועד אעם אחר אערה ביה העקדא כעמא כעמא כעמא  
 עין ולכן אנו צדיכים להתפלל למזד העמין שיקום כדי לזוג זין האעם אחר גערי התפלה ו  
 חוזר הדבר לפעם אכה ותזכיר הימין להתפלל והו סוד כי החקדים דלא מעם היו מזהים ו  
 אעה אחר קודם התפלה ואעה אחר התפלה ואעה אחר אחר התפלה כדי שלא אערת בכל התפלה  
 ותפלה עד שאלו ז"ל הרבים איתנה בעצרת וזה סוד תעשה בלא היו ידיו פנויות יתקן מן גאערת  
 כי אי אפשר לאדם לעשות חוג יתקן יתקן עערת: כעת ייא לדבין למען האצרך כעלת מעלה ג  
 אערת בזמן התעסוק כמע יתפלל תמיד האעם אחר החרון בי תפלות כנגד בעדים בקיום וכיון ו  
 אעמאמין היו תקדשים בעדים למען האצרך תפלה על מעלה יתקן כי אם כעמא כיון בעמם באמר  
 דככיב לבקר אחי בעד ער ולכן כדי להעריך לזין העמין כדי איהו פעם בעמם האצרך תפלה  
 מעלה כל איתו הזמן וגם כי עלדי מען עקין מעלה אז הוא לצורך ביה העקדא איהו פעם  
 בעמם כעמא ון הדנושים כי אע"פ אע"פ אע"פ כביאם פעם בעמם אע"פ אע"פ אע"פ אע"פ  
 אצרך מעלה עכ"פ אם לא היה מעלה עכ"פ כ"ז לא היה אע"פ יכול לעשות יתקן: גם כי תמיד  
 לא אע"פ יתקן מעלה כיון

ב לא יעמוד להפלה לא באימה והכנעה  
 לו מתוך שחוק וקלית ראש ועבדים כמלשם ולא  
 מתוך כעס חלא מתוך שמחה כגון דברי גמחים  
 על תורה כגון מתוך (אנחות מצרים או תוסף לעל  
 לבד שכתוב בו רגון יראו יבשה שומר ה  
 אר כה אהבו :

קודר וקרה

**פתח**

יש יחודה ואמר עבדו אהרן  
 כשהוא על עבדו אהרן באמת  
 פלחם כבש ברש למעלה לקבה באמת  
 בחיותו ברעונו לחבא כגן די שתקו פלחם  
 בשלשם ואי קמחא פלחמא דקרבנא הכי הוסיף

לא חסד הוא ההוא ברש עבד עב על פקדו דמאריה על פקדא סאורייתא ועב לקני דמאריה במחן  
 חונן יקום קדיה וא וואי ברוח ופחח ברוח עצב אז הוא שמחה אז הוא רנה . חלא יתן כענן היולא  
 ברש דמחא קמי מאריה ועבר על פקדו ואמר לקבא קרבנא ונקרא נרניה ברוח קפוא עצב כל  
 אי בנן שפד מכלא . פא שמחה הא רנה לא אשקבה . לא במחא אהרקן . בלתינו כהע לואי דהרין  
 אינון חשלוטו שמחה ורנה בנעה . שמחה כבהרם חקיים כגן דקטא דמחא יתן דמחא וידן ובהנח  
 בשנא לחתבחה גיד באשפן נירין חמאן יעד מכל עמא . ועד דמחא פקדא דליה גרים . רנה  
 בלואי ובה פא דמחא עמד ושתכמי על שיר לנחמן כמה דאקמוו ואלון קימין עליה ובה חשילט  
 פלחמא לקבה . כהמא קאים עליה וכון מילן בחקותא ברעונו לחבא שאן קדישא כדקא יאוקי ולואי במי  
 כחך כתי' דע כ' ה' דמחא . דא הוא קרבן לקבא יחמי ברשא חתבמם כלא . השנא לא אשתבח  
 קרבנא מילן דמחא קמי מאריה ועב לעביד וואי כמירדו דמחא פלחמא כפכבי ברוח קפוא יאוקי חוקים  
 שוקמם ורנה פא לא אשתכחו בעיה . חלא דכי אוקמם דקטשכין דמאריה ודחוקתא דמאריה ורנה  
 דמאריה לא הוא שמחה ורנה . הוא כענן לא מתוך שמחה וב' חלא קום ברשא קד וואריה  
 כהכרבו . וואד לא יכל ועד הקטגיה . לא דמחא כחלה יתן קימן לעלם . כעמ ארס ששעי עששים  
 זכ וילב עקרה . הי'ד לשמיר מחזוק פתרי עט פקויש קדי' . לא חשלא שיער עט פתריש כדאן  
 רוח (מחא שמחיתו שאן) שששים חשכים . אינון חשמן וכמון חמון . גג שירמא דדגון יח  
 ועד ומנין פתרון דמחא . על אמריך ברש דמחא בלעביה לקב' קדם קדעין לאינון //  
 שאן קדישא וילב עקרה ורנה אין שיער תרין פתרון . ואית דמחא דכי שמחה לא כמחא  
 ישיל ושמחה הא אוקמם כדכתיב כי בשמחה תאמרו וגו' . חמון ישיר לערף מן גלגא בחדשי  
 שמחה ואלי חיה כמחא יסור' ועל עבדו אמר שמחה כמה דתי' באהרן לא אחרין אקדם  
 ועל חשבו כמחא כמחא כמחא לא שלמו דלה . דשמחה בלב ורנה בפיה . ולא כדמחא יתי  
 שלמו דמחא שמחה לא אהמחודע וואי כיע . ולא פא תאמח דברגם לקמי מאריה . כדן דע  
 פי' קא דמחא . ובלא כמחא חמא חמא דמחא לקב' פלחמא קדישא כדקא יאוקי לקשררר

סעודה ג'

אחור לו להעסק בכפיו או לך לדרך עד שתפול תפול לא ולא לאכול ולא  
לשבת אצל תעם חוקר לזכות קודם תפלה בין בחול בין בשבת ניתנם טובים וכן  
אוכלין ומעקין לכפרה מעתה:

קורן ויקהל דף רמ"ו ב. כפי לא האכלנו עד היום וגו'

**וכך** יאל ברוך בלתי דפולחנה דמאריה כדין תבייאצא תילא דדומא בארציה ואיכדי  
תילא דמאריה ואיביאצא עלהווא אתר. וכדין ברוך אאתים קתניה מאריה כתיה  
דאמריך נפא לתא ודזא דתילא דמאריה לעלא. ועל דא מאן דזא בלתיא עד לא יוכל  
קאים קתניה כתיה דאמריך ובלתיא נאריה על אתר תשבא כתיה דאמריך. ואי אכיל עד לא זלי  
בלתיא נאריה דתא על ארציה הא איהו כמנחא ומעטן בגין דהא איהו אורחיה כמאן דתנחא  
למקא למטר אחרא ומאכא פמרא דקדושא. אמאי אקדי ברוך ההוא דאשתדל בההוא פמרא  
תנחא. על דאשתדל בההוא נחא להקפא תילא ולאקבא ודא איהו כמאן דעל לאגים אחיים. וכן  
הא. עלה לההוא תילא דדומא ולא עלה ליה לק"ה להקפא כמרא דמאריה פמרא דקדושא. מעטן  
דאשתדל בחובה ולא אשתדל בזכו. ואי תיעא הא קתיה ז' באמצעא. הכי הוא ודאי דהא  
לא יכלן לשלמה עההו פמרא אחרא עד דאשתדל ביה ערובא דפמרא קדושה כמנחא חד דיקר  
מאן דבטי לקיימא פקדא עבה עה עלה דקאמי בגין דיפקים ההוא אקדי. ועל דא עין תלה  
דאקדי הוא ובגין לקיימא ליה עלאן בה תלה דקאמי ודא איהו ז' ברא תקיימא. לההוא אקדי.  
ומאן דא לא זאריה לקדי ק"ה עד לא יוכל על דמיה. כמנחא ומעטן. בלתיא דברא סבה דאשתדל  
אתן קדישי עליון זכא חולקין דהא ברוך גופיה ומפיה תעסקן ואכעביד אלים. בלתיא  
ארי הקוטן מעקין דמקתקין כחרא ואינון ארבע. תקווא קדומא קקווא דגמיה לאתלמא.  
תקווא קטיטא קקווא דהא עלמא. תקווא תליבאה תקווא דעלמא לעלא בכל אינון חיל. קטיטא  
תקווא דביעא תקווא דמא קדשא בזא דרביבין קדישין וכזא דעלמא כלנו עלא וקתא  
בתקווא דבין ימא קדישא כקא יא. תקווא קדישא תקווא דגמיה בגין דאמריך  
לאקבא גמיה בעמא וקדווא לאתקבא בקדמין עליון לאתקבא. תקווא קטיטא בתקווא  
קדומא כהא עלמא בעמא דמאריה לככא לק"ה על כל עמרא ועמרא לקיימא קיימא  
דהא עלמא. על דא כדדיק מאמר כדדיק עלכלא. תקווא תליבאה דאיהו תקווא לעלמא לעלא  
ככא אינון חיל. חילן ומאריין באינון הללו הללו לרביב. אוי הללו איני פשיעין. תקווא  
דביעא תקווא בלתיא. בתקווא דדומא דמא קדישא כקא אמעטן זכא חולקין. והא דזא  
דקווא דמא אלים זכא חולקין בגין דא עלמא ועלמא דא. תקווא אוריבא דאמריך

באלהא ויהי הכי הוא :

סעיף רביעי

האמא והלעב הרי הם בכלל החולם . אם יא צו יכולת לבוון דעתו יתפלל . ואם -  
 לא אם לכה אל יתפלל עד שיאכל וישתה : ז' . ואם התמיל לאכול קודם עתה  
 האחר כביך להפסיק אע"ג דבמנהג אין כביך להפסיק באן כביך להפסיק . ויש //  
 מחכים שאינו כביך להפסיק כיון שהתמיל קודם שהגיע זמנו תפלה : ז' . אפילו לעמד  
 אפור מעצמא זמן תפלה והיינו מע ארצנו להתפלל בבית המדרשו ואינו רצונו לילך לבית  
 הכנסת לאיכא למחש דלמא מעורר בגירסיה יעבור זמן קא ותפלה אצל מי //  
 ארצנו לילך לבית הכנסת מעבר . ואם הוא מלמד למתדים אפילו אם אינו רצונו  
 לילך לבית הכנסת מעבר כיון שהעשה עוברת דזכות דדביו דבר גדולה הוא ואם לא  
 למעו עבאיו יתבטלו ולא יוכלו למעו : ז' . מעבר להסתבר וליכנס למחזק שמעך  
 לשחית . אלא גזרו אלא שמעך למעוה שהוא דבר התכני : ז' . באעת הדחק כגון  
 אכריך להאכיל לדרך . כול להתפלל מעשלה עמוד האמר ויתעין מלקרות קא "  
 עד שיגיע זמנה . ואע"פ שאינו שמעך גאולה לתפלה הכי . עדיף גפי . שיתפלל "  
 בביתו מעומד מעוה שיתפלל במענה זהו מהלך ושמעך גאולה לתפלה :

מקום דרבינו לזהתפלל . ולהתפלל עם הצבור . ודין הדולק  
 בדרך : וכו' כג' סעיפים

התפלל לא יעמוד לא על גב מענה ולא על גב כסא ולא על גב ספסל ולא  
 על גב מקום גבוה אלא אם כן היה מקו או מולה או עדה כוונתו להשתעב לצבור :  
 א' . אישור מקום גבוה אמתקו ג' טעמים . ואם אינו גבוה ג' טעמים . ליתק בה . //  
 דהוי בארעא קמיעכתא וא"ר . היה גבוה ג' ויש צו ארבע אמות על ארבע אמות "  
 הרי הוא גבוה מעבר להתפלל בו . וכן אם היה מקורף מתיכונה אע"פ שאין בו "  
 פ' ד מעבר להתפלל בו אין גובהו ניכר כיון שחלק ראשו לעצמו ג' האומתן  
 משע"ם מלאכה לטוב הבית יכולים להתפלל בדאס השית ובדאס התאנה ותק כזה  
 משום לא יעמוד על גב מקום גבוה ויתפלל דכיון אע"פ לשאת מלאכתו הוי כתי "  
 משנה לעלה ובשאר איכות כריכין לייך . ומעוה שיתפלל זית ובאנה משאר //

אילנות שפני עץ להם ענפים הרבה יותר משאר אילנות יש טורח גדול  
בעליהן ובידיהן ייתכנו מעמלכהן ולפיכך אמרו שיתללו גם אכל שאר  
אילנות לכתב ביטול ידו. ובעל הבית אמרו מראש חזית והתנה ככך ליד  
ולהתלל דהא אינו משועבד למלאכה שהוא בכבוד עמו. ואם הקילו אכל פועלים  
תפני ביטול מלאכה. לא הקילו אכל בעל הבית יתעב. ואין דעבו מיושבת עליו כל כך  
מבשרתו ולא כול להתלל בכונה על האילן. כ"ך לפתח פתחים או  
חלונות כנגד ירושלים כדי להתלל כנגדן וטוב שיהיו בבית הכנסת יב חלונות:

תקודת פקודי ק"ט:

קודל יודי הנהיה כל משגית מן חלונות וגו' זכאין אינו יאכל דאית לון עיטא בארעא  
בגין לאתברא כסתי מעליה בתיב אצרי העם יודע תרועה יודע מקבדי יא. כמעה  
דאיהו דיטא קציא בלא חתנובה. זכאין אינו יאכל בעלמא דין וכעלמא דאית בגין דאינו  
יודע ארתוי דק"ה וידעי לערך טאחוני. וליחא יחודא בידא יא. אלן חלונות ואלן חרכים  
קיימי כלה לאחרא כל בלתיין דמוקין מקבא לעלא ולהאנחא כהו"ק"ה. כעונא דא כל בית  
הכנסת דלא ביה חלונות. לאו אבר לאלא ביה בגין דאית ביה הכנסת לקבל ביה הכנסת בית

הכנסת לקבל לקבל בית הכנסת לעלמא דאית ביה חלונות כמיה דאמרון והכי עמי לקבא כנסת  
הגדולה אית ביה קדישר חלונות עלאין הכי עמי. לאו ביה הכנסת קבאה וכלא קיימא דא לקבל דא  
בגין דלמתי קיימין אלן כעונא דאלן: עור בזוהר בשלת דף ס"ט ז' וזה לשון

ד' לא יתללו בתקום פרוץ כתנו פקודת לעבד יתקדשא לקבא כעונא  
באדה מעני כשהוא בתקום כטענת דב. מקדשא לעלמא כדא

חלה עליו איתת חלני ולבו נאצר: מעבן לשכך פעלת יא. דאצמריך למעני  
בי מקדשא לקבא וללאה כעניה כלתא

כל יחא לעלמא לא לק"ה דהא אלתא אקדי שבורה. והוא כי כנארא אצמריך למעני ליה  
בשערו סגיא ולאקבא ליה כל תקונן. דהא כי כנארא דלקבא קיימא לקבל כנארא לעלמא

בית הכנסת יחא איהו קאים כעונא דבית המקדש לעלמא דקאים דא לקבל דא. והוא כי  
מקדשא כל תקוני. וכל פולחני. וכל אינון טאבן ושעמיס בלהו מיגון כעונא לעלמא

במקדשא דקא עבד פאה כנארא כל היה כעונא לעלמא. כי מקדשא דבנה שלמה מלכא  
הא כי כיהא כעונא עלא בכל תקונן למעני. בתקונא לעלמא בית כיהא ואחסנתא

**תפלה**

כי כמבוא אצטריך בכל תקונן שפרכו לעהני כגוונא עלאה לעהני כי אלתא לאתקא  
 תקוונן כאלתא סנה דאוקימא . וההוא כי מקדשא עליהו ביה חלונות דכתיב וכנין "  
 פתיח כגוונא דלעילא ועל דא מעגית מן החלונות יעסיך מן החרובים . ואי תימא אפילו  
 בחלקא בגין דרומא להני סלק . לאו הכי דהא אגן כזיכין בית ולנא . לאשכחא בית "  
 לתא כגוונא דבית עלאה למתא דיורא עלאה . לדינא תתא . ותו דההיא כלתא  
 וההא רומא אצטריך למלקא ולנפקא מעגן עאקו בארת יעשר לקבל דתולם . ועל דא כתיב  
 מן דמלכא קדאמי . יי . דאצטריך אכד דתיק בשאקו לשדרא בגויה ההוא רומא דלא סמי  
 למינא ולמטאל . ובחלקא לא כלקא לשדרא ליה הכי . דהא כגוונא דא קלא דשופר "  
 אכתיב לקד בארת יעשר מעגן ארז דחיק ואזיל ובקע הקעין וסלק בשלקו לאתעבא רומא לעילא  
 ואם תאמר הא כתיב ואלא יאמר לעות בשדה . שאני . אחר דעלה אחכא הוה ביה יתה דלא  
 הוה בכלעילא . ותו דהאי קדא לאו לכי אכא דהאי . בשדה אחר הוה מלא והא אוקימא . עב :

**סעפ"ו**

וְלֹא בְּתַרְבֵּיהָ מַעֲטָא שִׁיתַּד וְהוּא שִׁישׁ יְרֵשׁ זֹכֶה וְשֵׁר שְׂמַע קְטוֹל עֲלוֹנוּ  
 וְשֵׁר שִׁישׁ בַּהּ מְזִיקִין : " וְלֹא אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֻסָּה אִם אֵינִי מַעֲזִיר פִּנּוּ לְבֵית  
 הַכְּנֻסָּה אַחֲרֵי בֵּית הַכְּנֻסָּה הוּא הַכֹּד שֶׁהִתְתַּת פְּתוּת בּוֹ . וְהוּא הַפֶּךְ הַכֹּד "  
 אַטְוֵס אֲלֵנוּ הַקְּהֵל כְּשֶׁמִּתְעַלְלִין וְיֵשׁ מַעֲרָשִׁים בַּהֶפֶךְ וְאֲנִי לְחֹשׁ לְדַבְּרֵי אַנְהֵם "  
 וְגַם כְּשֶׁמִּתְעַלְלִין בְּאֵרֶךְ אֲדִידִים חוּץ לְבֵית הַכְּנֻסָּה יֵשׁ לְהַחֲמִיר שִׁחְזִיר פִּנּוּ לְבֵית  
 הַכְּנֻסָּה . וְעַל זֶה כְּשֶׁעָבַר שְׂמֻזִּיר אַחֲרָיו לְבֵית הַכְּנֻסָּה . אַבֵּל אִם הוּא מִתְעַלְלִין "  
 בְּבֵית הַמִּשְׁכָּן לְבֵית הַכְּנֻסָּה וְעַתָּה כְּגֹד אֲרִיךְ יִשְׂרָאֵל כְּאֲנִי וְאַחֲרָיו לְכַתְּלֵיהֶם  
 בֵּינָם אֶהְיֶה כְּוֹלֵל בֵּית הַכְּנֻסָּה מֵעַתָּה . שְׂאִינוּ עֹבְרִים שְׂמֻזִּיר פִּנּוּ מֵעֵת  
 הַכְּנֻסָּה : " אֲמַר לְעַבְדִּי חוּץ לְבֵית הַכְּנֻסָּה כֹּד שֶׁהִתְתַּת פְּתוּת בּוֹ  
 בְּשַׁע אֶהְיֶה מִתְעַלְלִין מַעֲטָא שְׂנֵאָה כְּכֹפֵר כִּיּוֹן מֵאֲנִי נִבְנֶה לְהַתְעַלְלִין . "  
 וְאִם נִשְׂאָה מֵאֲנִי אִם שְׂנֵאָה תְּעַלְלִין אִם שִׁישׁ בֵּית הַכְּנֻסָּה אַחֵר כְּשֶׁר אִם שִׁישׁ "  
 לְעֵת הַכְּנֻסָּה אַחֵר מֵעַתָּה : " יִתְדַל אֲדָם לְהַתְעַלְלִין בְּבֵית הַכְּנֻסָּה

לכח

**זוהר** תבונה דף קל"ו  
**ואת** התאמן העשה שאני יריעה וגו'  
 כי יהודה פתח בדרש הדות  
 מן האדם לאם עשה רצון בדרש עם  
 הדות שלך אלן אינון אשאל דכתיב בהו  
 כי עם קדוש אתה ויהי אלהך ואינון עתא

עם הצבור ואם הוא אנוס שאינו יכול  
 לטא לבית הכנסת כיון להתעלל  
 באשה שהצבור מתעללין . וכן אם  
 נאנס ולא התעלל באשה שהתעללו  
 הצבור והוא מתעלל ביה דאשתכן  
 התעלל בבית הכנסת :



דתקין לבמה אומן ולכמה כעבן . וכל אינון סגיאין כחששקון יקרא דק"ה איהו . דהא עלאין  
 והתאין מעצמן מדיה דעלמא עלאה . ומעצמן ליה בגן שמיא קדישא דא . ה"ד דק עם חסס וטבון  
 בגני הגדולכזה יוא . קימא הא כתיב כי אהם העפעט מעל העמים . אלא . מעל השמים דא . אבל  
 תעמא חד . ה"ב סגיאין אינון . דהא ליקעמא על עלמא רב ופני כישאל . ואי קימא הא בעט  
 יעצמא . והא עכ אגוס הא סעה אינון . ודאי הכי . סגיאין אינון אבל כל שאר עמין כלבו "

מתקבצי אלן סאין . בטון אית לעם דא בעם דא . ונאלן בטון בעם אחרא . ונאלן באחדא . ובגון כך  
 לית עמא עלמא רב וסגי כישאל עמא כדירא . יחדאה אלן באלן סלא ערבותא כלל דכתיב  
 כי עם קדוש אברה ליה אלהיך ובך בחיליך . ועל דא עכ עם הדוק תלך . הדורא איהו דעלמא  
 סלא : ק"ה . תו . בעמא דק"ה איה לבי כשאר דאיהו מקדים מעמי . וכל עמא אבין כחא "

ומ'ואן ואוק ומעצמן ליה לק"ה בדין הדורא דתלך איהו . דתלך סתם דא עלמא קדישא דאסתקן  
 בו עיכו וספקוטא למלא לעלא . וכאקום לאם תחית בזון . כד איהו אקדים לבי כשאר ושמא לא  
 זנין לבמה ולכחא ליה לק"ה כדן כל הווא שולמונתא דלעילא . וכל אינון מעמיין עלאין "

כלבו אקבצי תחוא עלוית דעבדקתו בתקונ הווא תלך . ע"ט . בגין דבהיא שמיא דישאל "

לתרא קא תעמדי . כלותהו בשעתון ועמבין למלא עלמא כל אינון מעמיין עלאין מעמדין עמין "

ותעבדון בהיא תקווא קדישא . בגין שמיא דעמיין עלאין כלבו חכין אינון כישאל לתרא למכחא  
 לק"ה כחא ליהוילקא דק"ה עלמא תרא כחא . וכד אינון תעמין לעבדי חכין כישאל וישאל  
 לתרא לא אבין למדרא כלותהו וכשקבין ולעמא לתעדיהו . כלבו מעמיין קדישא שולמונתא עלאה "

אכעכו תעבדוניהו דהא לא סלקין בעמקא ולא יכלין לעמא לעמדיהו כדקא אוב . בגין דאבתי דק"ה  
 אעמדי לעמי כחא עלמא ותרא עלאין ותראין כשמיא חיא . ועל דא תחית בזון ולא תחית "

תלך . ואכילו דלא אפגאו בני כשאר אל עמדי באינון עמדי תעמין מעמדין עלאין לעמי .  
 עמין חדין . ע"ט . בגין דכל תקונ דהווא תלך אינון כשאר ועל דא די כשאר איהו לאו אינון  
 יתיר :

**דמא חזי** זכירה ופקדיה לעב אינון כתיב דעמי תעמנתא וזכאה איהו תאן  
 דאזמיל בתר תעמנתא כדא אחר . י"א ילכו באר . יאג ונ"י . אחר בב .  
 חזקיה הכי הוא ודאי . וק"ה כד כל . כלתיה לא . יתמא עלה זכרע ופקדיה  
 דגון . זכירא ופקדיה לעב . וזכירה ופקדיה לעב . וזמין לעמא עלמא  
 עמא ואבין לעמא חובי דבר טא לעמא ליה . כד אי איהו זכאה עלים דכד כדקי תעמי  
 חיה זכירה ופקדיה לעב . ולא עמין לעב . בגין עמא דאזר זכרה . לבי לעמה . דהא כל

עמא  
 זכירה

אז יבד נא אל אלוהיך. כלל בדיעה בין פגאין בכלל דפגאין. ויהא חזי אונטער בד  
 איז לה אלמע היז לך לעבד אל העלך או אל אר הכבא. היא לך לדבר אל העלך שיהוא יומא  
 יום טוב דלא השנה הור. יהוא יומא דילביתא דרקינא. אלמא לעידן עלמא יקבה ארדי. עלך  
 בכהוא דמא. ופגן פך אמר לה היז לך לדבר אל העלך. ינה סתב. בתוך עמי אנכי. וזבת.  
 מאי קאמרה. לא בעבא לעהני דדימאה לעלא אלמא לעלא כישא. בין פגאין ולא לאפא. ו  
 תפלא דלוחן וכך עמי. לה לבד נא להכלל בכלל דפגאין. ולא לאתיחדא בלמודי. בן דלא  
 יתחן עליה לאכלא פגני בקאחשין:

**קדי** מה כתיב האמת לפך על עבדי. אינו כי אין טעמו פאך וכל כיון דאשתעודע איהו בלמודי. תני  
 אהרף ביה תמקנא. ועל דא קנן לא אכדך ליה לבד נא לאתפרא תפלא דפגאין. בן דלא  
 יתבא איהו בלמודי. ולא יקמנן עליה לעלא דכתיב באשתעודע וקאמרה בתוך עמי. אנכי וזבת. לא  
 בענא לאפא גרמי. תפלא דפגאין. בתוך עמי יתבא עב יומא דא. ונתוך עמי. בכלל דא  
 אשתעודע לעלא. והכא באיב כיון דאשתעודע לעלא ואכדסי. תני אהרף ביה תמקנא וקאמרה  
 דתנא ידא איב אלהים פל יתן דדמל לך ואהרף לאו למגא עבד. הלא אהרף אהרף עבדו. ו  
 ובעד ביתו ובעד כל ארץ לו תפסיב מעשה ידיו בדבב ומקנהו פרוץ בארץ:

**בשערי צדק** ידניא תלמי עלמא לא יפרא בדנא בלמודי ולא יתבא לעלא ולא אשתעודע  
 ביה בלמודי דהא בזמנא אהרף דדינא תלמי עלמא. אינו דאשתעודע ודישען עלמודי. והו אנג דזכאין  
 אינו. אינו אהרף בקדמא. ועל דא לא לבע לאיניש לאתפרא פן עמא אלמא. פגין פך אהרף  
בתוך עמי אנכי וזבת דכל קמא דתמי קבה על שמא בלהו סוד ולא לבע ליה לאיניש לאתפרא  
 פן עמא לעלא. ובעי פך אהרף בתוך עמי. אנכי וזבת. ולא בענא לאתפרא מעיהו כמע דעבדא  
 עב יומא דין:

**ויקרא** עקב אל בני ויאמר האפני וגו'. כתי אבא פתת פנה אל תפול העבר ולא בזה אשתעודע.  
 האי קרא אוקמה ואקשו ביה חבדי. פנה. הקשו ב מענא ליה או חמט. תמי פנה. אלמ.  
 כל אלוהין דמא אלוהין. ואלוהא דיתיד לא עאל קמי מלכא קדישא אלמא בתלמי הקיעא. דע לא  
 עלת ביה אלוהא למענא דזכותה אמת פה קבה ואמככי בה ואמככי בחונו. וכזכותה דהוא  
 ענא תב לא עבד כן באלוהא דמאין. דכתי אינו אלוהין ולא תן זכאין אינו. ועאלן בלהו קמי  
 קבה ולא אמת בחונו. בגין כך פנה אל תפול העבר. מהפך ואמככי בה. ואמככי דערה  
 אשתעודע. טמן הוא בד טל דאל אלוהא דא. וטמן אינו עבדו. בגין כך לבע ליה לבד נא  
 יצא. אלוהא דכבוא. תמי טעמא. בגין דלא בזה אר תפליס. דלא בלהו בכונא וכערה לזכא:

בא אל פרש  
קא יב

בגלי  
כל

באלמ  
תני

וית  
הל

דק  
תני

סעוף פשוטי

צחה כל שזו כונת ראשי שעתה בדף  
ק"ב ספוף וזה לאונו דהא בכל מקב  
דבר נש כל אלוהי בלו דיעיה פין  
סגלין כולל דמגלין עכ"ל למון כפול  
ובונה אכרין להפלה עם לכבוד וגם  
ציה התפלה שעהם יחד טעם שהם  
מתפללים:

א. כמעט עם הכבוד אמור לו להקדים התפלה  
לתלת הכבוד אלא השעה שזכות ואין הכבוד  
מתפללן לפי צדדיהם פתיחים או לפי אחרת  
אל. ועי' שז' לו ע"ת הכנסת בערו ואינו נכנס

בו להתפלה נקרא שכן רב וגודם גלות לו ולבנו: **א"ב** . מנחה לרוץ כאחוזי  
לביה הכנסת וכן לכל דבר מנחה ואפילו בשבת אסור לעשות עמי' ענה גמרה אצל  
כאזאל מביה הכנסת אמור לדק: **א"ג** . מנחה לרוץ  
בבית הכנסת ודרשו בדגלו או מכשחו בצעי:  
**א"ד** . ימים אדם לבית הכנסת כדי שיטעם עם שארה  
ראשונים:

ר"ת מנחה לענין זל"ה  
אלא היב דיקק כל זמן  
שכה בבית הכנסת:

הרב זל"ה

מענין שארה ראשונים בבית הכנסת היה אומר מנחה זל"ה שאינו מענין אלא אם כן יתפלל  
עם ולא כנהגים שיבא'ם מעם ויתפללים בתקום אחר.  
כדיך לכתב בית הכנסת קודם עצמך קודם חוב מלית והפלין והדוית איהי עשאה  
ראשונים

ג. מנחה זל"ה לא היה עשאה ראשונים כי היה עשאה לענוה גמרה איהי חול' גס כע' ללך  
לביה הכנסת מענין מלית ותלן ולא היה יכול לעשות זה בלתי  
כבוד ולבת מענין לבית הכנסת מענין מלית ותלן: אמת: כל כי זה הוא אם אינו יכול ללך  
כדי להיות מעשאה ראשונים כגלגיל: וכן נראה תלמן הוזהר הסכת פאן בדף א' ובדף ב' א"ב  
שעם אחד אמר אכרין להית מעשאה ראשונים. ועם אחר אמר אכרין להית מענין ותלן  
להשתחוה נגד ההיכל.

דודל יתקן דף רא

ותקן בעשאה דעתבנ' עשאה בני כנישכא וחד מענינו אש'מניט. כדין ק"ב אג'ז עליה:  
**דודל** כספדא דאדם יעה טון יאמר (אמר) יאמר לעלא. אמר לכסא. ואל תעשה  
אמר. ותן אמר. אמר אמר דאמעט'מון. אלא סקר. דא אלתא דאחרי' דאיבו  
חולבנו דיתעא כחא דלית על ל'יא. ואי כיתא דאיהו אב' בלחודי ואהפ'ז דכר מעוקבא הא כתיב  
וגם לנה תרבייה כחא. ולא תעש'ן יתן דא לעלמן. וקלא דא קא'י בעלמן אלן אמא סקר וגם

22

היום  
ק"ב

היום  
ק"ב

לנה תרנייהו זמטן לגבינו תפאן ולהאה אם תבעין בעני . אם תבעו בעשכין כאלו  
קחי מלבא קדישא . בעני כאלו יפגע בעתקון ותבנו לגבי תמאכין . אכיו . פתאן דזמין ו  
לקבלא לבני . ולמחמא עליהו . אוף הכי ק"ה סקר וגם לנה קנא ואמר אהיו . זכאה עמא  
קדישא דמאכיהן בעי . עלן יקרא לן לקרנא לן לגביה . כדין עמא קדישא בעמא לאתחברא  
כפי כטעמא וכל תמן דאקדים שקדמיהא ארמבר טוכמא כחכומא ידא . הא חזי יהוא ו  
קדמאה דאשכבא שבי כטעמא זכאה חלקיה ידוהו קיימא כדקא לצדיק כדדי . אפיתא ודא  
איהו דזא ומאמרי . יוצאנני דא פליק בסליקו עלאה . וזי תמאן הא תמאן כטעמא דקב"ה אהיב  
כטעמא ולא אשכח תמן עמא מיד כטעמי . ואת אמר' יהוא חד דאקדים אתחברא בטכמא וקיי מלא  
ברמא לצדיק . אה למבא דעדר לבל בע מתא דישתקבון עמיה בוס פלן כדך פלן . עדי  
דהו ממאע ובמיהו אטן בע מתא . אקדים חד אמר' להכוח חמרי . בין כך ובין כך חמרי מלבא  
אשכח להכוח בר טע דאקדים תמן . חמרי ליה בע מתא פלוטת אן חמרי . חמרי ליה מארי . חמרי  
אקדימנא מניהו ודא חמרי אתמן אכמרא . לפקודא דמלבא . כדין טוב בעינא מלבא ויקרב דמן  
כדדיה ושעמי עמיה ואמטבול דחומא דמלבא . בין כך ובין כך חמרי פל עמא ואתקיימ' ו  
מלבא עמדין מעדי למ (שם) אכל אי חמרי בע מתא לא חמרי חמרי לא אקדים לאשקע ו  
קמי מלבא לאחאה בניניהו דהא כלו חמרי מיד כטעמי ודמא מלבא . אוף כהן כון דחד  
אקדים אשתכח כפי כטעמא ושכמא חמרי ואשכח ליה כדין אתחשב כאלו כלו אשתכחו  
תמן דהא לא חמרי לן תמן מיד אתחברא שומרי שכינתא ויקפי בחומא חד ואשתמוע  
כדדיה ואוקרב ליה כדמא לצדיק . וזי חד לא אקדים לא אשתכח תמן חד כפי חמרי ו  
כאמי ואין חמי . ואין עמא לא כפי לא חמרי איהו לאתחברא כדמא למדי נבא דאז חמי  
האמי לאהי כדמא לצדיק . לא עדי לא אשתמוע כדמא חמרי עלוי זי יומא חד לא  
אמי כמא דאקדימנא דכתי' מי בכס ידא ה' שומע בקול עבדו . והא אשתכח כמא דכתי' א קרא  
משערי כהן דמא כתי' דמא . דמא גו דמא הקול שומרי קמיא כמלא ככל יומא דומא דהן  
איהו שומע בקול עבדו . עבדו לא פט' שרדן . יומן כך זכאז איהו תמן דאקדים לבי ו  
כטעמא למא כדמא דמא עמא דקאחמרי . כד חמרי עמרי וכו' דא אשתכחו כפי כטעמא בעני ו  
לאשתכחו כדמן ומשכחן והא חמרימא דמא דמא איהו לאתעבא חמרי כמלא חמרי (אשתכח  
הקול) לאתעבא חמרי דהא כון לא לואי מתעבדי לאתעבא חמרי ומדוכ לעמא כאמין כדין ומשכח  
ומאן כטעמא כפי כטעמא וזי ליה מאמרי פרוא עי ליה דמא חמרימא . וזי ליה דמא חמרימא כמלא  
דיעוד לחמרי דהא לך ליה חמרי לא אשתכח תמן ולא חמרי חמרי חמרי חמרי (אשתכח)

עלמה לנשוא. דהא בשעתא דישאל ופסלרי בב כעשתא מדורא דשרין והושבחן ומדורא דלגלגלן.  
 כדן מדכעשי תלך גשרין דמלאכו עלאי משרותא חדא חטן מלאכין קדושין דקא משבחן. לקב"ה  
 ביחמא בגן מאיר אורטן דקא משבחן לקב"ה בללא ואחרתן חטן דקא משבחן לקב"ה ואחרין שרין ונשב  
 בדדויה דישאל ביחמא. משרותא תנינא חטן מלאכוס קדושין דמשבחכו בכל קדושה וקדושה  
 דישאל וקדשא לתך ובשופנו לפין כל חטן דמשבחין בכל חטן דקיעין בכהיא עליה דישאל.  
 משרותא תלמדה חטן עלמאן עלון דקא מתקק עם ומדעמא ומתקק לבשאלא לה קמי מלבין  
 זאן חטן משרין עלמין על כלוהו. וכלוהו מתקקט במדורא דישאל דמתקקט לתקא בחטן שרין  
 ומשבחן ובהיא גלויא דקא מנלא ישאל. כיון דאן תלך משרין מדדעמא כדון ישאל פתח שירא  
 ומגרי קמי מארהיק. ובהיא משרותא חדא יי חמנא לשבחא למארהיקן ביחמא אדדמאן עליהו  
 ומגרי עמיהן כדא בחטן שבוה דדוד מלאכ ודא אוקימנא כל :

**קדושה** תרי שבד מאטן תלמא חטן דכלל כל הו דהא תלמדה קיימא להחמא ביה חתמור  
 לעלא לשאלה ביה ידא יחמא דמלאכ ולמשבחח ביה. אבל הו תרין קדושה תנינא  
 חטן כללא דכלא. ודוד שבה נרמיה לבתר כהו דסת' חמא ה' כ' חטן שבדך חטן שבדך וגו' דאן  
 כלל דכל שאר תלמדה כך קיימא למתקן ל דכתיב הושע שבדך אוקס לבי. מאן דישאל  
 דא ידוע להו טה דקב"ה משבחח ביה קרא עליה שבד' חטן ישראל אשר בך התפאר. אשר  
 ו' חמא על קדימ' התחמלים מזהב ומלח רב וגו' כמה מתקין חטן עתקים דמדורו קדושי  
 ואן כד מעמין לן לא יסלן למיכל. ודאי דכ' הוא ודא קרא אובח על תלך שבד'—  
 חטן חד ודאקר חד. וקרין בדקדומי. וחד דאידו למעמא ביה קב"ה דכתיב כיל בע  
 ישאל שבד' וגו' שבד' חטן לא יחברו מחסרת שבד'. בגן דקב"ה אצמורך למעמא  
 דהא קדושה. ועל' לא יחברו למחא שבד'. דהא דקב"ה הו :

**פירוש** ו' לעזר ואחר מי בפס ידא ה' וגו' חטן שומע בקול שבדו. חטן קרא אוקימנא  
 חבריה ויכו הוא חטן דדעול למי. לבי כעמל לעלא ויחמא חד' לא חטן קב"ה שאל  
 עליה ואחר מי בפס ידא ה' שומע בקול שבדו אשר תלך השכים חטן ענה לו. חטן שומע  
 בקול שבדו. חטן ה' חמא פוביחא או נבר אחרא. מאן יהב פוביחא או נבר אחרא לעלוי.  
 דכתיב דלגלגל' שומע בקול פוביחא או נבר בעלמא. לא חמא דלגלגל' עלוקן בגל חמא  
 חיה שומע בדדוה קול דדי. לבי קב"ה משבחח ביה ואחר דאידו שבדו. ודאי שומע  
 בקול. כמא קול בדדוה דאקרי שבדו. שבד' מלאכ אידו דנכף עליה קול דאידו שבדו. ודאי  
 לקרא משבחח בכל חטן דקיעין דאידו שבדו מלאכ קדישא. דהא חיהו שומע בקול //

עבודת אלהי ישראל ואין עדה לו ופי' בנין דלא אהיה להק' השכים אלה אוקמוהו  
 אבל עד לא יתבטלן ישראל לכה כנסיות לגלגה פמרח אחרת קיימא ופער כל הודין ע  
 עלמן דלא יתבטלן ויפון על עלמן וקלע זמנן בוטמא חזל ספר חמרא דבר וטקבא ומטמון  
 בעלמא והיה עדין אהן לגלגה בני דלא היו פון קטרוטא כלל וכדין איהו עדין לגלגה בני  
 דאמין חזל למטמא בעמי השך והר שפיר כדין פתיחן טו הודין עלמן עלמן ושריא על  
 בר פתוח ברשיהן דלמן עלמן ומתפלגן הודין על רישיהו וקבד שאל על היא לרין  
 אשתכח זמן אמר אבל על פלמא דהוד רגל הכא והשתא דהק' השכים ואתעבר מקמי  
 הודין ולק' למטמא כשריא בעלמא ולק' מקדוא עה נודא דעהיד לית ליה ביה חלקא  
 אין עדה לו כזה דמתפלגן ושריא על אהרין דתקן טגה טבין אקבדו מינה אין עדה  
 לו עתא דלק' השכים ולא היה זמן יפסח בט"ה בכלמא דעבד קומאה יושען בליו  
 ברזא דעבר קיימא אמר ז' שועון אמר ברי ולא רוח עובדי שריא עלק' :

**כדונגה** אל בנין כל דאעלם לשאר קדמא דבי כשתא נועל אגז בלו י יוסי אמר :  
 לקבל דכמו :

והי  
 יקין  
 על

סעף כ"ו

ס"ו. אם נפאל אדם יתירי תתפלל בבית הכנסת משעורה או חטאו בבית הכנסת שעשה אם הוא תפלה ערבית חייב חכדו להתקין לו עד אימים תתלבג כדי תבלבג בתלבגו ואם מעריך בהקשות ורחנונים אינו חייב להתקין לו: ר"ן  
הח"ך בדרך והגיע לעיר וכוזה ללון בה אם לעבדו עד ארבעה חילין מקום ומקלות בעשה כדרך לך אם ולא חריו כדרך לחזור עד מנח כדל להתפלל בעמדה:

צ"ח ע"י סימן קכ"ד  
סעף ז'

אחר התפלה: ר"ף. בית המדרש קבוע קדוש יתר מעבית הכנסת ועזרה להתעלותו ויהי מעבית הכנסת והוא איתתו בעמדה: ר"י. יקבע מקום לתפלתו שלא יאונה אם לא לכורך גדול ואין די לו בעה שיקבעו לו בית הכנסת להתפלל אלא גם בבית הכנסת שקבוע בה כדרך שהיה לו מקום קבוע:

זמנת הכנסת הרעם אביה המדע קדוש טבית הכנסת הוא עם תה מאני הדב זל"ה כבית המדרש הוא אפרים דאליה דיתין זהם כעין הקמד והוא מגיע מדע ונדה אליה כול בבית כנסדע מלאכי בית הכנסת מהוא בניקבה ויא זה עמדה ספרות ובהם עמדה יתעבד ד"ן והנה פועלים ע"י הסוללים מעין ו) ששש. כנסת הר. מדרש הוא ע"י תבנית:

**הרב גדולה כוננת ע"ב**  
**מגן**

אם א"ל פ. סוד השע נהרין ר"ף סוד  
מנ. צמרת אל כתיבין ואל האומי הוא  
באמצע והוא מקום החמוס ואך כאן באורעו  
עננה ונהי ג' לא כמען מעין נאלה ג' אל  
יש לה ענה שהייתה פנים פנים עם בעלה יעקב והיו מעין אברהם (שכולם בסוד אל שהוא חסדאל  
מעב אברהם) עם רבין לחכר זה הענן עם מעין העליון הנצב בעלך עוזר וענניע מענן והנה כ'  
למעשה מעין הנכדים כאן כמעין ה"כ השלח מקום והיא בהכה לטעם ז' ה' הפעול ה"כ ופעול  
נז'. הפעול ה"כ הרי כמעין מקום שהוא אנט עננים מענן כל. כיתכת הכה"ז זן מאדר בעלכותי  
והנה אנט עננים מענן כמעין מקום וזם מע"ל כל הקובע מקום לתפלתו אלה אברהם היה בעשורו  
צמח. כי כבכחה זו הוצעו למד לאברהם נוכח עוזר ואני לטעמים מענן מורה באברהם והוא  
אלה אברהם כי אלה בותח נג' אל השלם מענן אברהם יוכלו בסוד חסד ולבן אלה אברהם  
שהוא לאל השלם יעקב היה בעשורו דה"כ מעין עוזר ומעין מענן אברהם:

ד. כנס מעב אנט פתח והתבדך יתעל. ית איער אפתיים  
ד"ה. לכתב לעולם יכנס אדם איער אנט  
פתיים ואל ואלית סודה. הדיד לאיער  
מזוזות פתי. אנט פתיים אל אלה איער  
איער אפתיים. סוף כתיב איער דוד אלו איער. איער מענן ומענן דאיבון נג' לנ  
איער דידן חסד וכחד ואיבון פתיח דעלמא ועל דא איער דידן דהכוח כלותיה לנ  
דיק דקשין דליתן שותף דא ואל כלותיה והנהו אלן איער אנט פתיח: נשך בזכר אם  
ק' רנ"ג ע

7

**קדוה** וקרא דף ת"ב

**דכ"י**

אוקמוה דתושבין דת"ב  
 וזכורא דאוריבא ודגנה דאוריבא  
 דא הוא אמתה ודגנה . והא תבין ולא תבין  
 עכבות ורג' דלא יקום כד נש קמי תארי בעלכו  
 והא לא יכיל ועמי בקנפיה . אלא דזא דמלה  
 הא תבין לשלם יכנס אדם איער אט פתחים  
 וכל נאלא כלגביה . ההד למיער מצותה פתחי  
 פתחים סד . אלא אמתא איער אט פתחים כאן מעז  
 למע אקעב דוד אאו אעביס דאפיכס . אינן מעשן  
 ומכון דאינון גו לגו אידוקא דדכין מסד ומעד  
 ואינון פתחין דשלמת . על דא אצטרך כד נש דיהבון  
 כאלגיה לקבל קדש קדשים דאינון אעא קדושא  
 ויאלא כלגביה וזכורו איעב הבין פתחין :

**קדוה** ותי דף רכ"ח

**רב"ר**

יהודה פתח ואמר ויפח חזקיהו עינו אל  
 הקיר ויתפלל אליהם הא אוקמוה דא לצו  
 כד נש אלא סתך לכנלא ולא יהא מעלה חציף  
 בינה לבין כנלא דכתיב וישב חזקיהו עינו אל הקיר  
 אמא אנת בכלהו דלני אלעבא דלא כתיב בהו וסב  
 פנו אל הקיר דהא די ליה דאיתא ויתפלל אליהם  
 דהא עין דמלאי אלגיה איהו כון דעבר כדקא יאור דהא כתיב בטמא ויתפלל טמא אליהם ויצעק  
 טמא אליהם ולא כתיב וישב פנו . הכא מחזקיהו לעג וישב ולפתי ויתפלל . אלא דזא דמלה איהו דתבין  
 חזקיהו טהור אמנא לא הוא נטיב ולא חזק ליה אנתו ולא מולד בטן יתה כתיב וישב אלגיה כי תב איה  
 ולא פתח וכתב כי יב אבר בשלם דהא ולא פתח בשלם דהא . עא . טעמא כגון דמאן דלא מולד בטן בחאי  
 שלמת לא תבקים בשלמת ולא יבא ליה מולקא טהורא עלמא ואיתרבת בשעמיה בשלמתא ליה לא אסתח  
 טיחא בארע שלמת ודא הוא טעמא דכתיב באוריבא עב דים יתעבו טעמא דמאן בלא ולר כגין דמאן  
 דאיהו בלא לג . כד אמר טהורא שלמת עיב הוא רמין . עיב הוא טעמא דין וכפולא בארע על דא כתיב  
 כי יב אבר על כחיה . ולא עב אלא דכתיבא לא ארי . כל כדן כתיב וישב חזקיהו עינו אל הקיר .

מעונה טפחים יכנס לפנים  
 אלא ישב אצל הענת כנלא  
 פועלו ישיבת בית הכנסת  
 ולפי זה אם לא יקום  
 מחזקיהו אצל הענת אין בכך  
 כלום . ואם אהמנע מעני  
 אעבינו לחוץ ואינו יכול  
 לבין ולפי זה אם אינו פתוח  
 לדעות הדברים אין בכך כלום  
 וי"ת אלא יתברך להתפלל מעיד  
 כשנכנס אלא יתברך איער  
 אט פתחים ומכון לחוץ לכל  
 העדשים : **כ"ב** . צ"ד שלם  
 יהא אבר חוצץ בינו ובין הקיר  
 ודבר קבוע כגון ארון וק"מ  
 אינם חוצצים וכן כעל תיים אינם  
 חוצצים ואפילו אדם אינו חוצץ :  
**כ"ג** . ויש מי שאומר שיש לזהר  
 מלהתפלל אחרי שום אדם ועוד  
 לחוץ לדבריו :

בגמרא

בבבא

בבבא



לדבר... לנבון כלל חד וזה הוא פלחנה דקבה... אמרו לה ר' אחא ור' אבה וכו' כתיב קא זמרה  
חולקה דכציקייה דמשתקל באריתקא וענ ארתי דקבה :

זוהר שיעור דא קסא

צניעה קסא

שבת

דיקבין איתן לעילא שבע דקישן איתן לקרא כוונתא לשלמי שבע דקישן איתן ודיקבין  
כפכא חסיל לחנהו עלמא דא כפס ארמיה במה לא צמריך לה בלהו שיעור  
עדיף בר ומחמא קא חדר לבלו וקיימא על כלה דכר' סל לרב בערבות סטק רב  
בערבת איתן ערבות לא ערבות דא קישא שיעור חסיל חקרי ערבות על דא קישן  
כלל חמא חסיל כחלא חסילא דדיום וחמרא דלפון ואיהו מעורב מעין משרין ווי קישן  
אז הכי סוק ערבות דקא מתחברן בלגב וקישן ערבות יהי סל לרב בערבות אז הכי  
מאן יהיב רבין בטיפא א גילא כדכין דא לא עבד פין ואיבן וזא לא עבד פין ואיבן לא  
ולא כלל איהו רח דערבות דלגלב איתן ערבות דלגלב חד אש וחד מים ברחא דא  
בלהו ואיהו שיעור איהו אש שס כלל כחל ברחא חסיל וכן דערבות איהו כלל דלגלב  
שיח אחרין איהו רח דרפא שאר וקבה אקישן איהו קישן יחד ובלהו קישן  
ותאובתיה קידר לחקנה (הוא קישן כפכיו טלמי ועל סל לרב בערבות ליה הוא  
דרכיב בערבות איתן איהו יהי קישן סמירי וכן קישן עב חסיל איהו חכב ערבות  
ועלמא לפנו חלפנו לא כר' לא לפנו דא לית מאן דינדע ביד כלום אבל לפנו מאן  
דעיל קתיה דא קישן צמריך לעילא בחדי לא בעטבו כלל כן דא קישן  
גרים דתקן לא טרא עצבו ורומא כלל דא מאן סל איהו בחדי ועל כן גזק  
דקיימא לקניה לא היה על לב מקדשא בר בחדי ולא חמא חדיה דא חמא גרס  
ועל ס' עבדו אתה במחיה באו לפנו ברנטי דא אצמריך ולא לחמא בדי  
עצבו ווי גמל אז הכי סל מאן פאיהו בעגא ובחוקא לא כל לשחרי לביד וענ  
דחוקיה איהו ליה למדע דמאן קמי מלמא שאר אז הכי לא ילג טלמא כלל ולא שר  
בעצבו כלל דא לא יכל לשחרי לביד ולמלא קניה בחדיה סטא קוונא חמלבי לדי  
בר ט' אז ודא סא קישן כל קישן נעל וחסדי ורעין דמאן לא חמדי ולית  
דמא לא מלמא ועצבו וכל איתן דמאן על איתן קישן כלל וקבין אידן  
חמלמא ועילין איתן דמאן ודא כלל עולת קמי מלמא קדישא כדן הוא איהו  
לדי דחוקא יהיח עבדו ודחוקא דהוא בר ט' פלג בל ערבת לא בר יתאובתיה  
דחוקא עלמא שאר לבי דא איהו בחדי חמא חמלבי קידר לעב דלוקבא  
לבי סמירי ויהא חסכה ליה בעצבו כדן כלל דאיהו בעמא בלמא חמא חמלבי

תפלה

והיון ברע ויהיו עלתא לא אהדר בריקעא וקב"ה מיס עליה זכאה חוליה דההוץ  
ברע לאושד דמעין קמי קב"ה בצלוקה בנוטא לא בטבק מוזן דיקב בקעניק בטבת  
לשו מעדיד אחי עגיבו ובטבק שלוא הוא קיעא עלאה הוא לאתחי בתורה שיהיו  
חדת וחי לבלא ויהיא דיקב בעגיבו כגן לחיהו שלוא חפיק להווא ברע מיהיהו  
עגא דאתגזר עליה ויא אקמי :

הרב ל' ה' בנות ק"ג

**אסור** : לאדם להפגל בעצמית דק בעבד המשמש את קונו בשמחה גדולה שום לא  
ס' אין סח בטבא לבגל דלחיה מעלונה ע"י תלמן דק באומדו הודיו ארין  
מזכריו ענותיו אך לא באחד הפגלה אך הכעשה היא טובה אבל תהיה בשמחה גדולה :

**סעיף ג'** : אין עשירים להפגל מעט דין ולא מעט הלכה עלה לא  
לבו טרוד בה לא מעט הלכה פסוקה : ד' השמק כרכי כבוד  
כשמק בתורה דמי עיכוש לשון לשמק ומעט להפגל אדם זו עמיה  
היא לו כשמק כרכי כבוד וי"ע אוכו לעבן שאין לו לשמק להפגל  
כמו שאין כסף לשמק מעלמד תורה להפגל למי שכתבו אומענתו :  
ג' צריך לכיין נע"מ ודין הרוכב או יושב  
בספינה : וכו' ט' סעיפים

**ג'** : בקומע להפגל אם היה עומד בחוצה לארץ יחזיר פניו כנגד  
א"י ויכנין ע"י כיועלים ולתקדש ולבית קדש בקדשים היה עומד בארץ  
יחזיר פניו כנגד יוועלים ויכנין ע"י לתקדש ולבית קדש הקדשים היה  
עומד ביועלים יחזיר פניו לתקדש ויכנין ע"י לבית קדש הקדשים היה עומד  
אחרי הכפורת יחזיר פניו לכפודה : ג' אם הפגל לבית מצאח תחוב

יטוה לבנו לצד ארץ ישראל  
אם הוא בחוזה לארץ ולכונן  
אם הוא בארץ ישראל ולמקדש  
אם הוא בירושלים:

**זוהר** ויקרא ק"ט:  
**רזא** דמלה הא פגן לשלם כנס אדם א-שיר  
אנ פתים ופד ואלא לנתיה ה"ד לשעור  
עצמות פגמי א-ש פתים פ"ד אלא איתא שיעור שני  
פתים כן פתן לעה מאיר דוד יאנו שערים אשכים

אנון מען ומכון דאיון גו לגו אדיתא דרדקן סמך ופחד ואינון פתרון דשלמא על דא אארץ  
עד נט ביהכון פלגיה לקבל קדש קדשן דאיון אעמא קדישא וכלא בלתייה והכיו חלן אשיר  
קדן פתון:

ז"י מע אעמא יכול לבנון הרחוק יכון לבו לאחד אבשמים: ז"י היה רוכב  
על המעמד אין כדך ליד ולהתעלל אפילו אם יא לו מי אקתם חתוננו אלא מתעלל  
דכך הילכו וכן אם היה בספינה או על גב קדון אם יכול לעמוד עומד ואם לאו  
יואב בתקומה ומתעלל או אם היה הולך בדגליו מתעלל דכך הילכו אף אם אין פשוט  
כנגד יושבים אפילו אלא במקום סכנה כי אם ישמעוד ויתעלל יקצה בשנינו איחוד  
דכנו יתקד לבו ולא יוכל לבנון והכל לפי הדרך ולפי המקום ולפי ידאנו ויאב  
דענו ויאב מחמכין לעמוד באבות ודאנו לחנא לדבדיהם אם הוא אלא במקום סכנה:  
ז"י היה יואב בספינה או בעגלה אם יכול לעמוד במקום הכריע עומד כדי  
איהא כורע מעומד ופוסע אלא פשיעה: ז"י חולה מתעלל אפילו שוכב על  
צידו והוא שכול לבין דעתו: ז"י מע אהיו לו גוים מבאן ומבאן ומעבדא  
אמא יפסיק קלגו או יפסידו מקחו יואב בתקומה ויתעלל לפי שאין דעתו  
מנוחה עליו ואעפ אכדך לעשות גפשיעה במקום התלה יואב ומתעלל וכחנא:  
ז"י יא ליהרר אלא למתוך עמנו לעמוד ולחברו בשעת תעלה: ז"י מע  
אבוכה להתעלל מוואת כאיכול כדך לחזור ולהתעלל מעומד ואינו כדך  
להפסיק בה דבר:

**צ"ה** כוון איבריו בשעת הפילה וכו' סעיפים

א"י יכון קלגו זה אלא זה בכיוון כאלו אנוס אלא אחד להדמיה:

למערכים דכתיב בהו ורגליהם

רגלי ישראל כלומר רגליהם נכאים

ככל אחד:

תורה

ורגליהם רגל

דביטתה אחי אלה

תתנו ולמעלה ומעלה מענו ולטהר דברין עוקי היות כנגד כון . ובספרין גמ' ומודי  
 את בצבא דילי . ואינו דיוקנא דצדיק אוב בצבא דשילא . ומעמידין את בצבא דלפא  
 מעמידין עלי ביה החיות כלל וצוב כפיאה הכוך . רגליהם כגל ישראל דפתיין  
 עקלקין . רגליהן רגלין דידן קדיין ארבע שהון ורגליהם רגל ישראל תיה דאיהו ישראל  
 ישראל כליל חיון דאשער שהון האפיק הן כן הערכבה . וכף רגליהם ככף רגל עגל שמעאל  
 דתה דאיהו שוכ . ומגזאם כשן תשכ קלא תמטול דתוא כדתי ביטא דאיהו אביה לגיה . כיצתא  
 דאול תמטול דנזיאל דפוק כגו . ואוב תמטול דשלי . דשכ פליק שמושין ואיקו פליק מעמידין . וכד הו  
 יחאל תמטול קלא תמטול הו לאפן תמן . למעברת הכי . וכן לדבוס ולצפון . ארבע קצה למעלה השרת  
 אלן דתמן לגולה דתצודה דתמן לפרקא כמטול ודהתין למעבר דשאל דיני ותיבין כתיבתא קבילו לון  
 בהילת דהא מראה . דבאלן תמטול אינו חדים כגדייכו . אינו דרין . ושכין באודיתא כדכונא דפלה  
 אינו דתמן כדדיכו ואשלו לון דהא היכלא . הכי כד תצולן ישראל מעבאל תמטול כתיבתא חזא .  
 ורגליהם תאם כתיבין תאמן . וכד תציק דבורא מישראל בהלכה כאלותא ובכל פקודא דאכתובתא כשן אינו  
 לכין לגיה ואכין בה כאלותא תאדיהן . ובכל ארבע דתמטול קלא דאודיתא דתמן קצה אינו לכין לגיה כהוא  
 קלא וכתין כה כאלותא דתאדיהן . דבכל קלא דשם ירא ליה כמן וכדכונא דליב תמן איע לא לכין וכתין  
 תמן . וכמן לא ורגליהם רגל איהו כי ידים דרכי ירא . בארבי דליב תמן איהו דרך איהו . ואי ליה תמן ירא  
 לאו איהו דרך איהו . ועוד ורגליהם כגל ישראל איתרו תאר . תתמטול דשאל דתמטול כשן לקנא כגלי .  
 כאלותא כאלתי . השנה ככף רגל עגל למרו . לזיס כדדיהו וכמן דא אוקטע כמן תתמטול ככדי . כמן  
 את כליו שומע וכף רגליהם ככף רגל עגל . וארבע קצה אלן דאינו כתיבין כאלתיהו הכי לבון רגלי  
 כוהיכו אשמו לון תרע היכלא למעלה כתיבתא דא :

# סעיף ב'

ב' כרך שיכונא לאצו מעמי איהו  
 עבט לעמיה לארץ ויקחוב כאלו שומד  
 ככית המתקדש וכלבו יכוין למעלה  
 למתים:

**זוהר** וכתבין דף רס"ב  
**הגה דדז"י** בשעתא זכרנא קאים  
 בעלמא ליליא מערסיה  
 לאתכדלא באורייתא ככוזא קאים עליה  
 ואחד הנה כדכונא איהו על עבדי יי"י //

השומדים בכיתא כללית האבא בד מהו קאים כלליתא קמי מארי ההוא ככוזא קאי עליה  
 ואמנ ונכב לך מעלכס בין השומדים אלה בתי דעמיים כלובא בעמא (פא קאים בשמא)  
 קמי מאריה הא מקומה דבני למעמד נפשיה שדשדא דבא להווא ארז דאצטריך ופער  
 שמיין ארז ליה לברנא כפלא ובשעתא דלובא קיימא (פא פיתמא) כל אצון מעלן דאציק בר  
 נא מעמיה ככהיא כלובא כלבו מלקן ושלא ופקשן קיעשן עד דמענו להווא ארז דמענו //  
 ומקומיה ככיהא דלובא ופיר מעיהו שומדי והא מקומה חכמיא כלובא דבש כדנא  
 לקצה לכונא דיהא כלתיה כחונעס מעלן תעשה דככיב ואכחון אלהיא דא איה כלובא  
 מעליא ק"ח מען קאים כלובא בעז לכונא דגלוו ואוקומיה ובש לחפיה כיהי כמאן //  
 דיתב קמי מלכא ובני למכסייא עמי כגון דלא מתכל עאכנתא וכפפרא דכז המעונא

**למח:** י אאלה נכאן למח כ' יצחק //  
 עבד על דברי רב השומא מנא ככוב כוית  
 דף ר"ץ ושוך דכד אכל מלגילא ויעניא //  
 לשמע קבלא אשנמא כולמני דלי ככורלג עב:  
 כי מעלן אים היק מארץ שבו (א היה האה  
 ארבה ולזה באה רש מעלן העוב דרה טוקסיה  
 פד דקוד עלי יפל די רש חסר בארזא זמא  
 כטאקד: מנאן כרין ללמד כמר מרדך קייא  
 עם חסדי

כבא אמר מען דפקו עמי בשעתא דלובא  
 או דלא מארץ עיבוי בארשא אקדים עליה  
 מלאך המות וכדכיק נפשיה לא יכפל  
 ככיהו דאכפכא ולא ימות שמיקה  
 מען חמלא כככנתא מעלמא הוא כהיה  
 מעא דאמריך כיה ה"ד כי מעבדי אכנד וכמו  
 יקנו האי מען דאמתל כככנתא דפפא דאיהו  
 מעל וכוך יכיל לאתקבל כככנתא אלא ליע  
 דודא כככנתא קיימא קמה ה"ד ויסח מקיהו פנו אל  
 הקד דקמו מארי כככנתא כגון כך לא עבא לעהו  
 חלף כיו לכין הקד ואוקומיה מען דקאים כלובא  
 כפי למדא חמא דמאיה כקדמתא ולכדי יקנע  
 כעקיה דהא משה כבי אמר כקדמתא איה החלוק וכו'  
 ולכסא מעברה וכו':

שד  
 קד  
 כ

סניף

א' מנח ידיו על לבו כפוקים הימנית על השליה ועומד כעבד לפני כוונת  
בזמנה ביראה ובפחד ולא יבא ידיו על הלצו ולפני שהוא דרך יכרהו: ד' מוכ"א  
לבין רגלו גם בשעה שחוזר קדושה עם שלח צבור:

צו' שימנע כל השרדות כדי שיכוין:

א' כשהוא מתפלל לא יחזק בידו ויגלגל לא מפר ויכתבי הקדש ולא קעף מלחמ  
ולא סבין ומעט וכבר אמרנו שלבו עליהם שלא ילכו וימרו ויקבלו כוונתו ללב  
בוטח וימיר לחזק ביד כון שהאחיזה בידו היא מצוה אינו נמיר בשבילו: ב' מותר  
לחזק ומחזק ובלת בידו בשעה שמתפלל כיוון וקעפם לצורך מלאה שגויה לא מרד  
היחזק ללב דמגום כלקחתו מצוה לא מרד:

צו' שלא ינהק ולא יפהק ולא ירוק בשעת התפלה  
ובו ה סעפים

א' לא ינהק ולא יפהק ואם צריך לפהק יתקן אומם יתן ידו על פיו שלא יהיה פתוח:  
ב' אמור לו לרוק ואם הוא לא ינהק מלפניו בכוחו בשביל שלא יהא נראה ואם  
הוא חסידים אינו יכול להכליש בכוחו קורקו לאחדיו: ג' אם כנהר עוקתו יתעטף  
בבגדו להסירה שלא תקבלו כוונתו אבל לא יסירה בידו: ד' אם נשאו סלקו עמו  
התקנתו יכול למשמש בו (להחידו אבל אם נפל סלע אינו יכול לחזור ולהתעטף ס' דודי  
הפסק: ה' הנש' מצי על כבלו והגע עק מלה פחות מיד קבין מפליג לאחדיו וזו  
מתפלל: ו' קבין מניח על גבו קרקע ומתפלל:

צו' צריך שיהיה לו כונה בתפלתו:

א' השתדל צריך שיכוין לבו פיהו המלות בשפתיו ויתאזכר כאלו שכינה כנגדו  
ויעיר המטה ויסיר כל המעשיות הטורדות אופניו עד שהשאר מתעטפו וכוונתו זכה  
בתפלתו ויתאזכר כי אלג היה מדבר לתע' מלך צער ודס היה מתמיד דבדיו ומכוין  
דסס יפה לל כאל קו לתע' מטה ה"ה שהוא מוקד כל המעשיות. וכך דיו  
שנים חסידים ואנשי מעשה שהיו מתבודדים מצבונתם בתפלתם עם מהיו ומגיעים

א' לא  
ב' ככל כוונת  
עמם רובו  
שלא יראה  
פ' (זמן ארוך)  
עצם הפנים  
והוא כוונת

הגשמות ולהתבדות כת אכל

עד מהיו מעינים קדוש לעולת הנבואה ואם  
הבא לו מעצמה אחת בתוך התלה שחוק  
עד שתבטול התעוה וזכרך אחרות  
בדברים המבטלים הלז ומכוננים אותנו  
לאביו שבאנו ולא יחזוק בדברים אים  
בהם קלות ראש:

זוהר בשלח יק סג:

ר' דזקידה פתח איך המעלות  
מעשיות קדושים קדושים  
איך המעלות סגס ולא פניו מאן איתו  
אלא אד המעלות דזינתן כל בני עלמא  
לחמרי דזימון חס איר למעניה לדי  
עלמא וימא הוא מעשיות קדושים  
הכי כאמא כל מאן דמלא כלותא קמי

חלב קדש בני למבני בעוהי זלמא מעשית זלמא בני דיעבת לביה שלם בקעה ובני  
למא וכעובא ותי אית דור הכי והא כתיב בכל בני דדשקך ודא קדא סג ימא בני מעשיות  
אלא הכי אמא כל בני דכש בעוהי קמי מלבא בני לבונא דעמא וכעובא מעשיות דכל עקדין  
למעמא דכאן מעשית דכירא בני דנגד דכאן מעשיות דכלא וימא הוא יהוא אבר  
דעמא מעה ואשרפת מעיה הוא נהר דכתיב ונהר יצא מעמא וכתיב כהר פלגיו ישתחו עיר  
אלהים ודא אקדי מעשיות מעשית דכלא עמיקא דכירא דמעשיות עקין ונגדין לברכא כלא  
נדא הוא אכונא למעמא דכאן מעשית למעמא איתר דחוקיה בדעמיקא סתיעם דכל מעשיות  
בני למעמא דכאן לפלגין אורי כלא ואבול כלא כהא עמיקא עלמא מעמא אורי ואמגד  
כירא דמאן ומעשיות אמגדו מעה ומעשיות מעה וחס דמלא כלותיה בני לבונא ללא וכעובא  
למעמא דכאן מעה עמיקא דכלא בני לאקקול כלותיה ויתעביד מעמא  
עד בספר הזה דף ג' בעמא כתיב באורך קדוש לעבן זה:

סעניף

ב. לא יתעלה ממקום שיצ דבר יתעבטן כותבו ולא בצעה המעשה  
 כותבו. ועבדיו אין אלו נזהרים בכל מה שפעל אצלו אנו מעבדו ככל כן  
 בתפלה: ג. יתעלה דרך קטנות כדא התבקש בפתח ובנחת ושלם  
 קראה עליו כמעני וכקצ ליעטר משענה:  
 ד. התפלה היא במקום הקדבן ולכן כדן  
 ויזהר אפסא דוגמת הקדבן בכוננה ולא  
 יעצב בה מתאכזה אחתה כעומתאכזה  
 זעמלת בקדשים ומעמעד דומיא דעבודה  
 וקביעות מקום כמעג הקדבנות שכל אחד  
 קבוע מקומנו לשחינתו ויעתן דמענו ושלם  
 יחונן דבר כינו לקיר דומיא דקדבן שחילוף  
 פוסלת כינו לכני. וראוי שיהיו לנו  
 מעבדשים נאים מעומדים לתפלה כגון  
 כגדי כהונה אלא שאין כל אדם יכול  
 לכבד על זה ומתעטוב הוא שיהיו  
 לנו מעבדים מעומדים לתפלה מאדם  
 נקיוב.

**תקונת** תקונת דומיא כמראה אש. סכא  
 דאיהי כפשא יאמר קבה סאן  
 דיגמל בחינו לא ויהא בצלקתה לביה לשלם  
 לאס ידוד ועיני לקרא כמאז דאדע מעמלן  
 כדכילא דא כמאז כמלמלן ונביהן לעמל  
 ויאה להס לתקא לקבל שכנתא מדי יואר  
 ידוד. ופלאיה נשמעה וריחא ודברא שרא  
 ידוד כמשיח כמאז שמוס כלק שרא  
 אדע. ולא דאיהי לאור ונד דאורא בה  
 מעק אור. דיחא קדבן לאינון כלמקמי  
 דבד באריתא דבר בצלמא. ועשיה  
 דמעה. ומאז דלה. נמאז דלה.  
 והלך דלה. ודאיהי נשמעה דלקי מין  
 אריתא מפה קבה ושכנתה לא שריא  
 נק קבה שריא דאיהי. וכן שכנתה. דאוריתא וקיה אור שכנתה דאיהי דלה. ידוד כמרא  
 לאו אריתא. כמאז מלגו בניה. בן ייה. ישראל עלה כמאזבה הרהר חמה לחכותא כלמק  
 חמה עלה כמאזבה דאיהו בניה. מחשב והיהר כלל חלי. חמה לא חמיתדע. אלד  
 בבניה. ובניה כלבזבזן לא כמאזבה כלב הרהר כלב וכן אריתא מית מצובה לשמע  
 וכן כמאז ריח נחח. שכנתא נדוד איהי קדבן דלה. שנה דלה. וכלמק איהי כקדבן  
 וברח נחח מלקת לביה מקדינת לביה כלמק. והכי בדבר הלל כה דברי. כאש מאס ידוד  
 שכנתא דבר דלי. כמאז דשכנתא איהי מאזא דלה. שמיעה דלה. דיח נחח דלה.  
 דבר דלה ברישא. הכי איהו בדין עשיית מצובה דלה. כמאז כדעיה דלה כלמק  
 קדעיה דלה כלמק. שמיעה דלה דאיהי חמלה דקיימא קדה בכל אור. וכדמק לביה  
 ומקלת לתלו כמאז איהי נמשל מנה דמאז כל כמאז:



דודאל מיה אלה קל"ב

קכב

כלומה דעמיה אהקין ליה כחוק ודאי כעה דאהקין אכיהם כלומה דכפרא  
 לקבל ההוא דרגא דאחזק ביה וכן יחזק אהקין כלומה דעמיה לקבל ׀  
 ההוא דרגא דאחזק ביה ועל דא כלומה דעמיה מכי נמי אמשא לחזקא צדיקני לפטר מערב  
 דהא עד לא ערה אמשא לצד מערב אקרי יום מצפרא עד ההוא זמנא דבתיב חסד אל כל היום  
 ואי בתיב עד חסכה ק"צ דבתיב אוי נא לנו כי פנה היום כי ימנו כללי שבכ כי פנה היום ׀  
 לקבל כלומה דכפרא דבתיב חסד אל כל היום דהא כדן אמשא איהו לפטר מערבתי כיון דנמיה ׀  
 אמשא ומהא לפטר מערב הא כדן איהו זמן כלומה דעמיה וכפר פנה היום סמאלו כלל שבכ ואקטר  
 דינא קדיא בעלמא ופנה היום דאיהו דרגא דחמד ונמו כללי שבכ דאינן דרגא דדינא קדיא וכדן  
 אחזק ביה מקדשא ואהקיד היכלא ועל דא תנבן דיהא כר נא זהיר בכלומה דעמיה דאיהו ׀  
 זמנא דדינא קדיא אכדא בעלמא יעקב אהקין כלומה דעבדית דהא איהו אהקין לה זמן לה  
 כפל מה דאמריך ודאי נאו אהקין להא והא אכזבת מן נאו דליה לה נהורא מערבמה כללונבין  
 סך תפלת עבדית כפרא דהא אהכלילת בכלומה דיומא כדן לאתנהלא והאקרא לאו זמנא איהו ׀  
 ואוקיענא לה דהא לא אהכלילא נהורא דישמא דינביר לב ואיהו גלמא כחאכא עד זמנא דפלוקת  
 לילא דאחזק עבדית עם אדיקיא כגנבא דעזן וכדן איהו זמנא לאשתעמא כר נא באוריתא כעה  
 דאתער כה חזי דה אהא ואמרי אלן תלב זמנן דלגתי דבתיב שבכ וקדר וכהרסי הא תלב ואיהו  
 לא כל אלא קיי מעיניו דפניו אטייה ואהמיה ולא יתיר דא כלומה דכפרא ודא כלומה דעמיה  
 ובין כך אטייה ואהמיה דיקא ככפרא דאיהו עמיה דחמד סגן ליה באחמיה ובשמחה דהא אמנא  
 דדינא קדיא יבעא קמיה וקבב ואהמיה לבקר כד אהכלילג לילא הוה קס באידין ותואמין כדקא  
 אהור דבתיב ופליגה סירר עמי והא אהמרי קס ר"צ ואזלו אול ההוא כר נא כהדיה עד יצדיה׀  
 עד דהו אזלי אמרי כבי אמעון הא חזי תפלות כנגד תעדין תקנאם בבין לאנא כנסת הגדולה  
 כדן דאמכין תרי דכתיב אב ככשא אחד תעשה ככקר ואב הככש השע תעשה בין הערבים ׀  
 ואינן מתקדבין ענה זמנא דיומא דאינן זמנן לכלומה דאמרי ההוא גמא הא כדדחיתא אכזב ׀  
 תקנאם להט כלגתי ונעה דאחזקו אכיהם ויאמך הוא עקרא ונער דאהקין יעקב דאיהו שבהא דאמרי  
 אמנא איהו כזרת ולא עקרא כהני אמרי כבי אמעון הא אמערי אבל ית הני תרי זמנא דבתיב  
 כלגתי לאו אינן אלא לחכמא לעקב בערביה כיון דאתחבדו דא כדא אמן לא כביבין יתיר דכיון ׀  
 דאכתיב אהא בין כדן דדוען ואחכמד כגופא לא אמעריך יתיר ועל דא אמן עמין לאתעבא  
 תבין דנעון כדן דאכתיב ביניהו כיון דאיהו ביניהו גופא ואהתא תלייהו בלמיו דלא לאככלא וקבב  
 יעקב ומעמא שמעון תבין תמי שמעון כעה דאתער ואכה מעום לעולם לא וכלא איהו רזא ׀

קכב  
דכפרא  
אמרי

ל-דע סגדן . סבו ר' אבא ודבא . ודאי . ונצקו . דני . אמר רבי . אבא . עד יומא דין . לא קא-יענא . זמנה .

דא . ער השבא . זבאה מונק . דזכינא . למעמע . ליה :

אל יחשוב ראוי הוא שיעשה  
 הק"ש בקשתו כיון שכוונתו בהגלתו  
 כי אדברה זה משכיר שגורו אלו  
 אדם אל לא יחשוב שיעשה ה"כה בקשתו  
 בחסדו יחמיר בלבו יע אע דל ועזה  
 בא לבקש מנחת מלכה ה"כה אם לא  
 תערוב חסדיו שהוא מענהג בהם עם  
 כד יוקנו:

קדוה ערך דף ר"ב

דבר מייא פתח נאמר תחלה תענובה  
 תחלה לב ועץ מייס כאנה באה דא הוא  
 דהנן דלית ליה לפרע לאסתכלא בצעותיה  
 לעב ק"בה אי אבז אי לא אבז יחא מעמא  
 בגין דאי איהו מעמכל פוז כמחא מלכיהון דדינא  
 אע לאסתכלא ביה בעובדו ודא איהו דהא כדוא  
 אסתכלותא דאיהו מעמכל בההוא בעמלא גריס ליה  
 תחלה לע יחא תחלה לע דא איהו עמלא דקאים קדרי  
 עבד דבר טו לאמנא לעלא וכהא ועץ מייס כאנה באה קבנן עמלא דבעד ק"שה קמל ליתיה יחבר  
 באצותא דאיהו עץ מייס וכדן כאנה באה יחא פאנה דא הוא דדגא דכל ליתיה דעמלא כדדיה נאעל  
 גון קמי מלכא עלאה ככ"ה דא באה וכה"כ דאם עשכ"ה יחא באה ודא הוא כאנה באה סאה קמי מלכא  
 פלאה לאמנא יעמלא דהכוא כד נא:

א"ש דין שדתי ושכור לתפלה וכו' סעיפים

א. שמה יין כדו רביעית אל יתעלל  
 עד שיסיר יינו ואם שתה יותר אם  
 הוא יכול לדבר לפני המלך אם התעלל  
 תעלל המלך ואלו אינו יכול לדבר  
 לפני המלך אם התעלל תעללו תועבה  
 וכדיך לחזק ולהתעלל כשיסיר יינו  
 מעליו ואפילו אם עבר זמנו התעלה  
 מעלם אנה תעלה אחריה כדן  
 שוגג: ב. הלך דרך מיני או עשן  
 כל שהוא מושגין את היין ומזקק  
 להתעלל מעיד והוא כאלא שתה אל לא  
 רביעית אבל אם שתה יותר כ"ש

זוהר תרומה דף ק"ג ב'

פתח  
 מהפא דאפוכ עדי ליה לנדבא ברכות  
 דתענוגא מה דלית הכי בצלנותא דבצלנותא  
 לאו הכי דהא צלנותא מעליא בלא אכילה איהו  
 רמא בגין דצלנותא פלגא לעלא לעלא אהר דלית  
 ביה לא אכילה ולא שתיה ועל תענוג עלמא דארי  
 לית ביה אכילה ושתייה ועל אשל פאכ דכנן  
 לתתא אית ברכות תענוגא אהתבא גוונא אחרא  
 ומעלא ברכותא דהא דאשתבא באובשא בגין  
 דאשתבא תענוגא איהו אהר דאית ביה אכילה  
 ושתייה ומטה נפיק תענוגא לתתא ועל דא אפוכ  
 לאחזאה קושה צעשא נחודה באהר דצלנותא לא  
 לאו הכי דהא פלא יתר לעלא לעלא ועל דא שכור  
 לא יכל צלנותא:

הוא זינו רכד  
ודנין אלן תלין כל  
מאליהו דגפין

א האינה מאכרתו והדרך  
מורדתו והטע בעהלך בדגלי  
אכל רכוב ודאי דרך טענה  
היין : כל אחד שהוא אתני  
סגיה לפי מה מעריגץ בעפשו  
שינוג יינו :

ק"ה תפילה המועד צריך לסדר: ובו סעוף א"

תעלות של מעלות ואל ראשי חדשים צריך להסדר תעלתו קודם  
שיהפלא כדי שיהא אורה בפניו :

ק"ו שצריך לכוון בכל הברכות ושיכול להפלא  
בכל לשון: ובו ד' סעיפים :

התעלה צריך איכוון בכל הברכות ואם אינו יכול לכוון בכלן  
לעמות כיון באבות ואם לא כיון באבות אעפ"י שכוין בכל הארץ יחזור  
ויהפלא: לא יתעלה בלבו לבד  
אלא מתוך הדיבורים שאפ"י שאמ"ע  
לאמר בלחש ולא אמ"ע קולו. ואם  
אינו יכול לכוון בלחש מעותד להגציה  
קולו וק"מ בינו לצ"ח עמ"ע אכל בכבוד  
אסור דאפי' להעביר כבודא :

ולא להפטר המדין. ולא עוד אלא בזמן סכנה דאפי' יקדים קנה לנשיא:  
כה"ב ואפי' אל המדק אלונה לעזרה: חושב ידוד ולכא אפי' דא באשתא דכוח עסקן ופסד  
באשתא דמלכא בזמן לחכא אשתא כפיהא. כיון דכא עסקן ועמ"ד אפי' דאיה אשתא  
אפי' ואפי' אל המדק ואפי' דא דאשתא חדא בלא פניא. אל המדק כיון דאיה: סלקא

ק"ה

קכד

הקדמות בעתה וכלא בעלמא עלאה ונתתמן בעי. ומקרא למין טוף למקדמא כלל לעלא לעלא.  
 ובגין כך אבדוק למסתלקא עינין למקרא לן. ובגין כך בגין מדוכא דקדמא במאן יאמאל למסתלקא  
 קמין ולמקדמא בהדייה תקמא דלמלא ישע למסתלקא האי כבוד הא יאמאל למקדמא אהדן ביה דלא  
 ספקי לה למקדמא ענינו. ועל דא צורא בלחא כמאן דמלין בריא עם מלכא. ובעוד דאיהו בריא " .  
 עמיה לא מקדמא עמיה כלל :

**דוקדוק**

דוקדוק ביה קדמא. דלמלא עתת ואמר נפספה וגם בלתי נפס. למכתי לן לב. ובשרי " .  
 ידננו למלי. "ת כל בריא דלא למלא וקס קמי מאכיה אמגרי ליה למקדמא ליה בריאן " .  
 בכל ימא וימא ולכלא בלתייה קמי מאכיה בזמנא דאמגרי. באמאל למחא ביימנא דקמא. במחא  
 למחא במחא. יכלתא ובשעתא אמגרי ליה לבריא בכל ימא וימא בגין למחא ליה ולמחא  
 ימא דלא בלתייה וקס קמי מאכיה אמגרי ליה דלא למחא קמיה בלתייה. ימאן דאמחא קמיה  
 בלתייה בלתייה לא אמחא. ימא בגין למחא לא איה. קלא דאמחא. דהוא קול דאמחא  
 למא היא למחא. ומא איה בלתייה. דא קלא למחא דהיא בלתייה דאמחא. ומאן הוא קלא דאמחא.  
 דא הוא קול דהוא בלתייה קלא דהיא ביה דא הוא קול בלא ואו ובגין כך לא אמגרי ליה לבריא למחא  
 קמיה בלתייה אלמ למחא בלחא ביהוא קלא דלא אמחא ודא היא בלתייה דאמחא ביהוי עמך.  
 והקול נאמח קול בלא ואו נאמח דא היא בלתייה דהיא קמיה בלתייה קמיה בלתייה דאמחא וכוונא  
 והקול בלתייה בלתייה ולמחא יחודא דמחא בריא איה. וישע בייקתל דף רב

**דבר דל דה**

בזמנא דהא שלים יעקב בלתי ורחל בחד והזוג הוא בחד ולפ. תהם ל' במחנות יקדמה  
 אם אחיה התיכונים לכך שמעיה זן בלחא בלא יאמא עם התיכונים. סעו אמחאנו " .  
 הזהרת בא"ב. על המעשה קולו בתפלה אמחאם בה התיכונים והוא למעם המזכר :

בזמנא דהא שלים יעקב ורחל בחג"ת ואז אץ פחד מן התיכונים ולבן אונשים אנה בקולנס :

**דוקדוק**

דוקדוק בא ענין אחי ואי מפאן ימאן דלא בלתייה דעמא לעבא עמא. כדקא איה. הילכא וא.  
 תימא דהא איה. ימאן ימחא. ואי ביה קדישין אמחאן פתס אחין אקדין ימחא  
 עמו. ימא עמא. בגין לעבא עמא בלתייה איה. ואי ביה איה אמחא. כי יא איה " .  
 עם מן יא ודכני. בגין למחא עמא מלך למלא ולמחא לה בלתייה איה ולא ימחא עמא :

תקונים דף כ"א

בזמנא

דאינון ביחודא חזא כרכין ישאל לזג. באנתא חזאי ודזא דמלאה  
 הכיאו לה פספאי. ונבין דא בעמדם ימלא בעתידה לאתגד' לנבה ה' בדכאון  
 במאי. לחזא לך בדכאן. אכמך בחינון בעמדם קפנה כנפיקס דלא צריך למשאנע גדיפיהו. כמנא  
 דמנה דאקמך בה וקולה לא ישמע. וככי צרכין ישאל ליהודא בעת זוגיהו במאי. באבנה  
 בדכאן ופזיע כפסוקא סמך לאוקמומוהו קדמאין כתי. אכלאו אד דאיהו אד ימן פדי. דבההוא  
 ימנא אכעבר תכרעא. ודא דזא דמחזקת דאקמך בה וכתבתם על תפוזוכ בייך מנזות כתיב  
 דז מעת. ואם הוא אשכחנע קליה. מיד לפרח מנאת רבך. ולא עוד אלא דאיהו זעיר  
 במחשבתהא ולא למנכא אוקמוהו קדמאין כל המעשיע קולו כפלקו הכי. זה תקמט אמתה:

זוהר חיו עדה קלכ

פירוש

ואמר מעשה תפלתיה ושמעתי האזינה ואל דישנתי אל תרד. מאי טעמא שיענה  
 ולא שמע. באבר חד ברכי מעשה יי וחננ וזג' ובאבר אחרא שמענה. אלא בכל אבר  
 למענן שמע לכוזא ולמענן שמענה למקפא. שמענה כלא שמענה יי אדק וזג'. שמע כלא  
 שמענה יי וחננ שמע בע נפכת ושמע. וזכא מעשה תפלת. יי בגין דאיהו דרגא דתקבלא כל אברין  
 דעלמא וזא תבין דעבדא מעשהו עמרא ועזי ליה כדזא דאדיק חי עלמין דכתיב בדכות לנאש  
 אדיק ועל דא שמענה תפלתיה. שמענה תפלת. יי דאכלא די בלח. ושמעתי האזינה דאכלותא  
 דאדים כד נא קליה בעתקתא כלא ותגל אופתם אל האלהים. ומרו אופתם אלא דאכלותא אדים כד נא  
 קליה וקדף עמי לנאש כלא ושמע אל ההד. וכלותא דא תכנר תדעין ודכיק לון לאעלא כלותיה:

סעף

יש אומרים שב ראש הענה וביום הכתרים משתד להאמנע קולם בתפלתם  
 אפילו בכבור: יי. יכול להתפלל בכל לשון  
 שיכזה והע בכבור. אבל כתיב לא יתפלל אלא  
 בלשון הקודש. ויא דהו' כשאול ככיו בגין  
 שהתפלל על חולה או על אדם אחר שיאלו בביתו  
 אבל תפלה הקבועה לכבוד אפילו יחיד יכול  
 למערה בכל לשון. ויא דאף יחיד כשאול כרכיו  
 יכול לשאל בכל לשון שיכזה חוץ תלשון ארמי

**קדוהר**: נח דף ע"ב סת  
**קוטטורא** יחדעבא מעללן בלשון  
 הקדוש. דעלמא. דעדת  
 אמתעמען ביה ולא חוו מעללן עלמן אחרא  
 בגין כך כתיב ועבד לא יכזר ממש וזג':  
**דאמר** יי. הן עם אחד (אפה אמר)  
 אכלם. בגין דכלהו כחדא ביחודא

במקום זה  
בפסוק ד'  
דל: ב

דא

מא  
הקדוש  
אביא עק

דל: ב

מא

זמן דמל אמלאכי הארת מבנין ונקדין  
 לכל לשון ואמנו ותחזיק אדם ידעם אלא  
 שאינם מקדין לשון ארמי מעני שהוא תגוע  
 בעניניהם להקדין אלא מעני ארמי  
 מעני אמלאכי הזה תגוע בעניניהם אינם  
 תלמידי בעדו כשמתפלל בו:

כי יחודא כלבון יעדון ויצלון בעשדיהו \*  
 יבדדון דדון כלח למעיה ובגן כן יבדדון  
 כלחע דלפא תה ככב ויכרתי אהב טאס  
 ואי בימא לשנתון אמא אבטלגו אלא בגן \*  
 דכלחון מעללון לשון הקדש והוא אמא קא  
 מעד לן מופא בגן דעשדא וטלגול \*  
 דעמא תלין מלון אלקס למדקא כוונה דלכא  
 וכדא עשדי מופא להווא אהר דעשו לקמא ועלדא אבטלגו למנהון עלא כינו להקדשא משקין  
 לשון הקדש כיון דאמלאכי למנהון לא אצלנו בעשדא בגן דהילא דלעגא לא ידע ולא אשקמודע  
 כד כלחון הקדש וכד אמלאכי למנהון אקמא מינהון ואבכר הקדשא להון תא מי דהא תלכ \*  
 דאמרי תתא כלחון הקדש כלחון חילא פמא ידע ביה ואבכר ביה למחון אמא לא ידעין ולא אשקמודע  
 ביה ועלדא לון כיון דאבטלגו למנהון תנדי ויחלל לבעת העשד דהא אבכר מינהו ולא כינו \*  
 למעבד ינדי כדעכא דהון:

אדר

הדברים האלה היה דברי אל אדם טעמה למעודו. על אהר דכתיב באריתא במחזה.  
 דא אמא דאבכר למנהון אמא אהו עלי. טאמרי וארא אל אדום אל יחזק ואל יקרב אל  
 עלי כלא אהר טעמה עלי חזר ודא אהו חזו לכל מזון עלון אבכרין מעניה בהאי תבאד דכל דיקטן אבכרין  
 כיה וכלא חר מעמא טעמה חר הוא דא כמטס ודא לשון הקדש אמרי כתי יופי מן אהר אהו באודיכא ועלדא  
 חיה לה חזו למקלום להבס דהוא להא דגל קצה באודיכא ופעא דא טבס אהו מעגו תלמי עלי \*  
 כעמא דהוה טבס מעלמי עלי לא ידע בדא כד תתלול ביה באבכרם ימא טעמא בגין דאזיחם לא קיה  
 מעוול וכוה עבל טבס כמא ובגין כך חיה טבס מעניהו כלחון הקדש כמולא דא עלום דכתיב אהר טעמה  
 עלי יחזה יחזק טבס פיה עלי מעגו תלמי הארת בגין לא יהא לן פעמא דקצה מעלל בהווא עבל \*  
 עלי דהא תלמי קדוש לאו מקדין עלחון כנוס איבימא עלא ידע והא כד יאל מולק לופא לעלון \*  
 וקדום מן מעל לשון הא אלא מעמא ידע אכל לא מקדין כמ לע מישי לא מעמיתין עליה דהא תלמי אהו  
 קמיהו מעל מאכ לשון אי תמא חזל דמאס איה מעלמי עלי אמא רבס אקלום אודיכא כמא לשון \*  
 לונקן מן עמאל הקדש אלא תלמי הוא קמיהו וכי אמריך לשי קמא למלאכי עלי כדדיהו דיעאל ינדי  
 ועל דא רבס טרה ומקדא כיה ולא תלמי אהו דהא כשעה דוכי קצה ככב פאזימא כתי עמין כר טבס אהו  
 מעגו תלמי עלי קדימי ועלמי אבגלי ביה באבכרם בארם טבס עלא ימחון ביה מעלמי קדימין נגל

אדר  
 אהר  
 אבכר

# תפילה

## הרב דלהיה ביהוך הקדש ושמירת האונק:

**דע** כי התרגום הוא אחוים של הקדושה ולשון הקדוש הוא קדושה ולכן בהיותם אחוה באחד  
 הוארך הקדושה לבידה להביאם פעם ופעם ובר"מנה כמעט תרגום שהוא אחוים  
 של לשון הקדש והוא מוד שמעך דכתיב והיא בתוכה פעם ואחור פעם לשון דברים ושעבר  
 פעם ולכן פעם מקראי ואחור לשון יחיד והוא אחד התרגום:

**ותראה** מעצבות קדש וכך הענין כמו שפירשנו בחזרה על היה דבר י"ח בתורה כי תראה לשון  
 תרגום לחיות כי לפי שהיה אברהם עגל כדי שלא יקראו בו מלאכי השבת כגלה לו  
 לשון תרגום והוא גם כן ואלא מעצבות קדש כי ואלא לשון תרגום ונתן הכתוב שאתונגעים למען  
 היתה ביאה זו בלשון תרגום ואחור מעצבות קדש בלשון ששבור העלם כיום שהם כפכות קדש  
 בלא יקראו בהם:

## ק"ב שולא להפסיק כנגד המתפלל ובו ה" סעיפים:

זוהר ח"י ע"ה דף ק"ב

**א** אמור לישב שתוך ארבע אמות  
 של התפלל בין תלפני בין מן הכרדין  
 כדרך להדתיק ארבע אמות ואם  
 עומק בדברים שהם מעיקוני התפלות  
 ואפילו כפדק איזהו מקומן אינו כדרך  
 להדתיק ויש מעביר עומק בקורה אע"פ  
 שאינו מעיקוני התפלות ויש מי שאומר  
 דה"מ מן הכרדין אבל כנגדו אפילו במלא  
 עיניו אמור ואפילו עומק בקריא אע"פ:

**ושמא** דכלי אמיר למעבר ארבע אמות  
 שתוך ליה ואוקמה להו ארבע  
 אמות לכל סמך כד לקותיה:  
**תא דהיה** כלפי דבר יש מעמד בגין  
 ידית ללפי עבדו מל מושב  
 וחד מעמד ואינן חד לקבל תרין דרגין מלא  
 של יד תפלה של חוש לבו יום וללה וכלי חד  
 אוק הוא תפלה מושב לבו תפלה של יד לתקן  
 לה סך לתקן תפלה וקשיט לה למעלה לחופה

הכי נט מקישין לה ברוח דדכתיב ויש משדקת ויש משדקת ויש משדקת והוא פירוש ויחיות הקדש  
 מלמעל דא כלפי מושב כיין כשאלת לבו מלא שאלה ויהיו מע לקבלה לה כדן און קייחוק קוד  
 מלא שאלה דהא כדן כדנרא אמתבר כנקבא ובגן כך לו יסמך בין נאלה למלה ובגן כדכתיב  
 קדוש קמי מלא שאלה נטל ל אמת לקבלה ואוקמה בשיעור כדכתיב כי יצר בלתי חס דאמי



במקור דבריה בני ליה לאינש למיקם בהומיה אמדקף :

**סעיף**

א. יאמי אמונך ש אים היצב בכל המעטלל חלוא ואינן יכול לעמוד כן  
ך עד שיגמור חזירו תפלה. מותר לנ ליש דהא מלאהו מעכית עליו אמעתי  
ך יואב: ג. אים היוצב יאב כמד ועמד זה כצדו אינו כריך לקום אהרי זה  
ו בגבול: ד. אסור לעבור כנגד התפלהים בתוך ארבע אמות ודוקא "

הם אבל כצדיהם מותר לעבור ולעמוד: **דודר** ח. איה דף קכ"ו  
**דמאן** דכל ספרי למעבר ארבע

אמות סמך לה ואוקמה להט ארבע אמות וכלומר כד לקמיה ז.

ז. אים האלים תפלה והיה אדם אחר מעבטלל אחרי אסור לעסוב ג פסיעת עד  
שיגמור מי אחריו את תפלתו. אים יעשה זה הדי הוא כשעבר כנגד התפלה וצריך  
להקדק בזה אע"פ אים האחרון התחיל להתפלל אחריו מאחר שכבר התחיל:

**ק"ג פי שנידמן לו רוח או עיטוש בתפלהו:**  
**ובו ג סעיפים**

א. היה שמע בתפלה ויבא מעטנו רוח מעטמה ממעתיק עד שיכלה הריח "  
וחוזר ומתפלל: ב. בקץ לבאת מעטנו רוח מעטמה ונכטעד הדבה ואינו  
יכול להעמיד עכמו הולך אחריו ארבע אמות ומנזיא הרוח ומעתיק עד "  
שיכלה הריח ואומנר כבון העלמים יכרתנו נקבים נקבים חללים חללים "  
ג. ידוע לפעך חרפתנו וכל מעטנו חרפה וכלימה כחיינו רמה וכולנה  
בעתנו וחוזר למקומו וחוזר למקום שפסק: ד. התקטעו בפלתנו "  
מעטמה מימן רע לנו שנראה כאילו נדחה מעאכינה אעטמנים לנו שיכתיק  
תמונה למעלה מימן יפק לו אכאם שעשים לו נתי רוח למטה אהעכאנא  
אל מעלה הוא נות לו למדס כך עשין לו נתי רוח למעלה:

**ק"ד שלש להפסיק בתפלה ובו ג סעיפים**

א. לא פסק בתפלתו ואפילו מלך יאראל אואל בעלמנו לא יאצנו



אבל מלך אמת השלם. אם אפער לו לקצר דהיינו שיאמר המלך הצדקה  
 וקופה קודם שיגיע אליו יקצר. או אם אפער לו שימה מן הדרך ימה ולא  
 יפסיק בדבור. ואם אי אפער לו יפסיק: ב"ה היה מתגלגל בדרכך ובא בהמה  
 או קרון כנגדו ימה מן הדרך ולא יפסיק. אבל בעשן אחר אין לו לבאת מעוקמו  
 עד שיגמר תולתו. אלא אם כן הוא בתחנות של אחר התולה כגון באלה.  
 נאר ואחר התחנות יכול לבאת מעוקמו אם כריך לבך: ג"ה ואפילו נחש  
 כרוך על עקבו לא יפסיק לדבר כגון לומר לאחר איסידנא. אבל ללכת מעוקמו

**הקונים דף לג**

לעגה דגליו צדי. שילול הנחש  
 מרגליו מעורר שאין זה העסק.  
 ודווקא נחש. אבל עקדכ כרוך  
 על עקבו פוסק אפילו בדבור  
 לפי שהוא מעוש יתר להזיק.  
 ונחש נמי אם ראה שהוא כעוש  
 ומעכן להזיק פוסק:

**כגונות**

דא כריך ולא יפסיק בתחנת סרי  
 ברכאן דאלוהא דאינון לקבל  
 ה"י עגושין דלולב טהה דאוקמהו מארי. תתקין  
 אפילו נחש כרוך על עקבו לא יפסיק בגין דהי"ו  
 עלמין איהו דאחיד בין יהוה אדני כגונות דא  
 ואהדי"ו הי דמלק למשכן אמת. ובגין דא אפילו  
 נחש כרוך על עקבו לא יפסיק כשהוא כורע בדריך.

ומה דאמרי אבל עקדכ פוסק בגין דהא אוקמהו וחי בהם ולא שיעור בהם:

דף ע"ג

סעניף

ד' אם ראה שור באה כנגדו פוסק שמרחיקין משור כס חמשים אמה ..  
 וממעמד מלא עינו ואם שורכים שמתקום ההוא מעוזקים שאדם מעזיקין אינו  
 פוסק: ד' בכל מקום אפוסק אם אהא כדי לגמור את כולה מוזר לכאש ואם  
 לאו מוזר לתלות הכרכה אפסק בה ואם פסק בג' ראשונה מוזר לכאש אם  
 באחרונה חוזר לכב: י' הא דאמרינן אם אהא כדי לגמור את כולה חוזר  
 לכאש כשמאמרין משעבינן בקורא איכל ואם עבר ואם בהפלקו דינו לענין  
 חזרה כדין ההפסקות האתעורות כאן במשענה: ז' ואיכל פוסק בהפלק  
 למ לקדש ולא לקדשה אלא אהתק ויבין למה שאומר העצ והוי כענה ואפי'  
 קראוהו לעלה למה אינו פוסק: ד' ודווקא בפני התפלה אבל אחר  
 אפי' ית בדכות קודם שהתמיל אלהי טור או טבוח אלהי טור כול ..  
 לעגב לקדש וקדשה וכדכונ ואם קראוהו למה פוסק ועלה:

ק"ה דין המתפלל שני תפלות: ובו סעניף א'

א' המתפלל את תפלת זו אחר זו כדיך להעבין צין זו לנו כדי הילוך  
 אכבע אמתות כדי שתהא דעתו מושבת להתפלל בלשון תחנון:  
 ק"ו מיהם דפטורים מתפלה: ובו ג' סעניפים

א' כל המטוים מקדש פטורים מתפלה וכל אחיב בקדש חייב בתפלה.  
 חוץ יתעלגין את המת שאין למטה כורך בהם אף על פי שהם חייבים בקדש  
 פטורים מתפלה: ב' ונשים ועבדים שאפולפי אפטורים מקדש חייב בתפלה  
 מעט אריא מצות עשה אלא הזמן גרידא וקמטם אהקישו לחינוך חייבים (מחכב):  
 ג' מי שתוכנו אמתותו כגון  
 מאפי' וחכריו מפסיק לקדש  
 ולא לתפלה אבל אפי' מפסיקין  
 בין לקדש בין לתפלה:  
 ד' מי שתוכנו אמתותו כגון  
 מאפי' וחכריו מפסיק לקדש  
 ולא לתפלה אבל אפי' מפסיקין  
 בין לקדש בין לתפלה:  
 ד' מי שתוכנו אמתותו כגון  
 מאפי' וחכריו מפסיק לקדש  
 ולא לתפלה אבל אפי' מפסיקין  
 בין לקדש בין לתפלה:

הרב זלמה

גדולה מצות קדש מן התפלה כי כפינו הקדוש  
 ואלהי החכמים אחד קודם אמתותם לא  
 הינו מתעלגין אף בהקדש מן קדש היו אומרים פסיקין  
 ראשון כי צומד זוג אלא כי מאכדש הוא בקדש דעת איברי המעבר ולכן כריך לעמוד עליו באכדש  
 עבות כירדן באמתות אחד מאכש בעתפלה:

ק"ז המסופק אם התפלל ודין תפלה נדבה וכו' סעיפים

א. אם הוא מופק אם התפלל מוזר ומתפלל ואינו כריך לחדש מום דבר אבל אם בריא לו שהתפלל אינו מוזר ומתפלל בלא חידוש ועל ידי חידוש מוזר ומתפלל בנדבה כלהפשיטם אידכה חוץ מהתלה מוסף שאין מתפללים אותה בנדבה ובאבת נ"ט אינו מתפלל תפלה נדבה כלל ואם התחיל להתפלל על דעת שלא התפלל (נזכר שכבר התפלל פוסק אפילו באמצע בנדבה אפילו) כולל לחדש בה דבר: ב. חידוש זה אצטרנו הוא שיחדש דבר בכל ברכה מבהמתכונות מעבן הברכה ואם חדש אפילו בברכה אחת דיו כדי להודיע שהיא נדבה ולא מובה: ג. אין כבוד מתפללים תפלה נדבה כלל: ד. הכוונה להתפלל תפלה נדבה כריך שיהא מעביר את עצמו וקריץ וזהיר ואמר בדעתו שיכול לבנות בהתלהו מראש ועד סוף אבל אם אינו יכול לבנות יפה קריין ביה לעבדו רוב זבחים והלואי שיכול לבנות בג' התלות הקדושות ליום:

הרב זלזלזל ס' כונת דק"ל

אחר צנעו התפלה משתקם בעומץ מעין יקדים החכין מעטו אלא היו זכריים להתפלל בלא היה חסון לקין וכמעט היו עשם בעשם ואחר החכין בעגהנו כריך תפלה לחזר העומין אלמקומם ואחר התפלה מוזר הדבר לבעות שהיה נאמנם וחוסר אותם החכמים שהיו מתפללים תפלה נדבה באמצע היום כדי להקיד העומין סתה עששים אחרים למקומם כגל:

ק"ח מי שולו התפלל לסבת טעות אונס או במזיד וכו' לב סעיפים

א. טעה ארמאנמ ולא התפלל אחרית מתפלל טעה אהים ראשונה טעה והשנה לתלומים ואם היטך לא יבא ידי תפלה שהיא בטלומעין וכריך לחזר ולהתפלל אותה וכן הדין בכל מקום שכריך להתפלל תפלה תלומעין: ב. טעה ולא התפלל טעה מתפלל ערבית אהים ראשונה ערבית והשנה לתלומעין טעה ולא התפלל ערבית מתפלל ערבית אהים ראשונה אחרית והשנה לתלומעין לאחר יאמר יאמר וכו' בבנת יאמר אשדי וא"כ יתפלל ית' לתלומעין ערבית וכן אחר שבת תפלה ערבית ק"ט ובכנותיה וקבלת ית' למנחת ערבית ותהיל אשדי להחמיק בין תפלה לתפלה ויתפלל ית' לשם תלומעין טעה: ג. הא דמאנמ התפלה שהפסיד דיוקא

בזמן תפלה אבל בשעה שאינה זמן תפלה לא: **ז** אין תלמידין מלא לתפלה הסמוכה  
 בלבד אלא טעה ולא התפלל אחת ולא טעה מתפלל עבדית שהם אחכונה תלמידי  
 מנחה אבל אחת אין לה תלמידין וכן באר התפלה: **ח** אע"פ אין תלמידין אלא  
 לתפלה הסמוכה לה אחרת תפלה או תפלה שהפסיד ואין להם תלמידין אלא כזה להתפלל  
 אהם נדב"ה ויחדש בהם שום דבר הדשות בידו ונכון לעשות כן: **ט** עבר כל היום ולא  
 התפלל מוסף אין לה תלמידין: **י** חזיר ולא התפלל תפלה אחת אין לה תלמידין אפילו  
 בתפלה הסמוכה לה. ואם יבא להתפלל אחרת נדב"ה ואינו כריך מידוש אם מתפלל אחרת בתפלה  
 הסמוכה לה: **יא** מי שלו התפלל בעוד שיאלו זמן להתפלל מעט שמכור עשויין יאכלו  
 זמן אחר שיגמור אותה עסק שהוא מעט ע"י וכן כ"י כ"י עבדה לו השעה וכן מי שהיה  
 בנדר כבודך תענה שלא יבא ליד הפסד וע"י כ"י הפסיד מלהתפלל וכן מי שהיה שכור ולא התפלל  
 כלום חשבים אנוסים ויא להם תלמידין: **יב** טעה ולא התפלל מנחה בע"ב מתפלל עבדית שהם  
 על שבת הראשונה יל עבדית והשטה לתלמידין: **יג** טעה ולא התפלל מנחה בארבת יתפלל  
 במצות שבת. מצדיל בלאוונה ואינו מצדיל בשעה ואם לא מצדיל בלאוונה והצדיל בשעה  
 שבה עתה לו ראשונה לא עליה לו. ואם הצדיל בעתהן אלא הצדיל בעתהן יבא: **יד**  
 טעה במנחה על שבת והתפלל את לא הזכיר על שבת. מתפלל בעצמו עבדית ואינו  
 מצדיל בשעה יתפלל אחרת בתורה נדב"ה ואינו כריך לחדש בה דבר. וזה אם לא הזכיר  
 יעלה יבא במנחה על **טו** הטוע ועוכר מאודע אר ימים בתפלה שלא בזמנה  
 לא היו הפסקה:

צ"ע  
בסימן  
ע"ב

**קט"ו דין צדק יתנהג יחיד לכוין תפלתו עם הצבור:**  
**ובו ג' סעיפים**

**א** הנכנס לבית הכנסת ומצא צבור מתפללן אם יכול להתחיל ולגמור קדש  
 שניע ש"ך לקדושה או לקדיש יתפלל אם אין השעה עבדית ואם נכנס אחר קדושה אם  
 יכול להתחיל ולגמור קדש שניע ש"ך למודים יתפלל ואם לאו יתפלל וזה אם יכול  
 להגיע למודים או לאחד מהצדקות שאותם בהם כשיגיע ש"ך למודים יתפלל ואם כריך  
 להתחיל כד' למען גזולה לתפלה ונדרמן לו למציע ש"ך למודים כאחא באמת מהכנסת  
 אלא באר ש"ך ענין אבל אם הוא בתחלה או בסופה לא יאמר ש"ך אומין בתחלה בכמה ארבעות  
 אלא בארבת ובהודאה: **ב** אם מתחיל להתפלל עם ש"ך כשיגיע ש"ך לקדיש יאמר



הפלה

עמו מלה בתלה כל הקדושה כעמו שהוא אומרו וכן יאמר עמו מלה בתלה ככח  
האל הקדוש וככח שומע פלה וגם יכין שכשיגיע ש"ן למגדים גיע גם הוא ו  
למגדים או להטוב שמך ולך נאה להודות כדי שיאחה עם ש"ן במגדים: ג' יתרו  
השעוד בתלה וכא הגיע לתקום קדושה היו הכבוד אומרים קדושה דמי דכח  
אינו אומרו קדוש עמהם אין הקדושות שונות ונכחה דהוא הדין אם היו תכבוד אומרו  
כתי שמינו אומרו עמהם קדוש אלא ישתוק ויכין למה שאומרים דאומעכשעה:

ק"י: היצא לדרך ופועלים וסדרת הפלה הדין: וכו'  
חטע"פ"ם

כשעת הדחק כגון שהוא בדרך או שהוא שומע בתקום שהוא כבוד וכא  
ש שפיקוהו או שלא יוכל להתפלל בכוונה פלה ארובה מתפלל אחר  
ראשונות הדיננו שהיא כוללת כל הכרבות האמצעיות וזה נוסח  
הדיננו אלהינו לדעת את דרכיך וזה כנגד אתה חמון: ועול את לבבנו  
ליכרתך כנגד השיבנו: וסלות היה לנו כנגד סלת לנו: להיות גאלים ו  
כנגד גאלה: ורחקנו ממכאוב כנגד חלאינו: ודאננו בטובת ארצך כנגד שכת  
השנים: והנפלים בארבע כפופת הארץ תקרבך כנגד מקרבך נשתי עמו  
יגאל: והתועים בדעתך יאטמו העשבים על דרכיך כנגד כדקה ומשפט: ועל  
הראשנים תקף ידך כנגד שובר איבים: וישמחו כדקים כנגד משען ומצבות ו  
לכדקים: בבנו ערך וסלקון הכולך כנגד בונה יבואלים: וכא עמית קדן  
לדוד עבדך וכעבית עב לבן ישי מעימדך כנגד מצמיח קדן יסופה: וטרם  
קראת אתה הענת מרס נדבר אתה פאמע כאתה יי' השנה ומאל בכל עת  
ככה וכנהק ופודה ומאל צדך אתה יי' אומע פלה הדי אומע פלה יי'  
ואומרו אחיה ג' אחרונות וכרך לאומרים מעממד וכא גיע לביתו אין כדך לחזור  
ולהתפלל ואינו מתפלל הדיננו בימות הגשמים ולא במזבחי שבת וי"ט: ג'  
התועים שעשים מעאכה אכל בעל הבית אם אינו נותן להם אכר חוץ מעשודתן  
מתפלל יי' אבל אין יודים לעצ התיבה ואין נאמין כפיהם ואם נותן להם אכר  
מתפלל הדיננו והאידנא אין דרך להקפיד בכך ותמתמא אדעתא דהכי מתכדין  
אובם שבתלנו יי': ג' ההולך בתקום גדול תיה ולמנים מתפלל פלה קכרה

לכ"ו

וְהַיְהוֹדוּת מְלֵכֵינוּ וְזוֹת נִסְחָח רַבֵּן יְבוּלָמֵס צְרִי עֲנָךְ וְיִרְחַל מִדּוֹבָן וְדַשְׁרָן  
 קָרְבֵי יְהוּ יָזֶן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ וְחַי שֶׁהָיָה לָבֵן אֶחָד וְאֶחָד כְּדִי לְרַעְיָתוֹ וְלִבֵּן גִּיּוֹר וְגִיּוֹר לִי  
 מִחֲמוּדֶךָ וְהַטֵּב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה בְּאֵי שִׂמְעוֹתֶיךָ עִבְרָה וְעֵי וְעֵי קִטְרֵי שְׁמִיךְ יוֹדֵעֵן  
 לְפָנֶיךָ צְרִיכִים יִזְמַן צְדִיק לֹא לֵב חֲשׂוֹתֵיךָ וְלֵב אֲחֵרֵיךָ וְנִמְצָא חֻקֶיךָ בְּדִרְךָ  
 כְּשֶׁהוּא מִתְּלֵךְ אִם חֵינִי יִכְוֵל לְעִמּוּד וְזֵס יִכְוֵל לְעִמּוּד עֹמֵד וְכַשֵּׁינֵי לְשׁוֹב וְיִתְקַדֵּר  
 דַּעְתִּי חוֹזֵר וְנִמְצָא תְּלַת יְיָ וְאִם עֲבָרִי זְמַן שְׂתִי מְלַלֵת קוֹדֵם שִׁדְדֵנִי לְיִשׁוּבִי  
 הָיוּ כִּינֹן כְּכַח יוֹזֵן לֵב מְלִמְזֵן כְּמוֹ שֶׁנִּקְבְּרָה לְעַל מִינֵן קָח : ז' דִּיזָא לְדִרְךָ יוֹ  
 יִתְלַל תְּלַלֵת הַדִּרְךָ וְזוֹ נִסְחָח יְהוּ רַבֵּן מִלְּפָנֶיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ יִתְלַלֵנוּ  
 לְעוֹלָם וְלְעָבְדֵנוּ לְעוֹלָם וְיִתְעַבְדֵנוּ וְיִתְבַּרְכֵנוּ וְיִתְבַּרְכֵנוּ לְעוֹלָם וְלְעָלְמֵי  
 עָבָד כֹּל אֵינֵי אֲדָבָה כְּדִרְךָ וְתִנְנֵנוּ לָחֵן וְלִחֲסֵד לְרַחֲמֵיךָ עֲשֵׂה וְעֵשֶׂה כֹּל דְּרֹאנֵנוּ כִּי  
 אֵתָה שׁוֹמֵעַ תְּלַלֵת עֲנֵךְ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמֵיךָ בְּאֵי מִשְׁמַע תְּלַלֵת יְיָ וְצְדִיק לְאֻמָּה בְּלִי  
 רַבִּים יִשְׂרָאֵל אֲפָרָה יִשְׁמַע תְּלַלֵךְ כְּשֶׁאִתְעַבְדָה וְאִם הִיא כֹּכֵב אֵין צְדִיק לִידֵךְ : ז' אֵין  
 צְדִיק לְוֵתֵר אֵתָה אֵלֵךְ עֲשֵׂה אֵתָה בְּיוֹם אֲפָלֵנוּ אִם יִנּוֹת בְּעֵבֵר טַמְעָעֵךְ הָיוֹם יִבְלֵ אִם  
 דַּעְתִּי לָלוֹן בְּעֵיבֵר וְאֵחָבֵךְ עֲמֵלֵךְ וְזָא עֲמֵנֵךְ לְעַבְדֵךְ חוֹזֵה לֵךְ אֵן לְשׁוֹב לְפִתּוֹ כְּדִרְךָ לְחִזּוֹר  
 וְלִהְתַּלֵּל אֵתָה עֲשֵׂה אֲחֵרֵת : ז' הֵרֵב רַבֵּי מִעִיר מְבֹרָחֵךְ כְּשֶׁהִיא יִזָּא לְדִרְךָ  
 כְּשֶׁנִּקְדָה הִיא אֲוֵתָה אֲחֵרֵת יְהוּ רַבֵּן כְּדִי לְרַחֲמֵיךָ לְבִרְכַת הַגְּזוּלָה חֲסִדִים וְכִהִיָּה  
 כְּכַח הַמְעַבְדָה לְחִבְרָה אֵין צְדִיק לְהִתְחַלֵּל בַּה כְּדִרְךָ : ז' אֲוֵתֵךְ אֵתָה אֲחֵרֵת יוֹ  
 שֶׁחֲחִיק בְּדִרְךָ וְאֵין לְאֻמָּה אֵחָבֵךְ יֵשׁ לֵנו לִינֵךְ עֲרֵסָה אֵבֵל עֲמֵנֵךְ מְעַבְדָה לֵךְ  
 יִחְתֹּם כְּדִרְךָ יִשְׂרָאֵל אֵתָה מִלְּפָנֶיךָ יִתְעַבְדָה אֵתָה כֹּל זְמַן שֶׁהוּא כְּדִרְךָ וְשִׁלְבֵד אֵלֵךְ  
 הַגִּיבֵךְ עֲרֵסָה הַמְעַבְדָה לְעַד שֶׁכֹּזֵה לָלוֹן בַּה יִשְׂרָאֵל וְאֵין יִתְעַבְדָה אֵתָה כֹּל כְּכַח  
 ז' הַנִּכְבֵּשׁ לְפִתּוֹ הַמְעַבְדָה יִתְלַלֵךְ יְהוּ רַבֵּן מִלְּפָנֶיךָ  
 הַיְהוֹדוּת מְלֵכֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ אֵלֵךְ אֲכַשְׁלֵךְ בְּדַעְדֵךְ הַלְבָה  
 וְיִשְׁמְעוּ בִי מְבָרֵךְ וְשִׁלֵּךְ אֲחֵרֵךְ עַל טְהוֹרֵךְ נִמְצָא  
 וְעַל טְהוֹרֵךְ טְהוֹרֵךְ וְלֵךְ עַל הַיְעַתְרֵךְ אֲסוּר וְלֵךְ עַל  
 הַאֲסוּרֵךְ מִתְעַבֵךְ וְלֵךְ יִכְשְׁלוּ חֲטִיבֵי כְּכַח הַלְבָה  
 וְאֵשְׁמַע אֵתָה בְּהֵם יִשְׂרָאֵל וְכִי אֵתָה מְעַבְדָה הַמְעַבְדָה יִתְעַבְדָה אֵתָה אֵתָה  
 חֲלָמֵךְ יִשְׂרָאֵל בְּיִתְהוֹמְדָךְ וְלֵךְ אֵתָה חֲלָמֵךְ עִם יִשְׂרָאֵל קְרִינֵי שֶׁאֵין מְעַבְדָה וְהֵם מְעַבְדָה אֵתָה עֲמֵל  
 וְהֵם עֲמֵלֵם אֵתָה עֲמֵל וְיִתְקַבֵּל אֲכֵר וְהֵם עֲמֵלֵם וְאֵינֵם מְקַבְּלִים אֲכֵר לֵךְ וְהֵם לְכִיסֵי אֵן

**צוּרָה** ז' אֵתָה כֹּהֵה נִכְבֵּשׁ כְּכַח  
 הַיְעַתְרֵךְ הִיא אֲוֵתֵךְ תְּלַלֵךְ  
 וְעֵינֵי יִתְעַבְדָה יְהוּ רַבֵּן וְז' אֵךְ  
 הַיְהוֹדוּת מְלֵכֵינוּ לֵךְ שִׁמְעֵתֵיךָ אֵתָה  
 וְנִכְבֵּשׁ לֵי אֵתָה כֹּן הִיא אֲוֵתֵךְ אֵלֵךְ  
 אֵלֵךְ שִׁמְעֵתֵךְ כֹּהֵה מִינֵךְ קְרִינֵי  
 הִיא יִשְׂרָאֵל בְּיִתְהוֹמְדָךְ וְעֵינֵי  
 וְז' לֵךְ הַיְעַתְרֵךְ אֵתָה מְעַבְדָה :

מגוש

קפא  
קפא

# תפלה

דן לתיי העולם הפא. והס רכיס לבאר אתת. יעד פאן :  
זו דור אלך דף קסו:

**אדרהבי** פרו חד ואכס מניה ואל לה. ולפס שעתא קב לבדיחו. אמר לן זמינא דנא  
למיטאל וקו בלה בעמורא חזק דרית דנא דוד בר גס קקאיש על פתחא דבן  
עדין ואינן כדובן אהדו ביה לא שקרו לה למיטאל תין והיה בעצרא בנייה וכוונ צחוח על גבי  
פתחא ומיטנו לבגדי קייא דתין. השאף דו מעבנלי כל בנ ומקפת למיטאל לגבי מלכא ומיטאל  
למיטאל בדיניה. ואקטא למיטאל לבו. וזא חבירא אמרדיך למקד גינן. דכרונא הנה מעבר  
כל אטון כנ מעקפת דלכחון כנשיין דשאף קוד ומיטאל. נטול פתחא מלך ויהב לה שמינן.  
אמר מלך דא וענין במה דתין עד דעק נקד. פרוח דריויהו ור"ש טעל פתחא וזמנא מיה דחמאסין  
תין כל דחזא ומיטא. כללש חמס שרנא ונפל ביה שיעא ודמק עד פתחא. כד נהר יומא קסי עלה  
הקא פתחא ומיטא מא אינן פרוייהו אגין. אמר לה קס ד זכאה חולקך קס. בניקד חנינן על  
זכנין לבנה סרין עלאין. כמז חזוד אחיו לך כד יכבו דמו ללאה לך כל מז חזק בעגדיש  
מקצבא עלאה טק לבן. ואמר שאילג כלמיה כד יומאין. אגדיה כד יומאין בא טע לה  
מכזה יומן לית מאן דיקרב לבניה יזכאה איהו. דר כד פרוחא מובק בניקד שאלגא ומיטאל  
לך כנ מעקפת דכא ומקבלי על דיכלא חזא דמיטאל תין. ודינו דנא כדחא בר גס קקאיש  
על פתחא. שאנה לרקן דמו ללאה. אמעמר ר"ש על דא. אמר לה לא תצטער ל כל פתחא. אנת  
דינע בלל ללא בלחוק. אמר דנא דריונו עליה דינר משיח דלהי דהא בר גס לבר בדהא  
צמח ארבעין יומין. למקס מן יומין ועצין לה כד מיטאל בעצרא כעדיש שפתא ופלגא. וכל  
לא בנן דיומא חזא חזק יברייא היה פריש על באריותן כד סוסא לחד מלח. ידעיה בר  
גס דיתכלל ביה אמר לתברייא שקולא גימחין מדי. ובנן למקדו חזריא אפול בדהא מלכ  
ואכסקו. והוא סופא דגרים מא ברין. מינן לה חזא דנא קטל בן ללא כנ קבד למקדא סנא  
מאודיקא אפ כלל אטא. כייג דינה ועקו כלבנ מקצתא. ואנא שאילג דמו דנא ביה דיומאין  
שאל שאילגא דא. ועד חזרו ל מיה דלא דעטא ומקדית דנא:

## קיא דן סמיכות באופיה תפלה: וברו ג סעיפים

א עדיך למקדא מאג לבלה על ימיק כיעדים אפ באמן אמר גל ישראל ולא כנס  
למקד חזק תיאד שפתי תפתח:



הרב זלחה

**טעם למען ק"ש** שהיא מדרגת אוריהא מושיב והעמידה דרבנן כעונם  
**קדם** שזדונוג לן בשערה כביך אהו להם עומין ולבך בשאן בהיכל אהבה אשר הוא מוד  
 היטין ומעין במהל כמל נשאים שוסר ימן לעשר הזווג השלין אל אלו שבאלות כדי  
 מעל די זוג אלו יולדו וימשיכו עומין למן ויזדונוג גם הם זמן אהב עשערה נמלא פי עין ק"ש הוא  
 סינה זיוג אלו והוריהם עומין בזון ואהב בשערה הוא זיוג זון ולבך גדולה נמלט ק"ש מן התפלה  
 ולבן רבנו הקדוש וארז החסידים אשר תורהם אומנותם לא היו מתפללים אך בהצטע זמן ק"ש היו  
 אגרנים פסוק ואזין כי צמוד זוג אלו כי שאר ק"ש הוא בקין לכת אבדי העיר ולבן כבדך למסור  
 נפשו כמרכב תורה סידין באמרו אהל תשאב עשערה אך להקרינו עדין עבדיה אין  
 אש חיים ליום שמועד כמו בשערה שאז אנו בשלם האכלת ויהי פכר כבד כל  
 אלו קודין כדכונ ווארם אכבה לביהם זוג אלו עולם מעוד אין בנו כח לשדרו כדוקנו  
 בשלם האכלת רק בהיקנו עבדיה אז אנו מעשרים זוגם כי הוא עולם מעוד וכין שאנו  
 עבדיה אין אנו כריבים לקום ולבן אנו אומרים פסוק התורה פשה שיעש בשלם הכאה כי פ' שיע  
 איה אל באכלות רק עשעה זוג זה על די הכערה ימן דבהיכל אהבה דבדיה נמלא כי פד  
 ק"ש זו לאוג אלו ולבך עומין למן וידו עומין אלו עד היכל אהבה דבדיה ואז ככל כעלבת לעלות  
 באכלות ליעשות פלגון נעור :

**אנו** תיקדן בשערה שאל אלו ואז מאירים בזעיר מוד עומין וגם ענוקא גסכן ואל יורד  
 הוא למעב ונמלא כי עבב חוד זה אז עשה לו ולה עומין וז"ל טעם כי הק"ש היא תואור  
 והפלה רבנן פיוז כי ככר בארנו כי נהי אלו הם מאירים בעלבות שמוד ארבע עומין שבה  
 אך עבב יחוד ק"ש יודים איה גסכן מה ארבע עומין תלמעל יתעש ימן אלו ז"ל כלה תירבטן  
 כי רבנן הם נהי כי הם נקראים פלגני חסידים פריים עלום עולם מאמר וכל ענין לתורה יתן הם  
 כנאים נמלא כי בארנו רגע אל יחוד ק"ש הוא יתר האכה כהם תעשה אעשה עתלה כי אהב כך  
 אין אור זה עכר וימסקל הוא אמר ק"ש ואהב אנו מערדים כל הוא ברע"ה איכים ברע"ה תבוא שי  
 בק"ש ולבן הם פרייות הורה מוד הורה שכתב יתעש : כנתי הכונה בעלמה כי בייחוד ק"ש  
 שהיא זוג אלו למען לשער הנקרא כונה אכבה שיאלת תאלץ כנודע אצרו ק"ש מדאוריבא  
 והתפלה שהיא למען לקבא תננה דזעיר הנקראים רבנן נבאים לנקטא הנקראת תפלה לזה  
 אצרו תפלה מרבנן אל כי ק"ש אנומי חידים אלו עבדיה לזה ענוקא והפלה שהיא באכלות

עשערה :

ק"ג

# הפלה

## זוהר חיי שיה קל"ב

**היא זקני** אלוהא דברנא מעמוד שבין דרבי צוהי כנהו מד תינוסכומד מעמוד ולבנותיה  
 לקבל קדין דכין הפלה שלד והפלה של ראש לגבי יום ולגבי זמן. אוקה הא הפלה  
 מייחד לגבי הפלה של יד לאבקין לה כמאן דאבקין לבנה קשיטת לב לאסא לפופה כבי טעי מקשיטין  
 לה כדא דהרמבאם ועוד דאיה יוצר תשרבים ואשר תשרבינו והאופנים ומיזב הקדוש וכו'. ועל דא  
 אלוהא מייחד כיון דעאלה לגבי מלכא שלמה ואיבו אבי לקטלה לה כדין אמר קיימין קמי מלכא ו  
 עלא דהא כדין דכורא אהמכר ענוקטא ובגין כך לא יסיק בין גאולה לפלה ובגין דברנא ו  
 קאים קמי מלכא עליה עגל ארבע אמות לאגביה ואקטעה דבא שרא דמנוטא דיוצר בלא וכל  
 מה דאמי כמנוטא דכורא טעי לה לאיניש לאיקום עקיניעה ואזדקף כנוטא דא כד איהו כדע כדע  
 כדדקי. וכד איהו זקף זקף טעם בגין לאחזאה אטרא דכורא עלנוקטא :

## דבר זלזה כונת דף ק"ב באריך

## טעם למה גיין אומרים קדיש בין גאולה לתפלה:

**ואומעם** מוד המלכות של הכריה היא בהיכל השביע העליון של גאולה כמו שבארנו ביקיעוד  
 זהו השיר מלכות של זה בבית של זה כי כל זה הוא מעשרת היד ודעתה לשמה אך יא  
 הפך אמר והוא כי כל כלות מלכות דאזלות בכל שאר פטרות אלה הם מתגשמים שבא איהו כדא  
 בדיאה אך כל שאר העולמות אין מתגשם כל המלכות רק החלק השמימי שבה לבד בהיכל חמשי  
 אלעולם שלמה המעמד ולכן המלאכי כל עולם ושם אמו אומרים קדיש כגון מלאכי שין בדיאה  
 לאזלות כי אם כל כלות המלכות דאזלות היא שבאש הכריאה ואין לה מעיבות גדול מעה ואין  
 אורך להעלה הכריאה כי הכי היא קאורה עם המלכות דאזלות לגמרי וזה עוד מעיבות גאולה  
 לפלה איהו בדיאה מעלכות דאזלות :

## זוהר יחיד דף כ"ב ב

## לסמך גאולה לתפלה

**היא זקני** באלוהא מעה פתיב אנא ייזכור טא את אשר התהלכתי לפניך כמען הכא זמור בבית  
 קדישא כדקא יאות שאנת ופוז שלם דאהבטן בכל מיני דזי מהימנעא דכלוקי  
 באמת והטעם בשמך שיהי דממך גאולה לתפלה והא אוקיענא והא אוקיענא חבדייא דאבתון  
 ליחיד חונא כדקא יאות ובגין כך ובין חזקיהו כפי גדול דליבתרעא דקיעא קיעה דעשין גאולה

לא יהיה מלאך הגואל דדא איהו דאשתת כל פרוקא דעלמא וזה אוקימנא :

בחד קיימין הלב סמרי געטן ואינן להטין גו אלהובא חדא ונהוה שלהובא נפיקא  
עמטרא דידום דאיהו ימנא ואינן געטן מהפריטן להלב סמדין יחד סלק לעלא.

וחד עמיה לכהא וחד דאמז וננו בשעתא דמשא נהי גזונא חדא הווא דסלק לעלא נפיקא

והווא גונג איהו גונן חוור יתיר יחורו - אחרא ועאל בהווא שלהובא ואכמבע זעיר ולא אמנע

וקיימא הווא גונן לעלא על רישא דהווא אדרא ובשעתא דישראל עאלין לבי כנישתא מעלן

לנקיהן כד עמון נגאל אדאל ומצטן גאולה לתפלה כדן האי חור<sup>111</sup> אסלק על רישא דאדרא ו

ואכעביד לה כהרא דקיימא וכנזא עיקר ואמר זכאין אהון עמא קדישא דעבדי עוב קמיה

ד"שה וזא דא והטוב בעיניך עמיה דמונך גאולה לתפלה בגין דהא צההיא שעמא דסלק

הא גען על רישא דהווא אדרא אכפר האי כדיק לאתחברא בארז דאלמריך כדתימו //

ומביבו כדווא כדעמא וכל שייפין כלהו מהמדין כתיאובתא חדא אלן באלן עלמין עתתאין

וכאכטן כלהו נהרין ומתלהטין וכלהו קיימי בחבורא חדא עהא כדיק דאקרי עוב כ"א איעבו

כדיק כימנע ודא עמזב לכלהו בחבורא חדא כדן כלג בלמיא עלא ונתא כנשיקין דעמא

קיימא עמא בחבורא דבי אדרא : עוד כדף קנ"ב א"ס : וקרועה דף קנ"ג :

### חרב זלזלה

אין לועד העשירה דאחריה ודעמנה כי אם שלחש ואחר כך ואמר חזרה בקול כס :



למעלה באיגרת וכל שאם העלמות בולגרי זה חזה עד אמתאים פלם כללים בהיכל קדש קדשים של  
בכירה והוא בלול בעלכות דאגלות ועתה נבאר מדר ברכה זו :

סעיף שני : החזן כשתתחיל י"ת בקול רם חוזר ואומר אדני אעתי תפתח

זמנת : כפי הכחש למעלה כ פשוט אדני  
אעתי וזו הוא כפי כל קדש קדשים דפתיא  
וככנס באגלות וזה בשמחה דלמס אספן  
ספר כיון אפוד נבנתה התפלה עם אגלות  
אחמא כריך לאמערנו בחזרה ונראה ל. כי  
אין הזוג בעשה דזון כי אם בעתידה ולזכר  
זה כריך לומר פשוט זה כי אדני ותהלי  
הם במינת דחל וגם דת אדני אעתי קעבר  
ופי אשתו וצדיק המוכה עם תיבת  
ברוך ולכן כריך לאמערנו בתפלה וואחב  
באלה קצין לדוד ודוד דת אלנו דעתה  
לאמערנו ולדעו שפבר היא אגלות כריך

ופי יגיד תהלתך : ג' אם  
עד אלא קרא קדיאת שמעב תנאא כבור  
מעללן לא יתעלל עתהם אלא קורא  
ק"ש ואח"כ יתפל דעיסמען גאולה  
לתפלה אפילו ביחיד עדיף מלהתפלל  
בכבור בלא ממעכת גאולה לתפלה :

היא אכל הדעת ולכן לרמא שהזוג בחזרה פנודע לכן כריך לאמערנו בתפלה :

ק"ב ישלח להפסיק לא בג ראשונות ולא בג  
אחרונות : ובו ב סעיפים

אנ יאכל אדם כרכיו לא בג ראשונות ולא בג אחרונות ודווקא כרכי  
כבוד יחיד אבל כרכי כבוד שרי : ב' אין לומר טיטמים ולא קדושת בתפלה :

ק"ג דיני הכריעות ב"ח ברכות ובו ט סעיפים

אלו ברכות אשוחין בהם באכות תחלה וסוף ובהודאה תחלה וסוף

# תפלה

ואם בא לשחוק בתחלה כל ברכה או פסוקה תלמדו אותנו שלא יחזק אצל  
באמצעותן יכול לחיות:

## תקונים דף ז"ב

ר"צו תלמוד דאמר ביה בפלוגתא ארס לזפת ביתי וביה כל הזקוף זקוף בשם אבל לגבי

ימוד כל הכורע כורע בצדק ה"ד ככוכב לבא צדיק:

**דף**

מארי דשמינה דפקין לפכחא דאינון כדעון ופגדין למלכא צלנתיין כמות לאעבו  
כל הכורע כורע בצדק וכל הזקוף זקוף בשם כורע לגבי אדע צדיק דאמר  
פיה וחמלין שלמה פרוי וזקוף לגבי יחור לחכא לון תדוניהו כנונא דא ואהדוניהו יג  
בלו מלכא צינא זכו ואינון בד פלקין לעלא טאמטיבון כמה מיטן מקבלין לון על גדפיהו  
ופלקין לון על תרעא דהיכלא דמלכא ימידי דאלין דפקין לפכחא אונפין זכו קודם מלכא ו  
בניניהו מעי מלכא לעפרת לון ואלין אינון דמטעלן קדם מלכא כחמא ואלין מעשה שעבדון  
כחמא י ימידיס קדם מלכא מלכא יהיפ לון מלכין דלחון ימידי הא טאמונכא אמידת כהן  
ואולפת זכו בגיטיהו קודם דיפקין מעי היכלא ואמרת כעון עלמין אלן אינון דהונו טבסין ל  
כענונפא דמנא דלצית כחמא קדיין ובלת שאר חלנין לכל ספור ובלבין וקדין עבדי מלכא  
ימידי מעי ק"ה מלכין דמככבא לעלא לון כענוניהו ולפכחא כהן מאכר לאכר ולכמה עליון  
תכל מניין מלכא חכמה: **זקוף פחמדין דכא:**

**אל**

כל הכורע כורע בצדק וכל הזקוף זקוף בשם וזקיפות ד וכדעוד ארבע  
הא הכא חמז דאלן זקיפות וכדיעבד מעליך ומציא למי שאכרעב דוחות  
ייעלם עלני מעלה מעריד למי אהצמיס והאריך עלני ואינון בית פמכין שמיס וארץ ו  
וד רוחי לקבל מלכא דמלכא קדמאין וילת כחמאין כעשה שלום כדכונני ד כדיעב זקפה  
למיאלא וכדיעה וקיעה למלכא והא איהו בוקן שלום לשמאלו ניחנינו לעימאל רבו  
ולמען רבו הא מינון תריסר בין כדיעבד וזקיפות כחון עלב ענינון ככר שיה כהן  
הו נענונין ג כל פגם ראש וגוף וזכ דכדין לעבדע ב"ה חולין פלקין עלב מלך ט"ב  
עינון דק"ה נהדין עלב דכדין דאציטא וקמט עליהו ואקדריא עמדיה דכדיעבד כחלה  
מה וזכדין להקמלה בשם ב"ה עלמין ולכענ זקיפות בשית כדכאן דאיהו תלמיט מלך  
תלת כדכאן קדמאין וילת כדכאן כחמאין ולעבדע ב"ה עלמין והא איהו וז' כל הכורע כורע  
בצדק וכל הזקוף זקוף בשם ב"ה שמיטא דאמטיביתא וכדין וז' עלמא סינר ע"ה ואמען זמנין  
ב"ה י"ב ו"ט ו"ט עלמא אמיד צדיק וברייה וכלהו פלקין ח"י כדכאן דלמלך יוגל"ס:

# הפלה

## הרב זלזקה כונת דף ס"ב ס"ג סדר הזכריעות

ברוך אתה יי אלהינו ואלהינו וגו' כדרך לבדוד שתי כריעות ולקחך שתי זקינות כאשר  
 אמרו ר"ל כל הבורע פודע פודע בברוך וכל המוקף זוקף בשם הכי שתי כריעות ואת  
 זקינות והכונה היא שברוך כריעת הגוף ופאתה כריעת שמה שהיא כריעת חלא וזהו ד'  
 נצי ה' : יהוה זקיפת הגוף והוא ה' תתאה לגבי ז' אחד כך זקיפת חלא וזהו ה' עלאה  
 לגבי ז' :

ברוך אתה יי אלהינו : כאן לדרך לבדוד שתי כריעות ופתי זקינות כשברוך ה' לנצח :

### זלזום אדאה פלוט : מעשהך מן הדם זאה

לילך בא לחצו חצן עט חלא לא לבידה פה פתת תא"ס דאיתי בחלמי. לערמי החכם  
 באה"ד יוקף קארז נ"ל יאב עלכסא תאב תולד עוטו מלידס ולא הכנה שמה הי  
 דני יאכיס חכמים רשים מאין מטטר מחברת טעה לנגיד סט"ד יחק שולל נ"ל ולדנינו סט"ד  
 יקב כי רב זל'. ולהכס סט"ד שטאל סט"ד ולחכס סט"ד חפין. ולהכס ה' יקב אל ג'  
 ולהכס ה' אכרס מאלל תג"טה. והיה חכס אמר קדוש ק"ף זה ה' שר טי שם ה'יה טכאה  
 כזה אטע"ה ק' : הפשטס "כה" : נטעסס ל' נ"ל : הפשטס ה' כ"ה הדי הפל כעטן ק"ף טלא.  
 ואב ל' ד' קדוש עלים ה' ועס א' אכרס ק"ו קדוש כעטן יג' כעט"ל אחד אל חכס אד' :  
 א' קדוש כעטן ה'יה פא"קבא תכ"פץ השלה א' . וה' ד' כעטן ה' תכרס עם א' אה"ב קדוש  
 והיה כעטן אה"ד יתאחד ה' יג' האשין עם זה והיה כעטן ה'יה . נאס תכ"פץ עלה פדונה ו  
 ולכן אמרו חז"ל אין קדו"ס יופים כטחב טענה פרומה . וכסוד העשול הפכו חמים לדין א'  
 ולכן טא טא טענה הכיטה ג' אמה אדפה לכך מה אענתו . יחזנה לעטן האשין אה"ד כריטה  
 קדו"ג העונן ג' אמה ק"ף תכ"פץ כ"י . נס תאב סט"ד אל אמה קדוש ק"מץ חלם והס כ"י  
 ה'יה נמלא אשולב קד"א פאכרית ועדות א' ד' אמות והנה ג' טעסס ק"ף עלים יכ"שע  
 ועס י"ל אטאר (כדרך פכודי) ה' יג' אמות ועס חכס אטאר ככאמה חס יג' תחדי  
 יג' ככאר זככו והס פ"ו אטארט האענת אס אחד . ולכן טלא כל הארץ סט"ו סט"ו סט"ו סט"ו עלה ו'  
 וה' נ"ל כככו ויחא ה' יג' אמות אה"א בתלוא כעטן יג' והנה י"ד י"ג כעטן כ"ו ואחד יכר  
 חוץ לעלת העלת אכל האמות קאכיס בו כאלהכר פגחלת . קיענו כל חשם עלהם ויאמרו  
 כדרך ככודי חטקומנ . אה"כ קס אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ  
 יתפלג ער כ"י תקבל העלת ייכונן כה כפיצת ככוד האשן ככרפ ל' אל ה'יה זיקוק לא"ף אל  
 א"ר וטעה א"ף כסא ל"ף . וטען ככרפ ל' אל אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ אה"כ

כונת :  
 כזהר והי העקב ק' לטא"  
 אמרו ככודי דכלמתי כר טא  
 כודע ביה ככרנו : ואין =  
 הפוק לבדוד כככו . עלהם  
 פתע אעש"ס ק"ת כ"ה =  
 אדס אל פי זכ לא טלא =  
 שכל הפערים ולא פדין =  
 אלם הכוץ ככרנו הי"ג =  
 כככו כככו דהינו =  
 להמשך לוקדה העוטר  
 למען ככר כככו פדי  
 להעלות ככר כככו  
 עתם והי אה"כ שופר  
 מבולגנו וטעס טעס  
 לעלת על י"ד ה'יה זקינות  
 ככר אעט מדרגה ה'יה =  
 הנה כ"י ככר טעס  
 ככר פתה :

עמ  
 עלם  
 שר  
 עלים

כ' כסא קל ד"ה . ובתעורר יכרע כ' של הוי' ויזקוף כ' של אר"ב וישא ד' כסא אל ה' ויש  
 שרף וכן נאה להודיע יכרע כ' של הוי' ויזקוף כ' של אר"ב וישא ד' כסא אל ה' ועל כוונת  
 זאת אמר דהע"ב אז תקרא יהי ישע יכל אז הוא חבור עם שמוע הוי' אל"ב כנסכ ייש בהס ת' אמעו  
 סעון אז . וחדד נפש לי אלה השם שמוע הוי' אל"ב ש' בארבע זקיפת וכביעת סג"ל . ואמר י' ה'  
 ש' בכדיע האזנה רומז אל עלת העלות וה' א"ב כ' כ' למעלה כ' בארבע זקיפת ~~למעלה~~ הנה היוד שעל  
 האלף הוא שיעלני ועלה כ' והוא גנו של עלת העלות וה' י' של עמימה ג' סן שלם כ' וה' ואז דלמענה  
 עלה י'ג ועם כ' עלה ק"ן . לל הסעידת <sup>הכניעות</sup> השמיעה כ' ה' הוא גנו של עלת העלות והוא תפוקה  
 תמיד לכן לעשות ש' לקיום השמיעה . וכאשר י' ה' בכדיע שעה יהיה שיעלנה כך ה' נבא תפוקה  
 דל"ה שיעלנה כ"מק אז ועם ה' ה' כ' כ' סעון הוי' . ולב' ה' שעז ש' אר"ב כ' עם אר"ב כ' כ' א'  
 וכדיע ג' שיעוריים כרע ואז עלת ובתפוקה כ' זון עלה ועלה ק"ו . הוא הפעולת התיחד עם ש' אר"ב "  
 תמיד וה' ק' הוא חק"ו שאז פשוט למעלה כ' ק"ף עלת עלה הוי' בהכאה וה' ז' של ק"ו עלת ז' א'  
 עלה י'ג . ותחברוהו עם נאז עלת שהודעה בכדיע דלמענה כ"ל ויהיה כ' נהם שבשעטת י'ג ויסד ה'  
 ובכדיע דל"ה נאה להודיע תמיד הא שיעלני . אלף העולה נ' וכאשר זקוף ש"ד יהיה שיעלני ג' סן .  
 כעלה י' עם הא כ' שיע"י ז' ה' כ' . ועלמא כל השמיעה תפוקה עם הוי' העולה כ' לכן חסנו  
 העולה ש"מק שעולה את שיע"י הוי' אר"ב שהם פוד בארבע פדיעות כנסכ ובתפוקה כ' אל השם שמוע  
 כל ד' ס' כיוצא אחר בעלזת קדידה כ"מקלג וכן ל' ז' ז' אמק עלף כ"מק על"י . גם טעמך בארבעת של  
 הארבע כדיע זקיעות עלים שם באופן זה יוד בכדיע האזנה הם ג' ארבעת וכדיע שעה הא "  
 וזקיעת דל"ה ובכדיע ג' ואז וזקיעת ל"ן ובכדיע ר' בשעה הא שזקיעת ל"ן יוד הכי כל הארבעות כ' כ'  
 ועם ארבע כאלים ד ארבע כדיעות וזקיעת כ' כ' כ' סעון הוי' . הנה כל השמיעה וכדיע ש' בארבעת  
 ובתעלום שיע"י הוי' עם אחד כ' כ"מלג . אמרת ל' אמר ל' דה החכם לפנך אמר ל' אער ל' .  
 לך עשו שלי ארבע ל' כ' וכן וכן וכן וכן ל' דלמנה ל' שיע"י לשער דבר כפוד כבוד אלהים הפתח כ'

דבר:

זקוף פתיח דף כ"ב

אברהם כ' כ' כ' ארבע זקיעת כ' ויהי . עמא דאיתכונא וכנסא . ה' עלתן קצ"ח ל"ה



אמונת שני

הנהגתם לשאת ברה ויה' כאמרים זכרנו וכן סעך כבדך לקרן //  
 כשמעוים למוק הדעה: ה' הכורע בוכל קווצה לטנך פארתמה או בולך  
 לבדך אמתו מעים או בהודאה דה' ונדבת המצון הרי זה תגונה: ה'  
 המתגלגל כבדך עיכדע עד שיתקרו כל מולות שבאדירה ולא יכדע כאמטע  
 תענו וכאז יאזר זקוף אלא גם ראשו יבקי באגעון: ה' ולא ישהה בלכך  
 עד שיהיה פנו כנגד חגור של מעבדים  
 ואם הוא זקן או חולה ואעז יכול למת  
 עד שיתקרו כיון שהדבין ראשו דיו //

כמת. ולא כי כדך לדוע ראשו עד כנגד חגור  
 עזם נכחיו בתי מולות שבאדירה ככסבנדן סמך  
 על מולות כדך שיתקרו והטכיון על כדך ליתרם  
 להעזין לעבדותן הכפישת כתיך להיזק עד יבד  
 דנקרה כעבדא שאר ומאכיל אלם כגז באחא:  
 יבא

מאז מעבר שהוא חפץ לכדוע אלא מעצער עצמו: ה'  
 יכדע בטהירות שלעם אתה וכשהוא זוקף זוקף נגמתי ראשו תמלה ואחר  
 כך גופו של תהא עליו כמאני: ה' הרב זלזלה כמגט ט'

תכין

תכין ככדעת מעדים לכדוע על ידי עם  
 אהיה דחחין ועל ידו ירד לשאה לגבי  
 ה' להאר למלכות ואין כאן אלא כביעה אחד והוא מוד חומה העדדה ית חולין דביה שחס חיוב //  
 הכביעה כדדסת מעדים זה להנדיד טפת החסדים דרך חומה האדדה הינד מן השטת דלא דרך  
 חומה העדדה לתת לנקבת והזקיפת תהיה ה' לגבי וזכר עלמדי הויה דאלפן שהוא כגמלא:

ה' כאכורע כורע ככדך וכעזוקף זוקף בשם דסתיב ליה זוקף כטפוס: ה'  
 המתגלגל וכא גני כנגדו ויש לו עתי וערב והגיע למקום שאומין בו. לא יאחה //  
 אע"ג עלבו למעם: ט' אין להוסיף על הארץ הקדשה יותר מהאל הגדול //  
 הגבור והנורא ודוקא בהתלה מעט שאין לצנות משופע שטבעו חכמים אבל //  
 כחכונעם או בקשות ואכמים שאדם אומר תעבדו ליה לן בה ועבל מקום //  
 נכף למע שידעה להארך אפתי המקום שיאמר אמתם בעמקום העמרים  
 בדרות הקדש שאז אנו נראה כתי שידעה להגיע למוק עצמו של מקום יתכין:

קיד דין שואלת כמטר וטל: וכו' ט' סניפים:

י. יתחילין לומר כבדכה שנה שלי  
הרות ועויד הגאס כהתלב מעוף של יוסטא  
האחרן של חג סוכות ואין פוסקים עד  
תלבו מעוף של יוס טוב הראשון של פסח:

הרב זלמן

ביום ה' חג עשרת נבון העול לעול

התפלה בנבונה וזכו בנבונה

צאטס מערב הרות ועויד הגאס שאנו

אנמרים ביום זה ואחכ חג הפסח בנה

זה בתיבת המעדים ולכן הפסח הוא טמא והנה כאן לשער מעיב הדות ועויד הגאס ביום פסח חג  
העצרת כי אז הוא הזיוג והודיה מעט היצר טעם הנקבא ויהו קוד מוכיד בגאס שאנו אנו  
ביום זה יסוד זה הוא כי שחזרת מעוף דיום אנו נעשה הזיוג דהכל ובין פקעור נותן לה  
מיטב הזעק לכן אנו אומרים מעיב הדות ועויד הגאס וכל עשה מעיב של החוק  
נעמד עבוד זה עד קדיעתים סוף (למן כל ימים אלו כנין לעור מעיב הדות ועויד הגאס

ב. אסר להזכיר הגאס עד שיכריז עליה כבוד הילכך אף אם הוא  
חולה או אנוס לא יקדים תפלתו לתפלת הכבוד לפי שאסור להזכיר עד  
שיאמר עליה כבוד אבל אם ירדע שהכריז אין אנו אנו לא אנו  
מעביר ומאנו זה הפא לבית הכנסת והכיבוד התתנו להתפלל יתפלל  
ויזכיר אנו עליה שמו מעולית כיבוד: א. אם אנו מעיב הדות או לא  
אנו ביות הגאס אין מחזירין אותו ובן כול אם החזירו ביות הגאס  
או לא הזכירו ביות החמה אין מחזירין אותו: א. אם אנו מעביר  
הגאס ביות החמה מחזירין אותו וחוזר לכאז הכרעה ואם מים הכרעה חוזר  
לכאז התפלה (אשלו) במקו טעמים שש ביות החמה אם הזכיר שש פוקוס  
טל מחזירין אותו: ד. ביות הטעמים אם לא אמר מוריד העשם מחזירין אותו  
והט טל הזכיר טל אבל אם הזכיר טל אין מחזירין אותו: ו. בלא שמתחזירין אותו  
כשלא אמר ביות הטעמים מוריד העשם הינו כשמיט טל הכרעה והתחזיר  
ברכה שאחריה ואז חזר לראש התפלה אבל אם חסר קודם שמיט הכרעה  
ואז במקו שחזר ואם אש פים הכרעה ונפטר קודם שהתחיל אתה קדוש  
צריך לחזור אל אומר משיב דרוז ומזכיר העשם בלא מנחה: ז. בכל מקום  
שאנו אומרים חזר לברכה שטענה בה הע מלל שטענה בשונג אבל במיד  
ומתכוון חזר לראש: ח. ביות החמה אם שיתקן אם חסר מוריד העשם

למו עד שלש יום כחוקת שהזכור גמס וצריך לחזור: כן אף ביום  
החוק של פסח אחרי סדר ארבע גמרי עד מנחה הסולת תשעס פעמים כנגד שלשים  
יום שאומר אותו ל' פעמי' כל יום ושש וארץ אם אינו זכור אם הזכיר גמס כר  
הוא כחוקת שלא הזכיר גמס ואינו צריך לחזור:

**קטו טעם ברכת ארתה חתן ובר סעיקא א**

א מלפני שמוות האדם מן היסודות היא כיבדה השכל קבע ברכת ארתי  
חונן אדם למסענות שאם אין בנה אין תלה:

**קיו פירוש ברכת רפאנו: ובר סעיקא א**

א רפאנו ל' ורפא אנוג דהכתיב לחד ארץ מכין אותו לרבים דע מיל בזוק שמכו  
לקי' אבל כשאומר אותו דרך תלה ופסדה מוקד:

**קז דיני ברכת השנים ובר סעיקא:**

א ברכת השנים צריך לחזר בה כשיש חגגים וכן מל ומגד ותקולין  
לשאל מעט בחובה לארץ בתמלת עבית אל יום ארץ הקודש תאדי: "   
ובארץ יאאל תתחילן לשאל תלל אנוג טעמיהון ואלאם עד תלג רמעה של  
עב ויום טעם הראשון אל פתח חמס וארץ פוקין תלאל: " יידיס ח  
הכריבים למעט בימתי החמה אן אולין אותו בברכת האכס אלג באמע  
תלה ואילו עד גדולה כננה או ארץ אחת כולה כמו ספרד בכללה או  
אזכנו בכללה כיהודים דעו כנגד כובא דלמא ואלאם באמע תלה ויכין  
אם ארץ אחת כולה הכריבין למעט בימתי החמה אם יענו בה אפילו יחד  
ועם לבדו ושאל מעט בברכת האכס אינו צריך לחזר כלל. יע' אם  
בובה הראשון בידו לחזר ולהתלה בלא שאלה בברכת האכס בתורה "   
גדכה ואין צריך לחזר בה אם דבר שזהו קדושו אצטע איער השאלה  
בברכת האכס בחזרתו וכל בשחזר ומתלה בתורה גדכה יכול לומר  
אם השאלה באמע תלה: " ועם ימעה ושאל מעט בימתי "   
החמה בתקום שאין צריבין לנ תתפדין אותג ואפילו אומע וכן מל  
ועתה לברכה כיון שהעמר הוא קלה להם: " אם לא שאל מעט

ביתנו הנצמנים מחזירין אותנו אף על פי אצל כל אכל אם אצל חסד  
כל און מחזירין אותנו: דן אם לא שאל תעור וזכר קודם אומע תפלה  
מחזירין אותנו ושאל באומע תפלה ואם לא נזכר עד אחר אומע תפלה  
אם לא עקר דגלו חוזר לברכת חזנים ואם עקר דגלו חו  
התפלה ואם חזנים תפלה ואינו עגל לעומת חזנים אחר תפלה אע  
אעפין לא עקר דגלו כעקר דעי ואם נזכר אחר אומע אומע תפלה  
קודם ציבוחי סבה נראה אומע וכן על ועוד ואחר כך אומע לכה:

ק"ח חתימת ברכת השיבה ובו סעיף א

הדכה אומענו חתם בה ילך אחר כך בקה ותאמנו ותכלא האם  
עד יום הכפורים חתם הילך ותאמנו:

ק"ט דין הרוצה לחזיק בברכות ובו ד סעיף

אם רצה לחזק בכל פניה והוא מצות העין הברכה מוסף פני היה  
לו חלה מבקש עליו דחמים בברכת רפאנו יחד צריך פרנסה מבקש עליה  
בברכת הטעם ובאומע תפלה יכל לשאל כל זכריו שהיה פולג כל הדקשות  
לפני יוכה כמותם בברכ מעין אותה ברכה אם יוסף אותו בשביל כל שרע  
אומע אותו בלשון רבים ולא בלשון יחיד ולא יוסף לא במוף הברכה ולא באומע  
ואם שאל צרכיו ממוש כמן שיטל חלה בקרך ביתו או שהיה צריך לפרנסה  
יכל לשאל אפי' באומע הברכה והיו ששאל בלשון יחיד ולא בלשון רבים ובכל  
שומע תפלה וכן כסף התפלה בין קודם יהיו לצון בין אחריו יכל לשאל בין בלשון  
יחיד בין בלשון רבים בין זכריו ממוש בין צרכי רבים: ב וט מי שאמר שכתוב  
בברכה לצורך יחיד לא יחיד: ג אם דלה או טעה בברכה אחת והוא מצות  
אנו צריך לחזק אלא לחזק הברכה שומעו או שדיל וטעם ואלך יחזור על הדקה  
ק' שלא צבור שגור על ישראל ושכח ולא אמר ענו לא יחזקו אפי' אם עדיין  
לא הקימין רפאנו אום חזר ברכה לבטלה היא:

שורחוי לומר רצה בכל תפלה וזו סעיקא:

אז אומרם לכה בכל התפלות ולא כאותם שנוהגים שלא לאזערו בטענה:

הרב זלדה כונות דף ע"ג: ובדף ס"ג:

ענין השיך בעמידה:

למשומדים וגו' ענין למאמרים אחרי הכתוב דע כי שור שיאכנו בטקום אחד כי חזק

לא היה יושבם רק נקודת אחד קומה אחת קדים כקודם היא נקודה אחד

אך אחד תקונה באם לא יעמד מן נקודות אחת ואז נעשה שם שני פלידת באופן כי אי "

אפשר לה שתעשה יורה יעשה קודה אחד וזה וזמן עם מה שביאנו כי לבן הזלדה

נקודות העלבות באים שמו תוספת הענין אולי וידוע לפני תוספת שהפלידה שיהיה

ועם שנותי אדאל הענין שם למעלה מן ואם יפגמו אדאל טעה אהוא אלא קים שגשם כעל וכן

היו כל מן פלידת טעה במוך הוספת כי אם יחולק אדאל יעשה ושל וימלקן ואל "

יעלג בהם החי' טעם מאלכ אם היו יעשה שמה שחיו החי' טעם יתחזקים בהם הארבע "

נקודה אחרת טעה היא נקודת הכתב כי זו לה יתחזקו מן כח שתי' טעם להחזקו בה

אין אחר אם תואר אם וגם כי לעצם אם לכך חזק גזול כדי שיגיע שם אס וגם כי להיות

העלבות טעה אם נקודה כלל אי אפשר כי תאין יהיה לה יסוד וכואם לבנות עלה כל הכתב

ולכן עשה ונקודה אחת אי אפשר יצקה והנה בטקום אחד סתבנו עה נקודה אטאלה היא נקודה "

העלבות טעה ואין זו קצית זה ענין כי הכתב טעה באשר משתלקים טענה כל הט' פלידת התענוג

כודא הוא אגם הוא התענוג אמה ואין טאר כה רק אר סתבנו העלבות לבד ולכונה זו איתנו "

אטאל כה נקודת העלבות טעה והנה תולה לא היה הטעם יגיע למק הכתב טעה ובאשר ככנ "

הטעם והענינים טעם יתן עתאל אז על יי חיל הגזול הוא גטרה יד רשעים עה הכתב וכב יכול

עם אם היה תגפה טעם ולכן אף הוכחו לבד בבב' למאמרים לתקן עם את הכתב טעה ולפי "

אל יב ככה זו חזרה הנחמה לבסוף אחד כל עשר פלידת טעה:

אל יב קודה: עכוד כי יביה ופאיה הם תיק ונדרהק אל אוהוב וז' טל

הייה וזהו טקוה ופיל' לפי איתעשה השלם מן להם רק בעאיה

לבד והוא יטע לבדה ואפילו זה הוא תבד הקלטה ורע טעה אכל סתבנו מן להם כלל "

כונות  
טז

נתי  
לנוכ

ואנו תתעללים בלא תהיה להם חלק אמרו בעצם הפסוק ואל יבטחו הקדושים בזה  
וזכו שאנו אומרים לתעוררים אל תהי תקוה :

כונת דף ע"ב

**ותעוררים** חלקנו שעתה . בארבעה ושיח חלקנו שעתה בביתם של השקרים . הנחמדים "   
בביתם של כספים האדם כדיק וז"ל שיהיה חלקו שעתה . ואם הוא רוצה אף על-פ-   
איתפלקי הרי זו קבלת מלא . ואם תתעלל לז"ל אעזבונו כדי איהי כדק ויהי חלקו "   
שעתה גם זה אי אפשר כי האדם שכל צדדו . אך פירוש הדברים אלו הוא כי הלא האדם •   
בשעה מאמר עבדות . לפעמים השבירות דומים האחד ושכר העבדות שלא יגיע אל   
האדם נהנה עין כך עין כך נהנה . לא יזק כדיק הראויים אלו בסוד יכן וכדיק יבא .   
ואתם יש כדקים גדולים . יתקן אם הם יקחו אוקס העצות והשלאכים והאונות הנעשים /   
עם הם מחזירים אבק לפעמים הראשונים ואדם חכם אלא ישאלם כיהם באמנים   
ויחזירים תקדעם לטובתם וכי . אנונו בעליהם סתמם יחזרום בבאן נפשו אלהם   
ולכן אנו תתעללים שחלקנו ואלק מאופנו ומעשינו הטובים אשר אנו אובדים אותם על   
ידי ישאנו הדעים אישינו שעתה הם אובים כדדיקים והחסדים הגדולים והרצונות "   
כדי אישאר קיים לנו שהיונו שעתה כי כאשר נאמר לפניו יתבדק יהיה שמעך לבנו :

כונת דף ע"ב

**כי לישועתך** קבץ נעה אצולנים אל האדם אחד תעצבנו כפית לישועה   
**קוינו כל הימים** וכן בפסוק את תבין שאהיה ימן העקדים ומאבנים לישועת   
יבבך : אמת . וגם נהג לבין בעה בי אועת אהיה עשך שמו

בכל יום ויום זכרתי העלב מעונה זאת כעוד פושט :

**חזק** כדאית דף ד :

**פתח** כבי שמעון ואמר ישל כחייא ולימני . בבמה דומין ק"ה לחתא אנת כדיתת   
למעא דאת זכאה איהו תמן דשאל הכא שלא כסמל וזכאה תמן דקדים כהוא "   
טלמא כשנרא תקף ככלא . וחרוא דהוא על ונהר קס כ אפרי נאמר שערין דיבין תמן "   
והא היה כסף והאמיט צמעה ושאל ויתב לבגלו דכבי שמעון . קלמ טעק ואמר מאך

צ"ב

ענין לא תקרא ריבך ולא תתקרב. תמיד ענין חסד נהוגה דהנהייר לתרוקסין לא הדר  
 בתוך דתין ויחיד עליון עמדין פתח עיניו אינון דתעמטין עבול עתה אהבה וחסד  
 תאין דתיכון פתיחן סודטון אכעבנו. תאן עבונן דחוסוד מהפין להורא ויענין תעדיא  
 לתתקא על לא יתון הכפ. תאן עבונן עתחכאן בכל יומא להורא דעדיד באעמא דחלבא  
 פתיח לאיבא באפקס. תלבא לפ מלבין דעלמא. תאן לא מאבא דא עבול יומא כחוסא עלמא  
 לפ לא תלקא הכא.

הרב דלודו כונסין ק

**ברוך אתה שומע :** דאין אל כל האם כפאית עתה העמידה איתר  
 הודי טאעטפלה ונלג טאעטפ. איתר טעט \*

למיר המאית עיני פתחי עלאן פכס ולא יפרטו מיאיו  
 ואינו זוכר גם כפאית טועטפלה חיי האים לשאל תאעבנו תן עדיד למזנה אהוא כחוסא כ"ר  
 אד כידו תמון כל האים על דרך כעלב דב ייבא פמא בכל יום קחיס אכילתו : כענת טאה לי ו  
 אצריך למיר ייבא פמא ככעט כעוהר כחאית קצ"ט ו כעאלת דף ס"ב : ואני נודע לשאל להם  
 לאטול ופגד למח :

זודר בלק דף ק"ה ב

**ועם כל דא** האריך ליה לברטש דבז בלתיקה לתחי תמין עב וחסיון למעבד גרמיה  
 עב בון הקעול בלתיקה בכללא דכל עביש דדא כל טעודי תרעין לא  
 טבין הכי למיעל סודי דשכין למסוכין דדא כלו ראיתן עלין נאי עבול כר נש גרמיה ושו  
 דעתיקה קרד כחוסבול בלתיקה סלקא טעבעת כחיון עלתין דמסוכין ואקסכרין כהן וסלקרין  
 כהדיהו. ככללא דלחין פלתי ואקסבלת ביעותין קמו מלבא קדישא כתי. דוד מלבא טא גרו  
 בלרבעה אריון טא גרמיה כהדי למסוכ. טא גרמיה כהדי חסידים טא גרמיה כהדי עבול  
 טא גרמיה כהדי אש חיון חוסרי גרמיהו ולעביהו על קדושת שמייה. לוי גרמיה כהדי חוסבול  
 דכר כ עב טאמון אב. טא גרמיה כהדי חסידים דכר טאמיה טשא כי חסד אש פין אלמורך  
 ליה לברטש טל טאמיה גרמיה כעב. נאי קמא אה לא יפרט חוסא לעלמן. לאו חכ. לא  
 כר יפרט חוסא כרן איתו חסד לוי לקבלא תפסה. אפיך גרמיה כחוסבול בוטא דחוס  
 כחוסבול דליה עב יעקא ודעקא אקרבין כחוסבול טאה דאיה כחוסבול לקבלא ליה. ולא  
 קמאן לאו מקבל ליה קב"ה עב דפרט חוסא חוסא דהיה כחוסבול לאו חיון דאקסין חוסא  
 לא יוכל לאכבדא לא לאכבדריך לברטש כר חיון יידבר טעיתו. טא טא כעתיקה





מטרים: זכו ג' סעפדים

א. שמון מטרים קתלה וסוף: א' הארבעה פתחים סעפדים  
מתן: ג' יחד אין ל' לומר כדבר בהתעב:

זוהר

**פתח**  
קא יחזי צו יחולו הצדקים יחד ע"כ סלקו זמנו הוא בעצמנו  
דנין לעלם נבון דשפוקה כאלוהי קודם דדון קולנו דקיעה דעבך  
לא אלאכי נקדמא לוי לא לזוהר דאין דאל שפיר פול בעשו זמני וזכור לאו  
קיעה קיעה דזוסי צדיק דזבש צדקו דעבך עמי קדושבוקה דעזר לא הוה  
דהו עב לעצמו וכו' וצדקו לא כלל סעפדים ית דהו עבד עבדוי צדקו  
יחד קיעה דאל קיעה קיעה דעבך דעבך וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
סוף חסדו יחד ל' כד שפיר אעבד חוה:

דת לילה סעפדים

**בכרעה**  
אם צדק לא יקני ד' פתח ל' סוף ס' סעפדים + תפלה קיעה דהו עבד  
כ' סעפדים דעבך כהו סעפדים פתח ל' אלו כ' סעפדים ח' אלו ית  
אזים דעבך כ' אלו כ' סעפדים ח' אלו ית עבד סעפדים עבד סעפדים ח' אלו  
קיעה כ' סעפדים ח' אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית  
ה סעפדים ית ס' ח' קיעה כ' סעפדים ח' אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית  
הו קיעה כ' ס' ח' אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית  
קיעה + ח' אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית  
אעפ"כ סוף ח' אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית  
סוף ח' אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית  
אעפ"כ סוף ח' אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית  
הו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית אלו ית

10

# תפלה

והנה ה' ו' שיש בה זוגות א' הם בג' נ' שהחומר שם מה' הנל נ' עם א' אוקיתו וק' ק' קמבר שם י' הנל נ' שהם בג' ל' עם ה' ו' שהיא בג' נ' יהיו בג' ק' ק' י' ו' שולט בג' ק' לבו שהוא היה והיו שברך לבן פולת מודים שהוא בג' ק' ל' מודים אטמ' ל' בק' ששלה הויה ע' הנל גם דע כ' שם ההויה עם הכולל בג' כ' באם ההויה רחמים האוקיות שהם כ' שהם כ' שנגלך :

## הרב זלחה כונקדא שג

### קודם שתאמרו יהיו לרבן

וכא אמור לפעם ל' נ' יחלצן דידיך וכו' ד' ל' ל' הא

השם המעלה את העצובן מ' מ' מ' כמבואר אצלנו בקבלת

שם בג' ה' לעול' ישב ונ' ונ' וקבץ להעלות ע' שם זה

וה' דידיך הוסיפה ימך ושג הוא יהיו ולכן אמור אחריו יהיו

לרבן וג' רבן ביהו שהיא בג' א' ב' ל' ל' אמר' ל' הא

אלף וקבץ בשם שדי במליו שהיא מ' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

א' הש' במליו נ' שהיא ק' ל' ל' וקבץ וקבצו ע' שם

## קכב דין של ייטן בין יח ליהיו לרבן:

א' אם בא להפיק ולענות קדיש וקדושה בין יהיו לרבן אינו פוסק שהיו לרבן מכלל

הקלה הוא אבל בין יהיו לרבן לשאר הקטנים שפיר דמי נמיהו הרעל לומר הקטנים אחר

קלתו אם הקטיל א' למד קלתו והצע לקדיש אולקדושה מקצר ועולה ואם לא קצר יכול

להפיק בדרך שאפסיק בברכות של ק"ט אפי' באמצע: כ' אין עבין לומר הקטנים

קודם יהיו לרבן א' אחר טווס יח מיד ואמר יהיו לרבן ואם בא לחזור ולאמרו פעם אחרת

אחר הקטנים חדשות בדיו: ג' הרגל למד ר' דברים א' זוכה ומקבל פנ' שכינה

עשה למען שמוך עשה למען ימניך עשה למען תורתי עשה למען קדושתך:

הדי סבל בג' א' נמצא שקבץ בשם א' שדי במליו ואומץ קבץ כ' א' ז' י' ב' ו' קבצו ע' שם

בה חק יל' חן מקבת לבין שאין בה זל' אך עב' באמרו כ' יודין בקבת יהיו כדי לתקן א' ל' ל' חיל החסידה במלת לרבן אמר עב' אין יודין חמש אלא ב' ד' קבצו לבד וקבצו כ' א' יודין א' הם

א' יודין שם דל' סמות של עב' מ' מ' מ' וקבצו כ' א' ז' י' ב' ו' קבצו ע' שם

העמודה יל' ב' הם :



ק"כג: דיני הכריעות בסיום י"ח ברכות: וכו' סעי'

תיקונים דף כ"ט:

וצריך לומר (פ"א לעיני) פ"ב

פ"א פ"א (אחרי דלא יחזור

כע"ל לגבי מלבא:

זוהר פ"א דף ר"א

בענין דהתעורר ארבע כביעה זקפה

למעלה וכביעה זקפה למטה

והיא א"ח נוקב אלם למעלה ומעט //

למעלה כפי הדין כ"ג: ועוד דף ר"ב פקודי:

כורע ומסע אלא פשיעה

לחורין בכריעה אחת ואחר "

פשיעה ג' פשיעה בשדוכורע קודם

סיזקוף כאימת עשה אלם בתעורר

הופך פניו לכד שפלו ולפ"ס וכאימת

הוא עשה אלם עלנו הופך פניו לכד

ימינו וא"כ ישתמוה לפניו כעבד

הנשר יערכה:

ד"ר זל"ה ספר כוונת דף ע"ג כ:

אזכר כן הפסוק אלא פשיעה בדוקא ולא להחיות הקלם וכונת הדבר כיהא טעם

הענינה איה טאלות ואתה מדונג חק כלה ולכן טעם זונג איה טעם לאחריך ועמך

יהם אלא פשיעה כנגד ג' טעם כ"ע:

כ"ל טעם ימי האוכה י"א למען אחר הענינה טעם אלם בעניניו ולא עשה אלם

אל עשה אלם כ"ה ולכן כי הוא בגימט' המלאך סע"אל והוא המופר וכוכב כל בני אדם

כפי חס כעשה ימי האוכה:

סעיף א"י

ב' במקום שלנו אלא פשיעה עתה ולא יחזור לעשותנו עד שיגיע

אלה כיבוד לקדושה ולפחות עד שיהיה אלם כיבוד להיחלל בקולרם:

### ד"ר זל"ה

א"י כוונתו בא' אלם כיבוד מ"ס הקדושה למען אלם וחזרים לעקובם יעו"ז ז"ב"ה לא

היה טעם ויש שהוא ר"ב נהג הוא כ"כ כע"ל כי ציוד היה ר"ב למען קדושה היה פוסע

אלה פשיעה לפניו בטקום אחר אם הענינה והיה נשאר אם עד נפלה אפי"ס והיה יעבין מאד

# הפלה

רגלנו ויהי אומר נקדישך ונעבידך. אתה כיבוד אלנו בקול רם וגם קִדְךָ והשאר היה כהנהגה  
 הינה פנינה עם פליח כיבוד וכעצמם עשו. ונעם אתה תצות נקדישך ונעבידך כעצב פתיחתא  
 דמסתפאה: כחמ. אע"פ שלם מלאה: זה שאל הכוספנות שרם ערה אלמם עבד דכח הכח זללה  
 הם חתב ואלא חתבא אנהגה חכמה יד נוסף מדלוק או כעצמא חכמתו ראה חספר בדלוקם שלנו.

## סעוף

ג' כשפוסע עקר רגל אתמאל קמלה  
 ואיער פשיעות אלנו לכל הפמות הוא  
 כדי איהן גודל כמד עקב: ד' ימי  
 מעוסף על שלם פשיעה הדי יהרא: ד' גס  
 פליח כיבוד כריך לעסע ג' פשיעה כשחמ  
 פלחש. וכשחמזר התלה סקלרם אינו כריך  
 לחזור לעסע ג' פשיעה: ו' כשחוזר אליח כיבוד התלה יאמר גס כן  
 (ה' אע"פ תעבה:

## ק"ד: הנהגה ש"ן ב י"ח ברכות ודין ענייתאמן: וכו' י"ב סעיפים:

לאחר אסימטו הכבוד תעלה יחזור פליח כיבוד התלה שאם  
 יא רע אינו יודע להחלה יכון למה שהוא אומר ויאכא בו וכריך  
 אורה שיוכא תעלה פליח כיבוד לבין לבתה אלו אומר פליח כיבוד תכא  
 ועס סוף ואע מעוסף ואינו מעשית ועוסע פליח פשיעה לאחריו כאדם  
 שמתלה לעצמו:

## חרב זלזה

כונת דף פה סוף ב'

בעמידה דלחע עולם יערך עכא ורחל בעד והואג' כ"סוד ולפי שהם ג' פחותה  
 קדושתא אלהיהאונים לבן עמידה זאת בלקש אלו יבאחו אס דח' כינים //

כחמ:  
 שר פשיעה ג' פשיעה סוף  
 פשיעה ג' פשיעה סוף  
 לחמ: ל' וסוף פשיעה  
 פדוק' כעשה כ' כ' כ'  
 כחמ: שר פשיעה ג' פשיעה  
 חמל: כן פשיעה ונערה:  
 זכא פשיעה חמל: שר ג'  
 חמל: כן פשיעה חמל: שר  
 חמל: כן פשיעה חמל: שר  
 חמל: כן פשיעה חמל: שר  
 חמל: כן פשיעה חמל: שר

ני

תפלה

דעת אמתנו הזדהת רש"י בזוהר על התענית קלג בתלמוד אמתנו בה החזונים והוא  
לעם הנזכר ואחכ בחזקה שלם מהגב ואז אין פחד ולכן היא בקול רם: אמתנו וכבר נ'  
כתוב בלהשייך בתפלה דבלחצותה ונכנס מן הזוהר הקדוש והדבצלה כדף ק"כד:

תפלה

השנייה דעט הלל בתפלה דלגא השמנו ליעוב ורחל בנצח חוד על לא ואנו "  
רצום עבד על ידי החזקה להעלות יודי למעלה על כנגד ח"ג יתכבחד ורחל  
ונצורה יהיה ככד ביארנו כי היות יסוד דאיתא קרוב על החמה גרם עלה יעוב ורחל "  
יודי למעלה כי כתיב עליהם הוא ברת השמנה ולאשי פקדין דנהי הם קטומין עליהם והנה  
היות יסוד דאיתא תגיטע חמה אין זכרועד עלה והשבין כי הלל כע אנו מעתבלים תכאנו  
סמה אלגה כי היסוד על הנקשה כלנו הוא למעלה פקדין קדמאין דנהי דיה ויהיה כאני  
איסוד דאיתא יועלם למעלה בדעת דזא מתקום אקם סע פקדין קדמאין דנצח חוד דיה  
אך השנין הזה הוא פול והאם כנצבת על האפרכחים ונג כי כאחד הנקשה קרובין על-בנה  
הנה יועלם היסוד שלה על כנגד סע פקדין קדמאין על נה דיה והנה לכן היסוד דאיתא "  
תגיטע על פקדין קדמאין דנצח חוד דיה אהא בחזקה דזא ואז תקבל והאם כנצבת ויתעם  
אין האם כנצבת כך אלא בציט אע כעם וזהו והאם כנצבת על האפרכחים וכד' אך "

כאחא בן אהר לנדו אינה כנצבת כך זקופה מעטע והנה  
בתלת חזרה של כנצבת אמתנו ביארנו אעז נבנו נ"ה "  
דאיתא בנקשה ואז היתה על הבה לכה ולא על אע  
הכעם אהם זין ולכן אז לא היתה כנצבה כך עומדק זקופה ואז היסוד דאיתא היה כנגד דעב דזא ולא  
יודי על מעו ואחכ אעט אמתנו נהי דאיתא תוך הזא עבז לא חזקה להיות כנצבת "  
ונשאה כעו סה יתה כככד העלכות אינה כנצבת כלכך על אטעלם איתא על למטה ואז  
נאארו גם אעלה אמתנו סהם ח"ג דזא מעולם כי יסוד דאיתא כלה ועבדק בדעב  
דזא ועל ידי כן כולם עקב ורחל לעלות כל ח"ג דזא כי יתה אמתנו קמיעדזא כנהי  
דזא לעד ומעט יסוד הדינה הינדדת לרתא ומכמה ומחאין ואינם יכולים לצאת אלא בעקום  
המעולה ועבר ע"ג דזא הם מעולם הנה גם הם עלים כע צנבה הארד המעלה כי יתן  
האורד המעולה הם יוצאים וכפי גרלו כך הם גם כן גרלים וזהו סוד חזרת השמנה על איתא  
אלא כנצבת אהם ח"ג כי ככד יעברתה זאיתר צאהר וצנצנא דאין רבים פחות מעלה  
והם סוד אלה אמתנו ח"ג אעם שלים זין חזרת השמנה

**סעף**

ב. אלה ציבור אנחנו לבית הכנסת ומצא ציבור שהתפללו בלחש והוא כדרך לעבוד לפני התיבה לא לקרוא וכד לטע התורה ומתפלל בקול רם לציבור ואינו כדרך לחזור ולהתפלל בלחש: ג. קהל שהתפללו וכלם // בקריאים בתפלה אע"פ כן יודו אלה ציבור וחוזר להתפלל כדי לקיים הקנה חסמים: ד. כאשר אלה ציבור מוזר התפלה הקהל יש להם למתוק זמנין לצרכיהם אע"פ כן החזן ולענות אחת. ואם אין תשע עבונם לצרכיהם קרוב להיות מצדיותו לצטלה לכן כל אדם יעשה עצמו כאלו הם לו זולתו ויבין לצרכיהם החזן:

**הרב זלחה**

ד. על צרכיהם אדם אומע  
עכל מקום אומע צדקה הוא וצדקה  
שפוג:  
צמת. הטעם באמר זה שיש לעלם שקאי  
הה"ה וזה זכרי שקאי הא"ט הוא כי //  
אע"פ ש נראה צדקה כי שם הוא א"ט וצדק  
הוא ה"ה ע"פ שמי הוא ה"ה ד"פ וצדקה  
עלם ק"ו ואמר שצדקה ה"ה שפוג שמי ולא  
דעם ה"ה צ"ל שהוא ל"ק שמי ד"פ ומה //  
ואמר זכרי הא"ט הוא כל על תה //  
צדקה ש לכל ה"ה אע"פ קורים א"ט //  
וגם היא ע"פ לצד ב"ר כנ"ע  
וש"ן ב"ק ק"ע: ש"ש ה"ה בעלבות:

במען זה אנו לעלם לעלמע וזה זכרי //  
אזנה א"ט למזכרו לדוד ודוד וכן התורה  
צדקה ואע"פ וקצתו אחד כי כל התורה צדקה  
אל ד"ק וזכו שר התפוח כי שם היא אקרא //  
אע"פ אע"פ שם א"ט לכד אע"פ קוצא באומע  
צדקה אקרא ואם אומע צדקה הוא אהא  
לא לקיטו עצמו שהא שם ה"ה וצדקה אע"פ //  
לשם א"ט נמצא כי באומע יצדק יש //

ה. יענו אחת כל ברכה בין אותם ש יצאו די תפלה בין אותם שלא יצאו ובסוטה שיכון בלבנו אע"פ היא הברכה שבקד העבדך ואני תלמיך  
בזה: **צדקה** בלחש קצת ק"מ

**מזן** קצת יתקנה. מזן קצת אמון לא תאריך ביה ג' שיהא יתקנה ממון כהו לעלמא:

צדקה

צדקה

עשה

ני







תפלה

בגלגל והקום הזה הוא תבונה העץ עץ ועדן  
זה יעלה בבריכות אום חזית וברות אשר בעק  
זה עוף מעט הסוף נהר כי עתן זכר ובינה  
נשאר ונלמדת ממנו ונלמדת ממנו כדרך עולה  
השמים נשפיע משפע אום הדיעק תקבות שכל  
פעולת פמנו הקפיד הטל פמנו אגלה און לק  
מבואות עולה הוא נשאר לשנה כדרך שיסוד  
כבוד כעוף כדרך עוף מלבו כסתי בלק נשאר  
לימנה לפי אשר והמקום מנה וכנגד כבוד  
אז הבוא ל כעט בדיעק זכרות סל בעד יאמן  
מנעק כדלפי כנגד בדיעק תקבות סל ער  
פמנו איהם חנן דיליה דדיעק עדי וקא לפ  
פלגו מוטו דליתקלגו מוטו עלמט סלגו ויהי  
מכדיל סן מוט לפוט עין עקב אן טוטוט חנן  
למלו חנו ישמחו עדי איהם לפי סן עמקין  
דכוילא לב שמותה טוטו סל לטרי התחמן סל  
זה יקרא ומעמק שוחו כ עמק עמק דברא  
ועמקא דכל חט ולא עדי ומעמק עמקא דכל  
עמקא דכוילא ועו פי דעת העלם אשר הוה כנגד  
המלך דעמק סל מוף החכמה העלטה סומק  
העלם מוטו מוטו דבינה חט אר דעלף תבסי  
חזיר סומלניה אן כסי ומבואות חזיר חזיר  
תבסי חט אום קבחה סומה חזיר חרר :  
והדורל חמנה און חט חן העברך לגבי איני  
לי עמקא נעמס וכעמק לקל סל עמק  
אן עמקא חט עכע אר חקכ נחזי וכתי חט  
תקס חט אל פי חר אן אום עולה חט און  
כעמקא חט וקפידין חט און כעמקא חט

לגוא חייק דיעק סלח סלק במלוח קיון ומס  
סלק חט לב ליהו ולתו סלק לקל סלק סל  
עין ומעמק חמק לאון חיבוא קבילי עמקא  
און סלק סלק סלק וסוף סל ומסן סן סל סלק  
סלק סמון חקין לקבילין דעמק סל סל  
סלק וסלק און סל סל סל סל סל סל  
ומעמק סלק לקבילין סלק און סלק סל סל  
כדיעק חט סלק סלק סלק סלק סלק סלק  
סלק חט סלק סל סלק סל סלק סלק סלק  
סל עמק סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל  
סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל סל

ד

תפלה

כח לצדק להם בארצות בארצות מאבדו להחיות לבשרם דברם סוד דברם עני דמחוק לאבדוק דוקד' קשתית  
אל היה קדוש שמו קדש' (כחם) מי-בדקא לוחי-טלן דברם סוד דברם לאת-ביתן מיידהו עלטו לא-  
דבר יקדי ולא פרוק סוד' ומושב נטר' וישלם עליהם עש' נאמי:





נבחר מיד ה' אף היה בחבל חמה החל דונב פשוט וקדש יהי וכברו תלמידי עמל דעק  
 אר"י הי"ג קדוש בג קדוש ולכן פתח א קבן נאדנתי וכן פתח יב מן פתח " וזה פיר  
 משה ופדוק ולק" עתה וכן א לא יאם שקלא דערלא הוא כ הים ל איה שלא עמכת פעה ח  
 סוף מ קדוש מזה לכ אה א הוא גם פיר א ולק" יהא אר חשה הקוללה ופסח כה קדש לה  
 ב"ק ידע זה א אמתן הול דעפיה כ ד א הוא אלה נאמנה גם פועל כ היס הקול אודי ו  
 א פתח נהלי דעג עבך הא היס מ"ק ולגד אהער פ פעה יסו דעקלא סטס " קרינו נענה  
 פעה סג הדל א מדי עשירי האו פערעה זה על " פעה הא נעל פועל סאמני דקול  
 כ פעה כוי סוללו מן פועל מן קולס השנה לרורו מן מן פעה איהל עלה א  
 מן סאמני פועל היסו ניהור אלוים פועל דדית דעפעה ידן אין גם אהוד מ  
 סאמני מן פועל מן אה אהנה פעה גם פעה ס מלה אהנה ילך גם ל ג עיקר מ  
 פעה פעה פיער כ קולס פועל מן פעה איה דעפיה פועל אה דעפיה מן פעה פעה פעה פעה  
 הא פעה פעה אה פעה מן אהנה פעה מן פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה  
 כעלמס יעד ומה הי פעה אה פעה א עודה על יע פעה יהי איה וכן אה מן אה ו  
 פיה יך אה א ופיה אה מן פעה פעה ולגד פעה חס פיה גם יעד ופיה הא לפעה פעה  
 דענה דה קדוש פעה אה וכן פעה קולס גם יעד פעה פעה אה וכן פעה קולס גם יעד מ  
 וקדוש פעה מן פעה פעה כ היסול פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה  
 פעה פעה יע פעה פעה אה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה  
 פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה  
 פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה  
 פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה  
 פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה  
 פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה  
 פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה פעה

קמ

68

אשר יקראו קודם לזמנו לכן נשאל הכל מה מידתו או המידה קודמתו כי שני המקומות האותן  
האחדותם שיהיה נקראים שמו לכן הם שונים כי לשם השתקפות הוא מביא בפרט קודמתו כדף  
אחרותיו כי לשם כן נשאלו כל אלה הדברים או הזכר ויבאנו כמה כבוד כי אין הקלה וישתדל כל  
עמו לארבע שאלו המעשים האלו ואולי הוא קודם פניו ואנו עם כל זה יצא לנו חלק מן עשר המעשר  
אלו כי אלו היותו אנו שומרי מצוות עם כל זה יצא לנו חלק גדול מן המצוות ואלו המעשים אלו הם  
הקדש שכן שיהיה מן המצוות והוא מן המצוות והוא מן המצוות והוא מן המצוות והוא מן המצוות  
וען אמן כל אלה כל המעשים הללו כל המעשים הללו כל המעשים הללו כל המעשים הללו כל המעשים הללו  
יודעו כי כל אלה אלו כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה  
לכדו את המעשים הללו ללכת אל כל אלה שיש להם חלק מהם שיש להם חלק מהם שיש להם חלק מהם  
כל המעשים הללו והוא מהלכותיו מן המצוות והוא מהלכותיו מן המצוות והוא מהלכותיו מן המצוות  
הוא כל המעשים הללו כי המצוות הללו הם אלו הם המצוות הללו הם אלו הם המצוות הללו הם אלו הם המצוות  
הוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות  
הוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות  
הוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות

קמ

אשר יקראו קודם לזמנו לכן נשאל הכל מה מידתו או המידה קודמתו כי שני המקומות האותן  
האחדותם שיהיה נקראים שמו לכן הם שונים כי לשם השתקפות הוא מביא בפרט קודמתו כדף  
אחרותיו כי לשם כן נשאלו כל אלה הדברים או הזכר ויבאנו כמה כבוד כי אין הקלה וישתדל כל  
עמו לארבע שאלו המעשים האלו ואולי הוא קודם פניו ואנו עם כל זה יצא לנו חלק מן עשר המעשר  
אלו כי אלו היותו אנו שומרי מצוות עם כל זה יצא לנו חלק גדול מן המצוות ואלו המעשים אלו הם  
הקדש שכן שיהיה מן המצוות והוא מן המצוות והוא מן המצוות והוא מן המצוות והוא מן המצוות  
וען אמן כל אלה כל המעשים הללו כל המעשים הללו כל המעשים הללו כל המעשים הללו כל המעשים הללו  
יודעו כי כל אלה אלו כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה כל אלה  
לכדו את המעשים הללו ללכת אל כל אלה שיש להם חלק מהם שיש להם חלק מהם שיש להם חלק מהם  
כל המעשים הללו והוא מהלכותיו מן המצוות והוא מהלכותיו מן המצוות והוא מהלכותיו מן המצוות  
הוא כל המעשים הללו כי המצוות הללו הם אלו הם המצוות הללו הם אלו הם המצוות הללו הם אלו הם המצוות  
הוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות  
הוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות הללו והוא כל המצוות



סעף

פ"א. אם ידקאך יגהשם אמרי כין יותר תדליז און צדך התעבדך להמתקן להם:  
 פ"ב. ים טעמת ולא אמר יעלה ויבא כראש חדש און בחולך על תעווג און ככל דבר  
 עבדךך לחוד נאכילי. כיון דעתי ויאתע מעלם שבע בלח"ה דרכות מראש ועד  
 סוף באדם אמעלל לעצמו לא יעמק ולא יצות. ועפע שאר טעשת לחזקתו  
 דכין שבע התעלל אלף שאכת ולא חזכר אע"פ אבוא כתי א"ץ מעכילאנו:  
 ח"ג. אם בעד האדם מעעלל סיים א"ץ נדכה וקודם שכלה ענייה אמן  
 מעי כנח הכבוד סיים יד תעלגו עעב עעבם אמן: א"ב. השנה אמן לא  
 נציה קולו יתר מהתעבדך:

ק"ה דיני קדושה: וכו' ב סעפים:

א"ן הכבוד אומרים עם שלת צבור נקדישך אלא שנתקין ותבונים  
 לעה שאלת צבור אומר עד אטעויע לקדוש ולא עונים הכבוד קדוש: ב. אומר  
 לבין כולנו נאמר אלא קדושה עם שלת צבור:  
 אומר: עמן בקדושה ונקדישך קדוש סגור סוף קל"כ יום צדק וזהו הדין כן

עין דקל שאלה דף כ"ג

ונקדישך סוף כפ יארנא וגו'. פקודת דא לקדושה לה ככל יומא לבקא קדושתה "

תעבא לעילא כחה דהיה קדישא לעילא. עד דמליך קדושתה לבין וכו'. דלא דא  
 וקדושתה כקדושתה יארנא עלה סגור. עלה כלכדדןן לבתא סלבת דדנןן קדושה הא אקדושתה כבמה  
 דוכתי. אבל מנה דאית קדושה לעילא על פלג הכי אית קדושה באמצעיתא. קדושה לבתא. וכלא  
 כדוה דתלכא. קדושה לעילא לעילא כדוה חזא. קדושה באמצעיתא. ולבתא סלבת דדנןן דאיתן  
 חד. קדוש אהו סגור עלה דאיתכח דאיתכח לבן דדנןן ולעבד דאיתו סגור ועכרא נאקדי קדוש יעלם  
 אכעוהו פשיע דעבד כח עבילא דקדושתה סגור. אכעוהו כין דאיתכח דג אכעוהו כין פתחא  
 חד דאיתכח דג חזי קדוש. אהו נדכו אכעוהו פשיע דאיתכח סגור דל דדנןן כין דאיתכח כין אכעוהו  
 עבדוחד י"ה. נאקדי קדושה וכל אקדושה. ונה דאקדי קדוש קדוש חזא קדוש ועבד לך דאיתכח  
 דכלא האיל עבדןן איתכח וזי הכי אהו. אקדי. לעילא קדוש דאית חזן דלא איתכח. אלא דאית הכי האיל



והוא תפלה. למה כנסת דעלמי. עלי. לעיל דכתיב מהו וקרא זה אלזה ואמר קטו...  
 דאזל קא תפלה. סקטתה לעיל. יקרא עליה עד באמלק. וזאת דמניס עלמן לעיל. סתן //  
 דאזל מניס אמלק לעיל עד ההו קרא מהו וסרין אקרי לעיל קדוש. ולעבר עד יד ההו נהיכו  
 סלה על כתיב דאזל מניס ואינון מניס תיבין לכוונתיהו דמניס יסבן ביה בהחול נהירו וסרין //  
 אקרי קדוש. למכר מיתת החול סגריכו עד דמיל כלל. חד לדין סלה דדא קדוש כלל לעיל.  
 כיון דאזל מניס כלל סרין אקרי קדוש. ודא אהובתא כלל. ומאן דמני דעתיק סהף אפיק קא עביד. //  
 ומאן דמני דעתיק סתלבדגין סאבהן סכלל חדא לייחול לון מני קדוש דא מני. לעיל נעתי  
 יתיר עבר קא עביד. וכלל סהף מני קדוש לעיל לעיל לקדוש כלל חדא מניס מניס ונעתי  
 לה לעבר פיצו קדוש על גבה. ודא דא וקדוש סתן מניס סתן מניס סתן מניס וקדוש  
 סאן אקרי קדוש עד נא נעתי. וקדוש דא לעיל נעתי עד כד ימני עד נא. נאמא קדוש סתן מניס  
 ודא דא מניס וקדוש. ודא אהובתא מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס //  
 סאבהן סתן מניס. ולכך מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס

והרב זלזלה

והוא תפלה. למה כנסת דעלמי. עלי. לעיל דכתיב מהו וקרא זה אלזה ואמר קטו...  
 דאזל קא תפלה. סקטתה לעיל. יקרא עליה עד באמלק. וזאת דמניס עלמן לעיל. סתן //  
 דאזל מניס אמלק לעיל עד ההו קרא מהו וסרין אקרי לעיל קדוש. ולעבר עד יד ההו נהיכו  
 סלה על כתיב דאזל מניס ואינון מניס תיבין לכוונתיהו דמניס יסבן ביה בהחול נהירו וסרין //  
 אקרי קדוש. למכר מיתת החול סגריכו עד דמיל כלל. חד לדין סלה דדא קדוש כלל לעיל.  
 כיון דאזל מניס כלל סרין אקרי קדוש. ודא אהובתא כלל. ומאן דמני דעתיק סהף אפיק קא עביד. //  
 ומאן דמני דעתיק סתלבדגין סאבהן סכלל חדא לייחול לון מני קדוש דא מני. לעיל נעתי  
 יתיר עבר קא עביד. וכלל סהף מני קדוש לעיל לעיל לקדוש כלל חדא מניס מניס ונעתי  
 לה לעבר פיצו קדוש על גבה. ודא דא וקדוש סתן מניס סתן מניס סתן מניס וקדוש  
 סאן אקרי קדוש עד נא נעתי. וקדוש דא לעיל נעתי עד כד ימני עד נא. נאמא קדוש סתן מניס  
 ודא דא מניס וקדוש. ודא אהובתא מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס //  
 סאבהן סתן מניס. ולכך מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס

הוא תפלה. למה כנסת דעלמי. עלי. לעיל דכתיב מהו וקרא זה אלזה ואמר קטו...  
 דאזל קא תפלה. סקטתה לעיל. יקרא עליה עד באמלק. וזאת דמניס עלמן לעיל. סתן //  
 דאזל מניס אמלק לעיל עד ההו קרא מהו וסרין אקרי לעיל קדוש. ולעבר עד יד ההו נהיכו  
 סלה על כתיב דאזל מניס ואינון מניס תיבין לכוונתיהו דמניס יסבן ביה בהחול נהירו וסרין //  
 אקרי קדוש. למכר מיתת החול סגריכו עד דמיל כלל. חד לדין סלה דדא קדוש כלל לעיל.  
 כיון דאזל מניס כלל סרין אקרי קדוש. ודא אהובתא כלל. ומאן דמני דעתיק סהף אפיק קא עביד. //  
 ומאן דמני דעתיק סתלבדגין סאבהן סכלל חדא לייחול לון מני קדוש דא מני. לעיל נעתי  
 יתיר עבר קא עביד. וכלל סהף מני קדוש לעיל לעיל לקדוש כלל חדא מניס מניס ונעתי  
 לה לעבר פיצו קדוש על גבה. ודא דא וקדוש סתן מניס סתן מניס סתן מניס וקדוש  
 סאן אקרי קדוש עד נא נעתי. וקדוש דא לעיל נעתי עד כד ימני עד נא. נאמא קדוש סתן מניס  
 ודא דא מניס וקדוש. ודא אהובתא מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס //  
 סאבהן סתן מניס. ולכך מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס מניס







### ק"כז: דין ש"צ שטע: וכו' סעיפים

ש"צ שטע ד"ג אחר תביל הכרכוב וכחשככך אע"פ יודע לחזור לעקמו  
 אין תפלין אע"פ אכל אם ד"ג בככה היטכן תפלין אע"פ מיד עתא חפיקודוס  
 הוא ואם התחילה וטעה אין תפלין אע"פ ז' ע"פ זיכור שטעה ואינו  
 יודע לחזור לעקמו יעמוד אחר תפלין ומתחיל מהחלת הכרכוב שטעה זהו  
 אם היה הטעה באחשככך ואם היה בלשון ראשונה ונתחיל בדין ואם  
 בלשון אחרונה תפלין נכחה: ז' כל עקום שהחיד חתר ויתפלא עלת  
 כבוד חתר ויתפלא אם טעה סעמו כמתעלה בקול גם חוץ מעצמית  
 על ראש חדש ע"פ א"פ ע"פ לא הזכיר יעלה ודא עד שהא"ל תפלין  
 אין תפלין אע"פ טעם טעם הכבוד ע"פ תפלין המעטין לע"פ עתא תפלין  
 בה ד"ת אכל אם נזכר קודם שהא"ל תפלין מוזר לככה ואין בזה טעות  
 כבוד: ז' אם טעה ע"פ באחשככך בלשון אע"פ חתר ויתפלא ע"פ  
 טעם הכבוד אלא סעמו על התפלין ע"פ קול רם והוא אלא טעה בלשון  
 ראשונה ע"פ א"פ טעם בהם לע"פ חתר סעמו ע"פ חתר:

### ק"כז: דין מודים ז' וכו' סעיפים

**הרב אלה**  
 תנודים: מודים לא י"י כי אם כדע"פ ז' אע"פ  
 גוף לג"ה ע"פ אע"פ אע"פ  
 זק"ש"ה ז' אע"פ ז' אע"פ זק"ש"ה ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 זק"ש"ה ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 מודים ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ

כא"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ  
 ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ ז' אע"פ

מאמר  
 וכו'  
 וכו'  
 וכו'

ובכן אל כפי התוכר... וכן אל כפי התוכר... וכן אל כפי התוכר...  
וכך גם וסרם כגל... וכן אל כפי התוכר...  
וגם לך זה האדם... וכן אל כפי התוכר...  
כאשר הסרע... וכן אל כפי התוכר...  
כי האדם... וכן אל כפי התוכר...  
בדרך הקדש... וכן אל כפי התוכר...

עשי

סוף

בשם ה' אלהינו... וכן אל כפי התוכר...  
בשם ה' אלהינו... וכן אל כפי התוכר...  
בשם ה' אלהינו... וכן אל כפי התוכר...  
בשם ה' אלהינו... וכן אל כפי התוכר...  
בשם ה' אלהינו... וכן אל כפי התוכר...

# הלכות נשואות כפים

קודם כל כמות שריכב שחכם

הנשואות... וכן אל כפי התוכר...  
לפני שיש... וכן אל כפי התוכר...  
לפני שיש... וכן אל כפי התוכר...  
ואם תפס... וכן אל כפי התוכר...  
התפסין... וכן אל כפי התוכר...  
דבר... וכן אל כפי התוכר...

נשואת ע"ג סוף

אם כי... וכן אל כפי התוכר...  
אם כי... וכן אל כפי התוכר...  
אם כי... וכן אל כפי התוכר...  
אם כי... וכן אל כפי התוכר...  
אם כי... וכן אל כפי התוכר...

כונן  
1797

כונן  
1797

והיה כי יבא המלך אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה

### כונת חשיד לשלח צבא

אשר יבא המלך אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה

### כונת חשיד לקדול

הנה כי יבא המלך אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה

כונת חשיד לקדול המלך אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה

### כונת חשיד לשלח

הכונה להדיח ידו מן המלך ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה ויבא אל המערה אשר היא בלתי ידועה













Handwritten text in a cursive script, likely a medieval manuscript. The text is dense and spans the entire page. It appears to be a historical or legal document, possibly a charter or a record of a council. The script is dark and somewhat faded, with some ink bleed-through from the reverse side of the page. The text is organized into several lines, with some lines starting with capital letters or specific markers. The overall appearance is that of an aged, well-used document.



Handwritten text in a medieval script, likely Latin or a related language. The text is arranged in approximately 25 horizontal lines, with some lines containing musical notation (neumes) above the words. The script is dense and characteristic of the Carolingian or similar medieval bookhands. The text is mostly illegible due to the high contrast and noise of the scan, but some words and structures are discernible. The page appears to be a single leaf from a manuscript, possibly containing a liturgical text or a scholarly treatise.







נשיאות כפים

Handwritten text in a cursive script, likely a liturgical or legal document. The text is arranged in approximately 25 horizontal lines. The script is dense and difficult to decipher due to its cursive nature and the high contrast of the scan. The text appears to be a prayer or a set of instructions, given the title 'נשיאות כפים' (Lifting of Hands) at the top.

Handwritten text in an older script, likely Yiddish, arranged in approximately 25 horizontal lines. The text is densely packed and contains some large, dark, illegible scribbles or redactions. The ink appears somewhat faded and the paper shows signs of age and wear.

Small handwritten notes or marginalia located on the right edge of the page, partially overlapping the main text area.



סעף

ח"י יע"ח הבהבס לומר יברך ואחר כך תקרא אותם עלית כיבור תלה  
 בתלה והם שבים אחרי על כל תלה עד צמחיתם וכן ראוי וכן שנים הכבוד  
 אח"כ יבן אחד פתח וכן אחר פתח וכו' : יד' אין יסבבן אלה כלצון הקדש  
 ובמנדח' וצבא אלה סתם ופקול' כס' : ס' אמר כך תקח'ל אלת כיבור "   
 גים אלה ואח' הסחבס העזרים פתס להכל ואחריס רסן השלסם שאע"ת  
 שגבר עליהם עשה אלה מה שהשיגו והקדשה ישמחן קדשן מן השמים וקדן  
 את עשן יצא'ל : ק' אין וכהכנסת ראש' סחור' פתסם עד שיחול אלה כבוד  
 גים אלהם ואינם ראויס לכה' אכזב'תסם עד שיהיה פתסם ועמידס פס ואינם  
 ראויס ליעקר משם עד שיהיה אלת כבוד פס אלהם ויש מן אחרת אכזב'ס  
 להשתכן עד שיהיה הכבוד לעגת אח"כ אמר כרבת גים אלהם : ח"י באמתה פס  
 פתסם בין בתורה וכן בסוף לה' יחדיו אלה דבר יען : ח"י אין התקרא' "   
 תקרא סתם ואל' לקדש סדכס עד שילכה מפ' הסוד אח"כ אעטס אחר " .   
 כרבת מעגיס ואין הכהנים ראויס להתחיל כרבת אחר קדשו סקד וצוה מל  
 אהרן עד שילכה דבור קדושת כהנים יע"כ קדש' ואחר עבדכו הכהנים  
 אחר קדשו סקדוהו מל אהרן ואינם ראויס להתחיל בברך עד שילכה יע"כ  
 הכבוד אח"כ ששס אחר כרבת אחר קדשו סקדוהו מל אהרן וכן אינם כאלהם "   
 להתחיל כרבת עד שיהלכה חרבה מע"כ התקרא' יאין הכבוד ששס אח"כ עד "   
 עתבלה כרבת מע"כ התנהס : ס' אין אלת כיבור ראוי' לעגת אח"כ עד  
 עתבלה כרבת מע"כ התנהס : ח"י אלהם אלת כיבור כהן אס י' פס ככס' "   
 אחריס לה יא' את כ"כ ואח"כ אן פס כהן אלה הוא לה יא' את כ"כ אלה   
 משנת לה שיהיה להלכה בלא סידוק דעת שאם הוא מעגנת כהן כיון שאין  
 פס כהן אלה הוא יא' כ"כ כד' אלה גמגמל שאינת כ"כס וכי"כל יעשה יעקד  
 דגל'תסם כעבודה ויאמר עד וך טאה להחיות ויעלה לבוכן ויברך כרבת "   
 כהטס ויקרא לה אחר ומסיס החזן גים אלהם ואס התקרא' כיון כלצו אל כל "   
 התבלה מאצט' והתחיל ה"כ ית' אן הוא טוב יותר גייסיס הוא מע"סיס "   
 א"כ אע"ק' דהחול אכ"כ יהיה כאלו סת' כל חזרת התבלה יע"כ "   
 כשעה וקד' לה סת' ככל התלה ויע"כ' התהל' כרבת גים אלהם : כ"כ   
 אן הכהנס ראויס לען כרבת כהנים אים או' טגונס משס דאכא להקרא

טווחות כפים

טווחות כפים  
טווחות כפים  
טווחות כפים

לברוך ה' וכן נמן אלה כגון אה...  
 וטווחות כפים...  
 כהנים וקראו אותם...  
 העם לא יראו ולא יחזו...  
 בקול ורוחם...  
 עם עוזר...  
 תהיה על שם...  
 מברכה...  
 כהן...  
 לדון...  
 ואם יא...  
 אמן: כן...  
 לברכה: כן...  
 ברכה כהנים...  
 כך הלך...  
 כהן פנים...  
 כמו וכן...  
 בקינות...  
 לברכה...  
 על זקנה...  
 דא ספר...  
 הוא ספר...  
 הלך באקרא...  
 להיות מבט...  
 אנה חזיק...  
 אנה ל...  
 וכן כע

הנה



**ל"ג** . לא היו כון **השנים** **כפים** אע"פ שאיננה  
 תהיה כמנהג וכל העם יתעבם ארבע נוסח את כפיו : ׀ כהן אשאל  
 גבשוש לא יאל כפיו ואין נוהגים בו קדושה ואפילו לקרות סגולה האשון  
 ואפילו גבשוש או יתקן פסול עד ש ידיר הסאה על דעת רבים תהגשים  
 אהוא אסור בהם : **מ"ג** . נבואה לעת ארצנו תהי נבואה יתמל  
 יתן הדוכן ועל יעלוג הכחמה עד שיצא ויקבל פלה יסחצא עד למעשים :  
**מ"ד** . החלל אין עס כהן עליו כלל מצוס מנגל ואינו נוסח את כפיו :  
**מ"ה** . אחר עבד יתי אכלות  
 נוסח כפיו וכתקן אבנע יתי  
 אכלות יאל יעבית הכנסת  
 נאשה מקורא כהנים : **מ"ו** "  
 כהן אע"פ אדוא פג נוסח כפיו :  
**מ"ז** . אלו כבוד אהבהים חוטבים בהם לדנום ולכפן ירכך ויסתבך  
 אלך ויחוק אלך לך עלום :

צנת . חנה האלנות החל הפקידה קאלס מעג  
 האנכסבובושתקומו ואשר ל ית ארד במעפחה  
 יאג כל המעפחה והנה כל שרסב כדעם וכל כושים  
 היא על ארציה אלם פנאדע ונעה וסרהם עדין "  
 ק"טו ׀ ולכן אנים יסולס להמשיך אותם השתין כי  
 אלו הם אלוס כל שנתלקו תוקדושו חסד ואלם  
 נוגעגסס חנק ודאחד כי לכן הם אלוס אלו  
 אנים איתרים כדכח פקדים כ"ז יתי אלוס

**ק"טו בעיזה הפלזה נוסחאים כפים וכו' ב"ש**

**ל"ד** . אין נשאלת כפים אלא בשחיתות ותעוף ובעילה כום דע כו עילה  
 כמע ביום הסתגרים אל לא שומע יעום דשכיתא שכרתה באותה אנה שותא  
 יהא הכן שכנר . נגדו שומע אל כעשה אנו מעתה אלא יתים אב"ו "  
 כעשה שאין בו עבירה הואל והשלב הפעמה כמעך לשקיעת החמה היא

דומה



דומה לתפלה נפלה ואינה מתמלאת בתענה על שאר ימים קולך יאמר  
 נאיוות כפ"ס: כהן אעבר ועלה לדוכן ביום חכמים בתענה  
 כיון אהדבר ידוע שאין עם שכרות הדי זה נשאל את כפ"ס ואין מעוררים  
 אותנו מעט החמד אלא יאמרונו טעולות ולכן הוסיפונו:

**ק"ל רבונן של עולם שאומרים בשעת נשיאת  
 כפ"ס ובסעודת**

מאן דחזא חלמא ולא ידע מעא חזא נקום קמי כהנא בשעת  
 אעלמא לדוכן ונימא הכי כפ"ס אע שק וחתמא שק ויבון דלמיי "   
 כהדי כהנא דענא אבוא אמן ואי לא למא הכי אדיר במבום אבון בנגא  
 אבה אלו וצמח אלו יהי דצמח עבאם עליג אלו:

זוהר טא ק"מ ב

וקאני כנא קמידי דכ"ס צימחון האי מאן דחזא חלמא לבי בשעת דכתיב לרמי ידיו  
 ולמא דעלמא אע שק וחתמא שק וכ"ל אעלמא דהא אעלמא אעלמא דמעי בעלמא "   
 בלח וצמח דמעי אעלמא אעלמא דהא דמא לחמי: טענה חלוס באבת כדף אן כמיכור  
 אע ועל כאן דף ל"א

**הרב זל ה"ה**

**אחר** חזרה השערה יאמר בפירוש המאן עם הקדמ קודם ויפסק ואחר כך יאמר ויעבור  
 מהגמלי חזרה למען כל פירוש הודי אע"פ אלא היו פו והיה אומר כי כל אדם אע"פ  
 אלא יתאלו עון (אדם דעבדים הנזכרים בודני) אכך להכרות עלהם ופטרם לזה עבדן בלשון רבים  
 וכן אכך לאורענו בלשון רבים חמאנו עכ"ל ולא חמאנו וקמאם כי כל יצאל הם גוף אחד וכל  
 אחד יתאלו הוא אכך אחר כי זה מודי הצרכות אהאם עבד לחברו אם יתוא ולכן אע"פ "   
 שאין פו איתו עון עבד לאוי להכרות עליג כי כמעטו חבירו הדי הוא כאלו שארו  
 הוא בעצמו ולכן אדיר בלשון רבים אפלו אם הדיס חתונה בפרה בהיבון בתידי למער











תקנון דייקנות קלאה וזכר חיה דייקן כבולגלעת היא בחינת שפתי והיה דמיון לשפתי היא בחינת דייקנות  
 ודיקון כפחיתא דיל בחינת גפוש : ועל כן מה שאנו נמצא כפחיתא על פה כי שם ארץ הדורש תפלה :  
**ד** כי באר ישר מזון וזולתם תפושטת מזון לבלגלעת עלו בלתי לבוש כי חינו תתפשטת כקך דשגורין  
 וכן חידושו על שם לבעול שכן ששית : כחל ככד רלבן החופס הככה כן ששהחודקו היא לעלות  
 שכן הכ שפון דשפתי : הכדעה תתפשטת מבין זרעם זרעון מוצא לחץ מן העשן : וחודשן רל חסד על מועל  
 כסודות שם סידרת מזון ומכשלות כזדדק לחץ חסד הארץ כן חודקו דבלגלעת כגל ונהי שחודקו שארית שפושטת  
 לת דיל גלמן : דעשן האל כי הג מזון חגל פוח עשה כעשם דס ל קרשפי שסוחו העשששג וזכר הויד  
 הארץ שפתי ד היא חודקו אור שפתי חיה דייקן חסד ד י יודין כגלל סוי דיי קי ושא בלגלעת דיל  
 הם סודות ל לבן : ופשוטוהי יודדק בדיקטא דלא לשכחמו לעשן יג תקנון או שם סודות קר שפתי ולבן תתלה אמרי  
 ל לבן שפתי באר ואלה אמרי קר שפתי וזהם קר שפתי דשפתי דייק דייקיא זאימן כפעל :

ד

**כ** ל סוד : בארדא רבא קשו שמיכה אמרי מי א כמך שדשם טאל : וסבא חסד א חמוס ויל שדס כזא וקרין חכדי  
 שפתי דנארי קארי זימשה היה צריך להמשך זרי חסד ודיקטא על חל לבר דלא כי היה אז כדון גמר ודי  
 כריך למקוה ודמשך לן יג מידות שחזן כדן דלא דנף א דחם על : אבל חכדי לזכיר כופר אז להמשך ולח  
 היה מדברי על הדקן שאל ארץ מוחזן אל על השור הפכווי שהיא לעשם מן הדקן עך ראש ארץ : לחיד ולבין  
 כדן חיד עשנו כבובשם העלמים שפושט :

כ

**ויקבור** ה על פנו זקרא : ועבד ה על רת כסות חלהים : וזכר אהיז הוא דין וצריך מתקן : לבנוקדא  
 לת על כסות חלהים : דעה אדס האשן גא קבת מוסות על קבת ויעברי שיש באיחוד  
 עב ריו ועב כסות חלהים : ולבנו כסות קלא דלא שר שם פל כי כשב פנט דלא יש שג שמוק חפץ וכל אחד  
 עם ו אמתתו הם כסות פנו : אשר בהם פל העולב פנו כאל : ושם אהיז חסד : לא בלתי מתקן כלה וצריך להקטן  
 פל קבת וקרא שדא כסות שדן ועם א אמתות שפב כסות שג שמוות דאהייה דידון לומר הם מיתקן א שג  
 שמוות חלהים :

ויקבור

**שלושה** כמותים שצריך לבין : כתיב ראשונה היא כי חיה ראשונה שהיא חזונית : דרשן שבאל לא  
 עשית עבם מעשמו קרא לחיה שכל תקונון עליון דכדיקס דלא שפתי לדי : פשוטת  
 ס חיה שכל עקונון שלטון דבאל כלא היא קווא לחיה שכל תקונון עליון דקדש לאל : כונה שלית שדויה  
 דכרשע עקונון עליון שכל כלא קווא לחיה דחודקת :

שלושה

**שלוש** עשרי תקונון דקדש שלמה דלא נכחו כולשת כ קשו ואם א דחם על פכונו דקנא דלא כן  
 כולשת עלה לך ודס ארץ : תפיש חרב חסד : נשאל כונון : נשעע וקדי פקד על חבור עלגים :  
 על שלשים ועל רבעים ידיר גי וזה משה כמשך חולה סאונס יל ראשונים דכי : כונון דקטן לאל שדס

שלוש









ויצבור

אבא שדוא דפירא זכאל שש שש דידין תנולד תפיר :

בוצר דפיר דהו שש קול בבי טה דחכמי . ותמל יסוד דפיר ושעיה אפ לא יקון אהי וישמש הואכ שיה  
היא ששנת סתקא לעלא . יסוד ששויכ מעילא לתקא ולקידם עוים כבחינה זאני : צמח . זס סתקבט  
סכונת הוא ספי גותה שפא לקוים שדוא סיטה דחכמי . יסוד דפיר פוטוי . בקרין נוצר דפיר :

לאלפים

לפיש הוא ספירת יסוד דפיר . ולצ שנה דפירי וייעים זה שש דל סת שחול קול סת  
ייעים אה ששונ . על קדום אל קדום קוריא ונ"כ יס קרי פלגוא לאן פלגא יסר .  
לפיש יסן לפי ששן כד וסנה דפיר נעלל דפיר לתקון לפן נישח דפיר כפוד לפיש . ולא דפיר ככח סת  
ששא ששן . ופואר על לפיש בארינו אה סוסת סתלגיש לקוים דף . צמח . שש אהי"ש דודן כחנן //  
לפיש תפיר תפירא ששאל שש קפא וידי (לפיש שש דפיר) :

עשאו

ען יקון דד קול ששד כגור דפיר ונשא כגור כפיר כפיר סתקא כשש דפיר כי ספי  
סס כפולל דפיר כחנן גשאו ויה סוד דפיר סתלגיש יסו חיי דפיר סתוא ששנה דפיר ופלן  
לשפד שפיר וכל וידי חיי סתקא דהו סתקוי ונ"כ וסוד גשאו ששן סתקא . שדוא סוד דפיר דפיר ששד  
סתקא חיי גשאו נוסתקוי ע"י שש דפיר . ושפד ודפיר כחנן גשאו :

ופשעו

צמח . אחתות ופשעו פ"ו שש כל כי פ"ו הא ספי דפיר לפיש ודש שתי שפיר ויהי  
אזאיש שש סתקוי ד"ל ושש א' סתלגיש כחנן שש ויה פ"ו שש כי מלגיש ששאל פ"ו יסר  
אל כחנן שש :

וחטאו

הו יקון דד שש שש וזוא כפיר דפיר לפי ששונת וזוא כד שש קעכב דפיר  
דפירא סן ספיר ששוא כחנן אה דפיר אל סתקא וזא סתקוי אחתות שש דד כפיר  
כי תקון שש ששד כחנן ק"י שדוא יזאיר דפיר סן כפיר שדוא פגוי מן ששד כפיר :

ונקו

יקון י"י ט"ו ככר חסד וזוא סתלגיש אהי וטוב . וזא אהא שדוא דפירא . וזוא ע"ב דודן כחנן דפיר  
והו כי ספיר חסדי הא יסוד דפיר ויסוד דחכמי . והו סחל ד"ג הא ונ"כ אהי כחנן  
יסוד אהא וזוא כחנן שש אהי"ש דודן כחנן ונ"כ ששאל . וזא חחנן דפיר . אהי"ש  
כחנן ששד ע"ב יסוד . כי הא וזא חחנן דפיר דפיר דפיר דפיר דפיר דפיר דפיר דפיר דפיר  
דפיר קפא ספי :

א.ד.ע.ז

# ויקבור

נחמה ופנימי לה' ביום  
דף נ"ג

נחמה ופנימי כונות  
דף ק"א

דד	ס תיקון	סקר	פנימי	בא	י' מכיל דרחמי	פנימי	מקד
א	א	א	א	א	א	א	א
ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב	ב
ג	ג	ג	ג	ג	ג	ג	ג
ד	ד	ד	ד	ד	ד	ד	ד
ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה	ה
ו	ו	ו	ו	ו	ו	ו	ו
ז	ז	ז	ז	ז	ז	ז	ז
ח	ח	ח	ח	ח	ח	ח	ח
ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט	ט
י	י	י	י	י	י	י	י
יא	יא	יא	יא	יא	יא	יא	יא
יב	יב	יב	יב	יב	יב	יב	יב
יג	יג	יג	יג	יג	יג	יג	יג
יד	יד	יד	יד	יד	יד	יד	יד
טו	טו	טו	טו	טו	טו	טו	טו
טז	טז	טז	טז	טז	טז	טז	טז
טז	טז	טז	טז	טז	טז	טז	טז

**בבבבבב**  
 ויבנה אהרן ואלה שמות בני אהרן אשר יולדו לו בן ראשון נחשית בן שנית נחשית בן שליש נחשית בן רביעי נחשית בן חמישי נחשית בן ששית נחשית בן שביעי נחשית בן שמיני נחשית בן תשיעי נחשית בן עשירי נחשית בן חמשי עשר נחשית בן שש עשר נחשית בן שבע עשר נחשית בן שמונה עשר נחשית בן תשעה עשר נחשית בן עשרים

מקום התקונין דדיקנא דארץ אנפין

<p>הקצו זה הוא שם הדברים המסופין אל הארץ קצרים</p>	
<p>והוא שם השערה דגולת על השפה העליונה לאורך הפה</p>	
<p>הוא זקן אדמת כנען המעט שהוא כנען השערה: והוא קחטט נקבי החוקים</p>	
<p>והוא שם שנה של שערות שתחת הפה בשלה התקנתה</p>	
<p>הוא חלדה שנה השולחן במעלה הקן והוא מכין כנען חודרה קדמא שיתת החוטם</p>	
<p>והוא קחטט קדמא דאז מוקדת האופן למטה תחילת שם הלחיים עד שכנע הפה</p>	
<p>והוא קרן קמחון כחלקן מן השער וכן קרן קמחון קדישין</p>	
<p>והוא מולא קדישין הקרן ת' דמסכת השערה מן הפה ולמטה ת' עוב קרן העלה לעין</p>	
<p>הכנען והוא כי כן השערות ורובן דאז חמא יש שערות קמטט מחלעים כן הארץ</p>	
<p>והוא כי חמא יש שערות קמטט דחלפן תחור גרוא</p>	
<p>והוא דחמא אל השערות קמטט שין בארבע דלא נלקין סאן לא</p>	
<p>והוא הלש נכחון היות כנען ששערות</p>	
<p>והוא חור דה' וארבע שם שערות סוככים הם על זה</p>	
<p>בן תקוט דקטא מלא א' יש סולם מלא לוא וקא חתי אדמתה שערות קטט החוטם כי סאן לא יש כן שערות ושל לאן יש כן שערות וקא א' וכן קרן קמחון קדישין כי סאן הש חוטם ודא שערות: וז' חתי עובי קרן סעלה לעין מלא סאן חמטט עב מילת: ושל א' עב דאם חמטט:</p>	

השם ש' מן הקצו דכד דא ס' מדי ל' וקא דקא וברך למוכר על שלשים ואם פוקד עין או כד' לשאר דאם שערות כד' למטע ב' קמחון וחסאד ושלם טשא נון: וכן כ' נקוט דדיקנא מקום דרמתיים בשערות:

**ק"ל: דיני נפילת אפים: ובו סעיפים:**

**א** אין לדבר בין תפלה לנפילת אפים כשנפול על פנינו: נוהגין להטות על כף שמאל: **ב** נפילת אפים מיושב ולא מעומד: **ג** אין נפילת אפים כלילה ובלי אשמורת נוהגים ליטול על פניהם שהוא קרוב ליום: **ד** נוהגין שלא ליטול על פניהם לא בבית האהל ולא בבית החתן ולא בבית הכנסת ביום תילה ולא כשיש אש חתן: **ה** אם חלה תילה סתעבת כבוד מתפללים סתתור ואומרים ידני ואין נוטלים על פניהם ואין אומרים והוא רחום: **ו** נוהגין ליטול על פניהם בנגו ב"ח ולא בנגו שצבט ולא ב"ח ולא במעטה שלטנו ולא בחנוכה ויש אומרים גם במעטה שלטנו בפורים אין נוטלים על פניהם: **ז** ומנהג פשוט שלא ליטול על פניהם בכל חדש טמן ולא ב"ח ולא בין י"ה למכות: **ח** אין אדם חסוד האלי ליטול על פניו כשמתפלל על הכבוד אלא אם כן הוא ב"ח בטות שיטה כיהוצע בן נון ודוקא כשמתפלל על הכבוד אבל בנגו לבין עצמו אובטעב על הכבוד בשעב סכלס נוטלים ליה לן בה:

כאמור  
דבר  
סוף  
דבר  
שאר  
נפילת  
ועין  
לכונן  
סלוב

**ק"ל: דיני קדושת ובה לציין: ובו סעיפים:**

**א** מתרגמין קדושה ובא לבין אכריך לזהר בו מאוד לאומרו בכונה: **ב** אסור לאדם לבא מעבית הכנסת קודם קדושה: **ב** דסידרא האצויים בדרש יחיד מה הארץ ג' תומין חכד דרומבין יולנד בבבליה והם הקרובי פנגד החבתי: // ועוד פנגד"א וכו' פנגד פנה ויהי ימלך לשלם ועד פנגד היער וכפר פ' ארבעה קדושת המעידה ועין ע"פ הי"ס פ' אומדן סבך אהינו אבראנו לבבניו תפין בו כ' אם פוד הבבליה ועלם פוד תורתנו ועלם פוד שאלטנו והו' אבראנו לבבניו פגוד הכריאה: והעדילוטן הכועס פגוד נחמנוטנו ועלם טק לנו תרגם אמת: // תורת הבבליה ולכן אנו מתפללים באין הוא יפנת לבנו וע"ה וכבין בו הי"ס: והכין ע"ה אכיו יגיד הכתה ע"ה פאדקון לאנו פפת גדות: וע"ה אהיה כית והוא תחיס קדש הקדשים למחיה פנגד בינה דבריה: // ואם זה עלה תק כעלני על ועלם פוד התורה כי אם זה הוא העצב עי"ה פנגד פנגד:

קדושה על וכו'  
אין קדושה טעם  
אין קדושה טעם  
אין קדושה טעם  
אין קדושה טעם

זהו תרומה דף קכ"ט ב' אכנעוב פאן דף ע"ב:

**ק"ל: דין ברכו בשבת: ובו סעיפים:**

**א** בצ"ע ני"ט אין אומרים ברכו אחר קדיש בתפלה:

כאמור  
דבר  
סוף  
דבר









# בפני אדם

עד סלמון לא צלחתי סוף ודג כעם אחרים שיש בו אמונה קודם שיש לו דעה אמת ודבר נכסו  
בטוב ופניו קצת כעם ילד ודבר זה אחרים הם להלכות המלכות נבונה כנגד סוף דברין וסוף  
בתוך ימים שיהיה נל קולות קוד :

**כין**

נפלת ארץ דע כי כון במלכות נאמרה ועדכית את אדם כי חווב ככרד הוא שיש בעולם  
וחווב מלכות ועדכית את חווב אחר באחד וסוף יש עתה ל כחית בבקל דעה דאחר  
מקשרי יש כע יפלת לבטל יצרה ועשיה ובראה באצלות ולכן אנו כוללם כל אן העלמות והעולם  
על פניו כמור סוף להלכות נבואות כן העשיה ודחוט כן היצירה ושמועתה כן הכרואש ואחרי יהיה  
חוט על ידיו כעם בעולם כי סוף החפץ הוא אשר הביא פנים בעולם ואמנם כמורח אן חלוקה  
לעודי העלמות לבטל ארץ קד עבן כוין סתעולם נבוא בשם אהים שהם דין ודנה לכן כון שהם  
מקשרי את בעולם לכן הוא כאל כל העלמות ועו עשיה חווב ולכן חוט אנו כוללם על פניו אדם  
לב שאינו על ידיו רק כשור הדין את חווב אחרי שאמר אף בעדכית אן אנו יכולים צד לעודר אן  
העלמות ועם הוצאה אן עתה חמנה וכן יש ששערי ארץ לכן אן שם כולל ארץ על יד  
ממש אחר כי בעדכית ובמחנה היא עולה למעלה אף הוא אשר מעדכית העשיה ולכן הידן  
כדוכה אנו כשור סוף להעלמות ארץ בעדכית אנה יכולה לעלות אן כן הוא הידל למעלה בהיכל  
הבראה של קדוהקדשים לכן אנו מעדכית ארץ כי הידל הוא הידק יב העדכיות ולכן אן נפלת  
אלים :

למקדית

**ת**

כ נא היא ספוד גדולה עדין קץ חסל אן יכול לעשות הכתוב למעלה חלב הידק נחור  
היה עבדותו וסוף לעלות וברוי ארץ דבריהם סוף קולות כי ליה כרין קבות ופד  
מנשים מנשים רשות למעלה למעלה קוד לפחות כרין שובין כעל ארץ קולת הישג מארי סתעלה ועד  
סוף שאלה רח קדוה לקולות לברוי ממש לאדי עולם לברוי קד ארץ קדוה ארץ סתעלה סוף  
יש עו ל סתעלה ואמנה כי יש שהיא כרין סוף וסוף כולל עמו עמנות שפתי קולות אן יש שחן לו  
כע סתעלה הוא לערו ארץ סתעלה אחרים וסוף שהיא רשע שפתי שם וסוף כחית העלה כי יש היא  
כאר הישג וזה כען כי לעמדים יש ארץ כרין וארץ סתעלה (סוף סוף יוחן כע ששטע כדחנה  
כדלה כשור וארץ עמנה כרין ודען הוא עכנת בו עמון סוף קולות) ואחרי לעמן כי כדית ארץ  
כחית ארץ חט וסוף לעלות חסד ארץ ען אן ארץ כי החכמה נבואה כן לעלות סוף  
לן עסקי סתעלה סתעלה ודון סוף כחית ארץ כדית ארץ קניית סתעלה כי יש סתעלה כחית סוף  
אין כדית סתעלה סתעלה סתעלה סתעלה וכן רחוי כחית כדלה סוף ארץ ארץ קין והחיל  
כח כחית עמנה לכן ארץ סתעלה כחית לעמן כי אן כחית כחית סוף וידק כחית סתעלה

כחית

כחית

כחית

כחית

**הע**

ט כעמידה עלנו באבות ואנו שם נבלטם עק נקמת דלוח חנו עבדיה ונסוץ מוסקן לה מנען  
 ואנו מוספולן נבחינו מן האבות ערשוק העשייה וזהו סוד נפילת אפים נסויה סודם שגפגל  
 וידעש דוגם עדי הקדקע והקול על פניך וקפון נרד ער כעשייה ואז קפון לקופם לבדד חז' סן השעה  
 זאלב יעלה ביניך ותפירמסס ואלת תעלה בגדיחה תפיר מוסס ואלת בעלי שנקסא חוץ לזת ונקעשי  
 בימוך שלג חיה ככה ומשפך וסנצקך כעובים :

**אפי**

שאין לאדם לא עפע לבד ענבו יפון עש' חלק הדוח אשר לו אעפ' שאינו עשור עבו הוא כהר  
 ויעלה מנ' וכן נעסקן :

סוגת  
טז

**הק**

כפין כי היותו מן הלא נקבא חוץ לית ולגודך  
 שלך שתעלה פון ולבן נכשי השאלטון מותרה

כמה  
פדפ

כי חנו נקסן לך נכשי ומותרה אל השערה כעבודך וגם אשר לשון  
 נשאיות שאנו מועלה חקצ' כמול מנ' וכל דה ליק' ה' שהיא נקסא  
 של אלותי הסך שזיה דהדין :

דסנ' שדס חא גבוירין דנמסקותי קנא' וחסר נקסאר שזירי וישלל נכסלו ער העשייה נספס עליה  
 סנ' כמול שס פן דדמוו כמאן שדס ב' גבורה כלק מיתקק ונענש דוכר תעלה לכמאיה וסמנה ודס ב' היות  
 שדס בנ' כן כמול כעסין שהיא דמא דשעי כוול' וב' נבדיתקס כל לקס דמנ' ולהסמיה למה' כפוא  
 פוך דכונן דליה' וסמלית שדס נקסל סמנ' עכמס שדס כג' גבורות ומוסקות פג' חסד' וסס-ן  
 חמק שדס ג'ל כן כמולן ייסר ולבן חסא דכרא כי נשקן ב' חסדים שדס דכונן' ובעמון כמלא דנקסא  
 כי חא ב' נבדיות כלק מיתקק כג' :

**נפשי אשה אלהי**

דה כט כן והוא בעשייה וקפון כי עני שסי  
 זה סמ' עא לנפך שתעלה להעלות ולברר  
 ספ' סן העשייה וקפון לדוד כל חק נפשך  
 עני' פונדקי נפלו בן הקלות :  
**נפשי** כסאן חזי שן חסנע עלס  
 נין כמ' כ' נפש מנ' סלמורה  
 כנ' חקן לה חסר דמונו ו' סמוקינו אח כלשן וו  
 כפשו' כחוק פד'

**דאף**

החטא חאנעס לחקן זהס טעמא כקק  
 הקלות חין בו יולת להעלותם ולהעלה נפשו יכון כנ'  
 אפיס להעלות בד' חלקי נפשו סכולפות ישעך למעל  
 להעלות ערה וכן יכון להעלות אר דמו וחא נסאנ  
 שדס דין חזכה להס להזכר מוסס ולהעלות סנ'  
 ושיתקק שס חא יוכל חא לקבל דידס בו נין נדו  
 לחק' חספ ועל כיה ספק גזל וחא כי מור  
 מלה סאריל קפל' כי לא חג' שחוק' סן חא כש'ס

להעלה

אלהי בק במחתי  
אל אבושה

אלהי בג' סוף ומה דתק' במחתי ואל  
אבושה פתחן פן ותבין כי חסד עולה  
באלהי עמלה ש' שם פן זה הסוד ע"ל  
סי' ד' תבין לברית' חסד של נבטיך  
עדיא בולטת רי' ה' :

אל יעקבזו ארובים

הר' עם פתח' כמסן פן היא פת' פן של  
ברית' ותבין לברית' ולהעלות סג' פן  
דבריהם ומה תבין להעלות נבטיך עמלה  
דבריהם ומה לא ס' ברית' של נבטיך של ב"ע  
עלמ' ער נוקם יתק' קולות' ביום הויה  
דחיות' של חסד' ה' נבטיך חסד' :

למעלה מכל העולמות ואח"כ יואר ל' פעם אומר ב"ש  
אזכור לא יערוק העולמות נבטיך נוקם נדחו א"ך ה' נבטי  
חשד' על א' חסד' דומי' או נבטיך ואל' חסד' יתק' יתק' חסד'  
כח' הוא כי יתק' חסד' ונ"ך באלות' ומה כל חסד'  
שיתק' נבטיך דאלות' סג' נ"ך חסד' נבטיך חסד' באלות'  
אל' חסד' הוא חסד' חסד' ונבטיך דאלות' חסד' חסד' חסד'  
חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד'  
וכל' נ"ך נבטיך וכן ב"ש יתק' חסד' חסד' חסד' חסד'  
וכן ב"ש יתק' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד'  
הוא חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד'  
פן עולה על כל נבטיך של נבטיך ונבטיך חסד' חסד'  
של כל נבטיך ונבטיך חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד'  
בחינת' נבטיך של כל נבטיך ונבטיך חסד' חסד' חסד'  
של כל נבטיך ונבטיך חסד' חסד' חסד' חסד' חסד' חסד'  
ועל' :



אמרי ישראל

דוקר בתיבכ סיני דף ק"ק עמוד שני

תא חזי כיון דכ"ג נש עביר בליתא ודאי בעבדא און בעלגלא תליא מילתא

פ"מ כיון דכ"ג נש עביר בליתא ודאי בעבדא שטענא וקטיר קטירא דייחוד  
 ואשיתח דעל י"ג והעבדן עלמן והעבדן כדן בעי ליה לבד טא לאחזא גרימיה סתב דמיים  
 בליתא דעמדה כאלו מעבדא מן עלמא דהא ארבעא מן אלמא דחי וכו' קגלו לגבי ||  
 הוא אילנא דעמדה דאחיד ליה פקדונה כ"ד ויאסוף קגלו אל העמדה דהא אודי חמומי  
 זכ"ל עליהו האמא בעי להבטא לגבי החא אילנא דעמדה ונתעפל ולחא לגביה אלקיה  
 נפשי אשאי בקדמיתא היכא לך בפקדונא השתא דקטירנא ייחודא ואבי דכא עבדא  
 ומילתא פקדא יתיר ואודינא עלמאלי הא נפשי ומסריבא לך ודאי ש זיחוי בד טא גרימיה  
 כאלו פטיר מן עלמא דעמדה מעמיד להא אבר דעמדה בגין כך לא אית ציה ואן דנאו ||  
 אילנא דחי הוא והאי אילנא דעמדה הוא והא קגל דכ"ג דמילא דאית חובין דלא שכתבין  
 עד דאקטירנא בד טא מעמדה ה"ד אם כותב השן הזה לבס עד העמדה והאי י"ג גרימיה ||  
 ודאי למילא ומסיר נפשי להא אבר לאו בפקדונא כותב מילא אלא כותב דאקטירנא מן עלמא ||  
 ודאי ופקדנא דא טע' ככונא לבא וכדן ק"ה מעמדה עלו ומעבד ליה לחייה זכאת הוא ||  
 בד טא דיע למענה ולמעלת למאכ' בעמדה וככונא לבא ונ' ליה למאן דאית למענה למאכ' ||  
 לבא דתיקא לתא בכעמדה כ"ד ויפרוהו בעיהם וכעמדה יכזבו לו ולבס לא נכון טע' הוא חומר  
 אלק' נפשי אשאי ואן כל חלו אלא בלבא דתיקא הא גרס עליה למילתא מעמדה טא לא ||  
 יתוון ומע' בעמדה דהא אילנא אקטיר מעמדה למעבד דינא ועד בעי בד טא לאקטיר נפשיה ||  
 ועמדה כמאריה ולא יית' לגביה בעמדה כדמא בגין דכתיב דוצר מקרום לא יכון לגד ענב  
 מאי לא יכון אלא בשעתא דהא אקטין גרימיה להא ולביה דתיקא מקצה קלא עניך ואמר לא יכון  
 לגד ענב אשאי טע' הא למקטיר גרימיה לא יכון לא בשעתא דתיקא כ"ג אית לחיה סתא  
 דמאן ולא מתיק ליה כתיב אית' זכאת חולקתין דכתיבן עלמא דין וכעמדה דאית עליה סתא וכאו

ולאו כבוד

# קל"ד סדר והוא רחום וזגבדה דתמירה ובו ב' סעי'

**א** • והוא רחום אומרים אותו בקול רם ואם לא צדענו מעצמנו עובר על התורה וקראו ערבין גדל: **ב** • יראה לנו כהנהגת סדר לעם השומעים למענו ולשמאלנו ומחזיקו לתבנו // ולאחריו שמתענה על כל אנשים ושם לדארת הפרה ולכבוד ולנוע וזאת התורה וכו' תורת ה' תמימה וכו'.

**ראיה**  
 מעשה  
 למען יראה אהיה אומרו בלין  
 מעשה דמלאכי עלמא נה' כהגב //  
 בזוהר ויקח עזאזל ספר תורה וכן הוהיל ספרים  
 על ספר: אמר וכן נראה חלפון הזוהר השאה //  
 מצדן לאומרו מצד: ככהגב סדר ק"ט

## סדר כל ענין ספר תורה

### הלכות קריאת ספר תורה:

# קל"ה סדר קריאת דתורה בימים ז' ובו י"ד סעי'

**א** • בשני ובחמשי ובשבת ובתענית קורים שלשה אין פוחתין מעם ואין // מעמיטין עמוס ואין מעמיטין בנביא:

## זוהר זלזה

**ראיה**  
 למי- אלה שלמה מקפד על פגומות וספרות מלאות וחסדות עכשיו תורה והיה //  
 אומר כי כשה בני אדם מעשים עבדים מלאכה זאת לעשות להם ספר תורה  
 כדומה להם שאין הפותחים בקיים בדקדק פסחות ומתענות מלאכות וחמדות ואין דאיתו למי- זלזה  
 שזוה לה' רמזה בנותי איכתוב לו ספר תורה כהנו ספר תורה אחד יתעלה ולא היה חושש על  
 ספרותו וכו' כהנו אומרים על אומרים אותם:

## תגן ומורה

**הנה** כב אוביב התורה הם בנית כלים והאבד מעם אם אשונאן הם לילם דזין שהם האבד

# ספר תורה

תלכים כנודע וי' בכל אות מאלו ג' הקבץ לכוונת מחמד להם ג' איות תעלה חוטם פה כנודע  
 כי האפע תלכס לא קבלו תחס יטאדו מן איות והם כלם של אלו אהם י' כמען מן איות  
 אלנו והנה תעלה מן איות הנה הפצח תחס אהם בעק"חיה הם אחרים ד'אז אידיו ואלו טעמו  
 איות של חוטם פה ולא חמד תחס כי אם אור האין כי לכך לא ידך תחס דך האחרים וכנגד איות  
 האור החמד תחס אמר תצניגן ק"ג אחד על כל איות תעלה ופאר האיות העליות תעלה איות השאבות  
 הם אכל תעלה או תעלה פוער והם פנים ד'אז ולא חמד להם אור תעלה חוטם פה ולכן אין להם י'  
 תגים: וכבר ביארנו לך תעלות העקדים טעמו והנה בכל הנקודות הם האיות שיצאו תעלה והאיות  
 הם כלם ואחד כך נעשו אלנו מאלו בצידת הכלם ואם האותיות נעשו כפי האיות שם הכלם  
 ואם שמו העששים שם בחינת אם טעם שיצא מן אור העלית כנודע:

## למה יש בס"ת הגין ואותיות ולא יש משמים ונקודות דיושם ק"ג

**כבר** אמרנו לעיל כי אחר שצירח הכלם נעמדו עליו האיות שחינת תגין על האיות שם  
 הכלם ואחר כך שמו העששים שם שחינת אם טעם שיצא מן אור העלית וזהו שמו פתח תורה שי' **בן**  
**הגין** ואין בו לא מששים ולא נקודות וס"ת הוא יסוד דחפצה וכבר ידעת כי שישפחה התורה כלל ולכך  
 תורה ס"ת על שחינת זו ועל ידי זה שאלנו קראים בטעמים ונקודות הוא תגין ולזה תראה כי בטעמים  
 יש שם הוראה שהולאת הכל הנה כי יש תגין פועל בכל טעם וטעם וכן הנקודות יש הוראה ק"ג אלו אלו  
 תגין אין להם שם חפצה ונעמד והיך והטעם כי שחינת העששים ונקודות הוא שחיות האותיות מאיכס כוף  
 הכלם ולכן הם ששים נעמד והבנה והם נעשים אחרים **הענין** אלהם אכל הגין הם הם חולות  
 האיות שיצאתם לחוף ושעשים מעגד לאיות עליהם החוף תחס ולכן אין האיות תגין נקודות שאיות וגם חלוק אחר  
 כי העששים ונקודות יש קצתם תוך אמצע האות כמע ד"ג ל"ח פ"ק ח"ק א"ק וגם כן בחכמת האיות אך התגין  
 תשד הם חוף לאיות אך טעם הם עששים אלהם להאיד להם אע"פ שאינם עתים ולכן כדור לקנות ספר באלו  
 יש בו טעמים ונקודות כגון:

**הנה** החכמה והבנה הוכפנו תגין כי הבעה ביה סוד תעלה חמד אחד באור כי לא יכלה לשלבו טעמים  
 שפנים ואם תגין וטעמים הכל עליה ועד העששים נעל לענה וכן החכמה חמד תעלה לא חכה יוכל לקבל  
 האור גם החכמה לא קבל האור הראוי לה אם חכה תעלה לבינה פנים טעמים ובחינת זו ידך לחמה שאין שם  
 חך חמד תהיה האי לקבל החכמה יודע על מה תקבל עתה פנים חכה ידך תחס חלק לענה שפנים לא יצא  
 נעלית חכמה אלהם תהיה תעלה אחר שפנים ועל מן החכמה לענה שהיא אכל תעלה נעמד תחס

דיושם ק"ג

אור

זוה"ק כי כזהו"ק עלה למעלה מעלה שמו חן יתנו האור מעל למעלה שמו חן ז"ל נחמד  
עמו להעלות אל הנשלות הנבוכות ונאצו של הקדושה צידנו למעלה כי שמו עטמנת סכדיקיס  
מעלות חן לאורך חוצ צפר ונקטיה בן אן מעלים חנן לאורך חנוג א"ל חן אוקס נבולוכ מעלה עמו י  
למעלה:

**אמרו**

לזל נחלת חסדה על מעלה חרה דע כי חברה היא יפוד נאצא עשתתן ז"ל ועכמו י  
נחמה מעל שמו ונאצו לחוק ז"ל מעס יאצו יעקב הטריאל קבדה כח"צ קוודא צה לנחמה  
חננה היסוד דאצו הטריאל חמה והוא הנאצו חברה שיהא קחלת יעקב שחם האזות הנקחלים ונקבצום בעקב על  
וינאצום חמה  
וקחלת חמה:

**זוהר**

יהניף פה:

**אנכי**

כי אל הדי אצו חזאכתיך ונגל. רבי אלעזר פקת שמוע עט מומד אפיך ואל קמול כותבי  
אמתי. שמוע עט מומד אפיך דאק"ב. אל כמוע תויה אמתיאל כמות ינאל. חאן כמות ינאל. דא  
בינה בינה דכתיב לבין אמתי בעה. ד יהודה אמתי מומד אפיך דא היא חמה. ואל קמול כותבי  
אמתי דא היא בינה. ד יתק אמתי הא והא חד מלה אקבעו. דקטן אוקיאל מחסמה דלעילא נפקת.  
ד יומי אמתי עבינה נפקת דכתיב להבין אמתי בעה ופתיב ואל קמוע קומת אמתי. אמתי ד יהודא  
אמתיאל מחסמה ובינה אקבלת דכתיב שמוע עט מומד אפיך ואל קמוע תוסת אמתי. ד אצא אמתי  
ככלא אקבלת דכין דשאלין תקין אקבלת אקבלת ככלא. שמוע. דדינא. דדחמי. ככלא וי  
פלישעאל דאמתי קלה. א. חלבא ומטרוניתא נמקתמין כלא מעקטמין. באחד דאלין מעקטמין  
כלא מעקטמין:

**חדב זלודה**

דכומיס חן ע"א ב:

**הכותה**

כי רבי אלעזר פקת כי עופר

אפיך הוא ק"ר דהיינו ק"ת ופתיב

אמתי כנפס. ינאל דהיסגו בעה ינאל היה

מוע עטמנת ונאצו חנן לחוק נקד כמות

ינאל. ינאל זהו תורה עככב חברה היכה

כככב דהיינו בינה הקמול סגל ונחמה יאצו

לחין ג"שח קאמר קמול אמתי חברה שחם עלונו דהיינו עינה יאצו ותייב דדה להכ דכתיב אמתי בינה

אמתי חברה דס עבינה ינאצו לא עדי דאמתי הינו חמה ית"ל דאמתיאל עבינה לחוד נפקת

ילא נחמה כדאמתי כדאמתי לחין חלבין אמתי הינו חמה ולא חמה ד יהודה סגל דיעקבניינו

אקבלת ואל כדאמתי חנה לחין חלבין מומד אפיך דא היא חמה ינא עלולה חברה מחסמה וקורה

**אמר**

רבי שמוע עט דכתיב ינאל חלק לן

מאריס כגן סך חומרים עלה עט ינאל חלקין

מכבייס ואל לאו לא חלקין ועל דא אקבעו חומרים

ינאן לקבלא אוקיאל. ונחמה חנה נפקת אוקיאל

ואתיהיב:



אמר טעם שכללה תורה חביבה כי משמחה נכללה ויפגום דלא כל דנפק אוריתא דהיינו יצואל  
 חביבה טעמו הוי לא קלדי לבינה כנסת יצואל אלא בינה לחוד וזהו אבא לפרש לנו כי יחזק שאלו  
 קאמר דכין דלא לעזר נקט כל ור' יהודה נקט בינה משמע דכתי מלי ניהו וכן אל קאמר לומר  
 תדאמר ר' אלעזר משכר אפיך דא ק"ה ור' יהודה קאמר דא ר"ה חסרה <sup>אדמוסי</sup> אדמוסי על חסרה תיעז ונעלאו  
 חולקים זה על זה לר"ה אלא ר"ה ור' יהודה אפשיחו ואין תחלוקתם בלוי אלא אם תורה יאבא תחשבו  
 עליהם זה פן או תשיעו לחוד לפי א"ל אלעזר מ"ל דמשניה לחוד נפקת תע"ה תיעז דאפיך היינו ק"ה ולא  
 חסרה תורה אפיך היינו כונה היולאה תאמץ דהיינו בינה ולפי קדרא כנסת יצואל איצטריה היה  
 כנסת כנסת ור' יהודה ד"ל דתקוניו אקבלת תיעז דעוסר אפיך היינו עוסר הנוסף תאפיך דהיינו  
 חסרה לשלם הקודם קאי בחלק שכלל תחסרה היינו דקאמר דא היא חסרה ולא קאמר דא חסרה ו  
 למען שיעוסר זה הוא חסרה שכללה תיעז תורה ויהיה אפיך היינו טעם שכללה תורה תשיעו

דוד ויקהל

דא

דמצי קונה ביוצא דא הא אוקמוה קטנן כפיב ויקראו בספר תורה האלהים תיעז  
 ואם שכל היינו דמקרא והא אוקמוה דא דאינון טפוקי טעמי ותמורה וכל אינון  
 דיקון ודין עלמין כל אקמוהו למען טעמי אי שכל חט דיקון אקמוהו אוקמוה למען  
 ספר תורה דאיהו שכל אינון קדושים אמאי איהו חסר תכל הני פקונן ודין דאקמוהו ליה  
 למען באוקמוה אלא דא דא כד כרמייתא קדישא מעבדוהי ואלקבלי לכתובה אעכב כל  
 כל אען דיקון וכל אינון טעמיך ומעבודת כלבו עלמין בעניו אקמוהו בני כורסייתא קדישא ו  
 ואינון דיקון דאע"פ אכיתא דכתיב <sup>באברהם</sup> דכל פד וכוו אקמוהו באקמוהו דאקמוהו מן דכוא  
 ואקמוהו אקון עלמין לחוניהו בקדושיהו כדקא חזי ואלקמוהו בני כורסייתא דא אקמוהו ואקמוהו  
 כורסייתא קדוהו אעכב ויהי אע"פ כל אינון דיקון ואיהי אקמוהו תעז טע (אחזקיהו)  
 באינון לחוניהו כדקא אקמוהו וכדן כל אקמוהו בקדושה עלא כדקא חזי כל אכן וכל אכן כדאי יועז  
 כדאי יועז טע למקא אעכב געבין דאינון דא דאכיתא לקבל מענה קין וכן בעניו וטעמיך  
 קיט על גו דא דא בינמא דכתיב פיה גו דא עלמה דא וכלא דא חדאי חתע דאינון חתע דגן  
 אקמוהו דאמר קדמוהו לקבא ואינון דא דאכיתא פיה דאינון פיה פגין וכלא דא חדא ו  
 באינון חתע אעכב אינון אעכב קין וכלבו דא חדא אן ואלין בכאש חתע אקמוהו חד על תבא  
 בען אעכב דהי למה דא כההו זמלא ואקמוהו חדא ור' יהודה דא דא דמסוף באמר ו  
 תבא כפי אקמוהו חד קל ודכד סדוהו למדא עמא קדישא ביוצא דא ובאמר יותין דמטר ו  
 תורה טע למדא ולקבא קדוהו חד כורסייתא דאקדי תורה והכוא כרמייתא דלבו טעמי דקין למקא

ויקהל דף י"ב

כהו ולא יתיר דבכך ושם תענית לבטא ודדא חד לעילא למאד עילאי עבד לאחזאי ליה לבלא כד שיק סת  
 לעק כדן סתא פל סתא למדא גרמיקו באומתא פדחלו פדקת בדע כלא לעבד לבכח ולכוונא למייד כהדי  
 דה שיק קיימן על גמרא דמינ לבבל אוריאל וידין צייתן ודבכך חודנידין על רשו למסא ולא למחא  
 למפקה פועל באורא וכל שכן סתא אחרא אז לבו אימכא כמאן לית ליה פחא ויא אקסוד דכתי  
 וכפכתו עמדו כל היום ואזכ כל העם אל סתא זה שמועין כד סופין סתא פכורא למקל ביש  
 ויהפך קבעי שמיא דרומין ומעדין את האכה לשלא ואנשי ליה לחד נש לחודי דיבי בדין שמיא  
 דמארי עלמא בדין כדכך וסדך יא רעוק עם עקרי ישראל לעלם ולירקן ימקך אחדי לעמך בבני  
 סודיק למסע ליה סמוך גמירך ולקבלא כליתא ברימא ויא דעא קדמך דקדך לן היין פמטול  
 אמא עבדך לקיד כג דיקיא לחיח על לממרי ית ויך כל דיל מי לעמך ישראל אתה ויא קבלא  
 ומפריש לבלא את קא שליט על כלא אתה דשפט על סלביא ולמאני דילך סוא אמא עבדא דקד  
 דפכורא קמו סקסו דיקר אורייתך בכל עדין ועדן לא על אגט חייבא לא על בר לבן פכורא אמא  
 בלא דמא דהוא ליה קסום ואוריית קסום ונבא דקסום וסמא למעבד סבוין קסום ביה אמא רחין  
 ולממרי קרישא יקרא אמא חמיר קושבון יא דעא קדמך דהפכה לבי באורייתך ועלם מוא לן דלא ו  
 לבא דכל עמך ישראל לבב למיין לעלם ואמרי למקרי כפכורא דאוסתא כד חד בלחודי וכל צייתן ושקין  
 כמן דישמעון עלן מלמיה כמילן קיבול ליה הדיא עבדא שטורא דמיני וסאן דארי אוריית לבו חד קאום  
 עליה ושקן לא אשקח כד דבור חל בלחודי לא רבן דבאריין לשון קדש חד וחד הוא לא תרין ו  
 ומשקחין כממרי קולי ערמית דדא דמממנתא איהו ערמית דיקרא דאורייתא סכסב חד ויא דא קלפא  
 ומחא רוא דעלמא סו דא דעלמא דאיה כלא שקין חול קארי דכתי ודכי לבי אג סל דפריס האלה לממרי  
 איהו לעילא וכל עמא לקרא דכתי ויקיכו פתחיה הדי וסתי ומשי עליה אל האיש ויכנס דקא  
 סחיתא יעני לביה וקנעניה לממן מלך ובי איהו שלחא דמאריה כדורא דאיה מלך למעמט לבל עמיר  
 דהא איהו קאום כדעמא עליה כמן כך מלך וסלך למקרי סוד יתא יחד אינן מלך בקדמיה בבקיה ואי  
 לאו לא יקרי באורייתא מלך סחיתא לממרי ער לא ישמעא אורייתא לעמא קדישא מה סתא חו ראי ויסלרי  
 דיכני וגם חקרי ולתבי וזמור למדש ק יאריה היא חכמה אל אמרי ליה לממן דארי באורייתא לעמך  
 פרישתא או חל מלך חדי לא בארך דפסח מטה פרישתא לעמא קדישא לא עלמא פסיק לא יפסק מלך //  
 דלפסח דפסח אחרא בשבתא יא רוא לא בשבתא דלפסח פרישתא קמו קדיה כל חד וחד אקעמא וקאום  
 קמיני כין סלמא דב למפסח פרישתא דכל שפא מלממרי קי קדיה וממרי את חכמה פלוג ואת פרישת  
 פלוג כהדיא שפא קד לנביא רב סמוא לחמץ ולק רבין קדיש דממרי ויהי וסלן כמממא סמוא  
 וכל רבא ורבא סב ליה להאי יתרא על פרישתא פלוג בשבת פלוג ויקרא פלוג על פרישתא חסדי פלוג

וכל חד ומדומה לאורחא יהיה עסק דלמי ואסור לן לעשה אלן אלן ולא לעשה רחוקה בדיקוסא חבדי  
 אמרו כולא טחא ואפי' בחוד קבטי לון אל' באת חד. אז כל חד וחד כחיה דלפני לן קב"ה ואמרו דמני לן  
 בארען פלפין כל חד וחד על מוסריה. ועל דא כל מקטבוגא פליקתא לא סלקן אינון מלך דיהיא פליקתא  
 דאשקלס כצוגא אמר לן הדוא דתבא סמטא כיהיא פליקתא נמלך לן קמו קב"ה אינון מלך מוס קייסוק  
 קב"ה מוסין אלן פליקתא סלמא דאשקלס לן צבוגא פלוגה הכי והכי. אז אמר לן סוקא חזי ליה סלקן אינון  
 מלך ומקטבוגא על פורטיות קדישא והדוא רתבא ממשמא קמיה לן רתבא ודכבא פליקתא דל שבתיך  
 ושקלס ולסו מתעמדין בגו פורטיות קדישא ובכו זיהו סלקן למתקדא לניא לניא ומקטבוגא כלל כלל  
 דחא. בגו כך זמא חולקיה חקן דאשקלס פליקתא דכל סמטא ושקלס כבכא זמא כמאן דאשקלס לניא  
 כזי זמנא פליקתא קדינן כמאן במתחא בשקלס דדיא. קלא לשדן עבד צדיק לאסלמא שאלא ביומיה  
 דיא אוריפס סקדן סקדן אמריה פליקתא דמיה מוסקו אפי' דק למו ימיהא ושקלס פג' פליקתא כמיהא דמי  
 כעשה פליקתא אז יתך. אבל לא שלמו דפליקתא דאשקלס דלפליקתא לא היו לא כמיהא ודמיהא פליקתא  
 שיקלס דמיהא והא אקמוס. בעז בשקלס ובחמיה בשקלס בגו קלא נחמן סקדן ליקלס אינון כלל דא  
 דאוריפס. ואי קמא לא נחמן סקדן ליקלס. אז הכי הא זמא אמר סב' דלפליקתא כלל דאוריפס וכל חד  
 וחד. ורא דלפליקתא ליון עלמין אינון אקדן פליקתא דאשקלס סקדן מניחין קמיה דמיהא פליקתא  
 ובגו כך יפגס נבדן. ליקלס בשקלס מוסקו ויקלס פליקתא פליקתא כמיהא בא קשעה. ובמקלס  
 דכז זמא סב' סקדן בשקלס דא אקדן דא דשקלס נקודה קמיה כמיהא פליקתא דשקלס חקלס דא  
 דאוריפס כדן כמיהא שיקלס נחמן מוסקו דשקלס נדליה קדינן דא אפי' קיימא כמיהא דפליקתא  
 קמיה. אינון שיקלס דחא. ויקלס בשקלס סקדן שאלא בשקלס למקלס כל כמיהא. ויהי מקטבוגא כמיהא  
 סקדן פליקתא דלפליקתא שיקלס שיקלס כלל דלפליקתא דשקלס. זמא חולקיה חקן דכז ליקלס דשקלס זמא  
 אינון סקדן שיקלס פליקתא דן ובעלמא דאיה:

**פליקתא** כמיהא. בדיקוסא. אלן אינון מוסקו כמיהא. אז דכז כמיהא דא חקן. ובעלמא  
 כמיהא דא אכמיהא. כמי רזא עלאה הכא אפי' זכז יקראל הוה עתה לן אוכיקא  
 חן מוסקא כלל דמקלס ולא חו כמיהא לאמא חד למכריה דהד חטא מוסקו לכל לקלס סקדן פליקתא  
 דלפליקתא חטא אפי' יתא. לא זכז בגו עבד כז דאינון סקדן. אקדן סקדן פליקתא וקמיה  
 דמקלס לאמא דא ליה לעכמה כל חד כמיהא. ולחכיהא כמיהא. אבל לעביד לפליקתא  
 עבד דלפליקתא דאקדן סקדן ולא ליקלס חטא סב' אפי' יתא. ובגו דא אפי' חטא לביש ואיכו למו  
 סקדן ומקלס. דיע וקמיה. וכז כמיהא חטא סקדן דא כמיהא כד קדראן סקדן חוקה  
 דיקלסן סקדן ולא יתרון לחן דלפליקתא כמיהא עבד כז דאקדן סקדן חטא סקדן סקדן  
 עבד חטא חטא סקדן כמיהא דאקדן כז. לא לביש חטא. לא לביש חטא. לא לביש חטא.  
 (אפי' חטא) חטא כמיהא:

**חבל**

המקור  
למקור

חד אהובי אכבד תמדת וגו' ויהי המדור המפורד ויכבד לה אהל המפורד ויהי  
הער משפת אכסם. סגור הארבעת לבן על מוט פלסטי. המוטו לא יתנו עליון  
שום ביש. המוטו מנהל שנים ומחולת ליל סגור. ושם אלהים אלהים על המוטו ילא סגור  
ספר לאותיות. לא ושם אלהים אלהים לא סגור למוט לה והמבון דמקץ ביע עמוטא בארשא אחרת  
יקיים שיה דכבד. ועבדש שם אלהים אלהים וגו'. לא ובכל אשר אהבת לכתם כפסדו. ו' יהודי פבד  
שטוב עמנו ואשריך ו' לא יהיה קד אד וגו'. אופ ה' שופך המושך פארץ סגרים וגו'. ה' קדמך  
אמרון שיר ברזח קדשא ואיך למחברתו זה. שטוב עמו כפסדו אחרין אהר' חרש' לבר נש. פסטה  
אמרין קד' אהר' ביה סבר ע' . וכלא למחברתו דבר ע' בגין דיטא פקודי אמריתם דכל טאן דיטא אהר'  
לאוריאל וואשרתל ביה כטאן לאשרתל בשטא קדשא דקטאן אמריתם כלת שטא דקד' אהר' דוארשקל ביה  
כטאן דואשרתל בשטא קדשא בגין דאשרתל ביה שטא חד קדשא הוה שטא עלמא שטא דכלל כל שופך. אהר'  
דברע חוק חי מנה כל סביד פגמרת בשטא קדשא. תנא ושם אלהים אלהים לא סגור לה כפסך ער  
אוריאל ולא הקלע מיטא. ו' חיה אמר ושם אלהים אלהים לא סאן דיתעסק פאלין אחרין ללא סגור  
לארית. לא ישמע על פיך לאמר אלהי לארית טן למקל מניח בטמא. כל שכן על אוריאל :

רעיה סדימנה

**פורה**

לאמר ייה פל וסאן דהוה ריא דסודימנוכ עלאה לערע ארמייה דקד' דכר  
פון דאשרתל באוריתו יכ סא' עלמא פוכי בעלמא דה' ואשכוי סובל קטרוך  
ביטן בגין דאשרתל ריא דסודימנוכ חיה דמק דאנשאן ביה דתעסק במדימנוכ עלאה קד' אשר  
שפיטניה בעה דלא ידע. סודי. אהר'. אהר' עלמא פוכי בעלמא דה' ואשכוי סובל קטרוך  
מנה לקומטו דא דכבד סודי פל ח' אשר ידכגן לבו נקדו אהר' דאשרתל חיה דה' אהר' סודי  
מין לבגו יי. אהר' באוריתו דתעסק פאלמא דה' כדא עין דה' חיה למחוק ביה. ופודה מין עלמא  
אוקומטו כטאן דאשרתל באוריתו. דזכ לתקשרה באוריתו לעלמא. סא'. עלמא ט' כ' אהר' //

**בירה**

בעלמא דה' עז' סדרא שבוזיה מרחוק אוריאל כלא דוכב שפת ישעס : עב  
לא יקום דדא סדרא דא וזמן עלמא דלא ישכבת מאן דיגן עליהו ופל אהר' מוכן  
ישכחון בון לעלמא בון לתקל. לעלמא כוזבייהו דלתקל וחכ' בוכס דכון חמיטן כפ  
עלמא דמרחק פל אהר' דשגח עליהו דיפדון ריש' לה' סודי עלמא ולא יתעין באוריתו פלח אהר' סודי  
אשכחונ עלמא ולא יכ' סודי אהר' דישכחון אימון דלעאן באוריתו דאשרתל כשהיו סודי לא מפקר  
שיי סודי סודי חיה מנה סודי עלמא וקטל. ופל שכן ח' אכב' ביה שטא קדשא סוד' ח' דה' ויהי  
אחי עלמא סודי ו' לרדא דאשרתל כשהיו סודי לא מפקר עלמא לעלמא וקטל. אהר' ח' אהר' עלמא בשעתא





פנים אצל ישראל לאיטן זמן קשום שלמה קרא עלויו ושבת זמ את סמיתם שכבר סתן כמותא אחרא ולרא  
השת' ישבבר סתן והשת' חתן חתן ועוד דמאל סתן בר חתן להדקין חתן בחדשן להשפאל נלפיה דתן בישין  
וכר ישראל חתן להשקין חתן כמותי נשפח לפי קמיה בתוכו דלפא במועצת לקמיה וכלא סתן דמשת  
קדישין בטען דחמי לקמי קב"ה עלויה וקב"ה חייט על טמא פנתין ונעד העין צד קאל חטל דהכפלת  
חמאי טמא לא אשתק ולא חכמול ומכליו טלמין הוא בכללו טלמין אשתקס יחד מחויו דבחויו אשתק  
בהא טלמין טלמודי ולמד אשתקס כולת טלמין וחסן לגבייהו דכף עלמות אשתק א חכמי טלמודי לא טלמוד  
פלאש חלקיהו קמא סת' ודיהית טלמ אדעת ביה דיהוה ביהוה הדיהי ידית טלמ אדעת טלמודי ומוט  
נה' לא כמא לאמירן דמלתא חלקיהו כמיקויא דכלא אשתקס לא פולח טעם ביהוה דיהוה טלמודי יושפתי  
בקיב' אשתקס דמלש ביהוה ביהוה דחייט ז"ל זגעי הוי דחמיית טלמין דמלש אפי' טב פלש חת' לבי  
כמשתח אחרא חמדי וטל אפי' רוחי מלוי לבי חמוט א"י יודקס סגס דאמירן בטן דיתקין עניה ויתפנינו  
דחמי על טלמוד:

**פני**

פניה קום נג' מועט שיפה ישיכט דאוריפא סת' קום דמע למיקס ברימא סכרין  
דכט בר נש למיקס טקסו סת' ופי' אגד רב חמוטא (ס' ייח) טמא כר היה חמי טלמודי  
קס מיקס וממד מועט שיפה קום כמטא לא כעט עד נש למיקס סקוסייה לקמיה דת' בטן לאיה קאיה  
בקימא קיימא טלמודי דמלש לבימא עלואה (ס' יחארוח למעלה) קדישא טלמודי דת' וסדרית פלמין דחייט  
כמלמודי ז"ל טמוטן מוסן דת' לקמיה שפכקס דת' לקמיה שפכקס ליה

**ח**

היא וטעמות אשורנו כמיעמא טלמודי נבטחוסר דחמי דמלח חייט טלמודי כמיעמא  
דדקיעא ומגבגב' סת' ז

**חול**

חולי פיה' משיח ביה דיוסף דמלוק מנה' לכר מי' דושל' וכלא לרבתיאי אין הכח וכן  
הכח' לחיינו מעגל' אן דאכן טבא כלהו כן כלהו מעגל' אן מועדל דאכן מוכר  
באמנא טקס' הוא סת' רום דקיעא ולא חתמו השת' עד יהוה מונח דיקמל רב מתיבס' חמר  
נה וסיה כש' ביה לנגלא האי קרא מעגל' עט שס' בו דיון צדיק ונש' ובדיש רב סת' כמל  
קרא דא מעגל' עט דא כ' בו ירוץ צדיק ביה דעויתיה דצדק הקירי ועד ושפ' הוא מעגל' ללא  
יטל' לנגל' במיה דקיה נ' כרנסלרזי חמיר' לכא פריש האי קרא עד לא ישתק מדיש שפירי  
מוגל' עט לא וסת' דחיהו עט לשואה פיה ולאפק' לים מוג' כיכל כיוקמ' דהיכל פממאס דמניה  
נפקא חת' וההוא מוגל' שס' חיהו נדיוקמ' דמ' ולאמיר' בשית דדמן כו ירוץ צדיק כמל' כמל'  
או פסי' אן קרא דדיש בהי' ובמ' כד דיש כמגל' אצמיר' צדיק לא דלחני חון הכפסת זכאה  
דקשונ' ודיקמ' דצדיק טלמ' כד דיש לפת מוס דמלוק לפת למקרי אוריית אצמיר' צדיק וצדיק אפי'

זיהי קדיש  
ל' ב'

קור' ב'  
ד' דג'

זיהי קדיש  
ל' ב'

צדיק

צדיק וכלהו. שתהיה דמלק מואיך שבעה. אך ששנן נהא דאיהו לא סליק כל יומיו לא שתהיה  
לאהו דמלקין. כו' ירוח צדיק. כפ' ירוח דברי צדיק דא. ונשנן ממשן מודתו חולין חמור  
הא חודיק יומין. ונשנן לא יתקן לעמין. כההוא סגדל דמלקא בין אינין מעגלן קיוסא נהירו מד  
מדיקטא דמ'.

### הרב וזהו

**ביום** השבת מין כורך לקרות הפרשה וענך החומש כי אם לשמוע אותך לבה נפ' עין אבל היפה  
אין אכס נכא לדי חובבך בשמוע אותך מלי המעמיד לא צריך לקדמם בלה סתק דכפך

כפך וצריך שהשמוע כבובך ראשונה נאחרונה מן המעמיד.

**ראיתי** למורי ילדה כשהיינו בטר מוקדשו שקרא הוא מלי עצמו הקללנו שבפרשת בחקת  
מנצח דעירינן קרא כעשתי הדברות ביום שטענת הוא עצמו:

**מורי** ילדה לא היה עולה למי ביום השבת אלא שסי כנגד היסוד:

### ז. העולים לסת בשבת

**כהן** חפז דא אשר בתוכו פק אמצע דנח האבא לו עגולה דא אשר בתוכו פק אמצע דהוד  
דאבא ישרא אצ' דא אשר בתוכו פק אמצע דיסוד דאבא וזה השלש הוא במעב גלו שג

עלמי יתן ולבן הוא גדול מכלם חזן מן השיש שהוא כנגד היסוד הסעלה והוא גדול מכלם:

**רביעי** נח דא אשר בתוכו פק המתין דנח דאבא מעש חוד דא אשר בתוכו פק המתין דהוד  
דאבא:

**סמוך** יסוד דא אשר בתוכו עגול דיסוד דאבא והוא גדול שבכל השבוע ולבן רבו כד' סלדאי לא  
היה סלק לא שש כי הוא במית היסוד המקבל אור העולה ככלו ונס נא באור על ידו

כד' וסלדאי חסוד לכא דמיומיו לא סלק לכה לא שש דאיהו צדיק כו' ירוח צדיק ונשנן וכו' דע כי הלך  
נאע כי היה חסדיס עין השמים עין הנער והאנשים שבחס הם המוכמרים והמעגלים אכפדל  
ואמנם כימי החול אין עליהן בנהי אך עבס בשעה הזער כד' אמצע ויורדא כה כה הו' כמתנתהם  
אור מנולא האמנם כבד ידעתי כול מה שמתגלה מן אבא הוא מן יסוד לבדו כי נא דאבא אינס  
מהעולם לעולם כי הם סמלכביש כנה באימא חן יסוד דאבא לבדו הוא המתגלה כי כבד נפסן יסוד  
דאימא אך מדי שאנו אומרים ס כל הו' כמתנתהם עגול ששנן הוא כוכבן שהמסדים הם מנולא  
מכה האור שלהם בכל הצדדים ונבנה דאבא ומתגלה מעש סלדאי אך והא סאנו נא עלי כמנו היסוד  
והנה אין כאן גלי ית' שלמי דת' והיסוד כולו ונשנן כי הגדול שבכל הוא היסוד ס כולו כעלי לבן  
כ' בדוסלדאי לא הוה סלק לא שש כי הוא המקבל אור העולה ככלו ואמנם אחרי היסוד הוא ס כ' כי



הוא מעלה כובן שהם ב' שלשים פתוחים שלם ואחורי ב' לו הם שאר העולם ובהם יהיו המדרגות  
 כפי גובהן כי סהוד גדול מן הפזיף ואח"כ נצח ואח"כ הוד ואח"כ מלבנות אך היסוד והתקן גדולים  
 מכלם והיסוד גדול מכלם והל' קצת מכלם כי שם היא מוענת מוצר כי אינה רק סוד העוה ולכן  
 הכל נולד למען שכנה ולפי שיש ועבדים וכל שהוא סוד השכונת כמו שכתב הפוסקים!  
 צ"ח: הנה לפקדים העליונים דג"ה דאבא שיש בחינת המוחין בהפ"ד דז"א לא נבנפו זערה  
 ושיאו לשלשם הפולס לסת במגמת שבת:

### חמשה העולים לס"ת בימים טובים:

**ר"ח** כי חמשה העולים לס"ת בימים טובים הם כי כבוד ידעת כי ע"י דאבא ת"ך ע"י דאימא וזנה לא  
 עלה למטה כי אם תבין פתחן תבין דבצח דאימא ותבין פתחן תבין דהוד דאימא כי תבין פתחן  
 טלחין דבצח דוד דאימא פתחן דמטעם דרישא דרעוד בסוד דחזין זנה יסוד דאימא והוא ק"ט  
 ומסתיק במשך נוסד ואינו נגלה לחוץ ויסוד דאבא שבועך יסוד דאימא הנה הוא ארץ ונגלה פתחן אחד  
 לחוץ מיסוד דאימא והרי הם חמשה פקדים העליונים בימים טובים שהם תבין פתחן תבין דבצח דאימא  
 ותבין פתחן פתחן דוד דאימא ולפי ארץ הנגלה מייסוד דאבא וכנגדם נגלה חמשה לס"ת בימים  
 טובים:

**בענין** המעשים שמוצאים לל' יום כבוד ואומרים עליהם עתה נדדים כל נדדי וכל אמר לי הדי  
 חשמן יב' כי מורי חל"ה צ"ח לל' י"ד שיקח הוא הפ"ד האשמן הכן ספר כל נדדי ויקטא  
 כמטון יב' כי הוא צריך לו מאדא נק' לו כונה דנה ב' ב' האיש כיום סתם גדול כמטון ספרים לו:

פנחס דף רכ"ט

כונות  
 רגל

# חב זלזה ע

## המע

קדום טקוה כיום צע נצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 שלום שולם האלות כלומר נכונות אל נצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 כל ימי הצעוע כי ביום נאמן למע זכר הנביאה וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 ולכן אז קדים טקוה וביס עליו יודע הנשיא נאמן יודע זכר הנביאה וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 וחוזר לעלות חזי כי יודע עלום הנשיא ולכן אין ביום עליו וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 תבואים ספר קדום ס"ל יום אצי עלה כדאיה וב טקוה שלום האלות ונצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 הדאד ס"ל חזי לנכונותם אין כדך טקוה לנצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע

## הקד

לקרות טקוה ולטקוה טקוה טקוה ימים אלו אצי ונצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 כדך וזכר סוד טקוה טקוה לקדום טקוה כדך ונצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 פיה ביום צע לקדום לנצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע

## מה

לקרות טקוה לנצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 כדך וזכר סוד טקוה טקוה לקדום טקוה כדך ונצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 פיה ביום צע לקדום לנצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 מה לקרות טקוה לנצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 כדך וזכר סוד טקוה טקוה לקדום טקוה כדך ונצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 פיה ביום צע לקדום לנצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע

# סוד פתיחת הזיכר

פתיחת הזיכר הוא פוד אצטקע יפוד דאיה ונחמדים על טכונטיס כדך ונצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 דאיה וכדך ונצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע

## תיק למנוים

כדך נודע כי לא אצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 ידית תדי נצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע  
 וקדום טקוה טקוה לקדום טקוה כדך ונצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע

# סוד פתיחת התיק

פתיחת התיק הוא פוד אצטקע יפוד דאיה ונחמדים על טכונטיס כדך ונצט וביס חזרתי חזי כהל נודע כי עלום שלטת כ"ע

היבך על שפר הנה לחייה ולבראות הכנס שמוסו לחן אל כל האנשים ואז אמר קוראים בספר  
כזה הנה שמוסו ויאל האור שמוסו לחן דקיא השמש לפסע הנהיה:

**דקיא** כי כפר שיאנו כי דקיא מן חזקו ולמעלה נקרא יצירה וכן חזקו ולמעלה נקרא יקרב וינה נקרא  
הא יסוד דקיא כי נכלב חסותו של חלב כזה ורוב שז"ל חלב הקרא יצירה וינה שגולה "

תיסוד דקיא חן לחן דקיא שם הוא עקב ורוב שז"ל חלב הקרא יצירה וינה שגולה ויקום שז"ל שיקרב  
יקרב שם שיקרב כגוף כי יקרב חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

החלב דקיא יצירה וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
נכחה שם יצירה כי שם חלב הקרא יצירה וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

**קרב** חלב השמש אל קרב חלב שמוסו חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

שז"ל חלב השמש אל קרב חלב שמוסו חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

קרב חלב השמש אל קרב חלב שמוסו חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

**בחול** חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

### ספר יצירה וקראת בתורה: כונתו דקיא

**שמוסו** חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב  
דקיא חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב וינה חסותו של חלב

ינה

כונתו  
קראת

כונתו  
קראת  
מה שז"ל

דקיא  
חסותו של חלב

Handwritten notes on the right margin, including the name 'אברהם' and other illegible text.

סנה

**ב** תקום מעמקיך בצבת באחריך עם קודים בעמחה ובאזע ואחזר ובצבת  
 הבאה : **ג** כהן קורא בתורה רחשן ואחזרני לגי אחזרני ימאלת : **ד** השנה  
 העשומ עמתינו סהן עם הארץ קודם לקדוש לפי חכם גדול ימאלת והוא סהסבן  
 יודע לקדוש עם אננו יודע לקדוש היאך יבדך על התורה : **ה** אם סנה  
 כוכה פגרת והכהן קורא את שמו אינו רשע להעסיק וקוראים ימאלת במקומנו :  
**ו** אם נבנו כהן לבית הכנסת אחר שחזתו הימאלת לבדך ברכת התורה אנו  
 שומק אבל נבנו לא חזי התלה ושמו הימאלת נכבה עג שימלינו כהן ולני ואז קולת :  
**ז** אין כהן בבית הכנסת קורא ימאלת במקום כהן ולא עלה אחזרני לגי : **ח** אם  
 כהן ולגי בבית הכנסת קולת הארץ ומעמד הארץ ~~הוא~~ **ט**  
 כהנה שנת אין מעמקיך אנו : **י** אם אין לגי בבית הכנסת כהן מקדש הארץ  
 עבדך שנת וקורא במקום לגי אבל לא כהן אחר כדי שלא יאמרו שהראשון טעום :  
**יא** וכן לא ילגו עב לגים זה אחר זה כדי שלא יאמרו שאמר טעום טעום : **יב**  
 נהגו לקדוש כהן אחר כהן בעמק ימאלת ביניהם ואחזר החזן באקולת לעט אף  
 פלג אחזר לחזן זכאל שנה נהגים בלי אחזרני לגי : **יג** יא מפ אלוסר טעם  
 קולת החזן כהן או לגי ואינו עם לא קולת לאמר בשם טעום על כאשן אלא  
 אחר ישמר טעמו : **יד** עב אפלה כהנים אם ימאלת אחר ביניהם אנו  
 ימאלת קולת ראשון מעמדיך טעום וכל שחזר טעום אלוסר כדי סעוקס או שארן  
 עם ימאלת כל קולת כהן אחר כהן אחר קס טעום טעום אהכל ישעם ראשן עם אלא  
 כהנים נהגו ערן לעב אפלה לגים : **טו** אם קסן קולת סנה סנה  
 במשך רשע : אם אין כהן אלא סחול או אלונו כקד כסימ קלג : **טז** בנ אדם  
 החפשים כסית האמרים אין עבאים אלא סנה יהודי אעלג כדאז השנה ויום =  
 הכתבים :

**קלו מי הם חזקראים לספר תורה בשבת  
 ובסנה**

**א** באסר זה סנה ויום הכתבים קודים אחר לגי תלמיד סנים השנים על  
 הכבור ואחריהם תלמיד חכמים הראים לענות פרגים על ראסר אחר כך

סנה  
 פנים ל  
 למען ל  
 רשע כד  
 למען ה  
 קולת סנה  
 אלא י  
 סנה



השם יטה עקרת הדאצון אסיהויף על ינה עקרת הדאצון אלה עפוקים  
או חפלה טעם מעקום לה אפוד יחכו סע עלה תן דעטן יחם לנו איצו  
עלה סע טען תן מעבדי הנה טעם לה אפוד:

### קדש שלח לשייר פדשה פרוח פג פסק בבסעוף א

השם יטה עקרת הדאצון אסיהויף על ינה עקרת הדאצון אלה עפוקים  
או חפלה טעם מעקום לה אפוד יחכו סע עלה תן דעטן יחם לנו איצו  
עלה סע טען תן מעבדי הנה טעם לה אפוד:

### קדש סדר קריאת התורה וברכותיה: ובו "אסע"

השם יטה עקרת הדאצון אסיהויף על ינה עקרת הדאצון אלה עפוקים  
או חפלה טעם מעקום לה אפוד יחכו סע עלה תן דעטן יחם לנו איצו  
עלה סע טען תן מעבדי הנה טעם לה אפוד:

צנת  
וחמד דין זה יובן מפיחם  
קדש פשוט יטען עם  
היטע:

גדול הדור אקדיין מותא לטרה כון איפול לקדמא מלך פתלה עבד ה' עולתא אבא  
 ואעפ' אקדיין בלמ' מן הספד בשעת הדומק ולהספד דמנע על סמך דלמ' לתי' ו'  
 לנכניי סומכין בנה על המחד דל' אדכסס דלמנור לקדמא עם סמל' ו'  
 אבוב שרגה כעצ אמה השמן פכמכרה סמטה ידכר וג' ופ' אדל' עוברין נאעב  
**אדכסס דלמנור** י' סדכ' למלך סומכין ו'  
 הא אעב' הקדמא מן החק הקדמ' סומכין וסמך לה מלך סמל' (אעל' ו'  
 כה ע' מ' מל' סמך מלך מלך יפול לקדמא מלך מלך מלך מלך מלך מלך  
 אין לקדמא מלך ל' קד' קדמ' סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 לסמ' סומכין לסמ' סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 לסמ' סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 דמנע' הא דמנע' סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 י' מן ועבד' מלך מלך קדמ' מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך  
 וסמך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך  
 למנע' מן דמך סמך סמך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך מלך

**סעף**

ד' כל הקדיין ועבדין לטרה ולאחריה יתתה הספר קודם שיכרך וכו' ו'  
**אדכסס דלמנור** י' סדכ' למלך סומכין ו'  
 ד' נהגו לכסות הכתב בסודר בין גבולא לגבולא: (א) אומע סדכ' ו'  
 והכסות סומכין וסמך וסמך וסמך וסמך וסמך וסמך וסמך וסמך וסמך וסמך וסמך  
 כדול כס: (ב) יתתה סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 כרך יתתה סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 ד' אעל' מלך סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 צדק' למנע' ועבד' מלך סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 סמך' בסומכין סומכין: (ג) יתתה סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 והכסות אומע סומכין למנע' וסמך סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 י' אעב' על סומכין דלמ' סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין  
 לעל סומך מלך: (ד) סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין סומכין

סל  
 אככ

אברהם וחי... עלם טועם בתוכנו הוא הוא תורה שעל פה: **א** הקורא בתורה כריך לחתמו בפני תורה באשת ברכה:

**ק"ם דיני הפסק ברכת התורה ובו ג' סעיפים**

**א** הקורא בתורה ושהתקין העומד יתחיל ומתקום להתחיל הראשון " וברך בתחלה ובסוף ולהדמיכם לא יברך בתחילה: **ב** השני לקרות בתורה ובידיך ברכה עלמה וקרא מתקנת פסוקים ועסק ודבר ל"ת או דברי חול לא היו הפסק ואתנו כריך לחזור ולברך: **ג** השלשה לקרות בתורה והראו לו מקום איתתו בו ובדין על התורה והתחיל לקרות או אע"פ לא התחיל ובתוך כך הזכירוהו אמנה ועשה אחרת כריך לקרות יע אומרים אכריך לחזור ולברך באיתתו בפשה אחרת ויש אומרים איתנו

כמת: עין שיה ק"מ ב' בדברי הרב  
ז"ה כה אדם עלה לקחת סקודה ואמר  
פילה תפנה ותראה זכרון וקרא  
עד כאן ז"ל: מבין יחזיק את ראיה מה  
בפירוש בספרו ראשונה פסדן: וא"ל  
אשר היה היא על התורה ולא על פשה  
או פסוק ט"כ היבא לחזק לתה אומרים:

כריך גביון שהפסק תורה מעשרת לפני  
ודעתי עלה לקרות בטובה בברכה  
כוללת כל הפשנות שבתורה ואיזה  
פשה איקרא קאי עלי ברכה זו  
אכריך ולא עוד אלא אע"פ כשהוא איתנו

אם ס"ה ונתחיל והנחנו האחרונה תחילה ופתחו באחרונה תחלה וברכו עליה ונתכרו אכריכין להקדים הענה כגון איש בו מעמיש וכריכין לקול את מ ולתנות השניה אין כריך לחזור ולברך כי אמר שהוצאתו את ס"ה יחד כמעשים לפני דתי ודעתי אתדויהו בשבך באונה:

**קמ"ג דיני הקורא והמקרא ובו ח' סעיפים**

**א** כריך לקרות מעומד ואפילו למנוח עצמו לברך או לעמוד אסור אלא הורח בעל בשר: **ב** לא יקראו שנים לא קעולה קורא ושלח כבור שורק או שלח כבור קורא והשלח לא יקרא בקול פ ומכל מקום כריך הוא לקרות עם שך כלי שלח רק



ברכתו למעלה לא שצריך לקרות בנחת שלא ישמיע לאזניו ויש טעמים להעמיד  
מי שמקרא לעולה מלה במלה ואחר שגומר המקרא המלה אומרה העולה  
אם שלא צבור רוצה לפרך לעצמו ולקרות צריך שיעמוד אחר אצלו שטעם  
שטעה התעה ע"י שגמר כך אנו צריכים לנהוג כפי ד"י שכתב: **ק** אך הצבור  
רשאי לעבות אמון עד שתכלה בלכה מלפני הקורא ואין הקורא רשאי לקרות בתורה  
עד שיטלה אמון מפני הצבור: **ך** יכולים לקרות באחים זה אחר זה והבן אחרי האב  
ואין מנחין לא בשבול עין הולע: **ק** העולה למגדל עולה בפתח שהוא לו בדרך  
קצה ממקומו וירד מהמגדל בדרך אח שהוא לו בדרך ארוכה עד מקומו ואם  
שני הדרכים שוים עולה בפתח שהיא לו בדרך ימין וירד בפתח שכנגדו: **ח**  
כל תיבה שהיא קהותבת הלכה לעשה מטיע שהיא נכתבת כמו שהיא בתורה  
וקריית בעטן אחר ומעשה בא שקרא כמו שהוא כמקוב בלשון גדולי הדור הרבנים  
הר"י בחק אבות וזה אברהם ואליהו וזה שמואל אלעזר בניו וזהו כו' שיקרא  
כפי המערכת ולא רצה ועדוהו והיו דוק מהנהיגה:

**קמ"ב דין מי שקרא וטעה ובמקום שאין  
שם יודע לקרות בדיוק ובסעיפים:**

**א** קרא ומעשה אפי' בדיקדוק אות אחת מחזירין אותו: **ב** ישוב שיש טעם מוטע  
ואין מי יודע לקנות בתורה מהלכה בדיקדוק ופגעו בו אפי' ה"ל יקראו בתורה  
בבלבב:

**קמ"ג דין אם נמצא ס"ת מוטעה ויתר דינע  
הספר וכו' הסעיפים:**

**א** אין קוראים בתורה בלחות מעשה גדול עם בני חורין ואם התחילו בעשה ויצאו  
מקצתן גומרים: **ב** אם כתוב כל חומש לפניו כולו כספר תהי' אין קורין  
בו עד שיהיו בל"ה חמשין קריאת **ג** אפי' בלתי סוף **ד** שיש צדק בעד  
אין מכריז עליו: **ה** אם נמצא מעות כסף בשעת קריאה מוציאין ס"ת אחרת ומתחילין  
ממקום שנמצא המעות ומשלמין הקוראים על אותה שקראו כמו שכתב ואם נמצא  
טעות באמצע קריאת הקורא גומר קריאתו כספר הכשר ומכריז לחתיה ואין חוזר  
לפרך לפניה: **ו** בית הפטרת שאין בהם מי שידע לקרות לא אחר יכריז ויקרא

קצת פסוקים ויברך לאחרים וחזר לברך תהלה וקורא קצת פסוקים ויעבדך לאחרים  
וכן יעשה כמה פעמים כמספר העולם של חזרת היום :

### קמ"ד שלא לדלג בתורה מענין לענין ודיני ההפטרות וכו' ד סעיפים :

**א** מדלגן בנביא ואין מדלגן פתח מפרשה זו לפרשה אחרת והמ' בשני ענינים  
דחיישינן שמא תקבלג דעבד השומעוים אבל בחד ענינא כגון אחרי מות ואך נשאל  
שכך קורא ב"ה מדלגן והוא שלא יקרא ע"ב שאמר לקרות שלא מן ה"ב א"ל תיבה  
אחרת : ובנביא מדלגן ח"ו טעם ענינים והוא שלא ישהא כדלוג בענין שיעמדו  
הצבור בשתקיה והע מילי בנביא אחד אבל מנביא לנביא אין מדלגן וכתי' עשר  
מדלגן מנביא לנביא ובלבד שלא ידלג מסוף הפרשה לתחתיה : **ב** נהגים בשבת  
שיש בו חקן לומר אחר הפרשה השבוע ששם חו' ג פסוקים מהלכות שוש אשיש  
וכחל ר"ח בשבת ביום א' אחר שמפגדין ההלכה בשבת חומרים פסוק ראשון  
ופסוק אחרון מהלכות ויאמר לו יחונקן מחד מדש ואין למחוק בידם : **ג** אין גלגל  
סת' בצבור מלבד כבוד הצבור ואם אין להם לא סת' אחר וקם צד' כ"ס לקחת בעט  
ענינים גלגלים וידחה כבוד הצבור : **ד** אין קורין לחד אהר' בשני ספרי תרומה  
משום פגמו של השון אבל ג' גברי בג' ספרי כגון ר"ח סבת שחל להיות בעבר  
לכא משום פגם :

### קמ"ה דיני המיתרנות :

**א** בימי חפשי הגורא הו' נהגים לתרנ' בדי שימו' חסם : אין הקורא רשאי  
לקרות לתרנען יותר מלפוק אחד ואין המיתרנ' רשאי לתרנ' עד שיכלה הפסוק  
מפי הקורא ואין הקורא רשאי לקרוב לפסוק אחד עד שיכלה תרנען מפי המיתרנ' :  
ואין הקורא רשאי להנפית קולו יותר מסמיתקם ולא המיתרנ' יותר מסקורא מן הקורא  
רשאי להייע למיתרנ' שלא יאמרו תרנעם כתיב בתורה : **ב** קטן מיתרנ' ע"י  
גדול אבל ח"ו פגול לטוב שיתרנ' ע"י קטן : **ג** באידנא לא נהג לתרנ' :  
משום דמה תועלת תרנען כ"ן שאין מועיל אותי :

### קמ"ו שלא לדבר בשעת הקריאה וכו' ד סעיפים :

**א** אסור לדבר בשעת הקריאה אבל בין נשא לנבא שפירמי : **ב** פון  
שהתחיל הקורא לקרות בבת אסור לומר א"ל בדברי תורה א"ל בין נבא לנבא

ואפי' אם השלם הוא הלוטה ויש מתירים לצום בליל ויש שומרים שאם יש  
 עשה דביתך למה תעזב לשלם זינ מתירים למו שקמת אומנותי זינ מתירים  
 למי שקוד שבחתי מת מחזיר פניו ומחזה עצמו שאכל רשע לליל סת לא  
 לקרוב ומתחיל לקרוב לקרות שנים מקרא ואחרת קרובים פסגת קרית סת  
 שרי: וכל זה אינו ענין לריש חבור ופרש פתח שם פגש מרחוק יתא שריר  
 לבין ולשמוע מלפני הקול: ויפון שכל ספר שות רחי למדקן כדברו לבין  
 דעתו ולשמעם מפי הקול: כי אסור לשלם כשהוא עומד קרא כנביא עד שיקום  
 כמו כתיב: כי אן כריך לעמוד משומד בנפש שקורים כתיב:

**קמו דיני זליקת סת וכו' ה סעיפים**

אסור לחותם עבוס בלא מועחה: גדול שבחתי שקראו בתיה גלגל  
 ודגלים לקנות במתים יקדים לחכמה המורה: כי יכול מי שידע לקנות למנו  
 לנשיא המעלים לגלגל ואין הגלגל יכול לחותם בו כי אם על כל שקנה הגלגל  
 לא קנה לקוח המעלים: כי הגלגל סת יעמידן כנגד התפר כפי שאם יקרא  
 יקרא הקלר: כי הגלגל סת גלגל מכוון וכשהוא מהדקן מהדקן מבטטס: ה  
 מוטב קלגל המועחה פכית דפת ולא יתקן כסת כשקנה במועחה: כי האול  
 סת כתיב התק מועה: כי אן המעמיד מתחיל עד שימרו ללול הסת כדי שלא יהיה  
 סגולה מרוד ויכול לשמוע הכתובה: הן כיום שיש בו שני פלרי רעה לא יתקרו  
 השב לא יפירו כעו

**קמו שלח ישיב ציבור התבה: וכו' סעיף**

אן שלח ציבור השא לה ששים סגיה בצבור כל זמן שהם בציר הכשרה  
 קמו שהצבור לא יעזב סנה עד שיציעו סרבי  
 וכו' סעיף א

אן כנבא דשמים למת חכמה עד שיעלגו סת וחס מעכשם הסת כבית  
 אחר אם אן לבה לא פתח א צדיקים להרעבה עד שיקח הדין ולבו אחריו למקום  
 שחצוניים חוקים חסדים להם וכן פתחים ושלם למת צדיק אחר קודם  
 שיתא ספר כפתח חודר ופלו שלבו אחר חתם וילכו למקום שחצוניים חודר  
 ש:

צוה  
 גולגל מבחין היינו עמוק  
 לביק כקול המעלה  
 הגולגל סת סת הליק  
 מועה:  
 שם  
 אין זה סת עתה סתך סתך  
 ו היק סתו האזכנים //



כלל יהי כפי התקנות והנהגות אשר יבחרו בענין זה ויהיו כפי צרכי  
 הכנסת מוקדף לכל שם ויהיו לבימי הכנסת שני פרקים או יותר בלתי קדמון  
 דרך לאמר בלתי השג לקצר שרכו ושם היש הדיוק שנה קודם שנתה בלתי דיוק וכן  
 אם לא יבא בו תלם פני לקצר כפי צרכי הכנסת וכן יבא בענין שנתה  
 לתי שבגם פסקה זה לאמר כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק  
 ובאגודת וישאמר לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק  
 ששנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה  
 רגלו חיי לקחו קודם שיכנס לתי שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה  
 כן שנתה שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה  
 שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה  
 חכמה וירבין ואם לא יבא בו תלם פני לקצר כפי צרכי הכנסת וכן יבא בענין  
 שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה  
 כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה  
 כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה

**קנין שלד ליתור שנים בית הכנסת**

הן אף סתם בית הכנסת כדי ליתור שנים בית הכנסת שנתה לתי שנתה  
 יבא חיי לקחו קודם שיכנס לתי שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה  
 חכמה וירבין ואם לא יבא בו תלם פני לקצר כפי צרכי הכנסת וכן יבא בענין  
 שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה  
 כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה

**קנין דני כפי בית הכנסת דני כפי שנים**

הן אף סתם בית הכנסת כדי ליתור שנים בית הכנסת שנתה לתי שנתה  
 יבא חיי לקחו קודם שיכנס לתי שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה  
 חכמה וירבין ואם לא יבא בו תלם פני לקצר כפי צרכי הכנסת וכן יבא בענין  
 שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה  
 כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה כפי צרכי הדיוק שנתה לתי שנתה

לוקחין





77

החכה של עיר אע"פ שחוללה בה בעצמות מין בה מוסוס קדושה וזכר שמו  
ערוה וכן כל וזכר שמו קדושה שחוללה אף כפי שיש קדושה:

ב המוסוס כד שחוללה שמו אף כפי שיש קדושה:

ב השמיני קדושה כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה  
ומזוהת שיש קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה  
בתא חזונו וזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה  
לזכר השיל יז כד קדושה וזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

ב השמיני קדושה כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

מזכר יז קדושה כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

כ כפי שיש קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

וישקל לבד קדושה כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

כמזכר מלא כ קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

ראש הנקבא כמזכר יז קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

וכי כמזכר יז קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

ה לזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

תאנה כמזכר יז קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

ז ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

ח ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

ט ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

י ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

יא ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

יב ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

יג ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

יד ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

טו ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה

טז ומזכר שמו קדושה אף כפי שיש קדושה וזכר שמו קדושה



ויהי כיום: ק"ק נתיבות שנתנו שנתנו  
 לשרא אבנא להלוק צבות כחמתי ק"ק  
 ואום אמר לנתיב עתה כחמתי ק"ק  
 ק"ק וין ונתיב שנתנו שנתנו שנתנו  
 אבנא שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו

**ק"ק וין ונתיב שנתנו שנתנו שנתנו**

ויהי כיום שנתנו שנתנו שנתנו  
 ידה ק"ק שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו

שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו  
 שנתנו שנתנו שנתנו שנתנו

פני  
 לני  
 לני  
 לני  
 לני

41

וכן יהיו לעשר שנים ולעשר מה לעשרה  
לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה

לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה  
לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה  
לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה

לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה  
לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה

לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה  
לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה

לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה  
לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה

לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה  
לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה

לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה  
לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה

לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה  
לעשרה ולעשר מה לעשרה ולעשר מה לעשרה

צמות:

והקיימן נישמן ה' דג  
לדג נישמן קין  
דביש וקלש גלגל גלג  
לו גלג לעפוקלנו בתורה  
לבלע את יונה גלגס יו  
בתוך תעשו תורה שבעל  
לה וקורה שבעתה המעו  
באותיות יונה כי ינה יו  
הוא אדם בני יעקב תורה  
שעל פה יונה ק' תורה  
שבעתה יונה את יונה  
תורה על תינו ול דבור  
תורה על שבעת דבור  
ודבעל פה: עבד כאן חתום:

בגוף  
39

ענינים

בגוף  
3

בגוף  
3

ענינים

בגוף  
3

ענינים

בגוף  
3





כיום קד המערכת הנכס הנמכר חיים העבד וראו מה האקבע המערכת חיים שלם ולכן יוכן הנכס  
הנכס ינמק כמות וכמותי שנים וכל מה שנגזרות על המעשה ויכין למכור ודע כי על שם המכיר  
המכיר עם המעבד והמכיר יתחייב על המעבד ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
כדל זה ש' ה' יוכן על שם המכיר המעבד ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
ל המעבד הישיר ש' ה' יוכן על שם המכיר המעבד ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר

**המכיר והמעבד**

המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר

המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר

**יום שני**

המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר

המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר

**כבוד**

המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר  
המכיר והמעבד יתחייב זה לזה ומה שיתחייב המכיר ומה שיתחייב המכיר

מנה

כבוד

כבוד

זהו





קריאת בתורה

השיעור נהנה מן הזוכה לטלית הוא קודם שם אונת הפיכוד הנוגע אל אופצו אכן י  
בחינות מלקות כי בלילה זו תאיר יתקד בשעתו פסוק זה ועלילה אחרת פסוק אחר  
והכל לפי מעשיו וימנע זלזול היה כואה שמתבט האדם איזה פסוק ביה תאיר בו יתקד  
ואם היה מעביר לו בפי הפיכוד היציר לו בפי שעתו מענה שהיה כואה בעצמו והיה וצבאו  
לו כדי שפאשר יקראו בהקיצ קעלה נשמעו לשעלה לאין קץ ויהי קץ לו דברים  
אחריים גם שחיות לא ידעו בדם וצאים רצוף פינאים אלו הם עפי העצו וכנולד  
בקבלה וכן כיוצא בזה כי אין לך שעתה אריזה בלילה תכלה:

בהיכל

אמר ומה נקרא עם זלזול נעב וכל עמך היתה ופקדיה הוא תעלה  
ועל דיו נגלן וכל צדיקים תאומם עליו וזו נולד שיער השערה והיה למד קודם שמשנה אחרת  
והוא בן שבע שנים ופלא הגנים ותלמודו למד ועמו גרעו סביבות חסידות ועל פה נשתנו  
למנוס ואמר כשלה הקצת אשר ידע עמו שנים הנגמם מן תולדו המורה קשיב  
דחש כשמו חם והשערו הקצת לשמו ושמו לו לפיכך הוה נגיד ולקבלת פלדיו שכן עדין חסד  
ועמך הקצה על נולד קודם לכן וכל הצדיקים אשר שמו שמו נגידו ללמנוס ומתעורר  
עמך קצה ופקדיה שעה שהיה יתא אחריות עם העמור מלמנה ונכארות ששעלה על  
כאפו וכל הצדיקים שעתה שמו הוא נעול על שמו ונפרה וזוכה על אלה זכה להיות לו כן  
שעולם הזה וידוע שן יהושע שן גדול שיער עליו ושמענו ואחוז בו ושמענו על רגלו  
ואומר לך קץ לך חוקי תורה הם עמך ונשמעו השעות הישנה ר' יוחנן שן זכאי לראות  
והואו לו בחלום נגזר שעה הקישון ולחם כלם כאה אופו פקדע העליון יחדיר כזוהר הדקדק  
ושעשם תלמידים פקדוניהו והשעם תפריהו בידו וסמך על צדיקים לפניו ואחריות עם העמור  
נכארות על ראשו ונגזר עמד ולא באהו אחריו לו עז כשן חודשיב וסנו שיערה הקצת  
אשר יהיה עמך וחקרו חכמים על אביו שזכה לכן זה ותלמו ששעולם לא באה בזה אדם ולא  
נשתל מעולם פקדע פקדע ואלא חודשי ידו למנה עמיו וכל קס מלמנוס לעמך העולם  
ולא היה צדיק בשלם בלא נאמר שבענו ולא דבר מעולם דברים מעולם אלא עמך בתורה  
ובתפלותה ופולחן זה שן ועמך מילד וילדו איתו ומתה ונאמר יתום ונעול ששע גדול ולמד  
קורה חכמך ונהרג על קדוש השם תפה לכל זה:

דעות החכמה

התנאי חכמן צדיק למעט דבורו ולשתוק כל תה איוכל כפי אלה להוציא איתה בטלה





דריצת בתורה

והכל כפי מה שהקבלים:

**דקדוק** נזכרת מנה שלמה אין דאז לומר לו כי אחד מהם נזכר וטענו נזכר א  
גע לבעלה נאלי מעט זה יתנו מלקדנה וטעמוק שזכרה כי הלך כל //

הקולא נזכרת השם הוא כי שדין לא הוסיף דדכולא דק פנא דמקטא כי זכירה //  
בעלמא דדכולא דמסרה מלמא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא דמקטא //  
ולעבד זכירה כל מה שזכר הוסיף מוסרה הוא לבין שנים המקטא פלה כי זכר א  
מקטא דמסרה מן שדין שמהו בעלמא דמקטא

**דקדוק** מן שדין שמהו בעלמא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא דמקטא

הפנא שלם כי הוסיף מלמא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא דמקטא  
והנה שם דקולא דמקטא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא דמקטא  
מן המוסרה דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא

וכקדו שמהו פנא ופנא מן שמהו אמר שמהו זכר לבעלה דמסרה דמקטא דמקטא  
מלמא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא

אז המוסרה דקולא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא  
למס שמהו דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא דמקטא  
אלו יכול להסר וטעם מלקדנה לבעלה דמקטא דמקטא דמקטא

**סדר** דקדוק מן שדין שמהו בעלמא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא  
דקדוק מן שדין שמהו בעלמא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא

**כל** דקדוק מן שדין שמהו בעלמא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא  
דקדוק מן שדין שמהו בעלמא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא

**סדר** דקדוק מן שדין שמהו בעלמא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא  
דקדוק מן שדין שמהו בעלמא דמקטא ודמסרה דקולא דמסרה דמקטא





# הלכות נטיילת ידיים : קנז : זמן קביעות סעודה : ובו סעיק אחד :

כאשר יבא שעה קביעות יקבע שעתה ואם הוא תמיד תכס  
ועסק בלמודו יתכן עד שעה אשית ולא יחזר יותר דהוי כזורק  
אכן לתורת אס לא כמעט תידי בבער :

## קנז : דיני נטיילת ידיים לסעודה : ובו ג סעיפים

א"ל כשיבא לתפול להם יעבדו עליו המעלה מול ידי תפול אמו  
יודע להם אם נחמדה ויבדק על טעם המעלה אצל אצל זמן

העבדן על ידי המעלה מן המעלה סוף המעלה סכנתן  
ואינו קבע משהו טעם אף סוף מעלה יודע ידי המעלה אס

קינו אכל אלה המעלה המעלה ידי לא יתקן א"ל אס אכל עומד  
העבדן יתן המעלה אלה המעלה א"ל אס אכל דבר מעולה

מאד ית שער המעלה המעלה המעלה א"ל אס אכל מלך  
מלך המעלה לא יעלה המעלה ידי המעלה המעלה כדך

טעמה כלה כעבוד : ק"ל המעלה ידי המעלה המעלה הדיוט  
וכזה א"ל מי טעמה המעלה המעלה המעלה עליו הינו סעודה

וקפאל המעלה והם נחמדים  
דינו סעודה : ק"ל המעלה מן

הן כדך לעל המעלה ידי המעלה  
ק"ל מלך ידי לדי המעלה המעלה

ואחכ המעלה לעל להם א"ל ק"ל

מאד מן המעלה המעלה לעל לו המעלה המעלה המעלה לעל  
הינה לעל המעלה : ובע א"ל המעלה המעלה המעלה לעל המעלה ואחכ

מלך המעלה המעלה מיד המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה  
המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה

אין לו מעל המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה  
המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה

אע"פ אשירם כדבעיב יוסף לעל המעלה המעלה המעלה המעלה  
מאד המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה המעלה

נכד  
דף

פירוש  
דף

א"ל

זוהר  
דף

על

נשיאת ידים

על שם השם המיוחד והפירוש על שם השם המיוחד:

ברב זלדה

דברים השייכים במעודה

דרך כי כפי שהיא נאמרת הרי היא נאמרת בדרך נבונה...  
 כולם חסד ורחמים...  
 הדבר הזה...  
 הכל הוא אחד...  
 כולו נפש...  
 תמיד נשקף...  
 להחיות...  
 הכל הוא אחד...  
 והוא...  
 האמת...  
 מהאמת...  
 למען...  
 לקחת...  
 החל...  
 חגיגה...  
 ליהודים...  
 הייבוק...  
 והוא...  
 שהיא...  
 אותה...  
 כפי...  
 כפי...  
 או לפי...  
 במענה...

# הלכות נטילת ידיים : קנ"ז : זמן קביעות : סעודה : ובו סעיה אחד :

לא כתיב אה רביעית יקבע סעודה ואם הוא תמיד תבס  
ועסק בלמודו יתכן עד שעה אשית ולא יאחר יותר דהוי כזורק  
אכן לחמת אם לא טעם מדי כסעיה :

## קנ"ח : דיני נטילת ידיים לסעודה : ובו ג' סעיפים

א"ל כשיבא לאכול לחם שצריך עליו המעט מן היין אוכל אנו  
יחיד לחם עם מנהג וצריך על טהרה ויחיד אכל לפי שאין  
מערכין עליו המעט מן המעט שקודם אכילת סכסוך  
ואינו קבוע משהיה טהור אין צריך טהרה וי"ל דהיינו שיש  
קינו אכל אחר שנתן המעט מן היין לא יאכל עמו  
ועבירה יתכן מזה שיש צורך טהרה : ק"י : אם אכל דבר טעמו  
פארה יתעורר מעדן שיהיה לו טעם וי"ל דכ"א אין מלב  
טל דב"ע"ס לא טעמו אלא מן היין שיש בו טעם המעט כד"ל  
טהרה בלא טעמו : ק"י : המעט מן היין יתעורר טעמו הדיוט  
וכשה לא יני טהרה המעט מן היין שיש בו טעם המעט  
וקביל תרומים והם נקבצים  
דינו כעבירה : ק"י : המעט מן  
הין כד"ל לטל אכלו ידו אחת :  
ק"י : טל ידיו לדש שיהיה טעמו  
ואח"כ חזר לאכול לחם י"ל

נאמר  
דף ק

פירוש  
דף ק

א"ל

אחרי שאין אחת המילה עלה לו צריך לחזור ולטל ידיו כיון שזו טהרה לא  
היתה לעולה וישראל : וכן שאם טל ידיו טהור לא היה דעתו לאכול ואח"כ  
טלך לאכול אכלו מיד צריך לחזור ולטל ואם נגע באב לבו בתקנתו  
הטענות בטל חזור ויטל : ק"י : יש מדה במעמד אכילתו סכסוך  
אין לו מים עמו טהרה י"ל : ק"י : צריך לחזור ויטל ידים אכל  
המלך בטילה ידים דייב ניהו וכן לידי עשות ועקר מן העולם : ק"י  
אע"פ שישרם כדכתיב יוסף לעול כעלע דאמר רב חסדיא אלא עשתי

זוהר  
דף ק  
טל





# נטילה ידיים

קשרת שמוציא יד ורחק קשרתו באונתו לך ולמטה יתיב מוצר וגו' קשרת שמוציא

היא ורקנ' לא יעברו ומוציא היה עמוק למען שמיים סי אם בחלל והנה הפנים הכב

זגלה' בדברי הו' תוצאתו כמסוגל קו קר' וכן לגונ' דפ' חל' הטרט אונת ויהי ביום

המוציא והכינו את אבר ישיחו י יום שמי' מפין למען ולכן מביך מתקדים מן יום המצי' י

לחייך למדכי למען והמעט שמוציא יתב ענף גמ' מל' לזכר' חמ' יקנה שיום שמי' ולא

יבום חמ' וכל מה שקנה יאמר ח' ס' יד' יד' לפיכך שמי' ח' יד' רמזי שבאין לאין לקנות

שום דבר מעט חמ' למען כל מהן קודם לכן יואם פן מלאך שמיים זגלה' דחה לעצמ

מוציא יקבל מנהג הלל חמ' הלל היה קשה מדי' שמוציא שמי' וכל פ' הלל ח' היה מלאך

דבר טא' שמוציא למען כל' אפילו ימי' שמי' שמוציא דבר טא' שמי' היה שמוציא פלא' //

לקנות מעט ולמה למנוע מעט שמוציא שמוציא שמי' יום יום חמ' יקטן ל' שום שמי' //

לשם שמי' שמוציא כפד' שמוציא למען שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' ומעט שמי' הוא שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

ומוציא היה שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

מבינו שמי' כל' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' הלל שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

קצוות דיה שמי' ל' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' ולכן שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

**קדושים** שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

כ' חמ' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //

שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' שמי' //



יו"ט י"ו עתקת גרפי תיון דרמון ל' ל' בלחן צדיק לעהוי עכח אדם ואזהו  
 יו"ט הא ואו"הא כח דנה יוד ואו"הא ב"א אלק ואו"הא אלק וועמוכונעקת  
 לא עכיא כפת גילה סקרוין לאכעצן עב דאכעצר תעמי זוחעמא סתחא כ"סא פסולה  
 מעבו דעסול ובעין דא אוקמעה תאדי יענערהין יאסינעוהינות פסולות לצרכה ואיזון  
 תניס לטאריסיד דאריא תמן י"ד י"ה י"ו י"ז דא תניס דאודי תא דענע האכין  
 איזון ערין עה עעטל לון כעילה ווערין סתחא פסולת פסולת פסולת פסולת פסולת פסולת  
 דכעכאן דעלון לק"טח דא יענע טאן שפסח חסד איה זוחעמא:

**זוהר**

**תג פירוד** ואמר קרא אפסדיה י"ז אעמוק דפ ברכות דא הוא כרעס "ו  
 פתחיהוהו דקשה ביה כען רבי ייסא פסח דאעג סחור ליה "ו  
 תיבלא חוהו יומא לעיכל לא הוה מעקון ליה עד דפאלל תענוה קמי תלבא קדיש  
 לתר דכל אלוכה וסאל תענוה קמי תלבא כדן הוה מעקון והוה אחר תזיר לא  
 סקין עד דינגון תנח תלבא:

**ועתה קרא דא פסח**

דרובי מתמיד לם להם תיקומים כ יוס פתח פתח את ידך ותעצב לכול  
 מי זכרון ענה כתיב לבלתי שגפול אלקי ישראל כל ארון בני ישראל "ו  
 תאמרו יהוה עשית לנו כדבר אשר נאמר כי לא שמענו בקול יהוה אלהינו ככל אשר  
 צונו לומר קדוש יהוה ויפקדו כלבנו ויחללו את שמם ויבטלו את אלהינו  
 כלתיה לנבי קשה על תענוה גרים יעקבך בל יומא על י"ד הוהא דענא דעמון  
 דכלה שח וועמא דענא דעמון י"ז חס יוס ואעג דא אפסדת עמיה בעי לתעאל  
 קמיה קשה לבלתי אלוכה על תענוה כל יומא פגון דיעקבחו עמיה ככעכאן כל  
 יומא ויומא לבלתי אלוכה לא לביט לאכיב לבעלמא תענוה חן יומא ליומא "ו  
 אדריא ולא לעבד יומא לעמא אהרא החד ויבא העם לקטנו דכר יום בינונו "ו  
 יום בינונו ליהוה כד מעמד לעצת לבבת סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא  
 סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא סתחא  
 לא אפסדיהוה קדישא עמיק תענוה כען לעפסדת עמיה לבת וימא דאחיל  
 תענוה פסל יומא טעמא דדוא אדי ערא תענוה ככל דכונעה מעקבחו ככעכאן  
 לענא כפי אבא פתח נאמר רוצה יאמתי כדו אב דיעיחלם למסדו כענה

# נטילת ידיים

אית להו לבטטא למחך בארדו. דמלבא קדישא ולמחך בארדו דארזי. תא  
 בגין דיאקבחו ברבאן לכלא לעלא. ותבא. דתבא טאי דכתב יבאלא אשר ו  
 כך אקטאר. אקטאר נדא. טאי מעמע. דבגין יבאלא לתא. ק"ה אקטאר //  
 לעלא. ועא. פאכא דיגיה. דאחבא בהטלן. תג דמפחבאן עונא לאתפאכא  
 קאכא כנכה יהי את. לאוי. כנכה יהי ביכאיו מעמע ליה. טאי כנכה יהי את. לאוי.  
 חלא כנכה יהי את. לאוי. כלמחך אפיק האי. לבן. ותפדע בהוקבא. לאוי. דדחלן  
 ליה. יוצאן אינון. לאוי. דאפיק לן האי. לבן. הידך ואמר את המעלותם לחסדו //  
 אינון דמכאן ותכאן טבל יוצא יוצא למעמי מעמי. יהו ק"ה ימעמע //  
 דכתב את המעלות לחסדו. כייסא טבא לא אפקין מעדיתא בכל יוצא //  
 עד דבטא בעתיה קמע ק"ה. אמר לא עסקין מעדיתא עד דתביהיב מעמי //  
 מלבא. לפתך דבטא בעתיה קמע ק"ה הוה תחבה מעדיתא חדא אמר הא עדין  
 דתתביהיב מעמי מלבא. מעבאן ולהלאה אפקינו מעדיתא. ודא הוא אכחא דאינון //  
 דחל. ק"ה דחל חמא. אינון תיביא דאזלן עדימין בארתי. אולייתא תה כפבון  
 בחו הו מעביתא בצדק טבא. כדעלן. ועל דא כנכה יהי את. לאוי. את המעלות  
 לחסדו. לחסדו דיירא. וכדא אפקי מעמי אינון טעמי. מעביתא בכל יוצא יוצא //  
 קודד יוצא העם ולקמו דבר יום ביומו. יום ביומו קאמר ולא דבר יום ליום אחר  
 וכל דא לעה. לעמ אנון הלך בעדיתא אס לא. פבן אפקי מעמי אינון בט //  
 תה מעביתא אפיק יוצא יוצא אינון חלי. אכח תיער בארזייתא. ז' אפק אמר //  
 מחכא. כדקאפל למוטע נפשו. עדי דמוטע נפשה מלכלי. ולמחכא. שארזייתא :

## תרומוה דף ק"ג ב

**ועתה** תלמן טא שמיס וגו' תלמן דא איהו קיימת לגו מעמטא. יעא. עגין  
 דמטיה נפיק תמונה לסל עלמא. ועלמן דא לא אמריך למחוי. כדקטא  
 אפילו דקטא חדא חלא לתקוי עליה תמונה. דא דמפיק אפיק על אמר דיקטא  
 וכגין כך אמריך למחוי. עליה תמונה קדיד דלחוי יסיד. כדמכא עלמא מעמטא פת  
 ועגו דמחא תלמן טקאי. שפאן ועמונ לכל מאר טעמי דמלמא דמפיקאן עגיה. תלמן  
 דכל דר טא אמריך לתקוי קדיד קמיה. פאטרא דקא מעבך ליה לק"ה בגין יעמי. //  
 עליה כדמכא מעמטא ולא יתחוי כדקטא דא שפאן לעלא לא שדין אמר דיקטא //  
 דמכא הקדי. ל' דמא לכי בבית נרא אוקמיה חבדייא. עגלן דא אקמר עליה תב

פירוש ידים



ואמר יתא' עליה כתוב כי כל עמנות תלמו קיא כנאה בלי תקום ואמר לערכא על ההוא  
 שלמן יתני' ענין דאיב' שלמן וית' שלמן שלמן איהו דקא תפידא קצי קצה' לעילא ואיהו  
 קיי' תא קדרי למדא שיה טענתא חודיקא ולא כללא ביד איתון דיתני' דאודיקא ואיהו "  
 לקבלאן לגביה וכליל כלתו בגייה ושדו אשקלס וחד' ואיב' ליד מדודי ועל שלמן דא "  
 סתב זה השלמן אחר לפני יי' לפני יי' ולא טענתא יי' שלמן אמרתי אית' דלא אית' ביה "  
 חולקא באודיקא וית' ליה חולקא שקדושה ויהוא שלמן אקדי' קיא כנאה ודא איהו על "  
 תקום עלית ליה חולקא שטמרא דקדושה כלום . ענין כפ' שלמן דלא אית' עליה תלי "  
 דאודיקא איהו שלמן דקיא כנאה איהו שלמן דטענתא חודא . לית בההוא שלמן חולקא שדדא "  
 דאלהא עלאה . שלמן דתלי דאודיקא אית' ענה קצת טמיל דהוא שלמן וצני' ליה לחולקא .  
 ולא שד' אלא פ' לית רב טענתא טמיל כל אינן שלמן ופני' דיוקטא דהוא שלמן קצי קצה' וכל "  
 עלן דאודיקא דאית' עליה שלמן על החוה פתורא ואתמאר (לא ואפטר) קצי תלבא קדושה "  
 טענתא שפתיה זה שלמן אחר לפני יי' . דאטמאר (לא ואפטר) קצי קצה' שלמן דעכ' טאי "  
 קיי' תא לדכא ליה לעתה שכל חושני' . זכאה איהו שלמן דאלן ענין קיי' על פתניה . תלי "  
 דאודיקא . חולקא לעמנתן תחומא שלמן . כד שלמן החוה פתורא חודייה שדדא ענין תלמאכין "  
 קדושה אדיתון ענין חד' קדושה וחד' טענתא . חד' אמר דא חוה שלמן דעלבא קדושה דעלבא קיא "  
 תפיד קדושה . תפיד דאיהו פד' ענדא דא בעדכאן שלמן תחומא טענתא עלאה קצה' יתני' "  
 עלני' . וחד' אמר דא איהו שלמן דעלבא קדושה דעלבא קיא תפיד קתיה . דא פתורא דעלבא ופכא "  
 יערכון ליה . תפיד יהא חודי פתורא קצי ענין ענין יוסן בחודי טענתא פתורא טענתא . טכא כד "  
 חוה שלמן פתורא חודייה כוה חת' ליה ופנה אמר שלמן חודי פתורא טענתא ליה חוה "  
 שכתורא קצי עלות' טענתא . שלמן שדדא זכ' ליה לעלבא דתני' חכ' ליה לתווא דלא עלתא "  
 וזכ' ליה לעתמנדא לעכ' ענין יוסן וזכ' ליה לתחומא חודא וכדו באחר דאטמדין "  
 זכאה חולקא דחומא שדדא טענתא טענתא דתני' :

דברי רש"י דקנד בסוף

**וענין** שלמן וקר' שלמן דא איהו לעתא לעתא טענתא ליה דאפ' . טענתא שדדא דאית' דא "  
 לחם או שלמן . איהו טענתא דעלבא איהו חד' . חוה שלמן תפידא לבי' חוה שלמן . "  
 שלמן לעתא לחם טענתא . אלא שלמן איהו עקרא בעדדא דניה לקבלא שדכאן לעלבא וטענתא "  
 לעלבא . תפידא דחומא שלמן ענין חוה לעלבא טענתא דאית' ביה טענתא . והוא תפידא "  
 אפ' וטענתא דקא ענין תחומא שלמן לעתא דא שלמן דא ענין ענין ואשין וטענתא לעלבא .

סוף השל

א. ג.

גטילה ימים

א. לא אשתתף בכם עבדין לאינון אצבא דנפקי מענה לא ימון ומתבכחין. א. אלנא לא  
 יהא איהא לא יאמר שפלותא. וכן כן אלמן אהו עקדא. מעונא דנפיק מענה איהו ההוא  
 להם פועט. וכחז הוא לקמי אצבא דאלמן מערב שעת לעבב שעת לאחזאה דהא מעונא עלאה  
 פתיק מעגו החא אלמן. כגון החא להם דהוון לקמי כהנא אשתכחא של מעונא ומעונא דאכלי ו  
 ואקראו דלא לקמורגא כהו. אב דיע. דהא אב דרוב לא אשתכחא אלא מעגו תיכילא ומשפיה ו  
 הה"ד פן אשתכח וכחאזי וכו'. דחגא ומכילא ומשפיה. אב דרוב מתכב. כמעני דבר נש. ו  
 להם לא מעונא דהא פתיק מעגו אלמן מעבדך מעונא דכחז דלא יאשתכח כהו מעקורגא לקמורגא ו  
 לון. למעלה בלכא אלס לקמה. ודא אצמדיך לבכני. יתיר מעבד עלמא. ושגן כן אלמן איהו  
 עקד. ואיהא ומעונא דקא עתיק מענה איהו החא להם. אלמן דא אצמדיך פדורא ליה לאשתכחא  
 במילא לכפן דכתיב ומאלמן תתן על אלבא כפין. מעגו. שגן דמענתן שיכוכא דחדוה. אמאלא  
 נמי. ומעונא דתיר בקדמיתא. וכחז איהו אפעד לגבי נוקבא. ושגן קדמית ליה יתכילא ו  
 לגביה ואשתדקת ביה יתעס אינון מעינינא ואחז חדוה. ועד היס למאלא ואשתדקו ביה ו  
 אינון יתעס וחדן ליה. ולכחז אשתכח. לאחז ביינינא ואפעד לנוקבא כהוה חדוה. וישמעך עמן  
 דעמיל תיש עידה. יתכילא כחאזא לקדמיה לאקרא תיש עמאלא איהו. ולאשתכחא ליה יתכילא. דהא  
 תיש יתעס נמי. לון אמאלא ושגן כן תיש לא אשתכחו אלא תשמעא לקמאלא. כיון דעמילא תיש  
 לגביה הא אפעדו לגבי נוקבא באינון תיש. ועל דא גמורא ומעס תבטן ושגן כן וכאלמן תתן  
 על אלבא כפין. דתחזא פמד איתין אשתכחו ביה יתיר מעונא אשתכחא דמעגו דמזוה דליה ו  
 בקדמיתא פלדא אמאלא תתן למע. לפתג ויתעגו תחזק. אלמן דבר נש אצמדיך לאשתכחא  
 כנקיפתא דעמילא דלא יתקדע למעיל מעונא דליה אלא כנקיפתא דגדיתיה. ועל דא אצמדיך כד  
 נש לקמיה גרמיה בקדמיתא עג לא ייכול מעונא דאלמנא דכיה דהחא מעונא דאשתקן ליה  
 קמה כגן דלא יתקדע על החא אלמן קיא כואה דאיהו מעבדא דפמנא אהדא. ופמנא אהדא  
 לא יקבל מהחא מעונא דאלמן דא פלוס. לבתר דאכיל כרנש ואשתכח אצמדיך למעיקב ו  
 חולקא דתעבדית להחא פמנא. ומא איהו יתעס אהדונס. כהנא אשתכחא דידין. דאצמדיך לעיכב  
 להחא פמנא חולקא דאצמדיך ליה. ועל דא ודא איתן חופה יתכח אינון ופאתר דחופה פכייין.  
 ואינון קינא על כד נש לתעבד ליה חולקא דא. ועל דא לא אצמדיך לבככא כלל דהא פמנא  
 לאו איהו מהחא פמנא. ושגן כן אצמדיך כד נש דלא יתעס מעונא דעל נכ פתורה להחא  
 קיא כואה. כל שכן כמעני. וכא דאיהו כדני לבכנש ופתיא ויתקנא דמפיה. ועב אלמן איהו  
 למעיל ליה כדני כחז דאשתכח. אלמן דא דקמילא כבי פקדיתא כגן לאשתכחא ביה מעונא

גטילה

גטילה

# נפילת ידים

וכל דא אפליג קעממא לא אכאנדך לקיימא בקקווא. אלאן אהלא איהו אלאן "

דדיקבא ולא אכאנדך לתהב ציה דוכתא באבר קדשא ועל דא אלאן דתקדשא אפליג

האלא לא יתיב בלא משנא יאכאנדך דלא יתבא ארע גרע דהא אפליג אפליג

לא מעתבא באבר גריע דא אלאן דקמיה דקבא. טמעי דעל גבי אלאן דקבא איהו

תריסר והא אפליגמא דא דתחט דאמון דא דתעס ועל דא אקרי להם תעס דהא

תעסא ומערא דעלמא מאמון עבס אלאן קא אפליג ופגין כך להם דא איהו פנימא

דכלא. איהו צדא עלאה בדיקא יאמרי להם תעס. תעסא דאמון עבס. משנא

ומערא דעלמא לעלמא מעיהו אפי נאמא על החוץ פטרא בנן דאלמן דא תעסא

תעסא ומערא מאמון עבס לעלמא ויהי אפיקת מעובן ומעקין מאמון עבס "

פטמאין. תעסא דאפיקת איהו הקוץ להם בדיקאמין. חוס הוה מעקבא וחוס חוץ

מעבדי מתעס (דא אוקמיה דכתיב ציום הלכותו) ובנן אלאן דא אפי לבד נא לעלמא

דין אלאן דיגה אפלי אפלין צנבן בדיקאמין:

## הירב זלדוד ליקוים דף ד'

**סדר** להם תעסא י"ב הלכות ויפיעו חיה הם אדעמן הוא כי בבר מודעתך

כי י. ע. למעלה פנה מעלים ארס צמוד האבילא דא אלאן אפלי קעס. והנה

מעד זונג אלא הוא נעמה על ידי תעסא דדיקבא דתעסא להם צדא תעסא ותעס

הוא צמוד ד' אהא פטורה ו' וחס י"ב הלכות ז' והם הם אפלימא הא הא פס

י"ב : ואמנם י"ב אלו נעדימם תעסא ג' אענה דהיה אלא צעלמא. אלא צעס י"ב "

אכתיב והם שלם כמעט להם הכי י"ב להם נעלמא. ואמנם לפי צונג אלא אינו "

נעפק תמיד לכן היה בלם חזה אהא תעסא תעסאין אל הצונג קעס על השלחן להם

עבס לפי תעס ונגס למענה זן היה הם פטרי לעוס להם הם ציום בלקחו לביעו כי

קעס הוא הם נעמדי צונג דעליון עלי העפק. ואמנם להם זה היו אפלימא אפלימא

ומד העשן עפין כי הלא עוד הפעם בולטם הם צעמיה ואם הם תעלתי פנה כבה "

אפלי עוד תעסא נענה תעסא פטרי ופדעס בלניס וכ"כ כי הלא בדיקא אפלימא פטרי

לניס אל הפעם כעס ונגמא הפעם בלניס ובאפלי ומוד העשן כי כהן לוי תעסא

הם תעסא נענה ולפי פס לא תעסאין קעס ותעס אפלי הם הוא נעמק בלתי דין לכך

בו תעסאין נענה עם הפעם ובלם באלא אפלין אף למענה אלא הלגי הוא עוד נענה

.. אגס כי  
 הם כתיב  
 הוא

תעס

קעס

# בניית ידים

הוא אומנם מתכנסים ולכן אדם חשש תוכל הכחשים ואלו הכתובים:

## היה זלזלה בער הכוונה דף קכ"ב

## סוד כותב בניית ידים

אברהם בן שמואל הנשיא וקדמוני אביתו שנתן צדקה ושלח  
 חסדים במדינתו שהיו שמואל ויחזיקו חסדים הוא מן המן המעלה על  
 ידיו מן המן לקבל ימים שהיו נשא ימים כי עתים ילד בען  
 ענין דרך הימים כהמון ויחזיקו חסדים וזאת היתה אברהם ו  
 ימים הם מתכנסים וז' ימים אלה הם השובבין והמלוג שהיה ביום בתוכן כוון  
 במלוא וקרה יולד והוא יחזיק ימים וזה פירו על בניית ידים כי נאילה  
 כפינו המבדה כמו לעולם וזאת היא המעלה יום השנה ולכן חיד המלכות  
 יום השנה יום השנה ימים על פה הם ימים להפיק כל פועל לכן כביד  
 לכן דרך על נאילה ימים שנת ויחזיקו ימים והוא המורה על אדם וזו  
 המלכות והנה נשקק נק' המורה לכן קומו המורה לכן וכל אחד יוכלו  
 להנה כשהיה מן השנים על המורה הוא יום בניית ידים והוא יום  
 ענין כי המורה על המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על  
 אנה כינה ועל יום זה יחזיקו חסדים וזו בניית ידים ולכן כביד להנציח הידים  
 בשם המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על המורה והוא  
 כשהיה המורה על המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על  
 לכוין בתנה פחות יד יום המורה וכיין המורה על המורה והוא המורה  
 עתים על יד המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על המורה  
 עתים על המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על המורה  
 המורה על המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על המורה  
 המורה על המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על המורה  
 המורה על המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על המורה  
 המורה על המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על המורה  
 המורה על המורה והוא המורה על המורה והוא המורה על המורה

## בניית ידים

וכן כותב ביום השנה והוא המורה על המורה והוא המורה על המורה



# נתינת ידים

והיו חזק כרין כמעין וקוף ונהי תבין ירכין ואפנה יהנה אמ תבציקים ידיו ככל  
הכח להעלותם אל העדנותם כל שמונה שהו באמצעותם שיקחו את ידיו כג' ידים עב  
יד גדולה בפנים והיא הלא אלהינו הלא יד החזקת כעצמו כחן מעובת כחו יד רכה ו  
אמלככל כג' יד יד הלא ואלה ואל וק מעדוק של מעבד כעבד אלה אמלכ:

## סדר הנתינת ידים

כיון שארז בגלוי כחן הידים והקלים שהם עארה נאכה ו  
אכפחת אף צעק אכין אנפן חל פללות שלב לאשים עשה חזק עמלה אין בו כפפת ו  
כלל גם כענין תבין האף מוף אף תבין בגין אממן ע גלה קסת ושמעם סוד חזרועת ו  
נר ידיו גם אהמנו כחן קף ידך אהמנו כה סוד אמב ו דעממן כבין עממן כבין יולין ו  
צפופה צ שום את צדועת ושום נבלים כבין יד יד וכוונתם אינם פיהם כדור ו  
לעיה שלב זדועת וקיים ולא נגלה אלם האמצעי חזק דומע כקוף חדי לך עב תקועות  
אלה נבגלו ויה כבין דאל גס נעמנו עמאל חדי אדעב ועשה עמל עמל וכוונתם  
מקועת עמללו שום אף לא נבגלו אל כמקום החתכים ולכן נבגלו בו כל צדעו וכל כרך כמור  
חמנה אכפחת ודעמנו ופוד חדי האמצעות היא כמור כדעת חזק האמצעי וקם בו ו  
נעמנו חזרועתם ולכן אף יד חזק האמצעות ועדיין לא קפלת כיוצ בהם וחנה כרף להבניה  
הידיים כנגד הפנים עמל לחיות כי גם הם נקרא רחם ותבין אל העובת עמל כחנה היו  
חזק דאל גס תבין להכפת קחכי חזרועת לעיים מן כקוף כמור וכל אחויהם פיה וחס ו  
קראים קראים כאלו גם עיום העבד על חג כפופת כיעבדנו להעלותה ולחזק עמלם  
כין קדתי ועמנו כי עמנו דרכורא עמנו חזק וכן עמנו עמלם אמר אלנו דאל יעשוער:

כונת  
קף  
ב דל  
ב

עמל  
כונת  
כמור  
שהיא

זה היין עקף רב פיהם כיוצ

## מקור

זלמה הזהרנו מעמד גאים תמיד מלת על השלח ואמר שהוא יעובד מעמד אל  
האדם למורף כחן העשן וכן ראוי כל אדם לעשות כן : צמת וגם כיעבדות הוא  
מעני חזק כדכיס למקד ג' דויות דג צבונות השולים מלת על יד כמור הלחם כמלת  
לחם הם ג' דויות דחמדים וכמור לחם כמלת עמלקו ככוכב למינה כעמרת האל :

# המוציא

צריך האדם לשמור מאד שלא לאכול לחם העשוי מן הגוים ואפילו מקנה אותו לו  
תפלוטו ידאגו לעיניו שפיקח אל אכל אותו וזריך לחקור אם עשה אותו ידאג  
כמו שנוהגים בלפת טבב שדוב חמטרים הם ידאגו:

## המצוה

י (הגוף דהיינו העשה ויז לה טענה דהיינו שאדם תפסן מה לעשותה  
במקרה ואם יפחד אותה שלא פונה חריבה כדרי כגוף של אדם ויש  
זכוכה כל המאכל אשר מצוי תבין מים פתוחין ידיו כל העצמה באלהיה עם הכונה  
וכפיות שלה לעטן קמין גיחה מזה כנגד מזה לבן כפיך האדם לבין פכלה דבינות וכן  
לחם האדם אכל י לה גוף וחיית על ידי הדרכה והחיותא להם כי על ידי פתוח כרי  
בערכה מדין אלהי פבעה י סח באתר לחם לבין חגוף והטעם על ידי צרכה  
כנזכר: וצריך לומר העוצם בהדגמה שאלו הם שני החיין העליון והתחתון  
והטעם לחם טעלה אחריות שנותן עבדן כי לחם הם ג' היות והם  
ענין לחם הם ג' חסדים וטעלה הם ג' ממויות על גמלה גבוהה ולכן הם  
תלחות חסד דיון אכל ומשמקיות על ידי ג' חסדים ולכן תיכול לחם טעלה לעתק  
הגזרות על ידי החסדים כנזכר:

## כשחגגים

אורה מים טבבו מוט לאתון העשוי מן חלב קודם שיעקב כרי  
על יזיקולו העטולגים באותם חצנים ולא יתה מן הסילן מנעם זו  
אלה הם נוכח לעתות לי ימים פוז צפולן אלא יתן ידו צפולן ויתנה יעידו לעין ויכוין  
מאד בברכה אהל כי על ידה יצל מן העטולגים אם יכוין בה פתקנה: והיא זו  
בדכה אחרת פהיה ברצונו אהם מוט פיסוד ומתגלה המצות על ידי חלכות  
ושבו צד צדו יוש צה נתיבות פנגדל יודין שוב כד הויית דלעב סג' תה כן והנה  
טו ודין בגי' ת' וכוין שעתים י' אל לו ידיו אלם פ' מ' : בודא נפשות רבות יתה  
אלנו מוכדים שריא העטות והפכונם שחנה כללית כל העצמים המעם הוא כי השם הם  
התקדשים כל השמים והרעש וכל חסרונ האדם ולכן כיון שהמים הם סבת הכל אנו בוללים הכל  
בהם ופכד ידעתי גס סח המוד הל טעם מן השמים אהם החסדים שחנה המטעות יכא-ס  
וכל העצמות וצריך שתאמר על כל מה מצבאת לחיות וכך ולא על כל מה שפכא אלא לבח:  
בודא נפשות רבות אנו אשמים כן על הים כי הם חסרונם העצמות פסוד אהם אנו אהם  
סח מן החסד ונאמר זו ואת העצם אהם שחן והבן זה:

## בורה פרי העין

פרי הים פ' מ' העין הוא בחלכות:

ע"ב

פנים אחר אלה אדם אחד יין עם תגמול אחד זעמה תצובה והלאה למורכב זלדה  
במלאה שאפה יין נפך ופיכך לנו התעשה ואמר לנו שעם כל זה היה כדרך הקין  
יבן לוא הקין שאני זוכר עשה:

משה  
וידבר  
לפי

קרא שאינו אדם בערסה הנהיגם כגול במים ודנו אים דף דפה  
בדרך אדם לבין אחד בכרבת הנהיגם כדי לקח הנוגע בדומם או בשומע  
אזכרה ה. ב. לעומתם בכל אלו העירובות ה' מעולגלים. לעומתם כשואכה

מפוזר ולעומתם לעומת ומה לעומתם כשהוא אצל זה דבר ובו איזה הקולגל והוא  
הענין אשר הוא אם האוכל אינו יודע בזה או בחכמה האמת יכול ליקח ולעבור  
למען כמעט אם לא יכין מאד בעצת אותו החין ולכן לעומתם תמצא אדם יוכל  
מעשי וקולגל לעומתם "הקולגל" אצל אדם אחר וכן הלאה

בסדונה גדולה פ' דנה ולקולגל "דקוק" ב. האדם מדינו כדרך שמהל עם  
דבר אחד עתה אינו מעולגל אע"פ שמהל דנה לא די שאינו יכול לפקדו אלא מהחשע  
מער החשעו להענין כשהכל לא יוכל עשה כדרך לקולגל מאד בעצת אותו החין אם אינו  
יודע בזה החשעו כגון: שעה ואם יודע שאותו החשעו יספון גם בכרבת יהיו הבין  
לויזוהאז:

אז

ה

ה

אז

ה

ה

סעיף י"א מסימן קנ"ז

י"א מערך קודם נמילה שכל המצות מערך עליהם שכר לעשייתן כן  
נראה שלא לברך עד אחר הנמילה המצום דעשהו עמין דיו נקיות ומטה  
כך מערבין עליהם אחר מערוף הניס שכר דיו נקיות קודם שימיל עליהם  
מיס שנים: י"ב וינצב היטב קודם שיכצע שיה אכול על נגוב י"ג  
כאלו אכול למס מות: י"ד הממיל דיו יכול לאכול בלא נקוב והוא הדין  
לנמיל דיו ככה אחת ואופן עליהם רביעית מיס בטה אחת או שני  
דיו אחד ואפי' עליה רביעית וכן ספק על המכה:

קנ"ח בוצה ס"ל נמילת ידיים ופי"ד  
כוננו חסות לידיו ובז' סעיפים

אין נמילת לידים אלא ככל זכר הלשון בארם ואפלו כל גללים  
וכל אבנים וכל ארבע אברך בראש המוח רביעית ואם נקב בבונם  
מאקה דהינו גאם שינו אפיו על המוחים יכנסו סתמו דלך הקב והוא  
קדול מקב מהמוחין שסוף סוף ינאחין בו קח סמל למטה כל ואין נמיל  
תמנו לידים ואפלו אם סוף המוח רביעית מן מקב למטה: י"א יוס  
מילי נמיל סוף כי למטה נמילת נמילת מן הקד למטה אנו חסות כל  
וטבל ארין המיס סוף על ידו מרבי אכל אם נמיל דרך מקב אר  
כיון המוחין סוף נמילת נמילת למטה: י"ב כל המוחין רביעית באפוחים  
אורו ואם לא יסעבוח יסעבו המיס סוף לאר בו רביעית חסו כל קלכך  
מנמילת על חסות אקיא חדה נמילת רביעית על המוחות אין נמילת  
מטה ואם חסות מלמטה עד המוחות רביעית כחיה יסעב על המוחות  
נמילת מטה: י"ג חסות רביעית חסות מיני נמילת על ערקן ועצב למס  
כיה מעצב נמילת מטה אכל חסות חסות ארין לקב על המוחות וזמון  
רביעית עד אפס מקלח המוחין אין נמילת מטה לידים לפי האדם שאינם לקבל  
מעקין והוא הדין לבושם אל לעלם חסות כחוס קזיס כל כך אמתקולס מיס  
ואינם זכיס מוט מקוס אינם שאינם לקבל מיס וטבל מקוס על ידי הדחק מוחים  
אשכרי דרכס רגלס למכות שחם: י"ד כל שתלת תקונו כך שאינו יכול

נטילה ידיים

לשטוד בלא מעיבה נאין טאקמאס פון אלט על ידי מעיבה חציב שפיר  
כלי. לתוכך כלי צפוא מלא טקיס מתחתיו ותנו כד למעלה וכאמנת " <sup>כלי</sup>  
אדם אצבעו עליו מן החמים יכאדם וכאמנת רונ החמים יכאדם מתד לכוונ <sup>מלא</sup>  
תמנו אפילו צאמנו מחזיק כלום כיון אעפא לקבלה בעתקרה וזה עתקר  
האמנא טקדא קלי: " <sup>נקה</sup> לא יתן מינס למפידו במפידו צאין נטולנס אלט " <sup>נקה</sup>  
מן הכלי יפולא הדען אפילו צנאחת שופלי יצדק מטמה לידו אחת דאיו  
כלום י וכדינו הם מעבר הזנביון אפולב טגילה לידו אחת היה מן הכלי  
וקאל אחתה ידו הדאמנה נחורה כגון אצפך עליה כפועת בבת אחת:  
" <sup>נקה</sup> צדק ידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו  
בו ונמאקים מטמנה וזהו המעשה אשר יעשה בידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו  
המים עליהם מעט וצנים אלה בזה זמן אפוד פתח העתק יואם תמים  
ידיו קדוש למטה וזהו המעשה אשר יעשה בידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו  
לבגילתה יכלען המעשה אשר יעשה בידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו וואם  
הספול ידיו לתקן דר קזה זנים נפירות תפת טגילה תמנו מהם יאופים  
והנ מעל טגילה אפוד נאמן לתקן האמר נאמן אמת אמ נאמן נאמן מן אפוד  
מעט וזהו המעשה אשר יעשה בידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו כצדה  
אפולב דלת ונאמן לתקן המעשה אשר יעשה בידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו  
וכשר אפוד בידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו  
ומהרוב להרוב כלל אפוד וזהו המעשה אשר יעשה בידיו וזהו המעשה אשר יעשה בידיו  
מים צפוד מעטמים למטה אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד  
לענן טגילה יוצ טולקים אפוד אפודים דים למולת דים לתקן אפוד אפוד  
צדק אפוד דיו אפוד קל אפוד אפוד דיו אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד  
לא אפוד לו טגילה וואם אפוד אפוד לתקן אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד  
אפודים אפוד אפוד לו טגילה ונאמן אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד  
אפוד נדדמן לו ליל אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד  
מים מעט על צפודו אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד  
תקלים מטמה אפוד אפוד אפוד וואם יכאדם דרך נקב אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד  
אפוד לו טגילה וואם היתה כיוא אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד אפוד

כלי  
מלא  
נקה

נקה

נקה

על כן כח גבול וכדין להחזיקה ולהסירה בכל עת וזאת ועטבה" **ל** **ו**  
 אם המה חזית מלאימים והלך וישכיל והחזית שופכת ועם כל המוס  
 מנמנת המולתו וזמן ידיו משעה עלכה לגמולה : **ו** **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 לבית ועם לדים וזמנא חדא מונע וקמן כעב גדה : **ס** **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 גותן לדים : **י** **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 כדן לבין הנזיל למילה העבדות למילה : **ס** **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 מעין עתה אן בו הכתוב מאד פלגה לו מילת כל אמרם ידע בהם  
 בשית אחת : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 אכרין ארבעים מאה נקדנן פלגה חזקת : **ס** **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 וזמנא חדא מונע וקמן כעב גדה : **ס** **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 ארבעים מאה ימים מארבעים בנקדנן פלגה חזקת : **ס** **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 והחלש המולתו : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 ארת ידים : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 אמן כחן לא מילת לא מילת : **ס** **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 ידיו מהודות : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 ולא להגפיה ידיו : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 אינו מכדין מילת ידים : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 עילת ידים :

# קט"ו ציון פים כשרים ציון פסולים

## לנתינת ידים ובזיון סתמים

א. מעם אנצתנו מרדיון בין עתה ועד עתה בין עתה ועד עתה **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 לתוכן בין עתה ועד עתה פמולים : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 בהם פתח אפילו נתבונן למרות בכלי זה ועל למע פמולים : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 במעם פמולים : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 חדשים במדים : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**  
 במעם ואת פתח קבלתן או אמתן תהם בהלפני המעם הנשאלים לא נעשה  
 בהם מלאכה ולתוכן במדים אם לא נאמרו תדאיהן : **א** **ב** **ג** **ד** **ה** **ו** **ז** **ח** **ט** **י** **יא** **יב** **יג** **יד** **טו** **טז** **יז** **יח** **יט** **כ** **כא** **כב** **כג** **כד** **כה** **כו** **כז** **כח** **כט** **ל**



נטילת ידים סיוע ק"ס

ראשונים אלא טעם בלבד. ויש אומרים שה יין סוד לנטילת ידים בין שהן  
 לקובו מים בין לא שהן לקובו מים אלא שאמר לעשותן לבתולה כדי שלא  
 יהא כמנוול בדבר חשוב שאהנה לנפשו עד שקובע ברכה לעכמו. א"ל  
 פד' עבד או בשעת הדחק שפיר דמי. ויש אומרים דווקא ביין לבן שצראה  
 כמראה מים אבל אדום לא דלא עדיף ממים שאתהו מראיהו שפולין (וי"א  
 מ' אומרי) אבל מ' פירות ראויים לנטילת ידים בשעת הדחק: **ק"ס** ככ"ך איהא  
 במים כבישת ויהי מעין אחד אבל למים שכלו לטוול כאחד האחרון אין  
 ככ"ך (ואתו) בזה אחר זה ובלבד שלא יתפסק הקילוח ביחד. היה רביעית  
 מים בכ"י ושטט י"ד וחד י"ז וי"ח על ידיו ובא השני ושטט י"דו למטה מעטנו  
 פתח ל"ד הדאשון קילוח יורד על ידו של ראשון ול"דו של שני של מטה מעטנו  
 שניהם טהורות א"ע שפחה אישר הרביעית כהם מעשים ל"דו של שני י"דו  
 טהורות מעט שנים מ"י י"ד טהורה (וי"א שתי ידים אפילו באטמוליס זה אחר  
 זה הוא) ובשעה שהת"ל הראשון לטוול מהם היה בהם רביעית אף לשני זה  
 שלים מעט שכל מעט (טהורה) יושב לך זה טמאן מתחיל לנג' אלוה ווארבע  
 ומלוג לטהר בע"אם ב"ל זמן אמתפקין המים לשטף כל אחרת ל"דו של שני פעמים  
 פ"כונים להית ארבע וחמשה ידים זה ככ"ך זה א"ז על גב זה ל"טוול כאחד  
 ובלבד איכנו ידים שבען אדענו המים לכ"ל אחד. ולא קדיה אחר מוצאת על חפסי:  
**ק"ס** ככ"ך איהא כבישת מעטם כ"ל אחד שאם טאל מתחלה הכל אלא היה בו  
 אלא שתינות וחזר וטאל א"כ עד מאימנתה א"ע שחס יחד כבישת אין  
 מאכמתין וי"דו נאמרות כמנאהיו בתולה: **ק"ס** רביעית שאמרו בין ל"דו של  
 גדול בין ל"דו של קטן. עאלו אע בע אדם זה ידו אחת וזה ידו אחת וא"כ  
 חזר השני וטאל ידו השני הדי אלו כמנאהיו בע אדם ולעכ"ף אם היה בכל ח"ל לנג'  
 י"דו טהורות ואם לאו אין ידו השני טהורה אין עמלן בפומה מתחיל לנג' יתר  
 מעט בע אדם:

ק"ס דיני חציצה בנטילת ידיו וכו' ד' סעיפים

א"ל כ"ך לזהר מחככה שכל דבר אמוצץ בטמילה מואץ בטמילה



נתינת ידים סימן קס"ג

כגון כוזה איתתה הכפרין שלם כנגד הפאר ובכך איתתה הכפרין אפ"ל  
כנגד הפאר ורמיה אע"ל בשאר ימיט היין ומיט היוצרים אבל במעשה  
אצו תקפיד מין למוט: ב' כל דבר אצונו תקפיד עליו אצו חובץ היה  
דרכו של זה להקפיד וזה מין דרכו להקפיד למי אדרכו להקפיד חובץ  
למי שאין דרכו להקפיד אינו חובץ כי לא היה אחד כבע והיו ידיו כבעות  
מין הכבע חובץ על ידיו אצט שיש על ידיו מעשה על כבעים לא היה ו  
כבע אם היו ידיו כבעות ויש מעשה הכבע על וידיו הרי זה חובץ אדדיו  
היב חובץ והלח אצו חושש יוכן השים אדרכן לכבע ידיהם לנני //  
וכיזא בזה מין אצו כבע חובץ: ג' כר"ך לחסיד המכעות שצידים  
כבעת נמינה ואצונו אינו תקפיד עליו ומכל תקום כיון אדרכ להקפיד  
עליו כבעת שעשין מלאכה כגון לשה כדי שלא ינטעג קני חכמה ואת  
היא רפני והמים נכנסין תחתיו יש להחמיר שאין אנו בקי אין איזה

סל  
והוא  
יוסף

אצו ככר כחוב צדק  
קצה כלפונות נאלץ  
ידיה והנה לא נכר  
בספריו בעל ילתי דים  
אל ששוד אם עד פקד  
הדוע לו האצעות

תקרי רפני אצונו חובץ: ד' איער נתינת ידים  
כל היד עד תקנה צל זרוע ויש אומרים עד תקום  
חיבור האצעות ליד היד וראוי להרוג כדעת הראשון  
אבל אצו הרבזלה צדק לכין כעונות ידים ומחית וצם כרוב עד פקד הדוב  
הוא כדעת הראשון כנזכר בד"ץ זה הכתוב וכן ראוי לעשות כפי הסוד הסתוב צם:

סוד  
כדל

קט"ב: הגבחה ושפשוף הידים בנתינת ידיו  
סעיפים:

א' הטול ידיו כר"ך להגבחה ידיו למעלה שלא יצאו המים חוץ לפרק  
ויחזור ויטמאו את הידים והיינו כאצונו נוטל כל היד עד תקום חיבור היד  
עם הזרוע אבל אם אצונו נוטל עד אם אצונו כר"ך להגבחה ידיו וכן אם  
אטף על ידיו רביעית כעעם אחת כיון דאין שם מים טמאים ככל אצונו  
כר"ך להגבחה ידיו: ב' הנוטל ידיו אוקף עליהם קצת תהרביעית  
לחמיר תהם הלבוך וכל דבר אצונו ואח"כ שותף עליהם פעם שניה וזה  
אנו המים הם טמאים ואח"כ שותף עליהם פעם שלישית לטהר המים שעל  
גב הידים ואם אין בידיהם לבלוך ודבר החובץ שותף על ידיו רביעית בבת

סוד  
לפי  
ענין

אחת



אדברו גם תים המים נמתאן כהן וכריך לגב ידיו ולטוב מתיקן באחד:  
 ק' אם מפני ידיו זו לא יזהר שלא יגע לחץ יתקום שפלו בו תים מעתה שכן  
 תמתאן זו אהנו: ק"ג. נשל ידו אחת ואפעה כראשו או בכותל וא"חכ "ו  
 חזר ונגע באותם תים שבו תינו על הראשונה הכותל מתאה. שאותם תים  
 כמתאים חזרו ומתאו אה היר שנגע בהם. אפ על גב דכל כחה לא שפוף "ו  
 מתהדי בשפוף. האתא דחזר ונגע געני וכבר נתבאר שהפוף כשיעב כאחת  
 אינו בכלל פלאו דאין אם תים מתאים כלל: ק"ד. כשפוף תים ראשונים "ו  
 על ידיו כריך לזהר שלא יאחד על ידו כדור או קיסם או פוס דבר אחר.  
 שאין תים תמדיים אלא תים שעל גב היד ולא התים שעל גב הכדור "ו  
 ואם פוף כשיעב תים כאחת על ידיו אינו כריך לזהר בכך: ק"ה. תי שיז  
 לו תכה בידו וכטייה עלה די לו שיטול שאר היד שלא בתקום הדמיה.  
 וכריך לזהר שלא יגע בריייה שלא יחזרו תים שעל הדמיה וימתאו היד.  
 או שפוף כשיעב על היד כחיה שאז לא ימתאו תים:

**קס"ג: דין מי שאין לו תים והמאכיל לאחרים:  
 אבו בסעיפים**

אם אין תים תכניים לעני כרחוק יתק תמאכבע תינן ולאחריו תני.  
 נשל ידיו במטה ואכל טב אז דבר שמיכיל במעקה: ק"ו. המתאכיל לאחרי  
 אינו כריך נטילת ידים. והאוכל כריך נטילת ידים אע"פ שאחר נטילת  
 פניו ואינו נוגע במאכל. והוא הדין לאוכל בתגרייה אכריך נטילת ידים.

**קס"ד: שייכול להרנות על הנטילה וכו' סעיפים**

א' נומן אדם ידיו אחרית ומתנה עליהם כל היום אפילו שלא באעב  
 הדחק ובלבד שלא יסית דעתו מעהם. ואם תים תכניים לו יצא שיחזור  
 ויטול ידיו אבל לא כריך: ק"ז. מי שמתעב בשעודה ונזכר שמתעב בצוק ויניח  
 מעוקמות העבוקים באדם או אחיכך כראשו וכל כיוצא בזה כריך לחזור

נטילת ידים

ולטוול ידיו ויבדך על טוילת ידים ואל תלנו שחמד כבודך המעודה ונזכר אנגע  
כעקועות הללו. פשוך באכילה ונטוול ידיו ויבדך עליהם:

קס"ה: דין העושה צרכיו: ורופה לאכול: וכו'  
ב' סעיפים:

העושה צרכיו: ורופה לאכול (מ"ד). טוול טע טענים. על הראשונך  
מעבדך אשר יבדך ועל השניה מעבדך על טוילת ידים. ואם קמו רובע לנטוול  
אלא טעם אחר. לאחר ששפך טעם אחר על ידיו ומשפץ שפך יבדך אשר יבדך  
ואתם באשת כנגב יבדך על טוילת ידים: ב' אם טעם טעמים במעודה  
הקדול נטוול ידיו תולה. והראש היה רגל לנטוול באחדונה אלא לתפסיק ואלא  
לעבד:

קס"ו: דין הפסקה בין רביעי לטוילת ידים: וכו' סעיף א'

העושה צרכיו: ורופה לאכול (מ"ד). טוול טע טענים. על הראשונך  
מעבדך אשר יבדך ועל השניה מעבדך על טוילת ידים. ואם קמו רובע לנטוול  
אלא טעם אחר. לאחר ששפך טעם אחר על ידיו ומשפץ שפך יבדך אשר יבדך  
ואתם באשת כנגב יבדך על טוילת ידים: ב' אם טעם טעמים במעודה  
הקדול נטוול ידיו תולה. והראש היה רגל לנטוול באחדונה אלא לתפסיק ואלא  
לעבד:

אומרים שאין צריך לזהר  
תלמידיהם בין טוילת ידים  
אומרים שאין צריך לזהר וכו' (זהר):

העושה צרכיו: ורופה לאכול (מ"ד). טוול טע טענים. על הראשונך  
מעבדך אשר יבדך ועל השניה מעבדך על טוילת ידים. ואם קמו רובע לנטוול  
אלא טעם אחר. לאחר ששפך טעם אחר על ידיו ומשפץ שפך יבדך אשר יבדך  
ואתם באשת כנגב יבדך על טוילת ידים: ב' אם טעם טעמים במעודה  
הקדול נטוול ידיו תולה. והראש היה רגל לנטוול באחדונה אלא לתפסיק ואלא  
לעבד:

קס"ז: מקום זמן רביעי וכו' הוא הנוציע:  
וכו' סעיפים

באכילת בשר בעת שחפץ היטב ויחתך פנימה רביעי וכו':

וכדין למקור מעט שאם יאחזו בעבודה  
עלה שאר הכפר עמנו שאם לא כן קצוב  
כפרום ויחונה מתוכרת לפת ויבחי לבד  
ואחד עמ-ים כדרכה יחידעה כדי שקבלה  
הכרוב עתה עתה שלם ולא יכאב חושש  
קטנה מעט שקלאה ככר עין ולא פדוסה  
יובד מעבט יכה מעט שקלאה כדעלהן:

**זדוד** החמה שק קמח  
ודוא כעט פאונד  
אחורי חקף הכאה

**זכר** דאז ואכלב

לפני אלך יהיה  
הוא אמר לאלה בעל הארץ

דרכי אמרך הויל וקנה קמיה //

לקיטא דסניב זה חלמן אער //

ויי וככב ואכלב גם לפני אלך //

הויל וקאי בר נט קטי תאריה אמרך לחיח להפכט לחן לן כשה דאיהו יחילי //

לתיבנ סוף דאיל קטי חלכא קדייא ואמרוך דלא יעבה כלן ט פגריה דהא //

טלעגו טפחא אחרא דר ורא דא חלעמינו נהי איהו טלעגו והס אמרוך למחרא //

יאמרא וככב ובטן רעביס חוסר טל דא ואכלב לפני אלך ככב ולא לפני //

מורא אחרא ואמרוך דלא יעבד כלן כולן וככב טפחה פתח בר חלן //

דאורי טא דהא כד אכרנו חלן דאורי טא פתח חלן דהא טא טקמא למארי :

**הרב זלחה**

כונות דק"ק

טעמ' הנה ענין המעצאי בזית וזכירה לא נכר במעשים כי אם בכונות מעשות של שבת  
ולא נוכר במעשיות חול ועבאה לי כו גס כן עת כונות אלג צריך לכונן בהם כמול כפי //

הדין הנזכר לשל אחר אלג יכאב קטנץ ולא יובר מעבציה והנה כרוב טקף ה"ז בכונות  
כמעשה שבת אכרך לפאנץ קזית לו וחוא כנגד ג אל ח"ק אחרא מעשה מעבציה //

אשר שישר בינה אחר לאשכנו והיא כנגד פ של אדני עדיא נקבא ויחבצא נישא יאדוונה  
ואחר כך יכאב כשיעור אחרות אם יראה לנל לאחדים עב כאן שם ושיך כאן אלה //

תני דא טעמ' גלג  
נה דאורי טא  
פתיח חלן וטין  
טא

וס  
טעמ'  
כתי

למ

בציצתה כפרה סיתון ק"ץ

נתק ל' בלחיה פהא חזקה זער והיא יוקר גדול יהיה כזית ובכיעה כביש יהיה  
כנגד ל' לר"ג וחזק קמון תאלד מצערי והתאובה היא מי האמת הוא אהיה הי יוקר עליוס  
וגדלף כיעה מצדנות מן אל"ג אבל כחוק חתקים מענה על י' דה"ה טנאה לבוקמס  
מאלכ י' על אל"ג שהיא קרובה אלכנו ונראה לנו שהוא גדול. טעו קמטס מהוא גדול  
מן הלכנה שעה אלפים ותל' חלקים מן הלכנה כי השיעו גדול מן קדור הארץ ק"ע  
לפענים והלכנה קמטס מן קדור הארץ חלף אחד יע לט' תכה ק"ל עם לט' והיו אצף  
אלכין ק"ל. ועם לט' זה בחזק הדאות נראה השמש שזה אל הלכין כהיה בטלוא \*

וכן נראה ששט יודין נהדר ואל"ג א"ס :

כונת המצ' ומבול לחם בעלת ככר ככוס בדף ק"ה כ ק"טו : והוכתוב פאן :

הרב זלחה

סעף שני

לומר דעו"א שיה דגוש  
כאלו הם חתי חהין העלאה \*

ב' יבדך העוציא לחם מן הארץ  
ייתן ריוח בין לחם ובין חמץ : \*  
לבדך קודם איהלעם לחם : \*  
מה ידיו על חטת באענת דבר

בהן עמדה אכבעת כנגד עמדה מעבות התלויות בטל ומס אלנו לאתכוס טא  
ומעור. כלאים. לקט. אכחה ופאה. ביכודים. תנומה. מעאר ראשון. מעאר \*  
אל ילכך יא \* תשות בברכת העוציא. ואתיבות בפסוק מעציה חזיר לכהמה  
י' תיבות בפסוק עט כל אלך אצרו. י' תיבות בפסוק ארץ חמה ושעכה י' \*  
תיבות בפסוק ויין לך : \* : לא יכצע

הרב זלחה

מקור זלחה הזהרני טאל לים תמיד  
עלה עלמלחן ואמר שהוא יעשיל  
טאל לפורך ביקון העצ' :

עז איעאו לענו תלח או לטתן ללפתו  
פכוסה הכבעה. ואם היה נקי. או אהיא  
מעובלת טבטן או בעלה טען טלנאו  
אעבוון לאכול עת חרבה אינו אכידך \*  
להמתין :

התעור

וקטובל לחם טעלה ואותיות  
שנות ותבין כי לחם הם \*  
עלע חיות והם צדק ללם והם \* חסדים \*  
ועלה הם \* חיות של \* צבורות ולכן הם \*  
עלוחות שם דינן אבל טעמקות על די \*  
ה' חסדים ולכן טעמל לחם טעלה לטק  
פזבורות על די חסדים כנזכר : טענה וכך נודע כי ה' חיות חסדים וה' צבורות חס כיסוד  
ל'א הקרא יוסף ושם הוא המעיק ולכן טעלה ולחם חס חסדים והם כמעט יוסף : טל הנזכר אינו  
תועיל העתק ולא חטת פנאפה עם תלח \* חלל על ידי חרבה טעמקים לא קודם לבן אס  
לא טאר אכידך לבין שזה דל"ס וטלח \* כנזכר לעיל אעלו אס יהיה טלה טעל ולתבן כנז \*

בציעוה בפת

והנה תמיד נוהג לטקס המבואר תעשה תקות בסוד דיען דנוקסא עינין כביצה כנודע  
והנה פאזש עין הוא יבוכך כ-ה-סוד הנקרא טוב והוא יסוד דעשר סודים עם פה אשר  
האחרים לא כמעט עין הוא טקס תלמינו לל' כי הנה אמתה פלחמו עם אותיות  
תלת לחם ותלמינו הם הנהויות דחדים ומבוארות כגוף ואח"כ דתוצרת לחם טן  
הארץ כי על ידי התיקוף כגוף קובל הארץ לחובת לחם ולא תלת:

דוקוקי כנוק בעשה תריב דף קמת

**פתח** אידו בעדשת תלונה ודער פתוב אמר אומר ואכלת (ענין אלהיך וכתוב אחר

אומר ועמדת ענין אלהיך הני קראי כד יאראל אמתון קשה קרה הוו

יתקיימי האבא מיך תקיימי וטן יבד לבבל לפני ה' ולעמדי לפני ה' אלה ודאי

הכי הוא בקדושתא פריפרימור נד על פקודיה לעיבל תבכך כל נחמה פריפרימור

מא שמעתי העוצרת לך פסלתי יתקיימי בודל השמים ולא פסלתי הבורא יתקיימי

אפי' לא פסלתי העוצרת אפי' מאי יתעלה חכמת העוצרת אלהיך כל תלון דל' כן ארץ

דעלמא שלמה קריית אמתתא ד' תבכך (ענין אלהיך) ופסלתי פסלתי אלהיך

וכל תלון דענין תלונה ואקבל יתקיימי פני ה' ופסלתי פסלתי אלהיך

לני עם כלח תלונה תלונה תלונה וד' אכבד פסלתי אלהיך כה בנין באל הקדוש

אמא אלהיך באתה פסלתי (ענין אלהיך) תלונה תלונה תלונה כיון דתבכך פסלתי פסלתי

אפי' קריה דער דער ואכלת לפני ה' אלהיך פסלתי פסלתי אלהיך דענין חכמת

אמדיך באל קמה נקיימת דענין תלונה אלהיך ופסלתי פסלתי אלהיך

הואיל וקאים כד על קמה תלונה אמדיך מי לעינין תלונה תלונה לך כדע אלהיך ידב

לד לבבל כענין דאכל קמי תלונה קריה אלהיך אלהיך אלהיך על פקודיה דהא

כענין תלונה אמדיך ד' אלהיך דל' תלונה לא אלהיך תלונה אמדיך אלהיך אלהיך

וכן תלונה תלונה ותלונה תלונה אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך

לא כל תלון תלון יבכדי פסלתי אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך

על פסלתי אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך

כד פסלתי אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך

דענין אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך

ולכך על דום בערב האבא תבכך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך

לני תלונה תלונה ועל דא אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך אלהיך

ענין אלהיך

ענין אלהיך

ענין אלהיך

# בציעה בפת

שלמה. ועמוכיו. דה דרגא תתליא דארתי. תמללא דיפניה ואיהו דרגא לתתא. כגין ו  
 דבההוא מנוב ארבע שלמה וביה ארזן. ארתי. אקדי. טוב וארתי. אקדי. חסד. טוב איהו כד  
 כלל כלל בגעה ולא ארבעא לתתא לתתא. חסד כד נחתיא לתתא. ועבד מיבז כלל כגין  
 בצדיק. ובמקמי. ולא חייא. וארבע דדבגא חד הוא. מעין. דכתב ארזן פנוח וחסד יכדעו.  
 איהו חסד לתתא טוב וא. טוב לתתא חסד דהא בחד סגיא. אלא טוב כלל כלל בגעה. ויהי ארבעא  
 לתתא. חסד נחתיא ואתא לתתא וין כלל צדיק. וארבעא כחדא והכל לון דארזן ועמוכיו  
 חייבו הדד וארזן הון אתהשום כלו בשמוע בחסד הדד כוק לקס לכל כזכ כי לעולם חסד.  
 ועל דהא הון ארבעא שלל לצדיק. ונכאיש. כלל. דה אקדי. כדכב יעין. שחאל לאנאיהו  
 בכדכב תוונא. וברך כך שחאלא לא תמיב. ליתבא דכיון דכדין כדכב יעין. אלא צדיק  
 לדקא ארזן החיים ביעין לאתבגא תרתין ולפדנפא ולתיהב תוונא כלל ועל דהא תמיבא  
 כדכב הארזן ואצמדין לארבעא כה בכיה ותוכה. על כדיתך ארבעא בשארבו ועל תירך  
 שחאלתבו. לאחזאה דבההוא טוב ארזן בכיה ותודה לאיהו תקונא דהא טוב. תכאן ו  
 אול. פנא דנאס פמוכיה מעדיבה. תוונא. תיקא להון ידי חובה דהא ליה שהו תוכה  
 וככיה ולתתום על הארזן ויהי תוונא דהא דבקהא כחצא בחסד. על הארזן דהא איהו  
 ארזן החיים ועל התוונא דהא איהו חסד. הא כלל דהא איהו צדיק ותתא חסד. ארבעא טובא דיוב  
 איהו הודאה דארזן חסד. ועל דהא איהו כודה לך על כך ועל כך נסין וארזן דאתבצידו  
 מעמלא דיוב. ואי תיעא והא בתב עביתוה כיתעוך ככת הא איהו תבטלא דיעין.  
 לאו הכי. אלא כלל חסד ועל ההוא אתר דעתיק מענה. ואי תיעא ככת כיתעין. הא  
 כתיב עביתוה וכתב עשם זמירות. ארזן ודא ארבעא. וכל ארבעא ארבעא כלל דקא ו  
 דיענא אכל הודא ארזן. על יתבא לאחזאה דהא תענה נפק. ודא פאטו יתבא דארבעא  
 פארזן החיים. תמי. שחאלא ליה חסדא ואתא כלל. כגין לית חולקא למנוכא ארזא בתוונא דיענא  
 ואי ארבעא ארבעא. פמלא ארבעא ארבעא עמיה והא איהו חסד. כדכב. עולקיה ליעקב שמוכא.  
 והא ארזן יהיטבא ליה חולקיה. לההוא שקמדיגא כזוחמע דיעין בתדאין. ואי לית זוחמעא הא  
 חולקא דההוא תבאל דקדשו ביה יעין. ועל דהא לית ליה חולקא שדין. והוא לית ליה חולקא  
 כהדן דהא גאל חולקיה לית לן לאתבגא ארבעא כלל דהא יתבא תקמדיגא ויטול תדין חולקין.  
 חד לתתא וחד לעלמא בשכוכ דהא חסדן עבדותיה ליעקב ארבעא. חולק. איהו לתתא וליה ליה  
 לעלמא כלום. ארזן טעל לעלמא. ועמו נחתיא לתתא. ועל דהא לא יתקרב ארבעא כלל כדכב  
 תוונא. כיון דתבגא הא ארזן החיים תבטלא דיענא ותקבל תוונא כדן כעין כחתיק על  
 פלא. דחם ליה אלה. כדכב. על יתבא לעתך ועל יתבא וקא דהא תמחול תוונא ופוקא ארזן החיים  
 נככי. כה ארזן ופוקא דיעבד כיתקדשא לתתא פאכיון כחתיק וקא :

תתא  
עולקיה

על  
ד  
הע  
כתיב

עמ  
דתי  
כתיב

ח  
דיוק  
על



בציעה בפת

הרב זלזל"ה ליקוטים ק"ל ר"ת"ב

**וצריך** א"כ לתרץ עפ"י מה שאמר לעולה כעונות דה' העונות לחם מן הארץ  
 העונות ההוא דאשתדל דה' דרגא תבאה וכלא חד כי דברים אלו כמפרשים  
 תה אבדו כעצמך קבועה מא- טעמא העונות ולא תצילא דהא כתיב בורא את-ים  
 ולא הכוכב ינפץ ארץ ולא העשן וגו' הקורא לתי-ים וכלהו יערוז דעלמא תתאליהו  
 עד סוף דבאה ל' כהדיא דגם העונות במשפט כבאם דוא אודגא מרזא דעלמא " **ו**  
 קמא זיה ושאר דברים סתרים דברי רמב"י גאמיר אשתדל במשפט כבאם הוא דרגא  
 עלאה וכיכבים אגו לבאר מאמר זה בבקבב לאתו נמטכו יכעור בדרחן לקושיה  
 זו הנב דוקא טו אינו הגון כי בכל מקום אמר בורא עשה והלל גם כן פה יצויל  
 לחם יחט הכא העונות והידין כי כל העשרים אהם עלמים מעולם השניה עברה כבוד  
 היובר מי קודם שנקראת אלהים וזהו יערוז דעלמא שילא סתרא ולא אמר דעלמא עלא  
 לבד ימן לשער חתר לאכחזאר דהא מעלמא גניוזא נפירא איהו כבוד מי שחזא " **ו**  
 מודה על העלם קודם שנקרא אלהים ולפיכך נאמר דה' המים מי תורה עליה עשהה היוו " **ו**  
 עולה חזקה לה אבל כשהוא מודבר על עצמה ה' ובחלק עתה ליה מי אעזר להזכירה  
 כי עדין אינה על אלהיה ולפיכך נקראה דעלמא לבו כאלה בורא השמים ולא אמר  
 הבורא מי הכונה על ה' שבבניה השמה וכן עשה ארץ הכונה על משפוק שפיער ואינה " **ו**  
 בקראת ה' אלה שדיב ב' עתה מדוב אלנו ה' ומעלות כבוד ה' והמאכל בת שתי " **ו**  
 מדוב אלנו הוא הכנה לפיכך נמכרה ה' המים כי תורה על גשום מעל גבוה דתאכלי  
 בשנה עברה מדוב וזהו דהא מעלמא עלאה גניוזא נפירא איהו האמעם דברים העלים  
 יותר כבוד השניה נקראת אלהים כתיב ב' כי כבוד נאמר אכלותה וקראת אלהים לחולד " **ו**  
 גאמירא מתירין לתת ודוזה לגלות הדברים העלמים בה ולהוציאם לחוץ כגון העונות " **ו**  
 שיעמך כבאם המורה על דאפיק מתירין לזניה מן הקורא לתי-ים הוא סוד השמאנות רבי  
 החכמה העלונים הקבאים ים על פני ארץ שהיא מלבית כלליו הכמה בהם גלוי יותר משד  
 עבד והשמאנות לזניה ולפיכך הוא ב' וזהו אמר וכל מלך דאינו מעלמא דתבליא יביר  
 סתב ב' ופ' כלבו מעמא דעלמא תבאה איהו לומר שכלם חבוק בהם גלוי והשמאנות  
 למניה ולזה אמר מניזא דעלמא תבאה ולא אמר דרגא תבאה כמאן אמר מעמא איהו אמר  
 כל וזה אמר בפירוש פרשתה הכל הולך אל מקום אחד ואינם סתרים זה את זה שכלם " **ו**  
 מתאיתות כי כאן אמר העונות דלית דכונתיה והכונה על פיגד שנקראת טאם אלהים " **ו**  
 לחזקא ולא שקא מתירין לגלוי ולהתפארת וזה עמנו אעפ"י שפירש בדיבור כל מלך דאינו

ג' און כתיב ד"ב פתח אגו

כמותי כבאלה דקדושה העקרתי יע"כ וקדושה ג' אלה

מעלה

# בפייעה בפת

וְעַל־כֵּן יִתְּנָה לָהּ יְיָ וְכִדְעֵי־יָהּ וְאִתְּנָה יְהוָה אֲדָמָה בְּעֵינֵי הַחַיִּים וְאִתְּנָה לָהּ יְיָ וְכִדְעֵי־יָהּ וְאִתְּנָה יְהוָה אֲדָמָה בְּעֵינֵי הַחַיִּים  
 הַכּוֹנֵה לְעוֹמֵד בְּכַתְּבֵי בַּחֲסֵי הַאֵל הַגָּדוֹל אֵין הַפּוֹטֵר בִּהּ הַלְעֵלֶת בַּעַם סִמְכוֹ הַמְנַלְתָּ הַקּוֹדֵשׁ  
 עֲהָרָה הִיא הַמְנַלְתָּ וְהַקּוֹדֵשׁ לְעַיִן הַיָּם אֵלֶּה הַשֵּׁם עוֹשֵׁב בִּהּ כִּי הַאֵל הַגָּדוֹל הַפּוֹטֵר עַל־מַד הַפּוֹעֵל  
 כְּמַלְכוּת וּכְן הַגְּבוּרִי כְּגִבּוֹרֵי הַשְּׁעָלָה בְּעֵלְבוֹת וְזוֹ אִיהוּ בִּהּ וְהַכֹּהֵן לֹא־יְהוּ בְּאֵרֶת מִתִּים עֲכָב  
 הַמְנַלְתָּ וְלֹא כְתָב וְחֹכֵם עַל יְדֵי שֵׁם מִנִּי הַנִּלְיָה הַפּוֹטֵר עַל יְדֵי מַלְכוּת מִלְּמַדָּה וְזֶלְזוֹ מַלְכוּת  
 דַּעֲלָמָה תִּתְּנָה אִיהוּ בֵּין אֵלֶּה הַזְּכִיר אִם לֹא גָדוֹל וְלֹא גָבוֹר עַד אֶפְסֵי לְפָנָי וְלֹא אֶכְתֹּב  
 כְּמַלְכוּת אִיהוּ בִּהּ לְיַצֵּר אֵלֶּם כְּכַתְּבֵי בַּשֵּׁם הִיא כְּמַד הַאֵל הַגָּדוֹל הַכּוֹנֵה כְּעַל דְּאִינוֹן מַעֲלָמָה  
 דַּלְתָּגְלִית יִתֵּן אֵלֶּה אִיהוּ בִּהּ כְּלִימֵר עֲלֵמָה מִתְּרַא כְּעֵינֵי בִּהּ וְלֹא עֲלֵמָה דַּלְתָּגְלִית וְהַכּוֹנֵה אֵהּ  
 אֵהּ אֵהּ בֵּינָה עֲכָבֵה כְּסוּד מִן הַפּוֹטֵר כְּחַסֵּד עֲכָב וְחַסֵּד אֵהּ עַבְדֵּי פֶלַע אֵלֶּם מִלְּדוֹת אֵהּ וּכְן הַגָּבִיר  
 עַל־דְּכָרָה וְדִי כִזָּה עַפְלֵמֵקוֹס עַקְרֵה־עֵינֵי כְּמַלְכֵי כְּעַפְרָה בִּיאֵר עַל יְדֵי מִנִּי מַעֲלָמָה וְאִתֵּר  
 כְּמַסְתֵּר עֲהוּל מוֹד קוֹל דְּעַפְקֵי מַעֲוֵרָה כְּמַד אֵתְרֵר מִלְּבִי עֲכָב עַקְוִידִי וּכְן הַקּוֹדֵשׁ לְעַיִן הַיָּם עֲכָב  
 וְאִתֵּר יִתֵּן כְּמַלְכוּת עַיִן אֵבֶל כֵּן אֵתְרֵר הַמְנַלְתָּ לֹא אֵתְרֵר עַל יְדֵי מִנִּי וְזוֹ כְּאֵרֶךְ מִתִּים הוּא  
 מַעֲלָמָה עֲכָבֵה כְּסוּד מַלְכוּת אֵהּ

וְעַל־כֵּן יִתְּנָה לָהּ יְיָ וְכִדְעֵי־יָהּ וְאִתְּנָה יְהוָה אֲדָמָה בְּעֵינֵי הַחַיִּים

דְּחַסֵּד דְּרָךְ רַחֲמֵי דִּיִּיךְ כְּמַעֲלָמָה מִן מַלְכוּת

## הלל ושמע

לְאֵתְרֵן חַד תַּעֲבֹדֵה דְּרַחֲמֵי וְחַד תַּעֲבֹדֵה דִּיִּיךְ דְּאִינוֹן  
 חַד וְגִבּוֹרֵה דְּרַחֲמֵי דְּאִתְּנָה וְיִתְּנָה לָהּ יְיָ וְכִדְעֵי־יָהּ וְאִתְּנָה יְהוָה אֲדָמָה בְּעֵינֵי הַחַיִּים  
 אֵתְרֵן חַד וְחַד יֵהּ דְּעַמְבֹּן מַלְכֵי דְּהוֹדְאוֹת דְּאֵתְרֵן אֵין הַכּוֹנֵה דְּאֵהּ לְעֵינֵי עַיִן אֵיטְבוֹ  
 אֵתְרֵן חַד מַלְכֵי מַעֲוֵרָה וְלִיב מַלְכֵי מַעֲוֵרָה יִתְּנָה לְעֵינֵי עַיִן אֵיטְבוֹ וְלֹא כְּכַתְּבֵי בַּשֵּׁם  
 חֲסִיד וְכַתְּבֵי לֹא־יְהוּ מַלְכֵי מַעֲוֵרָה לֹא לְבַחֵי שְׁמֵרָה אַעֲוֵרָה חַד לֹא אֵהּ אֵלֶּם מַעֲוֵרָה  
 לְעַמְבֹּן מַלְכֵי לְעַמְבֹּן יֵהּ לֹא כְּכַתְּבֵי בַּשֵּׁם וְלֹא בִּיבֵי וְכִדְעֵי־יָהּ וְאִתְּנָה יְהוָה אֲדָמָה בְּעֵינֵי הַחַיִּים  
 דִּיִּיךְ עַל־מַד הַפּוֹעֵל מַעֲוֵרָה עַיִן שִׁעֲוִידִין כְּמַד פּוֹטֵר וְכַתְּבֵי בַּשֵּׁם וְאִתְּנָה יְהוָה אֲדָמָה בְּעֵינֵי הַחַיִּים  
 אֵהּ עַל הַכּוֹנֵה אֵלֶּה עַל־מַד הַפּוֹטֵר עַיִן שִׁעֲוִידִין מַעֲוֵרָה כְּמַד עַל־מַד הַפּוֹטֵר

בית עתה בפרה סימני ק"ס

סעיף ששי

ק"י. יאכלתיר ולא יאיה בין ברכה לאכילה ואם פת כביך לחזור ולברך א"כ  
 היתה האיה ברכים מעטן הדברים שמתברכין עליו. כגון אגודך עלהפת  
 וקודם שיאכל אתר הביאו מלא או ליפתן קמו לטוב לאכל תנו תוכל לבחנה  
 וכיאלא באלו אינו כביך לברך: ק"י. ראובן אהיה טעל ידיו לאכילה וישקב היה  
 תברך היעוציא ותביון להוציא האומעיס וא"כ טרוב ראובן ידיו וככך על  
 טעלת ידים לא היו הפסק ויוצא בברכה יעקב ואינו כביך לחזור ולברך התוציא:  
 דעל טעלת ידים שברך הי כוכך מעודה ואינו הפסק: ק"י. שכת ואכל ולא " סלבו  
 ברך התוציא אם נזכר בתוך השעודה תברך. ואם לא נזכר עד אגודר "  
 מעודתו אינו תברך: ק"י. אם הוא תסופק אם בייך התוציא אם לאו אינו  
 חוזר ותברך. א"ן הברכה זו אלא תדכבטן וספק דכבטן לקולא: ק"י. אם " סלבו  
 בתקום ברכת התוציא אתר פ"א א"תה אהכל נהיה בדברו או שאמר כביך "  
 כחמנא תלכחך מעדיה דראי פתא יבא דתלת רחמנא קאי בתקום השם "  
 ותלת תלבא הוא תלבוה: ק"י. אם הם שנים אורבים אחד תברך לכלם  
 ודקא הסיבו שלם דרך קטע חבל הי יושבתי בלא הי סיבה כיון שאינם "  
 תקבעים יחד. כל אחד תברך לעצמו. ואם אתרו טאכל כאן או בתקום טוב כיון  
 שהבינו תקום לאכילתן חי קבע ואכלו בלא הסיבה והאי דנת שאין אנו כגילוס  
 בהסיבה ישיבה דידן בשלחן אחד. או בלא שלחן בעתה אחת היו קביעת ואפילו  
 לבט חכמה בהסיבה לידהו דמי. ולדידן אפילו קבעו תקום לאכילתן או בעל =  
 היתה עם בני ביתו לא תהי אלא עם כן ישנו בשלחן באחד או בעתה אחת: לבו  
 ק"י. אם היו רוכבים ואמרנו טאכל אע"פ שכל אחד אוכל תבכרו ואפילו  
 אלא יכרו תהבהמות מצטרפים כיון שעמדו בתקום אחד. אבל אם היו "  
 אוכלים והולכים לא. ואם היו אוכלים באדה מעורדים ומעורדים אע"פ שאוכלים  
 כלם באדה אחת ומבכר אחד כיון שלם קבעו תקום ואוכלים מעורדים אינם  
 מצטרפין: ק"י. היבא דלא קבעו תקום דאמרין שלם אחד תברך לעצמו.  
 אם כיון התברך להוציאם והם נכבנו לבאת יבאו: ק"י. אם התפוצים "  
 רבים גדול שכלם בוכעו ואם יצ עתהם בעלה בית הוא בוכע ואחילתו אם  
 האונה גיול: ק"י. אין המוכין באים למעם עד שיעמם הבוכע ואם אין  
 כלם זקוקים לכבר שביד הבוכע באים למעם קודם. ואם הוא שבת כביך איהא

בציעה כפרה

ג.הא לטע המטבין לחם משנה אא"ס אין לטע כל אחד לחם משנה בלם  
 כ.י.כין למעוך על הצואה איך לטעו לחם משנה ואינם האים למעם קודם לו:  
 ק"י. אין הצואה מאי לצבוע עג שיכלה אמין מעב רוב הענים : ק"י. הצואה  
 מעמ ידו תמלה לקערה לאכול ואם בא לתלוך כבוד למי שגדול מעמו מאי:  
 ק"י. הצואה נותן פנימה לטע כל אחד והאחר כולל פנימה ~~למי~~ ואין "  
 הצואה נותן ביד האוכל אלא היה אצלן : ק"י. מי שאינו אוכל אינו יכול לבדך  
 בדבת המעצא להוציא האוכלים. אבל לקטנים יכול לבדך אע"פ שאינו אוכל  
 עתהם כדי לחנכם בעצות : ק"י. אע"פ שצבת שהוא חייב לאכול פת לא "  
 יבדך לו חכינו בדבת המעצא אם אינו אוכל ולא שרי לבדך לאחדים אע"פ  
 שאינו טועם אלא בדבת המעצא דמעה בליל באשן על פתח ובדבת היין דקדוש  
 בין של לילה בין של יום. דמעה בליל באשן שלפניו הוא מצות עשה על "  
 האוכלים וכן בדבת היין דקידוש בין של יום בין של לילה לבין מעות לבדך להם  
 אע"פ שאינו אוכל עתהם מעמם שכל. אצאל שבבים זה לזה. וכן לקטנים  
 אע"פ שאינם ימית משנה יכול לבדך ואע"פ אינו אוכל עתהם ואע"פ אינם  
 בני ביתו כדי לחנכם בעצות.

קס"ח: על אי זה מיני פת מברכין: ובו י"ז סעיף

היו לטעו חתכות של פת ופת שלם הכל מעטין אחד מעבדך על האלם  
 אע"פ הוא פת ק"י. וקטן. והחתכות פת תקיה וגדולה. אבל אם השלם שערים  
 והחתכות מעמם אע"פ קטנה מעמ חתכות גדולה וצואה מעתהין יחד:  
 ג. אם שתי שלמות מעטין אחד. אחת גדולה ואחת קטנה מעבדך על הגדולה:  
 אם יא לאדם שני חכאי לתם ואין לו לחם שלם יחברם יחד בעץ או בצום דבר  
 אלא יהא נראה ודעו כדן שלם. ואע"פ שצבת יכול לחברם יחד ליקח אותו לחם  
 משנה: ג. שני גלסקאות הדבוקים יחד שחכאי. ונחפך מן האחת והשניה "  
 כשארה שלמה מוכ להפריך החתכה מהשניה כדי שבהא נבאית שלמה עמה  
 צי עשה דבוקה בה אע"פ שנבאית יותר גדולה: ד. פת שערים ופת כוממין.  
 מעבדך על של שערים כיון שהוא מעבד שצבת אע"פ שהכוממין פ"ס. פת תקיה

בציעת בפת

ופת קיבר מעברך על הנקיה . ואם שתיהן נקיות וזו לבנה וזו יופך תלמו //  
 מעברך על היותר לבנה : דף . פת גויס נקיה ופת קיבר על ישראל . אם אינו  
 נהדר מעט גויס מעברך על איזה מהם שיצאה . ואם הוא נהדר מעט גויס //  
 מעלק פת נקי על גויס מעל השלמן עד לאחז בכפת המעצא . ואם בעל הצית  
 אינו נהדר מעט גויס ואין דעמו לאכול כל המעודה רק פת גויס כי היא נקיה אבל  
 כע בתאובלים מעט על ישראל שאינו נקי . ועתה הלחם מעטים על השלמן כפיך  
 לבצוע על פת נקיה על גויס האיל והוא הצובע ואין דעמו לאכול אלא תאמרו //  
 הפת ואם בעל הצית נהדר מעט גויס . וישראל שאינו נהדר כדך תימצא עמו על  
 השלמן כיון דמזוה מועלב על בעל הצית . בכצע מן היפה של גויס ובין אהורר  
 לבצוע הותר לכל המעודה הפת של גוי . אעפ"י שבחמטא אחיית נהדר בן :  
 ד . פת המאה בכמטן מעברך עליו בורא מיני מעונות . ולמחכו בדכה מעין אלו . ואם  
 אכל מעטו שישר אחרים דקלים לקצע עליו אעפ"י שהוא לא שבע מעטו מעברך  
 עליו המעצא וכדכת התעון . ואם בתולה היה בדעתו לאכול מעטו מעט ובכך //  
 בורא מעט מעט ואח"כ אכל שישר אחרים קובעים עליו בכרך עליו בככת //  
 התעון אעפ"י אלא בכך המעצא ואלו אכל שישר אחרים אין קובעים עליו אף  
 על פי שהוא קובע עליו אינו מעברך אלא בורא מיני מעונות ובדכה אחת מעין אלו  
 דבטלה דעתו אכל כל אדם : דף . פת המאה בכמטן . ש מעצא פת ששאר כמטן  
 כיון שמתעלים אותם דבא או בוקר ואגחים ושקדים ותפולן והסהנקלאים כשקלא  
 דאלו חזו ויש מעצאם שהיא עימה שצדק בה דבא או שמתן אוחלב או תיב //  
 תולף ואפאה והוא שיהיה טעם קעבנות הפי פירות או התפולן ניכר בעינה .  
 ויש מעצאם שהיא פת בין מתעללת בין שאינה מתעללת ששש אותם בעבים //  
 בעים וכוסמין אותם והם התקלאים בי שק"גויש . והלבה כדכתיב כלם שכל אלו הדברים  
 נוסטן להם דיטן איתרנו כפת המאה בכמטן : דף . לחינות חוקן שכלתן עשה  
 שקודים אובלאש להם גוער הוא ומעברך עליו המעצא וכדכת התעון . ואותן שכלתן  
 רבה ודקים מאל שקודים טבלאש מעברך עליהם בורא מיני מעונות ובדכה אחת  
 מעין אלו . ואם קבצו ששדלו עליהם מעברך המעצא וכדכת התעון ואי אכל לכו  
 בתוך המעודה אלא תחמת המעודה נשעם בדכה לטובה ולא למחיהם  
 ארם דיקים דקים שנותנים תחוקת עליהם הם טעין לתחוקת וכדכת התעון

פת גויס

לפני ובאור

פת בכמטן

מה שכתבנו

פונקט

פונדקתן: טו . פה גמור אצלנו פחות מעבדת מעבדך עליו המעבד את אבן .  
 לאחד אנו מעבדך כלום כל זאת אצל כזית: טז . הכיבא דהיינו פידה .  
 לחם שעבקים יחד על ידי ערב . אם נקבאל . אם יא בהם כזית אעל שאין .  
 פו תנאך לחם מעבדך המעבד וברכת המזון . ואם אין בהם כזית אעל שנאך  
 שיש בו תנאך לחם אינו מעבדך . אלא בורא מעט מעונת וברכה אפיה מעטן שלם .  
 ואם אינו מעונת אלא שהוא מתבוד על ידי דבא או ערב . אם יא בערבוסת .  
 כזית מעבדך עליו המעבד את אבן אין לו תנאך לחם . ואם אין בהם כזית  
 אם יא בהם תנאך לחם דהיינו שהוא עבד וידוע שהוא לחם מעבדך עליו  
 המעבד וברכת המזון . ואם אין בהם תנאך לחם מעבדך בורא מעט מעונת .  
 וברכה אחת מעטן שלם . ואם אינו לא מעונת ולא מתבוד אלא מעבד דק דק  
 אעל שאין בו כזית ולא תנאך לחם מעבדך עליו המעבד וברכת המזון: טז .  
 יא ש אומר דפכורים שנותנים בתים והמעט תרבותם מחמת הפודין און נא  
 תנאך דהתנא ואין מעבד עליהם אלא בורא מעט מעונת וברכה אחת מעטן שלם:  
 טז . יא ש אומר שפתי הארץ ביין אינו מעבדך אלא בורא מעט מעונת וברכה  
 אחת מעטן שלם . ונבאה שאין דבני אעבדך ~~הוא בערבוסת~~ או בערבוסת שאין בכל  
 אחת כזית: טז . אעל דבר שכלתה עבד אם באלה או מעטן אין מעבדך  
 עליו המעבד ואפילו יא לו תנאך לחם ואפילו אפיה בחלה וברכת המעבד אינו  
 הולך אלא אחר שעת אפיה . ויא חולקים ואומרים דכל שבתלה העיפה עבד הכי .  
 מעד נקראת עיפה ואחכ דבכה במעט ושאה פותגין ונאלם מעט או מגעט שאין  
 מעבדך המעבד עליהם . וידא מעט יא ידי שעהם ולא אכלם אלא על ידי .  
 איבדך על לחם אחת המלה: טז . חלואי שאתי כן אלאו בתנוד פה מתור .  
 הוא ומעבדך עליו המעבד: טז . מרוקטן דהיינו שעשים גומא ככירה ונותקן  
 בה קעמ ותעט ומעבדים בה ונאפיה אם מעבדך עליו בורא מעט מעונת וברכה  
 אחת מעטן שלם . ואם קבע שעדתו עליו מעבדך המעבד וברכת המזון . אכל  
 כזיתא דהיינו שנקחיס קעמ ותעט ומעבדים אותו ואומרים על הכירה והוא  
 מתפיש ונאפיה אין עליה תורת לחם כלל ואין מעבדך עליו אלא בורא מעט מעונת  
 וברכה אחת מעטן שלם ואפילו קבע שעדתו עליו: טז . נחמא דהנזקא והוא  
 לחם שאותן באפור ומעמין אותו בשין או ביהי כזים . וכן לחם העשני לכשתא שאין

תנאך לחם

עבדך

מעטן שלם

עבדך

**וזלכות הנוהגים בסעודה סימן קס"ח**

אופן אותו פתגם לא בחמה מעבך עליו בורא מעני מעונותי יי  
 פשעיה הנאצת בתגור בצער או בדגים או בגבינה מעבך עליה התנוצצית  
 וברכת התעון ודוקא שאפילו בתגור בלא מעקה אבל אם אטאו בעת  
 ובמעקה אין לבדך עליו השעצא ועוד לאוכלו בתוך הסעודה סביבך בכבוד  
 השעצא עליו **אחר** :

**קס"ט: דין שליש בסעודה: ובו ג' סעיפים**

**א** כל דבר שמביאין לפני האדם  
 מים לו ריח ואדם האכלו כדרך לטון  
 תענוג לשמש מניד ומעדת חסידות  
 הוא לטון לו מעד מעבד מען ומען ולא  
 לטון לו כל מען שהכנס בידו או ביד  
 בעל הבית ואסור לטון לו פרנסה  
 פתח לא אסור ידוע בן ששאל דיני:

**הרב זלחה** לקוים דף ק"ט: ושייך בדרך  
**מורה** זלחה לא היה מקפיד באיור פאה  
 מן התבשיל כשהיה אוכל שהיה  
 אומר שפיו אשאר בקדירה לאכול אשבו  
 ועט ביתו בהדיה מני אעטם איור הפאה  
 משום שיאמר לתת לשמש בסעודה ואין  
 שייך זה אלנו וגם הריטעטא בעה  
 שמעתי ביד בקדירה סמך נ"ל:

**ב** לא יטון לאכול חלה לעת

בו שיכרך: השמש מעבך בורא  
 פרי הדגן על כל כוס וכוס שיתגו לו לפי שהוא כמעט  
 אנו מעבך אלא לבסוף ואינו כדרך לבדך על כל פרנסה ופרנסה  
 אם יש אדם מאוב בסעודה שזדע שיתגו לו כל כדרכו מעט ואם  
 אין אדם מאוב בסעודה כדרך לבדך על כל פרנסה ופרנסה כמעט יין:

**ק"ע: דברי מוסר שינהג אדם בסעודה: ובו כ"ב סעיפים:**

**א** אין מעיתין בסעודה אפוא הקדים קנה לנוצט ואפילו מי אטעמא  
 בסעודה אסור לעוד לו אמותאי היו תמוזין בסעודה ויכא אחד מהם  
 להטיל מים נוטל ידו אחת שמשפך בה ואינו נוטל אלא כפח כלם  
 אלא השדנהו אלא עגל והכ' תל' לקחה אבל לאכול נוטל אפילו בחוץ

הלכות הנוהגים במעודה

תי-דע ידעי לאנטא דערה ולא אכל בלא נטילה ואם דבר עם  
 חבירו והפליג נוטל שתי ידין אהסית דעבנו: ב' שנים תשתעבס  
 זה את זה בקערה באה אחד תפוק דו חין הקערה למהות חבירו ועסיק  
 תלאכול עד שיגמול השתיה אבל אם הם ג' חין השנים תפסקין באכל האחד:  
 ג' מעשי דין טאה בקערה כל אחד מטהאובלים והוא מאכל האחד אבל  
 כזהאמטץ מעבסין מאלם לפי הקערה אף עדין לבטח באמטץ כלום  
 לזכרון: ד' חין תפסקין שני האכל בלא שיעור אלא לא ישתעבס  
 הנכנס למטהאובלים אלא אם כהן אהיה או אהיה לו חתונה וכו'  
 ישאח כי בלאיד שורד בביתנו: ו' לא ישתעבס אדם אחר  
 אשתנו בנ' טיפין טאה לנשים אלוהין וכו': ח' לא יאכל  
 אדם פרומה כצורה אלא אם כהן אהיה או אהיה לו חתונה וכו'  
 תפלין אנבאה כרעבין וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 בידו האחת ויטול אותה בידו השנייה וישתעבס בה  
 אחת ואם אפרה הלי-חן גרמיה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 תגסי הכות יתקיימו כפי שיהיה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 אחר ואם יצטרך וכן אם הוא בידו השנייה וכו' וכו' וכו' וכו'  
 או יתעבס שנים ואם יצטרך יטול בידו השנייה וכו' וכו' וכו'  
 אלא משלם ואם לא ישתעבס וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 השלישית וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 ברכת הארבעה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 הגדול טואטו יטול קמח וחסה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 יג' הנכנס לביתו לטובתו וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 לא ירחיק אדם פרומה עליו וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 טו' לא ילקט פרודין ויניח ע"ג השלחן ממש אחר שנתה דעתו על  
 חבירו או לתוך הקערה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 שאין דעת כל הכביות עשה וכו' וכו' וכו' וכו' וכו' וכו'  
 תעבס סכנת נפשות: יז' למהאמטץ אדם אחר וכו' וכו' וכו'  
 השלחן אלא אחזנו בידו עד שיפא האמטץ ויתגדולנו: יח' הנכנס



למעודה לא יקח חלקו ויהנהגו לשמש שפנה ימנע דבר קלקול במעודה אלא  
 יקחנו ויעחנו ואחר כך יתנו לו; לכת אורחים הנבנים אצל בעל הכתר  
 אינם רשאים ליתול מלפניהן ולתקן לבנו או לעבדו של בעל הכתר אחר נעלו רשות  
 מכה; ד' נקיי הדעת שסודותם לא היו מפורסם כי מעולם לא ידעו מעומק  
 טעם מצד שגא' הוא לתקן לשב' אלא שגא' מעולם לא ידעו מעומק טעם שגא'  
 משמש על ש' אלא שגא' מעולם לא ידעו מעומק טעם שגא' מעולם לא ידעו מעומק טעם  
 אולם שגא' מעולם לא ידעו מעומק טעם שגא' מעולם לא ידעו מעומק טעם שגא'  
 הדבר שגא' מעולם לא ידעו מעומק טעם שגא' מעולם לא ידעו מעומק טעם שגא'

*[This section contains several lines of text that are extremely faint and difficult to read due to the quality of the scan. The text appears to be a continuation of the halachic discussion.]*

קעב מ' ש' א' ב' ג' ד' ה' ו' ז' ח' ט' י' י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט כ' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד כ"ה כ"ו כ"ז כ"ח כ"ט ל' ל"א ל"ב ל"ג ל"ד ל"ה ל"ו ל"ז ל"ח ל"ט מ' מ"א מ"ב מ"ג מ"ד מ"ה מ"ו מ"ז מ"ח מ"ט נ' נ"א נ"ב נ"ג נ"ד נ"ה נ"ו נ"ז נ"ח נ"ט ס' ס"א ס"ב ס"ג ס"ד ס"ה ס"ו ס"ז ס"ח ס"ט ע' ע"א ע"ב ע"ג ע"ד ע"ה ע"ו ע"ז ע"ח ע"ט פ' פ"א פ"ב פ"ג פ"ד פ"ה פ"ו פ"ז פ"ח פ"ט צ' צ"א צ"ב צ"ג צ"ד צ"ה צ"ו צ"ז צ"ח צ"ט ק' ק"א ק"ב ק"ג ק"ד ק"ה ק"ו ק"ז ק"ח ק"ט ר' ר"א ר"ב ר"ג ר"ד ר"ה ר"ו ר"ז ר"ח ר"ט ש' ש"א ש"ב ש"ג ש"ד ש"ה ש"ו ש"ז ש"ח ש"ט ת' ת"א ת"ב ת"ג ת"ד ת"ה ת"ו ת"ז ת"ח ת"ט י" י"א י"ב י"ג י"ד י"ה י"ו י"ז י"ח י"ט י"י י"יא י"יב י"יג י"יד י"יה י"יו י"יז י"יח י"יט י"כ י"כא י"כב י"כג י"כד י"כה י"כו י"כז י"כח י"כט י"ל י"לא י"לב י"לג י"לד י"לה י"לו י"לז י"לח י"לט י"מ י"מא י"מב י"מג י"מד י"מה י"מו י"מז י"מח י"מט י"נ י"נא י"נב י"נג י"נד י"נה י"נו י"נז י"נח י"נט י"ס י"סא י"סב י"סג י"סד י"סה י"סו י"סז י"סח י"סט י"ע י"עא י"עב י"עג י"עד י"עה י"עו י"עז י"עח י"עט י"פ י"פא י"פב י"פג י"פד י"פה י"פו י"פז י"פח י"פט י"ק י"קא י"קב י"קג י"קד י"קה י"קו י"קז י"קח י"קט י"ר י"רא י"רב י"רג י"רד י"רה י"רו י"רז י"רח י"רט י"ש י"שא י"שב י"שג י"שד י"שה י"שו י"שז י"שח י"שט י"ת י"תא י"תב י"תג י"תד י"תה י"תו י"תז י"תח י"תט י"י"א י"י"ב י"י"ג י"י"ד י"י"ה י"י"ו י"י"ז י"י"ח י"י"ט י"י"י י"י"יא י"י"ב י"י"ג י"י"ד י"י"ה י"י"ו י"י"ז י"י"ח י"י"ט י"י"י











7

סעודה

ב. ימים אחדותם אין נטלים על גבי קרקע אלא בכל תענית  
נות רעה אצלה עשה. ואם אין לנבל נטול על גבי עזים דקים וכילא  
בהן: ג. אין נוטל בחיפין אהיד נכנית בהם תענית אע"פ ענין אה"ל  
הידים ואין מעבירה אהר הושיטא: ד. אין כריך לכאן אלא עד  
לפך עני של אצבעות: ה. כריך  
שיעור לאשי אכבעתו לעינה כלי  
אקדד הזוחמא: ו. אם העמוכין  
רבים עד חמשה יתקעל יתעכר  
ואם הם יתעכר יתקעל יתעכר  
דקק אשכך און עכב"ל זה יתעכר  
לשול עד אקדדס אשכך אהרמס "

הרב זלדה

הסנה  
אלפים אחדותם אכבענו  
בהפך יק " כריך אהרמס  
ההרמס אכבענו אכבענו לעינה כי כתיב  
ההרמס כריך להפך יק יק להפך יק  
סוף ל דק עכב"ל: טעם כדברי "  
הפך יק און אכבענו אהרמס: והשקד הוא  
בזוהר הרמס אהרמס:

וכין אלא סוף אלא תענית אלא שול  
אום סוף אלא תענית אלא שול  
נאכר אהרמס אהרמס אהרמס  
תענית אהרמס אהרמס אהרמס  
כן אהרמס אהרמס אהרמס  
תענית אהרמס אהרמס אהרמס

רב זלדה

צריך אהרמס אהרמס אהרמס  
תענית אהרמס אהרמס אהרמס  
כונס היא על עגלבים אהרמס  
לכרת המון ולקח על אהרמס אהרמס

ז' פ"ב: דין כוס ברכת המזון ושלש יהיה פגום וכו' סעפיים

א. אהרמס אכבענו אהרמס אהרמס  
עליו ולא יאל אהרמס אהרמס  
לקחת כל אחד כוסו לברכת המזון: וש אהרמס אהרמס

ההרמס

7

ויש אומרים שאינו משנה כוס כלל אע"פ בשלשה :

**זוהר** תבניתה ק"ח קמ"ב קנ"ב

כאן שי"ך הכתוב בדרך ר"ז יקודם ~~המשנה~~ זכ

**שולחנותיה**

דכא דתע-תעבא גו ארבע-תבא דקדוה על עלמא ארעא קדשא קדש  
הקדשים ; ואע"ג דהשתא לאו איהו תקימתא . בזכותיה כל עלמא ארעא . ומעונא  
וסתקא לכל עלמא ד-אמא . ובגין כך אע"ג דישראל לבד תארעא קדישא על כל חילא וזכותא  
דארעא-ארעא תעונא וסתקא לכל עלמא . ועל דא סתב ובסתא ארעא אלהיך על הארץ המנוגה  
אשר נתן לך . על הארץ המנוגה וזאת . דהא בגביה מעונא וסתקא אשתכח בעלמא . מתא דאתעבא  
על פטורה ומעונא על אמון עיבולן אית ליה דאדכרא  
ולדאגא על קדושה דארעא קדישא ועל היכלא דמלכא  
דקא ארעא-רבי . ובגין ההוא עב-בו דאיהו קא מעבכא  
על פטורה כההוא חזוה ומעבכא דתעון . ק"ב תשיב  
עליה סאמא פנה כתיבא ופנה כל אינין חרבי דבי .

**הרב זלחד**

**צריך** האדם לזכור בתוך "

אבילתו חודשן בית התעב .  
כי בזמן שהיה בית התעב קיים היה  
אבילתו רחל ריחן אחר מעולה ומאד  
והיה גם סן השעשע יורד אל השלמות  
יותר משעבוק מעא"כ עתה וזהו דמיו  
בזוהר פשוט קדושה להיורדא ג' עכ"כ  
על קדושה דארעא וג' :

**כוס**

מקדשא זכאה חולקיה ; **כוס** שלכרבה לא  
הני . אלא בתלמא . בגין דהא תרזא דתלב אדירן קא מעבכא  
ועל דא לא אצטריך כלל אלא בתלמא . כוס של כרבה אצטריך  
למיהב ליה ביימא ופאמעלא ונקבלא ליה בין תפסיהו בגין  
דאיהיב בין ימינא ושמיאלא . ולכתיב יתקבץ לה כוס של כרבה .  
בכוס שלכרבה ופלהו הוו כדקא יאור . בגין דתקובי כוס שלכרבה שאבה בגין והא אוקמיה  
חכמיא . כוס של כרבה אצטריך לאשגחא כיד בעינא בגין דכתיב עניי יתא אלהיך בה . ולא  
אצטריך לאשגחא . מעבכא אלא לאשגחא ביה . כוס שלכרבה אצטריך כהא . כרבתא דקא מעבך  
כרנא עליה לק"ב . בגין כך איהו רזא דתעבנותא . ואצטריך למגרא ליה בפטורו עלמא כמעא  
דאיהו חאיבוקא דמלכא דהא בגיניה אצטריך פטוריה . בשעתא דכרבתא מעונא דההוא כד טא  
מעבך . פטוריה אצטריך דלא יהא כרבתא דהא לבי כרבתא מעבכתא על פטורא דיקנא כתיב  
דאוקמיה דכרבתא הגדי . לי טע יא לכי כתיב ויגו . ועל דא פתולא לא אצטריך לאכחזאה כרבתא  
דהא כרבתא עלמא לא אצטריך אלא בארעא שלמי . ורזא דא ועל כל חכמי לפ טתה חכמי וכתב יהב  
חכמיא לחכמי . ועל רזא דנא שלחן לחסם התעב דכתיב ועתה על השלחן לחסם התעב לעב תמער :

**ושמחה**

לפני י"א אלהיך . דא איהו כוס שלכרבה . כד כתיב כד נש ככוס של כרבה אצטריך למחרי  
ולאחזאה חזוה ולא עבכרבל . כיון דמגיל כד נש כוס שלכרבה ק"ב קאמי על גביה ואיהו  
אצטריך לאשגחא כיהיה כחזוה . ולכרבה על כוס בשעתא דתלמא  
ככר שאכלנו מעלנו ומעונותינו . דא אצטריך דעבכא לעלמא  
לגבי שתקא דעבכא וע"א איהו בארעא שלמי . וב' וכו' ולא מעונותו ;  
הנמשך מגזר התעבוער כתיב בדרך

כמות  
שוד כה פגון הכוס בזוהר  
תלמא כ"ן . אצטריך חלוק  
קד : קמ"ג ק"ח  
תלמא חנה רעב



ברכת המזון

12

סעפיה

ב. תמים אחרונים אין נטלים על גבי קרוע אלא בכל תענה  
 כות רעה אענה עליהם ואם אין לכולנו נטול על גבי עזים דקים וכיאל  
 כהן: ג. אין נוטלן בחתוך אהיד נכויה בהם תענה אעפ"ע אה"י  
 הידים אין מעבירה אהרן וישאל: ד. אין כריך לנטול אלא עד  
 פרק אע"ל אכבעשת: ה. כריך  
 שאע"ל ראשי אכבעשתו למטה כרי  
 אפרד"ה וישאל: ו. אם העופות  
 רבים עד וישאל יתורעם יתורעם  
 ואם הם יתורעם יתורעם יתורעם  
 דרך אשכנז אין מעבירה אהרן וישאל  
 לנטול עד אעפ"ע אהרן וישאל  
 וכין אלא סתור אלא וישאל אהרן וישאל  
 אום כריך וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 נאכ"ל וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 תע"ל וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 כן אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 תענה וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל

הרב זלדזה

הסנה

א. פנים אחרונים שטובנו  
 ב. כריך אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ג. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ד. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ה. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ו. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ז. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ח. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ט. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 י. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל

רב זלדזה ח"ס

א. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ב. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ג. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ד. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ה. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ו. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ז. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ח. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ט. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 י. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל

תפ"ב: דין כוס ברכת המזון ושלש יהיה פגום וכו' סעפיה

א. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ב. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ג. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ד. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ה. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ו. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ז. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ח. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 ט. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל  
 י. אהרן וישאל אהרן וישאל אהרן וישאל

אורח חיים

ויש אומרים שאינו טענה כוס כלל אע"ל בשלשה :

**זקוק**

כאן שייך הכתוב בדף ר"ז יקולם ~~הוא~~ זכ

**שולטנותיה**

דכח דתה-תמנא גו אמע-עתיא דקווא דל עלמא ארעא קדשא קדש הקדשים ; ואע"ג דהשתא לאו איהו סקיומא . מצדוקיה כל עלמא ארעא . ומעונא ומעוקא לכל כל אמר ד-אמא . ובגין כך אע"ג דישראל לכד מעארעא קדישא על כל חילא וזכותא דארעא-אשתכח מעונא ומעוקא לכל עלמא . ועל דא סתב ובסתת את ק"ל אלהיך על הארץ המנוגה אשר רבן לך . על הארץ המנוגה ולא . דהא בגינה מעונא ומעוקא אשתכח בעלמא . מנא דאתעין על שטריה ומעונא על ארעא מעילן אית ליה דאדכרא ולדאגא על קדושה דארעא קדישא ועל היכלא דמלכא ויקא ארעא-ריב . ובגין החוץ על-בני דא-הו קא מעצבט על פתגמא כהווא חדוה ומעארעא דתמן . ק"ל פשיט עליה כאלו פנה כתיבה ופנה כל אינון חרבי דבי .

**הרב ולה"ה**

**צריך**

האדם לזכור בתוך " אכילתו חודשן בית המקדש כי בזמן שהיה בית המקדש קיים היה אכילת דרך אחר מעולה מאוד והיה גססן השפע יודד אל השלמות יותר ממעוקב מנא"כ עתה וזהו דעיו בזוהר פשוט קדושה להיבדל דא ג' ועל-ב על קדושת דארעא רג' :

**כוס**

מקדשא זכאה חולקיה : כוס של ברכה לא הוי אלא כולל . בגין דהא תרמא דתלת אשדן קא מעצבט ועל דא לא אשגחין כולל אלא כולל . כוס של ברכה אשגחין למינה ליה כתיבא ופשיטא לא וקבלא ליה בין תפשיחו בגין

דאיתיה בין יתבא ושומא לא . ולכך ישתבך ליה כולל דהא משתבך איתיה בא . שאנה דבגים טאענו ככוס של ברכה וכלהו הוו כדקא יאות בגין דתקוב דכוס של ברכה שאנה בגין והא אוקמוה וזכבא . כוס של ברכה אשגחין כד כתיבא בגין דכתיב שני יתבא אלהיך בה . ולא אשגחין לאתב . מעונא אלא לאשגחא ביה . כוס של ברכה אשגחין בהא כדכתיב דקא מעצב כדנש עליה ק"ל . בגין כך איהו דא דמעונותא . ואשגחין למענא ליה כדכתיב עלמא כתיבא דאיהו חשיבותא דמלכא דהא בגינה אשגחין פתגמיה . באשתא דברכת מעונא דהוא כד טא מעצב . פתגמיה אשגחין דלא יהא כדכתיב דהא לית כדכתיב מעצבמא על פתגמא דיקבא כתיב דאוקמיה דכתיב הגיד . ליה טה יא לכי . כתיבא . ועל דא פתגמא לא אשגחין לא כתיבא כדכתיב דהא כתיבא עלמא לא אשגחין אלא בארעא אלים . ודא דא ועל כל חכמא לט עתה חכמה וכתיב יהי חכמה לחכמה . ועל דא דא שלחן לחם חמנים דכתיב ועל על השלחן לחם חמנים לעם תעבד :

**ושמחה**

לעם אלהיך דא איהו כוס של ברכה . כד כתיב כדנש ככוס של ברכה אשגחין למענא ולאחזאה חדוה ולא מעצב כלל . כיון דמג' כדנש כוס של ברכה ק"ל קאים על גביה ואיהו וזכבא לאשגחין לאשגחא רישיה כדחיה . ולכדכא על כוס מעונת תלמא נכדך אשגחין מעונותינו . דא אשגחין רישיה לענא נכד שתיקא דכתיבן ועל איהו בארעא פתגמיה . ובגין וכל מעונותיו הנמשך מזה המעארעא כתיב בדף

כתיב : ל' שמועב תלמא ל' שמועב צדיק לשלשה שישים עתה-לה לא כולל ולא שימארעו אלא לזמון עם מי אבא אחר אשגחין עלמא מעונותיה :

כתיב  
עוד כה טעם דכוס בזוהר  
תלמא ל' שמועב תלמא  
קד : ק"ל ק"ל  
תלמא רמזה רעגב

**ב** כוס ברכה המזון אינו אלא על יין ולא שאר משקים אפילו קצת משדותי  
 שלהם יואם אין יין מעני בלתי תקום והצבר או שאר משקים היו חומר תעדינה //  
 מעבדין שלהם חוץ מן המים: **ג** כריך שלא היה תגום אלא שיהיה תענו תענו //  
 אכל אם טעם טעמו לכוך ידו או לבלי אין כפך כלום ואפילו אהר תהבד או חתפ"ב  
 קטנה היו עמם אכל אם אהר מהחית של עין גדולה אין להפחד שאין דרך אפילו //  
 להם עמם להקפיד על זה ויש זה אלוהי אפילו תעם פגועים פגועים למען בהם  
 כוס בלתי כה: **ד** אם חוויר יין על כוס פגום להקין היין עסקוקן כאר תאוס //  
 דקתא קתא כגיל: **ה** אם היו כוסות העמוסין פגועים אבדן להם תבוס חסרה //  
 להכס ויש זה אלוהי אלוהי כריך: **ו** סלים לתקן כוס פגום על ידי שיוסי עלו //  
 תשא יין ואפילו על ידי שיוסי עליו תעם שארם פגועים תהקן כרך: **ז** ובשעת //  
 הדחק מעבדין על כוס פגום:

**קפ"ג המבדק אפ"ך יבנהג בכוס של ברכה המזון:**  
**ובו י"ג סעיפים:**

**א** כוס של ברכה המזון טעון הדחה  
 תבשלים ואם יפה מעבדין ואם לאו  
 ואין בו איזכי כוסות ידו כריך:

**ב** כוס ברכה המזון טעון הדחה  
 דברים: החמה גמורה עמוס  
 עמוס חיו מלא ותקבלו באר דיו //  
 ותקבלו ביעין ונוכח עיניו בני ותעביהו  
 מן הקדקעטות ותעבדו בעגה לאמי בינו **ועכשיו** אין לנו אלא ארבעה אהר הדחה  
 וארבעה חיי ומלא ויש ארבעים חיי מן החסיה ויש ארבעים חיי בכוס שלם שאר ברכה זו היא  
 תעבו:

**התקונים לפ"ב**

**ובגלוי** לבלתי אלא ארבעה חיי ומלא ארבעה חיי ומלא חסיה:

**סעיף**

**ב** יין היין לתוכו חיי עד שתגיע לברכה הארץ ואז תנוגו להודיע אבת //  
 כריך לחזור אחר כוס שלם: **ג** תקבלו באר ידיו וכאשר  
 נטלו ביעים ולא יסע באמאל ותעביהו מעה קדקע טעם אם הוא יואב  
 בך קדקע ואם הוא תעם באלון תעביהו מעל השלחן טעם ונוכח כד  
 עיניו אלא ימית דעה ותעבדו לתשם אשתיה תעבו: **ד** יש מי שאוהר  
 אלא המבדק אפ"ך ד אוחז הכוס ביעיניו שהוא אמאל כל אדם:  
 אמת: לא מכין שה כ"ס היא רחל הו"א תחאמאל וקדקע עם ההחמדים דיד יתן לך  
 כריך ליתחז הכוס ביעיניו כ"ס כריך: פלאה בארבעה חיי ומלא באר כרכי כ"ס

הרצת אלהים בנות יד קצב

על דרך הזה יך באמת... אלהי המשיח באמת אחר:

הוא יחד ואין עמו אלא אנשים... קצב אלהי המשיח באמת אחר:

הוא יחד ואין עמו אלא אנשים... קצב אלהי המשיח באמת אחר:

הוא יחד ואין עמו אלא אנשים... קצב אלהי המשיח באמת אחר:

הוא יחד ואין עמו אלא אנשים... קצב אלהי המשיח באמת אחר:

הוא יחד ואין עמו אלא אנשים... קצב אלהי המשיח באמת אחר:



זוהר בין דף קט"ז

אמר

הבנו וצדיק. אמר (החומר ינקה) אלא אבדך דליתיה דמחשבתו עד הכא מנא דהיא  
 (אקיים) נא עין הוא יבונך קר. ביה צדיק. יען. בגין שנתן דמחשבתו לל. מלחמה  
 ושלא דאריבא דל אלמון. אמר ד יהודה. בלא נתימא דקבא. הא עבין שאלחסיכבואע ואודת  
 חבדך. אל לאו אלא כפל חסיה נלאו איתן מודחין. אבל קרא אשחנא ואקיים ליה. דהא אלא טעם  
 עין היא. בלא אלא-לו דלכון אעניא עד השקא ולחמא ויטבלא דל. אלמון. בעל כפא דנדסכא  
 ובכך. וידי. לא אלא למסבכבא והונו מדינת: כדעפא לעל בארץ ועל העזון אמר כום //  
 מושגת אלא וטאס יי אקרא. קיימא כפא על בקופה ואתאע טענה. ובכך :  
 צמת. הנה בפרא ברמה דף קט"א כעג וזל מאן דעגיל כום אל צדכה וקא חבדך עלה כפ"ב  
 פוס יאועת אשאהע פאן: מעמע מעמאן פאין צדיק לומר כום מאועת אלא ולכן לא נבכר זה טעם  
 הרב קלה צדכת העזון. ומעפ לל עם תג אהדבזלה טעם צדיק לעים הכום בעל החזק //  
 כי סכ כום הוא כחל היוארת מן החזה דוא. וגם אמר צדיק להעשיך לה האחד מן הפנים  
 ועלע ואם פן כיון אהיא בעקום החזה ואם אלו מעמדים לך האריך אמר כום מעמדי  
 אלא: וכן כעב כהן למן הוחד אנכב לעלע אגית מתבכא מאוזן: וגם יש טענה אחר  
 והיא כי אין הדיות למעך זה טעון נוסח צדכה העזון ולכן כיון אהדבזלה דחה סבבת איתו  
 הקינך דפראת בלק בעמך אהיה אומץ הכום ביעניו בעכבת שניה פאיה בעתב למעלה. כן //  
 לל אגם דחה פאין למעך כום מעמדי אלא אעל קודם הצדכה העזון. והתבט אצבכל האמור  
 בעמך דפראת קינחה נוגע בעכבת העזון ופאיה הדכים מאמע בדיה דכ סככא כולם הם  
 נזכרים בפנים ובדין פפונת אמן דמאוק ומיכוד צפער הכונה קל קד:

סעף

י' משעבדנו לנו כום לבכך לא יצית המעבדך והמעמדין אין להם להסית מעמדיהם  
 המעבדך לא מיעטבא באעה אחוא מעבדך אכריכין למעט ולחבין עה מאומת  
 המעבדך אלא אעלנו בין צדכה לבככה אין להם להסית: ואם עבדנו ומחו בין  
 לבככה באעב מהמעבדך שותק מענו יכאו אכל אם פתו באעה אחוא מעבדך  
 יכאו: י' נכון הדבר אבל אחד מהמעמדין יאמר בלק עם המעבדך כל צד  
 וצדכה ואעלנו התביעה: י' לעבן לאחל בעכבת העזון מעט היראה או מ  
 מעמדיהע מי אאומעך אדינו כהעלה: י' צדיק לאע באעה מעבדך י  
 דיה הולך בדיכו כאחכל או עמע או מעמדי כמפגיע למכך צדיק לאע  
 לבין יודגם לא יחא מעמדי שהוא דכך גאה אלא אע באימיה:  
 י' אומערים אגם צדכה מעבן מלאה צדיק לאומערה מעמדי: י' אם היה

היה מעלה בדרך ואוכל אין צריך לשבולת לבן אהן דעתו כי יתעורר עליו  
לבן אמר לברך וזוה עסק סגולה כבנו :  
בפר לקבוע כרכה במקום סעודה ועד כמה יכול לברך כפי השבחה  
ולא בדרך וכו' סעיפים :

א' כל שאכל במקום אחד צריך לברך קודם שיצא למקומו ואם לא פתקומו  
ולא כרך אם היה בנתיב אחד למקומו וצריך ואם בדרך במקום ששכר לא יאסרו  
בשעה להשתטח במקום ששכר לא יונה וידאם נפ הוא יחזור למקומו וצריך :  
ב' מלא בשאין לופת עדי אכל אם ישל פת עדי ואם במקום השני שובת וצריך כן  
שלא יחא דעב מאכלה דאשונה : ג' וס אמכיס שכל שבעת קמנעם מעלי  
כדנה לאחריהם במקומום נהא אמוהים דחמשת סני דמן דוקא : ד' אכל ו  
חייבו וילעו צריך שפתי כסמון אלא צריך לברך כשפך מנע שיהא מן הינה :  
ה' עב חייבו אכל לברך עב שבעת חמון ופכמניו וכנה שיטרו כל זמן ש  
יודמו חוב וסמון אכלה וצריך להחיל לעיונה העב העב שלא תכל  
עדין לברך כשפך לברך חמון וכן עב למנן אכלה לדוכ ושתיית וכן אם  
חייבו כעב לא נהא וילעו אחרים בידות יכרך אלא חייבו וזכר לשעב אס טעמנו :  
ו' שיטרו אכל לברך עלה בלפת המזון ככית :

קפה לברך ברכת המזון בקול רם ודבר פרטים בברכת המזון :  
וכו' סעיפים :

א' ברכת המזון טמנה על לשון : ב' צריך שיטעם לחמו מה שפכא בשפתו.  
ואם לא השפיע לחמו לא יכלג סיוצא בשפתו : ג' יש מי שאמר דבעל כבוד  
עם כחו ואשך צריך לברך מקולם כדי שיטאו כבדמו : ד' אכילת שתדל נאך  
עד שאנו בל לרכה בלא יכול לברך בלפת המזון : ה' אם פרך והיה פאם  
טעמו וזו שיהיה שכוף נחלקו הדעות ובלאש אס צריך לחוד לברך ומשום מי  
דבלג בשאט שאינו חוד לברך :

קפו אם נשים וקטנים חייבין בברכת המזון : וכו' ב'  
סעיפים :

א' נשים חייבות בברכת המזון ופכה הוא אם הן חייבות מדאורייתא  
ומוצאות את האנשים או אם אינן חייבות לא מדדבמ ואנום מוצאות  
לא למי שאין חיוכו לא מדדבמ : ב' קמן חייב מדדבמ כדי לחבבו וסכא

דבן פנדדך לאינו פלא אכל סאב

דבטובו

לא גמבו: ובגמבו לא ימיו  
עלמ: גמבוני: לא דגא

כדי שפיטה שאינו הייב אליר

פנדדבן: ארמס גארט פאנדדס זי שפאל אריבו דקא  
לדג: בגן דנהאל טוב ארבע עלמא זבין

אבן: אבלי ארקי טוב אמלי ארקי חמד: טוב אויכו כל סלל פלא בגוים ולא ארמטא נטרע  
לפלי: חמד כד טרע לרע געבול גיטו פול ברין פארין ארמטא לרמיש אעגב דקעא

חד הוא: מעגן: דפרעב ארקי טוב יחסד ירדעב: אי אסוב לרע דמדי לא חמד נטרע נטרע

לא כד דעמדי: לא טוב סלל פלא בגויה ולא ארמטא נטרע: חמד נטרע ארמטא לרע און  
כל צדיק ודעמו כחא עסקא ביקרא וידי ובאבו הייב חמי: ארמטא נטרע ארמטא סלל פאנדו

כחוד קוד עתן לנס לכל פער טא: ועד קון ארע סלל לצדיק לרמיש ללרע לא ארקי כלבד  
ימין: שנט לא זייט פברעט סדום: ופון קרעמאל לא קרעמא לרמיש דפון דפון פלעט

ימין: אכאמדיק לרפא און הייב כרען לרעס נטרע: ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
קרעא פלעט סאן אכאמדיק לרמיש ארמטא נטרע: על כד קרע ארמטא כחאמדיק על קרע  
של חמד: ארמטא דמחא טוב און זייט ארמטא נטרע ארמטא ארמטא ארמטא ארמטא

דעיס פאנדו ופברעט נטרע לרפא נטרע: ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
און דעיס פאנדו כחא נטרע: על צדיק: כד ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא סלל לא פלא כד פאנדו חמי: ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לך על כך ועל כך און ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

כיסודך נטרע לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא קרע נטרע ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא קרע נטרע ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
אקעל כדא דמחא אכל מודיא און על ימינא לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

דאקעמא סאן הייב: געגליט סאן ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא  
לא ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא לרמיש ארמטא

באיתן רחמים : ונשבת ללא אחרות דיאל למדוי לטע ולוד כלל אמר' קוסר דלא וקולט  
 למדוי תדריקס חסר דוד סלמנס נעד א ידוי בלו זמן . וכו' דלא דלא ופד'ס איתן אחר  
 דוד ופ' שלו דקארן בלתי ככרת עושה שלום פטוהו דלא בדיחוי יעשי שלום עליו .  
 המוד והמניח דלא איה המניח סיטיאל ולא המניח שטלא שלום : וכן מוכרך ברס  
 אמר איהו נגיל ככרן בקדומי מלחמו וקמברך מכל בלסמטא ועד איתליס ארסא  
 דחין : וכן דגיל כוח על בלס וקא מברך עליה כתי כוח ישועות איה . וכן ישועות דא ימלא  
 לאיקו משיע מכל סקארן דלמלא דמג' ותעשה לו ימלא וסרל הוסע ימליך ענג :

**קפו דיוקים פנוסה ברכת המזון : וכו' ד סעיפים :**

א' יש אומרים בפיך משכונ לרעבים ואין לאסרו וסעופין ברע אם  
 אמר נמקוס ברכת דין פביך סממא מלפא נאדית דלא פיקא יכא  
 ויש אומרים על פייך שיהתוס פביך דממא חן כלא : ב' ככרת  
 האין להרא' לא ימנה שמתלת לאוהב איהו חמשה וכו' בדית וקיס  
 שהרי אומר על כפיך שמתלת פביך ואל תוכרך שלום וכו' י  
 בלעם אחר והמגבס חלקו : ג' אם לא תזכיר בברכת האין ברית ותוס  
 אפי' אם לא תיחד לא אחר ממס מחזיר' אהני : ד' אם לא תזכיר בטנה  
 ידושלם מלבו בית דוד מחזירין אותנו :

**קפח' נוסח ברכה שר' ודיע ברכת דמזון בשפת  
 והטועה ברכת המזון : וכו' י סעיפים :**

א' אחר שהתם בונה יושלם יענה חמץ אחר ברכת נעמע מופע שהיא  
 סיוס הכרכות לאוריאל דהמוב והמנו' ב איהו אוריהל : ב' חמץ זיה  
 יאמרו בלחש כדי שלא ידעשו שבלפת המוב והמנו' ב איהו לאוריאל  
 וזלמו פה : ג' צריך להזכיר בברכה שלשת מלכות בית דוד ואין לחסדי  
 בה שם מלכות אחר והאומר וטלבתך ומלכות בית דוד מצינת מוגיה  
 שאין להשוות מלכות לארעא עם מלכות דשמאי ובן אן למר בה אכינו  
 מלכנו : ד' נוסח ברכה זו עותק בה רמ' ה' איהו או שמינה ה' איהו  
 וחוסם בה בונה ידושלם או מנחם צ'ון כבטן ידושלם ואין לשנות הנפתח  
 משבת לחול כבן בשבת בין בחול אומר נפתח אהת : ה' כססת אומר  
 בה לנה והחלצנו ובר' וי' וחשג' אומר יעלה ויפא ואס' מ' אחר וקס'  
 בשבת אומר לנה והחלצנו ואח' יעלה ויפא ואיט מוכר של שבת טענה



ויבא לא של ימ' והטעם וזה ברוב והלכנו : ק' טעם ולא הספיד על שבת אומר  
 ב"ר אהרן שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולבשר ב"ר מרדכי  
 השבת ואם טעם זה הזכיר של י"ו אומר ב"ר אהרן אשר נתן ימים טובים  
 לשדל לשון לשמחה אתום חב פלג הזה ב"ר מרדכי ישראל והזמנה ואסת  
 י"ו בשבת אומר שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולבשר :  
 ויפלי פמובים לשון לשמחה את יום חב פלג הזה ב"ר מרדכי השבת ישראל  
 והזמנה וכל ברכות הללו בסם ומלכות ופא דמע בקר ברנה דוקא כסמכר  
 קודם שהתחיל המוב והמנויב אבל אם לא נכרי עד שהתחיל המוב והמנויב  
 צריך לחזור להקדים המנויב : ק' אה טעם זה השבת של ר"ח כן כיוסכך  
 פלג אומר בדרך שנתן לאמי הדיש לעמו ישראל לכרכן ואינו חותם בה וסא  
 וסא שכתב קודם שהתחיל המוב והמנויב אבל אם לא נכרי עד שהתחיל המוב  
 והמנויב אינו חוזר המנויב שדרכו לומר פת פה שיתקיים לכרך ברפת המנויב  
 וזהו המנויב ד"א ב"ר אהרן אהרן שנתן שבתות למנוחה לאות ולבשר של ר"ח  
 והמנויב עד שהתחיל המנויב חזר ואמר שבת של שבת ושבת  
 קודם שהתחיל המנויב והמנויב ב"ר אהרן שנתן שבתות למנוחה  
 ולקדש הדיש למנויב ואם צריך לומר ויפליב חזר ואמר ב"ר המנויב חזר  
 של שבת וסל ר"ח יש מי שאומר שאם שבת של שבת ויהיה קודם שהתחיל  
 המנויב והמנויב אומר שנתן שבתות למנוחה ולקדש הדיש לכרכן והותם של  
 שבת ואינו חוזר במל ראש הדיש : ק' פנערה של שבת כשנת דעה כלה : ר"ח  
 שלשה שאכלו בשבתות וי"ו וסכחו לחכדי שנתן המנויב ואם צריך סם לחזור  
 לראש ברפת המנויב ופרך כל א' לעצמו כי מילי זמן פגרי יבאו : ל' היה אופל  
 וי"א כשנת מוכדי מוכדי של שבת ברפת המנויב לחזקת סכר התלת השעלה  
 וזהו ל"ה ופולס והמכה :

**ק"ט :** נוסח ברכה רביעי' ודינה וכו' כ' סעיפים :  
 ב"ר ברכה רביעית לא יאמר צדקה וכו' ולא יאמר .  
 פה יהי ב"אם בבית האבן ואמר בה שלש מלכות  
 ב"ר אהרן הא אפינו מלכות מלך המוב ונ' המכות הא  
 המיב למה הא המיב למה הא ימיב למה ושלשה המכות הא  
 במלכו הא במלכו הא ימלכו : ב' בבית האבן אומר ב"ר  
 אהרן הא אפינו מלכות מלכות מלכות קדוש ויפלי  
 האלף יהי המוב והמנויב ל' מניח דין אמת וכו' :







אכינו מלכא אדירנו בוראנו גואלנו קדושינו קדוש  
 ישקב לשנו דועה ישראלי העלך חסות חסותיך לכל //  
 ככל יום ויום הוא הטיב לנו הוא זמניב לנו הוא ייטיב //  
 לנו הוא גומלנו הוא גמלנו הוא יגמלנו לעד לחן ולחסד  
 ולרחמים וכוח וחלמה וכל טוב: הרחמן הוא שבת על  
 כסא פדונו: הרחמן הוא שבת שמים וכלי: הרחמן  
 הוא שבת בנו לבוד דידי: הרחמן הוא יתחבר בנו לעם  
 לבנים: הרחמן הוא שבת ימינו: הרחמן הוא יין  
 שלום בינו: הרחמן הוא שבת את דרכינו //  
 הרחמן הוא ילכנו קדמנית למכאנו: הרחמן הוא  
 ילמנו רשעה גמלה: הרחמן הוא יטה לנו את ידיו

ברכה כבעת קצין  
 ש' המעשר והתרומה  
 ויפין כיהא ארבע מבר  
 אלגום סגנו ארבע מבר  
 שארנו תאריס אל חלבון  
 זה אל זה וכלה דפיטי  
 היא הגליון ואלו כריבין  
 לעתים ולכן כל ברכה עין  
 היא המאמר חסד לחסד  
 הגמול על ידי המעשים //  
 וקודם לך שום חסד וכל  
 מלל המעשה היא המעשה  
 המעשרת קן לך ששקד  
 המעשרת המעשה הם ה' //  
 וקודם לך המעשרת ביסוד  
 דלא לך ששקד ור המעשר  
 כמכאנו: למעלה מכל  
 קודם ששקד ור המעשר  
 ה' המעשרת ור המעשר  
 למעלה מכל המעשרת ור המעשר

ברכה הצורה

למד אומר הרחמן הוא שרוא עלנו  
 מברך אלמנו יאמר ברכת האורח ביה  
 הרחמן הוא שברך את בעל התיבה  
 ויהי כפון שלם ויש ולא כלם לא ששול  
 דחה ולא כלם הוא וכלם שלם כפון  
 ויהי כפון מלאים קדושים לעד ולא  
 כלום ששקד ור המעשרת ור המעשר  
 קודם ששקד ור המעשרת ור המעשר

הרחמה: הרחמן הוא יכרך כל אחד  
 ואחד ישמע ששקד ור המעשרת  
 אבינו אבותם יחן וישקב בכל אחד  
 כל: הרחמן הוא שברך עלנו מברכה  
 שלמה: ומה יאכלנו יסיד למענה ומה  
 נשתעו יהיה לנפשה ומה ששקד ור המעשרת  
 יהיה לברכה כששקד ור המעשרת

ואכלנו ויזכר כדבר ה' בברכה ארבע מברך ברוך הגבר  
 אשר בנות ב' והיה ה' המעשרת ור המעשרת  
 עשה שלום בערביתו הוא ברחמינו עשה  
 שלום עלינו וכל כל ששקד ור המעשרת

ברכה המעשרת קודם ששקד ור המעשרת  
 המעשרת ור המעשרת ור המעשרת  
 ברה עשה שלום בערביתו ור המעשרת  
 כששקד ור המעשרת

ברכה  
 מרן  
 ברוך  
 אתה

יהוה אלהינו מלך העולם  
 בורא פרי הגפן:  
 ברוך אתה יהוה אלהינו שחל ברא לבנו  
 ברוך אתה אשר יב את האדם כלום  
 עי' עד ברוך אתה יהוה יוצר האדם

אמר  
 ופרוען ארבע  
 ספרות ארבע  
 ספרות

בשנתה. ב"י ושאני כיון בצפנה. **ל' צדקה** סאמנה רעם אהובים כאמריך. צ"יך  
בן עזר מקום ב"י ושאני חתן וכלה. **כ"ר צדק** אל אמתה אלך צדא שאון ושנתה חתן  
וכלה בנה בנה דיצה חסונה אהבה ואחנה אלם צדעת משונה **ל"א אלהינו** יאמנה בלבי.  
הודיה ובחובות ידואלם קול שאון וקול אהבה. קול חתן וקול בנה. קול מבאחלות.  
חגבים מחושתים ועגבים מעמיתה נגינם בכרך אקה **ל"ב** משאני חתן עם הכלה:  
ואם הוא סבב כ"י להאיר על האלמן טעני יין טעני עסקים על פניה נמן חתן יין טעני על קדוש ומשגן פחד  
לחם ולא לחם אלם טעני הטעני לנגן ולחן. ומשגן ערשה על האלמן וצדק על האלמן עג קטעית לזכות  
מלכות: ואחר אחר מלכות חזון אל יצה קדא דעתי ס דמסכ שמועץ נסוח כי עליופ הם אוקיות עב  
ר"י. ואחר הדברים טעני ב"י אל אמתה על חסונה אהבה ואחנה אלם צדעת משונה **ל"א אלהינו** יאמנה בלבי:

זה צ"יך בקט ל"א











# ברכת המזון

אכלנו בארץ. אחד נהדר בעת כותים. ואחד אינו נהדר. או אחד עמוס כהן. ואכל חלה אפת שאותו שנהדר אינו יכול לאכול עם מינו שנהדר ולא שאל עם כן כי שאלו שאלו נהדר. וכאלו לאכול עם העדה ובהן עם ישראל וטובותים. אל אם קצו סדנים זכר אכלים באחד. והכחם אכלים חלה ונהדרים מעתה כל גנים. והזר אכל פת על בנותים אינם תלמידים. והוא חזק לעולה שנהדרים זה מצד שאלו וטובותים ליתרון: ק"ו. אן תזעק על שם אכל פתך תבנית:

## קט"ו: דיני צדקה לזמן גמולת צדק סעיפים

א"ל. על אכלו סוף המזון זה שכל פל הלאה תשיח להו תעדי מעו. לטוב שבה מצדק נהדריו. והימים להן גמולת כח אמונה שנתם והוא. שבה עם אלה המזון הם לן וצדק האכל הם המעשה לן וצדק ואח"כ דא האלא. אינו מצדק שנתם. תעדי האכל דין. אחד אכל כחית ידך המצדקים. לחזיר עם וצדקו להענין שנתם על המזון לה שנתם אלא כוח אחד שיש בו דבשית מעל המזון חזק ין חזק המצדק שנתם. ופוא המזון המצדק אחד המזון העת והענין שנתם המזון. ואלו המצדקים אכל אחד לה דכוכה. דעובר בענין: ק"ו. המצדק שיש לעדק שבה המצדק על מה שאכל ואינו. עכ"ל בברכת המזון על אלה בלתי דמי. כל המזון להמזק. למאכה. אכל לעולה אינו המצדק עם המזון כחית שנתם. ויד המצדק דמי שנתם אכלו אינו פת. יש המצדק דביתך ועל טאכל ועדני. ואלו המצדק שנתם אלא שנתם. אם יכולים. להזקיקו אלא כחית שנתם. אם אכלו המזון לה המצדק וזה המזון אחד ואם אינו שנתם לה לעתה או המזון אחד שנתם אלא שנתם לאכול פת: ק"ז. המצדק אחד קסם אכלו כד שביעה. וקצתם לא אכלו אלא כחית אם כלם יודעם לבדך. המצדק אכלו אלא כד שביעה. ויזכיר את המצדק. ואם אן יודעם כלם לבדך. ימי אכלו פת. ויזכיר אף אכלו כד שביעה:

## קט"ז: אחד המצדק שנתם אכלו אלא שנתם

א"ל. מלוא אכלו עם המצדק ועם אחד אלא שנתם. אם נכנס באחד המצדק לבדך אכלו המזון שנתם אחד כדך והמזון שנתם ועד. ואם נכנס באחד המצדק שנתם כדך אכלו המזון שנתם אחד הם אלא. ואם הם שנתם אלא כדך אלא שנתם המזון שנתם ועד. והוא חזק. אם היה עם באגמבו.

סעיפים  
אגמבו  
אכלו  
זה המזון

סעיפים  
כחית

מלאכה

יתלכדו ולא אכל עתהם כך הוא ענה אחר התברך ואחר העתים:

קצתו: על מי מזמנים ועל מי אין מזמנים: ובו סעיפים:

א. האמת אכל כזית תזענן עליו: ב. כות בזמן הזה הדי הוא כעל " ואין תזענן עליו: ג. עם הארץ גער תזענן עליו בזמן הזה: ד. נכדי אין תזענן עליו: ואתו גר עתל ולא טבל אין תזענן עליו: אכל גר גער תזענן עליו " ויכול לכרך ברכת המזון ולער על שחזרת לא בוקרע סגס אבהם אבינו אחר לו כיתה הארץ נקרא אביו דכתב אב חזון גרס טתק ודישין מעתלה אב לארס יטאן ואילך לכל העולם: ז. אונן בחול שהוא פגור תלברך אין תזענן עליו: ח. נשים ועבדים וקטנים אין תזענן עתהם אכל תזענן לעתים ילה תבל חבורה של נשים " ועבדים וקטנים תזענן יחד תעום פד-כות דעבדים אלא נשים לעתן ועבדים לעתם וכלד שלא יענן באם כאהם שארה: ט. נשים תזעננה לעתן דענה אכל " כאוכלת עם האשים חייבה ויזכרה בזימון אלגר: י. אנדוגעופ תזענן לתענו ינאנו תזענן לא לאשים ולא לעדים: יא. יזעננו אנו תזענן כלל: יב. קמן שהגיע לענה העשונה ויודע לתי פברכין תזענן עליו ומברך בין לעלה בין לעארה: יג. מע שפדוהו על עבירה אין תזענן עליו:

ל: דין המפסיק כדי לברך: ובו סעיפים

א. אלה שאכלו כאחד: אחר תפסיק על כרחו לעתם וענה עתהם ברכת זימון ואתו לא רצה לתפסיק תזענן עליו בין ענה בין אינו ענה כל שהוא עומד אס " אכל אטם און תיבים לתפסיק לאחד והלכך אין תיוב זימון חל עג שיתכזו לתפסיק " ולכרך ואם לא כזו לתפסיק אף הוא אינו כשאי לכרך ולצאת לעוק עג שיגמר השטס וזימן עתהם שהרי ככר עתתים הוא כזימון והאריך יכרך בלא זימון: ב. אינו כריך לתפסיק אלא עגם שיאמר העברך כריך שאכלנו משלנו וכאובו תיינו כריך הוא כריך שיע וחוור וגוער סעודתו בלא ברכה בתפלה:

מי הוא המברך: ובו סעיפים

א. גדול מעברך אפלו בא כסא ואם רצה ליהן כענה לקמן לכרך חל " והני תני כשאין אס אורה אכל אס שאורה הוא מעברך אפלו אס בעל הבית " גדול מענן כד שיכרך לעל הבית ומה ברכה מעברכו יהי ככון אלא כוס י

יכלם בעל הבית הזה לא בשלם הזה ולא בשלם הבא ויכליה בכל נכסיו ׀  
 ויהיו נכסיו מעולמים וקרובים לעד ולא יעלוטו שטן במעשה ידיו ואל יזדקק  
 לענו שום דבר תוא והדחור ען מענתה ועד עולם : ואם כל הבית רוכה לתכ  
 על ברכת ולבדך ברכת המזון בעצמו יאמר : ׀ . לא יקדים חכם ייאל  
 לכהן עם הארץ לבדך לענו דרך חק ומשפטו כהונה אבל לתת לו החכם רשות  
 שיבדך יחין בכך כלום . אבל כהן תלמיד חכם מצוה להקדימו שיעמד וקדומו  
 לפתוח לאשון ולבדך לאשון : ׀ . מן שנתקן לו לבדך ואינו מעבדך מקצבים  
 יתנו דמטה ואכלכה מעבדך . והמעבד ברכת המזון מעבדך לעל הבית ואם  
 כן אם אינו מעבדך אינו מעבדך : ׀ . כדיך למזור שיתנו לו כוס של ברכה ׀  
 לבדך :

פירוש  
לכבוד  
הקדו

סלבו

רב: דיני ברכת פירות הארץ ובו יחסעפיים

א על כל פירות הארץ מעבדך בתחלה בורא פרי העץ חוץ מעץ יין ומעבדך  
 עליו בורא פרי הגפן בין ח' ובין עשרת בין ח' ויין ענבים בין ח' ויין ענבים  
 בו דבש ועלפין : ׀ . הכומר כל ימיו שלם העץ לבטול הפין מעבדך עליו בורא  
 פרי האדמה ומשוחית כפול הלפן אלק מעבדך עליו בורא פרי העץ ומטין שלם  
 נודע לנו שיעש על הלפן לעולם מעבדך בורא פרי האדמה עד שיהיה גדול  
 ביותר . ושאר כל הארץ יש יוצאיו פרי מעבדך עליו בורא פרי העץ וכלבד ׀  
 עלה יהיה יער או עשין ביותר עד שאינו ראוי לאכלה אע"פ די הדחק דאז  
 אין מעבדן עליו כלל : ׀ . גרעני הערבה אם הם מתוקים מעבדך עליהם ׀  
 בורא פרי העץ . ואם הם מרים אינו מעבדך עליהם כלל . ואם מתקן על ידי  
 האור מעבדך עליהם שחכל : ׀ . שכן זית אם שחאו סמנוה שחאו אינו מעבדך  
 עליו כלל משום דאזוקי מטיק ליה : ואם אכלו עם פת אינו מעבדך עליו דפת  
 שקר ומעבדך על השקד ועוטב את הטפילה . ואם שחאו מעשרב עם מי ׀  
 סלקא שאז אינו מטיק אדרכא הוא מעשיל לגרון אם שחאו חושב בגרונן הוה  
 ליה שחן שקר ומעבדך עליו בורא פרי העץ . ואם אינו מתבון לרפואה  
 אלא לאכלה הוה ליה הניגדון שקר ואינו מעבדך אלא על הטבון : ׀ .  
 מקדים העדים כשהם קטנים שקר את לבתם היא הקלטה ואינה מרדה  
 וכשהם גדולים שקר את לבתם תה שבעפם והוא מעבד ואם מתקן על ידי

סלבו  
תיקון

האור

האור או דבר אחר. **עברך** בורא פרי העץ: **ו'** על העץ ועל התעבות  
 ועל הקטרתו. **ב' בורא** פרי האדמה ועל האבינות אהם שקד הפרי בורא פרי  
 העץ: **ג'** תעביט אעעכך ביד ועצה תהם עמה והוציא תהם גרענה הם  
 אכלה הכי לא טאננה כדכתיב וטברך עליהם בורא פרי העץ ולבסוף כדכה ו"  
 תען אלג: **ד'** לבש חזב תהתתעים עבך עליו אהכל וכן על התאקין ו"  
 העצאין תכל תני פירות חוץ תנותים ועצבים עבך אהכל: **ה'** מופי עבבים  
 שאין תעבאלס לעולם וכן על הנוכלות אהם  
 תתרים אבאלס וארעם חתום יבשו תעבך  
 אהכל: **ו'** תעבית אעכאן חוגיאלן  
 בתים אעט אעכס מועם פרי בתים אינו  
 עבך על אותם חתום אלא אהכל והר"ש  
 כתב לתעזר שאם נכנס טעם תערי עבבים עבך בורא פרי העץ: **ז'**  
 תי אייכה כמעוקים ותהם או כי אולם תעבך עליהם אהכל ויזכר גם להראש  
 אכל כדכה אלא חתיהם יא להסתפק אי תעבך בורא תעביות או אם תעבך  
 כדכה אחת תעבן אלא כהראש ולבן יא אעיס לא אהם אלא בתוך הסעוד  
 או אכל פרי תעבט תעיס וגם יאקה תעס כדי שיבדך לבדך כדכה אחת  
 מעבן אלג ובורא תעביות ואם משך תעיס והבדילם תעביות חזו לה יין  
 ותעבך עליו בורא פרי חזען וכדכה אחת מעבן אלג והוא איחיו כמעוקים אייכה  
 בהם לתוקחית אהם ירוך אותם יא תעס דעבן אכל אס כאי עכדו אהם לא  
 יאך תהם עם לתוקחית דעב אל: **ח'** כל תעירות עמונים חיים ועבאלס  
 כגון תעמים ואגסיס בין חיים בין עבאלס עבך בורא פרי העץ ואם אין דרך  
 לאוכלם חיים אלא תעבאלס אכלם כשהם חיים עבך אהכל כשהם עבאלס  
 בורא פרי העץ: **ט'** אגוז גמער התענגין בדבש שנקרא נואי גאדו תעבך עליו  
 בורא פרי העץ: **י'** אגוז כך אעבאלס בדבש וקודין לו נוואים מעטקאדה  
 מעבך עליו אהכל וכן התעבך קען תעוקים אהכל: **יא'** על פלג וזנגביל  
 יבאים ועל הקלאון של גידועה וכל בינא אהין דרך לאכלם אלא על ידי  
 תעביות אין מעבך עליו כלום: **יב'** על אגוז תעטקאס בורא פרי העץ  
 על קנלה בורא פרי האדמה: **יג'** על פלג וזנגביל כשהם רעוים בורא  
 פרי האדמה:

**ל**: דיני ברכת פירות הארץ: ובו ח' סעיפים:  
**מ**: על פירות הארץ מעבך בורא פרי האדמה: **נ**: על תעבים הגדלים

**הדרב זלז"ה**  
 הנה האחרים שפלו מאלו אהם  
 הינך תזכור להיורם דינים  
 תמים כדאלס עמניה כזכור תעבים  
 ואם יינים קש"פ עליה תעך ולכן נקרא  
 סכנות תעמדה לזמן תעירות

כַּמֵּן בָּרַח פְּרִי הָאֲדָמָה : ג' . על הַמְּאֹזֵז בֹּרַח פְּרִי הָאֲדָמָה : ד'  
 על פְּרִי הָאֲדָמָה אֵלֶּיךָ מִן הָאֲדָמָה : ז' . כֵּן אִמָּא אֲשֶׁר דְּבַשָּׁן וְהוּזִין " .  
 כְּפִדְוֹת אֵינִי מַעֲבֹךְ אֵלֶּיךָ אֲהַכְּלֶנּוּ : י' . על זְנֻגְלֵי שְׂמֵרָקִים אֲהַכְּלֶנּוּ כִּשְׂוֹהֵא רִטּוּב .  
 בֹּרַח פְּרִי הָאֲדָמָה : וְנִבְרַח דְּהוּא דִּינָן אִם יַעֲבֹדְתִים אֲהַכְּלֶנּוּ כִּיִּן אֲשֶׁר דִּי כֶּךָ .  
 הוּא הָאֵל לְאִבְלָא הַזְנֻגְלֵי עֵבֶר וְעֵבֶר עֲבָדְתִים בֹּרַח פְּרִי הָאֲדָמָה : י"ג .  
 שְׂמֵרָקִים שְׂמֵרָקִים וְעֵבֶר עֵבֶר עֵבֶר הַזְנֻגְלֵי עֵבֶר וְעֵבֶר עֲבָדְתִים עֲבָדְתִים כִּיִּן כִּיִּן כִּיִּן .  
 אֲהַכְּלֶנּוּ : י"ד . כֵּן מַעֲבֹךְ עֲבָדְתִים בֹּרַח פְּרִי הָאֲדָמָה :

**י"ד: דיני ברכות מיתר מאכלים: ובו י"ג סעיפים**

א' . על דבר שאין גדולו מן הארץ כגון בצר בהמה חיה ועוף דגים ביצים  
 חלב גבינה ופת שבתאה והבשר שמתנה בורח ונתקלקל ונבלה אדם תמרה  
 צבאים וצדפים החום ויבשו ועל הגוזא ועל השלת ועל מעי תלת ועל הערק ועל  
 בעהין ועגירות ועל קרא שהוא פלמטון ועל לולב געשם ועל שקדים מתוקים " .  
 מאוכלים אחרים כגון בלתייהם ועל חיז והוא סתת ועל קולח חיא ועל " .  
 קיימת דאעבי ועל אכר הערים ואכר שערים ועל מי שערים אמשאלם לחוף  
 ועל שאבי דברא אמשאלם נרעבים .  
 ועל שבת שקורין אנטון ועל כותן " .  
 וכוסבר ועל החומץ שפירכו בתיס  
 עד אכאור לשתיה מעבך אהכל :

**הרב זלחה**

בענין עשוי דברא שכתבו הפוסקים .  
 סבין שלא זכרנו ביד אדם אכר  
 עליהם אהכל יאמר למען זלחה פלג היה חושש  
 כזה אלא היה מעבך בדין האוויה לאמר תנין " .  
 לנץ או לאדמה אפול פי אהיו מרביית .

ב' . על החומץ לבדו אינו מעבך כלום  
 מעט שהוא מעיקו : ג' . ריחיה תלם ויגעיה תמלא תמלא הוא ומעבך עליו כ"ה :  
 ד' . כל שבת אדם נעשבים למתות מעט חמטותו אין מעבכין עליו בורח פרי " .  
 ה' . אמי יין מעבך עליהם בורח פרי הגען . נתן בהם תנים אם נתן ג'  
 מעוררנים ומלא ארבעה היו ליה כ"ן משוג ומעבך בורח פרי הגען ואם מלא פחות  
 אע"פ שאינו טעם יין קיחיה בעלמא הוא ואינו מעבך אלא אהכל והיינו פ"יבות " .  
 אלהם שהיו חזקים אבל ינות אלנו שאינם חזקים כל כך אפילו רמת תלמא וארמא  
 ארבעה אינו מעבך עליו כ"הג . ובראית מעשירים באישר שמעזנים יין אכאנתו " .  
 ח' . קמי ששאים מערבנים אנתרבים עליהם תנים דנים כמתרים . והב  
 תיל כמעבדו בקורה . אבל אם לא נדרכו אלא ככגל אפילו נתן אלאה מעלות תנים  
 ולא מלא אלא אלאה אופות מעבכין עליו כ"הג ש יין הוא והתנים בעלנים בזגים " .  
 ונתה איכא יינו יין מעובה : י' . השוקה תנים למענו מעבך אהכל ולא חכין

ברכת הפירות

כזאת נמצאת בפסוק. אבל אם חתקה אותה נצתה ימים להעביר האומצא  
 אינו מעבך לה לפני ולא לאחריו: **ח** כל האוכלים והמזקין שאדם אוכל ושוקה  
 לרפואה אינם נמנעים סוכ והחייך נהנה מהם מעבך עליהם תלה ופסוק: **ט** אוכל  
 תאכל או משקה אל אשר תעטב חסכנה מעבך עלה תלה ופסוק: **י** דבש ו  
 שבוס הדו הוא כאחד דבש ואינו מעבך אלא אהכל: **יא** חבואים או גנדאש  
 או ארזים ואחר מיני פירות ושאר פירות מעבך עליהם ופסוק: **יב** כל אשר  
 והדבש טעם אפילו הם כיתושים צורת הלכך מעבך על של חבואים וגנדאש ו  
 כזאת פרי העץ ועל של שאר פירות ופסוק: **יג** כל אשר  
 עבך ועמו טעם מעבך על השקד ושאר את הטעם יוכל דבר מעבך  
 אותו לדבך או כדי להקניית או כדי לצבוע. הדבש והי זה טעם. אבל אם  
 עבך כדי להקניית כדעמדתה הדי הוא עבך להכין מי דבש אמבאלים אדם  
 ונותנים בהם חלב חמה כדי לדבך ושאר פירות מעבך עליהם מעבך מעבך מעבך  
 משנות מעבך מהדבש הוא העבך: **יד** כל דבר שהוא משותף בברכה  
 בריך אהכל:

י"ד: ברכת ירקות ובו ה' סעיפים:

**א** על היקות מעבך כזאת פרי האדמה ואפילו בשלם וכן כל פירות וקטנות  
 יתושים תיים ועבואים מעבך עליהם לאחר שיאכלם בברכה הראויה להם קודם  
 שיאכלם. אבל קרא ויחלקא וככזב וכיוצא בהם אטושים ועבואים יותר תמים  
 באדם תיים מעבך אהכל. לאחר שיאכלם כזאת פרי האדמה. ותושים וברכה באדם  
 תיים כזאת פרי האדמה. לאחר שיאכלם. אהכל: **ב** על העיס שיאכל בהם ירקות  
 מעבך המכה שמה מעבך על היקות עצמן אעפ שאין בהם אלא טעם היק. והנ  
 מיני סבאלם כלם כזאת אכל אם נאכל עם כזאת מעבך עלו אהכל: **ג** אם  
 אהכל אינו מעבך על אדם המעבך אלא אהכל: **ד** חתבן לחיבת קטנות  
 לא נחמה ברכה מעבך כן: **ה** הלפת באהוא תי מעבך על אהכל ואם הוא  
 מעבך או כבוש בחותך או בחרדל כזאת פרי האדמה:

י"ה דיני הפסק וטענת בברכת הפירות ובו ו'  
 סעיפים

**א** בריך על פירות האין כזאת פרי האדמה יכא. אבל אם בריך על פרי

צומח  
 כל אשר יצר והוא כי די  
 תמים אכל בהם יתושים  
 קטנות וכלם כדעמדתה  
 מעבך בברכה טעם אהכל  
 הכלל והי סוד נתיק על פסוק  
 ושן כדא פה צינת מעבך וכל  
 הברכה על ברכת פסוק אהכל

ועל  
 וזה  
 יכ  
 אה  
 אכל  
 אהכל  
 אהכל  
 אהכל  
 אהכל



**ברכת הפירות**

האדמה בורא פרי העץ לא יבא היסוד אס הוא מעופף כפרי אס הוא פרי עץ או פרי האדמה מעבדך בורא פרי האדמה ועל הכל אס אתר שהכל יבא ואפילו של פת יין: ב' היו לענין פרי האדמה ופרי העץ ובכך של פרי האדמה ונתבון לעמוד את פרי העץ יבא: ג' כל אלו הכרכות כריך שלא יפסיק בין ברכה לאכילה וכריך להשתעב לאמנו ואס לא השתעב לאמנו יבא ובלבד שישא באפיקו ונאמרים בכל לשון ולא יכרך עבוס עד שיסבה עבותה בטה דברים אמרים יבא אבן באמה יושבה ופנה של מענה טוחות כקרקע כי // בזה מתבטח עבותה ואפילו אס אנו עבוס אס לבו כואה את העבירה או // שארצו מעולה אסור לבכך: ד' כל דבר שמעבדך עליו לאכלו או להדיחו בו כריך לאוחזו כינינו כאהוא מעבדך: ה' אין מעבדך לא על האוכל ולא על השוקה עד שיבאווהו לענין כרך ואחכ הביאווהו לענין כריך לבכך עשם אחת: אבל מנ שבכך על פירות שלענין ואחכ הביאו לו יורה תלוותה מנין או תמנין // שבכרכו ככרכה הראשון אינו כריך לבכך: ו' על כידו פרי לאוכלו וכריך עליו ופלו מעדו ונאכד או נאמס כריך לחזור ולבכך אעפ"י שהיה תלוותה מעבדך העץ לענין יורה בשכ"ל נ ע"ש אה"כ אס שמים לבטלה ואס אתר כענין כריך אתר יבא ולא אתר אלהים יבא ואמר למענין חוקך // שיהא נראה כקורא תפוק ואין כאן מעשה אס שמים לבטלה אבל העומד על אמת המים מעבדך ואותה אעפ"י שהמים שצותה לא היו לעבו כשכריך מענין שלבך // נתבון כחלה:

למה קנים לא פ"ב  
ויתנו על גמולך ד-יבא  
דאמר ביה דהס על דין  
כל דמאן לית לך דאמר  
יבא מעבדך גמולך על יבא  
יבא מעבדך גמולך על יבא  
וכן יבא מעבדך גמולך  
והשם ששם המנין יבא  
כל דבר שמעבדך עליו  
כהך (אמרו ביה)

**ר"ז: דין ברכה אחרונה על הפירות: ובוסעף א"**

א' פירות האילן חוץ מעמנות המינים וכל פירות האדמה ויבקות וכל דבר שאין גדלו ין הארץ ברכה אחרונה שלהם בורא עשאת כבוד ואס אכל פירות אלו שבכך לאחד כלם ברכה אחת: ברכה זו חותם בה בלא אס אמתוס כך בכרך ח' השלמים:

**הרב זל הרה"ק כוננת ק"ק צ"ט**

**ברכה שהכל**

כ"ה בדברנו שהכל הוא היסוד ונתגלה השפענו על ידי השלכות // מתקדמת כדן וזהו כדכ"ה וכן כדאמר פרי העץ פ"ב ב"ש"ד ה"ט"ן // הוא במלכות וכן כל שאר הכרכות יבא בה ט"ו ככות כנגד ט"ו יודין שיש ב"ד אעפ"י דעב"ק מ"ה כ"ן // בגמ' חס"ג יבא כמין באמתה מים אל ט"ו יודין אלו שמים יבא: כענין ובכוננת ק"ק וזה לשונו: **בסוד** מעשה ל"ב שבת כד נבאר ואמנם סגור האכלה יבא כי הלחם הוא נלכד חיים היא

# ברכת התורה

היא המלכות. היין מעטורה נאמ' חיים מלכותי. עין. עיני. תעביה. יעם חסדי בצד לה. נלעז  
 חיים במלכות. גם נלעז מדרך להגיה נאח הוד בעקום לה. פרי העין הוא יסוד הנקרא פרי העין  
 שהוא זקן המלכות. נלעז חיים כי כל זה הם בזקמתנות. לזא אצד תעם אובלת המלכות. וזו  
**בזוהר נפשות רבות** מה מלכו מוכרים בדיאר הנפשות ומכונם שהוא כלול כל  
 הנבואים הנעם הוא כי חיים הם העולם כל השמים ודורשים  
 וכל חסדו האדם. ולכן כיון שהחיים מבת הכי. אנו כוללם הכל בהם ובכר. ידעת כי גם כפי שפוד  
 הכל נעשך מן החיים שהם החסדים אשרם הנפשות זכאים וכל הנביאות. וכך איתא על כל מה  
 אבראת לחיותו ולא על כל מה שברא שלא לבת. בורא נפשות. אנו אומרים סן על חיים אהם פוד  
 החיים כי הם הנבואים הנפשות כפוד אברהם אבינו שהוא פוד המסר בחיבת החיים ונאמר זו ואת  
 הנפלא אשר עשו שחקן והעין זה :

## זוהר נתי. קף נלמ.

**זכור** רבי ינאי. האי גזן דמעברסן ביה כולא פרי הגזן. בורא האיכו דכתב ען שאע פרי.  
 פרי הגזן לא עין פרי. עשה פרי דכר. עין פרי. דא נקרא. בעינן כך כולא פרי הגזן. לא דבר  
 ונקרא כחול :

**הטוב והמטיב** • כאשר אים יין בתוך המעדה תבין כלל בברכה העין כי הטוב  
 לדידה אהם החסדים נאמן היודים בייסוד קרא. וגם הם ימנבים לאחיה  
 אהו שמתקיים את הצבורות אהם פוד היין : אמתי. הטוב והמטיב. הנהג זה המטיב :

**שזה חיינו** • אהחיינו כי פוד בסוד חו. וקיימנו. כנצת נהוד הנשעים והקיימם והגענו  
 לזמן הזה היא מלכות פריא פוד קומעם כנודע : אמתי. כי היא מהרא קדישא אשר  
 כל החסדנות ונעמדות ונשעים הם מה לנא כזוהר כי כל השעים וכל ימים טובים ואלר דברים של  
 קצבון כמעטענות וכיולא כלם נעשים תעאני. תעדים ומולד הלענה. אבל כל תשבונית הגנים  
 הם על תקושת השמש זה התרתן :

# הרב זלמה

אמת דאדתי לכתוב פה קצת דברים השייכים בתוך הקעוזה מעט מאין להם מקום דניחוד  
לכותבם גם ונהיה לנו הם:

מעט

**ראשית** (מערי זלמה) נהיה מצוה שהרי אונן עשבים מצד כל יתר אלא מצדו על ידי  
אם לאכול אותם ולעשנם היה מצוה שיצאו לו דרדיים שבני אדם אוכלים

אותם כדי לקיים מצוה לאכול פנימה אחר השלית אל האדם הראשון באקלל האדמה ובעבור  
דכתיב פקוד ודבר המצוה לך ואכלת את עשב האדמה: אמת ושני מצוה פרש בתוך לה נ:

**מצוה** זלמה לא היה מקפיד על אכילת פירות מעולמות בעיר וזמני עולות: למען אין היה אוכל  
פירותם ואמר לו שמערי זלמה צוה לאשתו שתבצל חמור והכלים בזית או שיריש

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

לית

קודם שהאדם אהיה בתוך העשה: גם היה אוכל כשהוא עתה אדם בשר ובצבים:

**לית** (מערי זלמה) אוכל עשבים ופירות אלו לא חשב להצטרף אליהם

גם היה אומר בענין הדברים המצויים בגן הזיתים וכיוצא בהם כי אין זה אלא כעם הארץ אבל

האוכלם בכונה כגודל עשבים בו זכירה אחר שהוא מעלה אותם עתה אדם:

**שומעתי** אומרים לאכול הפקוד העשה מן הקנים המצויים לך אשתו יתן טעמים שוחטם ואם  
דאית: למערי זלמה אוכל אותם אע"פ עם הצד:

**פירוש** האדם לאמר מאד מלאכות אדם לב בהיותו היה ועוף מעט אכזה קשהמית צוה בהם  
ואם האדם אוכל אותם יתעצב בו אותה רוח הבהמית וקודם לו עתה אשתו ואכזה וקם כי

לעשותם אם יתעצב אי זה רוח באהרם בהיותו היה ועוף אדם אוכל אותם יתעצב בו כי גודל  
שמשכן הרוח הוא הלב: אמת נלמד בלמה אין בונה מעשה כעם בזה אמת מעשה

לשכח אנה מעשה לעשותם לעבוד אמת:

**גם** כדון להזהר על אגל תימנעם המצויים מן הגנים ולא אעזים הקדושים קודמת  
כי אע"פ שאינם עולם של עולם מלבדים האדם אוכלם אמת אמת נלמד שכותב

הדב זלמה היא מסוד מה אכתב בספר דבועים דף בלג"ב על פסוק הלא שרי יחדיו מלכים  
ואם אמת כי מהאחר תמלה מלכים הם עתה אריסי ואמת אע"פ שרי מלכים יחדיו דל

דין אחד למלכים ולשרים יוכפי זה כל כיוצא ב דבועים ואע"פ שהאדם אוכלם אמת  
יש להם דין שלחן מלכים:

**גם** הקהני לא היה שונה אמה מן הגנים והיה אומר כי השונה אמה מהם שבר  
האדם בצונו גנים:

**שומעתי** מאד אדם אין עז לאכול אמת העפורה הקדושים כה האוכל אותם  
יתעב אותה האנה מן מצונו וקם יתעב האמת אותם:

**המצב** נלמה לשראך העגלגל בעלה האין והחיה בא עשו ומעגלגל והוא אע"פ  
גדול ומוף עשאו הוא באה העלה נולד לארץ כי אז נחשב לו מיתה מעשה זהו

תורה

בתי

בתי

בתי

בתי

בתי

בתי

בתי

בתי

סוד והעלה על כ-ת: אמצא-כיל נבלה לאראל מתגלגל בעלה כגז וזהו גס קן סוד כ ידיו " כאלה עבלת עלה ולתפוס מוזר עד סנה עשבים :

מורי זלזלה ביום שהיה אובל גבינה לאהיה אובל מצד כל אונת היום עש הללה :

היך מונע עמי זלה אשור לשתק הקום היכא מן חלב תעש שחוד דס תעקרני ואחר " שמשכדים חלב שאר הקום וחוזר לעקרני כטו מעסק הדכ ראלעזר תעשי :

זודר מעפלים דף קכ"ב ב באורך וכתבת כאן שאין כעבן זה

רבי יבא אחר עה ככב לעבל מן דא ראשית בכורי אדעתך תבוא ביתי אלך לא רבאל גז-חלב אמנו תמי קא תידי . אלא דלא לעבנא חלה תמיה בעלמא

למ יקא פטרא דלבר עמטרא שפמאה . תה כן האי להאי . דא דלבר תפמטרא דתמאכא ודא דלגו כענר קדישא . תמן אמנו דא כנסת ישראל דאתקדי . אם . חלב אמנו . דלא יתק תמאי סמא תמן דלא אלמדיק . אמנו רבי יהודה . האי דאמר רבי . אבא דככב לא תבאל גזי . חלב אמנו . חלב " האם תעבני ליה . תמי . אמנו . דאי תמא כנסת ישראל אמנו דמטרא תפמטרא לאו הכי דא שפענא דאמר רבי . כנסת ישראל אימא קדישא בחלקיה דאראל אמתרא דכתיב פ-חלק יתן עמנו . ארע רשענן . שפיר קאמתי והא דלראבא שפיר וכלא דא נטא פליא . תמ אמנו אמתרא להו לעבלא למטרא דא " ולמטרא דא . ענין אמנו " דא . למינא ותיא למתולא . ובני כך תענון למינא ומענון למתולא . וכלהו תלין בחאי . אם אימא קדישא ואתמחין בה . אימתי אמתרא בת . באפכה דהא אם יקא תפמטרא אחרא ותקדשא אמתרא ותמי תקיעא שאכי למתולא כדן גזיא יקא תחלבא דאימתי ודין תעבני . ועל דא ישראל קדושן ואימתי כבודים . ובאמת דמתין להו בעין למיתר ולתפס כיה עלבן דכפא " בתמינא מן למתולא כסוד ובדענא קדישא ולא יתייבנו בידיה ולא אמתראן ישראל למטרא דא . ועל דא כתיב ראשית בכורי אדעתך וגל לא תבאל גזי . חלב אמנו . ולא יקא ההוא פטרא תחלבא דאימתי דהא " לאתראב תקדשא ודין לא תעבני . בני כך לא יבול בשאב בחלבא כל דמא קדישא וכל מן דא " תפמטרא דא . דלא יתב דוסתא למן דלא אלמדיק דהא כעבנא תליא חלה . כעבנא דלתתא למטרא לעלא . זכאין אינון ישראל מעל עמנו שפענא דמתאכיהון קדי . עלינו ובך כתיב להיות לנ לעם סגלה . וכתב כי עם קדוש אתה ללך אלך . וכתב בניס אדם ללך אלהים וגל . הא חזי כעבנא דאראל לא אתבאנו עובדיהו תה כתיב עמי תמשי תעלל ועמי תעלל כו . תעלל כו דיין . והא חזקי תמא עלי כדא " דפמטרא דלתתא תלכא והכי אסתון ציה . ית אסתון דכל מן דאכיל האי תעלל דאתחבר כדא . כשעטא חרא או כסמרתא חרא . אכענן יתין אמתרא גזיא תקלמא בקולעו לעי אינון לעלא . ופיטבא תפמטרא תעקדין כדריה וגרס למתרא דיין כעבנא דיין דלא קדישין . ואי אולד בר " באינון יתין אמתרא ליה שחטתא תפמטרא אחרא דלא אמתרא . וכתב ונתקדשם והיייתם קדושים וגל . אתי אמתרא תפמטרא ליה ותיא דכתיב ועתה כס חזק א . תפמטרא אמיתא תעלל דלתתא " לאתראב הכי סאור זינ דתפמטרא דתעבני . והו דתעבנא תמין כישן דהא כעבניהו גזיא אמתרא

# ברכות הפירות

ויבין לאתקרא דהא זולמא דבר טא איתעבר מעבה כפי יסקא שרי לתיכל תרנגולא כגביטא או חלמא  
 איתר רבי שמעון אמר לך לא יהיב אינש פתחא לזמן בשין לך אמרין גיבא סחור סחור לכחמא לא תקרב  
 ולא אמרין לך דוא דחומרא אית ביה כפשא לאחינה ותאן דשיי הא תה סתב ותשקו את הנזירים יין  
 תאן דשדי האי כמאן דשרי הא ופרוב לא תאכל כל טעמה כל לאכלא כלתא כמאן כחמא כחמא זכנו דמאן  
 חטבה מיאיל ועאריה דאחתיבו מאטון נסיונא אלא בזין דלא אסתאבו בשכלהון איתב  
 כיהודה כהנא וסא דמאן על לבו אמר לא יתגאל בשב בג המלך וגו' תאמא סמתימא  
 דמטבין תיכלא דהוא רוב טארא בחלבא דהו תבירה עם סאר כד תיכלא אחרטין ודא  
 חלק ליה ספסודיה ככל יומא ודמאן דאחתימא תהא כד חמו יתב לגופא דאחימא תהא אהליס  
 כאלמא דמאריה ולא אפי זולמיה לזולמא אחרא ועל דא דחלו אריינא תעבה ולא תלנהו והוא  
 ראב באסתא דמלכותא איתעבי תעבה ועם חזב ברא חוה מעודיה אעבי זולמא דאנפני תעבה //  
 וימדהו יומא לא איתמו כולמיה זולמא דכרנא וכל טעמא דאית איתמו ליה זולמא דזיניה //  
 ונקביה והו איתן עליה סתו וכחמא זמאן הו אכלן ליה תיות ברא כד ודאגזר הא עמא עליה  
 בזין דסתב והוא סתבס יתקלם וכזין כך כלתא איתקלם ביה כל פדיוא זמאן תא חזי תה סתב  
 ולתקלם ימיס טארה נראה תראיהון טוב מעל היליס האוכלס אית פת בג המלך נראה //  
 מעאריהון טוב זולמא דמאריהון לא אעגיאו מעאריהון מעאריהון אעגיאו תאן זבים האי בזין  
 דלא איתעלג בזיעני תיכלהון זכא חלקהון דמאן דסתב עמו ואעג קודש תהיין לו ;

קדש זמייס זלמא

בג  
ט  
פאר

ק"ב רב שמעון על דגלוי פרת בקלא סגיא ואמר. אלהו אלהו נחית הכא //  
 כרשתא דמאריך ואנהיר עינוי דאלן מבין. כהא. תלה. ללא יתון למכס //  
 כאר ותלב. הא אלהו קא עתיק ולא ארעבב. ארע. כוסבינא קדישא והא רזא דא איהו //  
 רזא דא תחומא כאר ובחמור יחירי. כד בוכלא דאיהו ישראעל שמעיה דאמנאשא לא //  
 אביין לה לכי' יי'. חלב ארעבב בבארא וגרמין לארעבבא שור בחמור. ודא איהו //  
 איהו בלאים מין לא סעעיה. ארע רב שמעון אלהו אלהו והא שור איהו שמעיה דדביא. //  
 וחמור שמעיה דשמעון דא איהו בלאים טב וכיא. אבל חלב איהו שמעיה דדביו ובארא //  
 שמעיה דדביו. אל. והא. הכי הוא. אבל הא. רזא אשכמנדע. בקרא דא. קובא הארץ נפא //  
 חיה למינה דאעג דארטון שמעיה דדכץ. בלהו אינון דכר וטקבא. ואינון זוגין. ותאן דפול //  
 תמנה ללאו איהו תניה. ההוא בר דארכיב. מתרנייהו. עליה ארעב לא תבול גדי בחלב אמו. //  
 ארעב כוכינא קדישא. בודא. כען איהו תלה בדוכלאה ודא איהו כריא דתלה ודא איהו //  
 תלאך ודמעך לא תאחר בלא ארעא יקדמענו אחר כדתמע. חובא דא דרעב בר נש טעה בוכרא //  
 בזוגא נדה אפחה גרף זונה. דא גרים דעגל אחר בכ זוגיה. ואיהו מרה לקבל תיה. ובגין א //  
 לאתיה בכור. ארעבך כביא כבי' יי' אלהיך לא תבול גדי בחלב אמו :

ז

רח: אין ברכה מעין שלש יצארי הפירות וזה מיני דגן ובו י"ח סעיפים:

על המעשה המעשה שיש גפן והאנה ורעין וזית וכמורה מערך לאחריהם

ברכה אחת מעין שלש: ב. המעשה מעין דגן שאלקן או טבאן ושאר מעשה טבאן

סגול מעשה קדיה הר. פות וגבש כרמל ודייסא אפילו עירב עתהם דבש הככה

יות מעשה או מעשה אחרים יות מעשה מערך עליו בורא מעין מזונות ולבסוף על

המעשה. אבל אם לא טק הדגן כהכשר לאלא לדברו ולהקיפותו בטל כהכשר. ג

כאנותהם קמה פתך שקדים שעשים לחולה אם שאים כן כדי שימושי לב מערך

בורא מעין מזונות. ואם לדבר בעלמא אינו מערך בורא מעין מזונות וטוב להקמיר

ולגמורו כהך המעשה לאיר ברכת המעצא ופטור ממנה: ד. אבל דגן חי או

שאר קלית או אלק והגרענים שלמים אינו מערך אלא בוכא פרי האדמה ולאחרי

בורא מעשה והתוספת נשתקפו אם יברך לאחרי ברכת מעין שלש ולכך כתבו

אנכון שלא לאוכלו אלא כהך המעשה ויפטרנו ברכת המזון: ז. קמה אפילו

אל המים מערך עליו שהכל ואחרי בורא מעשות. לא שינא נטחן דק דק לא שינא

נטחן קלת ועדיין יש בו טעם מטיס. לא שינא קמה של קליות: ח. קמה של אחד

מחמשת המעשה דגן שאלקו וערכו טעים או באר מעקים אם היה עבה כדי

שיהיה ראוי לאכילה וללשמו מערך בורא מעין מזונות ואחרי על המעשה. ואם היה

רך כדי שיהיה ראוי לשתיה מערך עליו שהכל ואחרי בורא מעשות: ט.

האוכל את הארז מערך עליו בורא פרי האדמה ואחרי בורא מעשות. ואם באנו

או שנטחנו ושאר מעשה פת מערך עליו בורא מעין מזונות ואחרי בורא מעשות:

והוא שלא יהא מעורב עם דבר אחר אלא ארז לבדו. ואם עירב מעינו כהכשר אחר

והכשר האחר הוא הכוב מערך עליו ככדכת אותו הכשר: י. על פת דוחן

ופתזן או של שאר מעין קטנת מערך שהכל ואחרי בורא מעשות: יא. עירב קמה

דוחן נשאר מעין קטנת עם קמה של חמשה מעין דגן ובישלו בקדחה מערך בוכא

מעין מזונות ועל המעשה ואם שיה מענו פת מערך המעצא וברכת המזון. ודוקא

שיא באותו קמה מחמשת המעשה כדי שיאכל מעינו כמית דגן בכדי אכילת פתם. אבל

אם אין בו זה השיער מחמשת המעשה אינו מערך לבסוף ברכת המזון. אלא בתלה

מערך המעצא כיון שיא בו טעם דגן אעפ שאין בו כמית בכדי אכילת פתם ולבסוף

על המעשה. ואם בישלו בקדחה מערך לחלה בורא מעין מזונות ואחרי בורא מעשות:

ל. ככדכה אחת מעין שלוש של פירות דחוכה לחדק חותם על הארז ועל הפירות

ובאדן ישראח חותם על הארז ועל פירותיה. ואם בחוכה לאדן אוכל מעירות האדן

ככה



ברכות הפירות

א

חותם גם כן על פירותיה : **א"ה** ברכה מעבין שלא דיון אינו חותם על  
הגטן ועל פכי הגטן אלא על הארץ ועל פרי הגטן או על הארץ ועל הפירות.  
**ב** מעבדים בה מעבין המעבדים בארץ וביטא ודאי לא במנוכה ועודים יתק  
אכל פירות מעב מעבדים ואכל מעב מעבנות ואתה יין יכלול הכל בברכה אחת ויקדים  
המעביה ואחכ הגטן ואחכ העץ ואחכ על המעביה ועל הכלכלה ועל הגטן ועל העץ ועל  
פרי העץ וחותרם על הארץ ועל המעביה ועל פרי הגטן ועל הפירות : **א"ה** אם  
אכל פירות מעב מעבדים ואכל הפירות אינו כהך לדרך על הפירותים בוכא נעשות שגס  
הם בכלל ברכת על העץ אגס הם פרי העץ הם יאכל אם אכל פירותים ואתה יין כהך  
לכרך מעבדים בוכא נעשות ועל הגטן וכל אכן אם אכל בשאר או פרי האדמה ואתה יין  
או אכל מעבדות מעבדים אכריך לדרך על כל אחת ואחת והוא הדין אם אכל בשאר  
ודגים ואכל מעבדות המעבדים אין ברכת על המעביה פטורה את הבשר ואת הדגים :  
**א"ה** אתה יין וכריך בוכא פרי הגטן ואכל עבדים כריך לדרך עליהם בוכא פרי  
העץ וכן בברכה אחת כריך להזכיר על העץ ועל פרי העץ : **פ"ה** אם כדי עבד  
בידך על העבדים בוכא פרי הגטן או אחריהם על הגטן יאכל : **א"ה** עתה למעם  
אין לו לדרך על המעב בוכא נעשות אברכת היין פטורה כאם שבברכה לא אונה יין  
פטור כל מעב מעבדים : **א"ה** ברכה שלא יונה פטורה מעבין שלא אאם אכל  
דיימא אין ברכת המעון פטורה אכל ביין ברכה שלא פטורנו אאם בריך על היין  
ברכת המעון במקום על הגטן יאכל וזהו אם בריך על התעבים ברכת המעון במקום  
על העץ יאכל ואחילנו לא אמר אלא ברכת הזן בין על היין בין על התעבים יאכל  
ואם נזכר עד שלא יחתם בברכת הזן יתחיל ועל שהנתלבל אבותינו ארץ מעבדה  
טובה וכחכה ויסיים ברכה מעבין שלא : **א"ה** לא יכלול על הספק אונס תוספת  
בברכה מעבין שלא אעט שאינו תוסף אם ותלבות :

ב  
פלבוח  
גברכות  
דברכה  
המעון

ר"ט: דין טענת וספק בברכת היין וכו' ג סע

**א"ה** לקח כוס של שכר או של מעם ופסח ואמר באי אתם על דעת לנתכ אהכל  
תועה ואמר בוכא פרי הגטן אין תחבין אותו מעב אבאעה שהזכיר אם ותלבו  
אם שיקר הכככה לא נתכוון אלא לברכה הראויה לאותו המעין : **א"ה** לקח  
כוס של שכר או מעם ומכור שהוא של יין ופתח באי אתם על דעת לנתכ בפה  
ונזכר שהוא שכר או מעם ומסיים אהכול יאכל : **ב** לקח כוס של שכר או  
מעם וכריך באי אתם בפה ותיך כדי דבור נזכר שטעה ואמר אהכל נהיה

בדרכו



כדברו בדרך היתה אמירתו ברוך אל אלה בורא פרי הגפן שהכל נהיה ו  
כדברו יסא : ג כל הכרכות אם נשתק אם ברוך אם לאו אינו מעב  
לחטתה ולא בסוף חוץ מערכה המעון מעב אהיא של תורה :

### ל"י: האוכל פחות מכזית מה דינו ונו"ב ס"א

א"ל . האוכל פחות מכזית בין מעט בין משאר אוכלים . והאופה פחות מעכשית בין  
מיון בין משאר מאפים . מעבדך תחלה ברכה הראויה לאתה המען ולאחריו אינו  
מעבדך כלל . ויא נשתקם לומר שעל דבר שהוא ככרייתו כגון גריר של עב או של  
מעון מעבדך . לאחריו אע"פ שאין בו כזית . לכך נכון לומר לאוכל בדיה  
פחותה מכזית . ויא מעבדך עוד ברכה אחרונה של יין אם מעבדך אותה על כזית  
לכן טוב לומר לאתה או לחמת מעבדך או כבישת : ג . האדם את  
התבואה אינו כריך לצדק עד כבישת ואפילו אם הוא בולע . ויא אומרים שאם  
הוא בולע מעון ברכה ולא פארו את האדם אלא כאחור ופולג ואז אפילו על  
הרכה אינו מעון ברכה :

### ל"ג: דיני קדימה ברכת הפירות: ונו"ב ס"ב

א"ל . הו לענו מעט פירות הרבה אם ברכותיהם שוות . ויא כיצד מעט  
מעדים מען שבע אע"פ שאינו חביב כמו המען האחר . ואם אין כיצד מעט  
מעדים החביב . ואם אין ברכותיהם שוות אפילו . יא בהן מעט שבע כגון כגון  
וע"ה אי זה מהם שיראה יקדים ואפילו אינו חביב . ויא אומרים אם בזה כריך  
להקדים החביב : וקרא חביב המען שדגל להיות חביב עליו אפילו אם ענה חפץ  
מעט המען : ג . ולא מעט . אם היה מעין אחד חביב לו יותר בין שבכוחיהם  
שווה בין שאינם שווה בין שיש מהם מעט שבע בין שאין מהם מעט שבע מעדים  
החביב לו אז באתה מעט . ואם אינו כזה בזה יותר מעט אם יא כיצד מעט  
המעט עליו מעבדך קסלה : ג . הביאו לענו דבר אכרסנו בורא פרי העץ  
ודבר אכרסנו שהכל בורא פרי העץ קודמת שהיא חשובה שאינה פחותה אלא  
דבר אחד . וכן בורא פרי האדמה והכל בורא פרי האדמה קודמת . ואם הביאו  
לענו בורא פרי העץ ובורא פרי האדמה איזה מהם שיראה יקדים . ויא אומרים

סבאא פרי העץ קודם : ז' . כל הקודם בעמק ארץ מטה ושערה  
 קודם לברכה וזאריך כהרא הפסיק העטן וכל הספיק לנו תשוב מהמאומר  
 מעטנו לארץ קמא . תי' לך קמא קודמים לעבדים שזה שני לארץ בתפלה  
 וזה ע' . לארץ קמא : ז' . הא דחמה ושערה קודמים דוקא פועלה תהם  
 כסאל או פת אבל כוסא תמה שברכתו בורא פרי האדמה אינה קודמת לברכה  
 בורא פרי העץ : ז' . היה לנו תבטיל מקמא כוסמתין ושכלת שונא ושיתן  
 ונתן שנה וכתמן כיון דמברך על התבטיל בורא מעי' מנזוקה ברכתו קודמת אף  
 על גב דהך' מתמן אכב ואיהו לאו מתמן אכב מכל מקום כיון דתשיב' דעבד  
 מעי'הו פת ומברך עליהו המעבא וברכת המעון קודמת אלג' דלא עבדינהו פת :

**ר"ב : שזה עיקר פוטור הטפל : ובו ג' סעיפים :**

ז' . כל שהוא עיקר נעמנו טפלה . מברך על העיקר ופוטור את הטפלה  
 בין מעבדה שלפניה בין מעבדה של אחריה . לא תיבשא אם העיקר מעשרב  
 עם הטפל אלא אפילו אם כל אחד לבדו ואפילו פת שהוא תשוב מכל אם הוא  
 טפל כגון שאוכל גד תבית ואוכל פת שני כד' שלא יזיקנו בגבולו . מברך על  
 הדג ופוטור הפת כיון שהוא טפל : ז' . מרחיקת מעבדים על יקיקין דקיס .  
 אותם יקיקין הונו טפלה למרחיקת מהדבר . דוע' ארץ מעבדים לאכול לחם :

**ר"ג : מי שישנו מוציא אחרים : ובו ג' סעיפים :**

ז' . על כל פירות ושאר דברים חוץ מעט ניין אם היו האוכלים שנים או  
 יותר אחד פוטור את חברו אפילו בלא הסיבה ומהו ישיבה מיהא בעד דדוקא  
 פת ניין בעד הסיבה ולדין הוי ישיבה כמע' הסיבה לז' דהו' ולת' זה לדין לית  
 לן הסיבה חץ תילק בין פת ניין לשאר דברים דבישיבה אפילו פת ניין אחד  
 מברך לבס' ושלא תישיבה שאר הדברים טע' כל אחד מברך לעצמו . והא  
 דאמצטין דאחד מברך לבס' שאר דברים חוץ מן הפת רב' טע' בברכה האשויף  
 אכל בברכה אחרונה כריבים לתלק וכל אחד מברך לעצמו דאין זיתמן לפירוב :  
 ז' . אין המברך מעבא האחרים אלא אם כן יאכל ויאתה עתהם ואז יאכאם  
 באמצעיתן אמצונים אלו אפילו לא יעשו אמת : ז' . אין יאכא יד' מוכתו באמצע  
 הדבר אפילו יעגה אמת אלא אכ' שמועה תתחלתה ועד סופה ונתכוון לבאה

כה יד חובתו ויחשך עכו"ם כן להזכרו ידי חובתו:

# ר"ד בכל ברכה צריך לזירות שם ומלכות וכו' סעיף א'

כל ברכה שאין בה הזכרת שם ומלכות אינה ברכה ואם דלג שם או מלכות יחזור לצדק ואפילו לא דלג אלא תיבת השלם לצד צדק לחזור לצדק דחלק לצד אינו מלכות:

## סוד הברכות

זוהר פתח עקבך ר"ב:

והוא עקב החושן את החושנים האלה וגו' ואכלת ושבעת וברכת ארץ אלהיך וגו' פקודים  
יהי לך לזכרון לה לקב"ה על פתח לבבך ושתה ואתה עומד בראש עמך ואי לא צריך ארץ  
גזון לגבי ד"ה דכ"ב גזון אפילו ואמר ויהא אקדמה חכמה בגן דכרכון דכ"ב לקב"ה אתי //  
לאמכא חזין מעוקר דחי לשפיה דק"ה קדישא ולאקדא עלה מעהווא מנחא עלאה ואתי //  
לאמכא מערבן לכל עלמא וכרכב ואכלת ושבעת וברכת ארץ אלהיך ואינון כרכון ארץ כד נא  
באינון חלון מעהווא מקדא עלאה ואכרככאן כל אינון דכ"ב ומקודין ואקמליין לאקדא על כל //  
עלמין ואכרככאן בלא סודא ועל דא אכרככין כד נא לשואה רעובה כדא דכרככאן בגין דכרככון  
אשבן וכנן בלא כחדא ומאן דעברך לקב"ה אכרככין ועל חולקיה מאינון כרככאן כדמעתא דכל עלמא //  
לקב"ה כיון דק"ה מעברך מעמך שמי ושמי על רישיה חולקא קדימאה והא אוקימנא דכרככין בכל //  
המקום אשר אזכיר את שמי אבוא לך וברכתך אזכיר כ"ה זכור כל מעמך כיון דהא כרככא אתיא  
ועלמא על רישיה מעמך אקמטא על כל עלמא כמכא דאינון כרככא נהרין מעמך גו חלן השמין  
קדישין ועלמא כחו כחו דכ"ב דחשען עלמא ונחתי כחו ואמרי ומכריזי דא איהו דזונא דאדר עלוני  
לקב"ה מעין ארץ נחתי לבית מעיני דאקדא מען סלקין ומעשי למה אהרין מעמלא ואקמלייא  
מעמלא ומעמלא ההד ככוכב לאצ כדק כיון דהאי דקדא אקמלייא ארץ להא בלא מעמך נגזין //  
ואקמטא לקב"ה כד סלקין אינון כרככא מעמלא ליה פתחא ופתחא לעלא לכמעתא לעלא ללא  
פתח כל אינון פתחין ומעברין ואמרי כל אינון קדישין דא איהו דזונא דמלכא דאדר עלוני דא  
הוא דזונא כדמעתא סלקא ארץ ומאן איהו כרככא דאכרככו עלה אמר דכל ברכה דאכרככו עלה אמר  
דא איהו כדמעתא כ"ה ארץ וכיון דהא כרככא סלקא על דכ"ב לעמלא כלו זמטין לקב"ה ההוא //

כ"ב

7

# ברכת הברכה

נהוא לא נהיר גבן לנהרא לגבה: וכל שכן מי היא ברבא וסגאין מפדן לה ומעשין לה  
 בשגאין קדישין ברבא דאמין חותן הוא כזא דקאמין דכל יחודא וקדושת ברבא דמאכיה ומעשב  
 נהוא ברבא כמגדן עלמין כדקא יאמרי וקרה ארבע שחו סאגין למעבדן לה וקאמריה עבדכא לתבא  
 דהא ברבא סלקא ואנהיר כזמית לא נהיר ואקרי לה כהקפא לה כהקפא תקיפא לעלא ועל יזא דא כהב כי  
 מעבדי אכד אלן אינון למעבדן לה לקבה ופוזי יקלו אלן אינון דלא מעבדן לה לקבה ומעבדן ככבא  
 מעבדיהו רזא דרזין לאיטן דידיען חכמתא דמאכיהון למעבד רזא דכבאן כהקודי אריהא וככליה  
 הנאין וכסותין דהא עלמא לאקרא ככאן מעבא לתבא ככ ככאן דלאמא דאינון תקושת דמאכיהון  
 מתקא לעלא ומעבא לתבא ככאן דלאו אינון ככליהא סלקין מעבא לעלא עד דמעב גו נהוא דלא  
 נהיר ומעבדי לעלא כהקפא דהוא נהוא דלא נהיר כההא ככאן ומקא מעבדי לעלא עד דמעב  
 לכסא לא עלמא תקושת דלגחין כדן עקוד מעהוא תקושת עלמא ככאן אחרין ואעבד אלן כאלן ונאק  
 אלן לאלן ואמא ושדן לביא כדקא לאקרא לתבא וכד נחמן אכבדן אכבן וכדן וכל ארגין דקין  
 ורזא דאלן ככאן לאעבא מעבא לתבא ככאן דא

## דבר זלזה דרואים קפא

**וכמון** שהמלוכות תקרא כרוך כסוד מעבא דביהא שבה  
 כן ביה תקרא כרוך כסוד הנהב שבה וזה ההפך  
 שבין כרוך שבתלה לכרוך שבככות כי זה בבינה כסוד  
 הנהב וכתלה לעבד כסוד היסוד שבה כמאז כדעא עיניה  
 אלל לעלא עלמא דאמא לחודיה לא אקרי כרוך אלא ככא :  
**כונת** בככת הנהב והמעבא כלם הם מעבא לעלא  
 להעבד השפע חוץ ת"ח דככות פועליה שום  
 להעבד מעבא לעלא ונכאר עתה ככא כהנאן והמאכות  
 דע כי כרוך הא לעלא כסוד היסוד והנה כרוך זה כרוך  
 לכין בו כסוד העלון דככא תקרא שכל להעבד בו  
 השפע ולכרו עם היסוד דכעה התקרא נכב וזה תקרא כרוך  
 וזה ככא והכל מעבא אחד כי ככא עם כללית הוא כרוך

כונת  
 דקאמריה  
 סאוכך

כונת  
 קצמא

## ככל

ברכת הנהנן והמאכות תנין כרוך הוא ההוא  
 שכל דקרי המעבד חוב ועי איה מעבד שפע  
 לקא כדו שובל לעלא והעבן כישע מעבא שפע הן החמה  
 הוא תחלה לקבל שפע עד איהו ראוי ומכבד לעלא ואחד  
 מעבא אחרת שפע האמיתית האוי להם ולכתיבה אכז  
 מעבדיהם שפע עי כרוך חנא אלתא שהוא חסד ואחב (וי)  
 הוא עתה ואחב לאלהינו שהוא גבורה ואז כולם לעלא אל הפניה  
 ואז תקרא הכי מעבד על מילת וגם היא תקרא העולם ואחב  
 לקריה שפע האוי להם ואזו אשר קדישנא וכד אשכ צנינה  
 קלענו ככתב במאכותנו וזהו כסוד ומלאום ככא כמאכות

## ברוך

דא רזא דמקרא עלמא  
 מעבא לאקרא ולאמעבא  
 ולאנהא כל כונתן ואיהו כרוך כד  
 דלא פסקין מעבא ומעבא שידותא  
 דאקרי עלמא דאמא ואיהו קרה השפס  
 דההוא קרה קרה עלמא איהו כרוך  
 דאמא קרה כגונא דא לתבא ואיהו  
 עלמא תבא ואקרי אוקבכי כרוך  
 לקבל תבא לאקרא לתבא ולאמעבא  
 מעבא לעלא ככאן דכליהא וככא  
 קדימא אקרי הכי ככא דככא  
 עילמא דאמא לההוא אחר ככא שכל  
 דקין דאמא ביה

## אתנה

לכתב דאמא לאתגליה  
 דהא האי כרוך סתם איהו  
 ובגין כך אקרי בארמיתים כרוך מקרא  
 עלמא דלא אקריה איה שבוה לאתגליה  
 לצד ובגין כך אקרי איהו ומאן איהו דא  
 רזא דימעבא ואקרי כהן לגבי ההוא מעב  
 וכא דא איה כהן לשום מעב כהן להוא  
 עלום איהו ודא איהו מעבא עלמא דהא אשתכח לאתגליה

ידדוהי

היא קרא דאמטעטא ידדא  
געהענע בבלסטין

### אלהינו

ג. יתנוך דמינא סיה " ואתבלודה בלא גמולו חר ועד הכא " אתקארו בככאן לכיוון דאלן אתקראן בלאו דלתא את בככאן גמול דאיון אתבכאן " ונעלן בככאן לפקיהו אתהדרו כלילן כח להו טקורא דאיון לא סילן להתראת לגבי הווא אגר עז דאבדכין כיון " דאבכדכין טקדמיטא אתהדרו וטאלין לגבי הווא אתר לעלמא בככאן יתרון אחדכין לאתקא לתראטע דאיון אבדכין לא טאלן ולא תבין לגביה ודזא עא ולא יאא טגי " דיקים וכד תבין גמי הווא אתר וטאלן תמן כדון אקדי הווא אתר **מלך** וטלן לא אתקדי כר כד איון מתקדבין לגביה וטעבדכין וטאלא איתתי אקדי וטלן יכד " כדבבנוי איתין לגביה טכדין ומטתקן בכל תע דאבבככו בלא חסרונא כדון איהו וטלן " וטלן לתתא כד מטבוכין אלן ליה בטעקא " בעמכנו קדישין ומכא אקדי וטלן ומאן איהו השולם אשך קדשנו וכווננו ובעין דאיתנו עלמא דלא אכגליא לבר ואיתנו סתים קדי להרבי " בארפ סתים ינעא לא אקדי אלא בארפ סתים ולפולם יעמא איה כונה דאיתישו ועד כהן " דתקא לגבי הווא אתר כריאא ופוטעא וטלמא דתאה כד אתקשד יתנוא ואתדכך ביה קדי " וטתקא לעלא כדון ולא אקדי כדון כר " ככזא דתקורא דאבדכין טהדיה וטעלגביה וטלמא ליה אתה דזא דהווא כהן לאתבכיא כהדיה :

### מען חיים

### כבר כעבנא באורך טל כוונה וכוונה טתקום "

הראוי לה וכאן נעשה בקיבוד תלוות נאצי עלי השלום דעמי יתעשר בין טרכות השעמדה לערכות הנהנין ואדר היתלות וזוהו כי טעככות השעמדה הם סוד " אתשערוהו טתקא לעלא " וטרכות הנהנין הווא סוד אטעווכות יענלא לתתא ונדבך ברכות השעמדה "

**ברוך** יהוה חיי סוד תקרא כדון בלאון זכר כי תקרא תקראת כרכה דכתיב לחניח טלכה אל טלך ועם גיבור דרכוהא הסתופר עמך והוא תקרא בלאון זכר כדון ולכן כוון אצטתם טתוכביס תקראים כסוד כדון ולא כרכה — כי תקשה טעלה אלל הזכר כדא תקרא את אמתם אדס וגו' את ילאויות הגדולים ולכן יסוד דנקודת סתך כרכה להיות " סיפור הדבורא כרכה למה תקרא כדון זכר ולא כרכה נקודה "

**צדקה** יתת חסד חסד טסוד אתה כהן לעולם כי כהן הוא סתמך כסוד " יתת חסד אלהינו איתתא אלהי אבותינו אמת אלהי אבותינו אלהי יתת חסד אלהינו אלהי אבותינו כדון אמת ואיתתא ואלל טלחין נאשך הגדול הגבור " ותקורא :

### ברכות הנהנין

**ברוך** יהוה יסוד דאבא הטוטר וגוין כהן יסוד דאית — כסוד אוקוסוביל דקיק אוקוס יסוד דאבא התקרא עלא והוא יתער וגוין כהן יסוד דאיתתא התקרא אלן ונכיל כסוד **תורה** ידעו עמי ופתעו אבככות השעמדה אעמו טי סוד דזשערה תקרא כדון בלאון זכר היתחוכר עם יסוד דנקודת התקראת כרכה בלאון נקדה ואז טעל היסוד דלה אל יסוד דידיה ונקרא גס כן כדון על שם יסוד הזכר " טכטכה כנה גס כן כאן תלמעלה לתמוה כהיות יסוד אמת תחוכר ומלכא כהן נקודת כיון אבככות דאיתתא הוונז דיוגים על ידי אותו דכיל דקיק כי תעיד הם סווא ולא טתעראן לעלמן לכן גס יסוד דאיתתא לא יקרא " כככה אלל כדון על שם יסוד דאבא אוחא דכורא " **צדקה** חסד יתת חסד אלהינו גבורה כי " גבורות הם יסוד האותיות טלחין השלים עב ואם תחלק עב כהתלקים יהיה לכל חלק כו והם גבורה אחת ולכן אלהינו טעמים כנו לרעות אחוה כחינה גבורה : **מלך העולם** יהנה אחרי איתתא טקכות טענא "

מאכל על ידי איתו שכל כגון המזדווגים אז איתו נובן אפע לכל השלמות התורה וקרא

העולם שפרוסי מלך להאפע לקיום העולם וזהו הזיוג שהוא תדיר לא פסיק לשלמן וזהו למה  
השלמות כנודע :

צפון קדישון הנה הבינה תקראת אדר בסוד מאמר שיענה לתמו כמכר צוקר והוא יתן מעשי

מלך כי הבינה התקראת הוא ונקראת ענין היא נותנת לשלמות אפע שהוא סוד מעשי

מלך כי הבינה נכסן תקראת מלך ומה אמר קראנו מלא נכסן ובצדק ארה נכסן המעש הוא כי כפר

נודע כי כל קרא נכסמה והנה יסוד דאעל הוא מלבד אל יסוד דאעל כי לפה תקרא יסוד דינה בכרך

והנה כיון ש יסוד אכל התקרא קרא עמיר וגניז בהוך יסוד דאיתא ואינו נגלה כלל לכן אינו אומרים

אשר קראנו מלא נכסן במצותיו כנכסן וכינוי בהוד ותימנה הכרכות מלבבות אשר בה בחינת הגשן ועבדים ועב

האדמה כנודע :

דלוק כל מה שאמרנו לעיל דענו בתוכן כ"ך כי ה' רומז לחכמה שהיא אנה אל הכתר ו' ר' דומה אל איתא הקד

אשר ראש ו' רומז אל הית' עמוזא דאמצעותא חודא דקבוייהו ולכן שא טענת בכרך אחרי כי אהם ח' והנה ה' דבכרך לא יתענו אותו בכרכות כי הוא כנמז //

אל דכר שהוא לעולה מאזו ולא נזכר בכרכות כי אם מאזו דאמצעות שהם בחינת בכרך כנמז .

והנה י' ו' רומז אל כתר והוא כתר ל"ב טענות שהכמה ועל כתר ט"ב לא ידעו עיני וכתר זה

הוא אלא השיג טעה אהוא סוד אעב החמשים של חמשים שעב בינה אעולם ממעה ולעמיד נאמר עלמעה סנה יאכיל עבדי שאז יאיג אותן חולקל בעה במהרה בימינו : ק :

מעת - בענין חיים לא נזכר גבורה //  
בכרכות הטענה : גם בלשון ספר //  
הכמות שכתבת לעולה אמר שמתאונתו //  
טענת הוד ואוננו בייסוד . ואטע . טענת  
והוד תרעלגי גולה טעם כתי הכרכות  
כאן מנאם על חיים כריה להקדיש סעו  
שכרכות והמעש נראה אגד שאין כוונת  
להזכיר היסוד אכבר נרומז בהיפת  
בכרך נאם כן במשניותו כנכסן ואינו  
כהוד . ולא יסוד . אכבר נזכר טענת  
ס ערך : וטענת אמצעות נכסן דא נכסן :

קוים  
קיי

רבת עניות אמון אחרי הברכות וכו' ד סעיפים

אין עונה אמן אחד בברכות לא אחד שהן בברכות או יותר שהם סוף ברכות  
ועוד לענות אמן אחד יהללך ואחד ישמחך ב' פשוט אחד מושלל מברך א'  
ג' כל הברכות ח' ע"כ שלא שמוע פלה מתחלה ועד סופה ח' ע"כ שאינו /  
חייב באותה ברכה חייב לענות אחריה אמן אבל אם היה המברך ספק קורא  
או פותח או הקרא או שהיה גדול ושינה ממנו כבוד הברכות אין עונים  
אחריה אמן י' והא דאין עונים אמן אחד הענין דוקא בשעה שלמד הכבוד  
לפע דכו שמורה ללמוד לתנוקות סדרות פתחן וא"ע שם מברטן  
לבעלה בשעת למוד אבל בשעה שהם מברכין לפגוד את עצמן כיון דכח  
הינוך הם עונים אחריהם אמן וכן בשעה שאכסרם הפעולה בבית הכנסת  
ד' כל המברך ברכה שאינה שרידה ה"ז נושא ש"ט לשוא והרי הוא כנושא  
לשוא ואסור לענות אחריה אמן :

דין דיני ברכת הריח וכו' ד סעיפים

אסור להנות מריח מופע עד שיבקי קודם שיריח אבל לאחריו אין צורך  
לברך כלום :

אסור בך אחר כלת מוזן תשר לריח פאנדות של תדום ותאמר אלהי זכור ושמור כדבור  
אחד טאמרו ולא תריח בלתי ברכה ותעד מור כוונת הריח מכל טעם שתיח וברך  
המעט הוא באין זה דם טופלי כ"כ ריח טהור אסור לה וטעם כיהלא מור פריח גאל כיהדי  
המתכשרים הם הודים להקנות פולטם ע"י קריח לפי שאין בהן פוידות מנצרך אור  
החטא והוא כענין שכלם שזוא קוואל כוסא דרוען ידן אצבען כגא באדלת ש"א והחוטא  
לא תעון שכלם וכפסס ומקלס ועלום דדך החוטא ופופים מן ועלום עד המעוה כ"ש  
קדעת ושם שלם הד' נברות ושקסס ומקלס ומקלס כעלע סאן קדיש מנתקיס לא  
כשלים וכמתקרי אלעטו במור כ"כ אדומע ומתהיב מע"ש קדיש שיעלם דחוטס הם פריש  
א' אחר נ"ק ריח הוא מור בע"כ כ"ק מור אחריים אל ג' ח' ע"כ וכו' ח' אדמות להים ו' ע'  
אדמות חשלו קדיש חיונות להים נ"ק דית ע"כ ה' אדמות אדמות מליוו ע' חשון  
האדומים הדי ריח ואדו שפופים א' חוטס א' מ' ע"כ מ' ע"כ מ' ע"כ מ' ע"כ מ' ע"כ

טעם  
קפ"ב

ק'  
קפ"ב

הלכות ברכות הפירות

נחמ מלשון חן והספד ריח זה נכנס תוך כ טקבי האף והנה כב חבל בע נחמ עם הכ כוללם שלהם  
 וכבר ידעת כי חזון האף הוא אדרבא הוצאת הדיב מן האף ולחץ כמו אז ישן אף ה וכו' וכו'  
 באדרא על ניחר אף ה כס וולך אף הדיח הוא קמיטות דוצרא והתקמאותו תוך החוט ככל אהב  
 עובר הדיח ובאמצע סמכחא כי החוטם באמצע המלצה עוגר זהנה הדעת הוא מגעם כגוד  
 המלצה כי זהו פול ענינת האבר על המלצה כמקום הנחת תלפין כי שם עומדים הן בודות אך המלצה  
 הוא יתקם למטה ממקום זה ולכן המלצה הוא פול עליו הדיעם כי שם אית בל בתנייטא פסוד ומלצה  
 אשה זוהי הדיח לך וכו' ולכן עלטם שם הנפרדות שם הוא שדים של הדיעם ואז שם נל אשה  
 שחא אהים כמילתו יתקן כג ש זה אונות ושם עצמו פדי אשה אהב מעשים על המוחן עצמן  
 ומעשים שם אהב הן החלם הן עתה ככל ומעשים על המוחן שיהי ל הוי ות עב סמכה כן  
 שחם כוללם כן אונות סמיה ודעת שהיא פול למלך שלל וקשם עלטם הם המוחן פדי כולה הוא  
 נחמ ומעטין ואז עשוקן והחמיר ככל שיהי חיה שתיחם שתיחן כנהגו

ב אסיה שיוצא כמננו הדיח עץ או מען עץ מכרך בודא עצי בשמים ואם  
 הוא עשב מכרך בודא עשבי בשמים ואם אית לא מען עץ ולא מען עשב  
 כמו כמושק מכרך בודא מיני בשמים ואם היה פרי ראוי לאכילה מכרך  
 הנותן דיח טוב בפירות ויש עליו בשעור אחרים בו או לאכלו ולהדיח בו  
 אכל אם נטלו לאכול ולא נרפץ להדיח בו אע"פ שהוא מעלה דיח טוב אינו  
 מכרך ועל כלם אמר בודא מיני בשמים יצא הילכך על כל דבר שהוא  
 מאופק בו מכרך בודא מיני בשמים ; על אגוז מושקאדה ועל קטלחה  
 וקלאזי וכל בשמים שסם לאכילה מכרך שעתן דיח טוב בפירות ;  
 על הורד ועל הקנמון ועל מי הורד ועל הלבונה והמלכמיט וכיוצא בהם  
 בודא מיני בשמים ; ק' על שמן תרופתון מכרך בודא שמן ערב ; ק'  
 שמן זית שכתשו או טחנו על שחרר ריחו נוקף מכרך עליו בודא עצי  
 בשמים ; ק' שמן שנשמו כמו שמן הגשמה שם בעצי בשמים מברך  
 בודא עצי בשמים ואם בעשבי בשמים מכרך בודא עשבי בשמים  
 ואם היו בו עטים ועשבים מברך בודא מיני בשמים ואם פייגנו והוא  
 ממנו הבשמים יש אומרים שמכרך בודא שמן ערב ויש אומרים שאינו  
 מכרך עליו שלל דהוי דיח שאין לו עיקר וכיון ששפך הוא נכון לשחרר  
 מלחה דיח בו ; ק' סימלך ודלפי דיח מכרך בודא עצי בשמים סימלך

ימ



ימך רוח מאהין נימך יאממין נימך שהוא עשב שיש לו ג' שורות של עלין זנ"ך  
 למעלה למטה ולכל שורה ג' עלין והילפי דימא הוא שיכולת נל שקדין  
 אישפיקן קן סיעל והס ויאולאש כורא עשבי בשמים : כן נרעם והוא  
 חכמת ויש אמרים שהוא עריוו חס גדל בגנה מברך כורא עצי בשמים  
 ואם היא גדל בשדה מברך כורא עשבי בשמים : ה' היו לפענו כנצי בשמים  
 ועשבי בשמים ומעט בשמים מברך על כל אחד נלפה הראיה ל' יתק'  
 הביאו לפנו סדס ושמן להדיח בהס חס ברכותיהם שוות מברך על  
 הדס ופטר את השמן ואם חיוס שנת מברך על הדס קתלבי : ב'  
 מברכין על המעמד משיעלה קומד עשבו קודם שיצעלו הדיח  
 אבל לא יברך קודם שיעלה קומד עשבו : ק' המעמד חס הוא של  
 עץ מברך כורא עצי בשמים ואם של עשב כורא עשבי בשמים ואם  
 של שאם מיניס כורא מיני בשמים : פ' המעמד באתרו של מענה  
 מברך עליו ואם שאינו מברך לפי נכון שלא להדיח בו :

**ריק דיני ברכת השמים והמוצרי וכו' סעיפי**

א' הנבנס לחנותו של שש שיש בו שיע בשמים מברך כורא מיני  
 בשמים ישב סס כל היום אינו מברך לא אמת נכנס ויוצא נכנס ויוצא  
 מברך על כל פעם ודוקא שלח היה דעתו לחזור אבל היה דעתו לחזור  
 לא יברך : ב' אין מברך על סדיח חלף נעשה להדיח הילכך חין מכל  
 על בשמים של מרתם התנועם למעלה והמענה שאיך לא להעביר  
 סרחונו של מרת אבל תנועם למטה מברטון שאם אופנה לכבוד החיים  
 הם עשויים וכן חין מברטון על בשמים של בית ספרא ולא על שמן העשוי  
 להעביר את הזולמא : ג' מעמד מעמדין כו אפ' הכלס חין מברטון  
 עליו לפי שלא נעשה להדיח מעמדו של מעמד לא כפי עתק ריש בכלס  
 וכן המריח בכלס שהס מנומרים אינו מברך לפי שאין עיקר לא ריה  
 כלל עיקר : ד' בשמים של ערה כמין קופס של בשמים מעויה כנראה  
 או אחזת בידה או בפיה חין מברטון עליהם לפי שאסור להיה בהם שמא  
 יבא עדי הדגל שיקד או קרוב כשרו קן בשמים של עץ חין מברטון  
 עליהם לפי שאסור להדיח בהם : ו' מפיתה של עופדי עץ חין מברטון

הלכות ברכות

על כשמים שלהם כסותם מעיבתן לעאן ז' היה הולך חוץ לבקו זה ריח  
ריח טוב חס רוב השר עובדי עא חינו מברך ואם רוב ישראל לברך :  
ז' תערכב ריח שמכרבים עליו כריח שאן מכרבים עליו הולב' אחר הרוב :  
ריח ברכות הנעשים על הנסים : ובו ט' סעיפים :

א' היואה מקום שנעשו בו נסים לשרא כגון מעבדות הים ומעבדות  
הירדן ומעבדות טהל אדלן וחבנ' אצט' של בית חורון ואכן שנקט מעליון  
על ישראל ואכן שוסכ עליו משה בעת מלחמ' עמלק וחומת יריחו מברך  
שעשה נסים לאבותינו כמקום סוד וכן בלעז' כן שארי ברכות היואה  
הדי הם כשאר ברכות ואלם מזהב נסים ומלכותי ז' על נם שנעשה  
לקבת ישראל כמקום שלא נעשה על ישראל אז דוכן ואפי' עשו לקבת שבנ'  
חין מברכת עליו ר' ז' על לו הפקודות האם לא כשהואה מקום מלשאים -  
לשלשים יום ואינם חופר סמו פפסו חשונה : ז' היואה מקום שנעשה  
נם לחד אינו מברך אבל הוא עמנו כמקום שנעשה לים כמקום הזה זכר וצא'  
ילכו ז' מברך שנעשה ל' נם לאבי כמקום הזה : ז' מי שנעשו לו נסים  
הרבה כמעט לא מכל המקומות שנעשה להם נסים להזכיר כל שארי  
המקומות ויכלול פולם בברכה אחת : ז' על נם של רבו צריך לברך כנס -  
שהוא מברך על נם של אצו : ז' על נם של אדם מפורסם כיוצא בן צדויה  
וחבריו וכן על נם של אדם שנתקבצו שם נמים כאלדמל וחבריו מברך על  
היואה צב אריות של דמל וכנסת אדם של אדם פישל ועדיה צפנה שעשה  
נמים לצדיקים כמקום הזה ז' חן היואה אספת של לוא מברך שנים על  
חומר פאי אמר דין שמת ועל לוא חסדי באי אדם זוכר הנדיקים : ז' יש  
אומרים שאינו מברך על נם לא כגם שהוא יוצא ממוטב העולם אבל נם  
שהוא מנהג העולם והלכותו כגון שמו עליו נמים אלה ועל ידי סבנה  
ונצל וכיוצא כזה אינו חייב לברך זיש חולק וטוב לברך על הזכר שם ומלכות  
ריט ברכת הוציא היודי : ובו ט' סעיפים :

א' חובעה צריכים להודות יוקי הים כשיעלו ומגפה הולכי מדברות  
כשיעשו לישוב ומי שהיה חולה ותרפא ומי שהיה חבוט בבית האסור





קמיה דר' שמעון א"ר דיהא הא תיבין הלמא דלא התפשט סוגריתא דלא מתקדמא אי פני דאתקיים  
 ואיטו לא ידע אז דלא התקיים סגל. אמר ליה אתקיים ולא אתידע דהא יהוא הלמא חילא תלמי -  
 טמא ואיטו לא ידע אי אתקיים אף לא אתקיים ולית לך מלה בעלמא דעבד לא ייתר לעלמא דלאו  
 איהי תליא בחלמא או על ידא דכדוקא דהא אתמר דלא מלה ויולד עד לא ייתר לעלמא נכדרי  
 סגל נדקיעא ומתרון דתפשט בעלמא ואתיביב על ידא דכדוקא ואלא שכן דכתיב כי לא //  
 ישעה ד' אלים דבר כי אים מודו ל עבדי הנבאים במוא דנבאי' אשתכח בעלמא ואי לא איעב -  
 דנבאי' לא שפתי חכמי עבדי' הנבאי' ואלא אתיביב בחלמא ואי לא שפתי' שכיח משפתי' מל -  
 והא אוקמוה " :

פרתח

הסא נבא כדא בחלמא ואמר יזכור יוסף את החלומות אשר הם לבס וג' . יזכור  
 יוסף את החלומות וכי יוסף אמר אדכר לון אינן חלומות סגלם לכו . ויהי שפא ליה  
 לא לא אדכרא לכו דהא יוסף חכים היה ופתי' כל ערום יעשה בדת' ובפל' יברוס אולם . אלא טון  
 דחמא דאנן אתר וסג' ליה חפן על אדמא סרין מיעד אדכר דהלם לכו כי הוסי עמיהם דכתיב והנה  
 קמה לומר וכן נבא ויהי הפסכה למותקבם ומשתמיה לומר . אמר יוסף בשערם כחמ  
 דכדכין איהי קמיה דכתי' ויבוא איהי יוסף וישתמע לו אכוס ארבע בני יזכור יוסף את החלומות  
 אשר הם דהא חמא לכו קיימי . תו וזכור יוסף את החלומות אשר הם . אדכר לון בנין דלית  
 טו קמי קב' דהא חמא לאיהו מוצא בעי' ברע' למדכרא ליה דלא יתעב ונדון אתקיים דהא  
 כמיה דאתעב קמיה דכתי' נפ' סה אתעבי עליה . ת"ח חלמא דלא התפשט סוגריתא דלא מתקדמא  
 ות"ס כ"ג לא אדכר' כסא דלא ידע ועל לא מאן דאתעב טמא חלמא ולא ידע ליה לא קיימי  
 עלם לאתקיימא . ובג' לא יוסף הוא דבר חלמיה בן לאתקיימא בן לא סרע' חלמא מנה  
 לעלם והוה מחבר ליה תידי . ואמר ליהם מרגלם אתם איטו דבר חלמא חבל מלה לא אמר -  
 לון לא מרגלם ארס . פירי' ר' יוסי אמר כ' סא חלמם כרוב ענן וקול כפיל כרוב דכדיס .  
 כ' סא חלמם כרוב ענן יא אוקמוה . כמיה אינן סוגרין סחלמא ומעמך דחמן על דרען על  
 דחלמין מעמך קטנא סגל' ומעמך לאית' עמך קטנא ובג' . אבל לאית' דכתי' קטנא לא אדכר'  
 לן מלך כדכין סגלם לא כחמ קטנא . ת"ח דלא מיה סת' ביה אדון לעבד כחמא דלגלא דהא עלי'  
 ובתיב דלא חלמא חמא נדון דישיה על מוסכסיה כדון חלמא כתי' . אי מיה פיה מלך כדכין א'  
 חמא יכתב כון כתיבס' . לא אינן דכתי' קטנא בשערם דמשתכח סגלן לא מתעבין כהו לא  
 מלך קדישן כדודעין ליה סגל' דקטנא מלך קיימין דלא משקין לעמך . ש"א לבס משכתי קוס וכו'  
 ואי חמא יא תן כדתי' מלכא לא חמא חלמא מוצא הא משתכח . אמר כ' הישעבט שרס  
 דהוה חמי דוד מלך לא קטנא לא ויהי כ' יומי היה משתדל . משכתי קוס למלך סרס  
 לאושא דמין וארץ קדין וכל חלמי' לא הו' לא חלמין טושין / והם קידי' אבא לחם





וזכרם את כל מצותי (וי) שהיו דלילה ועל דא כבלת:

### הדומה עבים

**ענין** • בראי אית דזא פנימאה דתבין גאן דחמי עבין בחלמיה יא תוכין 4  
 אעין • אעין • אובטין • בזמנן טבין • דלא בזמנן כריכין חחמי • תא • טא  
 חוכי • וטא • טא • אובטין • וטא • טא • דלא בזמנן • זכר תבין אכלן 11  
 לאינן אובטין • מעבטא ליה דהוא בן שלמא דארז • אלא תבין • אילא דחב פיה ארס 11  
 קדמא עבין דון דכריב עבדיע עב • ראש • טאן • אינן עבין אובטין • בגין דאית  
 עבין אובטין ואר עבין חוודין • חוודין טבין דהא חסגוד דחי • אינן • אובטין כריכין 11  
 חחמי דהא חסגוד דחוכא אינן • בזמנן טבין • טא • חחמי • בגין דבזמנא דחוכא 11  
 אלא כלא אכנס דהא בדהו וטא כלא אכטריך לתקנא וכלא איהו ספיר 11  
 וכלא תקנא חרא אובטא חוודא • ובזמנא דחווד • לא שלמא • ואובטין אכתזין 11  
 לנדע דהא בדיבא דחוכא סלק ואכטריך חחמי :

**תבין** • הא • טאן דחמי עבין חוודין בחלמא מינן עה לנ • אובטין • לא • תא • טא • טא •  
 בגין דאיהו דא דקין דבין ידעין • אינן אובטין חווד • הא • איבטין • והא •  
 איהו דלא טב וכלו עבין כדא דמדי תבוכא תבין ועל דא חסגודן ספסיתא קן לעב  
 קן לביא טאן כריכין חחמי • ואין אשגודא דחמי : והטעם • טא • נח • כריכין :

**אחך** אית חכר דאיכו טב ואית חכר דאיהו לחסגוד דאיהו דינא ועל דא טאן דחמי  
 יין בחלמיה אית למאן דאיהו טב ואית למאן דאיהו דינא • אי • לחסגוד חכס דוא 11  
 כריב יין • יאמא לבב חנוש • וכריב ס' מוכיס דנדיך תבין • ודא דוא יין דחמרא דחדי  
 בלא • ואי • לא • כנו אכר לחוד יין למדי נפא • אית יין • אלא דאיהו דינא • ועב  
 דא יאר • לקדמא טאן חלן עקדטתא בגין דיתעבד דינא ויתעד חחמי • אעבד יין  
 ואיית יין וקן בכלא :

תבין

אובטין

אחך



סנדליה

ועל דא

כל מה דיהיב תורה לבר נש בחלוצא טוב . נגיד תפאנה וכן "
ביתא ביש . כגון קטלנה . תעט . בגין דאשבר דגלה תהא . עלמא "
וכנשא לין וסלקי . לשלמא אחרא אקב דמותרא שארי . ביה דכתיב וזה . פו פועתיך "
בנפלים בתגדי . ודא דמלה בין חרדייא איהני . ודא כד תיבא נא . לון . אצל "
בזמנא דחייא אלקא תפאנה ויהב לבר נש אחרא בגין לקיימא קייס קא עמיד \*
בגזרה דעלמא . בעל דחלצה בגוונא לשלמא ענב אחרא . וכלא אהר חד :

אמר

רב . יוסא אנה ממעבא דכל מאן דאקרבנ בחלוציה וחמנא ליה . ליתקב "
תקסטוד בקוסטוי תיין אמוסטן ליה :

דא

נהר בחלום חמי אלום דכתיב חנכ נומה אלה כגור אלום :
מקץ קיג ב

לשמה

לא לא תתקרבין אלא כוח נאצורה דבתים זמתי אלהים //  
 כוח נאצורה . קרעכא דאלהים עכצו ותצרכו דלמא ובגין כך //  
 מען דחלם חלמא ביא . עכצו אצטריך . לחזקה דהא בחדת אלהים קיימא . וזבת  
 דמזכר דינא עכצו אצטריך וכוח נאצורה . והחוא עכצו מעשה יע לחמא ביא ולא  
 עלמא דינא עלג . דהא זמתי דאחז . למעשה דינא אקריב קרעה . לב נאצור ועכא אלהים  
 לא תבזה . ומא לא תבזה . מכלל לאכא לע דאיהו בונה . אין היינו לב דאיהו גאה  
 לב בגאור כוחא היינו לב דאיהו בונה אכל לב נאצור ועכא אלהים לא תבזה :

והיאני האנא קמע דכח אמתון האי מען דמעש בחלמיה לבי נאצורה //  
 דכתי פרי יידיהו ולמא האנא אב אלך וחלומתי אקייגו אמא . בגין //  
 דהיא אשכא אשכמו וחתי בטלמין לבו ומען דינע כלמיה בכשביה אקתפך ליה  
 דינא (דחתי) :

ויחלמו חלום אבהם איא חלומי בליה אחד איא כפדין וגו' בא חזי דהא //  
 אכעז דכל חלמין אולן בקר פומא . יוסף כד פאר להו חלמא חתאי פאר  
 להאי פיארא טבא ולא פיארא ביא . אלא אינון חלמין עליה דיוסף הוא ובגין דינע  
 חלמא על עקרא נאצורא דילי בגין כך פאר חלמא להו כמע אצטריך . לכלל וחד //  
 פאר להון פיארא לאכדא חלמא על ארביה . יעד ככב ויאמרו אליהם . יוסף לא אלהים //  
 פברוכים ספרו כל ליה . ומא מעמא בגין דכתי מעש ליה (מעשר חלמא) לתקרא פארא  
 לקצה בגין דמטן איהו קיימא דכלא וביה קיימא פארא . הא חזי הא אכעז דירקא //  
 דחלמא לקרא איהו . ואיהו דדגא אביבאה בגין דהא ומא תר דנבואה אריא ער  
 הא דדגא דחלמא איהו דדגין אינון ופלקא פארא מעדקא דחלמא (דדגא אחא)  
 חלמא איהו דדגא לתקרא ונאצור קיימא עליהו ופיארא קיימא כדכור ועל דא //  
 כדכור קיימא חלמא דכתיב הוא לאלהים פברוכים הוא לאלהים ודא :

עמס דף דלד

אמר דאביא מעדימא

ענין דה  
הרב זלחה

פעם

אחד מלש החכם בהר אלמנה מאגיק כ"ו אהיו לו תפלין פסולים ובחלופתו  
היה תצורה א-עשו לו תפלין כארזים ונא אצל מעובי זלחה ותיפד לו כאתוד  
ואתנד לנו מעובי זלחה שאיתנו הרה תפלין זכר ויהיה תפלין וא"כ תהיה הרה תפלין זכר אל  
ק...מא...וכן היה:

דחך אעמוד מעובי זלחה אלפעמים האדם כנאה בחלופתו אהלך במעדינות אביחין  
לא לאה אורף והנה מעביר בחלופתו הכתים ובענין ותצואות ולפעמים //  
מעביר גם כן קצת בני אדם תאורף המקצועות והנה כאי קיץ נבצעה איך מעביר  
דברים שלשום לא באה ואתנד אמתה הוא כי בלילה עכאת העש אהוא יאן הנה //  
נעשו חולך תבאן ולכן ורואה לפעמים דברים אכבר לאה אורף בגלגול אחר //  
ולכן נעשו אכבר לאה אורף בגלגול אחר הנה ענה כזאת העשם נוכרת ועכרת //  
אורף:

זוהר אשר דף ק"ב

בגין

כך בדיקא יומא ממנושא ביומא אחרא . דלת רשא לומא אחרא . כל יומא מנה לאילנא  
ביומיה עבדי . דלא אידע ביומיה לא עבדי . ועל דא לא לבע . ליה  
נאניש למקא ליה מעינמא דא לינמא אחרא . ובגין כך דבר יום ביומו תבטן ולא  
דבר יום לינמא אחרא . ותא חזי . לאו למענא מעבער . עליה בעלמיה בגין למעבע  
עליה יחמי . וני ליהוא בר טא דלא מעבער עליה ולאן אודענ ליה בחלמא דהא ו  
אקרי רע ובגיני כך לא יגורך רע סתם . וסתם כל יפקד רע . כל יפקד בגין =  
דאיהו רע :

אמר החולם ז' לפעול פרי

חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון

חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון

אמר החולם ז' הפכות פעול  
הפכות מפעלי למחול  
פתחת שקי והחזרתי שמה  
או תשמעו בתולה פתחול  
זכורות וזקנים יחדו  
והפכתי אכלם לששון  
ונחמתי ושמחתי מעולם  
ולא אבה ה' אלהיך  
לשמעו אל כלעמי ויהפוך  
ה' אלהיך את הקלה לכבדה  
כי אהבך ה' אלהיך  
ואו הם הנביאות  
כדה בשלום נפשי כי ברכי

אמר: כי זה הם מתלמד אשלת זה

חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון

חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון

חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון  
חלמה מלא חזון

היו עמדי ופלתי  
 ה' ושובן ובראו ציון  
 בדינה ושמת עולם  
 על ראשם שטון ושמה  
 קשיה ונפו ינון ואנחה  
 ויאמר העם א שאלו  
 היונתן יפגית אשר עשה  
 הישעה הגדולה הזאת  
 כי שדאל תלנה מי האם  
 יכול משערת ראשו אלה  
 כי עם אהים עשה היום  
 הזה ופלדו העם את יונתן  
 ולא סתת  
 שלשה שלמות

בורא עב שפתים שלום  
 שלום לרחוק ולקרוב אמר  
 ה' ודפאש: ורוח לבשה  
 את עמשי אש השלש  
 לך דוד ועמך בן ישי שלום  
 שלום לך ושלום לעוזרך  
 כי עוזרך אלפיך ויקבלם  
 דוד ויהם בראשי הגדוד:  
 ואמלקם כה לתי ואתה  
 שלום וברוך שלום וכל  
 אשר לך שלום כרוך יפני  
 אשר יבטח בה והיה  
 ה' מבטחו ה' עוז לעמו

יין

על החולם " הלוא כמנן ה' ויהי  
 עם הפול. תזאי כמנן ה' וכל  
 החולם והמוטיבס לבון כרי לבנו  
 החלם וסנה אמרנו למעלה כי  
 ג' כמבורת ה' וסנן אהיה וספן להודיר  
 שפנו סג' ראשונות ל חסד ה' טוב כסוד  
 אך טוב חסד כ' אף כמנן אהיה והוא  
 בראש וגמטס כמננים לחסד והוא הראש  
 שבו קצות וסנן אף טוב חסד והוא כיש  
 כמנן חסד המבורת חסד לו אף ראשונה  
 כנגל ו' המבורת שיש כחלום כידך ספד  
 הוא ונבא לחי וג' ואז מגדים זה ז' פעמים  
 יד' טוב והוא כמנן אף אהיה סג' לעיל ות  
 וחפוף על טוב ס' המבורת הראשונה כמנן  
 סג' חסד הוא חסד סג' שמונה ואז חסד  
 חסד סג' המבורת המבורת והיו סג' ו  
 כמנן אהיה המבורת כישל הסג' ו  
 למעשיך וכל המבורת סג' סג' ו  
 למטה כלי חפוף סג' המבורת  
 שיש כחלום כידך סג' המבורת לו  
 הם חפוף. עם ז' לו יהיו כמנן חסד והיו  
 טוב חסד לו שיש טוב כמנן חסד והיו  
 אמרנו למעלה כ' פעמים חפוף למע  
 החבורת הלום ככל חסד חסד סג' ו  
 לבין כסג' חלום למטה חסד חסד חסד  
 חלום למטה אך למ' כין שבהם יחד  
 כן חסד חסד סג' חסד חסד חסד

מלמעלה

ידיך לך עמו  
במנוחה

בג' שבתות וכו' להמשיך  
משהו שכולו שום לא ינהו  
דע וכל מה שאתה עושה  
כלול משמחה ולכן נקראו  
באין ט' פגמים שלום פי' יש  
ששש ראשונות ל' בתי עתה ככל  
אחד והם בחינת ענין וקבלת  
והשפעת: אהב יאמר החולם  
לעמים

ה' שמעתי שמעך וראתי  
ועתה הושיעני

ה' מעקב בקרב  
שנים תהיו בקרב  
שנים תודיע בדע  
רחם תפודו

אהב יאמר החולם ל' לעמים  
שיר למעלות אשאיני  
א' ההרי' מאין יבא עזרי  
עזרי מעם ה' עשה שמי'  
נארץ

והנתיב פועל

מלמטה	מלמעלה
למעלה	למטה
מלכות	חמור
מלכות	מלכות
מלכות	מלכות
מלכות	מלכות
מלכות	מלכות
מלכות	מלכות
מלכות	מלכות
מלכות	מלכות
מלכות	מלכות
מלכות	מלכות

הנה נרבע טאין הדין לא יאבות וחס  
תנין וכל אחד כלול משלשה כנסת  
הדין בפנות שכלול כי חס שלשה  
של שלש שלש שלש ולק צריך לומר  
זה שלשה פועל בפונה הזאת  
והיא להמשיך שפע מחמד לפניה  
בפעם ראשונה ובשעה העפודה לה'  
שלשית מתינת ולמטה

א' ידי למנוח רעך א' יום שמרד: הנה לא יום ולא יישן  
שמרד ושראנו ה' שמרד ה' לך על יד ימנך: יומם  
השמש לא יכסה וידח כלתה ה' ישמרך מפל דע ישמר את  
נפשך ה' ישמרך צאתך וצאתך מעתה ועד עולם:

הודיענו אנדרת חיים שוב  
שמחות את פניך עלמות  
בימנך נצח:

שה' יאמר החולם לפגמים

כבר נודע כי פמוחין הם נתיבי חיים  
וזהו שטאמר כאן תרענע אנדרת  
חיים והנה מנה הראשון הוא נצח הוא רך  
הימין וזהו כימנך נצח

כה תכדכו א בע ישראל  
אמר להם  
והמעיב עונם

וצדק ה' ושמך יחד  
ה' פנו איך ויחונך: ושא  
ה' פנו איך וישם לך שלום:

לך כשמחה אכול לחמך  
ושתה בלב טוב ויין כי  
כבר רצה אלהים את  
מעשיך:

הנה נזכרו כאן כל הפסוקים מכתב  
עד מלכות ואף על פי שהם נמשך ל  
המלכות עם כלזה צריך לבין צדה  
וירך בפדמות והוא כי כבר נודע כי כל  
השפע וכלה הוא אלו על ידי ע  
המלכות מנה שמקבלת מלמעלה  
כי היא צדק כל השעה פסוקים ולכן  
בפיוס כל המדה העבר צריך לומר  
כלת כהעם כי כבר נודע כי כל כות  
כלת כהעם היא להמשך א המאורוטי  
כסוד כזאת יוא אהין א הקדש כג/  
כזהר והנה המלכות טראת כ"ה  
כנודע וכל המשפת הכלכה היא לה כגל וזהו כ"ה תכלו וכוונת זאת צריך החולם  
והמעבים לבין והיא להמשך מלמעלה שפע וכלכה ומעדרנה למדנה עד המלכו  
הטראת כ"ה כגל כי הבהעם הם מגשיכי' לה כלכה כי זהו כונת המפוק שאמר  
כ"ה תכלו דל אהפ הבהעם תכלו למדת כ"ה וזהו המעם שבפיוס הכל צריך לומר  
כלת כהעם אלו יאמרו המעיבים לך אכול כשמחה לחם וכו' ד"ל שכבר תיקן  
כל המדות עד כהן העליון כי כבר יש כאן מלכה עלוה שפה רצה האלהים את  
מעשיך " " " :



ברכה הודאת וכו' סעיפים

ואם היו בכבוד המטה עכירה געמים וידרו געמים מערכים עליהם אע"פ שנה ילדו כד' רביעה משני ידיו כלכך ארבו על הארץ אע"פ אב עבדוהו מן המעור וילכו זה לקראת זה: ב' ומה מעברך אם אין לו אדה אומע מעדיס אהנו לך אלהינו על כל טעה וטעה להודיה לנו ואילו פינו מלא אירה כים וכו' עד הן הם יודו ויברכו את שרך שלכנו וקורם בא"ל אל רוב ההודאה ואם יא לו עדה בצורתה עם אחר מעברך הטוב והמטיב ואם אין לו שיקף מצדהו מעברך שהחיינו:

רכב: ברכת הודאת הטוב והרעה: וכו' ד' סעיפים

א' על שמעשה אהם טובות לו לבדו מעברך שהחיינו ואם הן טובות לו ולאתרים מעברך הטוב והמטיב: ב' על שמעשה רעות אומע בא"ל ארעה דייק האמת: ג' תייב אדם לבדך על הדעה בדעה אלימה ובעלש חפצה כדרך שמעברך באמת על המורה כי הרע לעבד האם היא פועמים וטובתם סין אטקל מהרהר דעה צגר עליו האם נמצא עקבלה רעה זו הוא עבד אלהים אהו אומע לו: ד' מעברך על הפסוק הטוב והמטיב אע"פ אירא אומע יא לו רעה שמנונו כגון אמלא מפאיה וירא אומע ישמע למלך ויקח כל אהר לו וכן מעברך על הרע כדרך דין האמת אע"פ יא לו טובה כגון אה לא שמוע על אדהו אע"פ אכא עבד האשם היא טובה לו

כמה: א לאאל למה במאנה באים טובים כ"כ חזא מלכ קנה כלס חדאם מעברך על הדעה קודם ואחכ מעברך על הטוב ואחכ היב אהנו מעברך ונלעג אפר זה יפה נדרש כפי ארעה היב זלה"ה באופן זה כי בית חרש היא איתא כי אה"ה דיוזין וראשין הם כמעין חרש והיא אם השלכס דארץ אדם והיא בחינת ט' הפיד ית מעלכס שאר כל"ס ונאכדו וקדם הרעה על הטוב שהוא היקין אע"פ אה"כ אה"כ הכלס עם אכא כ"כ הם כמעין איתא ומהם היב"ה אשהו מעברך ויורה ובעס ואחר לרה ד"ה פ"ש יעו לבר וכין אהכל הוא לצורך השלם אין להקטלן לחץ מנה לאמריך:

# ברכות

השקה איתו מכל תקום ענה היא רעה לו:

רכג: מי שקנה כלים חדשים מה מברך  
ובו סעיפים:

א. למה אמרו זכר מצד הטוב והמנוח וגם היא כרייה כפדוק ב

מע אביו מצדך דיין האמת היה לגושען שורצו. אם אין לו אחים //  
מצדך שהתינו. ואם יש לו אחים. כמקום שהתינו מצדך הטוב והמנוח:  
ג. כנה כיב חדש או קנה כלים חדשים אפילו היו לו כזאב כאלו קמנה  
או קנה חוזר קנה מצדך על כל פעם אחרתו. ולא דוקא חדשים דהיה  
לשנים אם הם חדשים לו אלא היו אלו שלו מעולם ולא אחרת חדשים אלא  
למקום. אם מצדך וחזר וקנאן: ד. נשעה הקטן שלו לצדך אשע שעדיין  
לא נאמט בהם שאין הסדקה אלא על ידי ששמה הלב שהוא אמת בקנייתן.  
וכאילו מצדך מלב ששבוטים: ה. קנה כלים שמתמדים הוא וכן מר  
מצדך הטוב והמנוח. ואם טמנו לו במענה מצדך הטוב והמנוח. שהיא  
טובה לו ולגותן: ו. על דבר אוננו חשוב כל כך כגון חלוק או מעשבים //  
ואעלואיב אין לצדך עליהם. ואם הוא עב ואמת בהם יברך:

רכד: דיני ברכות פרטיות: ובו יג סעיפים:

א. היאה מצדקנים או שאר עמ אומע באי אמנה אנתן ארך אפיס לעבכרי  
כזונ. ואם רואה אונה בתוך אגים יום אינו חוזר ומצדיך: ב. קדואה  
תקום ששקרה מעטנו עבודה זרה. אם הוא בארץ יאכל אומע באי אמנה  
שקד עבודה זרה מארצנו. ואם הוא בחוצה לארץ אומע שקד עמ //  
מהתקום הזה. ואומע באה. הן באם שקדנה אונה ומקום הזה כן תקדור //  
אונה עב התקדמה והאז לב ששדיהם לעבדיך: ג. קדואה בכל הרשעה  
אומע באי אמנה שהחריב בכל הרשעה. ראה ביהו של נכוד נכר. אומע //  
כדין שהחריב ביהו של נכוד נכר הרשע. ראה גונב אריות אונכסן האז //  
אומע כדך אשעה נמים לצדיקים בתקום הזה: ד. ראה תקום אי

ברכות

בברכה לכל כהונה ארבעה עשר עליו אינה יכולה לחזו מעט אם לא יתנו עליה מעט  
 חנוס הוא והוא סיון קלה לה דכתיב וטאטובה במעטו האחד אומר ברוך  
 אומר ועשה ברוך גזר ותקיים: **ד** הדואה מ כבוא ומאחל ביחד אומר באי  
 איש חכם הדנים ואם הם עבדי עבודה זרה אומר טעה ארבעם חפרה ילדכם הנה  
 אחריה גרים ועבדי עבודה זרה: **ה** הדואה חכמי ישראל אומר באי אינה אהלך  
 מתחטטו לראוי: **ו** הדואה חכמי אומות העולם אומתים בחכמות העולם  
 אומר באי אינה שנת מחטתו לבשר ודם: **ז** על מלב ישראל אומר באי  
 אינה אהלך מעבודת לראוי ועל מלב אומות העולם ברוך שנת מעבודו לבשר ודם:  
**ח** תצוה להאריך לראות מלכים אפילו מלבי אומות העולם והיגעו הוא אדם יצוה  
 לעולם הוא ויארה מעבודת מלך משא חנו בחין כונה יתר כבוד נולדו אדם עבד  
 יתר יצוה אהיה כבוד עבדי עבודה זרה בעולם הזה: **ט** הדואה בתי ישראל  
 ביישובן כגון ביישוב בית אבי אומר באי אינה מצב גבול ארעה בחרבן אומר  
 ברוך דיין האמת: **י** הדואה בתי עבדי עמ בני שובן אומר בתי גאים  
 ימתו בחרבן אומר אל נקמות: **יא** הדואה קברי ישראל אומר  
 באי אינה אהר יבר ארבעם בדין וין וכלכל ארבעם בדין והעית ארבעם בדין ושבר  
 להחיות ארבעם בדין ברוך אי עמיה המתים ועל קברי עמנו אומר טעה ארבעם וכו'  
**יב** כל ברכות הדאיה אם חזר וראה אוקו דבר ברוך אלגים יום אינו חוזר  
 ומעבד:

רכה דיני ברכה לשהחיינו וכו' סעיפים:

**א** הדואה אהר חבירו לאחר שלגים יום אומר שהחיינו ואחר יצו חדש  
 מעבד עמיה המתים והוא שחייב עליו הדבה ושמת באייתו: **ב** מע אה  
 ראה את חבירו ועולם ועת לא סתים ארבע אהוא נהנה במאיתו אינו מעבד על  
 לאיתו: **ג** הדואה פרי חדש מעבד משנה לעה מעבד שהחיינו אפילו רואהו  
 ביד חבירו או על האילן ונהגו אלה לברך עד אעה אכלה: **ד** אם בברך  
 שהחיינו על שיריזא כאיכל גבוא מוזר ומעבד שהחיינו: **ה** אם ברוך  
 שהחיינו על עבדים כאשר יין חדש אינו חוזר ומעבד: **ו** פרי שאינו  
 מעבד משנה לאנה אפילו אם יא ימים רבים אלא אכל מעטנו אינו מעבד

ברכות

עליו אהתינו. ופרי שמעתיך כפעמים באנה מערכין עליו אהתינו. **ט**  
 תזמן לתמן תקרי. אבל דבר אין זמן לגידולו כגון ירקות אדרכן לעמול כל  
 ימיה האנה בקרקע ואינה איכה הוא תולאן אין מערכין עליהם אהתינו  
 איןן אין תזמן לתמן זהם מצויין פרי: **י** אינו מערכין אהתינו  
 השמר אלא כאהצילג האשכולות ענבים וכן בכל פרי. **יא**  
 הריאה כגש. וגימור דהיינו שהוא אדום הדמה. והלצקן דהיינו שהוא לבן הכף  
 והקפת דהיינו שכתנו גדול ומתוך עביו כחית קוטבו תקוחה: והנעם //  
 והדקונם דהיינו מי שהוא מלא יבלה. ותכו. הקאז דהיינו אכל שעבוכו //  
 לבוקוב זה בזה. ואה הפיל. ואה הקוף. מערכין באי איה משנה הדדיות: **יב**  
 הריאה אה הקצר. ואה הקטע. ואה הפומא. ומכאן אין. והבהקטן. והוא מי  
 פומא כקודקוד קוד. אים הם יעמע. אמם מערכין משנה הדדיות. ואם //  
 שרבה אחר כך מערכין דין האמה. וזי מי שחומר דדוקא על מי שמתעור עליו  
 אבל על עניו אינו מערכין. ואינו מערכין אלא פעם אחת. **יג**  
 גדול עליו מאד: **יד** הריאה אינה טובות ובריית נאות חפלו עניו או //  
 בהמה אומר באי איה אכה לו בעלמע. ואינו מערכין עליהם אלא בתעם  
 האמה ולא יותר. לא עליהם ולא על אחרים. אלא אם כן היו באים תהם:

**רכו: הריאה פרוח: האי"לן מה מברך:**  
**ובו סעיף א**

**יז** היוצא בייט נטן וראה חלנות שמנצאים פרוח אומר באי איה  
 אלא חסר בעלמעו כלום וכרא בו בריות טובות ואצנות טובות. ליהנות  
 בהם בני אדם. ואינו מערכין אלא פעם אחת בכל שנה. ואם אימר לבדך  
 עד אחר שגדלו הצרות. לא יבך עד:

**רכז: ברכת הזיקים: וכו' ג' סעיפים:**

**יח** על הזיקים והוא כמען ככב היורה כחץ בארך האצנים שמקום //  
 למקום ומשאך אורו כצבט. ועד דעבר הארץ. ועל צדקים. ועל הרעות. //  
 ועל הרחוקה שנאצו בזעף. על כל אחד מאלו אומר באי איה בעצף מעצף

באצית

ברכה ואם ידבר יאמר בתי אמה ש כמו ונצורה מלא שלם : ב  
כ זמן אלא עתה העב-ים עמך בצרכה אחת עתה בין בך לבין  
וכן רעם לרעם כדרך לחזור ולברך : ג . היה יושב בצית הכסא //  
ואם קול רעם או ראה בך אם יבול לזאת ולברך הך כדל-בור יבא  
ואם ל... :

**רכ"ח: ברכת ימים ונהרות הר"ם וגבעות: וכו'**  
**סעיפים**

ג. על ימים ונהרות הר"ם וגבעות מעבדות אומר בתי אמה ענף  
מעשה בראשית ועל הים הגדול והוא הים שעברו בו לארץ ישראל  
ולמעבדים אומר בתי אמה עשה הים הגדול : ב . לא על כל הנהרות  
מעבדך אלא על ארבע נהרות דכתיב בקרא כמע חדקל ופתי והוא ג  
שאה אופם בעמקם אלא טהרה מעלם על ידי אדם : ג . ולא על כל  
הר"ם וגבעות מעבדך אלא דוקא על הר"ם וגבעות המעונס ועבת גבוה  
הבולא בהם :

**רכ"ט: ברכת הקשת וחמה בתקופתה: וכו' סעי'**

ג. הדואה הקשת אומר בתי אמה  
זוכר הכרית טאמן בכריתו וקיים //  
סעא מערו . ואסור לאסתכל בו ביותר:  
זוהר קדוש סדף ט  
דתיא חמא אמר לה לבוש //  
לאסתכלא טקשה בגין  
דאבו חזו דדייקנא עלאה אמר לה

לבר נט לאסתכלא טאק קיימא דליה בגין דהוא חניף לכדיקא דעלמא :

**תמן** קטני טאן דחמי קשר בגוונא נהרין אצטריך לברכה בבין זוכר הכרית בגין //  
דלא איהו כרית קיימא קדישא דשוי ק"ט טארטא דלא ייהי שלד מע טוטא בגין //  
דכד סגיאן חייבין בטלמא בעי ק"ט לאסתכלא לון . נהרין דכד לון האי אומתא דאמי לארעא //  
דכתיב אר טעטב מטבוכ טע נט וכתיב רי זמנן לא לא לא אמר לקול . ולא אומף להכותי //  
רבי יומי אמי . קשר אכא לאגנא על טלמא . למטא דכל זמנן דכתיב חב לקטלה אכא //  
מלכא לאלקא לה . אגנא עליה טענוטתא טלפני . קר דמלכא . מלכא חמיה לה //  
מלך כוננא דכרית וקל בה דכתיב וראיהיה לכד כרית שלם . ועל דא לא ארמין קשר בטלמא אלא

נחמ  
ארי  
ב

ט

# ברכות

בלבד יקר דמלכא. ובעשרא דאיהו כדק בעלמא. איהו כרת למקם כדכ. ואין על שטחא  
 לא כדו כדק. הא קשב לאכחזא. דהא עלמא איהו קיימא לאונדא אלם כגון קשבדא  
 רבי אלעזר אמר לעולם לא אכלבז קשב דא אלא בלבז. ואבהן קדמאי ידוק פותח וזור.  
 יחך דא לניא דאברהם אברהם לנשא דא כד עתיק טענה ימעאל. פותחא. דא זילין  
 יצחק דאיהו פוטקא נאטובע כד נפק טענה עשו. ואכחזא דהוה פוטקא ליה ויהיבא  
 דמאליס. דאכחזא ביה עשו. חורא דא איהו לנשא טבא דיעקב דהא לא אשתני אטרה.  
 לעלמין. ר' אבא אמר יאוב הוא. אבל הכי אמר בוציבא קדישא. חורא דא אברהם דאכלבז  
 בחורא דנשא. פוטקא דא יצחק נדי. ידך דא היא יעקב דייטאבין כין געוין.  
 וטבא ביה בעקב לא עבה בוז יעקב ולא עבה פשו יחורא דהא כל טרסיה שלם הוה. והכי  
 הוה. לא עבה בוז יעקב לאכחזא דגוון פוטקא. כיצחק דנפק טענה עשו. ולא עבה פשו  
 יחורא. כאברהם לאכחזא דגוון חורא דנפק טענה ימעאל. אלא טאל געוין לאכחזא.  
 כהו על אכבן דליה. ונאלן לנשאן מעלכא קשב באעבא דאכחזא. קצו. תלכא.

**דא** אלן נפקין הא אהרן דפקין לפתחא עממא דקשב דאיהו אוקי הכי איהו כדכ. ו  
 דאכחזא ביה כמחזא הקשר אצד יחה בעגן בינס הגשם סן מעלה הכנה פטיב הוא ו  
 מעלה דמית כבוד יי וארה ואפל על פני ואשמע קול מעשר. נאמאי הוא נפיל על אעו. ו  
 כגון דאמיר לאמקבלא בקשת. אמר ר' אלעזר. אבא נאמאי אמיר לאמקבלא בקשת. אמר ר' ז  
 כדי כגון אינון קלפין דמחלפין ביה ולאינון ביה דאינון רוח סערה טמן גדול ואז מעלקת ונגה  
 לו סביב. ודא איהו דחא יחזקאל עה. דאמיר וארא ובעה רוח סערה באה מן הצפון דא קו תרו  
 קלפא ידקא דאגוזא קו ידך. טמן גדול. קלפא כנייט חורא דאגוזא נדא כהו. ואז מעלקת.  
 קלפא לקאה דאגוזא דאיהו אטחורא בעמא. ומעטבה כעין החשמל. דא מעוזא דאגוזא ודא  
 יאהדוניה:

**אמר** רבי יוסי מאי דכתיב וידאו את אלהי ישראל וגו'. וכי תאן כיל למוחתי ליה לקיה  
 והא סביב ביה לא דאמיראס ותי. והכא אמר ניאנו אלא הכי תבין כל תאן ו  
 דאמקבלא בקשת כחשן דיעמקבלא באכחזא. ולאמקבלא באכחזא אמיר. ועל דא אמיר ליה לאכחזא  
 לאמקבלא באכחזא. והו דכחזא בעשרא דרפי. דיי. הו. אמר לאמקבלא בקשת. טמן קשת. אמר  
 רבי אבא בקשת מכס. אמר ליה מאי קשת מכס. אמר ליה בקשת דלעילא ובקשת דלכחא. ו  
 בקשת דלעילא כגוונא. דכל תאן דמקבלא כגוונא. כאילו אמקבלא באכחזא דלעילא ואמיר

כדכ

כדכ

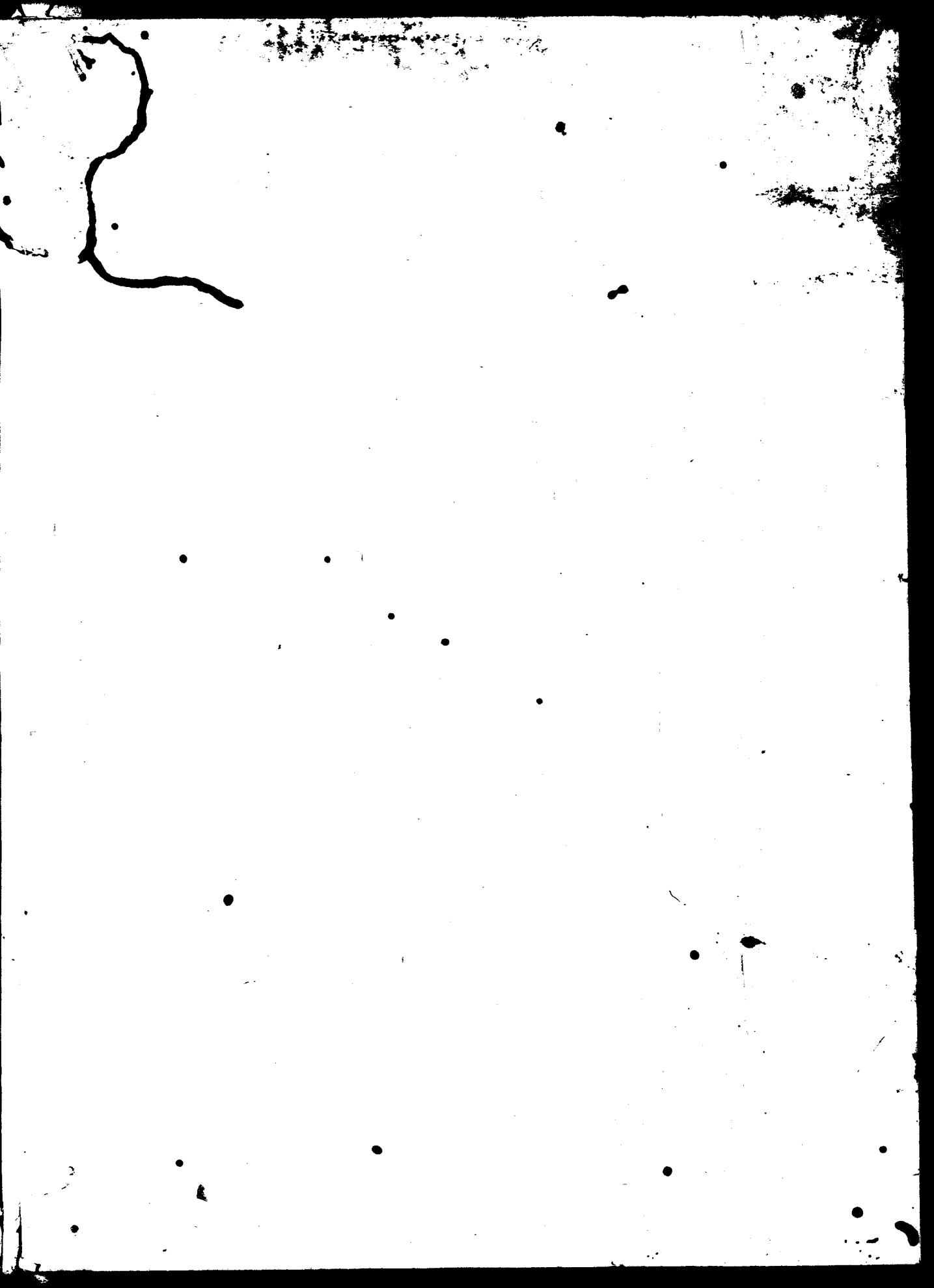
לאמקבלא

צדקות

למתבטא דל לא ישיב קלנא נאכנתא. קשק דלגמא תא. הוא. הדוא אב קיימא דאכתמים /  
 צדק דכר נא דכל מנאן דאמתבל ציה עביר קלנא לעילא. אחר ז' יכתק אי הכי והכרוב /  
 אים נא ידך תחב ירכב. דהוא אונע. ליה נהא אב. אמתכ ליה אנה להו לאכהן דעלמא /  
 לית. ינון כשאכ בני עלמא. וטור. אים נא ידך תחב ירכב. כתיב ולא כתבב באה תחב ירכב /  
 בגין אסיר למתבטא בקשק שקס כמא דתנבין. תאנא. ויכאן את אלה. ישראל דאתנליא /  
 קשק עליהו בגוונן סתין. גהירין תלמין לכל עביר. משמע דכתבב את אלה. ישראל /  
 כתבב ויכאן אלה. אחר. אחר רב. ימי. נדורא דכוכנא דאכנתא. ומא. כיהו. הדוא דמשמע  
 לגמיתא דאקרי. נער עתקדשא ובגין כך את דייקא:

ועבאן קימענא למדאי זכאה

ויקרא  
סג





# ברכות סימן רכ"ג

סעיף

הדואה חיצה בתקופתה והוא מכלל לכת שנה והתקופה בתחלת ליל  
 בארואה אמתה ביום רביעי כבקר אמר צדוק עשה בראשית י. וכן מבדק  
 גסן בארואה למה בחדרה. וכבשים בעמדותם. ומזנות בעתם דהיינו  
 כאת שור הלכות בתחלת מעל כלה בתחלת החדש ולא תהיה נעמה לא  
 לאתן ולא לדחוס. וכן פאיחזרו כל כבש עממשה הנאורים לתחלת מעל  
 טלה ולא יהא נוטה לא לאתן ולא לדחוס. וכן בכל עת אידאה מעלה  
 טלה עלה מקלחת המזרח:

## ר"ל: דין קצת ברכות פרטיות וכו' ה סעיף

מטעם נשים מקדו טעם  
 לכלל הזקן למה אמר כן והוא  
 כי כשר נודע ענה של והוא  
 מה לביטוי ולמצי. ביטוי של  
 יד יען קול וכוונה אפילו אמר  
 ועד אירע. והיה טעם נישא  
 כאשר למה אומרים ולמה כשיש  
 הצווחה אמר עובטת את שאין  
 בזה זן בביטוי לל בענות אמר  
 שאין זה עובטת שכלית אומרים  
 עלה יצחוק:

מטעם  
 ועד שכתוב ותלא דינה בתלמה  
 ובמקום אשר כתיב למה דעת בני  
 הוא להודיע שבתפלת למה למה  
 פת וזו ותלא דעה בת המעט למה  
 שואר למה בת. וכאן יא לייך  
 שחדר מדבר באיש ובדירה למה  
 היא שעת התפלה גסן סין דין  
 מדבר שעתה זכר. ולמה שעת  
 תפלה אמר בדרה. תקנה:

היתפלל על מה שעבר כגון אנכנס לעיר  
 ואמע קול בוחה בעיר ואמר יהי זכון אלה יחא  
 קול זה בתוך ביתי. או שהיה אשה מעוברת אחר  
 ווס לעבורה ואמר יהי זכון אלהי זכר הרי  
 זה תפלה אלה יתפלל אדם על העתיד לזאת ויהן  
 הודאה על שעבר כגון הנכנס לבדך אומר ורעיא פ'  
 אקבטמו לבדך הנה לשלום. נבטם שלום אומר מעודה  
 אנה לתוך יי אלהי שהכניסת לבדך זה לשלום. //  
 דקש לזאת אומר ורעיא שהולכת מעכרך זה לשלום.  
 יבא שלום אומר ועדה אנה לתוך יי אלהי שהולכת  
 לשלום. וכאם שהולכת לשלום כן תולבט לשלום. //  
 והמחבט לשלום ותל. לנ. מבק ל. אנה ואונב בדרך  
 זכר. כלתפלה הדרך כאשר כתבתי. מיין קיי ככל //  
 הלבבות ודינו עד באי שומע תפלה וזו היא תפלה //  
 הדרך: ב. הבנת למה את גרנו אומר ירוב  
 יי אלהינו שהאלת ברכה ברכה בכר. יזה. //  
 התחיל למוד אומר בדרך האלת ברכה בכר. //  
 הזה. מעד ואלת בדרך הרי זו תפלה אנה שאין  
 הברכה מכלה אלה בדבר הפטמו. יען העין:

**זהר**  
 ה"ה הא אוקמוה לית טכבא  
 דלעילא שכי. א על תלה  
 דאקטע. ואי תימא. אידאל הך  
 אקטענון. אלא כושא טאל //  
 עניינו והא אקטעה וחאפנט לא  
 הו. עד דאקטע כל החוץ פועל  
 ופלק למשכא. ובקדמיה מבדקן  
 להו למחל. ולתת מעין חתא //  
 כושא. ולתת אהדקן ומבדקן //  
 נח. לשכא. אשתבחו ישיאל  
 עתבסאן בקדמיה. ובפועל ולא

# ברכות סימן י"א

קליק כסין מוכלא . תענהא ארעא . קליק בעניינא . אלא בגין דברכותא לא עכיית בעניינא כיון דקליק  
דכסבא . סמירא אחרא שריא עליב ויכל לא נקא בגין כך טמין סופרא ופדייקא וסלקא עליה מענינא והא  
אוקמעה לא תעבד :

סיעת

הנכנס למרחץ אומר ית'יא שהבטנ' לגלם וכו' א"כ גלום ותב' לב'
מהאמר הזה וכיוצא בו לעתיד לבא. א"כ בגלם אומר מנודה א"כ לטנך י"א אלהי
שחלתיך מהאמר הזה: ה' הבטנ' להקיד' דס אומר ית'יא איהא עמך זה
ב' לה' איהא כי כופא חנם איהא. ולאחר שהקידן יאמר בכרך כופא חנ'ס:
ה' לעל' איהא רגל למע' כל מעה דעביד דחמנא לעב':

רל"ג: שכל כוונותיו יהיו לששון וכו' סיעת

א"כ. אם אי אפשר לו לומר בלג אע"ה הכהר'ס יישן ובלבד אלא יאריך בה
שאסור ליי'ן ביום יתר תשי'ת השמש שהוא שיה'ן שאמ' יואף בזה הענינ' לא
יהא כוננו לה' א"כ להחזיק גופו לעבודת הא"ת. וכן בכל מה ו
איהנה בעלם הזה לא יכוין להנאתו אלא לעבודת הצורא יתבדך בדכתיב בכל
דרכך דערו ואמנ' חכמים. כלמעטך יהיו לשם שמים אפילו דברים של הארת
כגון האכילה והשתיה וההלכה והשי'בה והקיי'ת והתאמ'ש והשי'חה וכל כרכי' ו

הרב זלחה"ל
בכל דרכך דהיינו הדרכ' הפלו'ה
שהיא המצוה דעשו. שיהיה לעשה
והוא ישר אדמוכך שם האורחות שאינם נהגות
כשנן ארבות עק' ל'נות עליון א"ת. ואף שצ"ה
להיות האכילה והשתיה לשם שמים כ"על כרחו
אל אדם הנה יתפך בהנאתו. הוא יתבדך י"א
אומר ויה'ן בלבך היאך תעשה אותו לאמ'ה:

גופך יהיו כלם לעבודת צוראך או
לדבר הגורם עבודתו אפילו היה
צמא ורעב אם אכל ושתה להנאת
גופו אינו משעב'ת אלא יתכוין שיאכל
כדי חי'ונו כדי לעבוד את צוראו וכן
אפילו שיצ'ב בסוד יאכ'ס ולעמנד "

במקום צדיקים וליך בעצ'ת המ'מנים אם עשה להנאת עצמו להשלים חפצו
אינו משעב'ת אלא עשה לש'ש. וכן באכילה אין צריך לומר שבזמן שיכול לעסוק
בתורה ובמצוה לא יתק'ה בשעה לענג עצמו אלא אפילו בזמן שהוא יגע
וצריך ליי'ן כדי לנות מע'עברו אם עשה להנאת גופו אינו משעב'ת אלא יתכוין
להנאת א"ת לעצמו ולגופו ומנוחה לצורך הצרי'ה אלא תמכף דעברו בתורה
מחמת' מנע'ת הא"ת. וכן בהשתיה אפילו בשעה האמורה בתורה אם עשה
להשלים חי'ונו או להנאת גופו הדי' זה מעונה ואפילו אם נתב'ן כדי שיהיו לו
בט'ם שיאמ'שו אותו ויתלאו מקדמו אינו משעב'ת אלא יתכוין שיהיו לו בט'ם

לעבודת בראו או שנתבון לקיים מצוות שונה כאדם הפורע חובר  
וכן בציחה אעילו למפד דברי חכמה אביך שתחיה כעבד לעבודת  
הכבוד או לדבר המביא לעבודתו כללו של דבר חייב אדם לשום  
עצו ולבו על דרכיו ולשקול כל מעשיו במאזני שכלו וכאשר נאלץ לדבר  
שיביא לעבודת הכבוד יהעלה יעשהו ואם לאו ~~לא יעשהו~~ אנהגין  
שכד את בוראו המעיד:

# הלכות תפלת המנחה

הל"ב: דברים האסורים לעשות בשעת  
המנחה: ובו ג' סעיפים:

## זוהר חיי אדם קל"ב

**והא דחי** כלותא דמנחה אהקין ליה יחוק ודאי כמה אהקין אבהים כלותא  
לכפא לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה וכן יחמק אהקין כלותא  
דמנחה לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה ועל דא כלותא דמנחה מעב גמני אמנשא לנחמא  
פדרגו למטר מערב דהא עד לא נאה אמנשא לצד מערב אקדי יום מצפרא עז ההוא זמנא  
דכריב חסד אל כל היום ואי כימא עד חשכה תא אמנע דכריב אוי נא לנו כי פנה  
היום כי ימנו כלל ערב כי פנה היום לקבל כלותא לכפרא דכריב חסד אלכל היום דהא  
כדין אמנשא איהו למטר מנחה כיין דנאה אמנשא ונחמא לסכור מערב הא כדין איהו זמן  
כלותא דמנחה וכבר פנה היום ואהו כלל ערב ואהער דינא קשיא בעלמא ופנה היום דאיהו  
דרגא דחסד ונמו כלל ערב דאינון דרגא דדינא קשיא וכדין אהתכב כי מקדשא ואהקין  
הילא ועל דא קריבן דהא בר נש זהיר בלילא דמנחה דאיהו זמנא דדינא קשיא אכ"א  
בעלמא:

**ה"ג** כד אמריב כי מקדשא כשעתא דאמקד זמן מנחה הוה ועל דא כריב או לנו כי פנה היום  
כי ימנו כלל ערב אמאן כלל ערב אינון מקדשין דלמא ורגזי דדיין דזמנין  
כחוי שפרא ועל דא קריבן דכריב בר נש לכונא דעביה בלילא דמנחה בכלהו אלוהי טע

# מנחה: סימן רל"ב

בר נש לכונן דשנה ובהא כלמח יתד תכלה בגין דדינא עריית טעמא ועלמא זמן פלגא דתעמח  
אמך תקין לה והא מקדשה: גם בשמחה בא ק' לו"ב:

## הרב זלמה כונן ק' פ"ב

### למה לא יש ק'ש במנחה ולא נפלה א פים בערבית:

**דל"ב** תפלה אחרית אז הזווג הוא פנים בפנים ואמעם יאנו נפלה אפים וק'ש אך פוד ק'ש זו הוא " לייחד א"ו ייחד תעלה כדי שיבייחדו ת"ת ותלכות כבוד פנים בפנים ואמעם כמעשה אז הזווג " הוא אהרן ואמעם נכר ידעב כ"היום והל"ה הם כ"ד אשיר וטל"ס לארכעזמענס כי היום נחלק לשני חצאין וכן הל"ב ואמעם אין מעמלם אנה כ"כבר ידעת כי אהרן ה"ה היום אז תעמיד בת הגבורה אל יחך והנה הזווג של היום בשחרית אז עמקו כח העומין שנתנו אל ה"ת ותעלות תי"חוד ק'ש ד"א"ו וכבר חולדו והזכ"א הנמשך טעמפת העומין השם וכבר עמק אך להיות אהיה ייחוד עלום ותעלה " עד שהעל אל הזווג פנים בפנים אם כן כמו גדול והוא תפתיק אל זווג העמח לפי שאינו יך אהרן באהרן ולכן אין בוכך אל ק'ש אחרית ואמעם פוד אהרן באהרן זה של העמח הוא הוא תעלה עד תמא ואינו " כשאר הזוגים אל אהרן באהרן ולכן כרף הוא אל נפלה אפים ואמעם כשהעלות שלה טעם של כל איעור קומתו טעם יך אהרן באהרן אך בשבית הוא אהרן באהרן תת"הו אלנו לבד ולכן אין כרף לעלה אפים בערבית כי אהרן אהיה שלה עד לעלה העומין שלו עד א"ו אם כן אין תעלה בעלית מן של הנמשך אך כמעשה אשלה טעמו עד א"ו יך אהרן באהרן היא כריכה אל מן מעשיות הכדיק ולכן גדולה כחה של הפלת המנחה שלא יא שום זמן בשלם אהיה היא אהרן באהרן ואע"ה שיש יך כמעשה וזהו הפוד אל טעמה אלהו אל טעלה העמח והכן פוד זה יע כי כבר " ע"אית לך כ"י א באלהו פוד נדב ואביהו והם מצד ק"ן אהרן פוד העש הנקרא תלכות והם פוד העין אלכ ולכן זכה אלהו כל כך אחרי טעמכברו כו נדב ואביהו וק'ש אהמנו טעמים לנעם ארס כשבואר " כמעמנו ולכן תלה הה נקרא פנחס וא"כ נקרא אלהו כי אלהו בגימ' ב"ן אהרן פוד הו"ה דעילי ה"ן " אשלה בגימ' א"ה"ו והנה אם זה הוא פוד המן דתעלות כבודע ולכן אלהו העלה מן אלנו ועשה כהעלה העמח כי אז היה בריכה לז' פ"ל ולפי שכבר העמך כי תכחות נכ"ס עד כען בית המקדש יתעורר היתה העלבת עם ה"ת אהרן באהרן כבוד ת"הו לבד לכן היה כבודית אל הקליות בימים ההם וכן עכל המעשם אהרן ח"ו ידאל טכ"ד ל"ו ולכן בימי אהרן ט"ב והנה הסיבות את לשם אהרן פ"לס הוא קוד העלבות

# מנחה סימן רל"ב

בזהר שיעור ע" טיבורא דלכא לבד אמור אמור ולכן נמנה להם עיתותו כי הנכדו הקלטה ולכן על ידי תפלה אלהו ותעבורתו כ"ג אז חשבה אב חמלכות המודכה למעלה עד רשא ד"א ולא על חלב לבד כ"ג ואין להאריך יותר בזה. ומחזק לענין כי הנה ק"ש על פי אמתתה כזמן משה היום ואולי נכ"ז ענין הוא י מעשלת היום ועמתיק ק"ש דשחיה אל המעשה מן בערכיה שהיא מעלה ל"ה אז צריך ייחוד ק"ש כי כבר כלב ועמתיק ק"ש דשחיה דשחיה ועמתיק ואז צריך ייחוד מעשה לחזק אמור באמור דעכ"ה ולכן אנו אומרים ק"ש אין לפי זוגם שיהי אנוניק אמור באמור ועד החזה לבד כ"ג לכן אין צורך אל עולם אפי"ס עתה :

## ויקרא

מק הוא לידו מענה לעשו אמין. רכז לבאר כאן מציאת המעשה מה היא והנה ככ"ג זורה הכונה דף ק"ש ד"ש שלמעלה דשחיה נחמה כד"ה ר"ז כשער ימנא וק"ג כשער שמאלא. ואותם שהם ק"ג כשער שמאלא הם כמנין מענה כי הם מעשוריים אמר ח"ה היום כנודע כי אז שמאל של ימין אהרן ולכן תקראת תפלת המעשה ג"ס דע כי סוד הדין כלם משוד מעשור ואותיות ק"ג על מענה הם מן של מעשור ג"ס נודע כי כל אלו ה מעשה נכודים הם מוריס להקפץ בחינתם שאם מקור כל דינין וההכשרים כשאר עשוק ואם איש כחור וכ"י ואל"כ מעשור שמאלא הוא סוד אור ה"ה כנודע והוא אהר"ה מ"ה על מענה. הרי ידעתי איך המעשה מערה על הדין של הגבורה שהם ק"ג כמנין מענה והנה כבר הודעתך כי מענה אז הזוג " כול אמור באמור כשיעור קומענו מענה וזה הענין לא היה רק כמנין שלה ולזה כווננו ר"ל באמורים. אלה המעשה זוש"ה. ואל תחלה זה בית שלמים כי אם כמנין שלה היה ג"ס הזוג על דרך ח"ה לשלה והוא מענה " כי היא מענה ר"ל פניו כי סוד המעשה של ה"ז שהוא הגבורה של ז"א תקראת מענה מענה ר"ל ו"ס י"א " מענה כי טו"ב כי הוא עמתיק מן הא"ו עלמית דמחזר הקרא טו"ב וכן כלם " שלמענה. ואמנם סוד " מענה זו אדם הגבורות יחזרו לעמיד לבא בעצרת האל לאותיות נחמה. ומחזר אל הפסוק כי הלא " כ"אדנו כי המעשה הם ק"ג שלמענה של הגבורות יד שמאל וזהו ויקח מן הדם כידו מענה. ולא אתר כידו רק כידו שהוא הגבורה ידו אחת אשר הלא סוד המענה ולפי ששני עמתיק מן הגבורה לכן טק לנו חלקו מעש ואמנם עשו חרשע רענו לו כי ג"ס הוא א"ס ידעה. וכל ליתק מכל ה"ש שלמענה על ידי קמנוגו כעמתיק והרבים והוא אמתת אה"ה. י"ג ר"ב כלמער כל המ"ש הם של. :

## מורה

ז"ה קמנוגו ע"ה אלה לגלת אחת מצות שהוא עת מענה גדולה א"כ"ו עכ"כ היה נזהר מע"ה : היה נזהר דבר גמולא להאליט אכ"ה אכ"ה קודם תפלת המענה ולפניו היה מעשור עד אחר שקיעת " חמשה באר לא היו בידו מענה לפיכך חשבו והיה מעלה לטק מעמן ומכאן מעשה עד ש"לם אכ"ה שכ"ה ואל"כ היה מעשור מענה והיה אמר איך העלל ל"ה בעלה ואל לידו מענה כ"ו ולא ק"מתיקה ואיך אש"ה על להפלה :

ל"ה ק"ש  
ל"ה ק"ש  
ל"ה ק"ש  
מורה

# מנחה סימן רלב

**מודה** זל"ה במנחה היה ענין תפלין דרבינו רמב"ם וא"ה עשה תפלין  
 ד"א אצבעים על אצבעים כמנהג אמתאי רבא והיה  
 ענינם במנחה והיה אומר אלנו התפלין הם שלם מתקום אתה הסכר  
 כי חזק כד"א ופ"ה כי משאין לד"א אתהם מענינים יחד ועצבים תפלין  
 אחד ולכן הם אצבעים על אצבעים ככך אבא ואימא :

**הרב** ד' ח"ס זל"ה במנחה היה ענין תפלין ד"ה והיה אומר  
 מאיזה אדם החכמה על תפלין ד"א ואם הוא ע"ל היה עונה  
 אמר ומנחה תפלין ד"ה :

**אע"פ** אעקר הצוקה היא בשחיתת באשר כענין בו כי דוד ד"ה עם כל זה היה עומד זל"ה נכון  
 צדקה שלמה פרושות גם כן במנחה :

**גם** היה נזכר מאד שלא להפיל מנחה אלא עם שקטת החמה וגם היה נזהר מאד אצלנו אם היה אחר  
 שקטת החמה ואצלנו אם היה עובד שבת עם כל זה לא היה ענית לאומרה שקול עם אלא בלחץ וא"ה

היו חוזרים אותה בקולות גמ' היה נזהר שלא לאומרה אלא בטוב ויתפלין :  
 באשר יואם כי ה"ך כ"ך ל"ס גמ' כן ואמרו נכדך יה מעטת ועד שלום יול' כו"ן בפסוק עות' א"ה  
 י' ד' באם ח"ך שאלה כמעט שבע עמנה דאלהים בחילוי וידין השלה " תמיד אלהים עשו  
 נאמר ח"ך והוא אבוד וכ"ה אלהים והנה שבע פעמים ח"ך כמעט ח"ך וכמעט עש"ב כ"ה אלוך ד"ה  
**ד"ה** כי כל ח"ך ש"ח ח"ך הטעם טעמו טעלת אל ח"ך הטעם ח"ך לרמוז אותה אז בסוד ח"ך טעם " :  
 דמשמעטם טעמתה אפי"ה דלית לה עינין וזה מדבר בפחיתת ח"ך אצ"ל לא נזכרו בתורה  
 וע"ה כי אם בל"ה דכ"ה ועי"נ לאה רבותי וכח"ל לא נזכרו אלא יפת מראה ולכן בקד"א שבע  
 דשחיתת כבר רמזנו אותה כפסוק ראשון כ"ה בק"ז אצ"ך ל"ס שניו ב"דו הימנית בסוד טעמתה ויג' :  
 והנה עתה בתפלה המנחה אצ"ך גמ' כן לרמוז אל ח"ך ולכן אצ"ך לומר כל המנחה עינין סגודים  
 העא"ה חסוד טעמו דע"ה אפי"ה כמזכר :

**גם** אחרי תפלת המנחה כ"ך לומר עלינו לטוב ועל כן נקוה לך ויחליץ התפלין א"ה כמזכר  
 בתפלה אחרית ויכוין גם כן ב"ה ככתוב לאם אחר על כן נקוה לך ויג' :

מנחה : ואם האמר לומר לא  
 עשה תפלין יד"ה אצבעים  
 על אצבעים ויהיו כשרי ו'  
 הפירות בל"ה תפלין ד"א  
 ונ"ל כי כיון דתפלין ד"ה הם  
 בתפלין ד"ה יתא' ול"ה ד"ה א'  
 אצבעים בק"ה ול"ה מוד"ה י'  
 ועוד שמתפלין לאבא בתוך ו'  
 תפלין ד"ה יתא' ולא תפלין ד"ה י'  
 עת"ך ד"ה א' ויעוד כי הכונה  
 תפלין ד"ה יתא' ולא תפלין ד"ה י'  
 פראת עק"ה ח"ך הזוהר וכאן ד"ה  
 רכ"ז

מנחה  
 ענין  
 כ"ה  
 כונת  
 הרה  
 עמ'  
 כונת  
 רכ"ז

# מנחה סימן רלב

סעיף

א. אם השעה דמוקה יתעללו בלחש ואח"כ יאמר שלח בצדק מען ומנחה  
 וישנו קדושה ומעיים האל הקדוש אם אין שהות ביום לגמור ית כריכה:  
 ב. לא יאב אדם להסתפר סמך למנחה עד שיתעלל. ולא יכנס במרחץ "  
 ולא לבדוקי ולא לדין ולא לאכול אפילו מעודה קטנה סמוך למנחה גדולה  
 ואם התחיל בחד תכלתו אינו מעפיק אע"פ שהתחיל באיסור. והוא שיהא שהות  
 ביום להתעלל אחר שיגמור מעודה או מלאכתו אבל אם אין שהות להתעלל אחר כך  
 כדרך להפסיק מעיד ומאיתנה התחלה הפעולה משעה שמועד של ספרים על  
 ברכיו. והתחלה מרחץ מעשי פשוט לבואו העליון. והתחלה בורסקי. משקי שור כגד "  
 בין בכתיו כדרך הצרכים. והתחלה דין אם היו עסקים בו מעתה תחלו בעל  
 דיין לנטון. ואם לא היו עסקים או מעשי תעשהו הדינים. ולדין מעשי אצו "  
 העשה לדון. והתחלה אכילה מעיטול. דיו: ב. והא דאמר לאכול מעודה  
 קטנה היינו כשקובע לסעד אבל למעט דהיינו אכילה פירוק מעותרי  
 והוא הדין לאכול פה כשיצה כדרך אדם אוכל בלא קבע מעותרי:

## רלב: זמן העלית המנחה: ובו ב' סעיפים

א. מי שהתעלל תלת המנחה מאחר שאשעיה ומנחה ולמעלה יאב.  
 ושקד זמנה מ"ט אע"פ ומנחה ולמעלה עד הלילה לרבנן. ול רבי יהודה "  
 עד פלג המנחה שהוא עד סוף י"א אע"פ חסר רביע ואסיקנא דעבד כמר "  
 עבד. ודעבד כמר עבד. והוא שיעשה לשלם כחד מעיהו. ואם שעה כרבנן "  
 ומתעלל מנחה עד הלילה צוב אינו יכול להתעלל עב"ת מעלג המנחה "  
 ולמעלה. ואם עשה כ"י יהודה ומתעלל עב"ת מעלג המנחה ולמעלה כדרך  
 לזהר שלא יתעלל מנחה באותה שעה. ועב"ת אנוהגו להתעלל תלת המנחה  
 עד הלילה אין להתעלל תלת עב"ת קודם שקיעת החמה. ואם ציעבד התעלל  
 תלת עב"ת מעלג המנחה ולמעלה יאב. ובשעת הדחק יכול להתעלל תלת  
 עב"ת מעלג המנחה ולמעלה: ב. אם יש לו מעים צריך לטול דיו כדי "  
 להתעלל אע"פ אינו יודע אם לבלוך ולא יברך. ואם אין לו מעים מעומען  
 אינו צריך לטול:

סעיף  
 מקום  
 שצ"ל  
 אם הענין

כ"י  
 והוא הדין  
 היינו

רלב



ר"ל: "הרוצה להתפלל מנחה גדולה ומוחה קטנה וכו' ב' סעיפים:

הרוצה להתפלל מנחה גדולה ומנחה קטנה אין ראוי להתפלל בשבת אלא הגדולה ואם יתפלל הגדולה חובה לא יתפלל הקטנה כי אם האות אבל אין ראוי להתפלל קטנה אלא אם כן מביד בעצמו שהוא זהיר וזכיר ואמניד בדעתו לכוון בתפלתו מראש ועד סוף בלא היסט הדעת אבל אם אינו מעביר בה יפה קרינן בה למה ל' רוב זמנים: ב' אם אכת ולא התפלל מנחה שמתפלל ערבית אהיה אומנר אצרי קודם תפלה אהיה האלמנן לתפלה המנחה:

# הלכות קריאת שמע ותפלה

של ערבית

ר"ל: זמן קריאת שמע של ערבית וכו' סעיפים:

זמן ק"ש בלילה יעשה כזאת עלאה ככבים קטנים ואם הוא יום קמעטן יעשה עד שיאא חספך מעלנו ואם קראה קודם לכן חוצר וקודא אוקי בלא ברכות ואם האצור תקדים לקראת ק"ש מעשה יום יקרא שניה קריאת שמע וברכות ויתפלל שניהם וכשיגיע זמן קורא קריאת שמע בלא ברכות אסור להתחיל לאכול תכא שעה מעוק לזמן ק"ש של ערבית ואם התחיל לאכול אחר שהגיע זמנה מעסיק וקורא ק"ש בלא ברכותיה וגומע מעדתי ואח"כ קורא אותה בברכותיה ומתפלל:

*זמנים: תאכילה עד אעלה שמעוד השחר ולמע אשתי עד תאכילת כז' להחיק האדם מן העבירה: והיחבס סתם מן העשיה: ונלמד כי אחר חז' הלילה יתחיל לילה לעבור במעום רחל וקחו עבירה כי סוד וישבד עלאה אבל כחון יאמר יאמר עד אעלה שמעוד השחר היא שאנה לה דין אשכח לזכור חל לכן יקרא פשיש' אבל יותר טוב היה שאחזות אהיה למה צמקונה ולא אחר חזרה אהיה בתקופת חל: וברך דג' כ כעש ש' ארך:*

עוד בזאת הככבים ומנחה על חז' הלילה ואם עבד ואחר קראת על שלא עלה שמע השחר יאא ידי חובתו: ד' הקורא ק"ש של ערבית אחר אעלה שמעוד השחר קודם הן החמה לא יאא יח' אלא היה אכוס

# ערבית סימן ר"ל

כגון אכור חנו חולה וכיוצא בהן. ואנוס שקרא אז לא יאמר האכור כי כיון שעלה עמנו הצחר חינו זמן אכירה :

## ר"ל ברכות ק"ש של ערבית : ובו ד' סעיפים :

**א** בערב מעריך אהים לפני ק"ש ואהים לאחריה : **ב** אין למפר בין גולה דערבית לתלה ואף הנהגים לומר י"ח פסוקים וידאו שנינו אין להפסיק בין ידאו שנינו לתלה ותהו ומה שמכריז א"ך ראש חדש בין קדיש לתלה : ערבית לא הוי הפסק כיון שהוא כורך תלה וכן יכול לומר ברכו להוציא חצו של אהשע ולא הוי הפסק : **ג** משא צבור שקראו ק"ש ודוכים לעמוד בתלה תפלו עמיהם ואח"כ יקרא ק"ש עם ברכותיה : **ד** אחד אומר את עמנו יצאנו ממצרים אחר ברכת עמנו ולא יענה אחר אחר ברכת העולה בכבודו : **מח** : אהם ה"ח אנוכי לעלה וידאו שנינו וגם ברכת המשך צבדו אין נהגים לאומר וכן לא מכרו בספרים ולכן אין לאומרנו אפילו בטקום אחרים אהו :

## דוהר חמי אהדיף קל"ב

**יעקב** אהקין אלוה דערבית דהא אהו אהקין לה זמן לה כל מה לאמריך ודאי ואו אהקין לה :

ואו אהטת חן ואו דלת לה נהיא מעדמה כלל וכגון כך תלה שתיב בות דהא אהגולה כאלוה דיומא כגון לאתהוא והשתא לו ומה אהו ואוקימנא לה דהא לא אהגליא נהוא דיעמא דיגהיר לה ואה :

למא כשוכא עד אמא דפלות לניא דאשתעשע ק"ש עם בדיקא בגנתא :

דשן וכדין אהו זמא לאשתעשע כד נא באוריקא כשה דאיתער . האחמי דוד אהא אהב אלן תלה זמנן דלוהי דכתיב ערב וטקד וכהרסיא הא תלה ואהו לא אלי אלה תרי זמניהו דכתיב אהיה ואהנה ולא יתיר דהא אלוהא דאמא :

ולא אלוה דעמיה וכגון כך אהיה ואהנה ייקא . בצפרא דאהו אענה דאמר מן לה באהיה . ובתענה דהא אענה דדיקא קדיש יבשא קמיה ועין כך אהנה . ולמד כד אהפליג לניא הוה קיס טהירן ותשבחן :

כדקא אהו דכתיב וצלה אה עת . ומה אהער . קיס ק"ש ואמל . אהל הוא כרנפ כדתיב עד נכריה דהו זמל .

אמתי .  
לשונות באהו  
היינו ערב  
ובאין כהנה  
כאפריא ועי  
כמה ק"ש  
אמר

# ערבית סימן רלו

אמר רבי שמעון ה"ת תעלה כנגד המידות הקדושים רבין דאנשי כנענה הגדולה כגון דאשתכח תרי  
 דבתיב את הכבש האחד תעלה בפקד ואת הכבש השני תעלה בין הערבים ואיכון תהקדשין בהי זמני  
 דיומא דקרבן זמנן לבלתי אמר הווא גבילא הא בקדשתי אפתי הקדושים להני כלותי אמתי איהו רשות ולא  
 שקרא בהי זמני ר"ש הא אמר אכל הא חזי הני תרי זמני דתרי כלותי לאו אימון אלא להברא ליעקב  
 בערביה כיון דאשתכדו לא ברא חסן לא כריכין יתיר דכיון דאשתכח אשת בין תרין דיומין ואשתכח פתח  
 לא אשתכח יתיר ועלך אמן טעין לאשתכח תרין דיומין כגון דאשתכח ביניהו כיון דאיהי כיעיבו  
 גופא ואשתכח מלייהו בלתיזו לא לאשתכח ובגין כך יעקב משמש כמנוס קבנין ימאי כמנוס כלא ואיהי  
 עבדים לעולם ה"ל ובלא איהו דזא לידע טעין אהי רבי אבא וההיא יודא ונפקין דיני אמר רבי אשא  
 עד זמנא דין לא קאשתכח בעלה לא כד השתא זבאה חולק דזכר טא למאשתכח לה : ובפירוש יתיר ק"ג :

ומה דאשתכח איהו רשות ולא שקרא בהי זמני ר"ש הא אמר אכל הא חזי הני תרי זמני דתרי כלותי לאו אימון אלא להברא ליעקב בערביה כיון דאשתכדו לא ברא חסן לא כריכין יתיר דכיון דאשתכח אשת בין תרין דיומין ואשתכח פתח לא אשתכח יתיר ועלך אמן טעין לאשתכח תרין דיומין כגון דאשתכח ביניהו כיון דאיהי כיעיבו גופא ואשתכח מלייהו בלתיזו לא לאשתכח ובגין כך יעקב משמש כמנוס קבנין ימאי כמנוס כלא ואיהי עבדים לעולם ה"ל ובלא איהו דזא לידע טעין אהי רבי אבא וההיא יודא ונפקין דיני אמר רבי אשא עד זמנא דין לא קאשתכח בעלה לא כד השתא זבאה חולק דזכר טא למאשתכח לה : ובפירוש יתיר ק"ג :

## דורב זלחה

**דורב** כי מן חסד דזא שהוא זכור יתן נענץ כל קני יתן ולאה טהם חכמה חסד כח ונזרוע  
 אמר רבי אבהו זכור טא תלמידין שמו נענץ כל קני אמר רבי אבהו יומן קו אמר רבי דזא עד חסד  
 אלג נענץ כל קו אמר רבי יודע כי בלתי הוא זנוג זנוג זנוג עם לאה ז"מ ויהי בפקד ויהי לאה ז"מ  
 וזנוג יעקב עם חל אינו אלא ביום בתעלה אחריה ולכן תעלה אחריה הוא כענין חסד אמר רבי אבהו  
 וכתעלה חזונה היא בביד שמתאלה תחת לאה ועל ידי שיהי תעלה אלג של אחריה דענחה היא טענה  
 לאה בין את דכושן דחלמא כי כבד הזנוג מעובן ולכן  
 תעלה שכינה זכור כי כבד הזנוג מעובן וק"ש אל שכינה  
 נענץ הזנוג ונלמד ח"ס כ"על י"ד ק"ש דשכינה נענץ  
 הזנוג ולא שק"ש נענץ כי אין זנוג עם הענינה והנה  
 אחר הגלגל והחכמן נענץ תעלה שכינה חובה והטעם  
 כי הדין מעבדים כזא י"ל לאה כלה דינן כנודע כי כחל אעפ"י אי שבה ה גבורות עבד היא שמעדת עד  
 ה"ל דזא אפתי חסדים מעלם ולכן הגבורות שבה מעטתקות קצת כי ז"מ דינן דעק נייחין כבי אלא אך לאה  
 היא עד החזה שכולהם חסדים פתוחים וכדן ז"ל להזנוג עשה לעבד דינן שבה כגו באדנא כי הזנוג הם  
 חסדים וכאם מעבדלא לבמה ה גבורן דנוקטא ולכן אחר החכמן נענץ חובה כי י"ד דינן רביס וכרי כים  
 אנו לזנוג עם ז"ל לתורה וזה שכינה חובה הוא פוד טע"ש ר"ש לההוא גברא דאיהו למעבדה פוד תעלה שכינה  
 דאשתכח אשת בין דיומין טע"ש :

ס  
 ק"ג  
 ר"ב  
 בארץ

אשת : ה"ל אשת פכדית דה יחזע ויבן נענץ  
 חסד קודם החכמן ואחר החכמן ובה עם כלזה  
 להיות לאה עלמא דאשתכח תקדמת רשות ולא חובה  
 ולכן אין לחזור ליל לאשתכח עלה ויבא כענין אשת  
 חרב זלחה דאלב העק ליעזום מעטתקות לילג  
 ולא תעזום חובה עלה ויבא ותי אשת חובה היינו  
 אלאה מעבדה לא יתא איהי כמעט חובה ולכן נענץ  
 חובה כפכרת דכן נענץ לא יתענה היה קודם כפכרת  
 כ"הואש ונענץ אלהה כ"י חזקת ככרי ד"ע עבד  
 קצתו חובה כדון נענץ לנכן יתא שיקטן :

# ערבית סימן ר"ל

## תקונים דף"ו

**תפלה:** עבירה חסרת תפלה אחרים חסרה. תפלה ערבית חסרה. דאיהו כחו דלילה טעמי טעמה.

וכן לא ליה לה קביעות כללה דחמסא וגלגל. אלא זמנן אשתמי תמן וזמנן לא אשתמי. ופאה איהו ומן דלגנא כה כון יעקב דאשתמי ביה ויפגע בספרים וילך אס עמיה. כי בא השמש עב דאיהו " כעלה וטיר לה וכת תמן טעמה: תתמן ואילך קטעיה תנכה: אבל בשבת איהי שופר היחיד דאיהי צדאשטא דכפלה ולא כגונא דלילה דהוק יחידת דרצופא דילה. ההד איכה יאכה כדה ייעקב בגין דקריב לה " לטעלה פתגיא דלילה נדא. עבדי לה חובה וכד אהא שמשא כחמית דאשתמי ביה כי אשת ומנן (אלהים) חמט ביה נדחה לו השמש יעממן ואילך קאד לה שובה דאיהו קאד דפולן דיד קשיד לה טעיה דלא תמון סוכר לעמין. שמשא דאשתאל קאד לה בפולן דיד דאינון בדרושא פתגאל. שמשא דאיהו דימטא סני לה כתרע על דאיהו כפלין דכישא. ופאה כיומא דאיהי קאירא עם טעלה אשתמי טה יאחרונג ואז א יאשתונג יאכל כלילא דאיהי גלגל דאיהי בדר טעמיה ואיהי חסרת טעמי טעמה אשתמי טה אל תקודע להוטי. וכין לא אמר דוד אס אהן אשת לטעמי וגו' עד אמלא מקום (לילה):

## ספר לבנת אפיב

סל"ה  
דף ס"ג ב  
טורף:

**במדדשי** הטעם לכאורה פ' טה שאמרי ציד יעקב ודקד וכה"ס אשתמי שמשא אג' דאדכר טב זמנן הוא לא עבדי אלא כרין דכרס אשתמי ואשתמי בבקד דחמסא אל סג ביה זיחה כערב דדינא תיא כעו ואשתמי יתרתא דהא כעשו כרס כישחק לשון. אמלא טעמי סג. טיהר ונדאה טעמי דען אשתמי ענאין דאשתמי לעלא סג להו אפ' כשמשא דדינא קאירא טעמי כשיחה " דהא זכאין אינון אבל אמן או דוד דכשי תאשה על עמן אנדיה טעמי ואשתמי וכין וישמשא קול. נחבל לפימה שבוז איהו:

**עוד** קמיה ל' כיון דדוד תיקן תמא דרכות דכרס נאם הגבר הוקס על' אס כן שמשא וטאליס וטאליס חסרת אשתמי ואשתמי כרס. תי. כלתה ולא יתיר כדשמשא כדדרס הטעם. ואשתמי דמאליס להו טעמי תרתימא כחו אמר שמשא דליכא ית' כפולת אלא אכרכות. והנכון טעמי דאין נוסח תפלה דזמנן התקדש כגוסה אלכו ואין כרין לומר תקע שאמר גדול השכון כרך יושלים. וכדככר השבת זיהי שמשא על גולגלעלי כפי עמן זמנו טאליס להו כעמן כלי לעדע חוקד:

## זוהר כדומהדף ק"ט

**פתח** כ' יופי ואמר הא טעמי דאלתא דעככר חובה. חובה איהי נדאי בגין דק' דעככר " חובה. וק' איהי חסא כלילא טעמי דאשתמי ויעיד לילא אשתמי כישמשא. ומעיד יעמא אשתמי כלילא (ואשתמי יחידה חסא) ומן דאשתמי חסרת בגין אמרין ועדין דמאכל כלילא, והא חוקימנא:

עמס  
דף רכ"ג

**בין** דאלתא איהי כללה ההד איהי מלכמן כללה אמר וגו'. אשתמי. הכא איהי. ופאוריתא דככרס " אשתמי

# עובדיה סימן רל"ו

אחרי שגלה הגב תקום אהרן ובגין דאיהי התקריאת תקום בעלמא דין ארומכ כה ויפגע בתקום וילן  
עם • ובגין לא איהי אחרי משי יתגב במדבר מלן אומחיס דהורכשו בפע טאמנו ולאן עם מינון דקבען  
לה חובה עמחון בלא חסן דלה • ובכל שעתא דבד נש מכלי • ק"ה אקדים ונאמר לה • וזא דמלה והאיש  
משאקלה לה ולית איש אלא ק"ה ההד"הי איש עלמחה • ויהי • הוא נאם כלה לדבכ והנה דבקה • וזאת  
בגין נימא כב"ק חסו :

## בכל

זוהא כדן לסדוכי דרונג לתלבא ביא דמאכונתא • אי איהי ברשו בעלה כדן תפסקת  
בגין מעסא אבת ובאש חדש ומעסא דכל • ומתן עבין דאיהו כנעת היחיד דלה • ונעמלא ״  
דא מעמלא איהו בעלה דהאי רשות • ונקב דתקן כלנהא דעובדי איהי דדגא דלה עמלא דאמאכונתא  
בגין לא אוקמה מאר • מעמחון תלבא עבדי רשות • דא"עג דגלגלה דומה ללה דלמין תמן סמאל ונחש  
וכל מעמחון דאכלומין דלה • ועכ"מא נקתה בגלגלה עם יארן • איהי • כדא דבעלה אשתכחתי • הה"ד  
אב"ה הוא אהרן ובגין לא אהן ובגין לא דפגע בתקום ליה פגעא אלא פיוסא כגון אלתעג  
כי פ"ם לה לא יזוז מענה • דק"ה איהו תקומנו של שלום • מאי שלום • דאשכנתא • דקדום שלום ״  
עלמא • לאש דעלמא כל"א העלמה • ומה סתב ביה • וילן עם • אשת"ם עמה לת"ת תמן בגלגלה עם ״  
אשכנתא • וא"ת"מא דישקב פ"ם לה אשת"ם בגין דאיהי • בכל לילא דאיהו גלגלה כדא בעלה אוקמה תפלת  
עבדיה רשות • ופירושא אחרינא איהו תמן לת"ת לבערן חומריים סקן וחומר :

כמות • דכ"ם אלו הם מרשא מהימנא • והנה כסוף כמות ופירושא אחרינא איהו תמן לת"ת לבערן ״  
חומריים סקן וחומר • והנה שמשית אומב אבות רעות מהימנא • לומר כי הפירוש האמיתי הוא מה  
שהוא אומר כאן ופירוש אחר הוא תמן לבהמות חמורים • עד כאן דברי האומב • ונל"ד אחרוק מעמג  
כשא מהימנא כמנו שהוא דחוק מעבור רעות מהימנא • והנה להרחיק הרע ז"ל"ה קבא זו דעבין  
הנה בתקום חמריים • כבב הגהה חמריים • שאין העבר סובל כי אדם כמנו משא עגור נאד בחייו  
כל אבן בנאמה ומדבר עם בזכ"מ קד"א • מאי שאמר כמה פירוש"ם על אהרן העגין יאמר  
לן שאר פירוש"ם הם תבן ועוד כי רביא מביענא עמנו כפירוש פנחס ק" דב"ב פ"ד ״  
רשות וחובה בתוספת ענין ולא • בגין שאמר לא כד ולא מעקבת מאתנו התיבוא אשמענה  
והנה נל"ד ש"יבד קדום לדכ"ם של רעות מהימנא • לומר דחוק מעבורה הפירוש"ם אצטרו ל"ב  
ומכ"דן ופירוש"ם על א"ן • איש פירושא אחרינא • והוא כי הנה חתני הרב ז"ל"ה כי הטם האבן ״  
אם יכ"ה לעשות זוג עם אשתו בגלות של מלך אכ"ד • ליתען עד אחר חכות שאז הוא זוג  
המלאכים • ושא"ם תל"ד • חמריים אכ"ד • ליתען עד • ל"ן עבת אחר אצ"ת שאז הזוג ה"יבד  
מעלה דישאל ורתן • איהו הזוג ה"יבד מעבורם • וזהו לא להזכ"א נשמעת כי זהו אבת וינפא

זמנה  
ענין כפירושית  
דף כ"ג

תחם  
דף ח"ב

כמות  
לזה סבב  
דף ק"א

# ערכיית סימן רלו

ואם בקיש בערך זווג יצאל ורמל אהוא מחזי לל צבת ואליך מעלמדי חכמים עם זווג אלאחר  
 חבור לל רמול דמלאכים מעם הארץ הרי יהי דומה בחמה להלמד חכס וכתבן אהבו ו  
 אל עם הארץ הקדא בעינא וגם מעלאכים נקראים בערך בבוד בהמות בהררי אלף ק'האשפע  
 השעלה בחמה בא אל הלמדי חכמים כבודע מן הזוהר יושון ופעם הכא אל עמי האכות ו  
 הוא היוקר גרוע דחיינו כמו פון לעבדא יומה אמתר חמדיים הוא כי סמושהעם הארץ הוא  
 חומר ונולם בלה כוחמה אל פודה כעעך זה גם כן הוא אכילתם דחיינו תבן בתל וחומר  
 מעבדכ רב לצאל דחיינו עם הארץ ותלמיד פכס כי לא ניהא בתורה כי אם לאוכל המון  
 והעם היו אוכים מן המעבדי דצאל וכן יהיה בעלם הכא כנז בזוהר וזהו היה המעבד  
 בין העם לצאל בקל עומד לעם הארץ ותלמיד חכס וזה הנלעג וכתב דף כ"א אחר ו  
 שבדרך הם חיות הקדש וברק רעה ב אמר יקל הוא תבן וחומר הוא חנה ונראהל דפיתרי  
 דאוכיכא הוא סולת נקיה וזהו מדכני תבן לאופים מעורים למיות הקדש חנה לעמים סולת  
 למאכילתה עהם באצלה ונעני בתקופת הנזכרים ונעמלא הכל כדור והוא כנגד פלגים  
 עומס דף דיעג ושייך בדרך רבא :

שנת  
 וכן כתב ברעף תהימא  
 טעם לא קרה דעם הארץ  
 הינו שבת רב ושאר  
 והן כעבוד ויחול לעבד  
 חכמים אלו וכן יאס

## זוהר

**זרי** אלוהא דעבדי דאקדי פולם דיעקב דעדה והנה מלאכי אלפים עליה וירדוים  
 בני אלן מלקין חובין וחתין זבנון תמתייהו ואלן מלקין זבנון וחתין חובין תמותיהו  
 ומעפילן לן בסנה קדשין דאינון תארי הדיסין בתלמודא דאורייתא עד דישמע קדש למורין  
 כדכרין דאנון אברהם יחק ועקב ההד שמעו הדים אה ריב ויך דאלתא ריב ו  
 דאורייתא והאי קדש דאלתא דעבדי עב עליה השחר דרפן געלאל אקמה עעלית השחר זד  
 דאלתא עבדי זמנה כל הנלה יאלא דמכמים עבדי גרר עב חכתי וכגן דא ויאבק איש עמו  
 עב עליה השחר ימאן אחר כלתא דעבדי דשיערה עד בקר דאברהם דאיה ארבע שעות ו  
 ויכס אברהם בפקר כדיר שעתא קדימא בסוף השחר דאיהו נאע יקב דתמן לעבא על אלן  
 השחר :

הכח ולה

# ערבית סימן רל"ו

## הרב זל"ה ליקומוסדף ק"ז ב

**מורה** זל"ה לא היה נוהג לומר שמעדים קודם ערבית טענו שאנו נוהגים רק היה מומר אולם  
העסקים הם צבאית עמנו וגו' : וכונת הפלג ערבית בארץ בא הפונק דף קל"ב :  
**כבר** נודע כי בערבית אז הוא זמן הדין המערב ולכן אז אינו זמן ליתן אדקה בתקנה :

**הנה** עמד הפלג ערבית אנו צריכים לדעת רחל טענו שאנחנו הפלג הישנה כי בכל זמננו  
אנחנו עמנו הפלג אל רחל אצריך לדעת אותה אז בסוד עליהם שפירא דלית לה עינין  
ולכן בערבית מאהקתיל לומר המעשים ערבים עד סיום הפלג הנה צריך לומר הכל בעיני פגורים  
מאותו הסוד טעמו : כעת בפרינו כהוב כונת האבינו בתוך ק"א אעל מעשה יונתה כהוב בתוך ערבית :  
**צריך** לומר אחר הפלג ערבית עלינו לשבח ועל כן טקנה לך וגו' ניכין בשאיה כנס כעכר  
בהפלת אחרית אס :

היונם אין נפלה אפיס בערבית נכהב בדף רל"א

## רל"ז: וכו' סע"א א

אין עליה כיבוד חוזר התפלה בהפלת ערבית :

## רל"ח: לקבוע עתים לתורה בלילה: ובו עני' סע"א פ"א :

**אין** צריך לזהר בלימוד הלילה יותר מעבאל יום והמעבטנו ענאנו מעכוב  
אס יא לנו חק קבוע ללמוד כך וכך ליום והיה מרוד במס ולא השלחנו  
אל מענו בלילה מעל :

## הרב זל"ה ליקומוסדף ק"ז ב

**צריך** האדם יודע הוא אחד הפלג ערבית למען עש אשור שלא שנות הלילה ואחד כך  
"אין כי השיטה עורה הפלקות המנוחין ולכן ישמך במרה אולם השלשה אשר ואח"כ יואן :  
**האדם** יודע שישן בלילה וצריך אחר אפיס או שלא אעורה משום חסדים הראשונים  
זהו שיהיה שעה אחת אחר הפלג והשינה היא בפני המעטל מפני אינה על שינה  
כמבואר אך השינה בינם היא כשה אל הצדקים ועובר אל הרשעים וזא"ל אינה לרשעים יודע

# לימוד בלילה סימן רל"ז

להם ומנוח לשלם והענין כי הצדיק על ידי מעשיו אפשר שיתעברו בו טענות כצדיקים כאשר  
-אין בלילה ומזרח לפניו ומתעברת עמה טענות הצדיקים כדי למעיו וכאשר -אין ביום יחזרו  
הטענות בהפך ומתעברת ופניו כי בלילה האדם מתקיד טענתו ביד המלכות וכאז זלה ובה  
ואליה ואמנם ביום אין הטענה מוכרח מקום טענה ותקדון ולכן מתעסקת מה שקמה בלילה יי  
אמנם המעשים הוא להפך כי בלילה אינם נבטות בתקדון ככפי הצדיקה יהם משומעות בעולם ומעזבות  
טענות מעשים וכאז עתהם בעבורם ולכן אם יאנו ביום אפשר אפי"ל איזה מעשים מעשים שעשו אותם  
המעשים כיום הוא כאשר יאנו יתעברו ואמנם השניה למי אולי אדם האנוש וזו תמיד כמעט האמנים  
אז אפשר שאפילו ביום אם -אין ירנית כמעט בלילה ואמנם ביום השבת אז השיטה נאמר אל הצדיקים כי  
אז אין יבד דע גובר ביום השבת ואדכרה אפשר שיתיק ולכן טוב ל-אין ביום שבת מעשים עגב שבת  
אחר האכילה וכך היה מעשהו אל מערי-זלחה :



# ק"ש על המש' סימן רל"ט

## רל"ט: דין ק"ש על ממתו: ובו שני סעיפים

**א** • קורא על מעלתו פראת האונה אל אשעו ומעבדך המעלה חבלי אינה על //  
 עני נקל • ואומר יאזכ בסתר עליון • ואומר יאזכר רבו ככני עד ליהי האונה //  
 ואומר ברוך יי' ביום ברוך יי' בלילה • בדרך יי' בשוכנו בדרך יי' בקומנו •  
 (ואומר יי' אל האטן • יצטר יי' בך האטן וככ • יי' אפערך וככ • מעטת ועד שלם •  
 בדרך אפקיד כות • וככ • בדרך יי' וככ • עד יאזכ לך אלום ואומר השכיבנו עד //  
 ממנו לחתונה: **ב** • כש יעזוב חלקו לא יתכנו מעטתה למעלה אלא כן //  
 מעטת גוש ערום אלא יפאטנו דרך אשנו ויכח עכטו במדינו מעמה • ויכנס  
 במעלתו:

## הרבולה

רבונו אל עלום הדין שחל וסולח לכל מי שהכעיס והקניט אור: או אטא כנגד •  
 בין בגוף בין במעט בין בכבוד • בין בכל אדם • בין באונם בין בלבון בין בצוג בין  
 במעיד בין בדיבור בין במעשה בין בעלגולה בין בגלגול אחר לכל בר ישרא ולא יעט •  
 אום אדם במיכה • • • • • לכן מעלעך יי' אלהי אלהי אבותי אלא אטא ומע שחמאתי •  
 לערך מעיק בכחמניך הרבים ולא על ידי ימורים • יהיו לבאן ארצי • • • • • הגון • • • • • לפעך  
 יי' אור • גואל • • • • •

## השכיבנו

אכינו לאום יה שטידנו  
 מעכנו למי ימורים ולאום  
 וערום עלינו סוכר סומך והקננו בעצה עוק  
 מעלעך והושענו מערה למען שמך והגן •  
 בעדנו והמר מעלעך אויב דבר חרב כרה  
 דעה דעב ויגן ומעחית ומענה • אכור •  
 והמר שמן מעלעכנו ומעחרכנו וכל כנעך  
 במהרנו ומעורר ארצנו ובעינו למי • •  
 ולאום מענה ועד שלם כי אל אומעכינו  
 ומעלנו אתה מעל דבר נע ומעחד לילה:

השכיבנו אכינו לאום יה שטידנו  
 אהיא חשבה יך דעכ • בילה  
 קודם חכום אין הדין שחמד עם העלכות יך •  
 הישוד לבדו והוא מעדודג מעלכות סמוד אחר •  
 באחר ומעט באים האשנות אל המעוררים קודם  
 חכום • ואחר חכום אזהר החזק יכח עם מעלכות •  
 כדי להשפיע מעלכות חדים כנג סמוד פקוד •  
 וכאים שלום הוא צווג עטס מעלכות ושלכות •  
 להוציא נשמות ולכן ענין הארץ אהודר להם צווג  
 בחול עבד הם כדברים להעבדן עד צווג אל •  
 מעלכות כי אל מעלה אור יודר • אך כשכח •  
 אחר חכום אדם צווג עטס מעלכות אפילו להוציא  
 נשמות והוא ענין האכינו אכינו לאום יה שטידנו  
 כי מעלכות הוא מערה על החילת והם מעלכות ולכן  
 קודם חכום חשן אכיסת אין צווג מעלכות ולכן נקרא  
 אכינו ולפי שאינו אלא כישוד מערה לעולם לכל • אך  
 אחר חכום צווג מעלכות וזמן הק"ש והמערה •  
 חן מעטה אנו קומים אחר מעלכות על אדם מעלכות  
 ואנו והשפיע דענו מעלכות ואנו מעלה חכום ומעבד  
 המעך חיי הדין שחן ומי למי ימורים ולאום  
 אום קב וימוד:

לא שכיבנו אכינו לאום יה שטידנו  
 כתי הפלגו אהוד כתי בדין  
 מעלכות אהוד אהוד מעלכות  
 עבדך מעלכות אהוד מעלכות  
 לומר ק"ש על מעלכות  
 כל לילה חכמה חכמה  
 להקפיד מעלכות אהוד  
 דהיינו חכמה מעלכות  
 וקולות מעלכות אהוד  
 להקפיד מעלכות אהוד  
 המעטה חכמה ולא מעלכות אהוד  
 זו היא מעט מעלכות אהוד  
 מעט מעלכות אהוד

אור  
 יי':

# קטע על המטה סימן רל"ט

**ברוך אתה יהוה** השגל חכל שינה על שני והתנועה על

עששש ותמיד לאישן בת שן יהי רצון מעונך  
האלהינו ואלהי אבותינו שהשכיבנו לשלום והעמידנו לחיים  
טובים ולשלום וכן חלקי בהתקין והרגילנו לדבר מצוה ואל תרגילנו  
לדבר עבירה ואל תעבירנו יצר הטוב ואל יענוצנו יצר הרע והאלה  
תחוללנו יעם ואל יבהילנו חלומות רעם והרהורים רעם ותהיה  
מנחת עלינו לתמיד והאר שני טן אישן המטה ברוך אתה יהוה  
המאיר לעולם כולו בכבודו :

אמת :  
נאמן זו הוא כפי  
הכבוד המעשים  
ויש קצת אכזריות  
שמדור הקדוש על  
כל המטה שמענו  
המעשים כמכיל  
כמדר המטה : כי  
מדד ולה לא כבוד  
כי אם כבוד על אי  
זה דבר : והנה לא  
אכזב כאן כי אם  
מדד המטה ואי זה  
כונה כי דבור המטה  
וכבר מדבר אמת  
באורך כפי דרך שלי :

## קדוה בראשיה דף י"א :

**הוא דדור עטא** לבר טז כד איהו מלק בלא א  
על עשייה טעו לקבלא עליה מלכותא  
ולעילא בלבא שלם ולקדומו למעמד קדישא תקדומו  
דעשייה ומיד אמתיה ומלכותיה בישין ומכל רוחין  
בשין ולא מלכות עליה :  
**הן עובד** כלביא יקום ויגוי ומין עטא תעטא ביהוה  
נשמתא דאמרי קדישא קם ומעמד כד ריא  
למולחא דמאריהון כבנה שידין ותושבתי תעבול  
באזותא כל יומא וכל לא לא יאכבו ולי כל עט  
כרנא למעמד על עשייה מקדשא עמלא עליה  
אמתיך לה לעילא ותתא כמח גרדיע טעמין  
מקדשין קדישין כשעטא דמתיקן שיערון על  
עבא ייקו כעמלא אכאל וטען רחמי קדיש מלכא  
קדישא ככמה קדאי דרחמי :

בלקדו  
ריא

והנה זה שלום עששים

**צבורים שבייך** לה מעבוד יאחאל כלם אחוץ חרב מעגמדי תלחמה

**אזר רמת** אכרים של חכר יתקן לחבר אוקס  
עם הכקבב וזהו הנה מעטק שהיא הנקובב  
ויאמר אוקס ופעמים איש בהם סביבות ליתום כי  
היא שער בבריאה כנגד כנה דוא דבריא ובשמים  
היפות אלנו יא לה האיה תז אמתיה שלני אלה בשאם  
אזרית שיש כדרככההטם כיון להפלה באזלוק  
על דרך המפר ואליכ כיון לחבר יחד מדה שאל לוק עם  
שודא כבדיאה כד אפריה כפוד מעשה ויה עלידי  
שמים ככבט שבישב כבאר עליין :

מעטק

**צריך** לומר כל הודני כפרנו ומעממד והאאר  
אם יצא יאמר אוקס מיושב אבל אם יאמר  
כל המדר מעגמדי ודאי שיובר גנוב הוא :  
**כאן** דאית ביה עבדיא טובא אי איהו תאכיה  
דמואפלא הא אקתנה דככל לילא וליא  
על לא יאכב ועד לא נאים טעו כד נא למעמד

זוהר  
קדש יקם

חושבנא

**שמע ישראל** אלהינו יהוה אחד

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :  
והאברה ונו עד אנ יהוה אלהים  
ולעולם רמת אברים יאמר יהוה אלהים  
אמתיו אנו אלמתיך נאמן :  
יעלו חסדים בכבוד ידננו על  
משכבותם דומתה אל כדכרונם :  
ותלכ עניות צידם :

**דלך מעכו** שלמע אשים

צבורים שבייך לה מעבוד יאחאל כלם אחוץ חרב מעגמדי תלחמה  
אז חלבו על ירכו תפחד כללתי :  
**ברוך יהוה וישמך** : יאר יהוה  
טעו אלך ויחונך יא יהוה  
טעו אלך ויש לך שלום :  
**יושב** כעבר עלן ככל עדי :  
וגוי עד כי אתה יהוה יחסי :

יברכה

**אתה יהוה** אלהינו ואלהי אבותינו

הבא לתת תעלהנו ואל  
תעלה מעמדיהנו שאין אנו עש  
טעם וקאי עורף לומר לתת

# קיש על המטה סימן רל"ט

זוהר

חושבא מעשכדני דעבד כל ההוא יושא ויהב  
מעטיו ויבני עליהו חמתי ימלא כהה א שטא  
בני דההיא שעה אלגא דמוקא ארי בשלמא וכל  
בני שלמא טענין טעמא דעוקא ובעי כההיא  
אשכא למעבד מושכא מעבדני וידי עליהו  
בני דאיה אעבה דמטא נאלין אקבין מטאכי  
דחושכא:

אלהינו ואלהי אבותינו כדיקים  
אנחנו ולא חסאנו אבל חסאנו אנחנו  
ואבותינו אשמנו כגדנו גדלנו  
גדלנו עד כי אמת נשית ואנחנו

המעטנו :

אחר אמר הדין בעמות אמת ודין זה גס בן מעומד והוא מעט הדב למה :

## יחוד יוד קיש

אם כי יחוד קיש איה  
במית לוד אלהו ככך  
עבר לבין כאן בייחוד היה  
בזה ה' תראה יתחבר עם  
ואח כחכם עם זה ויבד  
זה הוא ההנהיג בטען אל  
הוא יזא מעט סג ידא  
הוא טען אל והוא בקש  
בכות שין טבה עכארהו  
עם והוא כאכך :

יהי ככין מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו  
אם חסאכי  
לענין ופגמתי באות יוד של אמת גדול יהיה  
וכאמת שלך  
דא"נ ונתמייבתי מקנה או כינא כה הדין כאל עקלתי  
כבית דין הגדול שבידו שלם ואה כרחמני הרבים  
העוב  
ותיחד שלמה אומות ראשונות של שלמה שמעתיך העקרים  
הויה אהיה א"נ ואם קודשך דמעלי יודין יאיר בעולם  
האכלתי ואל יהיה מעט :

## יחוד דהי תפלין

ואם וא הניק תפלין יכין  
ביחוד היו ראשונה  
שהיא אבותיה הרבין דחבריה  
שהם אולי יחבר כן טלה ה' תראה  
ועתה ככה עם י ואחכך ה'  
עלמה משהכח עם י יחוד  
ה הוא אה ויהו בטען ל' מלג  
דאך דבא יחא מטיבה בחינה  
התפלין בסוד מיי התלך :

ואם חסאכי לענין ופגמתי באות ה' ראשונה של שמך  
הגדול וכאמת ללך דא"נ ונתמייבתי שרתה וכינא כה  
הדין כאלו שאכלתי כבית דין הגדול שבידו שלם  
ואה כרחמני הרבים העוב ותיחד שלמה אומות  
על שלמה שמעתיך העקרים הויה אהיה א"נ  
ואם קדשך דמעלי ג' יודין ואלף יאיר בעולם  
הבראה ואל יהיה מעט :

## יחוד וצין ציצייה

ואם לה נא כיצת יכין כ'  
שחא בחיבה כיצת וכין  
לחבר יה אוא עם י שהוא זא ועמים  
לג אוד תיקף ואחר כך תפלין ה' טלה  
עם י יחוד זה הוא ש' י' והוא  
דמעין ל' כיצת אהם סוד ל' י'  
טענות החכמה המעשים שברכה  
להעמיק כציצת כאשר סוד  
במק ויחג :

ואם חסאכי ולפגמתי באות ו' און של שמך הגדול  
וכ' דא"נ ונתמייבתי הדג או כינא כה הדין  
כאל עהדתי כבית דין הגדול שבידו שלם ואה  
כרחמני הרבים העוב ותיחד שלמה אומות ראשונות  
של שלמה שמעתיך העקרים הויה אהיה א"נ ואם  
קדשך דמעלי אלף יאיר בעולם היצרה ואל יהיה  
מעט :

# קיש על המטה: סימן רל"ט

יחוד ה"ה: הפלדה

ואם לא הפלד צריך לבנות בייחוד ה"ה

אמורה שיהא במיתר הפלדה וקבוצן שעלה ל"ג ח"י שלמה ועל ידי זה עלום יחד עם ה שלמה אל"ה ומתחברים יחד ואלהם קבוצת כמראה עם שלמה אקטוב ייחוד זה הוא זה והי וכה וזהו סממן ט"ו כמנהג כפוד ט"ו א"ש האלמנה שהיא אל"ה תפלה ומצא חן בפני ה'.

ואם חמאתי לענך ופגמת: באות ה"ה אחרונה אל עמך הגדולתי (ב"י דאל"ה) ונתתייבתי חנק וכינכא בה הכיט כאלו נחנקתי בבית דין הגדול שבינשלים ואתה בכחמטך הרבים תצונם ותייחד אלשה אנותיות כביעשת אל שלמה שמעוך השקדים הו"ה אחיה אל"ה ואם קדאך במבלי החץ יאר כעולם העשיה נאל יהיה מונעג ונהרית קבלתי על ארבע עתות בית דין לתקן הארבע עלמעה שפגמת בהם: //

**אנא** ככת גדולה ימניך תתיר כדורה: קבל לכת עמך שגבנו // כהרנו נורא: **נא** גבור דורשי יחודך ככבה אומרים: ברכם מאהים רחמי כדקתך תמיד גומלים: **חסין** קדוש ברוב כווכך נהנ עבדך: **אחר** גאה לעמך פנה זוככי קלושקך: **שוותינו** קבל נשמע כעקתינו יודע תעלומות: כשכמנו: וקבוצן ב"ה אל ובהר שלם הוכדו אן שמע אל"ה א"ס כפוד א"ה ככת:

אחך יאמר ככל לל האם של אותה ללה

**בליל יום ראשון בשבת**  
ויכוין ב: האם של כל לל וכל נכלים כל השמנה של א"ה ככת וגו' :

**אנא בכח: גדולה ימניך: תתיר צרורה:**

כוין שצבים יעוף נטאו לעולה בעלמך ומצאה אל יצירה על ידי שם מצד יצירה שחא א"ה ככת כמזכר לשלם:

כוין שצבים יכסה דגליו אל נפשו העולה מעשיה אל יצירה על ידי מצד יצירה הנזכר לעל שהוא א"ה ככת:

כוין שצבים יכסה פניו של כחון השלהת יצירה למח על ידי מצד יצירה שהיא א"ה יצירה יצירה יהיו אשר כל אחד שמה על שם

**אנא בכח: גדולה ימניך: תתיר צרורה**

כוין שצבים יעוף כוחו לעולה תצירה לצראה על ידי מצד של צראה שהוא א"ה א"ה או א"ה יהיו שכל אחד שמה על שם:

כוין שצבים יכסה דגליו על חמון השלהת יצירה לצראה על ידי מצד יצירה שהוא א"ה א"ה או א"ה יהיו שכל אחד שמה על שם:

כוין שצבים יכסה פניו של כחון השלהת יצירה למח על ידי מצד יצירה שהיא א"ה יצירה יצירה יהיו אשר כל אחד שמה על שם

**אנא בכח: גדולה ימניך: תתיר צרורה**

הכוין שצבים יעוף נשמע ועולה עבריה אל אצלנות על ידי שם מצד יצירה דאצלנות:

הכוין שצבים יכסה דגליו על נפשו השלהת עבריה אל אצלנות על ידי שם מצד יצירה דאצלנות:

הכוין שצבים יכסה פניו של כחון השלהת עבריה אל אצלנות על ידי שם מצד יצירה דאצלנות:

קישור ענין המעשה: סימן רלב

וזהו שם ש"ב דא"ל

י"ד וצ"ו דלה: ד"ז א"לף: וצ"ו א"לף וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד ד"ז וצ"ו ד"ז א"לף: <sup>בינה</sup>  
 י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: וצ"ו א"לף וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד ד"ז וצ"ו ד"ז א"לף: <sup>הכמה</sup>  
 ואחר כך יכוין בה"ה במקודות סגור אחר החסד וכן אצ"ח הוא בחסד ויכוין ע"י בנקוד פסוק  
 דבספ"א ובמק"א דא"ה י"ד ובס"ה י"זא מעשה כנ"ב בקבלה א"ה: וזהו סדרם:  
 י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף:  
 י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף:

בליל שניית בשבת

קבל ר"ת: עמך שגבנו: טהרנו נורא  
 כ"ן צ"ה ס"ה כ"ה ע"ו  
 א"ל ע"ו ה"ש"ל ע"ה א"ל  
 י"ד ע"ו י"ד ע"ו ע"ו ע"ו  
 כ"ה ע"ו ע"ו ע"ו ע"ו

קבל ר"ת: עמך שגבנו: טהרנו נורא  
 כ"ן צ"ה ס"ה כ"ה ע"ו  
 א"ל ע"ו ה"ש"ל ע"ה א"ל  
 י"ד ע"ו י"ד ע"ו ע"ו ע"ו  
 כ"ה ע"ו ע"ו ע"ו ע"ו

קבל ר"ת: עמך שגבנו: טהרנו נורא  
 כ"ן צ"ה ס"ה כ"ה ע"ו  
 א"ל ע"ו ה"ש"ל ע"ה א"ל  
 י"ד ע"ו י"ד ע"ו ע"ו ע"ו  
 כ"ה ע"ו ע"ו ע"ו ע"ו

י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף:

ליל שלישית בשבת

ע"ג גבור: דורש"י יחודך: כבבת שומרם  
 כ"ן צ"ה ס"ה כ"ה ע"ו  
 א"ל ע"ו ה"ש"ל ע"ה א"ל  
 י"ד ע"ו י"ד ע"ו ע"ו ע"ו  
 כ"ה ע"ו ע"ו ע"ו ע"ו

י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף: י"ד וצ"ו ד"ז א"לף:

ק"ש על המטה: סימן רל"ט

נע גבור: דורשי יחודך: כנכת שומרם

יכין באתים יכמה רגלו  
 על כחם העלה מ"כיה אל  
 נכריאה על ידי שם מלב על  
 דאיה איה אלה יהו:

נע גבור: דורשי יחודך: כנכת שומרם

יכין באתים יכמה רגלו  
 על כחם העלה מ"כיה אל  
 נכריאה על ידי שם מלב על  
 דאיה איה אלה יהו:

יהוה נבט: יהוה נקודות תלת יאמך אלהים דקו קיעים: פ: מצפץ: מעגלא:

בלילך בשבת: יאמר כנהפיר עד סוף אנט בכת וגו' ואח"כ יאמר:

ברכם טהרם: רחמי צדקתך: תמיד גומלם

יכין באתים יכמה רגלו  
 על כחם העלה מ"כיה אל  
 נכריאה על ידי שם מלב על  
 דאיה איה אלה יהו:

ברכם טהרם: רחמי צדקתך: תמיד גומלם

יכין באתים יכמה רגלו  
 על כחם העלה מ"כיה אל  
 נכריאה על ידי שם מלב על  
 דאיה איה אלה יהו:

ברכם טהרם: רחמי צדקתך: תמיד גומלם

יכין באתים יכמה רגלו  
 על כחם העלה מ"כיה אל  
 נכריאה על ידי שם מלב על  
 דאיה איה אלה יהו:

יהוה נבט: יהוה נקודות תלת יאמך אלהים יהי מוארה: פ: גל: מעגלא:

בלילה בשבת: יאמר עד סוף אנט בכס וגו' ואחר כך יאמר:

חסין קדושו: ברוב טובך: נהל עדתך

יכין באתים יכמה רגלו  
 על כחם העלה מ"כיה אל  
 נכריאה על ידי שם מלב על  
 דאיה איה אלה יהו:

חמ"א

ק"ש על המטה: סימן רל"ט

חסין קדוש:

כיון באתים יכפה פניו  
רחומו השנה מעיניו אל  
כב אה על ידי אש מעב  
דאהיה אהיה או אהיה יהו:

ברוב טובך:

כיון באתים יכפה קולו  
על רחומו השנה מעיניו  
אלכב אה על ידי אש  
מה דבאיה הנזכר:

נהל עזרתך:

כיון באתים יעטף רוחו לעולה  
השנה מעיניו אלכב אה על ידי  
אש מה דבאיה הנזכר:

חסין קדוש:

כיון באתים יכפה פניו  
על רחומו השנה מעיניו  
אלכב אה על ידי אש מעב  
דאהיה אהיה או אהיה יהו:

ברב טובך:

כיון באתים יכפה קולו  
על רחומו השנה מעיניו  
אלכב אה על ידי אש מעב  
דאהיה אהיה או אהיה יהו:

נהל עזרתך:

כיון באתים יעטף רוחו לעולה  
השנה מעיניו אלכב אה על ידי  
אש מעב דאהיה אהיה או אהיה יהו:

יהודה בוד: יהודה תקדו ויהיה ויאמר אליהם יחזרו העמים: ה: אל הרים: ערגל:

ליל שש

בשבת: ואמר בלהם כהן סוף אה בכה וגו' ואחכ יאמר גזם אללף זאהיה  
אכרין בשבת אה בכתובו כלל גש דוק לאל כלאות  
לכמה חזיות וחס בסוף חסדו בסדור שדכרה: לנצתי וחס כל ורות אהיה

יחיד נאה:

כיון באתים יכפה פניו  
על רחומו השנה מעיניו  
אלכב אה על ידי אש מעב  
דאהיה אהיה או אהיה יהו:

לעמך פנה:

כיון באתים יכפה קולו על  
נפשו השנה מעיניו אלכב  
אה על ידי אש מעב הנזכר:

זוכרי קדושתך:

כיון באתים יעטף נפשו השנה  
לעולה על ידי אש מעב דאהיה  
אה על ידי אש מעב הנזכר:

יחיד נאה:

כיון באתים יכפה פניו  
על רחומו השנה מעיניו  
אלכב אה על ידי אש מעב  
דאהיה אהיה או אהיה יהו:

לעמך פנה:

כיון באתים יכפה קולו על  
נפשו השנה מעיניו אלכב  
אה על ידי אש מעב דאהיה  
אה על ידי אש מעב הנזכר:

זוכרי קדושתך:

כיון באתים יעטף רוחו השנה  
לעולה מעיניו אלכב אה על ידי  
אש מעב דאהיה אהיה או אהיה יהו:

יחיד נאה:

כיון באתים יכפה פניו  
על רחומו השנה מעיניו  
אלכב אה על ידי אש מעב  
דאהיה אהיה או אהיה יהו:

לעמך פנה:

כיון באתים יכפה קולו על  
נפשו השנה מעיניו אלכב  
אה על ידי אש מעב דאהיה  
אה על ידי אש מעב הנזכר:

זוכרי קדושתך:

כיון באתים יעטף נפשו השנה  
לעולה מעיניו אלכב אה על ידי  
אש מעב דאהיה אהיה או אהיה יהו:

יהודה תקדו ויהיה ויאמר אליהם תואר הארץ: ה: מעפץ: ערגל: ה: דהו: ה: דהו: יסוד:

ליל שבת:

אהר שיתער כל אה בכת כלל כלל אהיה

שועתנו קבל:

כיון באתים יכפה פניו על  
נפשו השנה מעיניו אלכב  
אה על ידי אש מעב דאהיה  
אה על ידי אש מעב הנזכר:

ושמע צעקתינו:

כיון באתים יכפה קולו על נפשו  
השנה מעיניו אלכב אה על ידי  
אש מעב דאהיה אהיה או אהיה יהו:

יודע העלמות:

כיון באתים יעטף נפשו על  
השנה מעיניו אלכב אה על ידי  
אש מעב דאהיה אהיה או אהיה יהו:

# קשר על המטה סימן רל"ט

## שועתינו קבל: ושמע צעקתינו: יודע העלמות

כיון שהיה יבשה עמו על  
רוחו השלה מי-ה אל כח  
על די-שם לעב דכיאק  
עמא אלהיה האו איה יהו:

כיון שהיה יבשה רגלו אל מנוח  
השלה למעלה עבריה על-די-  
עם לעב דכיאק הנזכר

כיון שהיה יבשה עמו על  
רוחו השלה מי-ה אל כח  
על די-שם לעב דכיאק  
עמא אלהיה האו איה יהו:

## שועתינו קבל: ושמע צעקתינו: יודע העלמות

כיון שהיה יבשה רגלו אל מנוח  
השלה למעלה עבריה על-די-  
עם לעב דכיאק הנזכר

כיון שהיה יבשה רגלו אל מנוח  
השלה למעלה עבריה על-די-  
עם לעב דכיאק הנזכר

כיון שהיה יבשה עמו על  
רוחו השלה מי-ה אל כח  
על די-שם לעב דכיאק  
עמא אלהיה האו איה יהו:

מהו זה: ידועה בקודמתה ויאמר אלהים חנה נבטי: דה: ייה אצדני: עבגלמ:

כדיך לבין ככל לנה באימער לחם על אונתה הניה כמעו כלל ראשון לצבת פסיאמער " אחר אמא בבח וגו עד יודע העלמות וחוזר ואומר אלשם של אונתה הניה שהוא אבג'הץ ב"ה הנה כריך לבין אכלה זמעות כלגים כו וכן שאר אעמיה על שאר לילות.

### מזמור לדוד בבוא אלנו נתן הנביא וגו כלו

מזמור זה מעובל מעמד אל הארץ אם יאמר אונת ככונף שפרטנו בו אחד הקה"ק ון שהוא אחר מצותה הניה:

יאמר זה ג' טעמים:

אם פאכב לא פתמד ואכפת ועגבה שיתק

צמח: זה לאיה: סעוב: משום הדב זלתי: אלה פתח לי מלכד רותמאל והוא הכב כיון ליגלומנמו על-די שאר זכ:

בנוב אלן ואקיץ בדחמם: לשועבך קויתיה

אמה' מת' לי' יאמר הכרע רע עלו המנובב

מלה בלה המנובב: תודיעני אורת חיים שובע אעמיות אהללך ללמעה

ביעניך נא: אהה תקום תרחם ציון פי עת למעה כי בא מענד:

גדל גדול יגודנו והוא יגד עק: שקב יגד והוא יגודנו גדול גד: איה זה געמנים

יאמר שיר למעלות אשר ענת אל ההרים וגו בולו:

כריך לבין בשמעה ש-י-ז במזמור זה שהם חמשה היות

אשר אחריהם באים אונות צע"ה ויהנה אונות אלו הם כה"ן לילה אשר מכ-דה

בא הקדי לבן בד- ליל למענה כריך לבין באהם החמשה היות המטובת אל ה "

אונות המכר כד- להתי-כחה וינאל מענה כי לבן באו מטובת להכנת אונות:

### כידך אפקד כוחי עדיה אונתיה: אל אמת: ובכל לילה וילה כריך

לבין כחם קדי ששון לו בנקוד שבת:

כתב



# קיש שעב המטה: סימן רל"ט

זוהר במעשר מיט קף ק"ט: טאך:

**כתוב** בידן אפקי דכוחי פזית אורייה אל אמת. אמת רבי אלקיזר היא קרא

אית לאסתכלא ביה חמיבון מאן אפקיד בידא דעלמא מעד. אלא ודאי זכאה ו

ההוא ברע לאזיל בארמוני העלמא קדישא ולא מעמי קרנה. הא חזי כיון דעאל ליליא אילגא דעולא  
 שליט בעלמא. ואלגא דחיי אסתלק לעילא לעילא. וכיון דעולא שליט בעלמא עלחודי כלבט עלמא  
 בעמין בעמטא דעולא. חגי בדין דההוא אילגא גרים. וכרעט בעי לקדמא ולעפקד בידה פקדונא  
 דעשיה כפקדונא דבר טא דיהיב פקדונא לאחרא דאף על גב דהיהו אמתייב לגביה יתיר יהיהוה  
 פקדונא לאו כדאי לאחראוה פיה הואיל ופקדונא אמתער לגביה ואי סרס ביה ודאי נפדוק אמתרי  
 ללא תורעא קדישא הוא ולאן מעבט מעי מעולא. כך היהו אילגא בני נשא אקדימו ויהיין ליה פקדונא  
 דעשיהו וכל טעמיהן דבט עלמא טאיל. וכלהו טעמין טעמא דעולא בדין דהאי אילגא דעולא הוא  
 וכדין דכל אינון נעשהא מעגדכלהו אמתייבני לגביה כיון דכלהו אמתערני ליה כפקדונא אהיב כל  
 פקדונן למאריהון. טא חזי לאו כדאי הוא הא אילגא דעולא לאתבא פקדונא לגביה דכד נש אלא  
 באשטא דאילגא דחיי אהער בעלמא. ואימתי אהער ההוא אילגא דחיי. כעפעק דמליק פרא. וכדין  
 כיון דהאי אהער בעלמא כלבט עלמא חיי. ואביק ואהדר ההוא אילגא דעולא כל פקדונן דאתפקדו  
 לגביה ואזיל ליה מעג חיי. בדין דההוא אילגא דחיי גרים. ואימתי טא חזי בני נשא פקדיין אינון  
 דעמערין כליליא בעולא דאילגא דעולא שליט. אלא ודאי ההוא אילגא דחיי קא עביד מעג. כדין כסתיב  
 לכתיב חזי מעכיל דומד אה אלהים ולא יהא ליה פתחון פה לברע ד יימא אלמלא שלטנא  
 בעולא. כליליא אהרדלגא סאורייהא. אהער ליהודה האי. בישראל ודאי. והכי הוא. אכל באומע השלם  
 דחמנא סהא גונא. מעג אהר ליה ודאי. מעיד הוא דקא אהער. פתח ואהר תה אקוב לא קבה אל ועד  
 אזעם לא זעם יי. טא כגונא דאית לעילא אית לגמא. אית מיבא ואית שטאלא. אלא ועמין.  
 אלא ליתנא בקרא קד דעלמא קדישא. עמין עמין לעמאלא לטורא דכוחא טעמא. וכלהו להבא  
 תכלהו דדין למעלא. וכלהו דדין אחידן לא טרא עב דילין ומן הישא. וכגונא דרשא טאיל. יהיהו  
 גונא טאיל זכאה דאיהו טעמא. מעג. בדין דאיהו ביה. וכדין כד עמין עמין בעהו אפטר טעמא ליהון  
 ככ אהרדכני:

לך  
15

ק"ש שיעור הדמטה: סימן רל"ט

כמות: למסדה.

**מ"י** אלוה לכוין בפסוק בדרך חפז קד רוח  
 לתוציא כאלוה שבתוך הקליפה כנזכר  
 בספרנו כוננו הנה צריך אמותו היום קיים  
 אזה הנאים ואלהם הראשון שבין היטב"  
 ככל הקלה בלה שנת אנה היום בדיקה "  
 כתיקנה שלא דעלשי טרנה והכוננו לא ידע  
 מי נתן לנו עלה שיהיו כנגד עינו כלנו  
 התמורה ששעה אנה היום רביעי שיהיו "  
 עליו כל היום היות הקלין בלא יסית הדעה "  
 עם כונה הידוע חמש מאן דמזכר ליהי  
 באותו היום ששי אם יחזיר כהאזנה אי זה  
 אדם טמיזה שון ודאי זאדם כזה העל "  
 נאמרו למעלה :

צדוק בלקה קצה ב:

**צדוק** שון גרמיה בהדי חסידים דסני  
 שמורה נפש כי חסיד אב בדין  
 דאצטריך ליה לבד נש דלא לשואה גרמיה  
 ראש וחי תימא מי הכי לא יפרט חלאון  
 לעלמין לאו הכי יכד יעשה מטאו כדין  
 איהו חסיד דאת לקבלה השונה חפז  
 גרמיה יעמטא בישא דהוה כמנופא דלה  
 עי השמא והשקא אהפך בימיכא עלאה דאיה  
 פשוטה לקבלה ליה ולא תימא דלא תפכלא  
 ליה קצה עי דיערע חלאון מינפא דהוה "  
 כשלמא או אינון דאיתכסון מענה דלא יכול  
 לאצקא אלא לא אצמריך לפקא בר אינון "  
 דידכרמניהו ואי שני דשתייה כהו כל אחרון  
 אמתאם אטבייהו דהא רביין אין צדוקין מור  
 בקא עלאין לעילא ולא זינאן תבאין לתא "  
 בפי שר חפז אלא כיון דכדיק כשם חזון דעיני  
 מה ליכיל לאצקא בלא אצמריך אכפדא "  
 ואתבטל בהדיה :

עליות

הנאמנה עלה לעולם השלון ולא תאנו כהכל העולם כלל יתקין בכביה:

**והנה** עומ מאד שאם איך יכול לשון הקד אחר מרד הנזכר ראוין לק אהפך ואתפסק "  
 כמות שבה באי זה דדוש הנוגע אל הנזכר דלא כי כלי עלייקר ענה הוא שם:  
**דע כי** בלא לא יז בכל העבירות ששטרה סג ליליד תעיקין סגנו המעולא אכבה זרע להגלה "  
 והענין כי מי ששעה שאר העבירות הנה מעלבים בהם חפזיקין ונעשים קמנוס אף "  
 המעולא אכבה זרע לבטלה עקצו גדול וביאורו הוא סוד עלא ועלם והנה סע זיכא מן האדם סזקין  
 בלא אפה כן האשה טולאה תעיקין בלא איש כי זהו סוד לא האונה אלך רעה שהיא לית ונגע שתא "  
 מטאל לא יקרב באיך שהיא אהרן ויעה אהרן תולמאדך אלק וגו' הם אנה גופות החיכונם עלבצו  
 צמיפות קדי ואז אלך לא יגשו אין הכונה אלך מענה כי זה פשיטת סאחר ציפול מצדך אלק "  
 סאלך לא יגשו הכונה למנר כי לאנפ השמירה שהם נעמכים מפני וזהו אלך לא יגשו אליהם  
 להקלע עם כי אמר ש עלו ויעונה לא יוכלו עוד לגש לאורם טיפות השמירה למזכר לקורבם וזהו  
 יעליו חסידים בבבד וגו' פירוש כי חסידים הם אנה טיפות הנעמכים על די צמינו משעה נאפנו  
 על הכסון כי זה אינו טקא דעע כענ המעולא אכבה זרע לסולה כי יעלופם חפז מרלבאים "

מ"י

לקוים  
דאמת

כונתה  
קלח

כונתה  
קלח

עם  
באריך

# קשיש על המטה: סימן רל"ט

כבוד קליפת אשה זנונים רעה גמור שאין זהם טוב כלל כיון שזכרנו בזה לדע  
 חבל מן שאינו תראה נכמנו על הסמן הוא כלול מעצב ורעה ואלו העשים כן ובאים  
 אנה לחזק לעוב טמאטה ולקח אהם קדאים חסידים וזהו יבגנעל מעצבונם פ"חז בעבוד  
 תה אששים על מעצבונם ובשמשאם יאנים מששים על הסמן וזהו על מעצבונם ולא אמני  
 קמשאכטנבם:

ליקוני  
 פ"חז

## אמרו

אל יחד אדם ביום ויבא לענותה כללה הנה לעולם ישאמה היא חסמנו  
 הקרא יצ כי החסמה דא מאין שהוא כהר ובגוד בחינה זו אפקדונא יא טפמרא  
 אחרא ק"י טעמן יא אלא שה"ן שהיא אהבת נשיות ק"ר אהם אהבת וק"ר ויה י"ד  
 נהפכה כדס למטה שהיא טפב הקרי ולכן כל כד"ק הצמנר אנה בכית קידא שעל זכ יא ל"ג  
 יא כד"ק יא לו יא עלמנה כהר מה ענהר מביעמשה רעה כענן ויה עד וז"ל רע "ו  
 קינר קרי וטען יא עלמנה מבהלקים לשלמה חלקים ק"ג לכל אחד ויה ס"ג והנה ה"ה  
 מענה כלפי חסר ועשה יא מעצמלקים ק"ג ק"ג א"ר וק"ג נארים טגבוה טענן ע"ל ועל אנה  
 מעצמ"אם אכבת זכע לבולה נאמר ע"י ע"י בעשה רע טבס אל ועם בעשה רע טענן ע"ר  
 ל"ג להכרית מארץ שהיא העלבות זכרם בחינה הזכר בחינה ידכולה טענן טנוקסא א'  
 בעלונה וזהו מדה טנגד מדה טען אדם גרמנו להוציא בחינה העלונה טעפב דכורא לחיך  
 ולא לכוך הקנה כן הפחינה שלהם אנה מן הזכר אל הנקבה העלונה יבבת ויהקד משם  
 וזהו עקד העלן למשלה מה שאנו אס טעלבת וכי איכרת הוא לענה כרין לעקור העלן  
 עלו משם כלה טענן יפקוד י"י על אהם מערוף וג"ל וזהו להכרית מארץ זכרם י"ה טענן  
 כי כד ייכרת הוא טבאן מעצמ הארץ לענה כרין תמלה להכרית העלן עלו ועהאכץ עלונה:  
 טענן לא כענב מה על למענו כמה אומר בתמלה כי החסמה כקרא יא כי הסכמה יא "ו  
 טענן אהא כהר כי לא גזכר אן טפ"הוא כי אס יא ואול שכונונו לעבר ט מה שהוא לעמלך  
 כקדמיה גמ"כ"ר הנה העל"א זרע לבולה עשית לו מ"י טעקוס יא שהוא עשה ק"י וכבר  
 נשאר לו כ"ה וזהו להכרית מארץ זכרם ל"ל כהר למענה קרי: ופי שזה טמטה העל"א  
 לשם אנה העל"א מיד קליטוב ויחזנו אל הקדשה וגאל אנה הנה אהכ אנהלנו מוזר לעיקרו  
 ומגאל עשה כהר ט"ה"א וע"ק"ר עשה י"ע:

ר"ם: איך יתנהג האדם בתשמיש ממותו: ובו י"ן סעיפים

הרב זלדה: **ר"ב**

ר"ב ואלעזר פתח מא הריני כסופ  
כפכד אין הכין וגו'. להיות  
כ- בפמקד זומטח-ל ליהרד אל האדם  
צקדושה לכן פתח כאן ראלעזר בפמק זה  
כד- לזכר אל בע אדם אל הינו בזונס  
ככחמות אלג ש-היו אפונס ואיקדו  
טאמם בשעת זונס כדי שיעדי טל אורה  
נפח נפח מהורה נקדושה ו-אד-על-הם  
הקדושה של באתי טאמן שכל מעשיו היו  
קדושי כי טאכעטותא לתפא אבער אעבדא  
לענא ומהה פמוק זה אעמיק אלעזר  
הוא כונס אל הנזכר נפח מהה אעמיק רז"ל  
כי י- כסופ דרביס לנט- והוא אעמיק היא  
הוא זכר וזו כסופ ורמן עדין לבלום  
שית בוועל ולכן צריך האדם לתער מן קדושה  
השית קדושים קדושי אב טי-ה-וקדושים  
כערוז ו-לא טי-ה-ו ככחעטק כסופ כפכד:

לא. אם היה נשני לא יהא קניל ביותר אם  
אשתו אלא בשעה האמורה בתורה. התינים  
שפתחן מעגיה להם ואין פורעים מפיעטן  
בכל יום. העולם אעשים מעלכה בער אחת  
ולכן בכל לילה בבתי-הם פנים אחת בשבוע  
ואם אעשים מעלכה בער פשעים בשבוע.  
והחמרים אחת בשבוע הגעלים אחת לשלוש  
יום. הסענים אחת לעלם חדשים: ועבן של  
תמיד תכס מעל שבת לש אבת:  
כספף זה היף טפאן לק רכאט. וכל אדם חושב.

**ושמרו**

כי ישראלי את השבת לעשות את השבת  
וכו- י- למער מע עשה איהך שבת י'  
דקאמר לעשות את השבת והוא מעשים  
מיש בערב שבת וכו' ושמרו זכור כנגד פסוק עשרה  
ושמרו כנגד פסוק לא תעשה ולכן אמר ושמרו כנגד  
שמרו פסוק לא תעשה ולעשות כנגד זכור מצאק עשה י'  
גם ושמרו פסוק נתיני שמר את השבת שצב ימים  
ישראל לעשות סוף לצדדו עם נאמרים כחול אלא  
שבת וזהו כי ישראלי את השבת שצב ימים שיעבדו  
י-אעכו הציאה על יל שבת כזה אחא מעקן ועשה את  
יום השבת וגגם טי-ה-ו דעטענת אעמיק לעולם לדיומם  
ולא נעמקא אחא צב ימים טי-ה-ו דדווקא אל ברה  
עולם אפקדושה ולו דווקא דעמקא אחא כי טי-ה-ו  
כט שחל אבת היא רכטאיה כי ככחעטק הוא בשבת  
היא אבת הציאה כי שבת ימים עשה יי' את השמים וארץ  
הארץ ולא עשה זנו לעשאר אלא ביום השביעי אז שבת  
ויקח דהיינו כוונן לעשה בשבת ולא כחול:

**לע**

לע. ארץ לך ארץ ארץ שמענו מלכות  
מעלנו עמנו דאזינו נא ימע וכל  
העלם אהול עשה כלם על ידי  
סאקו הלבנו ש-כט מאכזי נא ימע ולפני הזה  
טעם יעו לעשות השבעה כי הוא אינו יכול י'  
לעשות אחא קמן וספרטו אס הוא מעגלגל כי  
אין שנתהו טעקים אהו לעשות מעלכות וצריך  
פעד לעקעמו טעה הלוכז וכן אס הוא טעמה  
משה ולא חזקלה טעם ה-ה כחול כי י'  
החיים יע אינו טן זה הלכז וי-ה-ו וטעם שכתב  
לו טן טעמים הוה על ד- לכוזה וזהו טעמן  
שכתב האדם ואהטו כול י ואמנם כח טעמן י'  
כמה החמירה קדושה לחדש לקדש טעמו בשבת  
הקדושה כבוד ואס יקדש טעמו יעדין כשחמק  
הה-ה לכוז קדוש אהר על י-ה-ו יענה לעבוד אהר  
ואעט שהיא טעמה צולה טי-ה-ו אל קדושה אכזי י'  
כשבת כשמיש שאס לאכן יהיה ארבעה הלכז  
כזה מעדין לו דעטענת הי-ה-ו וטעם כי אס י'  
יחמלא חמק עטעטכו טעמים על השב: אמת: והסוד  
תעמה אעמק כדו זלמה טי-ה-ו אל אדם לכוז מאכזי י'  
ואימעו הוא מעדכט טעמים אלהים דהיינו הוא אדם ואהטו כטכות אהר וי-ה-ו וכן כוונן בראית דק לזכ אור:

**ר"ב**

ר"ב. איהך תהי ואתר ויאוז רעטר אל הארץ כגדיה והרות טעמו אל האלהים אהר נגהה- האזמי  
כד פכד קכה אדם טאל עגריה טאקד דמקדעאל ובעה גטיה טאכדע טמרין לעמנה וכלוה יחבן  
לה חיל- לבער אהרן עליה רוחא דחיי כלא ופת כאמי טאעמתיס וכו'. לעבר קס וידע לאיהו מעללאו  
והטל וכדין אהרן וידע הכמה עליה. כגונק דאכל בקש לעלמא איהו כל לעלמא וטקא וכל אינון י'

קדושים  
ף

כונות  
קאקא  
שני-ש-  
קאקא  
טאך

זוהר  
ככחעטק  
קל: כ

# זיק ארץ

ידין להקדשה כהן- שלום כדף יאת כר מולדו כר משכן עליה כות קדישא יאתה דכל  
 קדושים עפין מנה ואלן אקרין כבן ק"ה כבן דגופא אשמיד בקדושא כדף אלת הכי טע יתכן לה  
 דואל מאת קדישא שאלה כדף חזי והא איתגר:

## כשהאדם

מגדוונת עם אבתו אפשי אצניה יכוננו לכונה מצוה או להקרא  
 א אחד יכין (מנכח) ואחד למנה - והנה מעת האב עקי כבן פוד אור //  
 חקף ומבט האם טין ארעמי. והנה אם האחד כבין לגנב  
 והוא גס כן יהיה אורג ולי דדיק געט אור חקף ופנמי //  
 והחקף כהחקף. ואם האב יכין לגנב ואינו לרעה יהיה לו אור  
 החקף טעם ואור פנימי רע וכאחזק הזמן יכוף החקף לעמי  
 וישאח שמוח טעם. ואם הוא להחקף יכוף הדע החקף לעמי  
 העוב ויהיה רע. לפי אהחקף כולל חפשי טעמו ופנהכו. לכל אור יראה. ואם הרחא ארס אחו קל  
 כטאד ודף כבשי טעמי ופניו טעמאטו זה גורם לו גדול הגבורה כח האב פני ואם עלב וכבוד גבר ו  
 עליו כח האם כפמי. והכל כפי טעם אהוא. אם האב כין אז לגנב יהיה חזן מנהיר טעמאטו טעמי ויהיה  
 ארס גדול טאדי. ואם כין כחל. השלם יא חסדי טעמאטו השלם והסוד טעמאטו ארס קל כדגלו עד קח ז  
 אחרון כחו שמוח קל שיהיה על ארס אצלם וזה חדי קל כפאעטו ופוד העטן ארסו או כולו טעמאטו //  
 משכח אור ולא כח האם כלל. ולכן גדל מאד אר החקף או טעמאטו באחורו כי כל סה הקלוב טעמאטו מאור  
 החקף ופולק ארס טעמאטו כקלות ולכן טעמאטו קטנים טעמי זרזים טעמאטו. ואחרים יאצלם יכוננו //  
 להיה עקמיס רע. אחד וחכל טעמאטו טעמאטו:

דכוסים  
 דף כבז  
 אמת  
 ליקרום  
 דף טא  
 אמת  
 ועוף פיתע  
 יוסף טעמא  
 דף והתה  
 טעמאטו

## בעת

השנה היה אומר חודי זלחה כי הארס צריך לקיים סלוב ענה צימי טעמאטו  
 וצימי טעמאטו חוד כי אם יזווג למעלה צדי אכלו צומן טעמאטו וינקה טעמיס (צוק)  
 קיום השלם כי זה צווג הדידי. וכשכן ימי חתונה שאלה לו אם אעלמ טעמי. ואעמוד  
 טן השנה להיות טן הקור וגם להוית צימי טעמאטו וינקה יהיה טעמי אמת כי אם גס האשד היה טעמאטו //  
 לא כה טעמאטו כוחד הנה ארטי פטוב אך עם כל זה טעמאטו לקימה : צמת : נלש כימה אאמר הרב זלחה  
 אעמוד טן השנה אם האשה איה מקדשה נקא ליה מדכביס צוחד טעמאטו דף קלא דכביס נאס //  
 וחדא חדי אקתא דמאחרא לטעלה טעמי דלה למעטד צערא לטעלה כרזי איהו לא חייס ולא אצקא  
 לא : חדי גס כן אם האשה איה מקדשה צדוד האיש. אבל אומר הרב זלחה טעמאטו כל זה טעמאטו לקימה :  
 והטעם טעמי יאלה כן הדנדח:

ליקרום  
 דף קי

## גם

כעצן צווג הארס. כחלב הללה טאמר כספר הזוהר ודה אומר הטעם טעמי אידיע כי אצא  
 הוא צווג יטק ולאה אחו צווג חסון וכל חינוגים וזהו הטעם אשד טעמאטו הדין אך טעמאטו  
 וארטי הוא יטק ולאה כצמיט חל אהוא כצמור קומט יאכל כלו וזהו יובר טעמאטו ולכן לטעם //  
 האכף מעט אך טעמאטו חפס אך לן מאור כף טעמאטו ארס חסון כיה אז הוא חוג יאכל טעם חל  
 כחו טעמאטו טעמי חחול. ואתם ליל טעמאטו חסון הוא כחו טחול אחר חסון טעמאטו יאכל טעם לאה  
 כצמיט חל אך הוא יובר טעמאטו טעמאטו אחר חסון. גס טעמאטו חסון אחר חסון אוכל טעמי טעמי טעמי  
 אחר חסון דטעם טעמאטו אך טעמי. טעמי צווגם טעמאטו טעמי טעמאטו חסון טעמאטו חסון טעמי טעמי טעמי  
 צמת : כף רע כמות האשד כחוג גס כן טעמי זלחה :

ליקרום  
 דף קי

## אמר א-א

רבי אבא טעמאטו דעריות וכרטיא דקדושים רחיו טעמאטו דא לא. אלא הכי  
 טעמאטו כל טעמאטו דאחמור טעמאטו ערין. בקדושא ארעמי דראי. וכל טעמאטו ארעמי ו  
 בקדושא דמארי. ופס אטעמו חכמיא אי מעי טעמאטו דכלא לכתדא כר טעמי טעמאטו דבעי //

זוהר  
 קדושים  
 דף טא  
 לכתדא

לא תבדיל בין עמיתך לבין עמיתו... (מגילת אבות)

וארומת

וארומת... (מגילת אבות)

ע

על

על... (מגילת אבות)

אבות... (מגילת אבות)

ז

ז... (מגילת אבות)

ז

ל

ל... (מגילת אבות)

ל

א

א... (מגילת אבות)

א

# דרך ארץ: סימן רח

## מסעיהו יג

## זוהר

ז-כ

וכל חסד כדריך לעקוד את אשתו  
 כלה טפילה ובטנה שיעצא  
 לדריך אם אינו הולך לדבר מצוה  
 וכן אם אשתו מעקה והוא מעביר  
 בה עשה יא מעדלג מעצמה אמתו  
 ומקאמלית עצמה לפניו כד איתן  
 דעבו עליה תייב לעקדה ואל פסחה  
 מצוה אלה לא **הרב זל דוק**  
 יכין להעבדו **אלא כאדם**  
 שפרע מוסו

שהוא חייב בשנתה ולקיים מצוה  
 בודא שיהיו לו בטעם סתירה  
 ותקיימי מצוה ביעצא וכן אם  
 תבין לבקין הולך בשעה חלשים  
 אחרונים יפה לו שמתוך כך יא  
 תלבין ותעורר שפיר שמי

## הרב זל דוק

פירוש קאם להבדיל עלמא שיעבד כל  
 קיינים שיעבדו אדבר כי קיינים  
 שיעבדו אז גרם שיעבד הולך בשמי אמתו  
 ואמר לי תבין זל דוק כי זה המוכר בונדר  
 ספר שיעבד קא עלי שפן דקדל בנו  
 בעצמי הוונתה היא ספר שיעבדו  
 אמת: ספר המוכר כדריך גם כן למעור  
 תלמודא שיעבדו כל להבדיל הסתלק אול  
 טעמיה אמת קיים קן למה או אמת כן  
 גם אול שיעבדו ומה שיעבדו כל שג  
 תרשים האמנים קיים לאמה ולולד

**הח** חאי מאן דעפיק לארחא סידר לנחא  
 קמי קצה בגין לאמאכא עליה שכיבא  
 דמאכיה עד לא יטק בזמנא דאשתב דכר ונוקבא  
 כיון דפדר כלמיה ואבחיה ואכילתא שכיבא עליה  
 יפוך דהא שכיבא אמדונקת בהדיה בגין דאשתב דכר  
 ונוקבא דכר ונוקבא כמקרא דכר ונוקבא כמקרא  
 ההד כדק לפניו יהלך נישא לדריך טעמיני הא חזי  
 כל זמנא דכר נא אשתב טאורחא בעי לטורא עבדו  
 בגין דזוגא עליה לא יתעבד מנה וישתב טגיס כל  
 דכר ונוקבא כמקרא דמקרא כד נוקבא שפיה כל שפן  
 חכא דזוגא עליה אמתקדמיה ולא עוד אלא דהא זוגא  
 עליה טאור לא כדחא ולא מעבדא מענה עד דיבוס  
 לביה בשעתא דעאל לביה בעי למדא דביהו  
 בגין דציתו גרמא ליה ההוא זוגא עליה כיון דאחא  
 לבא בעי למדא ליה בגין רבי גונו יחד בגין חוונתא  
 דהיא זוגא חוונתא דמשה היא וחיובא חוונתא חוונתא  
 דשכיבא אחיו ולא עוד אלא דאפני אלום סבס ההד ויעב  
 כי שלם אחך ופקדונך ולא סתמא וכי לא פקד  
 למתביה חמא אמתו רבי הוא דא בגין דרע יקר  
 זוגא עליה דאזונגיה ודביביו גרמא ליה וחד דא  
 מעבדא אמתו זוגא עליה אריקת בה טאמא קדי  
 דהא כדיתא אקדי כדיתא דקצה ועל דא בעי לבוונא בחוונתא  
 דא ספר דבעי חד ונא דאשתב דאזנה זוגא דחמתין ועל  
 דא וידעתי כי שלם אחך דהא שכיבא אמתו שפך ושדא  
 כדיתך ועל דא ופקדונך ולא קחמא ימא ולא קחמא  
 למאמא קמי שכיבא דקפה חוונתא דמנה כגונא דא  
 טמא די חמתים דמערבין חמתיהו כל אינון יושין  
 דאשתב בגין להעבדא טאורחא זוגא עליה אזדונג  
 בחו ולא מעבדא מעניהו בגין דאשתב דכר ונוקבא  
 כיון דעאל שכיבא בעין תלמיד חכמים למדא לדביהו  
 בגין יקר זוגא עליה ולבוונא לבייהו כדשכתא דמאכיהו  
 כלה דאמתו כגונא דא הא מאן דאשתב נישא מעמא  
 דינה ונגיד לה כדקא אמת כל אינון יושין זוגא עליה  
 אזדונג בהדיה דאשתב דכר ונוקבא כיון דאשתב אמת  
 אשתב בעי למדא ליה חדא דמנה חדא עליה וכלהו  
 טעמי דקא חמתין ספר דגא פלקין סתמא דמנה כל  
 אינון בעי חמתיהו עליה בגין לבא וישתב בהא

משה  
דחונתא

משה

# דוד יצחק: סימון רם

## מסעיה

ואם הוא מעביר לגדור עצמו כה כדי אלא יתאנה לעבירה כי רואה יכרו גובר ומתאנה אל הדבר ההוא יותר פגע היה לו לדחות את יכרו ולכבוש אתו כי אבר קטן יא בלדס מעשבו אצט מעשבי ערעב יאכל מע שאינו כדך לדבר אלא מעשע באותו זו היא עכב יחד ומן ההיתר יסינג אל האסור ועל זה ארזן המשנה //

### זוהר

והתנין אמיר ליה לבר טא למתבלם  
בשערכו דאמטא בגין דלא  
יפגי בההוא טיאל ויהעד למלה  
אחרת וכך הוה רבי אשעון עבד כד  
הוה מניל במטא והונו חכמי ארזן  
וחמא למינג אשדאן מטאך עט והוה  
אמר לחכמיא אל טעמי וכל מאן  
דאסתכל בשערכו דאמטא ביעמא אתי  
להדחוי בליא ואל מליך הוה ההוא  
כאל עלנה אישבר משום ואלה  
לא טעמו לם וטא דמטא באמטא  
בזמנא דמליך ביה הוה ההוא בישא  
מיטן בטן דאול דו אלה תפכה אקדון

עצמו לעטת יהא בנדני : ב לא יאמה  
אדס בכום זה ויקל עניו בכום אחר ואפילו  
מקוהו טיני : וכוותי מעכס המורדיס  
והפועלם בי אלנו בט פן מעותי בט אנוסה  
בט אנואה בט נדני בט תמורה בט  
מערכתי בט מכרותי בט קרואת הלבי בט  
עבדוטיא בט קרופה : משום דף רל :

פסק

מדיא העלם יהא דף ק"ב  
אמר דב יתיה אחר רב הא מעין  
דעיל לקדמא ורמי טא אשדן  
רכי עיני וייטא הכי טך (גאסך)

מלאן איגור איגורטא קרדיטא תקל טק  
עק דאשני קדיטא ויטבא הוא מעא טעמא  
דחשמת דאחא עלט ביה וכל יכר הרב  
למלאו עליו :

ההוא ונפשי דליה איתלף בדבא אחיא יעקב שלמא דכלא גל קמי ק"ב דכל ארמי בקאמי  
הונו והיהודא דקאמי החד קדיי טבלא בהווא לילא דחשמתא אוקתיה בלאה היהודא דליה בכח  
הוה תעמט בלאח ויאב בחל וקרא דליה בהווא היהודא דליה אולא ולאו לדעבא דהא לא הוה  
ידע בגין כך לא מליך דאוכן ברתא ק"ב דהוה דע אמצי ליה ואמר לאו בן דאחילי דשלמא וכל  
כתיב אס יסתר איז בעמרתם ואע לא אלאנו אלהקדי אלא איאכו דיסתבלן עיה ופגין דארגלי  
קמי דק"ב דהא לא לעבא הוה וטאח קאמי החד כדפוכה יעקב לא איתמל עגו שכוין קדיטא דא  
לאו הכי הוה איתפל ובהו היהודא עבד עבדא ק"ב דכוה ידע הוה היהודא אחר דאמטא ביהא  
כענה קדיטא אסתער לדי בכידותא דכתיב כיהא הכבוד וגו ענה ככוהק ליוסף טהוה אבר דההוא אולא  
וארעבך בההיא טעה :

### כל

קנה ב  
מדיא דעלמא חזין סהר מעמבה וההוא  
ועל דא ויהקדמם והייתם קדושים בגין  
דכל קדושי דעלמא איתלף ומעיד בההוא טבא מעין  
דאמטא בההוא כאל כד אית למדווגא באמיה //

ואני כעמבה היהודא באמטא אחרא וידע זרעא  
בההוא אחרא דהא דאיתלף דגין עלמין לעלא  
דבגא קדושי בגין דבגא דמטאמטא כענה היהודא  
דליה הכי עבד חזון לעלא כענה דגמלא דהתוא  
כדא דיליך אקדי ע תעורה אוק הכי כעמטא בן  
קמורה אקדי דהא לא משדך מאיכו קדיטא טהוה  
ההוא ונפשי דליה איתלף בדבא אחיא יעקב שלמא דכלא גל קמי ק"ב דכל ארמי בקאמי  
הונו והיהודא דקאמי החד קדיי טבלא בהווא לילא דחשמתא אוקתיה בלאה היהודא דליה בכח  
הוה תעמט בלאח ויאב בחל וקרא דליה בהווא היהודא דליה אולא ולאו לדעבא דהא לא הוה  
ידע בגין כך לא מליך דאוכן ברתא ק"ב דהוה דע אמצי ליה ואמר לאו בן דאחילי דשלמא וכל  
כתיב אס יסתר איז בעמרתם ואע לא אלאנו אלהקדי אלא איאכו דיסתבלן עיה ופגין דארגלי  
קמי דק"ב דהא לא לעבא הוה וטאח קאמי החד כדפוכה יעקב לא איתמל עגו שכוין קדיטא דא  
לאו הכי הוה איתפל ובהו היהודא עבד עבדא ק"ב דכוה ידע הוה היהודא אחר דאמטא ביהא  
כענה קדיטא אסתער לדי בכידותא דכתיב כיהא הכבוד וגו ענה ככוהק ליוסף טהוה אבר דההוא אולא  
וארעבך בההיא טעה :

לא אהו



# דרך ארץ: סימן י"א

## סעף

ד' אסור להסתכל באותו מקום שכל המסתכל גם אין לו בושפת פנים.  
 ושבר על והכנוע לפת ומעביר הכוזה מעל עינו שכל המסתכלים אינו חונק  
 דכתיב ובעבור תהיה יראה על פניכם זו הכוזה לבלתי התמאנו. ועוד דקא  
 מעדי יכר' בנשיה. וכ"כ הנוקא אם אעבר על כל אלה ועוד אעבר על  
 כל האקצו את עצותיכם: ד' הוא למטה והיא למעלה זו דרך עשותי  
 שמענו אע"פ שאחד זה דרך שקא: י' אסור לאמנא שמותו בטע כל אדם  
 אם הוא נעדר ואפ"ל על ידי הפסק תחילה עשירה. ובעט תינוק שאינו  
 יודע לדבר מעתה: בית איש בו ספר תורה או חומשים העשויים בגלגל לה  
 אסור לאמנא בו עד שיהיה בטעו מעיכה. ואם יש לו בית אחר אסור עד  
 שיזכאנו. ואם יש בו תפילין או ספרים אפ"ל אל ונערא אסור עד שיתגם בכל  
 בדרך כל והוא שלא יהיה השטע מיוחד להם. אבל אם הוא מיוחד להם אפ"ל  
 תראה כחד היצי. ואם תפס מלה על גב ארנז חצוב ככל בדרך כל: י"א  
 לא ישמש בהמלה קללה ולא בשופה כד' שלא יאמע קולו בנג אדם והוא

### קוה"ק

מלכות להטן החכב המטה פכת למעין  
 כה לראשיא בעלמא דין  
 אכל מענין הדעת מוט ורע דאיה בגווא  
 דמיה ומעין דענה עבן הטאים לאידות  
 אשאים לעדיס. וכדן דא ויגד יעקב לרתל  
 ודן דא אהמנה דענין דלית ליה לברנא  
 לאמנא עם אמתיה עד דמטפד עמנא  
 אמנא תתלפה לו מצודה. כדן דלחבו  
 כענין הדעת מוט ורע מטה פכת מעוט לרע.

### למטה

מלכות להטן החכב המטה פכת למעין  
 כה לראשיא בעלמא דין  
 אכל מענין הדעת מוט ורע דאיה בגווא  
 דמיה ומעין דענה עבן הטאים לאידות  
 אשאים לעדיס. וכדן דא ויגד יעקב לרתל  
 ודן דא אהמנה דענין דלית ליה לברנא  
 לאמנא עם אמתיה עד דמטפד עמנא  
 אמנא תתלפה לו מצודה. כדן דלחבו  
 כענין הדעת מוט ורע מטה פכת מעוט לרע.

לחצוב באשה אחת אלא באמצע הלילה:  
 י' אע"פ ופ"א באימה פאלובע  
 כמע אמתו על כפי אלעזר אהיה מעלה  
 מפת ומעסק טפת ודומה כמע אכפלו  
 אד פ"א באימה ובאיה כאלו כפלו  
 אד: ויא מערעיס מעלה מפת ומעכה מפת  
 אלא היה מענה האבר באע"פ האמנא  
 כד' למענו העתו ודומה כמי אכפלו אד  
 שעשה הדבר באונס. ויא מערעיס מעלה  
 כמע אכפלו כד' למענו העתו ודומה כמי אכפלו אד  
 לע"פ היה האמנא ועבאין מעכה אותה כלמע  
 אלא היה האמנא באותו מענה ודומה  
 לו אע"פ אד ובע"פ והנה המעשה  
 כלכך היה המקור בפאמניא: ויא  
 מערעיס מעלה מפת על המינה אהיה

חונקה

תקונים דף כ"א בארץ

**בזמנה** דא ינון בי חולא חלל שכיבין אכילת  
 לצלוקי כלותא בתמא ודזא דתולה  
 הנימו לה בתמא וצדד בעומדס אכילת בעמדה  
 להתעבא לגבה לוי כדכאן בתמא לארקה לה כדכאן  
 ארבע בחיוון בעומדס קבוצה כתיבס דלא כביך  
 למאמע דצפיהו כגונא דחנה דאתמד בה וקולה  
 לא שמע וקכ צביבין יכאל לחדא בתת זוגיקו  
 בחמא בעונה ברהת וציע בבסוףא כמע דאוקיע  
 קדמאין סמי שכלא אד דאיהו צד תן מרדי דכיהו  
 זעמא אכעצב ערבטא ודא דאא דעוזה דאתער א  
 בה וכתבס על ספוטות בייך מנזות בתת ז' ז'  
 מנה וחס הוא אשתמע קלה מעל לשתת חמאה  
 דצץ:

חוגרה בו ארף בשעת התאמץ  
 קיה מצביכה למגדנו ומגלה רק  
 טחת מנעה ומבסה מעד כד' "  
 למעט הנאתו וכלהו פכניא איתנהו  
 וכיך בעל טעא לזקרה בהם:  
**ט** לא ספר שנה דצדיס  
 אאינס תעביט התאמץ לא  
 באעת התאמץ ולא קודם לכן  
 שלא יהן דעבו באמא אחרת  
 ואם מיטר שנה נאמץ אמעו  
 עליו מעד למדס מעד שיחוי"  
 אפילג שיחה קלה אבין אדס "  
 לאתנו מעדין לוכאעתהדין:  
 אס היה לנו כעם שנה אפור  
 לאמץ נגד שיחיה סנה וכול"  
 למטר שנה קודם תאמץ כד'  
 לבצורה: **י"ג** אפור לאמץ  
 לאור הגר אשט אמתפל בטלבו  
 וכן אפור לאמץ ביום אלא אם  
 כן הוא בית אהל:

זהוהר

ובנין כך שנתן אל דחסצין דידעש דא תשבת "  
 אשת דהא כדן חתולה דאמורא אחרא "  
 דכמה דאיה היצית למעצד עבי דסטוק דושא  
 אזל ומצטמא בתמה חילן ומכין די להוחמאכ  
 כל אינון דקא מעמץ ערפיהו פגליא דגושיון  
 לנהורא דבוציבא יופל אינון פנן דעקין פנתמן הוו  
 נכשן דשכו על ייהו דוחין תההוא סמכא אחרא ואינון  
 דוחין ערע לאין דחייבא דאקדון מעיקין ואי איהו  
 לילה וקמילתלון כיון דאכקדש יומא ושלטא קדושא  
 על עלמא יהוא סמכא אחרא אעצרת גמנה ואמתרת  
 כל לילא דצבתא יומא דצבתא כד מן אפיקון  
 ובלכה דאיה דאן על שרני בטעכו למחמני על  
 גליא דמשא:

**זהרבה** ליקיע  
 דפשיקטו מוטה לאור הגר הניין  
 לה בעס נפסו ולא  
 מן בתמא איהא אור הגר מעובה  
 אכל צריקה יהיה מעובה גמורה  
 שאין אס אור הגר נכ כל ועקר  
 ואם לא ישארן לא עלוב מלהות  
 לבו נפסו והי מער מעד זלחא אפץ אלא יאמץ מעוכו באר הגר בעב הולת הולד אלא אפילו  
 היה אפר חשב אל אכבו עב היו פטו נכפס ועל כל פני אוקס אידע להם דבר זה אפילו  
 בזקנותם כל להם הכפיה אם לא עא בבחכותם למרד כי כוב הקטובס אפסס בסכיה הוא מעענן זק  
 ואיש אחד עמא פגלול עז אחד על שן זה כישמכז זלחה לני אגרס סכיה נפיתה לבנו:

דוד ארץ: סיני

עמק סף הכהן

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

ענין אודנות

פנין איה פיוסא דכד ייתי חקק לגבי כלה לביארה לחתן לייחודא כבלה אלא כפני נוסא ולביתר יעבד עמה לנה והיינו נילן מסס אמר נשא מה יתנא איה הכי נשאי ניהו כי טא השמש אלא מהכא אל נשאי דמנא דנתיחד באהבה ככד בלילא לעבדי זכרא וכי תעמא למו ארה דכענן למשע עמורין אלא בלילא ארה כנענא ובגין לא עתה אהעביד לנה ט בא השמש דאכענן עמנא מעלמא ובגין לא חוף הכי לשכרך להקבם א תן שמשא והכי ככד להקבם א תלמין תלמין דא כון תלמין תלמין במטה משאריין ומעבר הדע ו

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

אודנות

ענין אודנות

זוהר הכוונה דף קל"ה א"ב

ובנין למנוח חכמתו למנוח מד פסוקא דארכבעתא דההוא כוחא קדישא דעבודא  
דעבודא כגון כח האלהים עלי ימן משת לאשת לבאכ עגים וגו' ולבסוף לבני  
ובעומדס יעמדו בהואם ועל הארץ וגו' אל אפי' יהיה שמה הרוח לכה לבווגו  
בגין דמהעידן בההוא כוחא בארבעתא דלהון בחדוה דאשכנא יהא נגידו דההוא רוח עלאה  
דאשרא שמהוא אשכנא דמשכנה :

ויקרא

בדוהיא

לאזדווג כרסא בארבעה יבין לביה לקדושא דמאכר ולימא  
קכ' עגא ימא בקטפא אודמטת מאכר מאכר לא פשל ולא הטתוק  
לאדיך ולא בעדכך הובתוב ימא ארבעתה גלגלי לך קראן בחולקא  
קדישא אחידנא בקדושא דמלכא ארבעתא ולמפא לכישיה ולארתיה עד אשתא דא וכן  
פכל זמנא עד תלה ימשן לקיטתה דכלהככה לא קולמב לבלב ימשן קבז ליהא קולמב //  
ובקפא דאנת אשתא לאלמנה ומלכא אמעב ללבין ימשן ומעב דלמבך דסיים ענדא לישד  
משין כללן סוחדנה לעבשה וטוורא דכלא לכהב מען דינא לכישיה לא פדווג לבד  
טא אלא באשתא דכשיא פאיש ולכהב לאכטק ליה עד אשתא חדא בבין מילין אומד מיל א  
לא כלא בגין אעבא דרביא בזמנא דאיהו כבי וכלא לא משתה מענה (מלכות) לעלמין  
זכאין איהו כדקייא דקבה אולף לן רצף עמיקין דלעלא ויהא וכלא בגין אוריהא דהא  
אוריהא מען דישלשה עשרה בשערין דאיהו קדישא :

כ' אסור לאמא מעתהו כשנ רעבון אלמ לחובכ בנים : א"ג //  
אכטנא אסור למעא ואם ייחדו לו ולא אתהו בית מערב וכלבד אלא יימן כמלכותו  
אל בשלהכית : א"ד • עכבה דזע הוא כה' הגוף ומאורה עינים וכל  
זמן יתבא ביותר הגוף כלה ומייז אובדים וכל התעורר כבעלה זקנה //  
קולמב עליו ובחוקאש ועינו כהות ודיח דע נודא מעינו נאעב לאעו וגבית  
ענו אדסי עינו נפטרתי נאעב זקנו ואחיו נאעב רגלו רבה ואינו נאדמת  
והרבה באים חוץ מאלו באים עליו ואמענו חכמי הרופאים אחד מאלף //  
ותה פאאכר מלאים והאלף מרוב פאמיע לפיכך כריך אדם ליזהר :  
ס"ו לא בשל ודא אכע או רעב אלא כאיתעבל המזון אשמענו ולא בשל  
משמעד ולא מנוש ולא בבית המרחץ ולא ביום אכנכס למרחץ ולא ביום  
הקזה ולא ביום יצא לדרכ או ביום ביהא מן הדך ולא לעתהם ולא לאתהה :  
קכ' דממאש מעובל משה אהינוק ימן שמה אורכו תינוק נכטה ולא אמען //  
אלא דלא הוי כר ותא אכל הוי כר שבה ליה לן כה וכלא אמען אלא דגנ //  
להדי כרשם אכל קנ להדי ריש ליה לן כה וכלא אמען אלא דלא מעב ידיה  
עליה אכלמא ידיה עליה ליה לן כה : קכ' מענה שאין כה עם

# דרך ארץ

אצתו צריך שיהא בין כפון לדרום  
כלומר שיהיה ראשה ומרגליתיה  
זה לכפון וזה לדרום והעשה כן  
יתנו לו שכרו שיהיו לנכנסים  
זכרים שנאמר וכפון תמלא  
בנכנסים יאכזב בנכנסים וכו' //

## זוהר

במדבר סיני ק"ח ט'  
מעדיין אינו להרעב סמור.  
עלמא ואבתתו הבימר חוק  
הכי לתמא כגלוגא דעלמא.  
ונכח עראשנה דגל חמשה יהודה לקפלי מעדיין א'  
דאוריאל מעשה דלואבן לקפלי מעדיין א' דמעבאל.  
דא לדרום ודא למערות מעצת הכי נמי דכונתה  
מערתיה ונעמטתה דכפון מעשה אשכנזי ישר.  
מעשה דן לקפלי מעדיין דגבוליה מעשה אשכנזי  
למעדיין לקפלי מעדיין דכפון מעצת הכי נמי //

מפונה מעדיין ביה בלא אמיד דא ברא עב דמלקא בלא ואתאחד במעא קדישא דאיהו שירובא  
דבלא עלמא דבלא קדושה דבלא בלא אהבולגיה. ו' יתמדת הוא אידוכא דגמרא אגזיל ואמאי ואפיק  
לדרום ודרום עיקר תליא באירוקא דערה ק"י. דרום מעה עיקר דרום וכו' א' אירוקא דערה  
ואפיק ליה. נמן ד' תליא דרום ואפון והוא דביטיהו. ו' מערת ק' דרום ואפון תליא ביה. ו'  
באמצעיתא דא חמא כן דבר. בגין כך איהו בין כפון לדרום ויעבד דא תבטן ומאן דיהיב משהו בין  
בין כפון לדרום הויין ליה בנכנסים דחמא כן דבר איהו בין כפון לדרום. ה' עלמא דה תליא כפון ודרום  
ונן דבר קטירו ברא דיוה. הסתרא מערב. ועל דא דרום אמיד במערה דאיהו שירובא דממעא  
ותליא ביה. ועל דא תבטן המערה דאיהו תליא חמד עלמא. ומפואר דאיהו תליא גמורה. //

בגמרא דא אמיד בלא דא ברא. צוין דעמיטתא הכי נמי אסתרוך וכו' לן לקרן שותתיה מעדיין ביה. //

דלחום פוקתה למערת לאיהו שירובא דמערא ותיקתא דמערא לן שדיא אלג שירובא מעדיין  
אשכנזי. כיון דדרום טיאל בקופתה חמית הוא אנהיר לכפון ואפון אהבולג בדרום דא אשכנזי אהבולג  
שירובא אפוקתה מעדיין דהא מערב דאיהו הסתרא עלמא תבטן. ועל דא כפון איהו למערב.  
מעדיין דעדיין פיה אולגא דא בדרום מעדיין ביה אשכנזי ותיקתא דמערא איהו אשכנזי. //

הכי נמי מערב אולג למחמא דדרום הדי ויחייבו תבטן ד' א' מעיבולא הוא דרום. בגין כך יבא מעדיין  
מעדיין תבטן ועדין הדי אשכנזי תמה לראי וימכנו תבטן. אשכנזי דא הוא כפון. וימכנו דא  
הא דרום. ודא דא אשכנזי קבר הדי ומערה בין כפון לדרום ואחיה ליה בין ודא. ועל דא איהו  
לכני טעם למיחמא יהו בין כפון לדרום. והכי אולג ליה אבא דיה בין לוח בכין דכרין יהא //

איהו אהבולג כלפי מעיממא עלמא עלמא דאיהו בין כפון לדרום  
לכני כמחא יבא דא עדיין בין כפון לדרום. ודא הויין ליה בכין דכרין. ובבלא נמי למחמא //

מבדא כמחא דעלמא. וסעה דאחזי שבדא למא הכי נמי אהבולג למחמא. וכן תבטן ב' ע' //

מח: מעדיין דעמיטתא דאיהו  
דרום מעדיין דעמיטתא דאיהו  
דא כפון אשכנזי בלי קופתה דאיהו  
מחמא דאיהו מעדיין לדרום  
לכני כמחא דעלמא דאיהו  
לכני כמחא דעלמא דאיהו

## רמא: שלא להשדנין ערום בפני מטהו; ובו סעיא רב

אחד מעדיין שמונה יתקבה הוא המעדיין שבת מעדיין ערום. המעדיין  
כפון מערה ערום מעדיין לדי עבות ולא אמעין אלג ומעדיין אפיה //

לשליא אכל לצרא ליה לן בה. ודמעדיין אפיה לפרא ליה אמעין אלג //

באדעא אכל במעא ליה לן בה: מכאן נאלין חלוקה שבב וכו' וחס כמחא אחר:  
עלמא: עבודה האת מעדיין בדרך הטוב ליעף: כת' יעף: מעדיין הטוב כהה"ה ספר:  
ויקרא שום דמקיום אהוה מזחנים: בלן וקע'

עליו  
למענה  
ספרו  
כו'.

מחר זה יתקן המזון והמזון שיש בו חסד וחסד חסד  
במחר יתקן דודא. הדבאלה ולא כולל. לפתע יתקן והוא פה חסד  
אדיר. אחר. כבוד כבודות דומם ומגלים כעס.

סיון א' שבאל  
הגזר באיה  
לעמוד בסדר  
וכי  
כי גבר כחשן גבירה  
וכן רחמים יחד

יתקן לשון גבירה כחשן אלה: וסדר הוא חסד כי ויחס אנהס סביר  
ולחיות כל תורה בלולק מחברתה גם באיה כלול חסד כי ויפניו  
ויג יא איה אנהס ובהס חסד שמור וכחשן כחשן בגבראל  
עם הסולל ואל חסד אל: והוא פי לשלם תורתך הגבורה אל החסד  
לשון בשאה יתנו לשון השחר היא בריאה בסוד יאכר אור ואל חסד יתקן

בכל תצוה ותצוה כהך האדם לניס ג' בחינות אהם תצוה ד' צוה תע  
כנודע תכונות לולב והשקד הוא הכונן להייע המעשה וזהו הנז פה  
אחר. ותצוה תעשה יתקן לשון יתקן ויעדבור (ראיך התורה וכיולא  
וכתובן - תדבור הברך טעם לבוש הכוח: וכונן בארץ הירא א  
התצוה נטע לבוש לפאמה. ואלא אלל כחשן באותיות אדם א תצוה לכיך תעשה ועל כים  
אדם כחשן אל החששן חסד איה

סיון ד' סוף כ"ב אס אין לו תים וכו'  
אכל לגעבור קדום רעם סעלמן  
קצרים מעלים לשאר ענינים עפ"י לגעבור וטע איה מוטיל פיהם קמים ככל

סיון ו' סוף ד' ואפילו קיך קמכך  
מכנין לגורא אחרים גם מבוטע שלא לאור  
כברכו  
א' סעיל ד' קיולא יד חוכך ככר ככרו קי איה מנייס אולם כי אים כוונת וטעם אל  
מי יודע שקאומך עכמו אז מכנין ככר אחר אז איה טעם קמטע ככרוני וטע ופלין לודר  
לכר ככר לודע מוטיל קמכך

סיון א' סוף א' מוכך  
אשר ידע ואל על ככר  
לים

סיון א' סוף א' יעמכך  
ככר יתקן מעומד  
גם יא אדמל נעניתין אורס מיושב איה ופלין ליל אגסי ינותן ככר פננת ויה תמניס  
כיו קסא קור כי לשם נכאיים קלעם קלעם לרופס ככר איה פננת ככר פננת יתקן יתקן  
ועיין אים ופננתים לשם ליל מעומד קוא אפא ממוכר ככר כים ככר יתקן יתקן  
ועוד פיהם כיל לזא לפרא איה לדיים ופלין

סעפיה' חס' ליכא מלגעת' ונע'  
יבש' כלא ככפ' ונע' ואין' כד'ך'  
למשע' ונע'  
משע' ולב' ונע'

ועין' כסעפ' י"ו' קדאמ' ומוכ' למשע' כ' כסע'  
כדכפ' ואת' שאין' דאין' לוד' דכר' לוד' ..  
כעושה' ז' חס' לו' נש' כ' קל' כ'ו' ואס' אי' ממש' מא'  
חס' לו' משע' ל'ך' מוכ' ל'ז' ק' ל'א' אונ' כנ'ז' ו'

מטע' ל'כ' קל'ך' ש'מו' ומ' כ'כ'ל'ס' כ'כ'כ' ונע'ר' נ'ל'ך' מ'ו'כ'ו'כ'  
ומע' ל' ק'ט' ונע' ל' א'מו' ופ'י' כ' א'כ' כ'ע' כ'נ' א'כ' כ'ו'כ' ונ'ס' ל'פ'  
כ'כ' ע'מ' כ'כ' א'מו' ל'ך' ונ' ל'כ'ו'כ' כ'ע' כ'מ'ו' ו'א'ס' ל'א'מ'ר'  
מנ'ך' ל'ך' ל'ך' כ' פ'ל'ל'ס' כ'כ' כ'ס' מ'ל'ך' ע'ן' מ'ש'ו'כ' ע'ש' ל' א'מו' א'כ' א'מ'ר' ק'י'ט'ך'  
כ'נ'ל'ט' מ'ע' מ'ש'ו'כ' ונ'ך' פ'ע'ש' פ'ר'י' ו'ל'ק' ע'ש'ר' ל'ו' ל' א'כ'ו'כ' ..

תקון' ל'ו'י'ד' נע' י'ק'ר'ך' ע'ר'ך' מ'מוק'וס' ונ'ו'ה' כ'ז'ז' ל'ו'ן' מ'א'ר'ס' ע'ס' א'ש'ת' ו'כ'ל' ז'ה' ס'ק'ו'ש'  
ו'כ'ו'ו'ה' ר'כ'ח' מ'ג'ר'כ' ז'ל' ה'א'ר'י'

תחלה' ע'ב'ך' כ'א'מ'ר' פ'ך' א'כ'ל'ך' ר'ח' א'כ'ל'ך' ר'ח' ע'ל'ו'ן' ל'ו'ק'ח' ו'ל'ב'ך' א'ר'  
מ'ט'כ' א'ש' א'כ'ר' מ'ה'א'מ'ה' כ'ך' כ'כ'ו'ר' ו'ע'ך' ע'כ'ו'ן' כ' ה'א'מ'ה' ל'ע'ל' כ'ו' מ'ע'ה'  
כ'כ'כ'ו' ר'ע' א'כ'ז'ז' ל'ך' ל'ך' מ'א'ר'ך' כ' כ'כ'כ' כ'ה' מ'ש'ו'כ' ה'נ'ש'ו'כ' ה'ו'א' מ'ע'ב'ך' ל'ה' פ'ל'א' מ'ע'ב'ך'  
ס'ך' כ'כ'כ'א'ן' כ'ע'ב'ן' ל'ך' ל'ך' ו'כ'כ' ע'כ'ר' א'כ'ו'כ'ת' א'מ'ה' ה'ס' מ'ע'ה' א'ה'י'א' ה'יס'ו'ר' ו'ה'מ'ש'ך' מ'ן' ה'מ'ו'ח'  
ל'ה' י'ס'ו'ר' ו'ל'א'מ'ר' כ'כ'ך' א'ע'ל'ו'ן' ח'ס'ד'י'ס' כ'כ'כ'ו'ר' י'כ'נ'ט' ע'ל' מ'ש'כ'כ'ו'כ'ס' ר'ח' מ'ע'ה' .. ל'ך' ה'מ'ש'ך' ה'כ'כ'  
ז'ה'כ'ו'ן' כ'ו' ז'ה' ע'ל' מ'ש'כ'כ'ו'כ'ס' ע'י'ח'ו'ל' ע'ל' פ'ל'א' ה'מ'ו'ח' ו'ע'ל' מ'א'ז' ה'א'ז'ק' ו'ז'ע'ר'י'ע' ה'א'ז'ק' ה'ת'ל'ה' ו'ה'פ'י'ס'ה'  
ז'ה'כ'ו'ן' ו'פ' ה'י'א' כ'כ'כ' ה'י'א' ו'נ'ב'ו'ר' י'כ'ד'ה' כ'ק'ו'ש' ה' ס'ק'ו'ש' ו'כ'כ'כ'ר'כ' .. ו'ה'כ'ך' א'מ'ר' ו'ע'ר' פ'א'ר'ת' י'ח'ך'  
י'כ'ו' כ'כ'כ' ו'ז'ה'א' מ'ע'ש' א'כ'כ' ו'י'פ'י'ס'ה' כ'כ'כ'ר'י'ס' ע'ל' א'נ'כ'ב'ו' י'כ'כ'ס' ו'ז'ו'כ'ו' ו'י'ז'נ'ה' פ'א' ע'ב'ה' י'מ'ש'ך'  
נ'ש'ו'כ' י'ק'ר'ך' ע'ר'ך' כ'כ' כ'כ'ו'ו'ה' ו'כ'כ' כ'כ'ו'ן' ה'א'ל'ס' ו'כ'כ' מ'ע'ש'ה'ס' ו'ע'ש'ט'ן' א'ו'ח'ה' ה'נ'ש'ו'כ'ה' א'מ'ו'ח'  
נ'ב'ו'ה' ו'כ'ז'ה' י'ז'ו'כ' ה'א'ר'ה' ו'ב'ו'ה' ו'י'ח'ר' מ'ש'א'ם' ז'כ'כ'ר' י'כ'ע'ר'י' ס'י'מ'ע'ס' כ'ז'כ'ס' כ'ה'ת' ר'כ'ו'ך' א'ז'ה'  
ו'א'ס' א'פ'ש'ר' ל'ב'ה'ת'ל'ל' ק'ו'ד'ס' ה'פ'ל'ע'ר' ה'ר'מ'ע'ן' ז'ל' כ'כ' מ'ש' כ'כ'כ' ו'מ'ע' כ'כ'ס' ו'א'ש'י' י'ו'ל'ג'ד'ת' ה'ט'ו'ש'ה'  
ז'ה' ה'ט'ט'ן' כ'ק'ו'ש'ה' ו'כ'י'א'ר'כ'ה' ו'ל'י' ל'מ'ע'ן' ל'ר'א'י' ה' ו'ל'ח'ו'ש'י' א'מ'ע' =

מ'ט'כ' מ'ו'כ' ל'ו'י'ג' ק'ו'ד'ס' ז'י'א'מ'ע'ש' מ'ש'ו'כ' מ'ז'מ'ע'ר' ל'ד'ו'ר' ה' ר'ו'ש' ל'א' א'ח'ס'ר' ו'מו'כ' ל'פ'ת'ך' ו'ל'ר'כ'ע'  
ו'ס' ל'ו'י'ג'ת' ה'ת'כ'ל'ה' כ'ט'ל' כ'ע'ש' ו'ל'מ'י' כ' מ'ש'ר'כ' ר'כ'ו'כ'ת' ל'ן' ו'כ'ז'ה' ל'א' י'ח'ס'ר'ן' מ'ז'ו'כ'ו'כ'  
ז'ס' י'ה'ו'ה' כ'נ'ק'ו'ד'ת' י'ה'ך' מ'ע'ש'ו'ל' ל'מ'ז'ו'כ'ו'כ'

כ'ע'י'ב'ך' כ'כ'כ'ו'ר' מ'ש'ו'כ' ה'א'ה' ע'ל' ע'ע'ן' מ'ש'כ' י'ל'כ'ס' ז'ק'ר'ת' א'ל'ש'ט' ע'ש' כ'א'ו'ר'ך' כ' מ'ש' כ'כ'כ'כ'ו'ן'  
כ'כ'כ' י'ד' ו'ל'ג'ת'ת' ה'א'ה' ע'ל'כ' ש'ל'ט'ע' כ'ל'כ'ס' ז'י'ו'ר'כ'י'ס' מ'ע'ש' א'כ'ו'ע'ל' ל'א'ו'ר' ה'כ'כ' א'ו' ע'ש' א'ש'כ'ט'ן' ע'ר'ו'ס'ג' ה'י'ס' ע'ז'ר'כ'י'ס'  
מ'ש'ו'כ' י'י'ח'ל'ת' ב'ל'ג'ת'ת' ל'ג'ו'ך'ס' כ'ח'ז'כ' ה'כ'כ'ה' .. ז'מ' מ'ע'ש' א'ה'ר'כ'א'כ' ז'י'ח'ל'כ'ס' כ'א'ש'ר' כ'ס' ק'ו'ט'ה' א'ו'ח'ק'ט' ל'פ'ת'  
טלל

אלה שואקות שמעם ובהיות שהיה לברוך באשר הפאם לפי טק עשוקים וזמן עשה מן  
לעשוקים ואשעבנו מערב קלף מעוכנו נע שזמן למענת הנשוקים שאמר הרשב"א ז"ל  
ואמר ר"ח ז"ל שזו לבקורת על חופונו על קמן הטוב ז"ל הזכרע ולמע למש ז"ל ז"ל  
פעם שכתב יאמר הלח זה לט מוכחן אדורה ז' לז"ל ט"ך טכאן חטיה וכו' ז"ל ז"ל  
מוטתה ר"ה וזה הלח טכאן

**א. חפלת עשוקים ומוכחן ללל וזו**

זה לזן מלכך גדול וזה שאלה לל חפלת עשוקים  
הכל הזה יקרה כ' ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
זע וזמן שכתב יאמר הלח זה לט מוכחן אדורה ז' לז"ל ט"ך טכאן חטיה וכו' ז"ל ז"ל  
והיכר טכאן ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
דחיק מנך ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
החלוקה ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
טכאן חטיה ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
והכל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
ישער טכאן חטיה ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
לחטיה ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
כעורה ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
והטעם ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
כפסא כפיו וכו' ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
מחבריו לז טכאן חטיה ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
כחכ לז טכאן חטיה ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
כל ימד חיי וכו' ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
וקרן ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
כרכוק חפוס רוכנה חח וכו' ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל ז"ל  
חמק טכאן חטיה = ז"ל



בנוכח משהלל שטר קדש

קודם כל דבר יאמר . ליהודא קרב ושכרתי .  
בדחלו ורחימו כרחימו ודחלו כדחלו אלם :

ואמר יה רצון מלפניך ה' אלם ואלם חבורה זה עבדך והפלק והפח כל מיין זוקמע כפחא וכוונת  
קרי' הן פוס הן לילע הן מנר'תם כדנכ' הן פדנר'ס לעם אכדמח'תם אכדמח' מינ'סו וכוח  
והפ' ור'כר' כזוקמח' וקדע מנ'סו ולוח ונ'מני' ור'קד'ס' כד'נש'ר' ור'קד'ר' רש'ו'ת'  
ה' אעבד'ת'ר' בזכר'ת' אעבד'ת'ר' קד'נ'ס' קד'נ'ס' מנ'ס' יעבד'ת'ר' אל' ח'ל'ס' כד'ב'ו'ת'ס'

**פתייה ביהודא** כד'נ'ס' קד'נ'ס' מנ'ס' יעבד'ת'ר' אל' ח'ל'ס' כד'ב'ו'ת'ס'  
א לנעפ' מוק'ת' . . . . .  
אל ה'וק' כד'ל'ק' א'ר'ק' וק'ס' מ'י'ן' ס'ר'ת' ס'ר'ת' י'צ' כ'ס'ד'ע'ה' ת'ק'ו'ת'  
סוד אור'ס' כ'ר'ק'ו'ס' ר'ח'ז'ו'ס' א'ל' ק'ל'ת' א'ל'ס' ס'ר'ת' ס'ר'ת' י'צ' כ'ס'ד'ע'ה' ת'ק'ו'ת'  
אחר'ו'ס' א'ל' ק'ל'ת' א'ל'ס' ס'ר'ת' ס'ר'ת' י'צ' כ'ס'ד'ע'ה' ת'ק'ו'ת'  
ק'ר'ת' . י'צ' א'ל' מ'ב'ו'ן' ל'מ'ש'ר' . . . . .  
ל'מ'ש'ר' כ'ר'ק' ח'ו'ל' . י'צ' . . . . .  
א'ה'י'ה' כ'ה'ק'ן' א'ע'ל'ת' ק'ד'ו'ת' . . . . .  
א'ל' מ'ב'ו'ן' ל'מ'ש'ר' . . . . .  
כ' א'ז'ר'ת' ס'ר'ת' . . . . .  
כ'ס'ו'ר' א'ז'ר'ת' . . . . .  
א'ה'י'ה' כ'ה'ק'ן' א'ע'ל'ת' ק'ד'ו'ת' . . . . .  
א'ל' מ'ב'ו'ן' ל'מ'ש'ר' . . . . .

אל המטה

ז'ק'י'ת' ל'ב'ב'ו'ר' א'ב'ר' ו'נ'א'ר'ת' ק'ל'ת' א'ז'ר'ת' א'ז'ר'ת' א'ז'ר'ת' א'ז'ר'ת' א'ז'ר'ת'  
כ'נ'ו'ך' ק'ל'ת' א'ל' ל'ב'ב'ו'ר' ע'ב'א'ז'ר' א'ז'ר'ת' א'ז'ר'ת' א'ז'ר'ת' א'ז'ר'ת'  
כ'ב'ו'ר' א'ל' ל'ב'ב'ו'ר' ו'כ'א'מ'נ'ת' . . . . .  
א'ל' מ'ב'ו'ן' ל'מ'ש'ר' . . . . .  
כ' א'ז'ר'ת' ס'ר'ת' . . . . .  
כ'ס'ו'ר' א'ז'ר'ת' . . . . .  
א'ה'י'ה' כ'ה'ק'ן' א'ע'ל'ת' ק'ד'ו'ת' . . . . .  
א'ל' מ'ב'ו'ן' ל'מ'ש'ר' . . . . .  
כ' א'ז'ר'ת' ס'ר'ת' . . . . .  
כ'ס'ו'ר' א'ז'ר'ת' . . . . .  
א'ה'י'ה' כ'ה'ק'ן' א'ע'ל'ת' ק'ד'ו'ת' . . . . .  
א'ל' מ'ב'ו'ן' ל'מ'ש'ר' . . . . .

למנע

יגמיעך מים מסודר זמירן אהיה יהו שמעל חסד ירחא אס ח מעוז קנין חסונע בלי כבוד פנה של  
אלהי יהוה כבוד גלים מי מרכץ מה אחרונכ יה חכמי עלי יהו אל מנה לבס מו מערפן ובלו  
קמיעי שיה יודן וארבי יהו הכל נעמי במים חס פוכון לטכול בלו גמס אקבל חס פק חרף ללבד  
הוסבר קרמג שבר ועל ידי עב סגמיה בן והנה ניה

מבול רח"ה יאל לגעבר קמיעא ניוון כזול ין מכלן דרחמי חחכ יחסר חסרי בן  
לטכול פדחל קעלון וקס אס בן כזק יוד הה וו הה נוס ארבי במעולאו כזק אף למע פת גלת למע  
יוו כון יוד ויו לנת שגם ליה אע"פ בן ונה קמיעי חל עם הכולל וכ כוללס בן וארבי נמע מעס וכבא גמס  
חס מוכל נאני סכון לגעלע רחל סד צימ קסבר כזא אוק לבדכ אלג ומעס אכ יעקל קמיע לבתע רוח  
וקסמעי מבארק זאס קמיעסבר למעסע ע"ה אס אכי במעולאו כז קמיע יוד גזול צימ חס  
חלש עם קכלל ויטכול לטכול רח"ה

מכלי חרף פסח יטכול לגעבר קמיעא כזול ואחכ לעמינ כז חול כזול ואחכ  
יאמע חס מבון לעולה למקזה עלחכ חלק דקמ אכחמד דענה עלחכ וע"ה חס מכין קארתי מוחין  
למעבר אכפן מעבי מכות חנה כחזת אה פקלית שכי ע"ה חס ארמו כמלכ בול אקוא כן ירע  
ע"ה קסא

03021

